

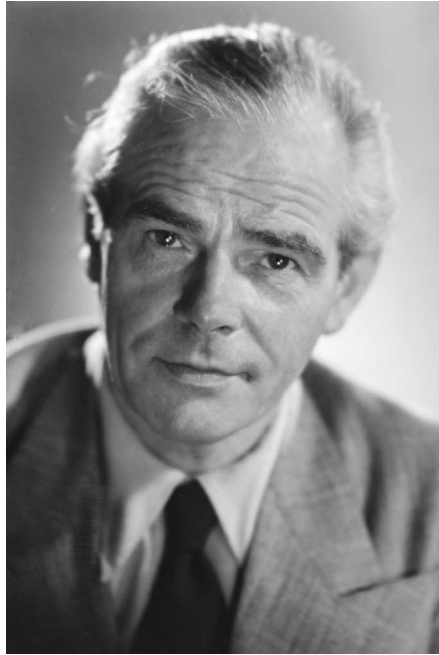
Lezingen

Deel 3

Jozeef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Lezingen (3 boeken)

Na een aanzienlijke reeks boeken via het medium Jozef Rulof te hebben vastgelegd, bouwden de astrale meesters het sprekend mediumschap op. De lezingen die opgenomen zijn in de drie delen van de 'Lezingen' zijn de laatste uit de reeks van honderden lezingen die door de geestelijke leiders Alcar en Zelanus door middel van Jozef Rulof in de periode van 25 juli 1945 tot en met 26 oktober 1952 werden gehouden. De lezingen werden met de wirerecorder (geluidsopname-apparaat) opgenomen. De drie boeken bevatten de woordelijke vastlegging van deze lezingen, die gehouden werden in het gebouw 'Diligentia' in Den Haag. Elk boek bevat 19 lezingen.

De sprekers gaven herhaaldelijk aan dat deze lezingen bedoeld waren voor diegenen die al hun boeken gelezen hadden. De lezingen zijn dan ook colleges van de 'Universiteit van Christus'. Ze zijn tevens aan te raden als inleiding op 'De Kosmologie van Jozef Rulof'. In de laatste reeks lezingen leest meester Zelanus voor uit het manuscript van de Kosmologie, en geeft hier uitleg bij.

Jozef Rulof

Lezingen

Deel 3: Lezing 39 - 57

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

© 1951-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Lezingen Deel 3, 2021

ISBN 978-90-70554-82-8

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1951

De mens en zijn universele liefde	19
Het beleven van de Kosmologie	39
Het menselijke leven ten opzichte van de Albron	61
De Albron voor de mens	80
God als vader en God als moeder voor de mens	101
De Kosmologie voor de mens	120
De mens en zijn goddelijke eenheid voor de Kosmologie	145
De astrale en stoffelijke kosmos voor de mens	166
Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 1 ..	187
Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 2 ..	212
Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 3 ..	233
Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 4 ..	254
Het uitdijende heelal voor de mens – deel 1	273
Het uitdijende heelal voor de mens – deel 2	293
Het uitdijende heelal voor de mens – deel 3	313
Het uitdijende heelal voor de mens – deel 4	333
Het mediteren – het nabeleven van een reis	355
Het ruimtelijke denken voor de mens	375
Het menselijke universele één-zijn	396

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlucht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

De mens en zijn universele liefde

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

De lezingen die u hebt beleefd, de laatste vier, waren de fundamenteën voor deze en de volgende die zullen komen.

Vanmorgen krijgt u 'De mens en zijn universele liefde'.

En wilt u dat nu begrijpen, wilt ge weten wat het is? Deze vier morgens heb ik u naar deze toestand gebracht en wanneer we hiermee klaar zijn, weet u het nog niet. En hiervóór heb ik een boodschap voor u van de meester, meester Alcar en de zijnen, de hoogsten, die de Universiteit van Christus in hun handen hebben. Ik heb een machtige boodschap voor u. En wellicht interesseert het u, grijpt het u, voelt u het onder uw hart. Want wij doen op de volgende lezing iets anders, wij brengen u wat we hebben gegeven, wat we hebben ontleed, brengen wij, door u, naar uw kosmologie. Dat wil zeggen: ik heb de opdracht gekregen u voor te lezen, voor te dragen de boeken die gereed zijn, de eerste boeken voor de nieuwe Bijbel, de kosmologie van Jozef Rulof en deze mensheid.

Al de lezingen die u hebt beleefd, vinden we terug in het leven op aarde. U maakt met meester Alcar, André en mij de reis naar de Albron. We zijn daar, we leven erin, we zullen vragen moeten stellen, u hebt te denken, u hebt te voelen, u hebt zich volkomen gereed te maken voor dit machtige, universele één-zijn. Zoudt u dat willen?

(Zaal:) Ja.

Wij dragen het u voor. Misschien leest meester Alcar zelf, u zult hem wellicht aan het woord horen wanneer zijn woord, door het Al opgevangen, tot u komt. Het zal een machtige tijd wezen, wellicht vijf, wellicht tien lezingen, zover wij kunnen komen. Het is natuurlijk niet noodzakelijk, het is niet mogelijk de eerste vijf, die grote vijf werken hier volkomen voor te lezen. Maar zo nu en dan kom ik en laat ik het daar liggen, en kom ik weer tot u en komen wij tot eenheid voor de ontleding, zodat gij eindelijk iets gaat leren. We komen zover, waarheen ook deze woorden van vanmorgen ons voeren zullen, dat we de macrokosmos op aarde zien en in ons hart leren te dragen. Het gaat mij erom vanmorgen om u duidelijk te maken dat u hier, waarover ik zo vele malen heb gesproken, dat u hier toch reeds aan Gene Zijde leeft.

De mens en zijn universele liefde voert de persoonlijkheid tot de wetten van God, de wetten van uw ruimte. Ik heb u geleerd, u bent ruimte, u bent licht, u bent leven, u bent vader- en moederschap, door het vader- en moederschap gaat u naar de wedergeboorte en dat is nu volkomen alles. We gaan straks vaststellen hoe onwaar de Bijbel is voor deze ganse ruimte, God,

Christus en de mensheid, hoe primitief het begin is, waar toch God de Heer spreekt. We gaan terug tot de allereerste ogenblikken van denken van de Albron, de Almoeder. U bent nu voorbereid, u gaat beleven wat de Almoeder is, uw Alvader, de Alziel, de Algeest. En wat heeft de mens zich nu eigen gemaakt? Dat krijgt u te zien, te beleven, te dragen door uw kosmologie, dat zijn de wetten die bepalen hoe u hebt te leven, hoe u moet handelen in deze maatschappij.

Ik heb gesproken dat kunst, wetenschap, wijsheid geen betekenis heeft wanneer u het gevoel niet bezit en de liefde niet draagt om het leven, alles in de maatschappij waarlijk lief te hebben. De mens en zijn universele liefde is een machtig pronkjuweel van scheppingskracht, want de mens dijt uit, de mens bezit licht, leven, hartelijkheid, welwillendheid. U kunt praten, u kunt denken, en wanneer u er niet aan begint, stapt u vanaf de aarde door 'de kist' in een wereld van leegte. Waarom brachten wij 'Een Blick in het Hiernamaals'? Waarom begon meester Alcar aan de taak om de hellen, die onbewuste werelden, te ontleden? Waarom voerde hij de mens – later André – naar de sferen van licht?

Nu doet u hier aan kunst – zei ik – en ik maakte u duidelijk: wat u ook doet, hoe klein en nietig u hier ook bent, u bent een godheid. Kijk niet naar de mens die aan kunst doet. Bewonder ons niet dat we hier zijn en schilderen en schrijven en spreken en meer gaven bezitten. Die gaven zeggen niets, hebben niets te betekenen indien onze liefde bezwijkt, indien wij geen gevoel hebben voor elkaar.

Dacht ge nu waarlijk in de eerste sfeer een mens van u te kunnen afduwen? Dacht ge daar waarlijk alleen te kunnen leven? Dan bent u ook alleen. Uw huisgezin, uw persoonlijkheid moet nu ruimte betekenen, ruimte zijn. U gaat eerst door de macrokosmos, want die planeten, zonnen en sterren, Moeder Natuur, leven, is voor u geschapen, door u kreeg het bewustzijn. De klap die u krijgt, midden in uw gezicht, als u daar naakt staat en uw vader noch uw moeder, noch uw vriend, noch uw broeder, uw zuster u kan bereiken. Want u bewijst het hier reeds, u wilt met mensen niet te maken hebben.

Ik heb u duidelijk gemaakt en dat zegt toch ook André: 'Ik kan u niet dragen, u hebt op eigen benen te staan en te werken.' Vraag het niet aan de mens wat ge wilt gaan doen; vraag het aan uw Christus. En als de mens werkt en de mens dient en is open en bewust en begint te dragen, begint uit te dijen, is die persoonlijkheid niet meer te remmen.

Miljoenen persoonlijkheden, mannen en vrouwen, komen er aan vanaf de aarde, hebben aan kunst gedaan, hebben machtige dingen geschapen. Rembrandt kwam, Titiaan, Bach, Beethoven en Mozart, ik heb honderden malen die namen genoemd, ze kwamen en velen van hen waren zo arm als

uw kerkrat, droevig ontzield door hun kunst. Ze hebben stukken en brokken geslagen door hun kunst. Hun ijdelheid steeg boven de maatschappij uit ... en bouwden aan bergen, luchtkastelen hebben zij zich geschapen, want ze hadden geen gevoel, ze hadden geen bezit, ze hadden geen universele liefde.

Wat u doet hier op aarde en wat u hier bereikt, is uiteindelijk dus alleen maar om het bestaan, om het bestaan. En nu zult u zien, en u hebt te aanvaarden dat uw klein beetje gevoel aan ruimte meer te betekenen heeft dan volken, dan kastelen, dan de drukte, de kale naaktheid van uw maatschappij; het bezit, het geld, uw huis, uw comfort, alles heeft geen betekenis indien u 'de kist' aanvaardt en direct doorwandelt. En hier staan we: 'Ja, u was wijs', zegt de meester, 'u hebt u gegeven voor afbraak.'

Wilt ge een meester, wilt ge een kind van Christus hier in uw maatschappij plaatsen om voor rechter te spelen? Dat is allemaal bedrog. Welk iets in de maatschappij, tot nu opgebouwd, is vrij, is gezuiverd van dierlijke gevoelens, is volkomen geestelijk verantwoord, heeft fundamenten gelegd en krijgt een geestelijke persoonlijkheid? Dat wil zeggen: nu kunt gij werken voor geestelijke realiteit. Waar kunt u dat vinden?

De doctor, de geleerde, de astronoom, jazerker, hij kan studeren, hij kan zich wijsheid schenken, hij kan de planeten beklimmen. Hij wil méér weten want hij wil de mensheid bewustzijn geven. En wanneer deze man, deze grootheid voor u, in uw ogen, geen liefde bezit, dan is hij achter de kist een éénling? Hij is daar niets, hij loopt daar in zijn hoogmoedige wereld. Hij heeft op aarde stukken en brokken geslagen. Hij is de heer, de meester, de man, maar het leven is dood, levend dood.

We hebben de grootheden, de genieën op kunnen vangen. We hebben de katholieke kerk ontleed, het protestantisme, de kenners van uw Bijbel en voerden hen tot het eerste ogenblik – waar we aanstonds mee beginnen – tot de kosmologie van hun leven. En dan is het: 'Mijn God, mijn God, wat wordt de mensheid op aarde bedrogen.' U krijgt het er niet in.

Het gouvernement van u, de kopstukken die dan regeren, staan bovenop de verdoemdheid en leggen hun handen op die verdoemdheid en zeggen: 'En God zei dat het goed was en dit is de eerste dag.' En toen zaten Adam en Eva in het paradijs naar dat appeltje te kijken. Adam zei: 'Zullen we het maar wagen?' 'Néén', zegt de dominee, 'de slang is er ook.' Maar wij hebben die mensen kunnen overtuigen dat de slang in u leeft, in hén zat, hij was volkomen slang geworden. Verraad, afbraak, kletspraak, roddel, nooit eens het mooie zien in de mens, nooit voor de uitdijning openstaan. Alles is goed wat de mens doet, indien ge de mens maar blijft liefhebben. Want de mens is evolutie, de mens begint. Dat leven moet van zichzelf loskomen en kan het nog niet. Dat weet de ruimte, dat weet God, dat weet Christus, dat weet elk

insect. Al de wetten van Moeder Natuur begrijpen dat het kind vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) gaat en dat in de maatschappij krankzinnigheid, psychopathie, niets anders dan afbraak is geschapen door het onbewuste leven, de mens als man en vrouw in zijn toestand.

Maar waar het ons nu om gaat is: bent u nu gereed om het leven voor uw geestelijke persoonlijkheid, uw innerlijk, te aanvaarden, te vertegenwoordigen na al die honderden lezingen, na al die boeken die u hebt gelezen? Snauwt u nog, trapt u nog? Bent u altijd opgewekt? Of heeft die stoel, heeft uw kamer, heeft uw bezit álles van uw persoonlijkheid en dit innerlijke, uitdijende, dat dan God is, krijgt dat niets? Hebben wij u niet de ontleding gegeven van alle stelsels? Maar wat hebt u aan ontledingen als u de maatschappij waarin u leeft, vergeet? U denkt niet. U wilt niet gaan denken, u zegt: 'Ik kan het niet.' En hoe zijn de eersten in het Al gekomen? Christus met de zijnen – leerde ik u, en hebt ge te aanvaarden want het is waarheid – toen zij hun kringloop der aarde hadden volbracht, was er geen God, was er geen Christus en, God zij gedankt, nog geen Bijbel, want de Bijbel heeft godsdienstwaanzin geschapen; een God die de mens vervloekt, een God die haat, een God die kraakt, die roddelt, die kletst en zegt: 'Vermoord dat stel daar maar.' Zijn eigen leven moet hij mismaken, en die God die leeft nog altijd in uw maatschappij, die leeft in de mens.

Dus eerst: ook al hebt ge dat en dit en nog zoveel bereikt op deze wereld onder uw midden, wees en word eindelijk eens kind, kind, kind van de ruimte, deel van de ruimte. Geef u eens over nu aan die kosmische harmonie, waarvoor God, de Albron, dat leven heeft geschapen; heb het eindelijk eens lief. Híér leeft u in de eeuwigheid – zei ik u – met dat verschil dat ge nu stofelijk moet denken, u leeft in dit organisme. Vrij van het organisme staat u voor de geestelijke wetten en als er nu geen liefde in u is, geen gevoel, dan begrijpt ge zeker, kan niets u bereiken, u kunt niet lopen, u kunt niet staan, u ligt.

We hebben het niet tegen de mens die steelt, die afbreekt, de dierlijke maatschappij, de mens die bewust gaat moorden. Wat moeten wij met die mensen beginnen? U kunt met dat leven niets doen, want die mensen gaan terug naar de aarde om een nieuw lichaam te geven aan dat leven dat zij hier bewust hebben vermoord. Nu is de maatschappij, nu is úw rechtvaardigheid nog altijd zo: gij kunt voor uw volk gaan doden. En dan zijn er nog theologen die zeggen: 'Ja, gij zult uw volk, uw koningin verdedigen. Gij zult alles doen waardoor het volk de zelfstandigheid behoudt.' En dan stuurt men uw kind naar het slachtveld, bewust, om een mens, om een godheid neer te knallen. En wilt ge met deze armzalige gevoelens uw universele liefde vertegenwoor-

digen? Dringt het nooit tot die massa door?

Jazeker, nu worden er fundamenten gelegd. Wanneer André zegt, of wanneer wij spreken, dat Luther die geestelijke oorlog niet had behoeven te ontketenen omdat uiteindelijk toch de verdoemdheid er nog is, dan begrijpt dat de massa niet. U moet zich dus vrijmaken van een oorlog die u geestelijk kraakt. U hoeft zich niet te vergrijpen aan een Bijbel om aan hen te geven als u niet weet wat het woord te betekenen heeft. Die theologen van u zijn onbewusten van geest, zullen we u bewijzen. De godgeleerden die u hebt, hebben geen liefde, of zij belogen en bedrogen zichzelf niet, want ze weten dat de scheppingen anders zijn ontstaan. Ziet u? Bewust liegen zij en bedriegen zij zichzelf en de massa; de massa, miljoenen mensen.

Wanneer ge – en dat moet u leren – geen liefde in u krijgt voor uzelf, uw best (niet) doet, uw hoofd niet wilt buigen voor de waarheid, wanneer ge altijd maar uw stekende blik uitzendt uit het menselijke oog, dan roept de wet voor de ruimte, die universeel lief is: ‘Waarom kijkt ge zo vals naar dat leven, het behoort u toe.’ U moet eerst eens willen aanvaarden en gaan bedenken dat de hele mensheid úw leven is, dat die vreemde mensen daar in het oerwoud, in Amerika, Frankrijk en Rusland en waar dan ook, úw leven is, dat gij één zult zijn met die graad en als dat leven niet tot God, tot de sferen komt dan hebt gij geen licht. Dan hebt gij wel licht voor uzelf, maar u hebt het universele denken niet, het universele één-zijn nog niet, want al dit leven wordt de eenheid voor de macrokosmos, voor uw godheid, uw vader- uw moederschap.

De mens die nu verkeerd denkt, ernaast is omdat hij het niet weet, die persoonlijkheden die brengen wij naar de werkelijkheid en kunnen we opvangen. Maar de mens die bewust tegen de wet van God, de liefde, de rechtvaardigheid, welwillendheid ingaat en afbreekt en slaat en trapt, die mens – begrijp dit – kan geen eerste sfeer betreden, die mens bezit geen liefde. We hebben alles lief wat leeft, maar wij zijn streng. En het lijkt hard wanneer we zeggen: ‘Ik kán in uw leven niet afdalen.’ We hebben aan Gene Zijde geen bloemen, geen eten, geen drinken, geen stoelen meer, geen huis, niets meer om de mens gelukkig te maken. Dat moet ik doen met mijn woord, met mijn gevoel, met mijn hartelijkheid, mijn liefde.

Er wachten nu, op dit ogenblik – en dat was reeds (zo) toen de eerste mensen Gene Zijde, de astrale wereld, betraden – er wachten nu miljoenen mensen voor één persoonlijkheid van de aarde. Ze staan daar in de rij om de aardse mens die gereed is, op te vangen en te mogen dienen. Het machtige verschil – voelt u dit? – dat gij hier, u alles hebt in te zetten voor het eten en drinken, (op)dat ge dat organisme steunen kunt, (op)dat ge tot het leven blijft, de kracht bezit, is ontzagwekkend moeilijk, maar u kunt het hebben,

want God legde in elk leven Zijn macht, Zijn bezit.

Dat een psychopaat nu niet in staat is om zichzelf tot die verruiming te voeren, tot dat eten en dat drinken voor uw maatschappij, dat is te begrijpen. Maar wij weten: diezelfde psychopaat (zie artikel ‘Psychopathie’ op rulof.nl), ook al is het uw kind, heeft stukken en brokken geslagen in vorige levens, heeft zich tot de verdierlijking gevoerd en (dat) is nu overheersend voor de geboorte en verdrukt de cel, het embryo in de moeder.

Had meester Alcar u de gedochten uit het land van haat moeten verklaren? Wanneer ge in onze wereld komt en ge hebt geen liefde, en ge kijkt hartstochtelijk naar de mens dan puilen uw ogen uit de kassen, die vliegen door de ruimte; u bent op dit ogenblik niet stekeblind, maar u bent walging door uw eigen gekijk, omdat u disharmonie opbouwt. U kijkt, naar wat? Naar verkrachting, bezoedeling, mismaking. En die wereld is mismakt. Een boom is er niet.

Het leven van Moeder Natuur is volmaakt af en in harmonie geschapen, en denkt u maar even verkeerd dan lost dat leven voor u op. Het is dus heel eenvoudig, indien gij niet aan die werkelijkheid begint: ik ben waar, ik wil waar zijn, ik wil rustig zijn, ik wil hartelijk zijn, ik heb het leven lief, indien ge daar niet aan wilt beginnen, hebt ge ook niets achter de kist. Dan staat u daar naakt en hebt gij uzelf te aanvaarden en heeft man- en vrouw-zijn geen betekenis meer en heeft de vaderlijke, moederlijke liefde niets meer te zeggen, want gij staat voor de universele liefde.

Een moeder nu die hier schreit omdat ze haar kind verliest, een vrouw, (haar) man die gaat en die zegt vaarwel, en zij schreit en blijft alleen achter, is een hulpbehoevende. Maar de persoonlijkheid als mens is een macrokosmische zelfstandigheid, is een godheid. En wanneer ge niet tot elkaar behoort, wanneer ge niet die afstemming hebt, dan verscheuren deze werelden zichzelf en dan leeft gij daarginds, blijft de ander, leeft hier, die kan u niet spreken, die kan u niet bereiken, die kan u niet zien. Waarom niet? Omdat gij moet beginnen aan de eerste fundamenten: ik wil liefde zijn. En dat is toch weer heel eenvoudig en dat is toch weer te bereiken indien u eraan begint.

Allereerst staat ge nu voor de menselijke vriendschap. U weet nu – en dat zullen we u leren – dat de mens voor zichzelf heeft te zorgen en zichzelf naar die ruimte heeft te voeren.

De één heeft nu meer dan de ander. Heeft die mens dat eerlijk verdiend? Moet hij weten. Is het maatschappelijke leven nu het allesoverheersende? U weet, dat is niet waar. U gaat nu dorsten, u gaat nu honger krijgen om die uitdijing te ontvangen. De één zegt: ‘Nee, wat kan mij het schelen.’ De mens verslindt boeken – hij leest ze één-, hij leest ze twintigmaal, hij krijgt nog niet genoeg en haalt er steeds iets nieuws uit – die nu de meesters hebben

opgebouwd. Een ander zegt: 'Ik zal het wel zien.'

En nu hebt u het al. De één dorst zó ontzettend, dat zijn de machtige en de mooie adepten voor ons, want we kunnen nu alles kwijt en de ander zegt: 'Ik weet het niet.'

Daar ligt alles. Daar liggen ze. De mensheid weet niet wat daar te koop is wanneer u hier binnenkomt. De mens wel, die gereed is, die dorst, die aan die uitdijning begint. Want uitdijning wil zeggen: het één-zijn met al het leven van God. Nu gaat ge beginnen.

U klampt zich allereerst vast aan het eigen denken en voelen van de andere mens. Een gesprek – zei ik u – heeft nu een machtige betekenis, want uw gevoelsleven rolt heen en weer, u krijgt telepathisch contact, u kunt nu in de menselijke uitdijende ogen kijken, harten staan open en er is begrijpen.

Dat is en blijft op aarde ontzagwekkend moeilijk. Waarom? Omdat gij – dat weet u – in een chaos leeft. U zegt wel dat die vrouw van u is en die man van u, maar wie, wé kan het u bewijzen? U leeft allemaal hier door karmische wetten. U bent hier te lang, miljoenen jaren te lang op aarde, omdat we levens hebben vernietigd. De karmische wetten voor de wedergeboorte houden ons vast. Moeder Aarde zegt: 'Ja, dat zoudt ge wel willen, dáár hebt ge vermoord en gebrandsticht en geslagen en getrapt, en nu maar weg? Eerst goedmaken.' Moeder Aarde als persoonlijk contact voor u, voelt u wel?

Wilt ge de kringloop der aarde beleven, dan zult ge ook elke wet van de aarde, haar kringloop, haar persoonlijkheid, haar gaven beleven, verstoffelijken en hierna eerst vergeestelijken. Moeder Aarde zegt: 'U kunt dat kind wel vernietigen in u en u kunt wel zeggen: "Ik wil geen kinderen, want het zijn zorgen", ge zult toch zorgen dat ge kinderen krijgt om terug te keren naar de aarde, want ik heb nog meer levens voor u. U bent er nog niet.' De wetten die u leest – en die wij u verklaren – die gaan ... André stelt dat de ene moeder een vijftiental, twintig kinderen moet baren en de andere moeder zegt: 'Ik wil geen kinderen', is disharmonie.

Dat de ene mens komt en werelddelen wil bereizen om een beetje voedsel, dat de mens vanuit het Westen naar het Oosten gaat en vraagt: 'Weet gij iets van God?' is de ontwaking voor de geest. En (is) niet zo vreemd, want wanneer ge waarlijk dorst – begrijp het en neem het aan – heeft stoffelijk gedoe niets meer te betekenen. Dan staat ge onfeilbaar op het eerste fundament, dat u voert naar de gelukzaligheid in de sferen van licht, dan draagt ge waarlijk de eerste weefsels van uw nieuw gewaad en komen langzaam tot opbouw de zilveren en misschien de gouden sandaaltjes. En te mogen wandelen met sandaaltjes in een sfeer die geestelijk is opgebouwd door uw eigen denken en voelen, is ook de gelukzaligheid, de hartelijkheid, de universele liefde om hand in hand te gaan, terug te keren eerst naar uw kist om bovenop uw

graf – zoals Frederik het heeft gezegd – kransjes te vlechten van vergeet-me-nietjes, lelietjes-van-dalen, ruikertjes van wijsheid, en die in uw schoot neer te leggen? Neen, in uw handen te dragen, in uw oortjes, op uw hoofd. En dan zegt de meester, dan zegt Onze-Lieve-Heer: ‘Zo is ’t goed. Nu krijgt ge lief.’

De universele liefde kunt ge in deze maatschappij bereiken, ook al zit ge als een mijnwerker onder de grond, u hoeft maar te praten en te denken. Goedemorgen. Altijd doordenken naar: goedemorgen. Ben ik in dat ‘goedemorgen’ honderd procent waarheid? Meen ik het? En nu ga ik beginnen, ik ga eten, ik ga drinken; u behoeft niet te bidden, u bent reeds biddende, u brengt het woord tot uitdijng. Is mijn stap goed? Heb ik dit verkeerd gedaan? Was dit in harmonie, niet, met de maatschappij? Jazeker, eerst de maatschappij. Ben ik hier in harmonie? Dus we beginnen om de universele liefde te krijgen aan stoffelijke, lichamelijke, maatschappelijke opbouw. En bent u hier een niets, dan zult ge daar niets zijn en ook nimmer iets betekenen, want h er ligt de opbouw voor die wereld, innerlijk. Uiterlijk doet ge alles.

Ik spreek door mijn gevoel woorden. We hebben woorden geleerd, we hebben een taal opgebouwd, maar het gevoel doet en is alles. Toen Rembrandt achter de kist kwam, want hij had zijn leven, zijn aardse kringloop volbracht, toen Anthony van Dyck als meester Alcar bewust werd, toen Titiaan, Leonardo da Vinci, Bach, Beethoven en de groten kwamen, de mens die dus kunst bracht, het hoogste voor de mensheid – ‘Na de Bijbel dan’, zegt de maatschappij, zegt de theoloog – toen kwamen zij daar en konden ze zeggen: ‘Wat heb ik gedaan?’

‘Ja, ik kon een vrouw, ik kon een man uitbeelden’, de wilde Paul Rubens, ‘wat een druktemaker was ik daar’, zegt hij. ‘O, mijn God’, en sloeg zich met de vuist op zijn hoofd, en zei, ‘voor welke nonsens heb ik me daar afgebeeld? En ik dacht waarlijk nog iets te bezitten.’

Het doek, de kunst is op aarde. Heeft hij zich door zijn kunst blijdschap opgebouwd, welwillendheid, rechtvaardigheid, had hij lief? Wat wist hij van planeten en sterren af, die hem de zegening gaven om te reïncarneren? Niets, helemaal niets. Daar kwam de meester. Bedenk, hij was een goed mens, maar wild.

Toen Anthony van Dyck zijn werk gereed had en in het schemerland kwam – niet in de eerste sfeer – en had te aanvaarden dat zijn madonna’s op aarde waren achtergebleven, stond hij voor zijn universele liefde, die geen licht had, geen gevoel. Hij was een mens die zichzelf had mismaakt door zijn kunst. Ja, hij had zich uitgeleefd, hij had ook geschreven op het doek, door de verf. De ander door de muziek, en die door de levenswijsheid, de wetenschappen; en waren wetenschap, waren kunst, maar ze hadden geen universele liefde. Mijn God, mijn God, mijn God, mijn God, waanzinnig is de strijd van de

meester die hier meester is, en die heeft te aanvaarden: en hier heb ik niets.

‘Ik had door elke penseelstreek’, zegt Van Dyck, meester Alcar, tegen André, ‘had ik het geestelijke, stoffelijke, universele Al kunnen bepensen indien ik wist waarin ik had geleefd.’

Ge vraagt naar kunst, naar levenswijsheid, naar dramatische, ornamentische gebouwen, dat bent u zelf, en leeft in u, leeft onder uw hart. Ge vraagt naar kunst, ge wilt kunst bebeelden; en het pronkjuweel van scheppingskracht, dat man en vrouw is, die ziel heeft, geest heeft en leven is, wordt vergeten. Ge jaagt naar levenswijsheid, naar bezit, centjes, een huis, een kasteel, een mooie wagen, of wat dan ook. Christus zei: ‘Ga weg Satan.’ Hij had het ook niet nodig.

Het is wel merkwaardig, het is zo opvallend dat, wanneer u aan de geestelijke ontwaking en ontwikkeling begint, u zich losmaakt van die maatschappij. Men bood André huizen aan van veertig- en vijftigduizend gulden, een nieuwe wagen, hij zei: ‘Nee, de liefde van de mens die mij rijdt, is meer waard dan het nieuwe dat daar te koop is door u. Maar ik waardeer uw mooie gevoelens.’

Gaf gij dat alles aan Christus, aan Golgotha? Ik heb u meermalen hier gezegd, ik en de meesters, we kijken altijd naar uw mooie, machtige giften. Kijk eens hier: het kleurenrijk Gods. Maar is het waar dat de kern van deze gaven eerst gaat vanuit uw hart naar Golgotha? Ik kan mij niet gelukkig voelen indien u mij dit geeft en Hem vergeet, want Hij gaf alles, Hij is alles. Ik krijg wijsheid, inspiratie van Hém. U neemt alles maar. Hij, ik ... U krijgt van meesters geen geschenken indien uw liefde geen afstemming vindt óp dat geschenk. En nu krijgt u de gift voor de ruimte, voor uw ziel, voor uw leven, voor uw vaderschap, moederschap.

Hebt u strijd in het leven nu? Wat is strijd? Wij weten, dat het u, indien u het geestelijke fundament in handen neemt, opbouwt. De geslagen mens is gereed om te buigen, om te denken, die geeft geen vrije dagen aan een stoel noch aan uw bed, die is zindelijk en bewust, maar er is tijd voor zijn God.

De godheid in u die leeft daar en slaat en vertrappt ge elk ogenblik omdat ge dat leven geen liefde geeft. Is het niet waar? U kunt nu wel God vertegenwoordigen, maar waarom blijft ge huichelachtig indien ge weet dat Hij niet verdoemen kan? Loop uit de kerk. Het is wel wonderbaarlijk dat de katholieke kerk wanneer het kind de kerktoren, de haan heeft bereikt, het er zelf uitjaagt. En dan zegt de mens: ‘Nee.’ Ziet u? Het is goed, het is het eerste fundamentje voor die universele, geestelijke liefde. Maar wanneer ge bovenop dat gebouw komt te staan, dan krijgt ge metafysische ‘vleugelen’ en dan gaat ge weg. En dan zegt ge tegen meneer pastoor: ‘U had moeten huwen.’

‘Wat zegt u?’

‘U moet trouwen want u loopt naast uw schepping. Ik en een ander heb nu maar te zorgen dat ge straks weer een nieuw lichaam krijgt.’

Hoe heiliger, hoe mooier we worden – ziet u? – des te meer betekenis krijgt de persoonlijkheid voor de katholieke kerk. Maar aan Gene Zijde, in de makrokosmos is er niet één heilig, ook geen Christus. Want de heiligheid is werkelijkheid, is harmonie, is rechtvaardigheid. De heiligheid voor de mens is: ik heb u werkelijk lief, ik heb u zó lief, dat ik geen nonsens meer kan vertellen. Ik kan geen onrechtvaardigheid meer vertegenwoordigen. Ik heb u zo lief dat ik mijn taak en mijn leven zal afmaken om u te dienen, omdat ik de wet in mijn handen wil krijgen, ziet u, de wet van leven in mijn handen, de wet: taak in uw maatschappij.

Ik sprak hier heel eenvoudig maatschappelijk en zei: bedriegt ge uw heer en meester? Steelt ge zijn geld door lui te zijn in uw taak? Bent u als man en vrouw in elkaar gegroeid of gaat ge langzaamaan uit elkaar? Dan is dat ook de scheiding voor de sferen van licht.

Toen meester Alcar daar neerzat in het schemerland, gelijk Gerhard – ziet u? – en gij allen ... Want er is er niet één onder u die direct de eerste sfeer betreedt. Waarom? Omdat er overgangen voor nodig zijn om u van uw stoffelijk denken en voelen vrij te maken. Maar hebt u de universele liefde? Gaat uw denken regelrecht naar harmonie? Is er geen ontleedmes onder en in uw hart wanneer de wetten spreken? Zijn er geen maars meer in u? Want eerst de maars moeten worden gedood, wilt ge stijgen. Daal eens rustig, waarheidlievend in uzelf af en zeg dan eens: ‘Ja, ja, ja, ik kan niet luisteren. Ik heb een eigendunk. Ik denk dat ik het weet.’ Maar u weet het niet. Wanneer u het wilt weten dan zult ge uit dit organisme moeten stijgen en de werkelijke wet als licht, als leven, als geest zien en aanvaarden. Nu staat de makrokosmos niet vóór u, maar ge leeft in een ruimte en die is waarheid. Als u nu niet dorst om dat leven te kennen dan jaagt dat leven u onder de grond. Wilt ge achter de kist uw ogen bezitten? Wilt ge daar het één-zijn beleven met uw man, uw vrouw, die u hier bezit, begin dan hier, begin dan hier.

Als u de vrouw, de moeder, alleen laat en u verdwijnt en ge zoekt een ander, haha, dan sluit de makrokosmos u voor zich af. Jazeker. Er zijn omstandigheden, want de waarheid zegt: ‘Ge kunt gaan.’ Maar o wee, u, indien gij uw karma verwaarloost. Dat remt u, dat slaat u, dat jaagt u juist uit die heiligheid, uit dat bewustzijn, uit die zekerheid vandaan, want ge hebt de kracht niet om te willen. Ge wilt niet buigen. Ge wilt niet uitdijen. Ge zegt: ‘Zoek het zelf maar uit.’ Die honderdduizenden gedachten als daden, als stoffelijke fundamenteën in de mens, moeten wij eruit halen, willen wij geestelijke fundamenteën leggen. En nu is dat dáár in die wereld, in uw geestelijke wereld eenvoudig. Maar u zag het en u hebt het beleefd, Gerhard de koetsier

voerde een strijd op leven en dood en zegt daar: 'Jullie allemaal zijn gek.' En dan kan de meester zeggen: 'U alleen is bewust. Die tempels die daar staan en dat licht dat tot u schijnt is ook gek. Maar dat is het bezit van de mens die door bloed en tranen aan zichzelf heeft gewerkt.' De menselijke gedachte, de geestelijke opbouw voor het denken en voelen is ontzagwekkend, heeft een betekenis die universeel is.

U kunt alles doen zoals u dat gewend zijt in uw maatschappij, maar geef dat, die handeling, geestelijke uitstraling. Werk u niet dood, en zet uw ganse persoonlijkheid niet in aan de nonsens in dit stoffelijke bestaan. Zoek naar realiteit, naar waarheid. Wees waar, wees een vriend. Men zegt tot de mens die men nooit heeft gezien: 'Wat is dát een mooi mens.' En u hoeft niet eens te spreken, elkeen voelt het. Wat is dat? Ziet u, dat is de innerlijke rust. Dat is de vreedzaamheid. Het niet willen naar voren komen, u valt toch op. De grootste mens, die het meest had te zeggen, kwam nooit op de bühne.

De mens in het oerwoudbestaan, in de stilte en eenzaamheid van zijn hut beleeft meer aantrekkingskracht, beleeft meer eenheid dan de mens in de stad met al zijn eretekenen en andere soorten medailles, met zijn grote gewaden, met zijn hoge steken op, het goud en het zilver, die mens valt voor die ruimte niet op, die is en blijft onzichtbaar. Maar de mens in het land, de mens in zijn stilte, de mens, de moeder, de vader in zijn reine kunst, de kunst om van het leven te genieten, om het leven te vertegenwoordigen als een ware vriend, een ware moeder, een ware schepper ... Man en vrouw, vriend en broeder, zuster, in die goddelijke eenheid voor de universele liefde is een zaligmakend iets want het stuwt u naar die ruimte, naar dat bezit, naar die eenheid, u kunt elkaar niet meer kwijt(raken). U wilt elkaar niet meer verliezen, is het niet zo?

'Juist', zegt meester Alcar, 'door de kosmologie nu naar onze kinderen te brengen, is de enige mogelijkheid te bereiken, dat gij door die ellende die ik u moet voordragen tot andere gedachten komt.'

Dat mooie opbouwen en dat heerlijke heengaan naar huis: 'Wat hebben wij een mooie lezing, een machtige lezing gehad', dat raakt u niet meer, ook ons niet. U moet beginnen om voor uw eigen leven een boek te schrijven. Dat doet u innerlijk, u gaat de gedachten, de trekken en al de dingen voor de maatschappij gaat u ontleden. En nu zult u eens kijken hoe mooi, hoe machtig mooi het leven wordt. Eten en drinken heeft nu geen betekenis meer; u weet. U hebt uw feest en u zult nu zien hoe u van kleine dingen kunt genieten. Want dat geluk heeft u onder en in uw hart opgebouwd.

Wij nemen altijd de vergelijking aan de groten die hier op aarde hebben geleefd en ook Rembrandt, de goede, uw Rembrandt, het kind van Moeder Aarde, de hongrige. Miljoenen meesters waren gereed om hem op te van-

gen. En in slechts vijf uur was hij ontwaakt. In vijf dagen bezat hij de ruimte reeds. In vijf weken had hij de kist, had hij Moeder Maan, zon en sterren onder en in zijn hart, want hij was geen hoogmoedige. Hij was gelukkig om dit aan de mensheid te kunnen geven, maar hij had ook lief, wáárljk lief.

De meesten hebben geschilderd om zich groot te maken, maar niet voor de liefde. De mens die wijsheid verkoopt is niet te bereiken, hij is de professor en die op zijn voetstuk staat en geen waarheid heeft, want hij kende noch ziel, noch geest, noch de geestelijke astrale persoonlijkheid; hij kende Christus niet, God niet. Maar de ander, die ook mét dit alles, kan zeggen en heeft uitgedragen: 'God zal weten dat het goed is en hoe het leven ook komt, ook hoe ik word geslagen en getrapt, ik blijf mijzelf en Hem volgen want de tien geboden gaven mij tóch die zekerheid.' Gij zult niet doden, gij zult uw naaste als uzelf liefhebben, gij zult alles recht, in rechtvaardigheid tegemoet treden. Ze hadden er honderdduizenden geboden van kunnen maken, maar de mens was niet gereed. De mens begrijpt het nu nog niet, en tóch, in de maatschappij legt ge door uw stoffelijk één-zijn het geestelijke fundament. U gaat daaraan en hierheen en daarheen, u wilt dingen beleven in uw maatschappelijk leven, maar waar het om gaat, zegt u niets.

Er komen mensen bijeen en gaan, aan de ontleding voor de boeken, neerzitten om zichzelf uitdijing te geven. Dat is het eerste, allereerste begin voor het leven achter de kist. U gaat het nog maar leren.

Ik ging negen eeuwen lang in de duisternis rond. Na het gereedkomen van mijn eigen tijd – ik was terug, u hebt 'De Kringloop der Ziel' gelezen – begon ik aan mijn wandeling op aarde, vanzelfsprekend om het verkennen, ik ging leren hoe het niet moet. Ik zag de nonsens van de katholieke kerk, ik zag hun geschreeuw, ook de waarheid. Want het geloof brengt de mens tot de metafysische leer en wil zeggen: tot het verkennen van het Al, het één-zijn met de planeten en de sterren, want dat is God. En toen zag ik wat men op aarde wist en nog niet kent, en nog niet aan wil beginnen, dít, wat niets te zeggen heeft, niets, want het is stilte. U hoeft niet te vragen naar bezieling, naar inspiratie. Dit hier, uw goddelijke kern, uw afstemming op God en op alles, dát moet vooruitgaan, dat moet u enigszins stuwen en dat is nu het dorsten, dat is de honger naar levenswijsheid. En door de levenswijsheid – aanvaard het want dit is waarheid – krijgt u meer liefde, meer gevoel. Doordat ge wijs wordt, dijt uw gevoel uit voor elkaar, voor de man, voor de vrouw. En nu wil de man niet en die zegt: 'Ik wil met die boel niet te maken hebben.' Aanstonds komt hij achter de kist in een wereld die alleen maar levend dood kan zijn.

Ga nu eens in gedachten door de maatschappij en bekijk de mens, luister nu eens hoe eenvoudig dit alles is indien u de geestelijke afstemming bezit,

luister nu eens naar de mens, wat de mens nu door zijn innerlijk vertolkt en wat hij te zeggen heeft. Nu ligt de onbewuste voor u open, de onbewusteling staat daar naakt voor u door zijn woord.

Want in de eerste sfeer bent u voor duizend procent dorsten. U bent hongerig, u wilt weten, u kunt niet meer leven als u dat alles niet kent. En dan zegt de meester: 'Kalm aan, wij leven in de eeuwigheid.' U behoeft zich hier niet voorbij te lopen, u doet het rustig en bewust. Kalm aan, want gij moet rekening houden met uw fysieke krachten. Gij kunt u hard voorbijlopen, want ge hebt geen berekening, ge kent uw eigen diepte niet. Rustig aan aan de uitdijning (beginnen), eerst voor wijsheid, om te leren hoe die zaak hierboven ... hoe God al de dingen heeft geschapen. En als u dat dan weet, en u zegt tegen uzelf: 'Doordat ik gehuwd ben, doordat zij moeder is en ik schepper, brengen wij onszelf tot het nieuwe leven.'

Wat gaan we nu doen? Als u begint – ziet u? – dat wordt de studie, dat wordt de wetenschap voor heel de mensheid. U leest het in 'De Volkeren der Aarde'. Straks krijgt het kind op aarde dát niet te leren waarmee gij het nu volstopt, maar de geleerden, de geestelijke theoloog, bioloog gaat met het kind over de aarde en zegt: 'Kijk, waarom zien wij geel, rood, violet en al de andere kleuren? Waarom? Waarom zijn er zeeën ontstaan? Waarom sluit de aarde zich af voor de macrokosmos?' En ziet u ... En dan eerst, wanneer het kind dat alles kent, wanneer het kind dat weet, dan stelt dat kind de vraag: 'Maar, als dat zo is, waarom leert men ons dat en dat, en waarom heeft men de mensen in die en die tijden zó afgebeeld met nonsens, en waarom kwamen er oorlogen voor deze werkelijkheid?' Want zo is het. U zegt het, maar wij zien het.

En dan, luister goed, wanneer het directe-stemapparaat spreekt en de astrale persoonlijkheid zijn geestelijk woord stoffelijk kan vertolken, dan ligt de mensheid aan de voeten van de Messias. En dan zijn er geen profeten meer nodig, want dan zal de profeet spreken vanuit de sferen van licht, the universe, het universum, uit de universele liefde vandaan, want zijn woord is weten, zijn woord is wet, zijn woord is: ik heb u lief.

Ge zijt kinderen van één vader. U bent mijn kind, ik ben uw vader, ik ben uw moeder, ik ben uw broeder, ik ben uw zuster. Gij zijt moeder, ik ben vader. Waar blijft het – wanneer de universele liefde spreekt – het bezit van de aarde, het bezit van de mensheid? Voelt ge dan niet dat uw godheid thans kan ontwaken?

Negen eeuwen lang ging ik in die duisternis rond en keek. En na vijftig jaar was ik in staat een mens die ik ontmoette, te zeggen: 'Waar wilt u naartoe? U leeft hier in een astrale wereld.'

'Ik ben zoekende.'

Honderd miljoen mensen heb ik zo ontmoet, uit Frankrijk, België, Amerika, uit de oerwouden vandaan en we gingen in elkaar over en namen de handen, voerden elkaar terug naar de aarde: 'Kom, ik zal u de weg wijzen om de aarde terug te vinden. Wilt u weten of u daar bent gestorven?'

Ik weet nu, ik heb het gezien. Ik ben naar de slachtvelden gegaan. Ik ben ziekenhuis in-, (zieken)huis uitgegaan om te zien hoe de mens uit het stoffelijke organisme komt, heengaat. En ik volgde de een naar die sfeer daar. Die daar heb ik ontmoet, ik ken dat leven, het was daar, het was hier. En ik kwam ook terug, door dat oplossen. Ik zag, wanneer ik bij 'kisten' stond, bij sterfbedden, dat de persoonlijkheid direct uit het organisme oploste en verdween. Toen ik dat leven achterna, honger had ik, geestelijke honger en dorst om te mogen weten welk geheim de God van al het leven voor mij hier verborgen hield. En er waren geen geheimen. Ik dat leven achterna en zag voor mijn ogen dat het verdween, oploste en tot embryonaal bestaan terugkeerde, terugging naar de aarde. Ik sloot me op, jazeker, wandelende. Ik maakte mijn berekening, ik voelde: ó, ó wat is dat diep, wat is dat machtig. Maar er komt onfeilbaar de tijd terug dat die vonk terug moet naar de aarde, door wezens wordt aangetrokken, want de hogere graad is gereed.

Ik wachtte tweehonderdvijftig en -tachtig en driehonderd jaar op één vonk, op één mens, om te weten of ik de waarheid volgde. En toen ik dat zag, toen ging ik met die vonk, dit embryo als moeder, regelrecht terug in de moeder en voelde en beleefde de baring, de groei, het uitdijen in de stof, in de geest, het ontwaken voor beide levens. En toen zag ik diezelfde moeder als man in dit organisme terug en zag ik: vader- en moederschap leeft in de mens. God is vader en moeder. Stoffelijke liefde – wist ik toen – voert u regelrecht naar de geestelijke, en de geestelijke naar de universele liefde, het één-zijn met alles, het weten. En nu komt vanzelfsprekend het handelen. Ik beleefde dat ik in de duisternis wandelde met rondom mij demonen om mij heen, en zij zagen mij niet, ze vóélden mij niet.

En is dat niet waar, wanneer u onder demonen komt in uw maatschappij en u bent zelf bewust en kunt zeggen 'ga weg', innerlijk, doen die demonen u niets. Kunnen die satans u nu bereiken? Ze lopen zich te pletter tegen uw zuiver denken en voelen – ziet u? – ze kunnen u niet bereiken. Weet gij wat ik leerde, weet gij wat het essentiële is om tot die universele liefde te komen? Ik zag daar de afbraak, ik zag de bezoedeling, ik keek ernaar. En toen ik zag wat het was en wist dat het dierlijk gedoe was en mij zou vernietigen, ging ik rechtsaf, ziet u?

We blijven dit niet volgen. Ik ging die eeuwen door, onder al de volkeren der aarde leefde ik; terug naar het oerwoud, naar het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), het mohammedanisme, boeddhisme. Ik

kwam tot de katholieke kerk, het protestantisme. Ik ging naast de paus zitten en naast hem wachtte ik af tot hij ging en (naar Gene Zijde) kwam. En toen ik zag dat hij zijn kringloop zou beëindigen, was ik de eerste die naast hem stond en kon zeggen: ‘Wie zoekt gij?’

‘Ik zoek de Vader van al het leven, God, Christus.’

En toen kon ik zeggen: ‘Ik ben de Christus, ik ben de God van al het leven, want ik ken nu mijzelf.’ En toen lag de paus, Clemens III, aan mijn voeten. Toen zat hij daar te beven, te rillen, en de anderen, er zijn er honderden geweest die hun kringloop der aarde hadden volbracht. En nu kunnen wij beginnen en zeggen: ‘Was u heilig? Neen. En alleen omdat ge heilig wilde zijn, stond uw universele liefde stil en op een dood punt. En nu dat gemjammer?’

De blijdschap, de ongelofelijke blijdschap dat de mens kan zeggen: ‘Als het waar is, volg ik u. Jazeker, ik heb nooit en te nimmer willen beweren dat ik het alles op aarde vertegenwoordigde. Dat heeft men mij, onze orde, wel gezegd, maar diep in mij wist ik, wist ik – ik ben óók denkende geweest – wist ik, vóélde ik dat wij niet alles kunnen bezitten.’

En nu is die paus, die heilige vader, gelijk een kind. En nu was dit leven te behandelen en wij gingen hand in hand. ‘Kom, ga met me mee, kom en zie, er komt een nieuw leven achter u, weer een heilige (die zegt:) “Ik ben alléén heilig.”

Ik ben alleen waar. U hebt dat woord (‘heilig’), dat woord moet uit uw woordenboek vandaan, u kunt alleen maar waar zijn. En wanneer u waarheid bezit, bent u universeel rechtvaardig in alles.’ En toen gingen we terug.

Als ik de katholieke kerk aanval en ontleden wil, doe ik het alleen door mijn evolutie, dan heb ik de middelen in mijn hand, in mijn ogen, en onder en in mijn hart leeft die wijsheid, de Universiteit van de Messias, want ik heb de waarheid, de werkelijkheid, de geboorte, het terugkeren, het vader- en moederschap voor die dogmatische instellingen gezien en volkomen beleefd. We breken niets af, integendeel, we zetten daar het universele woord in de plaats, het universele macrokosmische uitdijen voor elke gedachte, voor de waarheid. Welke taak had u? Ziet u?

‘Maar’, zei hij, ‘is het dat niet, is het dat niet’, vroeg hij, ‘is het dát dan niet? Moet de mens dan geen geloof hebben? Indien wij dit de mens zullen ontnemen ...’

‘Neen, dat zal de mens houden totdat Christus terugkomt. Want de mens kunt ge het geloof niet ontnemen indien ge niets anders bezit, dan loopt hij zich tegenover zijn universele liefde, zijn uitdijning te pletter. Dit alles zal blijven totdat de Messias komt, maar niet op de wolken om te spreken maar door het directe-stemapparaat. En dan zegt Hij tegen Zijn apostel, Zijn discipel: ‘Ga, in naam van Mij spreekt gij over de wetten van uw en Mijn vader,

want gij weet.'

Als Christus nu tot u komt, en ik wil dit terugvoeren tot de maatschappij, en Hij zou zeggen: 'Ga en vertegenwoordig Mij', bent u dan gereed? Hebt u dan lief? Is uw universele liefde, uw gevoel, uw denken, uw praten gereed om de Messias te vertegenwoordigen door Zijn waarheid? Leer dan eerst kennen wat waarheid is. Test mij, test Christus, test de Bijbel, ontleed eerst uw Bijbel als u eraan vastzit. Ontdoe u van de katholieke kerk indien de verdoemdheid nog altijd spreekt, en gij zijt een geheiligde. Want nu zegt het universum, nu zegt uw eigen levensgraad: 'Ziet u? Eén van ons, één weefsel, één fundament komt terug, we worden sterker.'

Kardinalen, bisschoppen, in de allereerste plaats voor de katholieke kerk, pastoors; wat weet de pastoor, wat weet een kapelaan, zoals Jeus dat heeft beleefd. Maar komt u hoger voor deze wijsheid, dan staat ge voor een godgeleerde en dan moeten we de godgeleerde meenemen en zeggen: 'Ziet u? U ligt daar, weest u maar dankbaar dat God niet zo is zoals gij Hem hebt opgebouwd. U moet nu daar in het graf liggen wachten totdat het laatste oordeel komt. En dan komen de engelen en dan zegt God: 'Verschijn en verklaar Mij uw demonische gevoelens.' Maar u staat ernaast.'

En weg, wég deze persoonlijkheid, wég godgeleerdheid, de professor is een onbewuste geworden in het leven achter de kist, want hij wilde niet weten. Hij had geen uitdijning, hij had geen liefde. Want wie liefheeft, onderzoekt met waarheidlievende gevoelens. Wie zichzelf werkelijk liefheeft, die dorst, want die voert zichzelf terug naar Gethsemane, naar Golgotha en de Messias, tot de sferen van licht.

O mensen, o mensen, wanneer ge voor de waarheid komt te staan en u pakt uw man, uw vrouw, degene waar gij hier mee te maken hebt, waar ge voor werkt en voor dient ... indien gij weigert te dorsten en te hongeren naar geestelijk voedsel, begrijp goed, Christus kan niet naast u staan, Hij laat u verhongeren, Hij laat u verdorsten, Hij laat u neerliggen daar totdat ge in Gethsemane komt, op Zijn plaats en gaat vragen: 'Christus, Christus, indien Ge waarlijk leeft, trek me in Uw leven op en geef me wat dorst.'

U vermóórdt elke seconde, iedere week, door iedere gedachte uw geestelijke ontwaking, uw uitdijning voor de macrokosmos, uw godheid. U slaat en trapt uw godheid elk ogenblik ten opzichte van het andere leven dat dorst, dat honger heeft naar ontwaking, voor evolutie. De godheid spreekt nu in de mens. Dacht u waarlijk dat Christus ziet hoe mooi u bent vanbuiten? Foei. Dacht u waarlijk dat ge een geestelijke persoonlijkheid kunt bekoren met uw krulletjes, en de heren met hun naam, met hun bezit? Daar gaan ze, nietwaar? Dacht ge waarlijk dat zon en maan, sterren en planeten, de wijsgeren uit het leven aan Gene Zijde tot u komen wanneer de drukte op

uw jas hangt? De kale, maatschappelijke stoffelijke drukte? Ge verlangt nog altijd naar aalmoezen, u bent blij met een hartelijkheidje. Jazeker, u staat open voor liefde en geluk en indien u het niet krijgt, gaat u het zoeken. Maar staan blijven en wachten totdat Christus zegt: 'Gij zijt gereed om die liefde te krijgen die Ik had. Nietwaar? En daarvoor wilt ge alles doen? Bewijs Mij nu wat ge kunt.'

Maar één ding zeg ik u voordat wij met de kosmologie gaan beginnen, want daarom zegt meester Alcar: 'Nu, nu ze zover zijn, en onze tijd wordt kort, gunnen wij hen nog de oorlogsjaren te beleven van André-Dectar, u en mij, en zullen wij ze tot de kosmologie voeren', en daar gaat het nu om, mijn kinderen, 'om ze tot de universele liefde te voeren.'

Lief te hebben alles wat leeft, de waarheid lief te hebben en dat wat verkeerd is naast u neer te leggen, te luisteren naar het hogere, het uitdijende, het werkelijke, de waarachtige eerste voetstap als fundament in de geest, leeft u daar nu niet voor? Ik heb u meermalen gezegd: die kus is universeel. Toen u André vroeg van de week – en dat bewijst dat alles wordt gecontroleerd ... Wij lachen ook boven wanneer hij u heerlijk door het graf rammelt. De pastoors, de bisschoppen en de kardinalen hebben pret wanneer André u de lijk-kist laat zien en het laatste oordeel, en wanneer hij zegt: 'Ziet u wel, kardinaal, een ander is met uw hoofd op hol. U zoekt naar uw beentjes, die zijn weg. Neem maar een koeienhoofd, het blijft toch hetzelfde. Neem maar een hoofd van een eekhoorntje. Neem een hoofd van uw schelvis, die u daar zag, met dat rare licht in die ogen en hij voert u tot de wateren. Neem wat gij wilt van uw kist, maar bedenk, weet eeuwigdurend thans: dat heeft geen betekenis, dat is slechts tijdelijk, het was slechts het middel om op aarde lief te hebben, om op aarde tot de rechtvaardige ontwakings te komen voor Gene Zijde, het leven achter de kist.'

U bent kosmologie in alles, u moet leren denken voor waarheid, natuurlijkheid, rechtvaardigheid, harmonie. U moet leren denken, u moet weer gaan voelen wat u zelf moet doen voor Christus, voor de Christus in u, zei ik u op een morgen. You have to do something for your spiritual life – ja, dat zeg ik voor één mens hier – you will find the Christ when open is your feelings and your spirit. Dat wil zeggen, mijn kinderen, u zult Christus naast u zien wandelen, u zult Hem horen spreken als u tot Hem gaat, go to Him, als u begint aan het fundamentje. Leg dat fundament voor uw man, voor uw vrouw. Bent u alleen? Ga dan over de wereld, naar de volkeren der aarde ... (niet te verstaan) Bent u dorstend? Bent u zoekend? Wilt gij niet geloven dat slechts één apostel dorstte voor honderd procent? Dan zal ik het u bewijzen. En wie was dat nu? Dat was Petrus niet, dat was Johannes nog niet, maar dat was die gekke vervloekte Judas.

Die Judas die zei: 'En nu zal ik u mijn meester laten zien. Dat is geen rabbi, geen jood, maar dat is de Christus, de Messias.' En dat had Judas niet mogen doen. Ge moogt, gij kunt God niet uitdagen wanneer ge God niet bezit.

Wij vragen op dit ogenblik aan de Christus, en dat moet u eens doen. 'Zeg, Gij daar in het Al, interesseren U de joden niet meer? Hebt Gij geen ontzag meer', zegt André, 'voor Jeruzalem? Is dat, zijn dat, waren dat allemaal maar smoesjes, dat Gethsemane en dat staan voor Pilatus en dat bespuwen van Uw gelaat? Is dat alles weg? Slaapt U? Zit U daar', zei André in de oorlog, 'neer met Uw geliefden aan tafel en eet Ge daar lekkere soep en wij verhongeren?'

Ja, om tien uur gaat daar de bel voor eten en drinken en dan staat Petrus bij de bel, en trekt, en zegt: 'Eten!' Ja, voor de katholieke kerk, voor dat goud en dat zilver, dan zit Vader, de goddelijke Vader in zijn rechterstoel, Christus ernaast.

'En ik, en ik, ik ook.'

Dat zouden ze wel willen. Ja, ze zitten, neergeknield in het hof van Gethsemane, in het land van haat, in het land van onbewustzijn, in het land van levend dood zijn. Daar zitten zij, en geen God, geen Christus. Ze zitten daar alleen met zichzelf, ze dienen daar alleen zichzelf. Ze dorsten niet, ze hebben geen honger, ze willen geen waarheid weten. Ze vragen zich niet af: 'Kan God verdoemen?' God verdoemt, God slaat.

Als u niet wilt naar mij luisteren, dan schiet ik u vanmorgen dood. Mijn woord is wet, zeggen wij aan Gene Zijde en dan zijn we volgestopt met revolvers.

Geloof u mij?

Ja, gaarne, gaarne. Já, ik geloof u.

Zó is alles.

En als u dit niet aanvaardt; de kerk uit. Ziet u, het universum is uw kerk. De wetten van God, is geen geloof meer, zijn geen geloof, maar dat is weten. En als u dat weet staat ge op liefde. Want waarheid wordt liefde. U krijgt hier levenswijsheid, gevoel, uitdijning, volmaking.

Waarom snauwt ge uw moeder af? Waarom zijt ge zo hard, moeder, voor uw kind? Dat is onbewustzijn. U doet het niet. U maakt rustig uw taak af. Straks gaat ge weg. En hebt ge blijdschap in u, dan komen wij. Weet, onthoud dit, er zijn honderd miljoen vaders en moeders gereed om u als u waar bent en liefhebt, op te vangen.

Deze heiligheid die u hier vertegenwoordigt – (die) snauwt, grauwt en niet dorst – zegt achter de kist niets. U wilt immers gedragen worden.

Er staat er een naast u met 'Grote Vleugelen' en die zet u rustig op de 'vleugelen' en dan gaan we naar de ontdekkingen voor de ruimte, uw Godheid, naar het begin – wat we straks zullen voorlezen – naar de Almoeder, de Alva-

der, het Allicht, het Alleven, de Alziel, de Algeest, de Alrechtvaardigheid, de Alwelwillendheid, de Alhartelijkheid. Want als u harmonisch rechtvaardig bent, bent u hartelijk, staat u open.

Begin aan het leggen van die fundamenten, vraag ik u altijd. Bent u waarlijk nu begonnen? Als de mens dorst aan Gene Zijde zijn wij telepathisch verbonden, wij zijn aan Gene Zijde in de astrale wereld van gevoel tot gevoel één. En als u mijn gevoel niet opneemt, dan moeten we wachten totdat gij gereed zijt voor de universele telepathie, universele eenheid; door liefde, door goedheid. Als u dorst, neem ik uw gevoelens over.

Maar hier staat ge voor uw maatschappij. Ge hebt te leren hoe het niet moet, maar hoe het wel gedaan zal worden ten opzichte – leerde ik u – van Gethsemane, Pilatus, Caiphas, Golgotha. Ik zei: nagel dus de onbewuste, overheersende eigenschappen van u bewust aan het kruis, geef ze de kruisdood, worg die verkeerde gedachten. Wees niet langer nonchalant met uw godheid.

Denk niet dat men u achter de kist zal opvangen indien u hier niet dorst. Men kán u niet opvangen; u staat naakt, machteloos. Zoudt ge niet denken dat ge gaat schreeuwen wanneer u bedenkt, u leeft daar onder bil- bil- biljoenen mensen en niet één mens kan u bereiken? U kunt die mensen niet bereiken, u kunt niet door dat oerwoud heen, want miljoenen slangen, als verkeerde gedachten, leeuwen en tijgers, hyena's, stormen erop u af om u af te sluiten voor dat liefhebbende daarachter. Is dat duidelijk? Dat kraakt u, dat houdt u hier gevangen. U komt er niet overheen, u kunt geen voetstap meer verzetten want ge hebt de zilveren sandaaltjes niet. Er kleven duizenden aardse moeilijkheden achteraan uw jas, uw gang wordt te zwaar, u bent verkeerd, u loopt niet, u bezwijkt, want u moet bezwijken. U bent stoffelijk realistisch ingesteld op de aardigheden van en voor de aarde, uw lichaam, uw duizenden dingen, maar niet voor de geest open noch bewust.

Maak van uzelf liefde. Maak van uzelf universele opening, laat het licht in uw ogen uitdijen. Als u zorgen en leed hebt, aanvaard het. Eens zult ge de hele mensheid moeten dragen. En is dit nu zo vreemd? Is dit onwaarheid? Legt het geen nieuwe fundamenten voor uw toekomst? Uw leven is kort, maar u bent oneindig. Maar dit leven is kort, hier kunt gij het met hartelijkheid doen, daar bezit ge geen geestelijke hartelijkheid, want uw hartelijkheid kost u een paar centen, u koopt wat bloemen, u geeft wat vis weg. U steekt een hand uit, heel eenvoudig. U bent heel welwillend. 'Maar niet vanbinnen', zei Frederik. U bent uiterlijk welwillend, hartelijk. Maar de mens ziet het, de mens voelt het. Wie vanbinnen open is, wie innerlijk, dus dat is de geest, openstaat voor die realiteit – das hat nichts mit Schwindel zu machen, zou André zeggen – die is 'truth', die mens is waar. Die mens is zó zeker van zich-

zelf dat de gevoelens telepathisch worden opgevangen en de vreemde mens zegt: ‘Een mooi mens is dat. Wat een rust, vindt u niet? Wat een heerlijkheid. Wat een jongen heeft die vrouw, en wat heeft die vrouw voor een geluk, voor een liefde, voor een weten ...’

Bedenk, bedenk, bedenk u: Magere Hein is er. Hij klopt waarlijk aan uw deur, zó, elk ogenblik: ‘Klop klop klop (meester Zelanus klopt hier op de microfoon) ... hoor je mij?’ De mens hoort niets. Wij spreken over de dood, die er niet is; en toch, als het verscheuren van uw reïncarnatie begint en de evolutie staat, dan is dat de klop – klop, klop, klop (meester Zelanus klopt hier op de microfoon) – de tik op en in uw hart van Magere Hein. Dan is dat uw grafkamer waarop ge zult staan en zult zitten en een kransje vlecht van madeliefjes, vergeet-me-nietjes, voor het eerst voor uw liefde. Want hierna, hierna, geloof het, krijgt ge de moederkus toegestuurd, en die zegt ‘klets’. En ge zegt: ‘Vanwaar komt dit?’ En is er ook iets bij van Onze-Lieve-Heer, want Hij zag u vlechtjes maken, Hij zag dat er geen dood meer in u leeft en dat de universele liefde, de God die álles heeft geschapen, ontwakende is, uitdijt, aan een zegenrijk leven is begonnen.

Ik dank u wel.

Het beleven van de Kosmologie

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Voordat wij beginnen aan het voorlezen, het eigenlijke voordragen kunt u zeggen, het beleven van de Kosmologie, wil ik u toch nog even een klein woord geven. Wie nu al de boeken goed heeft gelezen, is gereed om dit alles te begrijpen. Het is in het begin heel eenvoudig want dan maken wij lichamelijke, menselijke vergelijkingen. U komt te staan voor alles wat ik u in de jaren heb gegeven, heb gegeven om u gereed te maken, om u dieper, dieper te laten denken, om u een afstemming te geven voor het leven aan Gene Zijde, uw astrale wereld.

Ik heb door de kracht van de meesters en mijn eigen wil om de mens op aarde tot hoger voelen en denken te brengen, heb ik u een zes-, een zevenhonderd lezingen gegeven. Maar gij zult – zoals ik zo vaak heb gezegd – nu voor uzelf vaststellen dat we thans aan het eigenlijke beleven gaan beginnen.

Ik ging er altijd omheen. Ik moest vanuit het universum, vlug, ineens geconcentreerd naar de aarde, een wet bepalen, een wet in handen nemen, uw slaap, uw krankzinnigheid. Kerken hebben wij fundamenteen moeten ontnemen, daarvoor legden we nieuwe in de plaats.

Zo nu en dan hoort u André, leest voor, wellicht leest meester Alcar straks, u hoort mij. U moet voor uzelf nu maar eens uitmaken in welke toestand wij ons nu zullen bevinden. Dat op een gegeven ogenblik – ik hoop dat ik zover kom, ik weet het niet – de Albron zal spreken, de mens die nu het Al vertegenwoordigt, dat zal tot u doordringen. En wanneer u dan denkt dat ge nog honderd biljoenen tijdperken hebt af te leggen voordat ge die ruimte hebt bereikt en uw godheid in handen hebt, bewust nu, als mens, als vader en moeder, dan zult ge toch wel moeten toegeven en hebben te aanvaarden dat dit wat gij thans gaat beleven, nergens op aarde beleefd wordt, geen theosofie bezit. Dit directe contact krijgt ge en leggen de meesters in de handen van de mens.

U moet goed begrijpen dat de kosmologie u door de laatste lezingen voert. U moet voor uzelf, als André dat doet – u hoort ons aanstonds – u moet voor uzelf afvragen: ‘Wie ben ik? Waarom leef ik nu in deze toestand?’

In het begin is het heel eenvoudig, maar het gereedmaken voor de vlucht naar de ruimte! U kunt straks met ons meegaan, u zult die reis beleven. Daarom hebt u de boeken gelezen. U stapt door ‘de kist’, we gaan door de trance, door de dood ... komen we vrij van het organisme en dan staat er een meester voor ons. André werd opgevangen door meester Alcar, hoort ge straks.

Bent u gereed, wanneer ge – dat heb ik u toch geleerd – ‘de kist’ hebt te aanvaarden, bent u gereed voor de meester, uw zuster, uw broeder? Is de eigenwijsheid, de drukte van de aarde, de hoogmoedswaanzin, het lange gezicht van u weg nu gij voor de goddelijke ernst komt te staan? Is de bereidwilligheid in u gekomen, de rechtvaardigheid, de welwillendheid, het willen aanvaarden van de mens, het werkelijke liefhebben in u? Kan de meester nu met u hand in hand gaan, of bent u zover dat hij vrij kan zijn en zegt: ‘Kom, stel u in op de wetten van leven en dood, op de wetten van het hiernamaals, stem u af op zon, maan en sterren, op één punt in het universum waarheen wij zullen gaan en aan de kosmologie voor onszelf en de mens op aarde moeten beginnen.’

Begrijp goed, mensen, kinderen van deze wereld, begrijp goed, zusters en broeders, het gaat om uzelf. Nu betreden wij heilige, geestelijke, ruimtelijke ernst. Kom niet meer in deze omgeving met niet willen begrijpen en denk niet dat ge nu iets weet. Ook al heb ik u duizenden malen verleden jaar de kosmos verklaard; u weet nog niets. Waar we nu mee beginnen, geloof het, kunnen we tienduizend jaar mee doorgaan en dan nog zijn we niet uitgeput, hebben we het laatste woord nog niet gesproken, zo ontzagwekkend diep is nu de mens. Wanneer ge straks voor de mens staat, dan zult ge eerbied krijgen voor die persoonlijkheid? Neen, voor dat leven. U zult Jeus zien, Jozef, André-Dectar. U zult straks óók voor uzelf moeten uitmaken wie u eigenlijk nú bent.

Maar wanneer ge de deur uitgaat en hier verdwijnt, wie bent u dan? Is uw woord in harmonie met de wetten van de ruimte? Telkens kom ik tot u terug om aan de colleges, de ontleding te beginnen. En dan vragen wij elkaar af: ‘Ben ik zover? Ben ik gereed? Heb ik maar één wil?’

U vroeg André deze week: ‘Heeft de mens een wil? Is de mens natuurlijk in zijn wil?’

‘De wil’, zegt André straks tot Jeus, ‘die was ik. Speelsheid wordt er nu niet meer geduld, plat, dialect, Gelders geklets’, zegt André, ‘heb ik nu niet meer nodig, want de mensen lachen me uit. Jij en Jozef zullen mij vertegenwoordigen. Want wie, wíe sprak tot vader? Wie speelde op de wolken? Dat was ik. Ik was dat en niet jij.’

En dit betere ik, dit innerlijk ontwaken voor u, is de kosmologie om fundamenten te leggen voor uw geestelijke ik. Dat wat nú verlangt vanmorgen, is dat op honderd procent uitgebalanceerd, geïnspireerd? Is dat gevoelsleven van u – zou ik u thans, kan ik u nú eerst vragen – honderd procent welwetend, liefdevol, harmonie, rechtvaardig? Hebt u thans uw ganse persoonlijkheid hier in dit gebouw, op de plaats waar de kosmologie voor uw leven gaat beginnen? Wilt u mij, wilt u de meesters, wilt u de ruimte wijsmaken dat

ge hier waarlijk voor honderdduizend procent geestelijk zit? Hier liggen de kosmische voetangels en klemmen. En dat is dat Wimpie, dat Pietje, waar u nu Piet tegen zegt; een volwassen persoonlijkheid, een mens die gereed is, die moet zwoegen en werken in de maatschappij om zijn bestaan te vinden. Gingen we niet met u door dat bestaan? Hadden we geen medelijden met u omdat we weten hoe het geploeter is hier op aarde? Maar de wil, de menselijke wil, het willen inzetten, het willen maken van elke gedachte: een reis naar de maan; het gereedkomen voor het betere ik in de mens. U bent allemaal instrumenten. U hebt allemaal contact met uw godheid. Maar, bent u er reeds aan begonnen?

Vandaag snikt ge, komt ge binnenvallen: 'Ik ben zo ontroerd', en morgen dan vliegen er harde, verschrikkelijke woorden over uw lippen. En wilt ge dan overmorgen gereed zijn om maar weer opnieuw aan uw kosmologie – wat wil dat zeggen? – te beginnen, aan de fundamenten te leggen die geestelijk afstemming bezitten op de eerste sfeer? Want die lezingen gaf ik u verleden. De mens en zijn universele liefde voert ons naar ruimtelijk bewustzijn en dat is de kosmologie voor uw leven, voor uw karakter, voor uw denken, uw voelen, uw liefde, uw vader-, uw moeder-zijn. We gaan door de oorlog. We gaan door alles, want de kosmologie leeft hiér. De reizen die we zullen maken, straks, we zullen de Albron betreden, het Allicht, het Alleven, de Alziel, de Algeest, God als vader en moeder. Maar hier terug en nu gaan we hiér werken. En dat worden de mooiste ogenblikken voor u, omdat ge nog hier zijt. Aan Gene Zijde is het geen kunst meer, is het veel moeilijker, heb ik u geleerd. Dat alles gaat ge nu bedenken. U haalt die lezingen terug, u moet optrekken wat wij u hebben gegeven, wilt ge met ons gaan straks door de ruimte, maar dán om voor onszelf, voor u en uw kinderen, uw maatschappelijk leven, vergelijkingen te maken ten opzichte van God, Christus.

We roepen en we schreeuwen Socrates aan. Ik heb hier de namen genoemd. U zult gedacht hebben: wat heeft die man, wat heeft die mens het toch met de geleerden, wat moet hij met die Socrates, Plato, de godgeleerde, de dominee?

Alles wordt thans in het felle licht van God geplaatst en dan zien wij de schaduwbeelden van die wijsheid. En nu zult ge weten, thans zult ge voor uzelf kunnen vaststellen en werkelijk aanvaarden: u bent met de meesters van de ruimte verbonden. André is een kosmisch meester, dat wordt u duidelijk.

Wanneer de vragen straks worden gesteld vanuit het Al en gij geen inspiratie voelt, hulpbehoevend neerzit en moet afwachten – wat zou er nu gebeuren, wat zou André zeggen? – en dan flitst zijn leven en persoonlijkheid door de ruimte en gaat naar het punt waar de vraag leeft en zegt: 'Ik ben beziel, ik kan u antwoorden.' En dan komt onfeilbaar het woord door zijn

leven heen, zijn persoonlijkheid staat open. En waarom? Dat maken wij van tevoren mee en beleven we Jeus, Jozef en André, de grote persoonlijkheid, de wil, de liefde van de mens die gereed is, niet alleen voor zichzelf, maar om de ruimte naar de aarde te brengen en de Universiteit van Christus te bouwen, te plaats in het hart van deze mensheid: Europa.

Welnu, ik ga lezen, wat voor mij moeilijk is, ik zal mij nu aanpassen met uw bril. Ik kan nu ook zo doorgaan en woord voor woord wat daar ligt, duizenden boeken voorlezen, zó, maar ik ben vastgenageld thans. En nu ziet u dit, als u iets doet voor meesters, voor de mensheid, voor God, voor Christus, dan draagt ge hetgeen uit wat de leerling bezit. We zullen vastleggen, we zullen voorlezen wat wij tezamen voor uw leven en deze mensheid hebben geschreven. Welnu, maak u gereed.

De Kosmologie van Jozef Rulof.

De goddelijke Inleiding.

Dit zijn achttien pagina's, die krijg ik natuurlijk niet af, maar wij zullen kijken hoever wij zullen komen.

We leven in november 1944. Europa staat in brand, de mens leeft in koude en ellende, te midden van afbraak, hij heeft gebrek aan alles. Steden worden er met de grond gelijk gemaakt, miljoenen mensen worden er gemarteld en ten slotte vergast en God zwijgt! Christus laat Zijn kinderen alleen?

Onder deze omstandigheden leeft ook André, het instrument van de meesters, maar hij heeft een Universeel contact, hij staat in verbinding met de afgezanten van God, die ook nu een Vader van 'Liefde' is, maar (wat) de mens niet kan begrijpen en niet wil aanvaarden. Miljoenen mensen kunnen dat niet. Ze hebben niets meer, niets. Ze vragen alleen, ze smeken: 'Hoe kan God dit alles, dit onrechtvaardige, dit brute geweld goedvinden? Zijn leven wordt afgeslacht.'

Maar André is het, die zegt dat de mensen niet moeten wanhopen, dat God met dit alles niets te maken heeft en dat God nooit ingrijpen zal, dat Hij dat niet kan, doch dat dit de schuld is van de mens, dat de mens niet anders wil, het verkeerde zoekt en de algehele afbraak volgt. Maar ook zijn woorden worden niet begrepen, nietwaar? Voor God is alles mogelijk. God is almachtig, Christus is almachtig. Maar waarom laat God, laat Christus ons nu alleen, dat smeken, dat vragen en dat bidden miljoenen mensen in Europa, op de wereld. Hoe kan God al deze ellende goedvinden? Kunnen de meesters, kunnen de engelen uit de sferen van licht – zijn er daar engelen? – kunnen zij ons dan niet helpen?

In 1935 reeds wist André, dat deze afgrijselijke oorlog zou komen. Hij heeft een boek beleefd en geschreven, waarin de meesters verklaren dat Adolf Hitler een krankzinnige is en dat, indien hij aan een oorlog begint, het on-

herroepelijk zijn val zal zijn. De meesters zeggen: ‘De mens die het verkeerde zoekt, gaat zijn eigen ongeluk tegemoet! Maak je geen zorgen, André, God is liefde en waakt!

Maar wat dit waken wil betekenen, zullen eens de wetten verklaren. En dan, ja, geloof mij, mijn jongen, eerst dan ligt deze mensheid neergeknield aan de voeten van de hoogste meester, de waarlijke echte Messias, de Christus.’

Nu half Nederland afgesloten is door de nazi’s en de geallieerden, nu miljoenen mensen geen geloof meer bezitten, maar als stoffelijke wrakken rondlopen, zijn uitgehongerd, en de wetten voor het goede worden vertrapt, het kwaad zegeviert over het goede en er geen hoop meer op vrede en rust is en alles dreigt in te storten, komt meester Alcar tot zijn instrument terug en zegt op een avond: ‘Zie je mij, en hoor je mij, André?’

André kijkt in het gelaat van zijn meester en antwoordt: ‘Ja, meester, ik hoor en ik zie u.’

‘Wil je dan even het volgende vastleggen, wat ik je dicteren zal.’

André neemt potlood en papier en hoort het volgende ...

En dat, mijn geliefde mens, in 1944 november. Honger, ellende, smart, afbraak, vreselijke ellende op de wereld, geen eten, geen drinken, er zit een mens die denkt en ontvangt voor heel deze mensheid.

De meesters spreken en meester Alcar zegt:

‘De Kosmologie’, André, ‘voor deze Mensheid;

de Albron;

God als Moeder;

God als Vader;

God als Ziel;

God als Leven;

en God als Geest;

God als een Persoonlijkheid;

God als Harmonische wetten;

God als Stoffelijke Uitdijingswetten;

God als Geestelijke wetten;

God als het Uitdijende Heelal;

God als Rechtvaardigheid;

en uiteindelijk, God als Liefde.

En dit’, zegt meester Alcar hierna, ‘is voorlopig alles.’ Voorlopig.

Nog is het contact niet verbroken en hoort hij: ‘De Vonk Gods, kun je er ook nog onder zetten, André, en miljoenen andere woorden, maar die komen later; dit is voorlopig alles. Over korte tijd, tezamen met meester Zelanus en mij, beginnen wij aan de Kosmologie voor deze mensheid.

Door onze reizen die we hebben gemaakt in het heelal beleefden wij de eerste geestelijke en de stoffelijke wetten voor de kosmologie. Thans gaan we dieper. We gaan nu tot de Albron terug. En dat alles is voor de Universiteit van Christus. Geloof het, André, wij beginnen thans te leven en te beleven aan de eerste boeken voor de nieuwe Bijbel, de Bijbel voor het koninkrijk Gods op aarde. Waarom dit alles nu tot je komt, dat zullen wij je verklaren', zegt meester Alcar. 'De hemelen zullen nu spreken. Maak je gereed, André. Tot straks, mijn zoon. God is en Hij blijft eeuwigdurend liefde ... liefde ... liefde.'

Op dat ogenblik verbreekt meester Alcar het contact met André. En nu begint het kind, Jeus van moeder Crisje, Jozef, maar ín hem de meester, begint te denken. Hoe is het mogelijk, denkt hij, wat zal ik nu weer moeten beleven? Het is een openbaring. Thans, voelt hij, zal deze mensheid mogen weten.

Na enkele dagen keert de meester tot hem terug en zegt: 'Ben je gereed, André?'

En dan kan hij zeggen: 'Ja, meester, ik ben gereed.'

'Welnu, vannacht treed je uit je organisme en zul je met mij, ook meester Zelanus, de goddelijke wijsheid ontvangen. In opdracht van de hoogste meesters uit de goddelijke ruimten moeten we al de goddelijke openbaringen ontleden. En wat dat wil zeggen, André, dat zult ge zien wanneer we die bron betreden en wij de Albron noemen. We leggen hierdoor de fundamenteen voor de Universiteit van Christus. Begrijp goed, begrijp en voel wat je te wachten staat, mijn kind. Maak je gereed, we betreden thans de heilige ernst voor onze ruimte.'

André zit daar in het duister. Hout voor de kachel is er niet. En de rust en de warmte in bed is het enige wat de mens nog bezit. En elk mens in Europa heeft deze ellende dan maar te aanvaarden omdat 'Satan' zegeviert.

De warmte in bed is goed voor de bloedstroming, denkt hij. Het geeft het afgetakelde organisme wat steun en de zenuwen komen tot rust. Meer is er niet en tevens niet nodig, waarna hij zich volkomen overgeeft en dan aan zijn meditatie begint.

Zo zorgt, denkt hij, liggende onder zijn dekentjes, de mens voor zichzelf, voor de volgende dag, die weer slechter is, die weer dieper, rampzaliger is en ellendiger dan de vorige. Het gaat in Europa, het gaat met mij, met de lichamen, het gaat bergafwaarts. Is dit evolutie? Dat begrijpen de mensen natuurlijk niet. Is dit alles noodzakelijk, dat de mens zo wordt geslagen, gemarteld en ten slotte vergast? Is dát de bedoeling van de schepper? Dat neemt nu geen mens meer, althans de mens, denkt André, die gereed is en vasthoudt aan een Vader van liefde. Maar die Hem kent? Ik kén Hem, ó, wat ben ik gelukkig! Ik kan het wel uitschreeuwen van geluk in deze koude. Mijn benen zijn afge-

takeld, ik heb bijna geen kracht meer en ik kan lachen, ik ben gelukkig. Wie kan nu blij zijn van geluk en zeggen: 'God is liefde', in deze narigheid, in deze duisternis? En dat is voor de massa ook niet te aanvaarden. Maar alles op aarde, dat weet ik, en dat weten ze ook, kon zo heel anders gebeuren, maar de mens wil niet. De mensen begrijpen zichzelf en het leven niet, níets. Door het geloof, door het gelóóf, door de katholieke kerk, het protestantisme, de Bijbel vallen er zelfs slachtoffers.

'Ha, moet je horen, Jeus', zegt hij, hij maakt Jeus wakker, 'moet je horen, Jeus, wat ik nu denk. Jozef kan straks over het lichaam waken, die kent mij, die weet mij, die krijgt alles van mij terug. Als ik denk, dan krijgt hij van mij het mooie te beleven, maar dat doen wij in stilte. Maar jij, jij hebt nu te luisteren en je kunt me volgen. Nu eerst zul je wijsheid beleven. Kun je geloven dat de mensen geestelijk krankzinnig zijn? Geestelijk krankzinnig zijn ze nu ze vragen: 'Hoe kan God goedvinden?', nu ze rammelen van honger. Ha, ha, ze rammelen van honger. Je zult eens kijken, Jeus, hoe ze straks uit onze handen zullen eten. Maar dat doen ze niet wanneer ze volbewust zijn, innerlijk, het voedsel draagt, wanneer ze bezit hebben, geld en alles. Enfin, ik praat straks nog met je. Ik kom terug, maar we beginnen reeds aan onszelf. Kom op, je hebt lang genoeg geslapen, Jeus. Denk erom, ik ben nu scherp, ik ben hard, kletspraat wordt niet meer geduld. Lachen, mag je doen. Ik lach ook.'

En zo mediteert hij verder. Hij praat tot zichzelf. Hij ligt daar en denkt. Het is het gereedkomen voor zijn meester. Dat beseft hij nu beter dan vroeger wanneer hij in de straten wandelde en aan 'Zij die terugkeerden uit de Dood', 'De Kringloop der Ziel' ... en de andere boeken beleefde en onderging, de reizen maakte naar de hellen en de hemelen. Nu is hem alles duidelijk. En indien meester Alcar daaraan niet was begonnen dan had hij ook niet gereed kunnen zijn voor dit denken.

U moet eerst weten wat een dominee bezit. 'Je moet eerst weten wat een godgeleerde is, Jeus, en dan kun je hem midden in zijn gezicht uitlachen. Maar dan leg je het onmiddellijk naast je neer en je gaat verder. Dat is het genot, de zalige gevoeligheid, het geluk in je dat spreekt tot je hart, tot je bloed, tot je zenuwen. Het straalt uit je ogen. Geloof het toch! Ben je weer ingeslapen?'

Hij ligt daar en denkt. Het is het gereedkomen voor zijn meester. Maar, dat beseft hij nu, hij staat voor een berg, een berg van wijsheid is het.

'Jeus, Jeus, Jeus, zullen wij straks niet bezwijken? God zelf is het, die ik nu wáárlíjk alleen maar ga bestormen, ik zal Hem beklimmen, ik moet door Zijn voeten heen, door Zijn benen, door Zijn hart, door Zijn lever, door Zijn bloed, ik ga Zijn ogen, Zijn licht zien, Zijn ziel, Zijn geest. O, mijn Jeus. Crisje, o Crisje, stuur me nu alles. Stuur het naar Jeus. Ik vang het op, ik

voel reeds: alleen zal ik dit niet kunnen dragen. Maar, ik heb een wil. Ik heb een wil en mijn wil is ingesteld alleen op het goede, op het betere te willen beleven voor mezelf en het dan door te geven aan deze ongelukkige massa.'

Door zijn verkregen bewustzijn – ik ga nu verder – moet hij nu tonen wat hij kan. Het is, weet hij, voor deze mensheid, voor elk mens, kind en leven van God. De mens moet nu weten en hierna zal hij aan het aanvaarden beginnen dat er geen dood is en God de mens, Zijn leven, niet verdoemt. En dat gelooft de massa niet eens. 'Nee, ó ó ó ó', hij lacht. En de ziel, de Wienerin die naast hem ligt, zegt: 'Waar lach je om?'

'O, ik moet zo lachen want ze willen verdoemd zijn, de mensheid.'

We hebben nu tijd om te denken. We hebben nu tijd om ons neer te leggen. We hebben nu tijd om vergelijkingen te maken met die onbewuste massa. O, hoe bestaat het, hoe is het mogelijk? Jeus schreeuwt het in 's-Heerenberg uit: 'Er is geen verdoemdheid. En God is liefde!'

Maar daar zijn ook die mensen nog onbewust, die stakkerds. Als je nu met ze praat, worden ze angstig, dan zeggen ze: 'Dèn is van de duvel bezete.'

'Jao, ik ben het plat nog niet vergeten, Jeus. Zo nu en dan – waarom ook niet – kunnen we met elkaar spreken, kunnen we praten, kunnen we vergelijkingen maken voor dáár. Maar nú: er is geen verdoemdheid. En wat wil dat zeggen, Jeus? Ruimte, mensheid, burens hier, slapen jullie? Er is geen verdoemdheid en God kán niet verdoemen.

Maar daarnaast, en hier, overal om ons heen leven ze door minuutjes. Ze zijn angstig dat er een bom valt. Ze zijn angstig dat ze moeten sterven. En voor mij: ik ga direct. We gaan aanstonds door Magere Hein nu. Magere Hein die er niet is, de dood die ons toelacht, die met ons zal praten, want hij heeft mooie gewaden.

Heb je 'Maskers en Mensen' niet gelezen? Wat is het prachtig dat de meesters dat alles toch hebben klaargemaakt. Want Magere Hein die geeft ons straks viooltjes, lelietjes-van-dalen, vergeet-me-nietjes. En die kleine ruikertjes, Jeus, die krijgen we nu van de meesters uit het Al. Goddelijke bloempjes zijn het, geplukt in de tuin daar, die niet meer Gethsemane heet maar: het koninkrijk Gods in het Al. En van daaruit komen nu die mooie ruikertjes. Ja, dat begrijpen ze niet. Want de wijsheid die er nu stromen zal, is kleurrijk tezamen gevoegd; en dat kunnen de meesters, Jeus, dat kunnen zij, dat heb ik immers geleerd. Je hebt al die jaren geslapen. Toen wij van 's-Heerenberg kwamen en ik naar de stad ging, toen ik hoorde: "Gá naar Johan en Bernard", was jij in slaap. Jij had nog ruzie met degene die we liefhadden. Jij liep díé nog achterna, maar voor mij: die was gestorven. Ik denk: kijk, Jeus zit te mijmeren over zijn liefde, maar ik niet. En Jozef, ja, ook hij was enigszins gekraakt, maar ik niet, ik die erachter leefde was dankbaar voor dit heerlijke

liefdevolle pak slaag, want ik ging voelen. Maar meester Alcar moest terug in de diepte van ons, mijn en jouw karakter, hij moest die lagere eigenschappen in ons, moest hij tot bewustzijn brengen. En ik? Ik zou die karaktertrekken moeten vertegenwoordigen, ik moest dit alles weer opvangen en in harmonie brengen met de meesters, met de wetten van God, het hiernamaals, de hemelen, zon, maan en sterren, de kosmologie.’

‘Het Ontstaan van het Heelal’ hebt u toch gelezen?

En dan voelt André reeds op dit ogenblik dat zijn Jeus, zijn ik uit ’s-Heerenberg zich zal aanpassen aan de toestand waarin hij nu leeft en dat dit tenslotte en uiteindelijk noodzakelijk is. Maar nú, nu moet elke gedachte hem helpen en steunen. De volle honderd procent voor de bron kosmologie moet hij gaan inzetten. Op vijf procent uit het lichaam te wandelen is directe krankzinnigheid, weet André.

‘Als ik niet bewust ben nu en ik ken de wetten niet, ik ken mijzelf niet, Jeus, dan ga ik op slag door de krankzinnigheid en niemand, geen meester, geen God, geen Christus is in staat om er mij weer uit te trekken.’

Stilte ... Hij voelt dat zijn andere ik, die karaktereigenschappen ontwaaken. Hij gaat voelen dat ook Jeus tot bewustwording komt. Dat Pietje, die Hendrikje en dat Jopie, maar zég maar Johan, die Johan, die Herman, die Hendrik en die Nico – hoe heten de namen? – die Fransen, die moeten nu de naam vertegenwoordigen als een persoonlijkheid en dat zijn geen Pietjes meer, geen Johannetjes, dat moet deel uitmaken van dat éne ik. En dat ik zal alles inzetten om aan het werkelijke leven te beginnen, de reis naar de bron die alles heeft geschapen.

André kent de wetten voor de krankzinnigheid. Meester Alcar heeft hem ook die wetten en mogelijkheden voor de menselijke ziel verklaard, waardoor hij de astrale persoonlijkheid leerde kennen.

Maar de geleerde, denkt André – hij laat Jeus los – die staat voor zijn zieken en kent die levens niet, omdat hij geen astraal bewustzijn achter de kist kan aanvaarden. Doch daardoor krijgt hij zijn ruimte, zijn antwoord te beleven.

Is er nog iets anders? Nee. Nee, néé, kunt ge nu uitroepen, mensen, er is niets anders, dit is het! De mens leeft achter de kist bewust en bezit een persoonlijkheid en komt terug, maar daar straks over.

Hierna bracht meester Alcar hem tot het heelal. Ook dat waren wonderen voor zijn leven. En zijn persoonlijkheid ging groeien, waardoor hij die drie boeken ontving.

André, ja, hij zegt tot Jeus: ‘Ik kan de geleerden thans verklaren – want ik heb al die wetten van de ruimte gezien en beleefd – ik kan ze verklaren hoe God aan Zijn scheppingen, aan zichzelf is begonnen. Ik kan de geleerden

verklaren hoe God als ziel, als geest een eigen zelfstandigheid kreeg.’ Ziet u? ‘Maar nu kan ik die geleerden vragen, die aardse psychologen – ze zeggen wel dat ze doctor zijn, maar wat zijn ze? –: “Hoe is uw leven achter de kist, geleerde? U hebt een titel, u bent doctor.” Ha, ha, hij is doctor, hij weet van geen ziel, van geen geest af. Die titel is vijf cent waard, kruimels voor Gene Zijde. Als u met die titel voor Onze-Lieve-Heer of een meester van het licht komt te staan, dan zegt hij: “Ga weg, dropje. Ga uit mijn omgeving, dropje. Verdwij, kruimel, want ge zijt het niet. Men gaf u wel een titel, u bent wel een geleerde, maar men liet u los op de mensheid met niets. Wanneer u voor de mensen staat, moet ge eerst gaan kijken hoe de mens wel eigenlijk in elkaar zit, maar die machine kent u niet, u weet er niets van. Als u bij mij komt, zal ik u een titel geven, dan bent u een kosmisch bewuste, u bent dan een ‘Groot Gevleugelde’. Van mij krijgt u ‘wings’, vliegende kracht, bewust ingesteld op de doelen, op de fundamenten van God en Christus, zon, maan en sterren, Jupiter, Venus, Saturnus, Uranus.”

Ja, Jeus’, zegt hij ineens, ‘je gelooft het niet, maar straks mag je met mij een roets maken over de ring van Saturnus en dan slingeren we ons vanzelfsprekend door de ruimte heen. We gaan achter elkaar zitten, houden elkaar vast en roetsen zo door het heelal heen. En Saturnus zegt: “Goed zo, mijn kind, eindelijk heb ik er één, één terug.”’

En dan zegt Jeus tussen al dit goddelijke denken, dit concentreren en mediteren door: ‘Maar we zún toch met ons twee?’

En dan zegt André weer: ‘Je hebt gelijk want één zijn we nog niet. We zijn nog niet geestelijk één, Jeus, daar heb je gelijk in. Jij staat nog altijd met beide benen op de grond. Jij hebt nog het denken voor de aarde, voor Crisje en ’s-Heerenberg, maar ik? Dan zún we nog met zún twee, ja, en misschien zijn we wel met duizenden, want onze karakters, Jeus, zijn werkelijk voor het geestelijke leven versnipperd.’

Ziet u? Als ik nu vragen tot u zou stellen, mijn kinderen, mijn adepten – hier zitten nu mijn ‘disciples’ – kan ik u dan vragen: ‘Hebt u zo gemediteerd tegen uzelf? Bent u al aan dit mediteren begonnen?’ En dit is nog maar een kleinigheidje. Wij zijn bezig met Jeus. André is denkende. Nu de kosmos. We zullen zien. Voelt u wat we in de duizenden eeuwen dat we met elkaar de goddelijke wetten zullen omarmen, zullen ondergaan? Miljoenen jaren kunnen we nu voortgaan om elk insectje van Moeder Aarde te beleven, de wateren, zon, maan en sterren. ‘Maar allereerst de karaktertrekken in ons’, zegt André tot Jeus. ‘Jazeker’, gaat hij verder, vliegensvlug van het een naar het ander, maar zet zijn concentratie voort, ‘ik zíé die berg daar, die berg is deze ruimte, dat is de berg Gods. Je voelt wel, Jeus, dat van daaruit krachten komen die mij telkens weer naar hetgeen waarvoor we nu staan voeren, en

dat ik je loslaat.’

De berg Gods. Wie is God, wat is God? Géén bewuste op aarde die Hem volkomen kent. Oh, het geluk straalt door zijn hart, door zijn bloedsomloop. Er is geen vlees meer op het lichaam, de beenderen kraken, maar ze voelen zich verrijld, en ze zeggen tegen André: ‘Voed me nog eens een beetje. We hebben meer aan geestkracht dan aan zure kool, spinazie of spek. Geef ons de bezieling van je levende hart en wij glimlachen je toe. We zullen moeite doen om je door deze maanden heen te dragen. Vanzelfsprekend moet je enigszins je hoofd buigen want we zullen zo nu en dan wel bezwijken, want we zijn er nog niet.’

‘Heb je dat gehoord, Jeus? De lichamelijke stelsels van ons kasteel gaan praten. Het hart zegt: “Ik ben moe.” Maar, hartje, bloedsomloop en zenuwen, jullie zijn slechts fundamenten van ons kasteel. Je bent slechts een pilaar, een ingang, een trap. Je bent niets meer dan dát en je zult ons een zit geven in dit paleis.’

En dan zegt het beenderstelsel tot André, de beentjes: ‘Dan ben ik de zit, ik zal je dragen, is het niet zo?’

De sensitiviteit die nu vanuit het organisme de geest bezielt, is ontzagwekkend, voelt André. Hij is één met deze stelsels. Alles gaat spreken. ‘En wat dan wanneer we vanuit de Albron terugkomen en wij het licht, het leven, de Alziel, de Algeest, het vader- en moederschap, de liefde, de goddelijke ruimtelijke liefde hebben beleefd, hoe zal dan het leven tot mij spreken? En hoe moet ik dan denken, hoe moet ik mij concentreren, hoe is dan mijn wil? En dat’, zegt hij tegen Jeus, ‘is nog maar een kleinigheidje. Want je hoort het, de Albron staat voor ons. En meester Alcar gaat nu regelrecht tot die kern. Dat van ‘Het Ontstaan van het Heelal’, Jeus, voel ik nu, dat waren slechts verhaaltjes, dat was nog niets. Maar heb je de strijd gevoeld die ik toen heb beleefd? Heb je de moeilijkheid met mij meegemaakt toen ik aan de waterkant stond om mijzelf te vernietigen? Ja, dat was ik niet. Dat was die ploert, Jozef, die vuile ploert. Toen ik maar even moe was, Jeus, en toen ik maar even lag te denken – ik kon niet meer zien, mijn licht uit mijn ogen had ik uitgegeven, ik was alles, alles was ik kwijt – toen wilde die ploert zich verzuipen. Hij kon niet meer, zei hij. Dat ik hem een pak slaag heb gegeven, zo vreselijk, dat voel je zeker? ‘Vuile rotzak.’ Ik heb woorden moeten gebruiken zo diep en zwaar, van de maatschappij, dat het tot hem doordrong. Even slechts legde ik mij neer om te rusten, Jeus, even maar en toen bezweek hij al in de maatschappij en wilde hij mij de fundamenten ontnemen om door te gaan, om mijn werk af te maken. Even slechts nam ik vijf seconden van de honderdduizend rust en viel even in een geestelijke slaap, een meditatie. En toen ging mij dat kreng naar de haven en wilde mij en jou verzuipen.

En later, je komt het wel tegen, als het zover is dan zal ik je die nare tijden, maar die ontzagwekkende strijd van ‘Het Ontstaan van het Heelal’, die zal ik je dan eens laten beleven, dan weet je pertinent dat je nu al die jaren hebt geslapen. En dat is niet – schrik maar niet – dat is niet voor jou alléén, dat is niet voor jóú hier, dat is voor heel deze mensheid.

De mens gaat naar de kerk, Jeus, de mens bidt daar. Wil je me wijsmaken dat die mens daar biecht? We kennen toch de biecht? Wil je mij wijsmaken dat die man daar biecht, die vrouw daar biecht voor honderd procent, en dat er geen karaktereigenschappen zijn die nog, die onherroepelijk niet deel willen uitmaken van dat gebed, die wroeging? Dat hoofd buigen, is dat buigen? De katholieke kerk, de biecht zou ontzagwekkend zijn indien de mens voor honderd procent voor God en de ruimten kon biechten; maar hij vertikt het, hij doet het niet. Hij legt nog zoveel in zich, en houdt zoveel vast dat hij zijn slordigheid, zijn afbraak niet zal zien. Ja, er zijn er. Meester Alcar heeft mij eens meegenomen naar een biechtstoel op een dag, hij zegt: “Ga eens mee, dan kun je een werkelijk mens horen biechten.” En toen lagen wij naast de mens in de biechtstoel en hoorden die moeder zeggen: “Ik heb mijn kind vermoord. Ik heb werkelijke wroeging. Is dat te vergeven? Ik heb mijn kind vermoord door de drang en de dwang en de wil van mijn man. Ik heb geen leven meer, mijn kind ben ik kwijt. Ik ben een moordenaars geworden door de vervloekte wil van mijn man. En nog moet ik blijven? Ik kan dat leven niet meer zien.”

En die moeder, Jeus, had werkelijke wroeging, wroeging! Ze wilde alles inzetten en nu knaagt het hart en nu is de mens voor honderd procent geopend voor zijn smarten, zijn wroeging: “Ik heb verkeerd gedaan.” En zo kan ik wel doorpraten, Jeus, maar we gaan verder.’

Maar André, op hetzelfde ogenblik, hij moet glimlachen, hij moet lachen wanneer hij de mensen over God hoort spreken. Hij kan nu vergelijkingen maken met Jeus, met Jozef en deze maatschappij en dan kan hij vragen: ‘Kunnen de mensen dan niet denken? Willen de mensen niet denken?’ Wanneer hij de Godvervloekers hoort praten op straat, zijn het onbewuste kinderen die zichzelf niet kennen en niets van de goddelijke scheppingen aanvaarden, of zij zijn door de Bijbel in een ruimtelijke doolhof gebracht.

‘De Bijbel heeft zo ontzettend veel kletspraat aan de mens geschonken, Jeus. Dat kan ik nu reeds bewijzen, want ik heb immers ‘Het Ontstaan van het Heelal’, het begin van de mensheid beleefd en gezien; ik zat erin, ik was er bovenop, de meester bracht mij tot het eerste stadium. Ik ben een godgeleerde. Ik kan een godgeleerde, Jeus, college geven. Ik ben psycholoog. Ik ben een theoloog, ik ken de Bijbel. Ik heb de Bijbel nooit en te nimmer gezien, maar ik ken de schépping. Ja, Jeus, André-Dectar heeft wat in zijn mars. En

dat ben jij, dat wórd jij, en dat wordt Jozef.’

Wanneer hij – ik herlees het nogmaals – de godvervloekers hoort praten, dan ziet hij het stranden van miljoenen mensen. Hij hoort hun verdoemdheid en lacht ze midden in hun gezicht uit wanneer ze schreeuwen, martelend vragen: ‘Kan God, als Hij een vader is, de mens in deze chaos, in deze machteloosheid ook nog verdoemen?’

‘Is God dan een vader van liefde?’ schreeuwt hij ineens ’s avonds, dat de Wienerin hem bij z’n kladden moet pakken en zegt ze: ‘Ben jij gek?’

‘O ja, ik ging te ver, is het niet? Ik was even buiten mezelf? Nee, kind, ik wist precies wat ik zei, maak je toch geen zorgen. Honger kan je krankzinnig maken, maar ik weet wat ik doe. Ik was beziel, echt beziel. Ik zal die ongelukkigen hier, die nu snakken naar licht, die zou ik mijn licht willen geven, maar ik kan het niet kwijt. Is het ellendige van nu en dat van vroeger’, zegt André tot de Wienerin, ‘oorlogen en oorlogen op aarde, telkens en telkens weer, nóg niet genoeg geweest voor de mens, als een kind van God en de kerk, om te aanvaarden dat Hij niet verdoemen kan?’ Ziet u?

‘Stil dan toch’, zegt de lieve Wienerin, ‘de mensen kunnen je op straat horen.’

‘Wat kan mij ...!’

‘Stil nu toch.’

‘Wat kan mij de mens schelen nu God tot mij spreekt?’

‘De mensen denken waarachtig dat je krankzinnig wordt. Is dat dan de bedoeling?’

‘Je hebt gelijk.’

Ik moet mij anders instellen, denkt André. Maar het is nog geen tijd om naar bed te gaan. En toch, ik geloof, wanneer ik daar neerlig en de rust van mijn lichaam komt, dat wegzinken, dat ik dan niet zo beziel zal zijn als nu, nu ik hier zit in dit duister, bij dit pitje, bij geen kachel, geen licht, geen warmte.

‘Is er nog nieuws uit de ruimte?’

‘Ja, het gaat goed’, zegt men daar. ‘De nazi’s gaan werkelijk kapot.’

‘Je hebt gelijk, je hebt voorspeld dat ze met duizenden en duizenden vliegtuigen over Nederland zullen komen. Ja, je hebt veel meer gezegd en daar gaan ze ... daar gaan ze, regelrecht naar Berlijn.’

‘Foei, foei. De mens die moordt. De mens wil vrede en geluk. En de mens wordt gecommandeerd en is blij dat hij gecommandeerd wordt: “Ga, en donder daar het leven in elkaar”, en doe jij daar nu maar aan mee.’

‘Ik moet daaraan meedoen? Ik moet daaraan meedoen? Ik moet moorden? Ik moet een leven van God vernietigen? Ik moet het geweld uit mijn leven naar beneden gooien en alles daar verpletteren? Vuile idioten, waanzinni-

gen van geest, commandeer mij eens en ik sla u midden in uw gezicht met de goddelijke wetten. Ik plaats u thans voor de tien geboden: 'Gij zult niet doden.' Hebt ge een geloof? Hebt ge een kerk? Hebt ge kinderen? Hebt ge de tien geboden gelezen? Bent u katholiek? Bent u protestant? Bent u gereformeerd? Bent u boeddhist? Mohammedaan? En wat heeft uw geloof u gegeven? De paus laat kanonnen zegenen en wanneer het katholieke kind, Jeus, niet begrijpen wil dat uit die lippen wartaal, vernietiging stroomt ... hoe kan die man heilig zijn, hoe kan hij Christus, hoe kan hij de God van al het leven vertegenwoordigen als hij zijn discipelen leert om daar de kanonnen te zegenen? "Ga nu, en overwin dat volk."

Bijbel, gij kletst, gij zwamt in de ruimte', slingert André door de muren in dat keukentje daar in november 1944. En nu is zijn leven, na het contact met meester Alcar, slechts tien minuten oud. Dat ging er allemaal door hem heen. Barstensvol is dit leven, hij moet zich nu remmen, rustig zijn, want zó is er van uitreden geen sprake. En als er dan even een stilte is en Jeus zo met zijn voelhorentjes omhoog kruipt naar zijn dagbewuste ik, dan zegt André rustig: 'Alles van mij is voor die mensen kletspraat. Ik ben dol, ik ben een gek. Maar wat dan? Wanneer ik zeg: "Lees mijn boeken en je weet het", halen ze hun schouders op. Nee, de mens wil niet lezen. De mens die zegt: 'Ik doe dat straks wel achter de kist', maar daar staan ze nu. Ze begrijpen niet, Jeus, wat ze missen. Ze missen alles, ze staan stil. Dít is het leven achter de kist. Híér is Gene Zijde. Wij staan in Gene Zijde en die mensen willen dat Gene Zijde niet beleven. Nu kunnen wij ze alleen helpen, we kunnen ze nog helpen door de mooie, machtige boeken, de reizen die wij met meester Alcar hebben beleefd. Die krijgen de mensen nu zomaar in huis gebracht, ze hoeven geen strijd te voeren, maar ze vertikken het om te lezen. Dat is geen dorsten. Die ganse persoonlijkheid van die mensen, Jeus, is hartstikke dood, is mors-onbewust, is niet gek, niet krankzinnig: levend dood zijn deze mensen. Die ganse persoonlijkheid is nog onbewust, en dat wil aanstonds naar de hemelen en dat wil straks zomaar zeggen: "Ik ben er ook, ik ben er. Ziet u mij niet? Is er geen meester hier?"

Kan de meester dit dode leven opvangen voor het bewustzijn in de sferen van licht? Want daar willen de mensen natuurlijk heen. Ze willen niet naar een hel, ze willen niet naar een duisternis. Ze willen licht bezitten, sferengeluk. Ze willen in de tuinen wandelen. In dat machtige Gethsemane van Onze-Lieve-Heer, Jeus, dáár willen ze zijn. Jazeker, ze gaan in de duisternis, jazeker.'

'Mij niet gezien, ik doe het toch goed? Ik doe toch mijn best?'

'Ja, u kookt. U gaat naar de fabriek. Maar dat fabriekje zit aan uw innerlijk vast, in uw hart, in uw ogen, in uw hoofd. Dat verlangen wat u nu hebt, dat

geen geestelijk, noch stoffelijk verlangen is – misschien is er een stoffelijk verlangen – dat is de persoonlijkheid voor die geestelijke ruimte waarheen we nu gaan.’

‘Wat zijn dan de mensen arm’, zegt Jeus, ‘Wat je mij daar nu al vertelde, het is om te duizelen.’

‘Ja, Jeus, en dan zullen we straks eens kijken, wanneer we terugkomen dan zullen we menselijke vergelijkingen maken en dan moet je eens kijken hoe de mensen denken en wat de mens hiervan weet. Hoe de mens denkt, eerst dát moeten wij dan de mensen leren. Dit denken is niets, dat is ernaast. Dat is geen denken voor ruimte, ziel, geest, astrale wereld, dit is stoffelijk belang.’

Ineens springt hij vanuit die wereld naar de massa, de mensheid, hij gaat erin over en zegt: ‘Als je de massa momenteel ziet en volgt, Jeus, dan zie je en voel je die hulpbehoevendheid. Het bewustzijn van de massa is armzalig.’

‘Wat ben je nu’, gaat hij opeens naar de theoloog, ‘dominee, als je niets anders kent dan een God die Zijn leven haat en verdoemt?’

‘Wat ben je, psycholoog, wanneer je van de universiteit komt en je ziel en de geest niet kent? Je voor de eerste geboorte staat van de mens. Dat zeg je immers? Als het kind geboren wordt, is dit het eerste leven. O, hoe armoe-dig.’ En dat loopt met een grote titel en ruimte onder zijn armen rond en voelt zich groot en rijk, en bezit niets. Hij is armer dan een kerkrat. Ziet u?’

‘Wat heb je daar geleerd, geleerde?’ zegt André. ‘Jazeker, je weet iets van een zenuwstelsel af, maar de mens ken je niet. En toch ... en toch ben je een dokter geworden.’

Nu, nu hij zich instelt op al deze wetten en de leugenachtigheid, het kopen van wijsheid volgt voor de aarde, dat de mens een beetje studie volgt en nog niets weet en dan losgelaten wordt op de mens. Nu, op dit ogenblik, zegt hij: ‘Ik zal mijn persoonlijkheid bij elkaar roepen want ik ga naar de echte titel. Ik word doctor in de psychologie. Ik word een kosmisch alwetende, als je het geloven wilt, Jeus. En je hebt het te aanvaarden want ik zal het je bewijzen. Dat zal ik je bewijzen. En eerst dan vraag ik of je wilt neerzitten aan mijn voeten om mijn colleges te ontvangen. Juist nu’, zegt hij, ‘nu heb ik alles nodig en ik ken mijzelf. Ik weet wie jij bent en wat Jozef voelt. Ik ken mezelf, ik weet dat we met vier persoonlijkheden dit alles moeten beleven, waarvan jij de onbewuste bent. Jozef is de stadse, die vertegenwoordigt mij in de stad. Maar jij leeft nog buiten in 's-Heerenberg, jij spreekt nog plat, je bent nog een boer. Maar nu, Jeus, ik ben de meester met Dectar. In het oude Egypte maakte Dectar zich gereed en nu kan Dectar zich aanpassen in het ... tegenover het leven van André. Want André, ik ben het instrument van de meester, maar Dectar dat is eigenlijk de occultist. Dat is de priester in ons. En die priester is nu het instrument voor de Universiteit van Christus.

Is het niet mooi, Jeus? Is dát nu niet prachtig? Dat hebben de meesters van ons gemaakt. Wanneer we die contacten niet hadden gekend, niet hadden gekregen, wat was er dan van ons terecht geworden? Niets.'

Direct daarna valt er, nu hij door André-Dectar spreekt en is bezield: 'Ja, Boeddha, dit wat ik nu beleef en wij ontvangen, dat heb jij niet gekend. Weet jij hoe God aan Zijn leven begon? Dan had de wereld het heus wel gekregen, dan zou je het wel hebben uitgeschreeuwd. Maar wij hebben het nog niet. Je was ver, je was diep; maar zo ver ben je nog niet. Maar ik zal het je bewijzen, Boeddha, ik zal je bewijzen hoe diep jij was. Dat kan alleen nu André-Dectar, omdat zij tezamen het instrument zijn van de Universiteit van de échte Messias. Je had een heel ander leven te vertegenwoordigen, Boeddha. Is het niet waar? Jij hebt in je leven een machtig contact beleefd, jazeker. Maar dit? Nee. Je taak was machtig. Je bent een profeet geworden. Een profeet, jazeker, voor je eigen tijd, voor je bewustwording.'

En dan ineens kijkt hij om zich heen en kijkt hij in de ogen van Ramakrishna. 'De ruimte is komende', zegt André. 'Heb je tijdens je leven, Ramakrishna, ook deze diepte beleefd? Wat ik ervan weet, is, dat je adept was en leerling van meester Zelanus. En toen je terugkeerde – dat heeft meester Zelanus mij getoond, en meester Alcar, die wetten zijn waar – toen je maar wilde spreken, toen liep het bloed over je lippen. Je kon niet eens spreken, zo ontroerd was je van de heiligheid van de ruimte.

Maar ik? Wandel straks eens met mij door de straten, Ramakrishna en Boeddha, en praat eens met de mensen. Vertel de mensen eens straks dat je op aarde leeft en dat je een lichaam bezit dat rammelt van honger en gebrek. Maar we kennen geen honger, we hebben geen gebrek, we hebben geen gerammel, we hebben met gerammel niets te maken. Ik heb de boeken te schrijven. Ik moet ze beleven, Ramakrishna. Ik moet ze zelfs verdienen! En jij? Jij zat daar neer met je discipelen, je twaalf apostelen, waarvan Vivekananda. Hoor je het? Ik ken je wel. Ik ken je zoals ik de ruimte ken. Vivekananda moest de wereld in. Jij deed niets, jij zat te dromen. Was je zo ver dat je ook dat in je eigen handen had? Ramakrishna, de wereld heeft je lief, de wereld zegt: "Je was een oosters ingewijde, één van de grootsten." Maar wie ben ik dan? Wie ben ik dan? Zal ik je bewijzen. Straks zal ik jullie laten zien wie ik ben, en ik zal het je bewijzen. Je zult aan mijn voeten neerliggen. Maar wanneer je aan mijn voeten wilt liggen dan jaag ik je naar de meester. Eerst meester Zelanus, want hij is de spreektrumpet voor meester Alcar en zijn meesters en dán ga je naar meester Alcar en dan sturen die je wéér hoger. En uiteindelijk, Ramakrishna, Boeddha, Mohammed, mensheid, Europa, Japan, China, Rusland, Frankrijk, Engeland, Gelderland, Geldermalsen, en Zevenaar, jullie liggen dan op Golgotha neergeknield aan de voeten van

Christus. En dan is er geen verdoemdheid meer. Dan is er géén laatste oordeel meer. Dan zijn we kinderen van één Vader.'

André heeft Ramakrishna volkomen in zijn linkerhand, maar in zijn rechter geeft hij hem de orchidee van zijn hart. Hij kan iets zeggen, hij kan praten, hij wéét dat Ramakrishna dit heeft te aanvaarden want hij is voor de meesters en zijn leven, zijn taak, de voortzettende kracht en bezieling voor alle tijdperken; waarvoor al deze levens hebben gediend, en dat is de Universiteit van Christus.

En vanuit Ramakrishna bewandelt hij een andere persoonlijkheid en roept ineens: 'Ja, Madame Blavatsky, jij bent er ook nog en kom nu maar eens. Ik roep, de meester is roepende. Ik ben een meester en ik zal het u bewijzen. En indien ik het niet weet, blijf dan weg en sla mij midden in mijn gezicht. Maar indien u nu thans weet en aanvaarden moet dat ik het ben, dan hebt ge maar te komen en aan de mensheid te schreeuwen dat ge er glad naast was. Glad naast.'

En toen zei Jeus ineens, na al deze indrukwekkende gevoelens: 'Da's een woord van mie'n eiges, dat zeiden ze in 's-Heerenberg.'

En dan zegt André: 'Dat kan. Maar in de stad zeggen ze het ook. Want glad is glad als een aal en dat zijn wij.'

'Nee, Madame Blavatsky, dat heb je niet', zegt hij. 'En ik weet waarom dat je het niet hebt. Maar ergens in de ruimte, Madame Blavatsky, zullen wij nu voor Christus kleur moeten bekennen. Jij weet wellicht nu, als je daar leeft – je leeft, je bent vrij van je organisme, je hebt de kringloop der aarde volbracht – je weet nu of je waarheid bracht op aarde. Maar je zag het niet. Want wanneer je was uitgetreden, wanneer je bewust achter de kist had kunnen kijken en je was een instrument voor de Universiteit van Christus, dan dacht u toch zeker wel, Madame Blavatsky, dat de meesters u niet van de wal in de sloot hadden gestuurd en tot u hadden gezegd: "We zijn eerst natuur, toen dierenrijk en toen werden we mens"? Maar ik zag, Blavatsky, dat de aap van Darwin uit mij is ontstaan.'

'Darwin, waar zijt ge, wij mensen zijn niet van de apen geboren, maar de aap is het schaduwbeeld van de mens. Ge was er glad naast.'

'Ziet u? Darwin, Schopenhauer, Immanuel Kant, kom, Socrates, Plato, Aristoteles, waar leven jullie, Sixtus, kom hier. De Universiteit van Christus gaat beginnen fundamenten te leggen voor het Koninkrijk Gods, voor al de eeuwen, voor miljoenen jaren en tijdperken.'

En even later heeft hij het weer tegen Jeus.

'Zie je, en in dit alles, Jeus, moet je me nu helpen. De meesters hebben met ons nu geen medelijden meer. Ik kan ze één voor één roepen en ze komen. Je zult het zien. Ze zullen met ons door de straten wandelen. Ik zal Boeddha

bewijzen dat hij dat neerzitten daar met zijn vingertje omhoog ... handen gewroet om de wijsheid te kunnen opvangen. Ik ken al zijn grepen, want toen hij zó zat en de wereld nu nog naar vraagt en zijn leerlingen niet kennen: wat wil dit zeggen? Daar zit Boeddha, Jeus, ogen dicht, links is moederschap en rechts is vaderschap, nu staat alles ingesteld op de persoonlijkheid, de mens, en nu kan de mens met zijn voelhorens voor vader- en moederschap beginnen. Ik ken duizenden grepen, verbindingen zijn het om Boeddha naar het hoogste op te voeren. Dit is de afsluiting voor de ziel, voor de geest en de persoonlijkheid, Jeus. Ik ken alles, ik heb het oude Egypte beleefd. Ik was vóór Boeddha in China, in Japan, maar zal hij dat geloven? Ik zal het hem bewijzen.

De meesters hebben met al die mensen geen medelijden meer. De meesters zullen nu, aan het begin van de scheppingen, Boeddha, Ramakrishna, Blavatsky, de occultisten van Moeder Aarde terugroepen en zeggen: “Zie nu naar de eigen fouten die door ú, niet door ons, zijn gelegd.” En dan kunnen zij tot mij terugkomen en me zeggen: “Dat was van mij verkeerd.”

Maar, het is meester Zelandus, Jeus, wereld, dominee, Boeddha, Ramakrishna, meester Zelandus is het die Blavatsky, die Mary Baker Eddy, die Rudolf Steiner en al de groten, de profeten voor deze eeuw na Christus zal opvangen – en daarvoor – omdat ze nu moeten vertellen wat waar en wat verkeerd was, door hun levens beleefd.’

Zo gaat hij verder.

En het is eerst – hij kijkt naar het uurwerk – acht uur in de avond. De meesters komen, nog kan hij even mediteren. Plotseling weer smijt hij de ruimte in: ‘Mensheid, weet je wie God is? Weten mensen niet. Dan zal ik het je aanstonds laten zien, want we komen nu regelrecht voor Magere Hein te staan. Wij gaan eruit. Straks hebben we ‘vleugelen’. Nooit van gehoord? Je zult het zien. Neen? Dan moet jij je maar eens op deze wetten instellen en mij volgen en dan beleef je openbaringen. Machtige wijsheid zul je beleven indien je de realiteit van ‘de kist’ voelt.’

Hij zegt tot Jeus: ‘Ik zie nu al achter de sluiers.’

Sluiers, hoort u dit? Niet achter de sluier want er zijn er miljoenen door de eeuwen, door de verdichtingen en de uitdijingswetten van God opgebouwd. Ik zie achter de sluiers die de goddelijke openbaringen afsloten. Want we werden eerst geest en toen werden wij stof. Is het niet zo? Toen werd de planeet, die geestelijk was, hard, die ging zich verdichten, en dat zijn sluiers. Je moet wéér door dat leven heen, maar dat komt straks.

‘Er zijn maar weinig mensen, Jeus, die kunnen geloven wanneer ze niet zien, en kunnen zeggen: ‘Mijn woord is wet.’ En mijn woord ís wet. Ik heb woorden, zo ontzagwekkend veel, wettelijk gefundamenteerd door de mees-

ters, in mij, dat je ervan zult duizelen indien je ziet hoe machtig die tempel reeds is. Mijn woord, Jeus, is wet. Er is geen dood; is een wet van mijn leven. God verdoemt niet; is een wet. God. Er is geen laatste oordeel; is een wet. De paus, de bisschoppen, de nonnetjes moeten huwen, ze moeten voor reïncarnatie zorgen, hun wedergeboorte; dat zijn wetten van mijn leven, die heb ik gezien, die heb ik beleefd, ze zijn voor heel deze mensheid, voor elk insectje van God. Dat zijn mijn wetten.

Volg mij nu dus op deze reis. Je zult hierdoor een heel andere persoonlijkheid krijgen', zegt hij. 'Wij zullen de theosofen en de rozenkruisers eens iets anders tonen. Die mensen denken dat ze de goddelijke waarheid bezitten, doch dat is ook al niet waar, want de theosofie heeft franjes en de rozenkruisers nóg meer. Als u hoort, Jeus, of als jij hoort – want als we achter de kist zijn, praten we van 'gij' en 'u' en misschien komen we dan even dicht bij elkaar – wanneer de realiteit voor de wet, het terugkeren voor de geboorte, voor moederschap, vaderschap gaat spreken, dan ligt de eerbied op onze lippen en is ons hart geopend voor die Alwijsheid. En dan staan we voor Christus, dan is het 'Gij.' 'Gij, mijn meester, ik zie U.'

Wij, mijn Jeus, gaan nu dieper. Zó diep gaat meester Alcar, waar nog géén mens vóór ons is geweest, want dat kan niet en dat zal ik je weer bewijzen. Dat was geen Boeddha, Ramakrishna is daar niet geweest, geen Rudolf Steiner, geen Mohammed. Want Mohammed verdoemt nog, Mohammed kraakt, liegt en bedriegt.

Je moet maar eens goed gaan luisteren, Jeus, hoe ik spreek, hoe ik denk, vrij van deze wereld. Wanneer we straks tot de rechtvaardigheid van God en al Zijn stelsels, Zijn licht, Zijn leven, Zijn liefde komen, dan moet je eens voelen hoe rechtvaardig, maar hoe hard, hoe streng de wijsheid, die rechtvaardigheid, de wet als rechtvaardigheid wordt voor de mens. Dan zijn er geen kanonnen meer. Dan is de rechter niet in staat om de mens te berechten want hij ziet zijn eigen diefstal uit het verleden. Hij ís nog dief en zit daar met zijn befje voor, geeft daar een twintig jaar gevangenisstraf aan een vrouw en een man, omdat dat kind een fout beging. En omdat ze nu het leven niet kennen, gaat de man naar een universiteit en wil voor rechter spelen, terwijl al de incarnaties achter hem aan slepen en dor zijn, rotting, melaatsing. Maar hij zit daar als een stoffelijk vuil, smerig masker voor de mens en deelt zijn straf uit. Rechtvaardigheid? Is dat rechtvaardigheid als ge uzelf, uw God en Christus en de Bijbel niet eens kent? Wilt ge uw hand op de Bijbel leggen en zeggen: "Dit is Gods woord", en dan van rechtvaardigheid spreken, nu ik weet, Jeus, dat de Bijbel met nonsens, met kletspraat begint? En ze leggen de handen op de Bijbel en zeggen: "Gods woord is aanwezig." En de Bijbel begint met een groot gat waarin heel deze mensheid in verdrinkt.

Leer je mij nu kennen? Ik ben André-Dectar. Ik zei je al, Jeus, ik ben geen gek en geen krankzinnige. Maar wij staan thans voor goddelijke ernst. Platteheid, Gelders dialect, je kunt erin leven en ik vind het heerlijk, ik zal er straks in terugkeren, maar dan zeg ik ook: heilige ernst. Je gelooft het niet, Jeus, straks regent het goddelijke wijsheid voor ons en voor de mensheid. En alle mensen van deze wereld zullen zich eens deze wijsheid eigen moeten maken. Ze kunnen er niet aan ontkomen. Want ik ben licht, ik ben waarheid, ik ben rechtvaardigheid, ik heb lief alles wat leeft. Konden de mensen dat maar weten en aanvaarden. Ze moesten eens weten hoe lief ik de mens al heb, en weet je waarom? Omdat ik de 'wet mens' ken.

Moet je die baring, moet je die moeder eens zien. Moet je nu de Wienerin eens zien, hoe ze zich uitslooft om voor jou en Jozef – ik kan die rommel niet eten, natuurlijk niet, dat is mijn taak niet – hoe zij zich uitslooft om van die suikerbieten een heerlijk papje te maken voor dat arme organisme van Jozef. Straks, wellicht straks moet ik het ook nog eten. Boeh.

We gaan de vier grote maanden tegemoet. Het is sterven en sterven, elk ogenblik. Maar als wij onze rotte plekken, onze rotte karaktertrekken nu in dit ogenblik, in deze maanden laten sterven en killen, dan kunnen we zeggen: "Wij hebben geleefd, wij zijn niet gestorven. De mens is niet te vernietigen." Sterf lichamenlijk, laat de rotte eigenschappen in ons leven, die deel uitmaken van mijn persoonlijkheid, Jeus, laat die sterven. Als je niet wilt, dan sla ik je aan een kruis. Ik ben hard? Nee, doordat ik je bij je nekvel pak en bij je oortjes, Jeus, sleep ik je naar de hemelen en dan zie je het eeuwige licht. En straks zeg je: "Had me maar doodgeslagen." Mijn God, mijn God, wat weet de mens van zijn sferen, zijn hemelen af. En die leven in de mens, Jeus. Een mooi woord is een hemel, is licht.'

Door aan al deze dingen te denken, door aan al deze karaktereigenschappen voedsel te geven van zijn ruime geestelijke persoonlijkheid ontwaakt het andere ik, al die kleine karaktertrekjes voor de maatschappij, en gaat hij zien hoe hij het leven op aarde gestalte kan geven en verruiming. En nu is een man mooi.

Hij zegt tot Jeus: 'Wil je geloven, Jeus, dat ik als André-Dectar klaar ben voor de moeder? Maar die mannen zijn niet klaar, die sukkel weten niets. En de moeders zijn niet klaar voor de man, ze praten over liefde en ze willen kussen, maar ze weten niet hoe die kus smaakt, hoe diep die kus is. En daar lacht men weer om. Maar de dominee, de vrouw van de dominee en de mens die het protestantisme heeft en van de katholieke kerk staat met de kus op het laatste oordeel, hu, die kussen met de verdoemdheid onder de voeten, op de lippen. Wou je zo'n kus? Lekker, geef mij zo'n zoentje? Ga toch heen!

Maar ik ben klaar. Ik ben klaar als man, als schepper, voor de moeder,

want ik kan de moeder dragen. Elk woord dat ze van mij wil weten, Jeus, is ruimtelijk verantwoord, en rechtvaardig en liefdevol.

Die hummels daar, die grote mannen zijn sterk, maar vanbinnen zijn ze zwak. Zitten aan tafel en hebben praatjes omdat ze vijf, zes, zeven kinderen hebben. Maar het zijn geen leiders, geen leraren voor hun kroost. Ze kennen zichzelf niet.

Je moet eens kijken nu, Jeus, hoeveel mooie mensen er zijn gesneuveld door die vervloekte, rotte, onbewuste NSB. Mensen van mij, vrienden, roepen mij op straat aan: 'Kom jij nog niet?' En die halzen lazen 'Zij die terugkeerden uit de dood', 'Een Blik in het Hiernamaals', 'De Kringloop der Ziel', en staan nu naast Mussert, een idioot die een verkeerd paard wil berijden en straks volkomen in elkaar zakt. Dat is Christus? Heeft dit enigszins met levenswijsheid uit te staan, Jeus? Ik dacht van wel.

Maar ik ben klaar, als de moeder mij niet begrijpen wil: ik ben liefde. Ik ben een man die weet, ik heb geestelijk, ja, ik krijg ruimtelijk bewustzijn. Neen, God zal thans tot mij spreken. Hij zal Zijn wetten vertolken. Ik zal straks gereed zijn, bezielde; een openbaring zal mijn leven, zal mijn persoonlijkheid zijn voor de Wienerin.' Ja, dat krijgt Jozef. 'Ik zal alles verdienen voor de mens Jozef, opdat die liefde tot mij terugkomt, want ik krijg toch de bloemetjes, de vergeet-me-nietjes en de lelietjes-van-dalen. Als Jozef het goed heeft en de Wienerin is gelukkig, Jeus, dan zeggen wij, kus (de spreker geeft een kus); de ruimte in, wij gaan zweven, wij gaan verder. Maar ik zal Jozef en haar het geluk geven van de Messias, het betere geestelijke ik in de mens, Jeus, in man en in vrouw, dat de wereld zal maken als een koninkrijk Gods, waarvoor de Christus op aarde leefde en stierf en alles gaf.'

Even later zinkt hij weg en valt in diepe slaap. Hij ligt onder de dekens. Hij geeft zich over en nu ... nu kan ik hem vrijmaken. Ik. Ik kan hem vrijmaken van zijn organisme. Ik kan hem optrekken in mijn wereld, in de wereld waarin wij kwamen, onszelf leerden kennen, na de taak die we op aarde – van en door de meesters, de Universiteit van Christus – hadden volbracht.

Indien ik u straks kan opvangen, indien ik u allen in mijn leven kan optrekken, is dit en is dat het universele goddelijke ogenblik voor uw innerlijk leven, voor uw ziel, uw geest, uw goddelijk koninkrijk. En laat ik dan spreken van 'mijn kind', 'mijn zuster' en 'mijn broeder', 'zullen we tezamen aan die universele macrokosmische reis beginnen?' en dan betreden wij de Albron voor uw leven, voor uw vader- en uw moederschap op aarde.

Ik ben begonnen met het lezen. Ik gaf intussen André over aan meester Zelanus en aan hemzelf. Maar ik sluit vanmorgen met dit gevoel, de vraag voor u, voor u allen en de mensheid: maak u gereed voor de volgende reis, de volgende stap. Eerst dan gaan wij aan de macrokosmische fundamenten be-

ginnen om die te leggen voor de laatste uren dat ge nog op aarde leeft. Maak van uzelf uitdijng, liefde en geluk.

Ik dank u.

Het menselijke leven ten opzichte van de Albron

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij krijgen vanmorgen ‘Het menselijke leven ten opzichte van de Albron’.

Wanneer u nu de boeken goed hebt begrepen dan kunt u zich iets voorstellen van hetgeen er thans tot u komt.

Wanneer André zich gereedmaakt om de reis met meester Alcar en mij te gaan maken, dan is dat ook nu voor uzelf. U komt in de slaap. Wij moeten door de slaap heen, we komen vrij van het organisme, en dan staan wij voor een onmetelijkheid. Vanzelfsprekend komt er nu: omdat u ‘Een Blik in het Hiernamaals’ hebt gelezen ... André is gereed, hij heeft een tiental boeken beleefd, hij heeft andere boeken moeten schrijven en ontvangen, die zijn er reeds. En omdat ... De meester zei en hij wilde dat de Kosmologie er nog was en hij, (André), zijn taak op aarde wilde afmaken, hij had in 1940, vóór 1940 had hij vrij kunnen zijn, kunnen sterven hier, dat natuurlijk geen sterven is. Maar met die negen boeken, die meester Alcar op aarde bracht door Jeus van moeder Crisje, André-Dectar, was dát het einde voor de mens op geestelijke afstemming, in contact en in harmonie met zijn astrale wereld, alleen dit universum ontleed en gegeven volgens uw eigen denken, de Bijbel, uw dogmatische instellingen. U hebt de boeken gekregen zoals ú denkt. We hebben Golgotha beleefd, Christus daar gevolgd volgens het menselijke voelen en denken, niet geestelijk. Jazeker, op afstemming van de eerste sfeer. Nu moet u eens gaan denken hoe meester Alcar, hoe meester Cesarino dit werk, die taak, die toestand in elkaar hebben gezet, het menselijke denken ten opzichte van Bijbel, ruimte, geestelijke wereld, uw hiernamaals.

Maar nu gaan we naar de kosmologie. Goddelijke wetten spreken er nu. U maakt u vrij van het stoffelijke denken en u gaat regelrecht met ons naar de Albron. En dan, wanneer we dit vanmorgen beleven – ik moet zo nu en dan stil blijven staan – dan krijgen we daarna God als licht, God als ziel, God als geest, vader-, moederschap. En uitdijend zult ge dat beleven. Als u de Albron kent, dan ligt straks – wanneer ge God kent als liefde en al Zijn persoonlijkheden voor u ziet – dan hebt u de theosofie, de rozenkruisers, u hebt de Bijbel, u hebt elke sekte van de aarde in beide handen. Er is niets meer dat men u nog kan schenken, u bent dan kosmisch bewust. Ik kan u kosmisch bewustzijn schenken, alleen door het weten. U hebt het nog niet als bezit in u, maar daarvoor zijn nu de colleges.

Misschien kom ik telkens tot u terug zoals verleden. Maar ik hoop vanmorgen met u door te dringen, ons vrij te kunnen maken van ons stoffelijk

denken en voelen. En wanneer we dat bereiken – u zult dat horen, u zult voelen waarheen het gaat, wat u allemaal van André hebt gekregen, wat u allemaal door de boeken hebt gelezen, hebt ontvangen – dan staat u voor uzelf.

Heb één haatje in u, praat slecht van de mens, roddel, klets – ik heb die lezingen moeten geven om u op te bouwen – u kunt met ons nu niet mee, u kunt niet dienen. Wanneer er één fout, één werkelijke bewuste fout in u leeft voor de afbraak, voor vernietiging, roddel, kletspraat en wat dan ook, dan kunt u niet mee. U zult onmiddellijk, als u in de slaap gaat, dan zult u daarin blijven want wij kunnen u niet vrijmaken, want achter de kist staat de haat, de afbraak, de roddel, de kletspraat naast u.

Gaat u nu begrijpen wat u als instrument moet gaan doen? U zult begrijpen wat André, wat dat kind daar uit die buurt heeft moeten doen om instrument voor meesters te zijn. Dat is verdiend. Wanneer u maar een kleinigheid méér wilt bezitten dan u al hebt, dan bezwijkt u nu achter de kist. En dat moet ge u straks eigen maken. U ontkomt niet aan hetgeen ik u heb verklaard. U ontkomt niet aan de goddelijke wetten. Nú moet ge kleur bekennen. Nú.

En straks wanneer we uit de Albron komen dan begint het leven op aarde opnieuw in deze chaos, en dan moet ge bewijzen wat ge kunt. En dat is nu geestelijke afstemming, dat is het bezit van de eerste sfeer. Dat is inspiratie, dat is kunst, dat is wijsheid, dat is liefde en gevoel. Schrikt u nog niet?

Ik ga beginnen, als de verteller meester Zelanus of Lantos Dumonché.

Meester Alcar, die André van zijn organisme vrijmaakt, vangt hem achter de kist op. We zijn nu al door de slaap. Bent u er al door? Bent u nu door de slaap? U gaat in trance, tussen de vierde en de vijfde graad. U voelt wel wat daarvoor nodig is geweest, hebt u gelezen. Hij komt vrij, meester Alcar trekt hem op. Uw hartje begint te bonken, u krijgt wintervoeten, koude. De bloedstroming verzwakt, het zenuwstelsel reageert niet meer, alle stelsels van het organisme komen nu in slaap. Nú zijn we ook in trance, nu spreken wij, máár dit is de geestelijke trance. Dáár ligt de fysische, die hebben we door donkere zittingen op moeten bouwen, door de directe-stem, de materialisaties, levitaties. En toen dat klaar was en André dacht de wereld alles te kunnen geven, zeiden de meesters: ‘Dat is niet voor jou, mijn kind. Niets. Wij gaan verder.’

En hier staan we nu: áchter de kist. Deze zin, mijn zusters en broeders: ‘Meester Alcar die André van zijn organisme vrijmaakt, vangt hem achter de kist op’, dit is een boek van vijfduizend pagina’s, willen wij dit volkomen ontleden, één zin. Duizenden wetten ontmoeten wij nu. We moeten de nieren, de stelsels, zenuwstelsel, hersenen, bloedsomloop en alles kunnen ontleden, moeten overwinnen, willen wij vrij zijn van ons organisme.

Ja, u denkt zeker, ik ben alweer kriebelig hier om dat maar te laten liggen. U denkt natuurlijk, wij zitten aanstonds, in vijf seconden in de Albron, en dan slaan wij maar miljoenen werelden over.

‘Vertelt u maar spoedig hoe de Albron in elkaar is gezet en dan hebben wij ...’ Maar hier breek ik reeds mijn geestelijke nek. Hier staan we voor miljoenen wetten en levensgraden, voor het ontzagwekkende karakter van de mens, zijn persoonlijkheid, zijn wil, zijn gevóél, zijn leven, zijn liefde; liefde, liefde, liefde.

En wat is nu liefde? Wat wil dat kind, die André, beginnen als een eenling? God bevechten en de ruimten? En dat wordt van dit leven verlangd. Hoe André bezig is om zichzelf gereed te maken, te wringen in het menselijke organisme, bevriend te zijn met de mens, om het leven lief te krijgen, te denken altijd maar weer naar de meesters, naar de wetten. Het ontzagwekkende verlangen in hem om te willen dienen, lief te hebben. Begrijpt ge nu wat instrument zijn op dit gebied, wanneer u het hoogste beleeft, voor de mens op aarde betekent en wil zeggen? De ontzagwekkende strijd voordat ge één karaktertrekje van uzelf los wilt laten, u wilt buigen. Buigen? Buigen voor wat en voor wie? André zei immers tegen Jeus en Jozef: ‘Begrijp je goed wat er van mij wordt verwacht? Ik duld geen speelsheid meer, want het gaat nu om alles. Ik had in 1940 jou en je hele karaktertrekken en alles, had ik ‘de kist’ in kunnen sleuren, indien ik niet had gezegd: “Ik wil dienen. Ik wil nog méér geven aan de mensheid.” Maar meester Alcar wist dat ik zou bezwijken. En ik zal bezwijken. Er zal een tijd komen dat ik niet meer weet dat ik op aarde ben. En dan gaan wij zeker naar de kermis? Dan gaan we ergens heen om ons te ontspannen, nietwaar? Dat willen júllie! Maar dan zit ik met de heilige ernst van de macrokosmos in mijn hoofd, in mijn hart, in mijn ziel, mijn bloed; álles waarvan jullie deel uitmaken. Jullie: jij, de stadse, en Jeus.’

Wij hebben nu slechts één zin. Het is het leven als we achter de kist zijn voor de ziel als mens, waar hij leeft als een astrale persoonlijkheid.

Meester Alcar vangt André op, kijkt in zijn ogen en hij staat voor zijn meester. Hij zegt: ‘Mijn André, nu is het ogenblik gekomen dat ik je voor de Kosmologie kan ontvangen, André. En wat daarvoor nodig is geweest voor jezelf, je weet het. Wat je daarvoor hebt willen inzetten, is het bezit nu van deze reis. God schonk ons deze mogelijkheid omdat we deel zijn van Zijn leven en dat andere dat we nu zullen ontvangen. Maar het zijn de hoogste meesters onder de bezielende leiding en de liefde van Christus – ziet u? – dat wij deze taak mogen beleven en de wijsheid ervan op aarde mogen brengen. Weet het nu, Christus is het die aan al het leven de mogelijkheid gaf om voor de sferen van licht, voor de evolutie van deze mensheid, de ontwakning te dienen. Want het goddelijke Al wil – waarin Hij leeft – dat de mensheid

nu ontwaakt. “De Eeuw van Christus” is op dit ogenblik, nu wij deze reizen maken, begonnen.’

Kunt u zich dat voorstellen? “De Eeuw van Christus” is begonnen toen meester Alcar zijn instrument vrijmaakte van zijn lichaam en zich instelde op die wijsheid, die u thans zult beleven.

André buigt zich voor zijn meester en dan is het ogenblik gekomen dat wij tot ruimtelijke eenheid komen. André ziet ons als jongelingen van vijftientwintig jaar. Jeugdig zijn wij, maar kosmisch bewust. En naarmate wij bewustzijn hebben, in ons hart dragen, verjongt ons leven en krijgen wij die kosmische afstemming, lichamelijk, geestelijk en ruimtelijk. Hij weet nu dat meester Alcar kosmisch bewust is en dat hij goddelijke waarheid zal beleven, want hij kan zich nu reeds oriënteren. Hij kan, indien hij wil – en dat hoeft niet meer – vergelijkingen maken met de aarde want hij weet nu waarin hij leeft. Hij kijkt en hij kijkt, en hij kent de kracht van dit licht. Hij ziet licht omdat hij licht is. Indien in zijn leven er één verkeerde gedachte zou zijn dan stond meester Alcar machteloos en zou zeggen: ‘Wat moet ik met u beginnen? Waarheen wij gaan bevindt zich de reine klaarte. Daarin is alles liefde, dus gij moet u vrijmaken van al het stoffelijke denken. Er kan alleen liefde in u zijn, willen dienen, baring en schepping.’

Bent u nu – u gaat vergelijkingen maken – bent u nu gereed om met meesters op te stijgen, boeken te schrijven, boeken te ontvangen indien u maar één leugentje wilt aanvaarden? U ziet nu, u voelt nu reeds wat er van u als mens op aarde wordt verlangd indien gij dit zult beleven en ontvangen. Dan hebt ge ook waarlijk contact. Maar één verkeerd woord, ook al weet de mens dat zelf niet eens – en dat is natuurlijk veel erger, want gij zult thans bewust zijn in uw denken en uw voelen – indien ge weet dat ge verkeerd zijt en ge denkt dat een mens te kunnen schenken, zoals er toch op aarde gebeurt, stemt gij u af op een verschrikkelijke duisternis. En ga nu eens na wat er op de wereld en in uw maatschappij alzo te koop is op dit gebied. En die denken hemelen te bezitten? Die mensen denken ruimten te kunnen beleven en straks achter de kist de goddelijke troon bestijgen en naast Christus neer te zitten?

Waar leven uw meesters in de theosofie? Vraag hen, kijk in die ogen. Vraag ze weer iets dat u hebt geleerd. En wee hen, indien ze u niet het goede woord geven, waarvan gij weet dat de wet bestaat en door God geestelijk en stoffelijk werd verdicht, dan staat ge voor duisternis en dat kunt u allemaal thans vaststellen.

Als meester Zelanus ben ik de eerste adept van meester Alcar voor de geestelijke wereld. Mijn meester Alcar is mijn meester; ik ben de adept van hem, de eerste – maar hij heeft er honderd miljoenen – en daarom spreek ik.

Zo heeft meester Alcar – u krijgt het nu – een contact opgebouwd voor

de astrale geestelijke ruimten en op aarde, waardoor de meester door mij en direct op André zijn denken en zijn contact, die hij weer bezit met de meester Cesarino, Ubronus, Damascus en de Halve Maan, kan doorgeven; en zo werd er een kosmisch instrument opgebouwd, waarvoor hij moest beginnen toen het kind Jeus van moeder Crisje in Gelderland geboren werd.

En nu zegt meester Alcar: ‘Bent u gereed?’

‘Ja, ik ben gereed.’

Weet u nu, lieverds, wat dit zeggen wil? Bent u gereed om met een afge-zant van Christus mee te gaan? Want gij zult u thans moeten oriënteren, en u kunt het want u hebt ‘Een Blik in het Hiernamaals’, u hebt ‘Het Ontstaan van het Heelal’, u hebt al die wetten leren kennen door de boeken, door de zevenhonderd lezingen heb ik u daarheen gevoerd. Ik heb u op morgens moeten kraken, alles wegnemen. En nu moet u zeggen: ‘Ik ben gereed voor de Albron.’ Niet voor een tekeningetje of een krabbeltje van Gene Zijde, maar voor de Albron. Bent u daarvoor gereed?

En André kan zeggen: ‘Ik ben gereed.’ Want hij heeft gemediteerd. Vanaf zijn kind-zijn af mediteerde hij, was hij denkende, denkende, denkende. En sinds de jaren 1929 tot 1940 – we leven nu in 1944 – in die tijd zijn er twintig boeken op de aarde gekomen. Miljoenen wetten heeft dit kind verwerkt, beleefd, in de maatschappij, tussen de mensen, onder de mensen en hij is nog steeds stijgende. Indien nu één fout hier door hem werd en was gedaan, begrijpt ge nu dat die fout, dat slechte, dat vieze gedoe hem achteraloopt en hij dan daar staat naakt voor zijn meester en zegt zijn meester: ‘Dank je wel. Je ziet er goed uit vanmorgen. André, je staat er best op, maar ik kan niets meer beginnen want (in) nog geen vijf minuten wanneer wij tussen hemel en aarde zweven, vrij zijn van de aarde, en de aarde is als een sikkkel, gelijk de maan zich laat zien – André, wat wilt ge dan beginnen, ge kunt die ballast niet meenemen – want in slechts een drie miljoenste tijd van één seconde hebt ge geen geestelijke levensadem meer. Wie bent u?’

André zegt: ‘Ik ben gereed.’ En wij vertrekken.

‘Kom, mijn broeders, wij zullen nu de sfeer der aarde verlaten. Stel u nu op de Albron in en maakt voor uzelf stoffelijke en geestelijke vergelijkingen, opdat het kind van de aarde ons straks zal begrijpen. Volg alles voor deze reizen. Maak u één en vergeet ook niet: u beleefd dit voor gans de mensheid, voor al de kinderen van Moeder Aarde. Want eens, u voelt dat wel, dit is toch zeker, eens moet het kind van Moeder Aarde (voor zichzelf) al die wetten overwinnen – en zal reizen maken, de Albron beleven, de hellen, de hemelen – elke levensgraad door God geschapen, maar door de Albron ontstaan. Wat gij nu beleven zult en wat wij hebben beleefd, André, dat is eeuwigdurend goddelijk bezit.’

Mijn lieve zusters en broeders, denk dit nu eens in, voel aan wat dit te betekenen heeft wanneer ge voor de realiteit van uw godheid staat. Dit is eeuwigdurend. En André ziet die wereld, hij leeft met ons in de astrale wereld, neen, wij zijn nog op de stoffelijke kosmos ingesteld, want nu gaan we naar de geest van het universum. Maar we zijn nog stoffelijk kijkende, wij zien direct de planeten en de sterren en dat zult ge dan beleven, dus wij kijken vanuit ons bewustzijn. Wat is nu bewustzijn? Wij kijken door andere levenswetten en graden terug naar de stof en dan zijt ge heer en meester over uzelf en alles wat daarin leeft. Is dit niet het goddelijke ontzag dat er in u, moeders en vaders, kinderen van één Vader, moet ontwaken?

‘Voelt u wat dit zeggen wil?’ vraagt meester Alcar aan André.

André geeft antwoord en zegt: ‘Ja meester, ik ben gereed.’

Meester Alcar gaat verder en zegt: ‘Het is wonderbaarlijk, mijn broeders, wat we nu zullen beleven. Wij worden met het goddelijke Al verbonden en het goddelijke woord van de meesters daar, dus uit het Albewustzijn, dat woord zal nu tot ons komen en één onzer zal dit woord ontvangen.’

Eén onzer zal het woord vanuit het Al ontvangen. En als u in de jaren mij en André niet hebt kunnen aanvaarden, niet kunnen, hebt willen geloven dan krijgt u vanmorgen de bewijzen dat André, diezelfde Jozef Rulof, toch een goddelijk woord kan ontvangen en in contact staat met de Albron. Sla hem nog eens aanstonds, blaf hem nog eens midden in zijn gelaat en denk verkeerdt van de meesters, hem en de mensheid, en gij verduistert uw Albron, uw goddelijke ik. Nu staat u waarlijk voor waarheid, realiteit, goddelijke wetten en kunt ge kleur bekennen, zult ge uw hoofd moeten buigen voor uzelf, uzelf.

‘Indien u dit kunt begrijpen’, zegt meester Alcar, ‘dan voelt u dat Christus hiervoor op aarde is gestorven, voor dit, dit alles.’

De mensheid kreeg toen Zijn Goddelijke evangelie, in liefde. En dat evangelie heeft Christus door Zijn liefde vertolkt en gedragen, doch men heeft Hem daar menselijk, geestelijk, ruimtelijk en goddelijk vermoord.’

En dat in de ruimte, tussen leven en dood.

André kijkt om zich heen, miljoenen gelaten, miljoenen mensen kijken hem aan, ze zeggen niets, ze beven niet, ze rillen niet, maar uit hun ogen straalt het licht en de rechtvaardigheid van de Messias. Zij weten nu: ze hebben Hem daar vermoord. Zij hebben Hem daar vermoord. Maar waarvoor Christus eigenlijk op aarde is gekomen, dat begrijpt men daar nog niet, en dat kan alleen de Kosmologie André verklaren. Aan ons wordt het gegeven en wij brengen het voor al de kinderen van Moeder Aarde, voor elke sekte en godsdienst. Wij moeten het geestelijk en stoffelijk ontleden. Het evangelie van Christus wordt nu wettelijk vastgelegd én gefundamenteerd.

En nu komt meester Alcar op iets terug. ‘Ons vroeger één-zijn’, zegt hij, ‘André, in de sferen van licht’, zo, hij bedoelt met ‘mijn jongen’, ‘mijn kind’, ‘dat is voorbij. Dat gedragen worden is verdwenen. Ik sta nu voor u als een meester en gij zijt bezig een kosmisch examen af te leggen. Ge gaat naar het meesterschap en zijt nu geen kind meer.’

Voelt u dat André de voetangels en klemmen neerlegt voor Jeus en Jozef? En dat die twee, de één uit Gelderland, de ander, de stadse, méé moeten om nu eens een beetje meesterschap te aanvaarden, de heilige ernst?

‘Ons vroeger één-zijn was van vader en kind, van broeders, maar nu zijn wij goddelijke afstemmingen geworden, wij zijn zelfstandigheden. Gij zijt uw godheid, en ik en meester Zelanus en de miljoenen mensen die u hier ziet vertegenwoordigen hun Albron en zijn meesters, meesters, meesters; dat wil zeggen, voor elke levensgraad zijn het meesters. Maar de Albron wil nu, dat zijn de meesters die het goddelijke heelal hebben bereikt, die willen dat wij thans denkende voor onszelf, voor de mensheid, voor elk leven, ons gereed zullen maken en zélf de wet moeten beleven, dat we ons moeten buigen voor het woord. Maar dan zal er in mij, indien gij het woord ontvangt, heilig ontzag zijn, André, want nu komt het Allerhoogste tot ons. Hierdoor gaan wij dieper, dieper en dieper. Wij zullen de stoffelijke kosmos aanstonds verlaten en de geestelijke betreden.’

Kunt u dat? Hebt u het bewustzijn, vraag ik nu aan u, door de boeken gekregen, dat gij u zomaar van de stof vrij kunt maken en regelrecht met de geestelijke bron, dus de geest van al het leven, kunt verbinden? Dat kunnen wij.

André voelt nu – daar komt het – dat de aarde onder zijn voeten verdwijnt. Hij weet: hij is nu een geestelijke persoonlijkheid, de stof ligt dáár, niets kan ons storen, wij beleven dit omdat Christus het wil. En dit zegt u – anders hadden wij deze stof natuurlijk niet – dat de Universiteit van Christus nu spreekt. Christus heeft de hoogste universiteit van al de werelden. Wat is hoog? Christus is het Albewustzijn voor al de werelden die zijn ontstaan, voor elk leventje, en vanuit dat bewustzijn spreken wij, maken wij deze reis. Christus wilde dat meester Alcar aan die reis begon.

Omdat André in 1940 zei: ‘Ik wil méér. Laat mij maar bezwijken. Wat kan mij dat schelen, ik ga terug. Hoe moeilijk of het ook is om met dit gevoel op aarde te leven, nu ik dit alles weet. Ik bots tegen alles op. Niemand begrijpt mij, ik kan mijn liefde niet kwijt. Ik zou de wereld kunnen liefhebben. Ik zou de wereld, miljoenen mensen zou ik de schatten van de ruimte kunnen geven. Ik kan die ruimte, die wijsheid niet kwijt.’ En dat weet meester Alcar, dat weten miljoenen mensen, dat weet Christus.

‘Het kind van Moeder Aarde’, gaat André al in zichzelf verder, ‘zal mij leren

kennen. Ik ben dienende nu. Het kind van Moeder Aarde is nog onbewust, ik ken al dat leven. Ik kan nu aan mijn eigen vergelijkingen voor de aarde, voor mijn persoonlijkheid, voor de maatschappij beginnen. En hierdoor leert de mens straks God kennen. Maar niet alleen als God, ook als Vader.’

Ook ik ben bezig om vergelijkingen te maken. Ik volg André in zijn denken want ik móét. Aan mij is nu opgedragen – stelt u zich dit voor – aan mij is opgedragen André te volgen.

Meester Alcar gaat door, hij denkt, hij stemt zich af. U ziet hem zweven, u ziet hem hier in zijn machtig mooi kosmisch gewaad. Zijn mooie krullen uit het leven op aarde hangen ook weer op zijn schouders. Hij is gelijk een kind.

Maar ik moet volgen waaraan André denkt, omdat ik straks zijn denken met de kosmologie kan verbinden en onze boeken, om onze boeken te schrijven. Dat is mijn taak.

‘Het kind van Moeder Aarde moet zich nu leren kennen’, denkt André. ‘Elke geestelijke en stoffelijke wet is dan een openbaring van God en dan leren die kinderen daar hoe God zichzelf gemanifesteerd heeft en waar en wanneer Hij aan die ontwikkeling is begonnen.’

En dan zeg ik weer direct daarna: ‘Ja, André, dan zal het u duidelijk zijn dat wij voor onszelf niet meer mogen denken.’

Mijn lieve mensen, voelt gij dit? Als ik hier maar door blijf gaan en ik lees het maar uit, leert u weer niets.

‘Dan zal het u duidelijk zijn dat wij voor onszelf niet meer mogen denken, André.’ Dus André moet zich volkomen vrijmaken van de aarde, er is niets meer in hem wat er nog voor hem kan denken, hij voelt niet meer voor zichzelf.

U moet nu alleen voor uw God gaan denken, uw godheid, uw geest straks, uw goddelijk licht, voor uw Albron. Probeer het eens. Probeer het eens? Probeer nu vandaag, de weken, de dagen, de uren die komen, want ge zult er achter de kist aan moeten beginnen, daar moet uw zélf weg.

Bent u ziek? Leef één dag buiten en zonder uw ik, en u bent beter. U houdt u met veel te veel dingen bezig. Met het goddelijke houdt u zich niet bezig, en daar wordt u niet gek van, niet zenuwachtig van, dat kan u niet storen; u wordt rustig, u straalt vrede, geluk en welvaart uit. Hoe kan God, hoe kan de ruimte u storen?

De mens zegt: ‘Daar word je gek van, als je daaraan begint.’

André zegt: ‘Nú zie ik het. Maar ik moet beginnen om voor God te gaan denken’, en daarvoor heeft meester Alcar fundamenten gelegd, daarvoor maakte hij reizen naar de hellen en de hemelen. Wij waren op Golgotha. Wij hebben het ontstaan van het heelal beleefd, leren kennen. Wij gingen door krankzinnigheid, psychopathie. Ziet u? Ook het boek ‘Zielsziekten van

Gene Zijde bezien'. Dat ziet nu André, hij zegt: 'Dat kan ik allemaal naast me neerleggen, maar ik moest het weten. Eén verkeerde gedachte en ik sla uit de Albron, meester Alcar heeft niets aan mij.'

En ik volg André, ik denk: 'Mijn God, mijn God, mijn God, wat moet hij verwerken.' Hij voelt zijn lichaam daar, hij ligt daar, hij ziet zichzelf slapen. Hij ziet zo vanuit de ruimte in zijn eigen kamer en hij weet: er is daar niets aan de hand want één is er die waakt. Dus zoveel procent van zijn leven dat nog in zijn lichaam achtergebleven is, daarover waakt Jozef nu, want die zit aan dat lichaam vast voor vijftwintig procent. En in die vijftwintig procent kan ook Jeus leven, maar die gaat nu mee. André is voortdurend met zijn karakter ingesteld, één, hij is ingesteld op Jeus, op de ruimte, want dat kind-in-hem dat moet nu ontwaken. Ook dat kind zal eens staan met zijn rechterhand omhoog en zegt: 'Ik wil naar de brandstapel!' En kan Jeus dat uit 's-Heerenberg? Elke geestelijke en stoffelijke wet is nu een openbaring voor God.

'En dat zal de mensheid duidelijk worden', zegt André, 'want ik ga het nu beleven, ik zie het, ik ben één met die wet. Ik sta als mens van de aarde voor de goddelijk stelsels. Elke levenswet – dat zult gij horen, mens op aarde – zal u straks toeroepen, en ik hoor dat reeds: "Beleef ook mij. Belééf ons, André."'

En dan hoort hij Jupiter, Venus, Saturnus, hij hoort de nevelen, hij hoort de melkweg, hij hoort de aardse atmosfeer spreken: 'Kent u mij als dampkring en als zwaartekracht?'

'Mijn God, mijn God', denkt hij, 'en hier moet ik doorheen?'

Er komt in hem: 'Heb mĳ lief, en ik zal u mijn leven, mijn ziel, mijn geest, mijn persoonlijkheid verklaren.'

Mensen der aarde, voelt ge dat ge nu reeds moet bezwijken en zult bezwijken? Jupiter is bezig om zijn geest, zijn ziel en zijn persoonlijkheid te verklaren. Maar André zegt: 'Ga weg, want we zijn nog niet zover.'

Nonsens?

'Laat de astronomen nu maar komen', denkt hij, 'dan zal ik eens even verklaren wat Jupiter aan mij te vertellen heeft.'

En ik zeg intussen tot André: 'Hoor je dat allemaal? Wij zijn van gevoel tot gevoel één, de ruimtelijke telepathie spreekt in ons.'

Hij zegt: 'Ja, mijn broeder, meester Zelanus, ik hoor dit alles en ik ben slechts één honderdste seconde van de aarde weg en nu moeten we nog naar de Albron?'

Het doel van de hoogste meesters is nu het Westen met het Oosten te verbinden. 'Er moet op aarde vrede en rust komen', ik ga in dit boek verder, dat denkt André, 'eerst dan is het leven op aarde te dragen en is de mens met zijn godheid en Albron en al zijn bezit te verbinden, en dat is nu mogelijk indien

de mens zijn godheid kent.'

U weet het, niet één kind van de kerk kent God.

André is reeds aan het terugzenden naar de aarde. Hij maakt geestelijke, lichamelijke, ruimtelijke vergelijkingen. Doet u dat ook? Toen u zo begon te denken, mijn mensen, toen bent u hier gekomen. Toen hebt u dat boek in handen gekregen. Als u niet eerder aan deze dingen gaat denken dan komt u er nooit. U moet dus denken, denken, denken; u moet zich door het denken verruimen. En wie nu de boeken niet heeft en niet wil en niet kan en nog niet kan lezen, die staat onherroepelijk stil. U komt er alleen nooit! Ja, vroeger! U kunt er komen, u gaat door 'de kist', u komt toch vrij, ook al weet u niets, maar ik bedoel: achter de kist moet u deze wetten leren kennen. En waarom, waarom zoudt gij u nu reeds niet gereedmaken, opdat gij met uw man en uw vrouw daar de geestelijke liefde in kunt gaan? Wie wil dat nu niet?

'Omdat er geen verdoemdheid is', slingert André terug naar de aarde, 'ben ik hier.' Ziet u? De verdoemdheid valt.

'De hele Bijbel ligt nu reeds open en is bewust reine klaarte geworden', zegt hij.

En ik zeg: 'André, je hebt gelijk, alles van de wereld, elk dogmaatje, alles wat de mens aan godsdiensten en sekten bezit, aan mystiek, aan occulte wetten, dat kennen wij nu, nu we pas één seconde vrij zijn van de aarde en ons organisme. Eén miljoenste seconde, in één miljoenste seconde, kinderen, kunnen wij aan tienduizend boeken beginnen, om die te schrijven, ten opzichte van de aarde, de Bijbel, Christus, de rozenkruisers, de theosofie. En we halen nu de franjes eruit want we kennen nu de ruimte, we kennen onszelf tot nu, (nu) wij vrij zijn van de aarde, ons lichaam. Indien de mens, de meester van de rozenkruisers en de theosofie dat hadden kunnen beleven, had Blavatsky die onzin niet hoeven te vertellen, dat wij eerst natuur dan dier en mens werden.'

'Daaraan', zegt André, want wij komen onmiddellijk Blavatsky tegen, 'daaraan herken ik u, madam. En wij zullen elkaar in deze ruimte ontmoeten. Want ik ben nu degene die daar waarheid brengt en jullie armoede kan opruimen. Mijn weg, de reine klaarte heb je allemaal met uw nonsens en uw gekraak bezoedeld. Ik vecht nu tegenover de theosofie en elke leer uit het oude Egypte kan ik beginnen. Ik moet al die gelegde fundamenten, die tempels die u zo mooi hebt gemaakt, kan ik weer afbreken.'

Dat is André nu en dat steekt Jozef in zijn zak en zendt dit terug naar Jeus, die ziet dat, maar die loopt zó met een masker op, hij kan niet kijken. André zegt: 'Dat zal ik straks wel van je afrukken, dan weet je wie ik ben.'

'Begrijp goed, mijn broeders', schrijf ik nu, nu André denkende is, 'waarin wij nu leven.' En wanneer André dat denkt, kijkt meester Alcar tot hem

op, hij zegt: ‘Ziet u, de woorden die u ontvangt, die ge nu vergeestelijkt en verstoffelijkt, gaan vanuit mijn leven op u over, en u bent denkende. Begrijp het, mijn broeders, waarin we nu leven daarin is God als stoffelijke en geestelijke ruimten waarlijk een persoonlijkheid. En dat wil zeggen: wij gaan terug tot het begin van al de goddelijke openbaringen. Wij verlaten de ene na de andere levensgraad, die wij als bewuste werelden zien. U kent deze wereld en God gaf aan het leven Zijn gestalte, Zijn zelfstandigheid. Voelt u dit nu, André en meester Zelanus?’

En dan zegt André: ‘Mijn meester, ik heb zo-even de vergelijkingen kunnen maken, ik zie het. De werelden, die nu wanneer u zich instelt op de geest, de persoonlijkheid van Moeder Aarde als ruimte, zie ik voor mij. En nu gaat deze macrokosmos, het universum dus waarin gij leeft, en wij, zich verduisteren, dat lost op.’

Ziet u, mijn zusters en broeders, begrijpt u thans dat de slaap – want wij komen straks tot die wijsgerige stelsels, houdt dit vast – dat uw slaap precies is: het uitgaan van de stof terug naar de geest? En wanneer u dat bewustzijn bezit, wanneer u dus die liefde bezit en u kent de dood, u bent één met de ruimte, met de sferen van licht en de macrokosmos, dan is het heel eenvoudig, dat ge door de wetten, de wetten van het organisme voor uw geestelijke persoonlijkheid, ook de ruimte vrij kunt laten en hen en dat leven als het ware kunt laten sterven. Ge gaat nu vanuit de stof naar de geestelijke ruimte en hebt nu die ‘kist’ voor de ruimte beleefd. Is dat niet wonderbaarlijk? Zo waarachtig is het, dat uw slaap, uw dood, uw evolutie hier terug te zien en te beleven is in de macrokosmos, en dat beleeft nu André.

We gaan vergelijkingen maken. We maken ons vrij van de dampkring van Moeder Aarde.

‘Maar wat wil dat dampkringetje van Moeder Aarde nu betekenen voor de macrokosmos, dat goddelijke organisme waarin wij leven?’ zegt André tegen mij.

En meester Alcar zegt: ‘Zo is het.’

En daarvoor hebben wij, dat ligt er alweer achter, die reizen mogen maken. Opbouwen, opbouwen, opbouwen ... en nu gaan we door. U wilt natuurlijk alweer naar de Albron, maar wij zijn er nog niet.

‘Zo is het, mijn broeders’, zegt meester Alcar, ‘dat zijn de lichamelijke en macrokosmische vergelijkingen die gij hebt te maken, of gij begrijpt straks van die Albron niets, niets, niets.’

En daar moet ik – men tikt mij ook op mijn vingers – stil blijven staan, om u dat te geven. Dit zijn de colleges, adepten, nu wordt ge rijk. Verlang niet dat ik u ineens voor de Albron zet want u begrijpt het niet. Wees blij dat we aan die ontledingen kunnen beginnen. En dit doet u straks op aarde als

u terug bent in de maatschappij. En dan gaat u zeggen: ‘O ja, dát sterft ook, maar waar gaat die ziel naartoe?’ Waar gaat de ziel, de geest naartoe van uw hondje en uw kat? Maar waar gaat ge zelf heen?

En dan kan André zeggen: ‘Gaan we nu niet dieper? Meester Alcar, ik zie het, wij betreden de wereld waarin straks de Albron leeft, aanwezig is, en eerst daarna zien wij de Almoeder.’

Ik voel me gereed om meester Alcar te antwoorden en kan zeggen: ‘Ik kom nu aan het woord.’

‘Maar welke levenswetten’, zegt meester Alcar tegen mij, ‘zullen wij dan aanschouwen, meester Zelanus, wanneer we de Albron betreden?’

‘Ik daal daarin af, mijn meester.’

Op dat ogenblik krijg ik de inspiratie en het één-zijn met de Albron. Wij zweven verder, wij blijven net zo lang in contact en in harmonie met de stoffelijke kosmos totdat wij langzaam door de levensgraden van deze evolutie terugkeren tot de geest van de ruimte, dat is dus God als geest, maar alleen maar voor deze ruimte.

Begrijpt u alweer? Miljoenen wetten stormen er nu op ons af, maar we gaan door die ruimte naar één doel. Miljoenen tijdperken beleven we al, maar we kunnen slechts naar één doel gaan en toch zien wij die tijdperken, die flitsen door ons heen, wij kunnen ons overal op afstemmen indien de vraag tot ons komt. Voelt gij dit akelige bewustzijn? Griezelig? Bent u angstig? Straks krijgt ge immers de ‘Grote Vleugelen’. De mens van de aarde met ‘Grote Vleugelen’.

Ik voel me gereed en kan antwoorden. ‘Ik daal daarin af’, zeg ik tegen meester Alcar, ‘het is de ziel van al het leven. God als ziel en leven is het, die nu tot mij spreekt. Maar er is veel meer wat er thans tot mijn bewustzijn komt. Indien wij, mijn meester, deze wetten willen leren kennen, beleven wij de verschillende levensgraden voor de macrokosmos – hoort u het? – de levensgraden, de verdichtingstijden voor de macrokosmos. En dat is dan: de Alziel. Ga ik hier doorheen en kom ik erachter, dan laat ik de geestelijke wereld vrij. Ik verlies nu mijzelf, ik word inspiratie. Ik moet mij overgeven aan de goddelijke afstemming, het ontstaan van alles. En daarmee ben ik nu verbonden.’

Op dit ogenblik kreeg ik reeds de Alziel te zien en te beleven, we zijn clairvoyant, wij zijn kosmisch ziende. En als u straks André hoort en ziet, dan zult u zien hoe zijn zien is. Onfeilbaar goddelijke helderziendheid kunt ge bezitten.

‘En dit alles wat ik zie’, zeg ik tegen meester Alcar, ‘is liefde. Maar wat dat is, zullen ons de wetten verklaren.’

‘Dat is waarheid’, zegt meester Alcar. ‘Meester Zelanus, u bent waarlijk

met de realiteit voor de Albron verbonden.'

Alles wat God is – nu komt het – leefde voor de schepping in een wereld van stilte, rust en was onzichtbaar. Er was nog niets. Maar er was alles. Want er was nog geen bewustzijn voor stof en voor geest; dat was ijle protoplasma. Goddelijke fluïde: dat is alweer een later tijdperk. U komt alleen voor de Albaring, de Alschepping te staan, die we kennen alleen als Albron, Alziel, Algeest, Alvader, Almoeder, het Alleven, de Alrechtvaardigheid en harmonie, en nu uiteindelijk als uitdijingswetten, verdichtingstijdperken, elementale wetten. En hiernaast is alles liefde, liefde, liefde.

Nu weten we nog niets.

Nu kunt u wel zeggen: 'Ik heb lief'. U weet niet wat liefde is. Het woord liefde, ja, wanneer ge uw kus krijgt en uw hand, en de mens aanvaardt u, dat is nog geen liefde. Wij zullen u bewijzen – André beleefde dit en wij hebben onze hoofden moeten buigen – dat ge niet weet wat liefde is. U hebt er wel iets van, jazeker, maar de liefde is een wet en die wet is wérking. Die werking is harmonie. Maar wat is harmonie? Dat is tijd, dat is leven, dat is geboorte, dat is groei, dat is bloei, dat zijn de kleuren die door God zijn ontstaan, het kleurenrijk Gods; dat alles is nu liefde.

'Hebt u begrip? Heeft de mensheid begrip op aarde', zegt André, 'wat liefde is? Ik ga liefde begrijpen. Ik wil liefde wórdén als werking, als denkkkracht. Denk ik maar éven verkeerd, is mijn kus onbewust.'

Heb ik hier gespot verleden toen ik zei: 'Hoe diep is uw kus?'' Nu zult ge leren kennen hoe diep uw liefde, hoe diep uw kus is. U vond het wellicht vreemd maar ik sprak, toen ik zei: 'Wilt ge weten vanmorgen hoe diep uw kus is?' toen sprak ik vanuit het goddelijke Al tot uw leven. En André wist het, hij keek zo in de zaal, hij zegt: 'Nee, er is er niet één die mij geestelijk kan kussen, er is er niet één onder de kinderen hier allemaal die mij geestelijk zou kunnen kussen.' Kunt u niet. Is dat vreemd? Denk er straks eens over na en probeer eens aan uw kus die werkelijke machtige liefde, waar alles om draait, om die bezieling, – heb ik het niet gezegd – om die het kleurenrijk Gods te schenken, uitstraling, bewustzijn, inspiratie, dragen ...

Kus, zó (meester Zelanus kust).

Wat André ziet ... Nu gaan wij dus vanuit de stoffelijke kosmos, wij komen reeds in de geestelijke astrale wereld – meester Alcar gaat er al niet eens meer op in, wij kennen het hiernamaals dus hij staat niet stil bij hetgeen wat André heeft geleerd – wij gaan nu regelrecht, maken ons vrij en lost alles voor ons op, de stoffelijke kosmos is verdwenen, ook de geest, het hiernamaals lost op, het wordt nu langzaam duister. Vindt u dat niet rechtvaardig? Hier reeds ligt de wet. Hier reeds ligt het fundament, waardoor de Almoeder kan bewijzen: 'Ik was protoplasma, door duisternis, evolutie en licht kom ik tot

baring en schepping.’

Hier reeds, wanneer wij de macrokosmos verlaten – de astrale wereld niet eens willen zien – staat André voor de Alziel als Albron, waarin die ziel leeft. Ik zei u zo-even: ‘André ziet duisternis.’ Ik ga verder. We kijken dus achter dit universum, achter zon, maan en sterren, maar gaan nóg dieper. Wij moeten terug toen er nog niets was en God aan Zijn eerste scheppingen kon beginnen. Mijn vrienden, mijn zusters en broeders, er is geen theosoof op de wereld, geen meester, geen Boeddha, geen Ramakrishna, er was niemand, er is nog niemand op aarde die deze diepte heeft kunnen bereiken, heeft kunnen beleven, weet André ineens, hij zegt: ‘Mijn God, mijn God, waar gaan we heen? Of’, zegt hij, ‘die boeken hadden wij dan natuurlijk in handen gehad, maar ze zijn er niet. Je kunt ze nergens op de wereld kopen. De mens is onbewust. Ze zijn er niet, anders had die meester zeer zeker zijn licht uitgedragen en het in de maatschappij uitgedeeld, zoals ik het moet doen.’

Hier kan André zich reeds overtuigen dat hij het allerhoogste bewustzijn gaat krijgen en zal beleven, dat Moeder Aarde aan haar kinderen heeft te schenken, aan haar kinderen heeft te geven. Voelt u? Dat kunt u nu ook. Maar voor André is dit een goddelijke openbaring. En in zijn hart komt kracht. In zijn hart komt het weten. In zijn hart komt de strijd op leven en dood. Hij kent ineens Boeddha. Hij kent Mohammed. Er is geen sekte meer, geen tempel op aarde, of hij blaast nu op dit ogenblik die tempel omver en zegt: ‘Ga weg, ga uit deze omgeving, want dat zijn franjes. Ge hebt geen bezit. Ik, ik ben het.’ Dat zult u aanstonds wel horen. Wij gaan door zon, maan en sterren heen. Wij laten die sterren vrij. Wij willen er niet meer mee te maken hebben. Wij gaan naar de geest. Nu beleven we dus dat wij achter dit stoffelijke universum bewust kunnen denken en leven. Wij vertegenwoordigen nu onze geestelijk astrale persoonlijkheid en ons weten.

Mensen der aarde, voelt ge nu hoe de Bijbel kletst, hoe de Bijbel u daar voor een laatste oordeel plaatst, dat niet bestaat en er geen verdoemdheid is? U kent immers de ‘Blikken in het Hiernamaals’? En voelt ge dan welke leer ge onder uw hart kunt opbouwen om aan uzelf ruimte te geven? Als u dat maar niet los wilt laten, dan blijft ge onbewust, kerks, en dat is diep onbewustzijn.

‘Mijn God, mijn God’, zegt André, ‘ik ben in staat om duizenden boeken te kunnen schrijven, ik kan ze alleen niet schrijven want ik ken niet eens de taal. Maar ik weet het, ik zie het, hier spreekt de goddelijke Albron, de waarheid, de rechtvaardigheid tot mij. Ik ben zo ontzagwekkend gelukkig, wat ben ik blij dat ik de moed niet heb opgegeven in 1940; ik leef nóg.’

Ik kijk André bewonderend aan en ik benijd hem zelfs dat hij nog in zijn organisme is – en dat wij hier zijn – om dát gevecht eens eventjes te leveren

op aarde, om te bewijzen dat je kunt staande blijven, ook al heb je goddelijk bewustzijn. En er zijn geen franjes voor nodig, doodgewoon is nu het leven, maar in u bruist er een bron van ontzagwekkende krachten en levenswijsheid. U bent een bron gewórden. Dat is nu een deeltje van de Albron. En nu gaan wij door zeven duisternissen heen, graden van opbouw. Wij zien het licht, wij hebben de geestelijke astrale lichtende wereld – bewuste wereld is dat, ziet u? – verlaten, wij gaan daaruit en komen nu in duisternis, en nu beleven wij zeven opvolgende graden en eerst in de laagste betreden wij de wereld van de Albron, de Almoeder.

Houd uw hart maar vast, geef elkaar maar een hand. Maar wanneer er nu geen harmonie met elkaar is, als u het leven van uw vrouw, of de vrouw van de man het leven niet kan opvatten ... U bent zelfstandigheid, u hebt rechtvaardig-ik-zijn in u en er moet geen verschil meer zijn, of de één lost nu voor de ander op en ge zijt niet meer te bereiken. Nu moet ge weten hoe diep u kunt denken. Aan uw denken zien wij nu uw uitstraling. Aan uw denken en bewustzijn en gevoel zien we, indien ook uw liefde er is, uw harmonie er is, dan zien we nu, dan zien wij uw één-zijn nu met de Albron. En niemand is er in staat om u hieruit te jagen, u de weg te versperren. Indien u deze afstemming bezit, houdt geen sterveling, geen wet, geen zon, geen maan u tegen, want dat alles is van God en behoort u toe, behoort u toe, dat is van u. Ja, wie bent u nu al? Hebt u nog minderwaardigheidscomplexen in u? Die nemen wij u thans volkomen af. Ook al bent u nog maar zo'n klein ikje voor hier, u zult nu reeds weten dat u één bent met de macrokosmos; u bent groot, u bent machtig. Ook al doet u niets meer, ook al bent u een oud vrouwtje, voor ons bent u machtig.

‘Maar wanneer u zelf onzin vertelt en u bent zwak’, zegt André, ‘en u bent zielig en u klaagt maar en u kunt geen uitdijend bewustzijn uitdragen, de mens moet u maar helpen want u bent hulpbehoevend, u snauwt, u grauwt, dan bent u niets waard, dan bent u waarlijk innerlijk en stoffelijk oud, u kraakt. Wij zijn bang voor u want u stoort ons door uw gekraak, innerlijk.’

Is het niet zo? Maak maar vergelijkingen.

Nu gebeurde er een machtig ogenblik. Toen wij vrijkwamen dus van de stoffelijke kosmos, de astrale wereld, dat is de astrale wereld, de zeven graden voor de Albron hadden betreden, toen kwam er een stem uit deze ruimte en die zei ... Uit het Al spreekt men nu tot ons. De mens ... Was er geen Al, was er geen goddelijk bewustzijn, had de mens van de aarde het Al niet bereikt, (dan) hadden we nimmer deze stem kunnen horen. En nu kunt u wel zeggen: ‘Dat kunt u zich wel inbeelden’, maar hier zal men de wijsheid geven. En dat is meester Alcar zijn houvast, mijne en voor André. Wij kunnen die wetten controleren en dan zien wij het immers. Want van hieruit gaan wij terug naar

het Al, het bewuste Al. Straks gaan wij de reis maken vanuit deze bron, maar nu door de scheppingen heen tot in het Al, want het Al is nu bewoond.

Voelt u dit? Voelt u dat u goddelijke openbaringen krijgt?

Er komt: 'Mens der aarde en de sferen van licht, volg ons', de stem. Het gevoel: God gaat ons voor. 'Stel u in op deze wetten.' Dat doen wij reeds. 'Gij staat nu voor de allereerste openbaringen. Nu zult gij God leren kennen. God, maar wie is God?' En die stem was zo ontzagwekkend, trillend, bezielend, inspiratievol, met een diepte aan klank en een liefde ... en door heel de ruimte hoorbaar, door heel deze oneindigheid te beluisteren. U kunt reizen maken van miljoenen mijlen ver en daar was de stem te beluisteren, klonk onder uw hart, u voelde hem in uw hoofd, trilde tegen uw handen aan, uw ganse wezen was erdoor vervuld. Wij dan, hebben dat beleefd. En André hield zijn handen krampachtig gesloten, maar keek bewust door, hield mij en meester Alcar vast. En zo gingen wij met ons drieën verder, dieper, dieper en dieper.

Toen ging de stem vanuit het Al spreken.

'Maar waar leeft God? Waar leeft God? U zult al deze vragen moeten stellen voor straks, want eerst dan kunnen ze beantwoord worden. Of het leven zelf wil', het leven zelf, hoort u dit? 'dat gij de wetten volgt en nu ondergaat. Dit woord geeft u echter de verzekering dat het állerhoogste u volgt en (dat u) in dat leven opgetrokken wordt. Dat bent u. Voelt u dit?'

Meester Alcar zegt nu: 'U hebt het gehoord, mijn broeders, het bewuste Al volgt ons reeds. Dit is nu de Albron, waarin wij leven. Maar die stem die wij hoorden, kwam vanuit de bewuste Albron, waar Christus nu is met de eerste miljoenen die het goddelijke bewustzijn hebben bereikt.

Waarin wij leven dat is nu voor ons de Almoeder waardoor al het leven een bestaan kreeg.'

Hebt gij u dit eigen gemaakt?

'Doch hoe dat is gebeurd, dat zien wij straks. Hierin leeft dus – in deze ruimte, in deze duisternis – leeft de Alziel, hierin is ook het Alleven. En dit alles bijeen zien we straks als ziel, de Algeest. Hierin leven dus al de eigenschappen die wij door God zien verstoffelijkt en vergeestelijkt, maar die vanuit de Almoeder als bron van energie zijn geboren.'

Hebt u dit?

'En dan komt het licht. De kracht en de werkingen zullen ontstaan, die ons zullen volgen en ons leven zullen optrekken, opdat wij dit één-zijn ondergaan. Maar waardoor zijn nu de eerste geestelijke werelden voor God en de mens en het dier geboren?'

Voelt u? De geestelijke mens, meester Alcar die neemt reeds een vergelijking en zegt: 'Waar zijn de eerste openbaringen voor God geboren, voor de

mens en het dier? Stel je op de eerste openbaringen in en gij beleeft waardoor God zichzelf heeft mogen en kunnen manifesteren.'

Weer komt er stilte in ons leven. Meester Alcar zwijgt en wij verwerken alles. André en ik. André vecht om dit alles te kunnen uithouden en ik zie dat hij nu nóg aardse vergelijkingen maakt waardoor hij dit alles aan uw leven doorgeeft.

Op dit ogenblik, toen wij één waren, de goddelijke stem hadden gehoord, denkt André: mens der aarde, denk hier eens over na wat ik nu beleeft. Voel het ogenblik aan toen er nog geen leven, geen licht was, dit ogenblik. Het ogenblik is het toen God nog aan Zijn vergeestelijking moest beginnen.

'En daarin leef ik, mijn lieve Crisje', zegt hij ineens en zendt vanuit die bron zijn diepe, diepe ontzag en bewustzijn terug naar zijn lieve Crisje. 'Moeder,' zegt hij ineens, 'ik word een profeet. En eentje zoals de wereld nog niet heeft gekend. Jazeker, ik ben geen Christus. Crisje, ik word een bewuste profeet op kosmische afstemming. Hoe vind je dat? Morgen zul je mij voelen als je ontwaakt, want je bent nu slapende. Je bent net zo gebroken als ik, je bent geslagen, je hebt honger, maar ik stuur je vanuit deze wereld mijn liefde, mijn weten, mijn alles, mijn voedsel.'

'Ik word een profeet', zegt André tegen zichzelf, 'maar één die de wetten kent. Ik ben er één, ik zal er één zijn die draagt, die geeft en die de mensen doet uitdijen indien ze willen, maar ik zal het nooit laten zien, Crisje. Ik zal ze het niet laten zien dat ik het ben, want ze begrijpen mij daar dan toch niet.'

In die toestand krijgt André de tijd om te mediteren want hij móét denken. Legt hij op dit moment geen aardse fundamenten meer, dan heeft het geen zin, dan lossen wij op in de Albron en hebben wij geen denkkraft voor de aarde, nee, voor onze stof en even later is het weer uit ons weggevaagd, want het behoort ons niet toe. Dat geeft altijd weer voor u het beeld om te leren denken en te voelen, zodat gij u de leer die u ontvangt eigen kunt maken door te denken, stoffelijk te denken. U moet dit altijd weer beleven.

En ineens ziet André de ruimte voor zich zoals zijn bewustzijn zal worden. Hij weet: hier is nog geen mens van de aarde geweest; (dat) bewijst de stem uit de ruimte en hetgeen hij ziet.

Hij zegt: 'Mijn zusters en mijn broeders daar – hoort gij mij? – wat heeft de katholieke kerk van mij gemaakt en mij geleerd? Niets. Willen de mensen dat nog langer aanvaardden? Waardoor God zichzelf heeft moeten openbaren, dat leeft hier en is licht, leven en liefde. In de wereld waarin ik nu met de meesters ben, daar komt aanstonds God als vader en als moeder tot mij, als ziel, als geest, hierin kan ik Hem zien. Maar ik ben Albron, ik ben Allicht, Alleven, Algeest, Alvader-, Almoederschap, Alrechtvaardig, ik ga al deze wetten voelen, deze krachten, dit bezielende plasma leeft in mij. Ik voel nu dat ik uit

dit alles ben geboren.’

Nu zegt meester Alcar: ‘Mijn broeders, nu dalen wij tot het Algebeuren af. Het ogenblik voor de eerste goddelijke verschijnselen, die wij nu als werking zullen zien.’

En nu, mijn geliefde zusters en broeders, nu moeten wij reeds weer ophouden, maar u bent en u staat in de Albron. Houd dit vast. Als gij uw ogen sluit en u kijkt zo naar het licht, dan ziet u nog licht. Maar wanneer ge in de duisternis bent – nu moet u dat eens maar eens proberen – werkelijke duisternis in de natuur, er is geen lichtpuntje te zien, leg dan nog uw handen voor uw ogen, dan ziet u nóg licht, ziet u nóg licht, dat wil zeggen: dit licht. Ik geef u nu het beeld wat de Albron is. Dit licht ... U kunt niet zo diep denken want ook al verduistert u dit – want u ziet hier, voelt u wel? – u kunt het licht uit de ruimte niet eens wegdenken, maar u moet het doen. En dan doet u het zo: u zit in de duisternis van uw kamer, u legt uw handen op uw ogen en kijk nu eens, dan ziet u nóg vonken. Dat is een afstemming van de Albron. Die Albron die was gelijk dit, u ziet in die duisternis, waardoor ik u de Almoeder verklaren wil, wat heel moeilijk is en toch eenvoudig. Waardoor u ziet dat in die duisternis een miljoenenvonkenregen aanwezig is. Voelt u? En dat zijn geen leugens, dat zijn niet de sterretjes die u in uw ogen hebt, dat is de Albron in die en die toestand. Want u ziet nu van binnenuit door de stof, achter de stof, achter de geest, u ziet daarin het protoplasma als werking, als cellen, als miljoenen, biljoenen; wat heet biljoenen en wat zijn miljoenen wat heeft dat woord, wat hebben die cijfers te verklaren indien we in de Albron zijn? Want wanneer dit straks allemaal af is ... wij zijn in het bewuste Al, dan gaan we door en dan zult u zien – dat hebt u trouwens al beleefd door de lezingen die ik u gaf – dan gaan we door het Albewustzijn, zeven graden hoger en hoger, en eerst dáár bent u als de Albron is. De eerste graad dus in het goddelijke Al is als de eerste sfeer in het leven aan Gene Zijde. Dan gaan wij erdoor – hier leeft u nu, wij hebben die reis gemaakt – door de macrokosmos heen, dit is de macrokosmos, wij gaan dalen. Maar nu zijn we in de Albron. Wij maken dus de goddelijke kringloop voor de stof, voor uw geest, uw ziel, uw leven. Alles wat er op de aarde leeft is niets in vergelijking met hetgeen waarin we komen, maar is uit die bron ontstaan.

De Almoeder had alleen werking. U ziet, in die werking leven vonken en die zijn bezielend, maar ze waren nog niet geestelijk, ze waren nog niet stof-felijk bewust, ze waren nog niet aan geestelijke fundamentering begonnen, want dat was niet mogelijk. Uit dit zal iets geboren worden en dan komen wij straks – ik zal het u even laten zien waarvoor wij komen – dan komen wij voor het uitdijende heelal te staan, waardoor wij God als het eerste verschijnsel vanuit de Almoeder leren kennen. En dan moeten wij stil blijven staan

want nu zult ge God als licht leren kennen. Wij komen voor het uitdijende heelal. De Almoeder – dat hoort u straks – dijt nu uit in dit heelal, dat is haar lichaam, haar geest straks.

We krijgen nu wat we in het begin hebben gelezen, wat André zei, God als Ziel leren we dan, dan krijgen we God als Geest. Wat dan meester Alcar hem gaf in de keuken, hij zegt: ‘Neem dat even op’, daarin zijn we nu, ‘God als licht; God als een geestelijke persoonlijkheid en als stof; God als vader en als moeder; God als het kleurenrijk Gods; God als harmonische wetten; God als geestelijke en stoffelijke verdichtingswetten, verharding, elementale wetten. We krijgen hier God als levensgraden; God als het leven; God als de vonk, als een vonk Gods.’

En dan krijgen we hier, en dan zijn we weer op aarde, dan begint André vanuit die bron. Wanneer we dat hebben beleefd, dan begint het leven op aarde voor André en voor u, en dan zullen we eens kijken hoe dan uw leven wordt en zal zijn. Maar wij moeten nog aan al die stelsels beginnen. Hebt u waarlijk vanmorgen iets nieuws beleefd? Gaat ge voelen hoe diep u werkelijk bent en dat u fundamenteen moet leggen? En dat dit de onherroepelijke kosmologie is van al de tijden die zullen komen, en de mens zich heeft eigen te maken?

Mijn zusters en broeders, mijn tijd is voorbij, helaas. Wij zouden nog gaarne zes uur, acht uur door willen gaan. Maar gij moet eten.

Ik dank u voor uw mooie gevoelens in naam van meester Alcar en ook voor André. Maak van uzelf ruimte, liefde, maak van uw leven een klein openbarinkje. Wees lief, wees hartelijk. Begin, nú, vanmorgen, vandaag. Doe het voor uzelf. Indien een ander niet wil: eens komen zij zover. Houd vast, laat dit nimmer meer uit uw handjes ontglippen. Zeg tegen uzelf: ‘Dit behoort mij toe en zal ik voor leven en straks sterven.’

Voelt ge – en dat is dan mijn laatste woord – dat Christus reeds nader en nader tot u komt?

Ik dank u.

De Albron voor de mens

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij gaan verder vanmorgen met 'De Albron voor de mens', maar beleven nu God als licht, als ziel en als geest, de verschijnselen die vanuit het eerste stadium te voren traden.

De mens die dit niet heeft beleefd, maakt zichzelf gereed en daarvoor geef ik een kleine inleiding. De mens die deze lezingen niet heeft gevolgd, moet dan weten dat wij vanaf de aarde terugkeren tot het begin van al het stoffelijke, zichtbare leven. We hebben het Al beleefd, het onzichtbare Al. We leven daarin. We hebben afscheid genomen van de aarde, we keren terug tot het eerste ogenblik, toen God aan Zijn openbaringen begon.

En dit ogenblik voert u naar de maatschappij terug. U gaat denken. U leert nu kosmisch denken. U staat onmiddellijk voor uw godsdiensten, de kerk, de Bijbel. Onmiddellijk kunt ge nieuwe fundamenten leggen voor de oude, die geen levensvatbaarheid bezitten. U legt die fundamenten neer voor eeuwigdurend. Dat zullen wij u bewijzen, u kunt dit aanvaarden, want de mens is in de wateren geboren. En niet zoals de Bijbel het heeft verteld en nog wordt aanvaard door uw universiteiten: er was een paradijs, God schiep de mens van wat klei en levensadem. En dat wordt voor deze eeuw niet meer aanvaard.

U zult straks, wanneer we terugkomen naar de aarde dan zult u kunnen zien dat ziel, geest en leven, in al het leven dat uitdijning, vergeestelijking en verstoffelijking onderging, in alles aanwezig is. Want dan eerst maken wij onze aardse, menselijke, dierlijke, natuurlijke vergelijkingen en beginnen wij aan de menselijke bewustwording op aarde. Een geschenk van God en de meesters.

We gaan verder. Ik ga u voorlezen nu, waar we zijn gebleven: waar André voelde dat de stilte van de ruimte hem overviel. We zijn door de stoffelijke werelden gegaan, dat is dit universum. Als er geen geestelijk leven aanwezig is, dan hadden wij die geestelijke ruimten niet kunnen betreden. Maar we gingen door de stof, door dit universum, de planeten en de sterren; nacht, licht en duisternis losten voor ons op, we kwamen in een machtige stilte, in de wereld, in een oneindigheid, toen er nog niets was. En daarin leven wij nu. Dat hebben wij op de vorige zitting beleefd.

'Wij zien nu langzaam dat de nevelen, dat deze ruimte leven bezit en dat er een afscheiding plaatsvindt.'

Ik heb u een kort beeld gegeven toen ik zei: 'Leg uw handen voor uw ogen: ook al bent u in duisternis, ziet u nog licht.' In die toestand leefde en was

de Albron. Daarin leeft de Almoeder, het Allicht, het Allevan, daarin moet eigenlijk alles aanwezig zijn wat wij later, wanneer die uitdijning begint, zichtbaar in handen krijgen.

En hoe nu de mens een deel van God is geworden, dat zien wij straks wanneer die ruimte zich gaat splitsen en God aan Zijn vermenigvuldiging gaat beginnen. U leeft nu in een duisternis, maar waarin leven aanwezig is, alleen leven. En dat is de Albron, de Almoeder. Hierin is alleen baring, stilte. Hierin moet denken aanwezig zijn. Hierin moet alles aanwezig zijn wat de mens nu op aarde bezit en nog niet kent.

De mens kent zijn dierlijke afstemming, zijn grofstoffelijke, zijn stoffelijke, maar van zijn geestelijk bewustzijn bezit de mens nog niets. Wat weet men van het leven achter de kist af? Wat weet uw psycholoog af van ziel, leven en geest? Niets, niets, niets.

Ik heb u door die vele lezingen hier verduidelijkt dat de mensheid nog aan de geestelijke fundamenten voor de menselijke bewustwording moet beginnen. En? Is dat niet zo? Hoe ver bent U? Moeder Aarde evolueert. De ruimte evolueert. Ik heb u kunnen verklaren – en dat hebben wij moeten aanvaarden, wij hebben dit beleefd, wij hebben dat gezien – wij werden baring en schepping. Moeder Aarde is – en dit universum – juist over de puberteitsjaren heen. En dat zijn miljoenen tijdperken. Maar wat zegt een miljoen jaar op en voor de goddelijke eeuwigheid? U leeft nu in de eeuwigheid. U gaat een reis maken vanuit de Almoeder, waaruit wij allen zijn geboren, terug straks naar de aarde. Een goddelijk geschenk.

‘Wij zien nu dat in deze ruimte kracht aanwezig is. Er komen nevelen.

Het is als uw damp. Als u thuis – ik zal u telkens een aardse, stoffelijke, duidelijke verklaring geven, dan kunt u dat beeld in u opnemen – als u thuis rookt, de man althans, de moeder kan ook roken ... U ziet, we kunnen nog steeds – en u hoort dit – stoffelijk, menselijk denken, dan flitsen we weer op de aarde terug, stellen ons in en nemen dit over, en tegelijk gaan we weer terug naar de Albron. Die verruiming krijgt u ook, maar het is voor u nog niet zo eenvoudig. Maar als die rook door de kamer gaat en vanuit een hoek, een zijde de zon straalt, dan ziet u dat die rook uitdijt. U moet het beeld maar eens opbouwen. Ijler en ijler wordt uw kleine rook en het lijkt wel een vermenigvuldiging. Zo’n kleine sigaret brengt en maakt een wolkenplasma tevoorschijn, zo reëel en natuurlijk zoals wij nu beleven in die Albron, toen de goddelijke Almoeder aan haar uitdijning en baring begon. En dit is de God, de Almoeder als nevelenstadium. Voelt u dit?

Die nevelen gaan zich verdichten, verspreiden zich. Die oneindigheid is baring, is moederschap. Dus overal waar we kijken, zien we die zachte, die zachte nevelen.’

Toen zei meester Alcar: ‘Ziet u, in deze stilte is er werking, is er denken, menselijk goddelijk denken. Dat gaat verder.’

En dit, mijn zusters en broeders – dit kunt gij aanvaarden – heeft miljoenen jaren volgens uw tijd geduurd. Die nevelen werden verdicht, ze werden zichtbaar en er kwamen weer splitsingen, veranderingen als het ware. Toen kwam er weer duisternis. Er kwamen zeven tijdperken als het ware in deze toestand. En dan zegt straks meester Alcar: ‘Wat is dit?’ Maar ik ben nog niet zover en dat hoort u wel.

‘Wij zien nu dat deze ruimte zich door de nevelen zal vullen.’

En die nevelen is nu protoplasma, dat wil zeggen: bloed, geestelijke aura als levensbloed, leven. Het is ziel. Het is straks geest. Het is vader- en moederschap. Maar in die Albron, die onzichtbare wereld, leeft de kracht, het denken en de persoonlijkheid die weet wat hierna zal geschieden.

Zo begonnen de scheppingen. Van God is er nog geen sprake. U kunt nu wel reeds spreken over ‘God als een nevelstadium’. En straks God als rechter, als rechtvaardigheid, als harmonie, als vader, als moeder, als ziel, als geest, als een bewuste geestelijke en stoffelijke zelfstandigheid. Dat komt hieruit, of de mens en de ruimte was er niet. Dit is levensaura – ziet u? – moederlijke bezieling en kracht, die bewust uitgezonden wordt. Want dit gaat gebeuren met een vast doel. Hier is denken aanwezig.

Wanneer we dit zien, zegt meester Alcar opnieuw: ‘Ziet ge, mijn broeders, de nevelen voor en van de Almoeder gaan zich nu verdichten. Er komt verdichting, verijling, uitdijning. Telkens zien we nu een volgend stadium en keren wij tot de duisternis terug.’

Dat wil zeggen: als die nevelen zich verspreiden ... U houdt u maar vast aan uw rook, aanstonds, ook al hebt u licht, dan lost toch uw rook op, uw gerook. Het is er en u ziet het niet. Het is nu als mens te ruiken, maar u ziet die rook niet meer. En toch is die toestand aanwezig.

En zo dijde dit telkens uit. Die ruimte nam die aura in zich op. U ziet die aura, lost weer op en bewijst dat er werking aanwezig is, uitdijning, evolutie. De menselijke goddelijke, Almoederlijke bron is begonnen – en dat noemen wij (zo) en dat is zo – zichzelf te baren. Dit is de Almoeder nu die baart. Het nevelstadium als eerste werking gaat beginnen.

Ik kan nog verder teruggaan met u, maar dan begrijpt u dat toch niet meer, of ik zou u in zo’n toestand moeten brengen. Bijvoorbeeld: wij zijn in een koude kamer. Er was een kilte en er was toch warmte in deze wereld, in die oneindigheid. Maar ergens hier in deze ruimte is er, komt er warmte en die warmte is nu voor de Albron werking. Er was iets. De mens, wij ... toen we erin kwamen, voelden ons geprikkeld, gestuurd, bezield, bestuwd.

‘Ziet u’, zegt meester Alcar, ‘voelt u dit? De werking begint.’

De allereerste werking en dan moet ik heel ver met u terug. Dan moeten we terug tot in de stilte, in de diepte van de wateren. U moet het geluid van de maatschappij volkomen kunnen uitschakelen. U moet het licht zelfs kunnen uitschakelen, want dit licht is kracht, is bezieling, is baring, is schepping, is levende werking. Licht. En dat moet ook nog weg, wilt u de werking van dit licht waaronder ik hier nu sta, dat ik zie, uitschakelen voor de kosmologie, voor de Almoeder toen zij aan haar werking begon. Zover gaat ge terug, toen er nog niets was.

U zegt vaak: ‘Wat is niets?’ U weet niet wat niets is. Er is niemand op de wereld, in deze maatschappij die die wetten kent, die kan zeggen en verklaren wat eigenlijk niets is. Het niets zijn, is het álles. Want dát gaan wij beleven en dat is bewezen door de scheppingen: het niets, de Almoeder wás alles. En dát kwam naar voren.

‘Ziet ge, mijn broeders, de nevelen gaan zich verdichten. Telkens zien we nu een volgend stadium en keren we tot de duisternis terug. Wat is nu licht en wat is duisternis? Kunt gij u daarop instellen?’ zegt meester Alcar.

En ik als meester Zelanus kan zeggen: ‘Ik voel me gereed, meester.’

Maar het woord dat tot mij komt nu, is goddelijk bezield. Dus nu gaan wij ... Op dit ogenblik krijgen wij het woord van het Albewuste Kind. De mens dus die – want die mens stuurde ons op deze reis naar de wetten, die mens gaf mij nu het woord – de mens die het Albewustzijn heeft bereikt. ‘Wat is hier duisternis?’ komt er een stem in mij en de eenheid beleef ik nu. ‘En wat is licht? Wat is baren, mijn broeders? Doordat de nevelen zichtbaar worden, betekent dat voor God nu: zoals wij de verbinding en de Vader van liefde aan Gene Zijde en voor de aarde mochten leren kennen, begint nu de goddelijke evolutie, dus God wordt nu geboren.’

Dat is toch wel iets anders dan dat de mens door de Bijbel leert: God is dáár. Men ziet God als een mens. De God die denkt. Nee, God wordt nu door de Albron geboren. Is dit niet in strijd met de werkelijkheid? U zult dat straks beleven en zien door deze zitting, dat dit allemaal waarheid is en dat het woord God slechts een woord is. Dat het leven het is, Moeder Natuur het is, zon, maan en sterren het zijn, waarvan en waarvoor de mens het allerhoogste leven bezit, het bewustzijn, direct op afstemming op de Albron. Gij zijt Goden.

‘Wij zullen daarenboven deze wetten straks geestelijk en stoffelijk mogen bewonderen – want die evolutie gaat beginnen – nog altijd voor God, nu nog voor het goddelijke stadium, maar hierna’, zegt meester Zelanus, zeg ik, ‘menselijk en dierlijk, dus ook voor de wetten van Moeder Natuur.’

Nu gaan wij nog altijd ... Wat wij nu beleven, dat beleven wij nu voor de God die ontwaakt: God als ziel, als leven en als geest; deze morgen.

‘Waarachtig’, zegt meester Alcar tot mij, ‘de wonderen krijgen we thans te beleven en zien we later als een verstoffelijkte wereld terug. Hier beleven we echter het goddelijke fundament en dat is de goddelijke afstemming voor al het leven in de ruimte straks, voor elke vonk, voor God, die en dat is geboren door de Almoeder. En wil zeggen, André?’ zegt hij onmiddellijk tegen zijn instrument.

Nu staat André voor de berg Gods, voor de Albron en wanneer er nu iets in hem zou zijn dat niet deugt, wanneer hij niet gereed was – u voelt wel, waar de mens en waar de meesters straks moeten beginnen om u tot de ont-waking te voeren – dan had André dit woord niet kunnen opvangen. Maar hij is gereed.

‘Wat wil dit zeggen, André?’

En onmiddellijk zie ik het licht in André komen en kan hij zeggen: ‘Dat wij mensen goddelijke werking bezitten, mijn meester, en dat wij door onszelf te evolueren nieuw leven zullen scheppen, wat hier echter nog een goddelijke, onzichtbare wet is.’

Voelt u dit? Een goddelijke, onzichtbare wet, maar die zichtbaar wordt en nu voor dit ogenblik het nevelstadium is.

‘Ook dit antwoord’, zegt meester Alcar, ‘mijn broeder, raakt en is, en ver-tegenwoordigt de werkelijkheid en moeten wij aanvaarden omdat deze goddelijke openbaringen ons de bewijzen en die werkelijkheid schenken want wij zien het, wij leven erin.’

‘Wat is dus ruimte, meester Zelandus? Wat wil ruimte voor God en de mens straks betekenen?’

En dan ben ik weer gereed. We zijn ingesteld en één. ‘U vraagt mij wat deze ruimte voor God is? Wat ik zie en beleef, mijn meester, verbindt mij met God als ziel en als geest en leren wij Hem aanstonds kennen.’

En nu komt meester Alcar weer en kan zeggen: ‘Dat nu, mijn broeders, is het volgende stadium en wordt uw leven reeds mede verbonden, en het wil zeggen tot mij en tot u: ga nu verder. Het Albewustzijn stuwt, stuwt ons vooruit. De Goden, de menselijke godheid volgt ons en zal ons bezielen en al het leven zal ons vragen: “Stop even, wacht even, zie mij en ontleed mij, ik behoor tot uw leven.” Het Albewustzijn stuwt ons nu voort en volgt ons, of wij hadden dit woord nimmer kunnen beleven noch kunnen zien, niet kunnen ontvangen. En dit is goddelijke – u kunt nog, wij kunnen nog niet eens van goddelijke waarheid spreken – dit is Alwaarheid. De Alwaarheid, voelt u wat dit is? Immers, deze ruimte is nu nog alleen leven, maar kwam voort vanuit de Albron als moeder’, zegt meester Alcar. ‘En dat leven moet zich nu evolueren. Het zal zich vergeestelijken en verstoffelijken. En hierna staan wij voor een geestelijk en een stoffelijk universum, universum als God. God is

nu reeds te herkennen aan werking. Wij kennen, althans nu, God reeds – die verschijnselen verklaar ik u eerst reeds goddelijk – wij herkennen Hem nu reeds als kracht en werking, als denkend vermogen, als aura die nu nog goddelijk plasma is, maar hierna licht wordt. Is dat duidelijk? Dan krijgen we tevens het volgende stadium te zien en mogen wij verdergaan.’

Wij moesten aan die ontleding beginnen en eerst toen we gereed waren, kwam vanuit de Albron de kracht die ons zei, en vanuit de verte – deze ruimte, die oneindigheid die was gevuld met dit woord –: ‘Ga verder. Gij zult tot ons terugkeren.’ Wij werden gevolgd door de mens die vanaf de maan dus, in dit bewuste stadium, zijn Alstadium heeft bereikt. Die Mens volgt ons.

En nu krijgen wij: God als ziel.

De wetenschappen – ik kom er aanstonds op – de psychologen, de godgeleerden weten niet: wat is nu de mens als ziel ten opzichte van God. U krijgt nu uw eigen zieltje straks te zien en te beleven.

‘André voelt nu dat zijn leven en bewustzijn voor de goddelijke openbaringen wordt geopend. Hij kan nu aanvaarden dat hij achter het leven kan zien, en waardoor de wet als leven tot zijn bewustzijn spreekt.’ Dit spreekt tot uw bewustzijn ook. ‘Ook wij beleven diezelfde wetten als openbaringen.’ Dit zijn de eerste openbaringen als nevelen, door de Almoeder tot stand gebracht. ‘Wij ondergaan nu de verschillende goddelijke eigenschappen reeds.’ Dit zijn reeds goddelijke eigenschappen. Dit is werking, dit is uitdijning, dit is leven. Maar dit heeft meer. Dit kan denken, dit kan vloeien, dit gaat zich verbinden. Dit zijn reeds goddelijke eigenschappen, die later verstoffelijkt zullen worden en vanuit de bodem, de grond, diezelfde wet beleven: groei, bloei, uitdijning, maar nu als stof.

De ganse schepping ligt straks voor u open en onder uw menselijke hart indien u dit goed volgt en beleven wilt, en wilt bedenken. Wij moesten eraan beginnen, ook André als mens van deze wereld, u voelt wel, of u had dit nimmer door stoffelijke woorden verklaard kunnen krijgen. Dit is op deze wereld nog niet bekend. Er zullen mensen zijn die dat stadium enigszins hebben kunnen bedenken, maar beleefd hebben zij dat niet. Want dit kan alleen door de bron die aan de Universiteit van Christus werkt. Een andere kracht is er níét. Want de meesters in de ruimte hebben het bewustzijn, hebben Moeder Aarde in handen.

En André kan zeggen: ‘Door de kracht die nu uitgezonden wordt, mijn meester, kreeg deze wereld leven en een eigen karakter.’ Ziet u? Het karakter komt reeds. ‘Dat is nu het bewustzijn voor de ruimte, die goddelijk is en thans reeds als een nevelstadium een bestaansvorm heeft aanvaard.’ Dit is reeds een bestaansvorm en al een zelfstandigheid als goddelijke nevelen. ‘Al het leven nu’, dit is nu André, luister nu eens, ‘al het leven nu, mijn meester,

werd door de Alziel tot de goddelijke afstemming gebracht.’ Door de Alziel tot de goddelijke afstemming, ziet u? – God gaat zich manifesteren en dit is de goddelijke afstemming – omdat die aura zich thans manifesteert. Dat kan André zeggen.

‘Wij leren nu God als ziel kennen.’ Dit is ziel. Dit is ziel. Want uit die ziel, daarachter, kwam dit plasma naar voren. ‘Want dit is ziel en als een zichtbare wereld reeds. Dit nu, uit die Alziel ontstaan, kreeg een vorm, kreeg kleur, had de gestalte van een wolk en dat wordt, mijn meester, nu, de goddelijke geest.’ Maar die geest zal zich verruimen en verdichten. Dit is slechts het allereerste stadium voor God als ziel, als leven en geest en dat zullen we nu volgen. ‘En hierna’, zegt André, ‘dan staan we voor het kleurenrijk en: een deel van Zijn persoonlijkheid.’ Want – ziet u? – leven, ziel en geest die vormen tezamen een karaktertrek. En die karaktertrek voert ons naar de goddelijke persoonlijkheid. ‘Dit leven heeft dus als goddelijk fundament’, kan André zeggen, ‘directe afstemming op de óérbron. En dit is het, mijn meester, het Alvermogen’ – het Alvermogen, hoort u? – ‘is het, dat nu gaat baren en scheppen.’ Want dit is reeds baring en schepping. Dat was dat – ziet u? – dit.

Die nevelen die hier zichtbaar waren en weer verdwenen, die waren er nog. Dus vanuit ... Dit was al zichtbaar en nu werd het ónzichtbaar. En dit eigenlijk nu, mijn kinderen, is reeds scheppende kracht: vaderschap. Terug naar het onzichtbare: baring. En komt straks weer naar voren. En nu beleven wij de God van al het leven ín dit nevelstadium als vader en moeder. Dat zien wij reeds. Maar wij hebben het woord nog niet. Aanstonds komt het tot ons.

‘Wat wij zien, mijn meester’, gaat André verder, ‘in deze ruimte is ziel en geest, levensadem, levensaura, levensbloed, waardoor God als ziel gestalte krijgt.’

Ziet u? God krijgt gestalte nu als ziel.

‘Kunt u dit niet volgen en beleven?’

Moet u horen, André tegen zijn meester.

‘Kunt u dit niet volgen en beleven? Dit leven bezit dus alles wat wij vanuit de Albron mochten zien, als baring. En door harmonische wetten, die ik voel en waarmee ik één ben, mijn meester, mijn broeders, verdicht zich de levensruimte voor God, waarin wij zullen leven en straks ons eigen leven zullen voortzetten.’

Dit is een kind van de aarde, dit is André.

‘Ik ga voelen, mijn meester, wat dit alles te betekenen heeft. Want het leeft onder mijn hart.’

Hij is al een dichter. Hij is een kosmisch bewuste nu. Hij is goddelijk aangeraakt. En dit moet hij straks weer, terug, wanneer we op aarde zijn, beleven.

‘Ook dit leven zal zich straks verdelen, dat zie ik, mijn meester, ook weer baren en scheppen, dat voor elke vonk van God een eigen evolutie zal zijn, een proces dus. Doch hiernaast zie ik dan de eigen verkregen zelfstandigheid voor al het leven, de vonk uit dit alles. En dan zien wij en beleven wij de vonk Gods als mens, als dier, als bloem, als plant, als wateren, als een boom.’

Voelt u waarheen wij gaan?

‘Indien ik dit niet kon beleven, mijn meester, dan zou ik deze eenheid niet kunnen opvangen en waren wij nimmer mens geworden en bezat ik als mens niet mijn zelfstandigheid. Ik kan nu terugdenken en vergelijkingen maken met mijn leven op aarde, u met uw leven aan Gene Zijde, u met uw vijfde sfeer.’

Dat kan André zeggen.

‘Hierdoor begrijp ik nu waarvoor ik leef en ik mens werd.’

Ziet u, we zijn nu al bezig in deze Albron om nu reeds menselijke vergelijkingen te maken, anders hebt u er niets aan.

‘Doordat ik uit dit alles geboren ben, vertegenwoordig ik God in alles wat wij tot nu mochten aanschouwen en wat hierna leeft, mijn meester. Ik geloof dat het in mij zal duizelen. Maar ik voel mijn eenheid en ik zal niet bezwijken.’

Maar dit is om te bezwijken indien u niet verder denkt door de vergeestelijking van die ruimte heen, de verstoffelijking, de planeten en sterren. De zwaartekrachten zullen ontstaan en dit alles moeten wij opvangen en volgen en ontleden. En André zal het op aarde brengen voor de Universiteit van Christus. Dat weet hij reeds.

‘Hoe wij als mens later ten opzichte van de Albron moeten leven en zullen handelen, mijn meester’, zegt André, ‘dat leeft nu reeds onder mijn hart. Ik kan nu verklaren en uitroepen tot de mens, tot mijn moeder, tot mijn zusters en broeders op de aarde: ‘Ik ben een godheid, op menselijke afstemming’, mijn meester, en dat leren wij nu kennen. Maar op aarde, daar kan ik het zien. Maar daar is het nog niet begrepen. En daar zal de mens het nog niet begrijpen indien hij niet wil uitdijen, deel wil nemen aan deze schepping, aan deze baring, aan deze evolutie. Als dit leven zich zal verdelen, mijn meester, komt er nieuw bestaan, natuurlijk, en dat wordt dan de mens, het dier en het universum. Het wordt zon, maan en sterren. Het zijn de wateren. Ik ben één nu met de geestelijke en de stoffelijke macrokosmos. Ik zie door al het leven heen. Ik ben goddelijk bewust, mijn meester, maar ik weet dat ik deze bezieling ontvang, krijg. Het Albewustzijn spreekt. Het Almoederschap en -vaderschap stuwt ons naar het volgende stadium.’ En dan zegt André: ‘Mijn leven sluit zich, ik zie dat mijn bezieling op u zal overgaan, meester Zelanus.’

En dan zegt meester Alcar tot mij: ‘Is dat juist, meester Zelanus, wat An-

dré hier heeft beleefd?’

‘Ja, mijn meester’, kan ik zeggen, ‘wat André beleefde zag ik, gescheiden van elkaar, maar bovendien gebeuren, en ik zag en beleefde God als ziel.’

In de tijd dat André waarneemt en opneemt en verklaart en verstoffelijkt zijn wij één en zien het voor ons en moeten het beamen. Indien hij er even naast zou zijn, zou meester Alcar zeggen: ‘Stop, we zijn verkeerd verbonden, we hebben geen eenheid.’ Er bestaat daarin geen verkeerd verbonden zijn: u bent één of u bent het niet.

En dan zegt meester Alcar: ‘Zo is het. Wij beleven God als ziel en straks als geest. Straks. Op dit ogenblik, mijn broeders, scheidt de Albron God als ziel. Ziet u? De Almoeder maakt nu God als ziel gereed, omdat wij de nevelen verdicht zullen aanschouwen. En verder, André, wat komt er nu?’

En dan kan André weer zeggen: ‘Mijn leven, mijn meester, is op aarde ziel, geest en stof geworden, of ik zou het leven niet bezitten. Ik ben ziel. In de diepte van mijn leven leeft de ziel, dat is de vonk, dat is de godheid in mij. Maar ik ben ook geest en ik ben menselijk, stoffelijk ontwikkeld. Ik kan de evoluties op aarde volgen. Ik behoef nu maar te kijken en ik ken het leven van een bloem, een boom en de wateren. Voor mij is nu alles open en bewust.’ Op aarde vraagt men nu nog: ‘Wat is ziel? Wat is geest?’ Ziet u? Vraagt u het zichzelf niet af?

‘Ik zie thans wat ziel en geest is en hoe God zich heeft geopenbaard opdat ik deze wetten zou leren zien. Omdat Hij wil dat men Hem zal kennen, op afstemming, op uitdijning, waardoor de mens op aarde – want daar gaat het om, mijn meester – zal evolueren. Omdat de Christus aan de mens heeft verklaard en heeft gezegd: ‘Het koninkrijk Gods leeft in u, maar gijzelf zult het tot de openbaring voeren. Gij zult het vergeestelijken en verstoffelijken.’ En is dit niet waar? Die stof die zie ik. Maar wanneer ik stoffelijke, lichamelijke, aardse vergelijkingen ga maken, mijn meester, die ik nu kan volgen omdat ik mens ben en nu op aarde leef en omdat u mij tot die ontwaking hebt gebracht, beleef ik nu de waarachtigheid van God als ziel, en heb ik en hebt gij te aanvaarden.’

U hebt nu te aanvaarden dat straks de zon vader zal zijn en de maan moeder, maar waardoor wij als mens aan Zijn krachten, Zijn uitdijning, Zijn levenswaarheid konden beginnen.

‘Ik zie dus, ik beleef dus een vergelijking voor het stoffelijk universum dat in mij tot de ontwaking zal komen naarmate ik evolueer, het vader- en moederschap ontvang en beleven kan.’

Voelt u dit allemaal? Wij gaan vanuit de Albron – God als ziel, God als geest – reeds stoffelijke universele fundamenten leggen opdat wij straks door kunnen gaan, of wij zouden hierin bezwijken.

‘De maan als moeder; maar waardoor wij ons als mens de krachten en wetten eigen kunnen maken.’ Ziet u? Dat is de evolutie reeds voor de mens en voor het universum. ‘En dat is onze zelfstandigheid’, zegt André, ‘dat wordt mijn zelfstandigheid. Ik ben een éénling en ik ben álles. Ik ben een kracht. Ik ben ziel, leven en geest. Ik word een persoonlijkheid, maar ik moet mij de wetten voor God en de Albron eigen maken, en daardoor zal ik vader en moeder zijn. En die kern nu, mijn meester, leeft in mij en heeft afstemming op dit gebeuren. Want ik ben uit dit alles ontstaan, waardoor God zich heeft gemanifesteerd.’

En nu kan ik u terugroepen tot de boeken ‘Het ontstaan van het heelal’. Die heeft André beleefd. Meester Alcar heeft met hem die reizen gemaakt. Hij kijkt dus terug op de reizen die hij in zich draagt en (waar hij) nu de voortzetting van beleeft en ondergaat.

‘En dat is mijn zelfstandigheid, maar dat is voor het dier en dat is voor de ruimte, dat is voor een bloem, plant, boom, hond, kat, leeuw, tijger, vogel. En die kern nu leeft in mij en heeft afstemming op dit gebeuren, mijn meester, want in de diepte van mijn persoonlijkheid ben ik protoplasma.

God heeft zich nu gemanifesteerd als ziel, maar wij zullen Hem als geest leren kennen. Nu kan de schepping een aanvang nemen, mijn meester. Ik ben dus mens. Ik ben ziel van deze ziel, dat zal straks het universum aan mij verklaren en dan beleven wij deze eenheid. Ik ben leven van Zijn Leven. Ik ben licht straks van Zijn licht en kracht van Zijn kracht. En hierna en hierdoor, mijn meester, mijn broeders, krijg ik het vader- en moederschap in handen.’ Ziet u? ‘Want ik werd vader en moeder. U hebt mij mijn reïncarnaties getoond. U hebt mijn levens getoond op aarde. Ik was moeder en ik ben nú vader. Scheppend en barend. Uit dit alles’, kan André zeggen, ‘uit die Almoeder, daarin leeft baring, is schepping ontstaan. En dat bezit ook de mens.’

‘En wat zullen we dan zien?’ zegt meester Alcar tot André.

‘Mijn meester, dat het menselijke organisme op aarde bovendien vader- en moederschap bezit. Dat de ziel in beide organismen dit evolutieproces heeft te aanvaarden en moet beleven om het uitdijen, om de planeet aarde te kunnen overwinnen en uiteindelijk het geestelijke stadium, Gene Zijde, de astrale wereld te betreden.’

Meester Alcar zegt: ‘Ik dank u, mijn broeder André. Waarlijk, wij hebben goddelijke afstemming, in onze handen leeft het. En dit is goddelijke schepping omdat wij Hem in alles zullen en moeten vertegenwoordigen als God, maar (het is) uit de Almoeder ontvangen. En hierdoor kunnen we nu het goddelijke bewuste aanvaarden. Het goddelijk bewuste, dat wil zeggen: de mens die nu het bewuste Al heeft bereikt. De mens uit het prehistorische tijdperk en daarvóór, leeft nu als een godheid in het Al en heeft de universele

stelsels aanvaard.'

Hoe voelt gij u?

'Wat nu tot ons spreekt', zegt meester Alcar, 'is dus de Alziel. Is dat de Alziel zich splitste en zich verdeelde door deze nevelen.'

Voelt u?

'Levensbloed kwam uit deze oneindigheid. En dit is Almoederlijk plasma om te baren en te scheppen, als nevelstadium gezien en beleefd.'

'Aldus', zegt meester Alcar, 'voordat wij verdergaan, hebben wij vast te stellen voor onszelf, moeten we vaststellen en beleven voor de aarde en haar kinderen, dat de Albron als Alziel God de levensmogelijkheden heeft geschonken, de levende bewustwording gaf', nu komt het woord, mijn kinderen, 'waardoor God aan Zijn scheppingen kon beginnen.'

Dat is nu de geboorte van God. U moet nu eens de Bijbel lezen – wat u naast u neer kunt leggen – en hoe de mens maar gedaasd heeft, geschreven heeft wat uit zijn eigen gevoel kwam. Nu kunt u duizenden en duizenden mogelijkheden naast u neerleggen, want voordat de Bijbelschrijvers begonnen, waren deze scheppingen reeds mil-, mil-, mil-, miljoenen tijdperken oud.

'Eerst toen manifesteerde God zich als ziel', zegt meester Alcar. 'En dit is voor de mens op aarde te aanvaarden en wordt', zegt hij, 'het universele, macrokosmische bewustzijn voor man en vrouw, het kind van God uit deze bron geboren, voor eeuwigdurend het bewustzijn voor al het leven.'

Ziet u? En dan wordt het leven wel iets anders.

'Hoe de goddelijke geest geboren werd, kunt ge nu volgen en dit is', zegt meester Alcar, 'ons volgende stadium.' Nu gaat de verdichting voort. En hij zegt: 'Wat ik nu zie, mijn broeders, is het strakke gewaad in deze ruimte.' Die nevelen die kwamen tot eenheid. Het is een dicht kleed geworden, ontzagwekkend diep dus. Eerst kon u door die wolkjes, die nevelen heen kijken, nu is het een machtig, dik, diep, oneindig gewaad. En nu zien wij reeds de goddelijke geest als een gewaad. Zónder kleurtjes. Het kleurenrijk Gods moet nog geboren worden, er is nog geen stoffelijk licht. Wij zagen die nevelen, dat is al licht, in het eerste stadium voor dit nevelbewustzijn. Maar deze ruimte gaat ontwaken, zal zich uitdijen. Die nevelen verdichten zich en zo begon God zich te manifesteren door dit nevelenstadium als geest. Dit is de goddelijke geest. 'Wat ik nu zie, mijn broeders, is het strakke gewaad van deze ruimte.' Dit is nu God als geest. Ziet u? Een onzichtbaar iets en toch levende bewustwording, kracht, denken, vloeïng, uitdijng. Alles is in dit leven aanwezig, maar dit is de goddelijke geest. Omdat uit de ziel, uit die Alziel een voortplanting kwam, een evolutie tot stand kwam. En dit is voor dit stadium het volgende ogenblik: uit die ziel kwam verruiming en die verruiming had

werking, kreeg gestalte, kreeg een persoonlijkheid. Dit dichte gewaad is de goddelijke geest voor dit universum, voor de Albron, het Alleven, de Alruimte, ruimte. 'Dat is God als geest omdat de levensaura een gestalte kreeg.' Ziet u? Een gestalte. 'Dit gewaad is aanstonds, gezien in het gouden licht vanuit de Albron, is God als geest.' Dit gaat verruimen en u zult zien, straks is dit gewaad, is dit leven als een gouden licht omstraald. Want dit dijt uit en evolueert. En dan zien wij het universum als één strak gewaad. Dus (zo)als de zon op het middaguur is, is gans het universum geweest. En dan zien wij God als geest en als licht. En dat gaat zich straks dan weer splitsen, er komt weer een nieuw stadium en dan gaan we weer verder.

'De levensadem heeft zich nu verdicht.' Hoort u dit? 'En dat werd dit gewaad, dat we nu zien en kunnen beleven, maar waarachter nu reeds', nu komt het, 'de Albron als leven aanwezig is en voortstuwt.' Die Albron stuwt voort. 'Is dat duidelijk, meester Zelanus?'

En dan kan ik nu al duizenden vergelijkingen maken met u, want die Albron is in u, leeft in de mens, leeft in de plant, leeft in de wateren, leeft in de natuur. Overal ziet u die Albron terug. Een boom geeft een appeltje. Als u de appels van de bomen haalt, blijft de Albron in de grond, in de bodem en schept nieuw, ziet u. Die Albron is al verstoffelijkt te zien en waar te nemen indien u deze vergelijkingen al wilt maken. De Almoeder leeft al daarachter, maar stuwt door, stuwt nu nóg door, ook al is de schepping af. De Albron blijft al het leven bezielen.

En dan zegt meester Zelanus: 'Ja, mijn meester, ik zie deze verdichting immers, ik kan dat volgen. Waarlijk, dit is God als geest. Dit gewaad is ook bewustwording en is nu nog het geestelijke organisme voor God, voor God. En ook dat zal zich straks weer splitsen, zal zich baren, en dan beleven wij een nieuwe schepping, een nieuwe evolutie, een nieuw tijdperk. Dit lichaam nu, als een strak, lichtend gewaad gezien, is de geest Gods, maar uit de Algeest ontstaan.'

Hoort u dit nu? Is het niet duidelijk? Is het toch nog niet eenvoudig dat de Godsgeest uit de Algeest is geboren? Dit wordt nu heel eenvoudig: als uw kindje geboren wordt, moeders, blijft u dan niet Albron? Ziet u? U blijft uzelf. U kunt opnieuw baren en al zult ge sterven, uw afstemming kan miljoenen, miljoenen malen baren. U blijft Albronnelijk bezield en u houdt deze afstemming. Maakt u maar een vergelijking.

'En dan, mijn meester', zeg ik, 'splitst zich deze ruimte opnieuw. En dan zien wij, als dit gaat gebeuren, de vonk Gods op macrokosmische afstemming. Als die ruimte zich straks gaat verdelen dan zien wij de vonk Gods als planeten en sterren. Want een planeet is een vonkje voor deze Aloneindigheid.' Ziet u? 'Dat gaan we beleven, mijn meester, en is de zelfstandigheid

voor elk leven, door deze bron, door God nu ontstaan.’

Wij zullen God nu maar vasthouden. Want, u voelt al, dit woord heeft geen, heeft ... betekent niets, dit woord God, want ‘God is daar’, en ‘God is hier’. Maar de meesters, later, toen de meesters in het Al kwamen met Christus en toen Christus zei: ‘Hoe kunnen we dit op aarde brengen zodat de mens een houvast heeft? Wij moeten dit alles in één woord omvatten’, toen ontstond het woord GOD, en (wat) u reeds weet door het boek ‘De Volkeren der Aarde’, door de meesters gezien. Wordt het niet eenvoudig?

‘Mijn broeders, dit is te vertegenwoordigen en te beleven, want wij’, zegt meester Alcar, ‘zijn erdoor ontstaan. Wij zien terug, wij hebben die wetten leren kennen. Ik heb met André deze fundamenten gelegd. De boeken zijn reeds op aarde. Nietwaar, wij kunnen en moeten vergelijkingen maken ten opzichte van onze goddelijke Albron in ons. Wat dus de Albron bezit, mijn broeders, vertegenwoordigen wij – en de ruimte en al het leven, iedere vonk op aarde, en waar het leven ook is – als mens, als vader en moeder en als kind. In het kleinste insect leeft straks de Albron, het Alleven, het Allicht, de Alziel. Wij betreden dan de bestaande en de nascheppingen, André.’

U weet het, een slang, een krokodil, een worm en wat dan ook, dat zijn nascheppingen, door rottingen ontstaan. Wij beleven de directe wetten die afstemming vinden op God, op licht, op geest, op vader- en op moederschap ten opzichte van de Albron, de bewuste godheid die nu het Al heeft bereikt en alles daar te vertegenwoordigen heeft. Dus u voelt wel, wij kunnen de menselijke wetten reeds volgen. Maar we moeten ook nog terug tot de voordierlijke stadia en zien wij wat terugkeert en moet terugkeren tot de Albron, en wat op de aarde door rotting zal oplossen en daar zal blijven, want het heeft geen reële goddelijke éérste aura in zich tot die ontwakingsgevoerd. Wij kijken nu reeds door al de scheppingen heen. Alles ligt voor ons open, ook voor André.

En wanneer meester Alcar zover is dan kan hij zeggen: ‘Mijn leven, mijn gevoel en mijn bewustzijn wil het Al danken voor deze bezieling.’

En dan vraagt meester Alcar André: ‘En wat wil dit alles zeggen, mijn broeder?’

‘Dat wij dichter, mijn meester, tot de menselijke bron komen voor deze scheppingen en dat God als geest ons voert naar Zijn licht, naar Zijn bewuste zelfstandigheid, verruiming en bewustwording, waardoor het gewaad van God zich zal manifesteren. En dit kan niet anders, God als geest is de verdere verdichting voor God als ziel. En dat, mijn meester, stemt ons nu reeds af op de God als licht, alleen als licht. En deze verschijnselen voeren ons, mijn broeders, tot het nieuwe en volgende stadium.’

En dan zegt meester Alcar: ‘Nu beleven wij dus God als licht. Wij zijn ge-

komen uit de Albron: God als leven, God als ziel, God als geest. Maar deze ruimte verruimt zich en dijt uit, krijgt een andere gestalte, een andere persoonlijkheid. En nu staan wij voor de God als licht voor de mens op aarde. En ook dat is waarheid, mijn broeders, want u ziet het: alles evolueert. God is nu reeds zichtbaar als licht, want er is licht gekomen in deze duisternis. In die oneindigheid, die waarlijk duisternis was, is nu reeds licht omdat de nevelen uitdijden en een evolutie door baring en schepping ondergingen. Is het niet wonderbaarlijk? Dit is dus goddelijk licht – goddelijk licht! – wat wij waarnemen. Maar wij weten nu ook hóé deze evolutie tot stand kwam om dit verdere stadium te bereiken.’

En als u nu teruggaat op aarde, als u bijvoorbeeld een mooie dag hebt en er komt, vanuit het oosten of het noorden komt er een kracht die koude bezit, en dit universum is in slechts enkele seconden verdicht, de wolken die komen, dan beleeft u nu als mens, als zichtbare schepping dus, uw wolken, uw universum; wat h́ier in werkelijkheid is ontstaan. Want dit gebeuren nu, voor u vandaag en dit uur, is werkelijk de verdere stoffelijke geboorte die door de Albron verdicht werd. Ziet u? U verdwaalt heus niet. U blijft uw fundamenten houden, u zult niet bezwijken want u kunt telkens en telkens weer fundamenten leggen voor uw nieuwe persoonlijkheid, uw denken en voelen als mens op aarde.

‘Ook dat is waarheid, mijn broeders, want wij zien dit licht’, zegt meester Alcar. ‘Dit is dus goddelijk licht wat we waarnemen, maar wij weten nu hoe het evolueerde om dit stadium te kunnen bereiken. Wat we later zullen beleven, hoe wij als mens God door Zijn licht zullen leren kennen en moeten vertegenwoordigen, dát voert ons naar de persoonlijkheid op aarde terug en zien wij de mens in zijn maatschappij.’

Nu weet u al hoe u die goddelijke krachten tot baring en schepping moet brengen. Nu kunt u al vergelijkingen maken voor uw kunsten en wetenschappen, voor duizenden stadia, hoe u zult evolueren, want hierin leeft de goddelijke harmonie.

‘De Albron leeft dus straks, ook al beleven wij de stoffelijke werelden, áchter dit alles, meester Zelanus’, zegt meester Alcar.

‘Ja, mijn meester, dat zullen we later beleven. De Albron stuwt voort totdat ál het leven’, nu komt het voor u, dan weet u waarom u telkens vooruit moet, waarom u een nieuw leven moet ontvangen, hier komt het woord, ‘de Albron stuwt de vonk terug naar het goddelijke bewuste Al. En eerst dan heeft al dit leven het goddelijke stadium bereikt.’

Dus u bent, u allen hier, en alles van de aarde en dit universum, u bent zojuist op weg gegaan om u nu geestelijke bewustwording eigen te maken. U bent op weg, op weg om tot uw Alstadium terug te keren. En als u nu

afbreekt, dieft, moordt, brandsticht, dan weet u wel dat u niet vooruit gaat, maar dat u stilstaat. Stilstaat. Dát is het.

‘En wat wil dit zeggen?’ vraagt meester Alcar aan André.

‘Dat wij mensen als het hoogste leven door de Albron werden geschapen, ook die Albron blijvend zullen dienen en eeuwigdurend zullen vertegenwoordigen, waar wij ook zullen zijn.’

Ziet u, hier spreekt reeds de goddelijke rechtvaardigheid. Het oerwoud-kind komt tot het goddelijke stadium.

‘Ook juist, meester Zelanus, en wat heeft Christus nu gewild?’ zegt en vraagt meester Alcar reeds aan mij.

‘Christus heeft dit Albewustzijn op aarde willen brengen’, ziet u?, ‘mijn meester’, komt er vanuit mij, door de Albron ontvangen en heb ik te aanvaarden en hebben wij ons hoofd voor te buigen. ‘Maar daarvoor gaf men Christus geen gelegenheid. Men heeft dus de Albron, geen Christus, maar men heeft de Alliefde bewust vermoord en aan een kruis geslagen. Dit was Christus niet die men in Golgotha vernietigde, maar een deel van de Alliefde, de Almoeder, de Alvader, het Allicht, het Alvaderschap, de Algeest. Een deel van die Almoeder werd in Jeruzalem bewust vernietigd.’

Zo heeft de mens de Christus niet gezien en nog niet kunnen beleven, maar dát is Christus. Want gij zult straks en ge hebt hier het Alleven te vertegenwoordigen. En Christus kwam vanuit het Albewustzijn terug naar de aarde om de Alliefde op aarde te brengen. Voelt u thans waar uw godgeleerden blijven met hun zielig gepraat en hun geestelijke wetenschappen?

‘We krijgen nu’, zegt meester Alcar, ‘een stapje verder te beleven en dan staan wij (voor) God als de geestelijke persoonlijkheid voor deze ruimte. En dit gewaad’, zegt hij, ‘is dus een déél van Zijn persoonlijkheid’, hebben we gezien, hebben we kunnen aanvaarden, moeten wij ons voor buigen, ‘maar ook dat leven zal zich weer splitsen en evolueren, waardoor wij de stoffelijke God zullen leren kennen en dan staan we meteen voor de stoffelijke ruimte, voor het universum, waarin wij leven en waar wij zon en maan, de sterren en de planeten zullen aanschouwen en moeten ontleden voor onszelf, voor de Universiteit van Christus. En dan komen wij vanzelfsprekend, mijn broeders, voor de goddelijke eigenschappen te staan, die wij ons als mens eigen moeten maken, ook het dier, ook een plant, al het leven voor Moeder Natuur.’ Is dit geen openbaring? ‘En dat zijn dan de deeltjes van Zijn openbaringen, dat zijn Zijn vonken, maar waartoe al het leven behoort. En dan zien wij het dier, de plant, bloem, wind, water en wolken als levende wetten van God en als deeltjes van Zijn stoffelijke persoonlijkheid.’ Ziet u? ‘Doch, waardoor wij en al dat leven Hem als ziel en als geest kunnen beleven. Als ziel en geest, hoort gij dit? Omdat wij telkens weer de stof zullen afleggen. Wij zullen dat

lichaam verliezen. Er zal altijd weer een nieuw lichaam gereed zijn. Als ziel en geest gaan wij door die levens, door die lichamen, die organismen, evolueren, daar de stof ons die evolutie zal schenken; die wij ons eigen hebben te maken, maar waardoor wij de Alwetten zullen leren begrijpen.'

Als ik u nu vraag als mens, of aanstonds: 'Waarom leeft u nu op aarde? Waarom bent u mens?' dan kunt gij nu reeds tot de aarde en haar kinderen zeggen: 'Ik weet waarom ik hier leef.' En dan zult ge eens zien hoe de mens, de geleerde voor u staat te duizelen. Dan zegt de geleerde: 'Vanwaar komt dat woord in u? Gij kent u als mens, als ziel en als geest? U zijt zeker krankzinnig.' En dan kan de professor nu reeds, door deze drie pagina's, dat u de ziel, de geest en de Almoeder kent, kan de professor bij u nu colleges gaan halen, want hij kent zichzelf niet.

'U ziet het, mijn broeders,' zegt meester Alcar, 'hierin leeft álles, álles, álles. En aan dit alles, wat wij als mens mochten ontvangen en beleven, herkent gij de goddelijke Albron.'

Een mens is dus ... een hond, een kat, een vogel, een bloem, een plant, is een godheid. U staat voor de Almoeder, de Alvader. Snauw de Almoeder nu maar eens af. Wij komen straks tot de menselijke ontwikkeling en dan zult ge weten, als u deze reis hebt volbracht dan praat u niet meer tot de mens, maar dan praat u tot de wetten van God, die daar voor u staat als een mens, met liefde, gevoel, waarheid, leugen en bedrog. Hebt u dan nog minderwaardigheidscomplexen, indien u weet waarheen u gaat? Ik geloof wel dat ge aanstonds angstig voor uzelf zult worden om een bewuste diefachtige voetstap te maken ten opzichte van de mens, uzelf, uw vader-, uw moederschap, uw ziel, uw leven, uw geest, uw licht, úw persoonlijkheid. Ziet u? Beledig eens een mens; u beledigt de Almoeder. Bedrieg de mens, praat kwaad over de mens; u praat kwaad over uw godheid, u bezoedelt uzelf. Leeft u niet in een onbewuste, gekke, krankzinnige wereld? Maar daarin leven Goden. Dit is alles evolutie. Dat zullen we zien wanneer we straks door de Kosmologie (gaan). U denkt, u vergeet nog altijd niet dat Adolf Hitler op u afstormt. Adolf loopt achter ons aan, in die tijd is het beleefd en dan komen wij voor het Duitse geweld, voor de demonen, de satans te staan en dan gaan we weer denken, maar dan gaan wij vergelijkingen maken, door onze reizen, door ons weten, ten opzichte van Adolf, de kinderen die het kwaad dienen. Wij gaan vergelijkingen maken en direct nieuwe fundamenten leggen voor ons persoonlijk ontwaken. Ziet u? Dit is kosmologie. U bent met de macrokosmos, met de Albron, de Almoeder, de Alvader voor en in uzelf, verbonden.

'En indien u dit duidelijk is', kan meester Alcar nu zeggen, 'ga ik verder. En dan staan wij voor ... mijn broeder André?', en dan is André weer gereed.

'God als vader en God als moeder. Voor God als vader en moeder, mijn

meester, omdat wij het baringsproces voor deze levens mochten zien en mochten aanschouwen.'

'Zeer juist, mijn broeder', zegt meester Alcar. 'U ziet het, meester Zelanus, wij kunnen geen fouten meer maken. Het Al dwingt ons elke wet voor God te beleven en te volgen. Want het is waarheid, door dit alles zien wij God als vader en als moeder. Want wij beleefden deze evolutieprocessen. Later zullen wij zien dat God stoffelijk werd als vader en moeder. Voor hier is God geestelijk vader en moeder. Maar Hij zal zich verdelen, dit zal weer uitdijen, en eerst dan zien wij dat elke vonk door God de goddelijke geest ontving, elke vonk, waardoor het stoffelijke leven is en werd bezielde. En wat is er nog meer vast te stellen, meester Zelanus?'

En dan kan ik zeggen: 'Wat ik onderging, mijn meester, is dat dit vanuit de Almoeder tot het vaderschap voor het volgende stadium overging, uitdijning. Ik moet dus wel aanvaarden dat God als geest vader en moeder werd en kon ik aan deze verschijnselen zien en beleven. Ik onderging dit alles. Want deze moederlijke krachten zullen weer veranderen, als verschijnselen zullen wij die straks waarnemen. Want deze moederlijke krachten veranderen als licht en als stof, maar zullen zijn', hoort u nu?, 'vader en moeder. Licht, ziel, geest, het moet veranderen, als stof, als geest, maar zal zijn: vaderschap en moederschap.' Is het niet eenvoudig? 'Hoe dat veranderen straks zal beginnen en zal ontstaan, dat, mijn meester', kan ik zeggen, 'leren ons de stoffelijke wetten, de stadia, de planeten, zonnen en sterren.'

'Ik dank u, mijn broeders', zegt meester Alcar, 'mchtig is het, dit is goddelijke waarheid. Dit is God als moeder en als vader. Toen de eerste krachten vanuit de Albron stuwend het leven door deze ruimte heen zond(en)', hij gaat dus even ... wij gaan telkens terug en maken vergelijkingen, 'was dat het baren en het scheppen. En dat kreeg de God van het leven – die wij nu God noemen – zelf in handen. Dat werd de goddelijke zelfstandigheid. Dat werd een goddelijk verschijnsel en dat wordt: baring en schepping.'

Dus baring is een verschijnsel van God, is een deel van Zijn persoonlijkheid, is een deel van Zijn licht, is ziel, geest, leven, kracht, rechtvaardigheid. Harmonie? Dat zullen wij straks eerst zien, want wij kennen die wetten nog niet. 'Want dit is alles een goddelijke eenheid', zegt meester Alcar, 'en het is niets anders, waarvan we straks de wetten zullen beleven.'

In de eerste levensgraad nu, in die bron, die moederlijk bezielde is, was ook het volgende stadium aanwezig, zodat dit evolueren verder moet gaan.'

Maar ik zal u, zo meteen zal ik u een verklaring geven en dan kunt u zien hoe wonderbaarlijk de Almoeder is voor deze evolutie. En dan kunt u ook het beeld in u opnemen waardoor die bron zichzelf terugvoerde tot het Al, en toen onzichtbaar en zichtbaar de uiteindelijke eenheid kreeg. Maar die

door het leven als mens, als natuur en het dierenrijk zou worden vertegenwoordigd. Dus de Albron. Wanneer André u leert ... gij noemt u mens, maar gij zijt geen mens, gij zijt Albron. Het gaat hier niet meer straks om mensen, om dieren en planten en om natuur, het gaat erom dat de Albron zichzelf vergeestelijkte en verstoffelijkte en dan is er van mens-zijn geen sprake meer. U noemt u mens, maar ook dat woord mens lost straks voor het bewuste Koninkrijk Gods volkomen op: u bent dan een godheid. Want u bent Almoeder en Alvader. De mens verdwijnt, ook uw hond, al die namen verdwijnen, die u aan een ding gaf. Want dit zijn goddelijke wetten als vader- en moederschap gezien en die zal weer dit alles moeten vertegenwoordigen, maar is uiteindelijk de Almoeder, als vader, moeder, licht, leven, liefde en rechtvaardigheid, baring en schepping. Is dit niet de moeite waard, dat u dit nu reeds krijgt?

En nu kunnen we nog doorgaan. Ik ga ook nog even door, ik kan nog even lezen.

‘Nu we dit alles zien als licht, en dat licht is er’, zegt meester Alcar, ‘wat gaat gij dan zien, meester Zelanus?’

Ik krijg contact en wat kan ik zeggen? ‘Ik zie nu God als het kleurenrijk reeds, mijn meester. Licht komt er en er was duister en dat – als ik het eigenlijk nu reeds ga vaststellen – dat moet natuurlijk evolueren, dat moet uitdijen, dan zie ik al het groen, het geel. Door licht en duisternis zijn de kleuren ontstaan. En dit alles is al licht, licht. En door het licht komt er verandering – want dit zal weer baren – zal het kleurenrijk Gods ontstaan.’

Dit kan u niemand verklaren, mijn kinderen, als u die wetten niet hebt beleefd.

‘Ook die wetten zie ik, mijn meester’, kan ik zeggen, ‘want wij zagen immers deze ruimte veranderen?’

Voelt u? Een verandering van licht, wordt duister en dat zijn reeds de eerste kleurenuances, afstemmingen die voor God reeds betekenis kregen in deze toestand en afstemming. ‘Ik zag het licht tot mij komen. Rustig volgde ik dit openbaringsproces, mijn meester, waardoor ik nu kan vaststellen dat wij deze wetten volgens het goddelijke openbaringsproces moesten beleven, maar waardoor zich nu het kleurenrijk Gods openbaart.’

En dat alles straks, mijn kinderen, het kleurenrijk Gods zal bezitten, kunt u nu reeds aanvaarden, want heb ik u niet door mijn lezingen verteld: geef uw goedheidje eens een kleurtje? Laat uw liefde eens stralen. Is uw liefde donker, zwart, groen? Is die liefde van u hatelijk? Dan bezit die geen kleur. Ziet u? Uw karaktertrekje wordt reeds door het goddelijke kleurenrijk bezielde, want elke kleur bezit leven, ziel, geest, vader- en moederschap, maar zal eerst dan spreken voor zijn geestelijke persoonlijkheid en de ruimten wanneer elke karaktertrek zijn kleurenrijk bezit en vertegenwoordigt. Maar nu

trapt u niet meer, u slaat dan niet meer, want dan krijgt uw persoonlijkheid geen gestalte; heeft wel een gestalte maar is ruw, is dierlijk, is demonisch, is satanisch. Uw liefde kan alleen aan uw karaktertrek en persoonlijkheid licht en kleur geven. Dit is nu voor de ruimte, het kleurenrijk Gods. Maar u ziet het, u moet zich dit kleurenrijk eigen maken. U moet eraan beginnen om uw persoonlijkheid, uw moeder- en vaderschap voor alles, uw moeder- en vaderschap gestalte te geven door Zijn kleurenrijk. Want wie geen moeder wil zijn, slaat al dit oneindige, goddelijke terug in het aangezicht van de Almoeder.

Wie bent u? Wat doet u? Heeft het nog iets te betekenen wat u hier eigenlijk op aarde bent? Alles heeft waarde en betekenis, maar indien u liefde bezit en het kleurenrijk Gods kunt en wilt vertegenwoordigen. Dan bent u bezig aan uw Aluitdijning. U gaat voort, u gaat verder, u geeft aan uw ganse gestalte uitdijning, kracht, kleur. U legt fundament na fundament door uw praten, uw doen, uw laten. Dat alles bijeen is, en gaat uit van uw persoonlijkheid, en zal zijn: liefde.

Als we straks voor de liefde komen te staan van God en de Albron dan kunt u beven, en dan kunt u pertinent, onherroepelijk voor uzelf uitmaken: wie ben ik? Hoe ben ik? Door de boeken 'Een Blik in het Hiernamaals' – nu hebt u negentien, twintig boeken in handen – kunt u uw goddelijke persoonlijkheid tot die ontwaking voeren.

'Ja, is dat zo?' zegt meester Alcar tot André.

En dan kan André zeggen: 'Ja meester, deze kleuren zullen zich verstoffelijken, maar ik zal ze mij eigen maken. Ik moet ze mij eigen maken. Door het vader- en moederschap voer ik mijzelf tot deze evolutie en dan sta ik voor het kleurenrijk Gods en krijgen mijn karaktertrekken bezieling, evolutie, ze worden kunst, ze gaan mij verbinden – door mijn wil heb ik dit alles in handen – maar ze zullen mij verbinden met mijn goddelijke afstemming.' André voelt reeds dat hij alles is en alles betekent. 'En daarvan is het zaadje', zegt André, 'de kern van dit alles nog in de moeder aanwezig. Ook die wetten zal ik op aarde volgen en beleven wanneer ik terugkom, want dit behoort alles tot dit goddelijke stadium. Immers', zegt hij, 'de wetten voor de stoffelijke ruimte voeren ons tot het vader- en moederschap terug, maar daarnaast en daarin tot de persoonlijkheid. En dan heb ik maar te luisteren, mijn meester, dan heb ik maar te zien wat er gebeurt op aarde.'

Is het kleurenrijk vertegenwoordigd door het menselijke woord? Heeft de mens het kleurenrijk Gods gelegd door zijn daad? Straalt die daad, die toestand, dit stoffelijke ding – of wat er ook op aarde leeft – door de innerlijke wil om dat ding gestalte, een persoonlijkheid, ziel, geest en verruiming te geven, liefde?

'Wat wij nu volgen, is van algemene betekenis voor Moeder Aarde en haar

kinderen, voor dier en Moeder Natuur. Ja, voor al het leven van God', zegt André, 'omdat wij die wetten kleur zullen geven en een gestalte, waarvan ik nu, mijn meester, ik nu mij de wijsheid eigen heb te maken.'

Hoort u? De wijsheid eigen heb te maken.

'En dan betreden wij iets anders. Want wet na wet is levend beziel, is harmonie', zegt André. 'De ziel is wet. De geest is wet. Het licht is de wet. Het vader- en moederschap zijn wetten, die door de lichtende uitstraling, dit uitdijen bezieling krijgen, weten. Maar waarvan ik mij reeds als aards mens en gevoelsleven, de persoonlijkheid eigen moet maken. Dus de wet is een persoonlijkheid, is ruimte, is gevoel, is uitdijning, is licht, leven, is vader- en moederschap. Dát maak ik mij eigen', zegt André. 'Ik heb de mogelijkheid gekregen want ik werd mens, ik ben mens. In mij leeft de goddelijke afstemming, want toen u mij vrijmaakte van mijn lichaam, was ik geest. Toen u me meenam door deze ruimten en de wetten verklaarde en u terugging tot het eerste ogenblik en nu dit, zag ik dat in mijn diepste, diepste voelen en denken de Almoeder aanwezig is en dan ben ik baring en schepping, evolutie, uitdijning, verdichting. Ik zal mijzelf tot die evolutie voeren, mijn meester. Ik weet wat ik heb mogen ontvangen. De vergelijkingen leven onder mijn hart, maar ik zie ze als mens, ik zie ze als dier, ik zie ze als bloem, als plant, als nacht, licht, ik zie ze als wateren. Ik zie en kan verklaren, meester Alcar, dat al het leven het kleurenrijk Gods te vertegenwoordigen heeft en moet uitdragen, moet uitzenden. En dát leert de mens op aarde, mijn meester, door de Universiteit van Christus.'

Mijn zusters en broeders, tot zover. Ik dank u voor uw mooie gevoelens. Wij gaan verder de volgende zitting met – zal ik u even voorlezen – met 'De goddelijke harmonische wetten', 'God als geestelijke en stoffelijke verdichtingswetten' en dan krijgen wij 'God als levensgraden'.

De eerste nevelen is een stadium, maar is ook een graad. Een graad wil zeggen ... De mens uit het oerwoud is een graad. Een beetje verder. U hebt dat gelezen door 'Het Ontstaan van het Heelal'. Een bloem die de orchidee-afstemming nog niet heeft bereikt ... (Dit) zijn verschillende graden, dit zijn verschillende graden van leven. U ziet het, verschillende soorten zijn graden van leven in één soort, voor duizenden werelden als wetten. En die wetten gaan we nu volgen straks, totdat het universum zich zal splitsen. En dan beginnen wij door dit universum onze reis voort te zetten, door de planeten en de sterren. Want we zullen zien dat de zon en maan en sterren, en dit gewaad van dit universum, een nieuw gewaad zal opbouwen, omdat in dit alles de voortzetting, na die evolutie, leeft en is aanwezig. Want al het leven – dat bent u nu niet, maar dat is de Albron in u – voert zichzelf tot het Alstadium terug, omdat gij, als vonk uit dat leven ontstaan, dit alles zult en moet ver-

tegenwoordigen.

U bent straks eeuwigdurend licht, leven, werking, geest, persoonlijkheid, kleurenrijk, kracht, wet, uitdijng, alles, door en voor alles: goddelijke liefde.

Ik dank u.

God als vader en God als moeder voor de mens

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij gaan vanmorgen verder met God als vader, maar vooral, als moeder voor de mens.

We hebben het licht, God als ziel, geest en als nevelen leren kennen. Nu komen wij tot het kleurenrijk – we hebben dat even beleefd – en vanzelfsprekend nieuwe openbaringen voor God, voor de Albron, de Almoeder, waardoor dan de verschijnselen geestelijk en stoffelijk naar voren treden.

Voor hen die dit niet hebben beleefd, verwijs ik naar de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’. U kunt het enigszins opnemen door ‘De Volkeren der Aarde’. Maar weet: straks wanneer wij op aarde terugkeren en menselijk beginnen te denken, onze gevolgtrekkingen gaan maken, dan zult gij beseffen dat dit waarlijk uit de goddelijke bron naar de aarde komt, want rein, als kristal zo zuiver zullen thans de wetten worden verklaard.

Ik ga verder en lees hoe we deze reis hebben gemaakt, wanneer meester Alcar spreekt en André de inspiratie vanuit de Albron ontvangt; die ook aan mij werd gegeven.

Wanneer we staan voor God als licht en zien dat de nevelen zich gaan verdichten, dan kunnen wij reeds aanvaarden dat dit de eerste openbaringen zijn waardoor God zich voor al Zijn karaktertrekken heeft gemanifesteerd. We krijgen hier reeds te beleven God als persoonlijkheid. De miljoenvoudige, biljoenvoudige kracht, vonken van Zijn leven, van Zijn geest, van Zijn ziel, van Zijn vader-, voor Zijn moederschap vinden we straks in de macrokosmos terug en vooral in het embryonale bestaan. En hierdoor begint dan voor de mens – dat beleven wij op de volgende reis – het beginstadium voor de mens, voor Moeder Natuur en het dier.

Ik ga verder. U weet, wij beleven nu God als persoonlijkheid, als nevelen en die nevelen die gaan zich verdichten, die ruimte, die onmetelijkheid wordt gevuld. Dit is nog altijd baring, maar dit wordt reeds scheppen. Vanuit de eerste gedachte betreden wij reeds het scheppen van de Albron, de Almoeder, de Algeest, de Alpersoonlijkheid. En wat er uit deze persoonlijkheid naar voren zal treden, leren wij op deze reis, deze macrokosmische, goddelijke reis kennen en zullen wij ons daarvan later de wetten eigen moeten maken.

Ik krijg hier, dat meester Alcar zegt: ‘Dit gewaad in de ruimte, dat strak wordt, u kijkt er nog dóór, maar die baring gaat verder. U beleeft dit, u ziet dit. Er zijn hier nog geen mensen, er is nog niets, er zijn alleen nevelen, protoplasma is het, aura, levende aura, dat wordt later bloed. Dit is ziel, dit is

geest, dit is leven. Maar dit is in alles harmonie en rechtvaardigheid, maar wil zijn: liefde, liefde, liefde.’

Wanneer we de liefde als stelsels, wijsgerige, goddelijke stelsels gaan ontleden – voelt u dit niet? – dan komen wij voor Socrates, Plato, Aristoteles te staan, maar vooral voor Socrates, voor de sferen van licht, en begrijpt de mens Zijn liefde.

Meester Alcar zegt: ‘Dit gewaad is een deel van Zijn goddelijke persoonlijkheid, maar ook dat leven zal zich weer splitsen en opnieuw beleven wij deze evolutie, waardoor de stoffelijke godheid naar voren treedt. En dan staan we meteen voor de stoffelijke ruimte waarin wij leven en waarin wij zon, maan, sterren en planeten zullen aanschouwen. Doch bovendien voor al de eigenschappen van God die nu deel uitmaken van Zijn persoonlijkheid. En dan beleven wij dat de zon een deel is van Zijn persoonlijkheid, maar vaderschap is. We beleven dat de planeten, zon en sterren zich zullen verdichten, dat er dag en nacht komt. Allen verschijnselen van Zijn persoonlijkheid, dat nu werking zal zijn, vader- en moederschap.’ Ziet u? Is er één mens op aarde, die u deze wetten nu zo zuiver, zo rein en waarachtig kan verklaren? Daarvoor moet ge aan Gene Zijde leven.

‘En dat kunnen wij aanvaarden’, zegt meester Alcar, ‘want wij zijn nu één met al de bestaande wetten van God. Wij hebben ons die wetten eigen gemaakt, meester Zelanus. Wij gingen door de oerwouden heen, wij hebben miljoenen levens gekend, we waren miljoenen malen op aarde, voor vader en moeder, we waren opnieuw kind. We hebben verkeerd gedaan, we hebben vermoord, gebrandsticht en toch: we leven in de sferen van licht.’

‘Dit zijn openbaringen voor God – maar ze zullen menselijk worden – waartoe wij, het leven van Moeder Natuur en straks het dierenrijk behoort. En dan zien wij dier, plant, bloem, wind, water en wolken, zeeën – levenswetten zullen dit zijn – want al deze vonken, verschijnselen van God, zullen een eigen zelfstandigheid bezitten. Ze zullen de levenswetten van God geestelijk, lichamelijk, dus stoffelijk en ruimtelijk vertegenwoordigen. God splitst zich dan in myriaden deeltjes en al die deeltjes maken deel uit van Zijn persoonlijkheid, waardoor wij Hem nu zien als leven, licht, ziel, geest, maar nu als vader en moeder zullen leren kennen.’

‘U ziet het,’ zegt meester Alcar, ‘hierin leeft álles.’

En dat alles zien wij terug in de macrokosmos, zien we terug in de mens, in het kleinste insect, in een plant, in een bloem, in een boom, in de wateren, door een vogel, door een wild dier, een slang, een krokodil. Alles heeft nu betekenis en draagt leven van Zijn leven, is ziel van Zijn ziel, is geest van Zijn geest, bezit ruimte, krijgt Zijn licht, Zijn vader- en Zijn moederschap.

‘En dit alles wat wij als mens mochten ontvangen, zullen wij als mens op

aarde tot evolutie brengen. Want hierdoor alleen, mijn broeders en zusters, bereiken wij het bewuste goddelijke Al en zullen Hem, de Albron, de Almoe-der daar moeten vertegenwoordigen in al haar wetten, zelfstandigheden, en deel uitmaken van haar persoonlijkheid? Neen, wij zijn thans goddelijke per-sonlijkheid. Waarin wij nu leven, is dus een deel van God als een geestelijke persoonlijkheid.' Ziet u?

'Deze ruimte is gevuld door nevelen en dit wordt licht. Dit is de lichtende God, als een nevelstadium, en reeds een deel van Zijn persoonlijkheid. En dit evolueert opnieuw en zullen we nu volgen. Wij zullen nu God miljoenen malen zien veranderen. Dat moet u toch duidelijk zijn. Hij zal telkens weer veranderen totdat wij de bestaande wetten betreden, zien, beleven en wij als mens en als godheid de wetten van Hem in handen krijgen. Wij zullen dan baren en scheppen. We zullen vader en moeder zijn. Hoe is dan ons licht? Hoe is dan ons leven? Hoe is dan onze liefde? Immers, wij kennen de stoffe-lijke en de geestelijke ruimte, wij kunnen nu vergelijkingen maken voor ons-zelf, voor de mensheid, voor al de kerken en sekten op aarde. Dit alles komt vanuit de goddelijke bron, de Universiteit van Christus. Wij leven als astrale wezens in de geestelijke wereld en dat is de wereld voor de geest, de bewuste geest als mens; en daarin vertegenwoordigen wij door ons denken en voelen, onze liefde, ons vader- en moederschap een levensgraad, die nu zal aantonen hoe wij innerlijk zijn, hoe onze afstemming is. God is nu ruimte, God is nu licht, God is nu leven. Maar, André, wat heeft de Bijbel hierover verteld?'

En dan kan André zeggen: 'Ik ken de Bijbel, mijn meester. De Bijbel be-gint door een verhaal dat de mens in een paradijs is geboren. De mens zat onder de levensboom van God en er was een slang, die de mens voor het verkeerde, voor de afbraak, voor de vernietiging waarschuwde. Neen, mijn meester, het was geen godheid, het was geen engel, geen meester, een stuk slang, dezelfde slang die in het oerwoud sist, bijt, verkracht en vernietigend het leven slaat, vergiftigt. Is dat goddelijk? Ik zie nu hier hoe de goddelijke openbaringen zijn begonnen. De mens mocht niet van de éne levensboom eten; en die levensboom voor God en de ruimten en alles dat ik nu waarneem en beleven kan en zie, is baring en schepping. Ik kan de theologen, ik kan de godgeleerden thans colleges geven, mijn meester. Ik ben goddelijk bewust voor deze toestand en wat hierna komt, zal mijn leven tot uitdijning voeren.'

Dan kan meester Alcar zeggen: 'Wanneer we straks zover zijn, André, dan komen wij voor de theologie te staan, voor de universiteiten, voor al de gees-telijke faculteiten op aarde en waarlijk, wij zijn nu in staat om de nieuwe fundamenten, de goddelijke, voor de Universiteit van Christus en de mens-heid te leggen.'

Voelt u dit? 'Dan betreden we nu God als vader en als moeder.'

‘Voor God als vader en moeder, mijn meester, is dit leven tot de openbaring overgegaan, omdat wij hieruit onze levensrechten zouden bezitten.’

En dan kan de meester weer zeggen: ‘Zeer juist, mijn broeder. U ziet het, meester Zelanus, wij kunnen geen fouten meer maken. Het Al, het Goddelijke Albewuste Kind dwingt ons nu om elke wet voor God te beleven en die wet te volgen. Wij kunnen geen fouten meer maken, dit alles hier is werkelijkheid. De Universiteit van Christus brengt levensruimte op aarde. Christus kwam naar de aarde en bracht het heilig evangelie; dát wilde Hij brengen. Hij wilde de mensheid zeggen dat de mens door de goddelijke openbaringen tot zichzelf ... en die zelfstandigheid in handen kreeg, maar de mens heeft Hem niet begrepen. Maar Zijn afgezanten, Zijn kinderen, Zijn vaders en moeders die de sferen van licht hebben bereikt, die komen nu terug en zullen de Universiteit van Zijn leven, Zijn licht en Zijn liefde op aarde vestigen, opbouwen voor eeuwigdurend opdat de mensheid ontwaakt. Want dit alles is waarheid. Door dit alles zien wij God als vader en als moeder, want wij beleefden Zijn eerste evolutieprocessen.

Het nevelstadium vervolgt, evolueert, er komt licht. En later zien wij dat God stoffelijk vader en moeder is door de planeten en de sterren, maar voor hier is God nog altijd een nevelstadium. Hij is licht, maar dit licht is leven, is wet, is rechtvaardigheid, is harmonie, is levensbloed, is Zijn denken, Zijn voelen. Onfeilbaar gaat dit verder. Dit leven zal zich openbaren, onfeilbaar, niets stoort hier in deze wereld. En als u dat straks terugziet op aarde, André, dan zult ge zien, wanneer de mens in harmonie wil leven met de goddelijke wetten en deze stelsels, dan staat de Messias als de Christus naast de mens en in de mens, en hoort de mens Hem spreken en voelt de mens Zijn liefde.

Hebt u dit alles gevoeld en kunnen volgen, meester Zelanus?’

En dan kan ik zeggen: ‘Wat ik onderging, mijn meester, is dat dit vanuit de Almoeder tot het vaderschap voor het volgende stadium overging.’ Begrijpt u dit? ‘Ik moet dus wel aanvaarden dat God als geest vader en moeder werd; dus als geest, als licht, als leven, als ziel is God reeds vader en moeder en kon ik aan deze verschijnselen waarnemen. Ik heb dus mijn hoofd te buigen voor deze wetten, want deze moederlijke krachten – dit zijn moederlijke krachten – veranderen en verdichten zich als licht, als levende plasma. Dit is goddelijk vader- en moederschap. En hoe dat moederschap en vaderschap straks zal veranderen, dat, mijn meester, leren ons de stoffelijke wetten kennen.’

‘Ik dank u, mijn broeders, machtig is het’, gaat meester Alcar onmiddellijk verder, ‘dit is goddelijke waarheid. Dit is God als vader en moeder, want vanuit de eerste openbaringen, door de Albron stuwend vergeestelijkt, krijgt God Zijn zelfstandigheid.’

Voelt u? Achter de levens en alles wat u nu in uw maatschappij en voor de

ruimte waarneemt, dat is God.

‘Maar vanuit de Almoeder is God naar Zijn Zelfstandigheid gevoerd en betreden wij’, zegt meester Alcar, ‘het kleurenrijk Gods en de levenswetten voor God als vader en als moeder. Dat is de nieuwe bewustwording waarvoor wij staan en beleven wij Zijn evolutie, wij ondergaan Zijn proces, waarvan elke levenswet gestalte geeft voor ons leven, voor de mens, voor Moeder Natuur, voor al het leven dat hierdoor zal ontstaan.’

‘Ga verder’, zegt meester Alcar tot mij.

En dan kan ik zeggen: ‘Mijn meester, als u dit volgt en beleven wilt, dan openbaart zich in mij op dit ogenblik onder mijn hart, onder mijn ziel en door mijn geest, mijn bewust kennen, de plaats die ik nu heb bereikt, mijn afstemming: God als geest door Zijn kleurenrijk. Ik zie deze wetten, mijn meester, want wij zagen immers deze ruimte veranderen. Ik zag licht tot mij komen. Neen, ik werd licht. Uit die duisternis, uit die stilte kwam ik tot evolutie.

Ik voel me één met dit licht, ik ben leven, ik voel me als ziel en als geest. En deze ruimte als licht maakt deel uit van mijn kleurenrijk; mijn kleurenrijk dat nu wéten, bewustzijn wordt, want ik vertegenwoordig in de sferen van licht mijn uitstraling, mijn liefde, mijn gewaad. Ik heb mijn licht in mijn ogen. Ik ben geestelijk en ruimtelijk bewust geworden. Ik ben een zelfstandigheid geworden en ik ben nog steeds mens.’

Zó ontzagwekkend is het leven op aarde voor de mens indien de mens zijn God en zichzelf leert kennen, indien de mens zichzelf wil verruimen. Ziet u?

‘Dit zijn openbaringen voor gans de mensheid. Waardoor ik kan vaststellen, mijn meester, dat deze wetten volgens het goddelijke openbaringsproces naar voren traden en ook hierdoor zien wij, mijn meester, dat wij geen fouten kunnen maken.’

Meester Alcar zegt: ‘Zo is het. Dit is onze goddelijke zekerheid – onfeilbaar gaan we nu verder – waarvoor het bewuste Al is geschapen en waarover het bewuste Al als mens nu spreekt en waaruit de Christus naar de aarde kwam met Zijn weten, het Albewustzijn onder Zijn hart. Wij hebben het kleurenrijk Gods mogen aanschouwen omdat wij dit leven zagen veranderen.’ Ziet u? God komt tot werkend licht. ‘Zeven tijdperken, mijn meester, zag ik en deze tijdperken zien wij straks op de aarde terug. Dit heeft – wil ik een vergelijking maken met de aarde, mijn meester, voor André – heeft dit miljoenen tijdperken geduurd voordat de nevelen zich hadden verdicht en het kleurenrijk Gods tevoorschijn trad door de nevelen, door de ziel, door de geest. Zeven overgangen hebben wij moeten vaststellen als het kleurenrijk Gods voor het vader- en moederschap, als wetten, als levensgraden, die we straks in de geestelijke en de stoffelijke ruimten zullen terugzien.’

‘Is dat zo, is dat waarachtig?’ vraagt meester Alcar nu tot André.

En dan zegt André: ‘Ja, mijn meester, deze kleuren zullen zich verstoffelijken. Het vader- en moederschap voert ze tot de eigen evolutie en daarvan is het zaadgebeuren het protoplasma, dat zich stoffelijk zal verdichten en ik op aarde door de mens, door Moeder Natuur, door bloem, plant, al het leven terugzie. Ik ken nu mijzelf. Immers, de wetten voor de stoffelijke ruimte voeren ons tot het vader- en moederschap terug, naar de aarde, naar al de planetenstelsels, waardoor het kleurenrijk Gods is ontstaan.

Uit dit eerste blauw, wat u protoplasma noemt en wij hebben te aanvaarden, is dit gouden licht geboren, waarna die overgangen tot de eigen evolutie overgingen en dat is nu de verdichting’, hoort gij het?, ‘de verdichting als licht voor het kleurenrijk Gods. Maar het is vader- en het is moederschap, baring en schepping.’

‘Ook dat is waarachtig, mijn broeder André’, zegt meester Alcar, ‘de wetten voor het stoffelijke leven voeren ons vanzelfsprekend tot de goddelijke werkelijkheid terug. Die wetten zijn nu te beleven en te volgen en betekenen opvolgende, evoluerende, geestelijke openbaringen; allemaal openbaringen voor God. Wat wij nu volgen is van algemene betekenis voor de aarde, voor de mensheid, voor elke sekte, voor iedere godsdienst, ja, voor al het leven van deze ruimte.’

Wanneer we aanstonds het huidige stadium betreden, het huidige waarin gij leeft, mijn zusters en broeders, dan zien wij deze mensen, dan beleven wij die wetten als kernen, vonken van Moeder Natuur, plant, bloem, boom, water. Maar elk leven, iedere vonk zal Zijn licht, zal Zijn kleurenrijk, zal Zijn leven, Zijn vader-, Zijn moederschap bezitten, (en) Zijn persoonlijkheid, als mens, als een deel van deze ruimte, door zijn organisme vertegenwoordigen. En dan betreden wij iets anders. Want wet na wet is levend bezielend en goddelijk harmonisch. Hierna staan wij eerst voor de liefde van God.

En nu, mijn zusters en broeders, openbaart zich dit leven als goddelijke levenswetten en nu kan ik u reeds zeggen: u bent een goddelijke levenswet, die daar zit en luistert. Heel de mensheid is één levenswet voor God, waarvan elk mens de goddelijke zelfstandigheid bezit voor ziel, geest, leven, harmonie, rechtvaardigheid, de goddelijke liefde. Ziet u? Nu ligt reeds de Albron voor u open en kunnen wij verdergaan.

En dan zegt meester Alcar, ‘Dat wil ons zeggen dat elk verschijnsel thans een wet is, een goddelijke wet wil zijn. Hier is alles in vrede en rust, tot het leven, tot de openbaring gekomen, harmonisch. Maar wanneer wij de menselijke wereld betreden, mijn broeder André, wordt alles anders. En dat wil zeggen, (dat) indien wij de goddelijke openbaringswetten voor vader- en moederschap beleven en aanvaarden, dat wij steeds in rust en vrede kunnen

leven, omdat wij nu die harmonische werking ondergaan en de liefde naar voren treedt. Is dat duidelijk, meester Zelanus?’

‘Ja, mijn meester, ik heb u begrepen. Ook de Albron is harmonie, is rust en wil zijn: goddelijke liefde.

Niets kon dit proces tegenhouden, mijn meester, omdat dit door harmonisch voelen en denken’, hoort gij dit, mens, ‘tot het leven kwam, tot werking overging. Indien wij mensen straks volgens deze wetten leven, mijn meester, zullen er nimmer stoornissen zijn, in welk leven wij ons ook zullen bevinden en dan leeft de mens in dit goddelijke paradijs en is vrij van stoornissen en geweld, van ziekten en narigheden.

Maar, mijn broeder André, hoe is nu het leven op aarde, nu Adolf Hitler de volkeren der aarde knecht, mishandelt? Nu het joodse kind wordt vergast? Nu miljoenen mensen geen eten meer bezitten en Moeder Aarde alles heeft? Nu Moeder Aarde kermt voor God en zegt: “Hoort ge mij, Vader, hoe mijn lichaam wordt geslagen en getrapt, hoe ze mij afbeulen en martelen? De mens schiet, de mens zoekt naar vergiftige wapenen en denkt niet aan mij, maar ik bloed uit duizenden wonden, en kunt Gij aanvaarden, mijn God. Maar ik zal mijn leven opbouwen en mijn kind tot u terugzenden. Ik wil mijn taak in reine eerbied en liefde en rechtvaardigheid volmaken.”

Dat zegt Moeder Aarde nu, nog, en in die tijden toen de mensheid werd geslagen en André dít alles voor de mensheid mocht beleven.

Wat wordt er van Moeder Aarde en de mensheid? Wij weten het. ‘En niets kan dit proces toch tegenhouden’, zeg ik, ‘omdat dit door harmonisch voelen, levend bewust denken tot stand kwam en de mens door de Albron, de Alwetten, de levensgraden zijn eigen zelfstandigheid kreeg en daardoor aan zijn verdichtingen kon beginnen. En is dat duidelijk, André?’

Dan kan André zeggen: ‘Ja, mijn meester, want ik beleef nu de ellendigste tijd wellicht. Ik zie de mensen op straat – als ik straks terugkeer – neervallend en stervend. Ze hebben geen eten meer, ze hebben niets, ze zijn gebroken. En ik zal straks voor ze staan met goddelijke wijsheid. Ik zal ze in de ogen kijken, mijn meester, en ik zal u bewijzen dat ik sterk zal zijn om dit alles uit te kunnen houden. Ik zal u bewijzen, ik zal het God bewijzen dat ik thans Zijn licht naar de aarde zal brengen, dat ik Zijn leven zal vertegenwoordigen in liefde, in waarheid, in rechtvaardigheid.’

Meester Alcar zegt: ‘Ja, mijn broeders, dat is verdichting, verruiming en uitdijing. En ook deze ruimte dijt uit. En komen wij door dit alles, door onze vergelijkingen met de aarde’, deze tijd, ‘tot de geestelijke en de stoffelijke verdichtingswetten voor God, de mensheid en Zijn ruimten. Dit is allemaal waarheid, goddelijke realiteit. Dit leven dat vanuit de Albron tevoorschijn trad, zijn nu levenswetten. Als verschillende verschijnselen hebben wij die

waar kunnen nemen en betekent nu: de verdichtingswetten als levende aura voor God, voor Zijn vader- en Zijn moederschap. Dus wij zijn nu reeds gekomen vanuit het vader- en moederschap naar de verdichtingswetten voor dit vader- en dit goddelijke moederschap. Want dat', zegt meester Alcar, 'hebben wij te volgen en wil het bewuste Kind in het Al dat wij beleven. Elke verandering, mijn broeders, is nu een wet voor het vader- en moederschap, maar zal zijn straks: leven en dood. Maar dan is er geen dood, want nu wordt de dood evolutie. Ik moet die naam, dat woord spreken om voor de mens op aarde de vergelijking te kunnen maken, zodat de mens dit voelt en begrijpt. Er is geen dood. Neen, dat is het verdergaan om te evolueren. Want hierin, in deze onzichtbare, levende aura zien wij reeds de dood. Want het afsterven van het licht, het veranderen van deze levenswetten als aura, als nevelen, dat onzichtbaar worden van deze nevelen is de dood voor de mens op aarde.' Ziet u? 'Uit dit goddelijk openbaren vinden wij het loskomen voor de menselijke ziel terug, dat wij kunnen volgen op aarde en dan de mens nog als doodgaan beleven wil en zien, en onwaarheid is, een ontzagwekkende leugen, het is onbegrijpen, de mens weet het nog niet. Maar wat dán wanneer de Universiteit van Christus in elk huisje voor vader en moeder en de kinderen aanwezig is? Wanneer de mens weet en de mens straks aan zijn moeder kan zeggen: "Moedertje, ga gerust en leg u neer. Wij zien elkaar aanstonds in de sferen van licht terug. Gij gaat niet dood, een dood is er niet."

'Hieraan kunt gij', zegt André, en roept dat naar zijn lieve Crisje, 'Crisje, hieraan kunt gij zien dat er geen sterven is en dat de mensen niet op het graf moeten neerzitten en schreien, zich leegschreien van smart, want God heeft geen smart geschapen.'

'Straks staan wij', zegt meester Alcar, 'op aarde en dan keert André tot de mens terug en dan ziet hij de mensen daar schreien en hij lacht innerlijk omdat hij zegt: "Uw geliefden gaan verder." Wat nu nog van u is, mens der aarde, gaat straks naar Europa terug, bevindt zich onder andere volkeren, want gij hebt geen kennis, geen gevoel voor universele liefde en één-zijn. Dat kleine beetje geluk dat de mens nu op aarde heeft door zijn liefde, zijn bezit, zijn vader-, zijn moederschap, zijn vrouw, zijn kind, is slechts de liefde van die kleine ruimte, voor dit kleine denken en voelen. Maar de mens is universeel diep en ruimtelijk bewust indien de mens de wetten van God beleven kan en die wil aanvaarden en voor zijn eigen zelfstandigheid zal vergeestelijken en wil verstoffelijken.'

Voelt u zich niet verruimd? Komt er geen verruiming in uw geest, in uw denken, tot uw gevoelsleven?

'Dit zijn levenswetten', zegt meester Alcar. 'Is dat zo? Maar nu het volgende stadium. Wat geeft ons vader- en moederschap te zien, te beleven? Is

dit allemaal waarheid?’

Dan kan André zeggen: ‘Kijk eens, mijn meester, alles is waarheid. Maar ik betreed de geestelijke, en deze reeds stoffelijke aura gaat zich verdichten. Het is nu uit de goddelijke aura als geest ontstaan, door de verdichtingswetten verruimd en tot uitdijning gekomen, waarna ik nu de halfwakende – waar wij vele malen over hebben gesproken, over het halfwakende bewustzijn voor vader- en moederschap – betreed en zie ik, beleef ik de verdichtingswet.’

En als u nu wilt weten hoe die verdichtingswetten heel eenvoudig kinderlijk voor uw stoffelijk, menselijk begrijpen en voelen te verklaren zijn, dan gaat u maar terug naar uw keukentje, moeder. En maakt u maar eens een heerlijk brood. En laat dat brood, laat eerst die melk eens weer verdampen, breng dat meel en alles wat u nodig hebt terug even tot de astrale wereld, in de grond, voordat het geboren werd, en nu gaat het de oven in, en u krijgt verruiming als stof. Zo zelfstandig is de ruimte ontstaan en traden de verdichtingswetten naar voren. Als u nu het water ziet en het wordt koud aanstonds en u loopt op het ijs, hebt u door die koude een levenswet, een verdichtingswet als water en ijs beleefd, en nu staat u er bovenop. Dit is voor de ruimte, voor de goddelijke bron waarin wij nu leven dezelfde wet als de wet die de mens dagelijks beleven kan indien hij iets tot verdichting brengt. Diezelfde kracht van elk ding ook is nu voor u open en bewust, want gij beleeft de goddelijke openbaring voor verdichting, verharding, uitdijning, verruiming als stof, voor u als mens. Zo heeft dit Moeder Natuur en de dierenwereld voor zichzelf ontvangen. Is dit nu zo moeilijk? Uit dit alles treden nu de graden naar voren. In welk tijdperk leeft dit alles? Voor welk stadium is dit alles?

En dan kan meester Alcar zeggen: ‘Wat we nu zien, dat zijn reeds de levensgraden voor deze geestelijke en stoffelijke, straks verdichtingswetten, die wij voor het universum als tijdperken zullen beleven, zullen zien, zullen verstoffelijken.’ Ziet u? Wat we nu volgen, komt tot ons innerlijke leven voor ons voelen en ons denken. ‘En nu, mijn broeders, neemt dit alles in u op, kom tot meditatie, wij krijgen even een kort ogenblik voor het goddelijke Al om dit alles in ons op te nemen, opnieuw weer te volgen. En eerst dan kunnen we zeggen en vooral gij, André: “Dit is mijn bezit op aarde als ik straks terugkom.”’

‘Ik kom dus op aarde met goddelijke openbaringen voor mijn ziel, voor mijn geest, voor mijn leven, voor mijn vader-zijn, voor mijn moederschap, voor mijn sferen van licht terug. Ik zal ruimtelijk zijn en oneindig diep voor het kleurenrijk Gods, nietwaar? Crisje, mijn lieve moeder, in uw lichaam als goddelijke tempel kwam ik tot verdichting en verruiming. Ik werd geboren en ik ben nu mens, ik ben volwassen. Ik begrijp alles, want uit het goddelijke is het geboren en ontstaan, ik ben een godheid.’

‘Kom tot meditatie’, zegt meester Alcar, ‘en die hele ruimte nu spreekt met ons. Het leven wil dat gij al deze werelden zult beleven, waardoor gij elke zelfstandigheid zult leren kennen, zult vóór u zien en daardoor zult ge met die zelfstandigheid kunnen spreken.’

Dat is nu te volgen, mijn zusters en broeders – ik spreek nu even tot u – omdat wij deze eenheid beleven en ook voor uw leven op aarde een wet is en betekent.

Dan komt de stem uit de ruimte tot André en dan zegt André: ‘Mijn meester, mijn broeders, vanuit het Al krijg ik het woord.’ André krijgt vanuit het Al het woord. ‘Dit alles wat wij mochten volgen, zijn levensgraden voor de goddelijke evolutie. Wij weten reeds wat dit alles te betekenen heeft, hoe dit leven is ontstaan. Levensgraden voor deze goddelijke evolutie. Dit alles wat wij mochten volgen, zijn harmonische levenswetten, die ik zal vertegenwoordigen op aarde en elk mens, elk dier, de bloem, een plant, wateren, als vader en moeder. Alles is vader- en moederschap, niets en niets anders. Dat is God, dat is de Albron, de Alziel en hierdoor’, zegt André, ‘keer ik tot het goddelijke Al, het bewuste waar de Christus nu leeft, terug en zal Hem daar straks vertegenwoordigen in álles. Want ik ben werking, ik ben licht, ik word leven, ik word wind, ik word nacht, ik word een bloem, ik word een dier, ik ben alles, want dóór mij kreeg alles betekenis en zelfstandigheid. Als ik er niet ben, mijn meester – dat kan ik straks op de aarde zeggen en is voor elk mens – dan stort deze ruimte in elkaar en lost alles op, als ik er alleen al niet ben. En nu dit. Zo onfeilbaar heeft God zich verdicht en verruimd en tot de uitdijning gebracht voor en door het vader- en moederschap. En dit alles nu’, zegt André, ‘is leven, is harmonie en wil voor dit zijn: liefde, nog onzichtbare liefde. Dat wordt stoffelijk en geestelijk’, zegt André. ‘Wat ik nu voel, dat heeft alles voor mijn leven te betekenen, dat ik dit alles naar de verruiming zal voeren. Terug door de planeten; door dit ontzagwekkende macrokosmische lichaam krijg ik de overwinning van deze ruimte in mijn handen. Mens, mens, mens op aarde, voelt gij’, stuurt André op dit ogenblik tot de mensheid, ‘dat ge ruimtelijk diep zijt en dat God ín alles, door Zijn persoonlijkheid in uw lichaam leeft? Dat Hij de ziel, dat Hij Zijn geest, dat Hij Zijn kleurenrijk, Zijn licht aan u geschonken heeft? Want ge kunt zien, ge kunt spreken, ge kunt denken, ge kunt voelen. Maar hoe is uw denken, uw voelen, uw spreken? In harmonie met Hem, met dit alles, zoals dit hier is ontstaan? Dit alles is leven, mijn meester, en ik ben leven van Zijn leven. Dit is hetgeen ik ontvang en naar de aarde heb te brengen en ik kan u zeggen, mijn meester, ik ben dankbaar dat ik die wetten heb mogen overwinnen. Ik ben gereed en ik zal het u bewijzen (met) wat ik doe en wat ik kan.’

En dan zegt meester Alcar: ‘De meesters vanuit het Al komen tot mij en

zeggen: “Kijk, mijn broeders, is het u duidelijk dat dit licht, dat zó ontzagwekkend diep is, slechts een vonk Gods wil zijn en kan betekenen?” Dus de vonk, ook al betreden wij de microkosmos, ook al staan wij voor het embryonale leven ... wil dat zeggen, dat ook de vonk van God op macrokosmische afstemming een vonk is van Zijn leven, van Zijn licht. Een ruimte is slechts een deeltje van die diepe persoonlijkheid. En zullen wij,’ zegt meester Alcar, ‘dat ik krijg door de Mens die nu het Al bezit, beleven en mogen volgen. Dat is het, mijn broeders. Maar wat wil dit alles weer zeggen, André?’

En dan is André weer klaar, hij kan zeggen: ‘Dat wij, wat ik nu voel en zie, dat moeten beleven als de goddelijke vonk voor mijn eigen menselijke zelfstandigheid.’

Ziet u dat al die geboorten en openbaringen reeds tot André (spreken), onder zijn hart, in zijn ziel en in zijn geest aanwezig zijn? Want hij is licht of duisternis; maar hij is ziel, geest, leven, hij is vader en hij is moeder. En hij vertegenwoordigt daardoor een levensgraad voor de menselijke persoonlijkheid als wereld, als planeet. Moeders, vaders, gij vertegenwoordigt ruimten, gij zijt ruimte, door God. Gij zijt Goden. Goden zijt ge.

Meester Alcar neemt het woord over en zegt: ‘Mijn broeder André, hierin – u ziet het – kunnen wij geen fouten meer maken, ook dit is juist en waarachtig. Dit is zo waarachtig en levend want God heeft zich door deze wetten gesplitst, verruimd en reeds geestelijk stoffelijk verdicht.’

De verhardingsprocessen, ziet u?

Als u hier nog niet in kunt komen: dit is nog altijd goddelijke aura, geestelijke aura, verdicht reeds als geest. Maar daarvoor was het nog geen geest, het was nog niet te zien en het was toch aanwezig. Maar dit wordt stof.

‘Dus wij beleven hier,’ zegt meester Alcar, ‘dat God zich als halfwakend, stoffelijk gevoelsleven heeft vergeestelijkt en verdicht.’

Ik geloof wel, mijn zusters en broeders, dat dit voor u duidelijk mag zijn. Want straks, hierdoor ... Begrijp mij goed en denk nu na tezamen, en praat er(over), beter hierover te praten dag en nacht, ook al gaat ge praten tot in uw slaap, dan al de kletspraat van uw aarde, de nonsens en de nietszeggende dingen. Als u dit alles hebt, staat de Universiteit van Christus voor u open en kijkt gij door al de levensvonken van God heen. God als vonk.

‘Zo zou het geschieden,’ zegt meester Alcar, ‘mijn broeders. Dit stadium, dat we nu zien, toont ons God als geest, als vader- en moederschap op macrokosmische afstemming. Macrokosmisch, dus een mens is er nog niet. Wij zullen straks zien hoe de mens tot verdichting en uitdijning komt. Dit alles is nog alleen ... Dit zijn dus ook de goddelijke openbaringen en niets en niets anders. Dit is God als vonken gezien, Hij zal zich splitsen, maar als een machtig gewaad, en toch als vonk, een deeltje van Zijn persoonlijkheid.

Gij kunt u nu niet meer vergissen omdat wij die vonken straks als stoffelijke lichamen terugzien, en begint de stoffelijke macrokosmos. En dan ontstaat de microkosmos. Want al dit leven ...', en dan wordt het mooi voor u en voor de mens, 'dan zullen de planeten, dan zal het universum zich splitsen in myriaden vonken. Maar door dit alles ...' – ik sta daar straks bij stil om u nu het goddelijke ik als een zelfstandigheid te verklaren – 'waardoor het goddelijke moederschap voor het planetenstelsel ontstaat. En eerst dan kunnen wij verder. Is dit juist?' vraagt meester Alcar aan mij.

Ik zeg: 'Ja meester.'

'De ruimte scheurt nu vaneen, wij zien dat kleeft strak worden', ik heb u dat vroeger reeds verklaard, 'er komt een ontzagwekkende spanning, het wordt elastisch en toch uiteindelijk scheurt deze ruimte vanéén en komt er weer duisternis. Waarom? Omdat ik, omdat wij, omdat God zich ging verdelen – dat is God, dat is de Almoeder – het vaderschap scheurt zich los, maakt zich nu vrij voor het moederschap. Dit verscheuren, dit loskomen van het vader- en het moederschap is thans reeds de zelfstandigheid als God voor dit vaderschap, dat wij vroeger, zo-even nog bij elkaar zagen in één wereld, scheurt nu uit elkaar en worden twee verschillende werelden, twee verschillende wetten. Twee vonken op macrokosmische afstemming zijn er nu ontstaan en is niets anders dan: de scheppende kracht als God splitste zich om te baren. En nu zien wij God als moeder tot de duisternis terugkeren, want dit licht lost op. Want elk vonkje bezit nu licht, bezit nu leven, bezit een persoonlijkheid, is vader en moeder. Maar in dit alles leeft de zelfstandigheid, God als licht daarachter, en hier als een astrale levensbron, die zich nu gaat verdichten.'

En hier zal ik aanstonds even bij stil blijven staan, want eerst nú staan wij, komen wij voor de menselijke mogelijkheden op macrokosmische afstemming en leert gij uzelf begrijpen en kennen.

'Deze ruimte scheurde vanéén. Dit vanéén scheuren wil dus betekenen', zegt meester Alcar, 'dat God zich afscheidt, losmaakt als scheppende kracht en als barend principe. Het moederschap evolueert. Het vaderschap was in het moederschap één. Nu krijgt vaderschap de zelfstandigheid om te baren en te scheppen, en ook het moederschap. Want dit is goddelijk gebeuren voor vader- en moeder-zijn; voor de ruimte nu. God heeft zich nu gesplitst.'

Als u altijd weer hoort van dat splitsen, dit goddelijke splitsen is ruimtelijk. En God heeft dat gekund omdat de Almoeder, de Albron aan die werking is begonnen. Dat weet u reeds.

'Wij zien nu dat hierdoor het universum moet verduisteren.' Ziet u? Wij gaan uit het licht terug naar de duisternis. Dat noemt men duisternis, dat is geen duisternis, maar dat is moederschap. En nu kunt u dat weer verge-

lijken op aarde: legt u maar een pitje, een bolletje, een plantje, leg dat maar in de zon neer en het heeft geen duisternis, het krijgt geen baring, ziet u. Die baring, die duisternis moet er zijn, of het licht verscheurt alles, dat licht verbroeit, versproeit alles, dat maakt alles levend dood. Maar komt dit in moederschap, in de duisternis – we moeten dat woord duisternis niet eens meer gebruiken – komt er baring weer. En begint opnieuw in dit menselijke stoffelijke zaadje zich de wetten te manifesteren, de levenswetten voor stof nu, maar uit de uitdijning ontstaan die wij nu voor de goddelijke openbaringen volgen en ondergingen. Dat zaadje, die cel evolueert, dijt uit, is nu een levenswet, een zelfstandigheid, is ziel, is geest. Heeft het kleurenrijk ook al, want straks zal dit leven blond zijn, bruin of zwart. Het zijn de kleuren door die omstandigheid naar voren gebracht en kunt gij nu voor uw menselijk denken en voelen reeds deze vergelijkingen maken. En dan ziet u dat nog in uw eigen huidige stadium al de reine goddelijke wetten aanwezig zijn. Niets is ervan verloren gegaan. Onfeilbaar hebben de wetten, de levenswetten als graden zich verruimd, vergeestelijkt en verstoffelijkt en zijn nu in uw handen.

Als u daar zit als mensen, als moeders en vaders, hebt u alles wat wij tot nu hebben mogen volgen. U bent vader, u bent moeder, u kunt baren en scheppen. De uitdijingswetten zijn er, de verdichtingswetten zijn er, leven in u. En die bron is de Albron in u. De Alkracht, de Alwetendheid, de Alonfeilbaarheid, de Alrechtvaardigheid, de Alharmonie als leven, als liefde, is in u, u spreekt erdoor, u handelt er nu door. U bent vaderlijke en moederlijke verruiming, verdichting en uitdijning. Hebt u nu nog minderwaardigheidscomplexen? Dan bent u nog niet te bereiken.

‘Zo zou het geschieden’, zegt meester Alcar. ‘André, welke levenswetten komen er nu tot u af, stormen er tot uw persoonlijkheid en zouden ge kunnen zeggen?’

En dan zegt André: ‘O, mijn Blavatsky, wilt gij mij wijsmaken, wanneer ge aan de wereld hebt verteld dat de mens eerst dier ... eerst natuur was, en toen natuur werd, bloem, de mens ging door bloem, plant en boom en water en daarna werd de mens mens? Nee, Blavatsky, vanuit de goddelijke bron roep ik u thans reeds toe, dát alles, en zult gij straks hebben waar te nemen, is uit de mens ontstaan, want de mens vertegenwoordigt het Al en is álles. Wég, Blavatsky.’ Nu reeds kan André zeggen: ‘Wereldberoemdheid op aarde, pff, ik blaas u van mijn hand. Gij zei dat ge uittrad en de hemelen en de scheppingen beleefde, dan was u daar kleurenblind. Ge zag niets, u hebt niets gezien, u hebt alleen uzelf gevoeld, u zag alleen uzelf. En u zag uzelf niet eens, want u zag uzelf fout, verkeerd. Uw verhaal klopt ten opzichte van het Bijbelse verhaal, dat de mens in een paradijs is geweest en dat er een slang was die de mens ging besissen, die zei: “Blijf van die boom af.” En die

boom was baring en schepping. De mens zou dus voor God niet baren en noch scheppen, de mens moest niet tot eenheid komen. Uw verhaal klopt ten opzichte van dat verschrikkelijke verhaaltje, dat God kwam en nam een rib uit Adam om Eva te scheppen. U dacht alleen, Blavatsky, en u voerde de theosofie van de wal in de sloot. Ik ben uw meester.’

‘Wat hebben de theosofen nu te zeggen, André? Zeker, er zijn er die de verdichtingen anders hebben gevoeld en die de tempels van Isis, Ra, Ré, Amon-Ré hebben beleefd. Wij, die van Gene Zijde terugkeerden, maar géén meesterschap hebben geduld – die zijn er – hebben enigszins de werelden kunnen belichten. Wij spreken nu, we denken nu voor onszelf, maar de wetten volgen ons en zeggen: “Bent u gereed met uw vergelijkingen? Als gij straks, mijn kind, op aarde terugkomt, roep dan tot de wereld, tot de geleerden, tot de wijsgeren, de goddelijk bewusten die onbewust zijn: ‘De mens is de goddelijke bron waardoor alles is ontstaan’, want ik verklaarde u nu Mijn wetten.” Nu sprak Christus.’

U zult vele malen Christus horen – omdat Hij niet naar de aarde zou gaan, maar nu terug vanuit het goddelijk Al tot ons moet spreken – want wij vertegenwoordigen Zijn leven, Zijn licht, Zijn gestalte, Zijn heilig evangelie, Zijn liefde. Dit is Zijn weg, Zijn leven, Zijn persoonlijkheid, Zijn álles, dat nu de aarde krijgt en ontvangt. Daarom volgt Christus dit leven, deze reis door de ruimte, voor Zijn Universiteit. Elk ogenblik zien wij Zijn gestalte, kijken wij in Zijn ogen, Hij is er. Want het gaat om Hem, het gaat alleen om Hem, om Zijn alles, Zijn God, Zijn vader- en moederschap. Heeft Hij niet gezegd: ‘Ik zal ze sturen die meer weten dan Ik?’ Wij weten niet méér, wij weten veel minder dan Hij, want wij moeten het van Hem krijgen. Weer onder Zijn ‘vleugelen’ komen de kinderen van Zijn en mijn Vader terug om de mensheid tot die ontwaking te voeren, het licht te geven van Zijn gestalte en persoonlijkheid.

‘Blavatsky, wat wilt gij? Mohammed, wat wilt ge nu? Ga nu eens even na welke de lieflijken zijn die op aarde iets hadden te betekenen. Wilt ge nu verruiming brengen door het geweld? Wilt gij God vertegenwoordigen door revolvers op uw zijde? Wilt ge Golgotha bestijgen’, kan André reeds uitroepen, ‘(met) in de rechterhand het kruis en in uw linkerhand het zwaard? Dat is afbraak, dat is vernietiging, dat is onbewustzijn, dat is dierlijk gedoe.’

Miljoenen wetten kunnen we nu tot de reine klaarte voeren, zijn te verklaren en te beleven. Alles wat we nu beleven, wat we nu zagen door het leven, door de vonk Gods, het kleurenrijk, vader- en moederschap, ziel, leven en geest, vinden wij voor het huidige stadium in elke vonk van God terug. Zelfs in de wateren, in de modder ziet gij die goddelijke werking opnieuw. Het leven heeft een aanvang genomen, ziet u – ik kan vanmorgen voleindigen –

doordat de scheppingen zich hebben gesplitst. God als het Koninkrijk Gods; de persoonlijkheid, Hij heeft zich gesplitst.

En kan meester Alcar zeggen: ‘Ziet u, laten we nog even mediteren voordat we terugkeren naar de aarde. Dan kan André met zijn vergelijkingen beginnen, dan kan André gevolgtrekkingen maken en zich gereedmaken voor de volgende reis, die we dan zullen maken voor de macrokosmos – en gaan wij vanaf de maan, de Almoeder, dan zult ge zien dat de maan weer de Almoeder is voor deze ruimte, terug naar het goddelijke Al – voor al de universums die door deze manifestaties zijn ontstaan. Kom tot meditatie. Het leven in deze ruimte’, zegt meester Alcar, ‘heeft een aanvang genomen, het is begonnen. De ruimte is nu baring en schepping. De ruimte is licht, leven en liefde. Onfeilbaar, harmonisch, rechtvaardig heeft de God van al het leven, de Almoeder, zich gesplitst, en kwam en is geopenbaard vanuit duisternis naar licht en terug naar nieuwe evoluties. Het leven heeft een aanvang genomen voor miljoenen levensstadia en levensgraden. Niets’, zegt meester Alcar, ‘kan dit goddelijke gebeuren tegenhouden. Onfeilbaar komt de schepping van God in menselijke handen terecht, dat wij straks zullen beleven en zien.

Wij gaan nu volgen, mijn broeders, hoe dit leven uitdijt. Wij zullen straks zien, wanneer we het huidige stadium betreden – mijn André, gij moet dit alles op aarde verwerken – dat de mens alles uit zijn Albron heeft en zich kan verruimen, hij kan uitdijen, maar nu door zijn geest, door zijn gestalte, door zijn persoonlijkheid.’

Persoonlijkheid, wie bent u? – heb ik u eens gevraagd hier – wat wilt u op aarde doen? Ik heb de kunsten, de wetenschappen, Socrates, Plato, de godgeleerden onder de goddelijke lichten geplaatst. Wij hebben ze gevolgd volgens de Bijbel, volgens de metafysische wetten, volgens het Egypte. Ik gaf u zes-, zeventien-, honderd mogelijkheden, van uren om de mens te peilen en te bestralen en te leren kennen. Wie bent u nu? Wat weet u thans?

‘Dit is goddelijke waarachtigheid. Dit is alles, want dit dijt uit, dit verdicht zich straks als stof, als levensbronnen. En dan, André, dan staan wij voor de astrologie, de astronomie en zult ge het professoraat van de ruimte krijgen. En hierna, indien wij al deze reizen hebben gemaakt en het leven tot de klaarheid hebben gebracht, zult ge zijn de prins van de ruimte. De prins van deze ruimte, omdat dit alles koningschap betekent voor goddelijke klaarheid en rechtvaardigheid. Niets heeft dat te betekenen met de aarde. Maar het koningschap voor de ruimte is het geestelijke bewustzijn van één levensgraad, en dan staat de mens door zijn goddelijke afstemming voor de ruimtelijke Alwetendheid, en is Alwetend. En indien gij dit alles kunt beleven en zult verwerken, André, komt het prinschap van de ruimte in uw handen, en zal elk mens, elke moeder en elke vader en ieder kind ontvangen indien de mens

dit bewustzijn beleven wil, verdienen wil, als wetten, levensgraden, geest, licht, kleurenrijk Gods, door het vader- en moederschap tot de geestelijke en stoffelijke verdichting gevoerd, vanuit het embryonale bestaan tot het goddelijke bewuste Al; voor de aarde, als mens. Het Al leeft dan in de mens.

Voor deze ruimte dijt het uit, jazeker, mijn broeders, en zien wij terug wanneer wij het huidige stadium betreden.' Dat kan meester Alcar zeggen en weet en kent André en kent gij ook, mijn zusters en broeders. 'Gij, André, mijn broeder, moet dit alles op aarde verwerken. Maak daar wanneer ge terugkomt uw vergelijkingen, maak u gereed om de volgende evolutie te kunnen beleven. En meester Zelanus, maak u gereed om dit alles als de goddelijke Inleiding, door André te verstoffelijken en vast te leggen. Dan kunt ge zeggen: de kosmologie, de eerste reis voor de kosmologie is beëindigd en die komt op aarde, die zullen wij verstoffelijken door een technisch instrument. Woorden zullen er uit uw levens stromen en hierdoor het goddelijke Al vertegenwoordigen.

Het moet u duidelijk zijn, dat wij hier alle fundamenten zien waardoor wij God leren kennen.' Dit zijn allemaal, waarin wij leven, mijn zusters en broeders, kinderen van Moeder Aarde, de goddelijke zelfstandigheden, de fundamenten waardoor de planetenstelsels zich hebben verdicht en tot werking overgingen. Hoe zij zich hebben verdicht en verruimd en tot baring en schepping kwamen, dit alles komt uit deze bron, uit die zeventien pagina's. Ik lees het u aanstonds nog even voor, dan krijgt u de goddelijkheid in u en zal dan voor dit jaar, voor 1950, voor honderdduizend en één (dingen) dezelfde wetten betekenen en zijn – ook nu voor uw kerstfeest – dat ge stil zult neerzitten en alles wat u tot u neemt aanstonds, daarin leeft de ziel, de geest, de goddelijke persoonlijkheid en bezit kleur en gestalte. Jazeker!

'Van graad tot graad, mijn zusters en broeders,' zegt meester Alcar, 'moeten wij nu deze wetten volgen. Van graad tot graad, van levenswet tot levenswet, wij kunnen geen stukken meer overslaan. Want dáár zullen de wetten zeggen: "Hé, wacht eens even, meester Alcar, ik ben een levenswet, ik ben een overgang tot het volgende, gij moet mij beleven, ge zult mij moeten beluisteren", en dan spreekt het leven tot ons. Dit wordt en dit is: kosmologie voor de mens. Van graad tot graad zal de kosmologie door de Christus tot de mens spreken. Dit is: kosmologie voor de liefde, voor de rechtvaardigheid, voor het weten, voor vader- en moederschap. Dit alles is diepte en reine klaarte. Dit is niet diep meer, dit ligt open, dit is bewust. U kunt het zo in u nemen, u bent het, voelt u maar op uw zonnevlecht, voelt u maar naar uw hart. Geef nu eens een ruimtelijke kus en een hand aan een medemens. Wil nu nog eens een mens niet willen begrijpen, vertik het om deze wetten niet te willen beleven, niet te willen belezen, niet te aanvaarden en u plaatst u tot

de onzichtbare godheid die miljoenen mensen nog bezitten; u krijgt nimmer ruimte, nimmer verruiming, nimmer verdichting, geen uitdijing, geen geestelijk licht, uw liefde blijft levend dood. Levend dood loopt u in uw huis, in uw maatschappij, want u wilt niet. U moet er toch eens aan beginnen. U zult eraan moeten beginnen want uw godheid dwingt u ertoe. We weten nu: elke wet van God is een vonk van Zijn leven en iedere vonk bezit al Zijn eigenschappen, Zijn diepte, Zijn leven, Zijn bewustzijn? Jazeker, maar nu door de levens die de mens krijgt, moet de mens dit alles verruimen en tot de verdichting voeren en dat kan alleen door het vader- en moederschap. En bent u niet vader en moeder? Hebt u nog vragen te stellen over de eerste verschijnselen, mijn broeders? Dan is het nu nog mogelijk. Op onze volgende reis beleven wij de stoffelijke macrokosmische openbaringen, ook voor God, die zijn dus voor het universum.'

'Nee', kunnen wij zeggen, 'wij hebben niets meer te vragen en de wetten voor deze ruimte geven ons dit te voelen en te weten. Wij kunnen thans verdergaan. Wij hebben God als het licht leren kennen.'

Toch geeft het André nog te beluisteren, wanneer hij zegt: 'Is er iets, André?'

Dan kan André zeggen: 'Ja, mijn meester. Wat er nog tot mij komt, mijn meester, is: dit alles is nu, nu het vader- en moederschap tot die werking overgaat, goddelijke, zekere, onfeilbare, rechtvaardige, harmonische liefde. Liefde, liefde, liefde ... Liefde is dit. Alleen leven en liefde. En dit alles, zie ik, moet ik aanvaarden, want ik ga uit het één, sta open voor het andere. Mijn meester, ik zie die wetten, ik móét ze aanvaarden. Ik ga ze beleven en tot de uitdijing, tot het vergelijken brengen. En dan kan ik de mens op aarde antwoorden en zeggen wanneer ik zie dat de handeling, de daad verkeerd is gedaan: 'Waarom doet gij dat zo?' Er is slechts één goddelijke handeling te beleven op aarde. En wanneer u die goddelijke handeling (doet) die dan in harmonie is met de ruimte, met al de openbaringen, dan eerst maakt ge iets van die goddelijke vonk wakker en bewust. En eerst dan krijgt uw stralenkrans het kleurenrijk te beleven en dan is uw liefde volmaakt. Dan eerst kan de moeder of de vader zeggen: 'Ja, ik ben gelukkig want dit leven geeft mij alles.'" Ziet u? Dat kan André zeggen.

Geachte lezer, geachte mensen, mijn zusters en broeders op aarde, voelt gij nu ... ik zie uw licht, ik zie uw leven, ik zie uw gevoel, maar voelt gij, mensen hier, mijn zusters en broeders – schrijf ik hier in de Kosmologie – wat dit alles voor uw leven, uw taak in de maatschappij, voor uw vaderschap, moederschap, zuster-zijn, broederschap te betekenen heeft? Dit is ons en uw fundament voor de kosmologie van uw leven. Ga na hoe het één uit het ander naar voren trad. Aanvaard onherroepelijk dat God vóór alles moeder is. De

Almoeder was het en is het waardoor al het leven haar zelfstandigheid kreeg. Wij bouwen nu verder. Volg ons, ga met ons mee, maar leg deze inleiding in en onder uw hart. Dit is de sleutel, de Golden Key of Life for everyone, voor al het leven in de ruimte, door God verstoffelijkt en vergeestelijkt. Dit is de sleutel voor uw levensbloed, voor uw baren en scheppen, voor de dood. Als u dit alles kent, is er geen dood meer. Deze gouden sleutel die ontsluit alles. Gij zijt tot die eenheid gekomen door de openbaringen van God en kunt dit blijmoedig voor dit jaar, voor uw taak, voor uw dag-zijn en uw liefde aanvaarden.

Wij komen straks vanzelf tot het heelal voor dit alles, maar hierna, mijn zusters en broeders, ook voor de hellen en de hemelen te staan. En dan zullen we zien dat de hellen en de hemelen in u leven, maar dat ge de hellen zult overwinnen als duistere, onbewuste werelden en waardoor uw hemelbewustzijn gestalte krijgt. Maar dan hebt gij uw kringloop der aarde volbracht en zijt ge één der onzen. Gij zijt dan één met Hem, Christus; altijd weer, eeuwigdurend weer en altijd: Christus, Christus, Christus.

Aanvaard dit alles voor uw ziel, voor uw geest, voor uw persoonlijkheid. Hierdoor zult gij God leren kennen, uw eigen godheid. En wanneer wij ons vrijmaken van dit alles, wanneer wij, door het Al verzekerd, afscheid kunnen nemen van deze openbaringen, en André kijkt ... en wij hand in hand staan, na dit alles te hebben beleefd, te hebben mogen ontvangen, dan kijkt meester Alcar André in de ogen en zegt: 'Zoudt ge niet eerst naar Golgotha willen gaan, André, want daar leeft ons houvast?'

En vanuit die bron – uit het onzichtbare, zichtbare, het is weer onzichtbaar geworden, er is weer duisternis – gaan wij terug door de astrale, goddelijke wereld – ziet u? – de geestelijke, astrale, goddelijke wereld, en komen in de geestelijke bewuste wereld voor de mens. Dat gaat zich allemaal verruimen en zullen wij volgen, moeten wij volgen en beleven. Wij komen vandaar uit naar de stoffelijke, huidige macrokosmos, wij zien daar zon, wij zien daar maan die nu voor uw tijdperk reeds stervende is. Wij zien daar Jupiter, Venus, Saturnus, Uranus. Wij zien de nevelen terug, de verdichtingen en de duisternis. Wij zien dat Moeder Aarde nacht krijgt door een omwenteling.

En zegt André: 'Bijbel, Bijbel, God zei: "Ik zal een licht maken voor de nacht en een licht voor de dag", en de aarde is het.'

Mens der aarde, professoren, faculteiten, ontwaakt, en wanneer we dan neerliggen op Golgotha, juist op de plek waar het geestelijke kruis eeuwigdurend is, om de mensheid door de Christus te kunnen opvangen, vallen wij neer en komen tot meditatie en denken. Het duurt niet zo lang en dan ontwaakt André, dan staat hij op de aarde, dan beleeft hij zichzelf. Hij kijkt mij in de ogen en zegt: 'Meester Zelanus, wanneer gaat gij beginnen?'

En dan zeg ik, op Golgotha, regelrecht met mijn ogen ziende het kruis van de Messias: 'André, indien ge wilt en klaar zijt, hedenmiddag, volgens de aardse tijd.'

November 1944 de 16e, op een woensdag de 16e – op een dag voor uw levenstijdperk narigheid en ellende – zet André-Dectar zich neer, door mij, maar door de meesters, door meester Alcar en zijn meesters, bezielt door de Christus, om aan uw Kosmologie te beginnen, waarvan gij door deze enkele lezingen de goddelijke openbaringen hebt kunnen beleven en mogen volgen.

Wie bent u?

Als ik u iets heb mogen geven, nog dit erbij: het kerstfeest heeft eeuwigdurende betekenis. Als u dit jaar het weer beleeft met dít in u, begrijp dan dat de Messias midden in de zomer geboren werd. Dus u beleeft alweer het verleden, maar maak van het verleden het huidige stadium. En wil betekenen en wil zeggen, mijn zusters en mijn broeders: eeuwigdurend is de Christus voor u geboren en ontwaakt, elk ogenblik moet ge van uw leven en uw gedachten, uw gevoel kerstfeest maken. Breng elke gedachte tot dit terug en laat uw leven uitdijen. Maak uw leven gereed voor de lichamelijke, de geestelijke, de ruimtelijke alwetendheid, want die leggen wij in uw handen. Indien God ons, de Almoeder dan, de genade schenkt om alles voor u af te maken en hier te beleven, dan kan ik u en kunnen de meesters u allen, gij vrouwen en mannen, over de wereld sturen als goddelijke alwetenden voor deze ruimten. Gij kunt dan stuk voor stuk het profeetschap in uw handen nemen, want gij hebt het woord, gij hebt uw gevoelsleven tot de uitdijning, tot de liefde, tot de rechtvaardigheid gebracht. Van u maak ik levende adepten in de heilige naam en de betekenis van de Christus.

In naam van de meesters en Zijn leven: God zegene u allen.

Ik ben blij dat ik u dit heb mogen schenken.

Ik dank u voor alles.

Ga. Hebt elkaar lief.

Alstublieft (kus).

Dank u voor uw bloemen.

De Kosmologie voor de mens

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

U hoort zeker wel een piepstemmetje, maar wij zullen proberen om dat timbre los te krijgen, om een klein beetje inspiratie te geven aan de (stem) banden. Ik moet eromheen en erdoor. Meermalen hebben wij gesproken en dan was er geen geluid, de stembanden waren verzwakt. En dat is alleen in de trance mogelijk om die nu vrij te krijgen van de eigen persoonlijkheid. De persoonlijkheid zit vast en is één met het geluid, uw stem, uw timbre, maar wij kunnen eromheen. Maar wanneer ik weer – ik verklaar u dat even – te diep ga, indien die verkoudheid of iets anders, te diep in het weefsel is gedrongen – nu kunt u weer zeven graden, overgangen beleven voordat u de laagste graad hebt bereikt en dan kunt u niets meer zeggen – indien we dan zouden proberen om dat geluid wakker te maken, de kracht, het timbre, dan smoren wij het fundament. Gaat die toestand dieper dan over de derde, de vierde graad – u ziet het weer – dan krijgt u nu inslapen. Wat anders de geboorte is, schepping, is nu ingeslapen. En achter die vierde graad komt u tot een heel andere wereld voor de stem, dan dalen we af in de oerbron en wanneer u die wakker maakt, gaat die door elk weefsel, bloedsomloop, klierstelsels en alles, en dan vermoordt ge het fundament voor de stem. Maar naarmate wij even de concentratie krijgen, het denkvermogen tot eenheid komt met de gevoelens, de weefsels, gaan wij een nieuwe wereld opbouwen en moeten wij om dat geluid heen. Dat moet ik nu proberen en dat hoop ik te bereiken in een kwartier, twintig minuten. Ik hoop het. Het zit erg diep vanmorgen. Gisteravond konden we niet spreken, vanmorgen hebben we een klein beetje geluid. Ik ben vannacht bezig geweest om die stembanden wat vrij te krijgen, maar dit zijn natuurlijke dingen en die gaan gewoon door.

Wij zijn gebleven, verleden, toen het Al zich splitste. En vanmorgen gaan we beginnen met het ogenblik dat André en gij op aarde zijt teruggekeerd, u wordt wakker. Wij beleven nu de stoffelijke openbaringen voor de mens. De kosmologie is dit voor de mens. Vroeger heb ik er reeds over gesproken. Wat is nu kosmologie? De mens deinst terug voor kosmologie. En de mens zegt: ‘Het is ontzagwekkend diep wanneer ge de kosmologie moet beleven, moet bedenken.’ En André moet hieraan beginnen, of wij komen nu niet verder.

We hebben de reis gemaakt vanuit het Al, (en hebben) de Almoeder, de Alvader, God als vader, als licht, als leven, als geest, als persoonlijkheid, als licht en uiteindelijk al als liefde voor dit universum leren kennen. Toen kwam de splitsing voor het universum, het licht verdeelde zich in myriaden deeltjes. En dat is de splitsing voor de Almoeder. Een God is er nog niet. Want als

dit de God moet zijn voor de Bijbel, dan kan dat leven daar, dat licht dat kan niet spreken. Maar het is kracht, het heeft leven, het is vader en moeder. Maar hoe zal de geleerde straks op aarde dit begrijpen en voor zichzelf en de mensheid analyseren? Dat komt nu allemaal naar voren.

We hebben de reis gemaakt en degene die nu 'Het Ontstaan van het Heelal' heeft gelezen, die begrijpt mij volkomen. (Voor) wie er nog aan moet beginnen, zal het even moeilijk zijn en daarom herhaal ik: wij komen uit de Albron, hebben een reis gemaakt door het licht, de ziel, de geest, de nevelen. Wij hebben God, de Almoeder, zien opbouwen; die ruimte is gevuld, de splitsing kwam, er kwam weer duisternis en nu gaat het heelal als universum beginnen zichzelf te verstoffelijken en beleven wij op de volgende zitting: het uitdijende verstoffelijkte heelal. Maar eerst moeten wij ons nu gereedmaken om verder te gaan, voor de mens nu fundamenteen leggen. U komt uit het Al en – ik las u dat voor verleden – zegt de meester: 'André, nu moet gij beginnen om het heelal in uzelf te verwerken.' Dat moeten wij doen aan Gene Zijde.

Ik heb een zeventhonderdtal lezingen gegeven aan u, alleen om de eigenlijke kern heen. Ik heb gezegd hoe wij in het hiernamaals, hoe wij in die wereld beginnen te denken. Allereerst moet al de leugens en het bedrog, de onwaarheid moet uit ons weg. We moeten beginnen om God te aanvaarden en voor Christus staan wij elk ogenblik. Natuurlijk staan we op Golgotha. Ik heb op uw persoonlijkheid ingehamerd. Ik heb gezegd: 'Begin, begin, begin, begin.' En als de mens het niet doet? Als ik de mensen heb gevolgd hier en in de maatschappij, de mens die daar moordt, brandsticht, leugens verkoopt, de mens bezoedelt, God en Christus – doordat de mens niets begrijpt en niet anders is – dan gaat u en dan gaat het mij en dan gaat het de ruimte niet eens aan, want de ruimte zegt: 'Dat moet ú weten.' Maar hoeveel mensen bezwijken er niet die reeds de boeken hebben gelezen?

En dan de meesters kijken: o wee, o wee, o wee, daar gaat er weer een. Lezen, lezen, lezen, wij weten het, u kunt wel verlangen om te lezen, maar dat zegt niets. U kunt u wel iets eigen maken in kunst, dat zegt ook niets. Het gaat er nu om, om u de wet als zelfstandigheid eigen te maken. En nu wordt het leven toch nog eenvoudig, alleen de moeilijkheid heb ik erbij gebracht en dat is waarheid: het gaat er nu om om dit leven te kunnen beleven en elke dag uw brood en uw drinken te kunnen ontvangen. En dat hebt u weer zelf in handen, u moet er zelf aan beginnen, want God en Christus kunnen het u niet schenken. U leeft, u bent een goddelijke vertegenwoordiging, u bezit alles. Dat zullen wij door de Kosmologie hebben te aanvaarden.

En waar het nu om gaat is dit: als u weet dat André het zich ook eigen heeft moeten maken en dat gij er allemaal aan zult moeten beginnen. U

kunt nu wel een groot hoofd opzetten – heb ik gezegd – ik was dicht bij u en ik was ver van u weg, ik sprak vanuit de sferen en ik kon met u die klaaggebeden beluisteren. U was zwaar en licht, opgewekt, de een wat minder, de ander wat meer. Vaders en moeders beleefden de wetten door het denken. Maar wat zij er uiteindelijk van hebben gemaakt? Zo'n klein karaktertrekje nu – dat zal de wet u bewijzen – wordt het struikelen voor de persoonlijkheid en dan kunt u van voren af aan beginnen. Néén, u bent er nog niet aan begonnen, zo diep – heb ik u verklaard – is nu een karaktertrek. En waarom? Dat bewijzen nu de wetten.

Wij komen uit het Al, wij komen uit de Albron en die Albron is bewust denken en voelen. Beleven wij de wet en doen we niets verkeerd, geven wij ons volkomen over, dan kan er door en voor de mens niets vreemds gebeuren. Indien u – dat is nu weer Christus – het leven liefhebt, het leven begrijpt, dan komt u tot die werkelijkheid voor dat scheppen en baren van het universum, voor de Albron, de Almoeder. En vanzelfsprekend en uiteindelijk staan wij dan voor de God die de mens heeft leren kennen. En dat zijn er honderdduizenden, honderdduizenden Goden leven er nu in het heelal en er is er maar één. En die ene, die leert u nu kennen.

Wat wij hebben beleefd door deze reis, dat waren de goddelijke openbaringen – zo kunt u dat noemen – maar het is de Almoeder, de Alziel, de Algeest die tot werking en baring, schepping kwam.

‘En dat’, zegt André, nu hij daaruit komt, terug met meester Alcar en mij naar de aarde, ‘zie ik aanstonds op aarde terug.’

We hebben de reis gemaakt totdat hij ontwaakt. Nog hoort hij dat meester Alcar zegt: ‘En, André? Begin je te denken?’

Hij zegt: ‘Ja, meester, ik ben bezig, ik ben ontwaakt en ik weet waar ik geweest ben.’

Weet u dat ook nog? Nu gaan we beginnen.

Onmiddellijk toen hij dit dacht, vliegt er een V2 over zijn hoofd. De mens die dit niet heeft beleefd: we leven nog altijd in de oorlog, het is 1945, november. Wij gaan door die oorlog heen. We zijn gekraakt, lichamelijk is er geen kracht meer, maar de geest denkt. En omdat de aarde nu in disharmonie leeft, de mens narigheid heeft, zorgen, niet te eten, honger, is de mens bereid om te denken, en juist naar die oneindigheid toe. Dit fundament kan André nu helpen dragen. En hij voelt dat.

‘Nu Adolf zijn karakter wegschiet’, begint hij reeds, ‘sta ik onmiddellijk voor hem als het betere ik van het universum en dat zal ik hem straks bewijzen. Nu die V2 overgaat en wellicht het kind in Engeland zal doden, sta ik er met het goddelijke gezag veel en veel sterker dan dit geschut van Adolf Hitler en zijn soort. Want ik’, begint hij aan zijn mediteren, ‘vertegenwoordig het

goddelijke goede. Niet het menselijke, maar het universele goede in de mens voor God, voor de Almoeder, de Albron, vertegenwoordig ik, want ik was vannacht in de Alziel, de Algeest, het Alleven, de Alliefde, ik heb die reis met de meesters mogen maken.

‘Meester Alcar, ik zal u bewijzen dat ik begin en dat ik dit alles zal kunnen dragen en verwerken.’

En nu begint de mens te denken: ‘Waar in leef ik nu? Ik leef in een aura, ik haal, ik neem adem in, een stoffelijke openbaring ben ik zelf. Het kind (Anna, zijn vrouw) dat daar slaapt is een stoffelijke openbaring, is moeder. Ik ken de boeken. Ik ken de wetten.’

Nu komen wij voor al de boeken te staan; de wetten, het hiernamaals en alles wat u hebt geleerd, leeft nu in het bewustzijn van André.

‘God ken ik, Christus ken ik. Wat de kosmologie straks zal openbaren is ontzagwekkend, want wat meester Alcar mij door ‘Het ontstaan van het heelal’ heeft laten zien, heeft laten beleven, is reeds ontzagwekkend, is ongelofelijk machtig voor de mens. Want hierdoor leert de mens op aarde de ene God kennen en begrijpen.’

‘Dominee’, gaat er reeds de ruimte in, ‘wat wil je? Godgeleerde, wie ben jij als je godgeleerde bent? Psycholoog, wat weet jij van de ziel, van de mens, de geest, het leven af?’

Vanuit het Al, daar schreeuwde hij, riep hij tot Crisje: ‘Moeder, ik word een profet!’

En nu gaan we analyseren om dat profetschap tot uitdijning te brengen. En dat kan, dat moet, wilt u fundamenteen leggen voor uzelf. We weten nu waaruit wij zijn ontstaan. God moet zich nog openbaren door het universum. En dat is onze volgende reis. Maar nu, dit alles te verwerken en zomaar weer terug, dat gaat niet. Er moeten fundamenteen voor de persoonlijkheid worden gelegd en dat kan alleen door te denken.

En wilt u hieraan niet beginnen, de mens die zegt: ‘Ga weg met die boel, ga weg met die nonsens, je wordt er maar gek van’, die mens is nu reeds een onbewuste krankzinnige, want die mens wil geen verruiming. Juist degene die zegt: ‘Jij bent gek.’ Maar, o wee, indien ik de waarheid en de werkelijkheid vertegenwoordig, dan is diegene reeds krankzinnig, onbewust, want de mens die bewust is, zegt dat niet eens. Nu heb je: de bewusten van geest zijn krankzinnig, en de gekken die men werkelijk gek aanvoelt, waanzinnig, want ze doen aan ruimtelijk bewustzijn, dát zijn de bewusten van geest. Jazeker.

Socrates heeft gezegd, en de andere groten: ‘De gekken, dat zijn de bewusten van geest.’ En dat wat in de maatschappij rondwandelt dat is onbewust krankzinnig.

De mens die gek is, geloof het, dames, geloof het, moeders en vaders, die

mensen zijn met hun innerlijk leven bezig en zijn nu voor dit leven gestruikelde? Neen, zij gingen boven zichzelf uit, maar afdalend de linkse weg af en niet rechttuit. Die mensen beleven hun ik. Maar beleeft u dat nu? Beleeft u in de maatschappij uw waarlijke ik als u normaal bent?

‘Wat is nu normaal zijn?’ zegt André. ‘Ben ik normaal? Ben ik pertinent bewust bezig om een klein fundamentje te leggen voor mijn denken? Ik leef, ik ben teruggekeerd vanuit het Al en dat zal niemand zien, want de mens kan dit niet verwerken. Nu moet ik leren denken, dat ik niet te ver ga. Als ik te ver ga, kan dat leven wat daar slaapt’, dat is dan de Wienerin voor hem, ‘die kan me niet volgen, dus ik moet me aanpassen. Maar ik was in het Al. Ik moet normaal zijn. Ik moet geen hoogmoed hebben, want dan breek ik reeds, en dan ga ik linksaf, de duisternis in. Ik moet me niets verbeelden. Als ik dat doe, dan denkt dat kind: ‘O, er gaat iets geschieden.’ En ze moeten niets zien. Ik moet heel eenvoudig, als de natuur het heeft geschapen, als Moeder Natuur het heeft verdicht, heel eenvoudig, heel kinderlijk, zuiver moet ik beginnen aan die fundamenten te leggen. Ik moet met niemand en met niets in opstand komen, want dan ben ik verkeerd voor daar en dan kan de meester mij niet bezielen, dan kan de ruimte mij niet helpen, wil ik bereiken dat al het leven met mij gaat spreken.’

En tegelijk is de aura waarin hij ligt, het is ’s morgens zes uur, het is nog duister, komt in die aura, in die duisternis, het is duister, donker, komt er leven. Hij zegt: ‘Kijk, mijn hemel, mijn God.’

De aura hier die kan reeds spreken en zegt: ‘Kijk, ik was precies hetzelfde. Wat u daar hebt gezien, dat ben ik, maar ik dien nu u. Uit dat alles ben ik geboren. Ik ben levensaura. Wilt u mij zien? Kom dan tot mij en verdicht mij. Verdicht mij, dat wil zeggen: daal tot mij af en ge zult uw krachten zien die u de levensadem geven.’

Hij ademt, hij vraagt zich af: ‘Mijn hemel, mijn hemel, mijn meester, waarheen gaat dit? En toch, dat is natuurlijk een verder stadium’, zegt André. ‘De aarde is geschapen, toen was de maan en de zon en het universum reeds miljoenen jaren oud. En toen kreeg de aarde door de verdichtingen, dat heb ik geleerd door de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’, kreeg de aarde verruiming, bewustzijn. Deze levensaura is plasma, is als de aura die de Almoeder bezit, maar deze levensaura voedt mijn organisme als cel. En dit leven komt in een eigen stadium en dient mij. Nu is de aarde een vonk. De ruimte zal straks slechts een vonk zijn van de Albron. En de mens – dat heb ik nu beleefd – overwint dat alles indien de mens één wordt met het leven, door de Albron geschapen. Daarmee moet hij beginnen.’

Dat speelt zich in 1944 af. De oorlog door, al die jaren hebben wij de andere boeken geschreven. En nu leggen wij fundamenten voor de Universiteit

van Christus, de Kosmologie op aarde, opdat de mens de ene God zal leren kennen.

De tijd gaat voorbij. Hij maakt zich gereed. En nu moet hij denken, normaal, eenvoudig, stoffelijk denken, stapt het bed uit, hij wankelt, hij voelt dat er niet voldoende bewustzijn is om hier te lopen, om de bodem te voelen. Hij zegt: 'Doordat ik vannacht dat alles heb beleefd, ben ik gevoel kwijt van deze wereld. Ik voel dat. En naarmate ik meer reizen ga maken, meer gevoel gebruik om te analyseren – de wetten van God voor vader-, moederschap, leven, licht, liefde – zal mijn gevoel hier vrijkomen voor de ruimte en dan krijg ik een eenheid met alles.'

En dat gebeurt en daar moet u ook aan beginnen. Hij staat op, hij maakt wat water warm, iets anders is er niet. En dat is zijn warme dronk voor het lichaam, het organisme, hetgeen hij te eten en te drinken heeft.

'Wat klopt dat toch', zegt hij tegen zichzelf, André, 'kan ik, nu ik uit dat Al kom, iets beters gebruiken dan schoon, rein, warm water? Het is of God het zo heeft gewild. Koffie of thee, ja, wij hebben het niet, maar dit is het dat mijn denken en voelen in harmonie brengt met hetgeen waarin ik nu leef. Dit is het, eten hoef ik niet, want ik ben vol. In mij leeft een bron die onuitputtelijk is want mijn geest is tot eenheid gekomen met die wetten en mijn organisme heeft niets meer te vragen. Ik ben vrij eigenlijk van honger en dorst.'

Dat gebeurt er met de mens, voor de mens, wanneer de mens geestelijk begint te denken. En daarom kan André zeggen: 'Ja, Ramakrishna, nu begrijp ik (je) en ik begrijp die oosterlingen ook, waarom jullie dat en die en deze dingen niet willen eten. Ik begrijp nu dat je één wilt zijn met de natuur. Maar ik leef hier in het Westen, ik moet zorgen dat mijn lichaam op kracht blijft, want ik moet die wetten verstoffelijken. Meester Zelanus moet mijn organisme kunnen gebruiken, mijn handen. En indien ik geen kracht meer heb, wat moeten wij dan doen? Daar neerzitten, ja, met de apostelen, dat is prachtig, maar dit is veel ingewikkelder, dit kost moeite, dit kost strijd, dit is eigenlijk alles, om in de maatschappij te bewijzen wat u wilt.'

En even later komt hij buiten en dan staat hij en kijkt hij naar een prachtige blauwe morgen, midden op straat. De mensen kijken hem aan, hij volgt de mensen, kijkt terug naar het heelal. Er komt een meneer bij hem die zegt: 'Schrijft u nog boeken, meneer?' De man kent hem.

Hij zegt: 'Ja, meneer.'

'Waar kijkt u naar, vliegt er een eend voor u hier in de ruimte, komt er wat eten?'

'Nee, ik kijk naar dat machtige mooie blauw dat zich in al die miljoenen jaren heeft verdicht en nu het kleurenrijk Gods heeft aanvaard.'

De man komt zó (spreker maakt bekend gebaar).

‘Ik heb uw boeken gelezen, enkele’, zegt de man, ‘maar houdt u nu nog niet op, nu de mensheid kapot gaat, geslagen wordt, gemarteld wordt, in de gevangenis wordt gesmeten? De mensheid wordt vergast en u hebt het nog altijd over een God die liefde is?’

‘Ja,’ zegt André, ‘moet u zien, moet u kijken hoe machtig mooi dat is.

Ja, dit is wel blauw, maar straks als u verder gaat, dan is dit geen blauw meer, want dit is slechts schijn. Het kleurenrijk Gods krijgt de beschijning van de zon, zeker, maar als u daar doorkomt en steeds verder gaat – o, het was daar zo prachtig – en dan komt u in een stilte, zó stil, zó ontzagwekkend stil, dat u begint te schreien door die stilte en dat je God dankt dat je nog mens bent en dat je dit alles kunt begrijpen. En als je door die stilte heen komt dan komt er een nieuwe wereld en dat is de wereld van de geest en nu wordt het nog stiller, totdat gij geen gevoel meer bezit, meneer. En als u dáár doorheen gaat dan komt er duisternis en dan wordt het weer stiller, een andere stilte dan de geest en de stof bezit en dit blauw door is ontstaan.’

En die man staat zo bij hem en kijkt ook. En er komen andere mensen en die stonden er ook en keken ook. Eén geluid hoort André. ‘Zover’, zegt een moeder van zeventig, ‘zijn wij nu al gekomen dat de mens door honger het blauw aan de hemel bekijkt’, en zij verder.

‘Mijn God’, denkt André, ‘wat heb ik gedaan?’

Daar staan zes, zeven, acht mensen, en de een doet zó, de ander heeft medelijden met hem. De man zegt: ‘Natuurlijk, we ijlen allemaal op de dag door honger en dat is te begrijpen. Wees voorzichtig, beste man, wees voorzichtig en smijt die boel van u af, u wordt gek! Of het is door de stoffelijke ellende die u nu beleeft, zoals wij dat ondergaan.’

Maar André heeft iets geleerd. Hij kijkt in de ogen – toen hij in de ruimte zag – in de ogen van meester Alcar, hij zegt: ‘Wat doe je nu, André, wat doe je nu? Heb ik je niet geleerd, toen ik voor het eerst begon en met je ging werken en dat je op straat, midden in de stad naar de hemel stond te kijken en dat de mensen in die drukke straat ook stonden te kijken en zeiden: “Die chauffeur is kinds”, dat je mooie, machtige muziek beluisterde en dat ik zei: “Ja, maar zó gaat dat niet, dat moet allemaal vanbinnen gebeuren, dat mogen de mensen niet zien.” En nu sta je naar de ruimte te kijken en je lost op, je verwaast, je weet niet meer wie je bent en waar je bent. Je ziet het blauw, je gaat door de stoffelijke kosmos, je gaat door de geestelijke wereld en daarin zag je mij, want daarin ben ik.

En dan verder, en kijk nu eens naar de mensen op aarde. Wil ik verdergaan, André, dan moet jij mij bewijzen wat je kunt. En dan ga je niet zo op straat staan om jezelf naar die ontwikkeling te voeren, dan wandel je dood-

eenvoudig door de straten, je praat tot de mensen. Wat had je nu gedaan? Praat eens met die mens daar en vertel hem eens, dat je werkelijk normaal bent en dat je pertinent wist waar het om ging.’

En de mensen gaan weg en die meneer wil weggelopen en dan komt André: ‘Meneer, luister eens even, u lachte natuurlijk.’

‘Ja, natuurlijk lachte ik, die mensen hebben u ook uitgelachen.’

‘Maar, meneer, ik stond even te denken. Ik dacht dit – en dan zult u het normale zien – indien Adolf met zijn V2 dát kon doorboren, dan zou hij dat doen, maar waar komt hij dan terecht? Als ik even keek, wil dat zeggen dat ik in mij toch de God die liefde is, voel en beleven kan. En denkt u dan maar aan narigheid en afbraak, de God die achter dit alles leeft en de wetten heeft geschapen – die ik ben, die u bent, of bent u geen mens? – die is altijd en eeuwigdurend, nu nog liefde. Altijd, eeuwigdurend zal Hij zijn: de wet God, die de mens tot het licht voert en daarin zag ik vanmorgen die reine klaarte.’

Ja, denkt André, dat is het nog niet, ik moet die man terugvoeren, mijzelf terugvoeren op de aarde. Hoe kom ik terug op aarde, want ik ben hier iets kwijt. Hij zegt: ‘Meneer, hebt u ook zo’n honger?’

‘O, ziet u, honger is het, de ijelheid is het. Ja, ijlen door honger. U bent ja een geraamte en elkeen zal het u vergeven. U hebt honger, meneer. Doet u niet aan zwart (de zwarte markt)?’

Wat had u verwacht vanmorgen van mij – praat ik nu tot u – terug uit het Al en dan maar de wetten van God beleven, een bloem, een boom? Bloemen zijn er niet, waren er niet in die tijd, alles was opgelost. Ja, in de natuur zag u zo’n klein sprietje.

André staat hier voor de werkelijkheid, voor zichzelf, in de narigheid, 1944, de maatschappij, de mensheid, maar hij is bovendien vrij van deze chaos. Maar hij moet erdoor, zal erin leven omdat hij nog steeds op aarde is en door de stoffelijke openbaringen zijn bewustzijn moet opbouwen.

‘Och ja’, zegt de man, ‘ik kan me dat indenken, u leeft altijd in die werelden en het is de moeite waard. Maar u ziet het, als ik u de raad mag geven, meneer, stop. Ga neerzitten en zoek naar wat eten en naar wat drinken en dat is het beste dat u doet, verkoop alles, meneer. Maar kom niet aan met wijsheid, dat heeft niets te betekenen.’

De mensen zijn weg, hij gaat verder. Hij komt op de hoek van een straat, alles botst tegen hem op. ‘Waar ben ik?’ De mensen voelen niets. Hij kijkt – hij heeft u dat probleem reeds een keer gegeven – er staat een dame te kijken en voert een hond over de straat. En weer verwaast hij, hij zegt: ‘Kijk, dat is de mens, dat zijn beenderen en dat is een hond.’ Hij ziet wat die hond doet, maar hij is bezig om te analyseren. Hij zegt: ‘Die hond die heeft ziel en die heeft geest en die heeft stof. Uit het Al – waar ik was – is er in dat leven een

ziel geplant, gelegd, die is ergens uit gekomen. Ik weet wel vanwaar, want meester Alcar bracht mij reeds in die toestand.'

Die vrouw gaat al kijken. Hij staat daar zo met zijn handen in zijn zak, praat innerlijk, denkt. Omdat die dame, die moeder niets zegt, kijkt ook ... Zij denkt dat hij ook kijkt. Maar hij vliegt heen en weer naar de Albron, omdat die hond daar zich rondwentelt door beentjes en hij zijn scheppingen, zijn analyse kan volgen. Die hond heeft ziel, geest, leven, dat is een moedertje. Straks is dat dier vader, de hond reïncarneert ook, want het dier, alle dieren krijgen 'vleugelen'.

'Ha ha ha ha,' hij lacht. Is dat toch machtig, ik krijg hier het bewijs. Die vrouw, ik, dát is de hoogste graad. Ik ben een godheid, zij ook. Maar die hond, dat is een heel andere afstemming, dat is een levensgraad, die komt ná mij. En ineens kijkt de vrouw op, 'Na mij', vliegt over zijn lippen, toen zegt ze: 'Wat na u?'

Hij zegt: 'O, ik was denkende.'

Weer verkeerd. Weer lost hij op in het Al. En meester Alcar flitst door zijn leven heen en zegt: 'André dan toch, als je zo doorgaat, sta ik stil, want ik maak een gek van je. Je verliest jezelf, je weet niet meer wat je doet.'

Want de kosmologie vraagt alles. In het Oosten zijn er honderdduizenden bezweken door dit. We leggen dus fundamenten om te denken.

'Vindt u dat ook niet vreselijk', zegt de dame, 'dat die hond daar, door de beentjes wentelt? En het dier heeft honger, waarom eet dat dier die lekkere beentjes niet op?'

'Ha ha', André moet lachen, want dát was zijn lach, hij zag dat de hond door een hond wentelde. Hij zegt: 'Mevrouw, dat zijn hondenbeenderen en lust de eigen soort niet. Vindt u dat zo vreemd?'

'Wat zegt u?'

'Mevrouw, de God als mens at de hond. Maar de hond als hond eet de hond niet. Dit leven weigert om diezelfde afstemming in zich op te nemen en is geen groots fundament voor de mens. U ziet het, we zijn nog dieren, maar veel erger nog dan dieren. We hebben geen menselijk bewustzijn, geen geestelijk bewustzijn. Het goddelijke leeft in ons, dame, maar wij mensen eten dieren, ratten. Hoe duur is nu de rat?'

Toen zegt ze: 'Mijn broer heeft er verleden een gekocht voor vijftwintig gulden en die was nog lekker.'

Toen zegt André: 'Ja, dame, de kosmologie van die rat voert mij naar een zelfstandigheid die uit rotting is ontstaan.'

'Kan rotting een zelfstandigheid bezitten die de mens kan eten? Maar, mijn God, in welke wereld kom ik nu?'

En dit, mijn zusters en broeders, is de weg voor de analyse indien u kos-

misch wilt leven. Indien u in harmonie wilt komen met de ruimte, met uw ziel, met uw geest, dan moet u door het leven dat u dagelijks ontmoet, dan gaat u door dat leven heen, als dood, als geboorte. U gaat erheen en beleeft het vader- en moederschap. U komt tot ruimtelijke verklaringen en uitdijing. En aanstonds zult ge die wetten opnieuw zien en anders, want uw leven, uw persoonlijkheid, uw gevoel ontwaakt.

André gaat weg, hij komt langs een straat, langs een gracht en dan staat hij voor een grote boom. Hij kijkt, hij hoort gejammer. Heeft een boom pijn? Kan een boom schreien? Hij hoort geschrei en dat geschrei komt uit die boom.

‘Ik begrijp het, want gisteren toen ik hier voorbijkwam – het lijkt wel of ik honderduizend jaar ouder ben geworden, mijn lieve vriend – maar gisteren had u die arm nog en die arm is nu weg. En hebt u daardoor pijn? Hebben ze u een arm afgezaagd?’ En daar staat hij weer. Hij vraagt aan een boom, geachte wereld, hij vraagt aan een boom of de boom pijn heeft nu ze een arm hebben afgezaagd.

De sferen kijken, de meesters in de sferen volgen hem en maar telkens en telkens trekt de Albron zijn leven weer op en dan is hij een kind, dan komt die eenheid. Die moet komen, willen wij verder kunnen gaan, maar hij moet het bewust doen, bewust, bewust, bewust.

‘Laat geen woord over uw lippen komen’, zegt de ruimte ineens tot die boom en hem, ‘laat, indien ge mij wilt beleven, uw innerlijk gevoel niet verstoffelijken, want als u de woorden verstoffelijkt dan bent u uw bezit kwijt, dan hebt ge geen persoonlijkheid meer, dan bent u anders, dan stapte u vanuit die wereld in de mijne en dan zou ik u kunnen smoren.’ Dat zegt de boom.

‘Zou je ook een arm willen hebben, André? Heb je mij al gezien in het Al, bloei ik daar? Ben ik ook vader, en moeder?’

‘Hoor die snotaap daar eens’, zegt plotseling het water. ‘Ziet u, dat is een kind van mij, André. Hoor je mij, hoor je me, André? Ben je met me één? Waar was je? Heb je mijn moeder gezien? Heb je alles gezien? Heb je mijn ziel, mijn geest, mijn persoonlijkheid, door de Almoeder waardoor wij allemaal geboren zijn, (gezien)? Heb je haar gezien? Heb je mij gezien? Heb je hem gezien? Hij is in mij ontstaan, André, in mij, want al het leven dat je als een verstoffelijkte vonk ziet, is in de wateren geboren; en dat ben ik, ik ben moeder.’

André kent nu ‘Het Ontstaan van het Heelal’. En voelt u nu, mijn zusters en broeders, dat meester Alcar maar niet met de kosmologie kon beginnen en dat de drie boeken ‘Het ontstaan van het heelal’ slechts fundamentjes zijn voor de waarlijke kosmologie die we nu gaan beleven? Dat is het één-zijn met het leven van God, dat is een bloem en een plant en water.

De boom gaat spreken. En Moeder Water zegt: ‘Die aap daar, moet die janken? Wat heb ik niet meegemaakt? Kijk, daarginds, André, vannacht kwam er een Joods kind in mijn armen, ze smeed zich in mijn armen en zei: “Hier, hier ben ik zeker.” Maar, kan ik er iets aan doen? Ze stikt, ze verdrinkt, haar levensaura is menselijke bewust en niet waterlijk dierlijk. Ik ben onbewust, maar ik neem haar in mijn armen en nu zal zij een rottingsproces in mij ondergaan. En die wetten kan ik je verklaren, want ik ben bewust (daarin). Bij ons is er geen schaduw, voor mijn leven is er geen duisternis, want ik kwam regelrecht vanuit die bron nu naar hier. Ik ben bezit van Moeder Aarde, natuurlijk, maar Moeder Aarde ben ik. Jazeker, ik heb een ander gewaad gekregen. Daal in mij af en ge voelt steun, hardheid, verstoffelijking. En dat is een stoffelijke openbaring. Je voelt modder, je voelt hardheid, dat ben ik ook als elementale wet. Toen kreeg ik een karakter. En dat zul je allemaal leren, André, indien je met mij wilt spreken.’

En daar staat André-Dectar op straat. Den Haag is verdwenen en de boom krijgt een persoonlijkheid en zegt: ‘Ja, ze heeft gelijk, het is mijn moeder. Maar ze is ook maar een deel van daar, waar u was. Hoe was ik daar? Zij is een zelfstandigheid, maar ik ben dan de verdichting van haar, om haar leven te vertegenwoordigen. Welke persoonlijkheid heb ik? Ik ben ziel, ik ben geest, maar ik ben stof en in mijn lichaam is er een hart. Ja, een ander hart dan gij bezit, maar ik heb bloedsomloop, ik heb alles. Ik heb het kleurenrijk Gods, ik ben vader en moeder. Kun je zien of ik vader of moeder ben? Kun je zien aan haar, dat zij moeder is? Kom in mijn leven en ik zal je het bewustzijn schenken, André.’

En André is alweer verdwenen. Hij vliegt op die boom af: ‘Wat ben jij een goeierd, ik kan je omarmen.’ En midden op straat – de mensen lopen voorbij – gaat hij die boom kussen. Hij weet niet of die boom dáár of hier staat, hij is in het leven. De stoffelijke wijidte lost op, er is geen dichtbij zijn meer en geen veraf vertoeven, dit is eenheid, en hij omarmt dit leven en gelijk slaat hij tegen de grond want dit leven is te hard. Hij zegt: ‘Mijn God, mijn God, mijn God, de Kosmologie’, zegt André, ‘heeft me belazerd, ik heb een bult voor mijn hoofd.’ En hij (loopt) langs het water en toen hoort hij door de ruimte: ‘Sufferd, sufferd ...’

‘O, hebt u lol?’

‘Nee, dat is het niet, je had beter moeten denken, je moet naar de meesters luisteren. Je moet de afstand bewaren van het andere leven. Je kunt zo maar niet in het leven van een andere graad afdalen, daarvoor heb je gevoel nodig. Daarvoor moet je denken, dat doe je alleen maar door het één-zijn te beleven en dan rustig, innerlijk, verder te gaan en die trappen te volgen.’

‘En nu’, zegt André, ‘moet ik nog beginnen en ik loop tegen een boom.’

En daar is het water: 'En kom toch in mijn armen, André, en laten we een tijdje praten. Eindelijk is er een mens op aarde, die tot ons leven kan spreken. Ik kan je de wetten verklaren van heel deze mensheid. Of dacht je dat ik geen verstand had van Jeruzalem? Ik heb Jeruzalem gevoeld.' Dat zegt een sloot, dat is water, dat is moederschap.

'Weet jij dan iets van de Bijbel af? Weet jij dan wat een dominee is?'

'Zo'n sufferd? Ja, die ken ik. Ik ken de godgeleerde, ik ken Socrates, ik ken Ramakrishna. Wij kennen de Christus, Hij is in mij geboren, waarom zou ik mijn eigen kind niet kennen?'

Ziet u, dat wordt kosmologie. Het water, een boom, een bloem, levensadem, alles – zult ge nu hebben te aanvaarden – bezit de goddelijke kern en is uit die goddelijke kern, uit dat licht, dat leven, die ziel, die geest, dat vader- en moederschap geboren. En u weet van God alles, van de Albron alles indien gij dat wilt beleven. En dat kunnen u de ingewijden bewijzen, dat hebben zij bewezen, dat heeft het oude Egypte gekend en vastgelegd en verstoffelijkt. Dat wordt het bezit voor de mens, van de mens en is eeuwigdurend uw blijvend bezit. Dat hebt gij u eigen te maken.

André gaat verder. Hij komt bij zijn vrienden, hij zit daar. Ze vragen hem: 'Wat is er?'

'Niets.'

'Kunt u nu pret maken?'

Ja, hij kan het, hij zegt tegen Jeus: 'Neem jij mij eens even over', maar Jeus kan ook geen pret maken. Jeus denkt ook. Jeus zegt: 'Het is mij te heilig.' En de stadse (Jozef) kan er niet aan beginnen. Maar er moet gesproken worden, er moet iets gedaan worden. Hij zit daar, hij voelt even of de mens hem begrijpt, en dan zit hij neer en denkt en kijkt.

Een tafel is uit de wateren ontstaan, door die modderachtige toestand heeft het leven zich verdicht, er is groei gekomen.

'Alles wat hier leeft', zegt hij ineens, 'breng ik terug naar het Al.'

En dan zegt een adept van hem: 'Wat ben je broos. Wat zie je diep. Wat is er in jou, je lijkt zo ver weg van deze wereld. En je ogen zijn zo diep ...'

En dan kan hij zeggen: 'Ik was vannacht – jullie geloven het niet – in de reine klaarte, in het ruimtelijke één-zijn met God, waar alles is geboren. Ik heb vannacht de eerste reis voor mijn kosmologie kunnen maken.'

Kan hij nu verklaren wat kosmologie is? Dan moet hij de mensen stuk voor stuk meenemen, door het Al voeren, wat hij heeft beleefd verklaren, en dan gaan praten, gaan denken met het gemis van dit gevoel dat reeds afstemming krijgt in die ruimte, het één-zijn beleefd met nacht, zon, maan en sterren, een splitsing ondergaat.

Als u dit nu goed voelt, mijn zusters en broeders, dan begrijpt u dat uw

leven doordat ge leert denken, de wetten volgt, een uitdijning ondergaat en dat gaat allemaal vanzelf. Indien u dat niet wilt aanvaarden, indien u er niet aan wilt beginnen, dan voelt u onmiddellijk, u staat volkomen op een dood punt. U moet uw gevoelsleven erop afstemmen en de wil op honderd procent instellen, wilt ge contact krijgen met een boom, met een bloem, met water, met ruimte, wil dat – honderd procent – leven tot uw leven gaan spreken. Maar dan moet u zorgen dat uw melk niet overkookt, dan moet u zorgen als vrouw, dat uw aardappelen natuurlijk, zuiver zijn geschild en dat u ze niet zomaar weggooit, want u hebt nergens meer verstand van. Dit verstand lost op, dit gevoel en het één-zijn met de aarde dat verdwijnt omdat u ruimtelijk gaat voelen. En dat is nu de kunst. En nu geef ik u waardoor er miljoenen zijn bezweken, omdat zij zichzelf voor de maatschappij hebben vergeten.

Meester Alcar zei, met zijn negende boek, toen dat klaar was ‘Het Ontstaan van het Heelal’: ‘André, nu kun je sterven vannacht, voor de aarde.’

André zegt: ‘Nu begrijp ik het.’

Meester Alcar zegt: ‘Want je gaat kapot. Je zult bezwijken. Als straks de macrokosmos als ziel en geest, als vader en moeder gaat spreken, dan krijg je die liefde in je – dat is heel eenvoudig, hoe meer wijsheid, hoe meer liefde – en dan kun je het niet meer aan. Dan heb je geen grond meer onder de voeten, je lost op, je loopt zo het water in en je bezwijkt, je verdrinkt omdat je die eenheid ondergaat. Ik moet dus voor de Kosmologie, voor Christus en God en de sferen van licht, moet ik eindigen. Ik ben verplicht om nu te stoppen, want jij bezwijkt, over een jaar of een half jaar, maar je gaat onherroepelijk te gronde, óf er gebeurt iets, want voor de Albron’, dat zegt u ook altijd op aarde, ‘is alles mogelijk, ook dit.’

En toen hebben wij drie reizen gemaakt, zetten hem in de eerste, de tweede, de derde sfeer en lieten hem daar de hele nacht wandelen met de kinderen aan Gene Zijde – de moeders – alle sferen waren vertegenwoordigd. Hij vroeg, hij stelde vragen: ‘Wat zoudt gij willen?’

‘Ik? Terug, André. Indien je de liefde mist op aarde, dan zullen wij je die liefde schenken. Sterren en planeten zullen tot je spreken. U zult één zijn. Wij willen allen die boodschap op aarde brengen, en dan kosmologie. Over hellen en hemelen te praten, die boodschap is door een spiritualistische seance door te geven. Indien de mens maar even een klein beetje gevoel loslaat, zijn wij er reeds, leggen die woorden vast: er is geen dood, er is geen verdoemdheid. Ziet u? Maar Kosmologie, André ...’

Dan kwam Miets ... Toen kwam zijn kind: ‘Vader, gá, ik ben bij u. Als ik als meester tot u moet spreken, dan wil ik kermen van smart, ik wil lijden en lijden en lijden nu zoveel, als ik de woorden maar verstoffelijken kan dat God een vader van liefde is, dan mogen ze mij martelen en met mij honderd

miljoenen.’

André ziet het, zijn eigen kind zegt het, zijn zusje zegt het, en dan kijkt hij in de ogen van al die meesters, die mensen, die vaders en moeders die zouden willen, maar kunnen niet meer terug. Hij is op aarde. Hij zal bezwijken.

‘Nu, dan bezwijk ik maar’, zegt hij aan die ruimte, ‘dan ga ik maar kapot, meester Alcar. Wat dan nog als ik straks niet meer weet wat ik doe en ik loop het water in en ik verdrink, of ik loop onder een tram? Ik eet niet meer, ik wil niet meer eten, waarom zou ik mezelf door eten kwellen? Waarom zou ik meedoen aan dat stoffelijke geweld? Ik wil er niets meer mee te maken hebben, ik los op in het Al en ik ga ... Ja, waarheen? Ophangen doe ik mij niet, daarvoor ben ik te bewust. Maar ik ga kapot? Ik ga kapot? Dan gá ik maar kapot. Maar ík ga terug.’

En toen verscheen meester Alcar met meester Cesarino en konden zeggen: ‘André, het oude Egypte wacht op u. Ga terug, morgen gaan wij aan ‘Tussen Leven en Dood’ beginnen.’

En toen kreeg u ‘Tussen Leven en Dood’. Toen kwamen de andere boeken: ‘De Volkeren der Aarde’, ‘Geestelijke Gaven’, ‘De Grebbelinie’. Toen kwamen de ‘Maskers en Mensen’, maar de kern zou zijn: Kosmologie voor de mens. Deze boeken ... Het werd al moeilijker en moeilijker, we schilderden maar raak om het leven op aarde te houden. Alles ging spreken. En dan staan wij voor de kosmologie. Tot hier zijn we gekomen. We weten niet meer waarheen we moeten. En dan zit hij daar ... ’s Middags komt hij thuis, gaat neerzitten en kijkt en staart naar de hemel, is als een klein kind. Hij geeft zich over, maar heeft geleerd in die enkele uren om vanbinnen te denken en niet te spreken, zijn gevoelsleven niet te verstoffelijken.

Want – hoort u het? – praat geen onzin voor de maatschappij ook al hebt u gelijk, ook al leeft God in alles en is God een vader van liefde en hebt gij het over het hiernamaals: indien de mens u niet begrijpt, dan bent ú de krankzinnige. En waarom zoudt ge die hemelse gevoelens uitdelen voor niets? Nu moet u leren inzien wanneer ge spreken kunt. En dan gaat uw woord verder, dan wordt uw woord uitgedragen, dan krijgt uw woord ruimte en betekenis en is dat het fundament voor uzelf. Want de andere mens brengt het voort, het komt toch daar waar het weer wezen moet, want uiteindelijk zult ge de graad aantrekken die tot uw leven en afstemming en bewustzijn behoort, om de aarde te bevolken en te overwinnen en de mensheid deze gelukzaligheid, die vrede te schenken.

Hij komt weer thuis, zit daar een tijd, gaat naar buiten, komt weer binnen. Kijkt, kijkt hier, kijkt daar, zegt iets, moet zich instellen op dat eten: ‘Wat eten we vandaag?’

‘Bloembollensoep met een potje met drab.’

‘Ja, het smaakt’, hij neemt zo’n klein beetje, omdat die stelsels, innerlijk, zijn aan het vragen.

‘Hou toch je mond, we hebben niets meer. Mager zijn als een skelet is de moeite waard, heeft iets te betekenen.’

De middag gaat voorbij, de avond komt en als de zon zo langzaam daalt, komt hij tot eenheid met het universum. En daar ga ik u iets van voorlezen, hoe hij nu verder gaat. Een dag is er bijna voorbij, de eerste dag in de stof, uit het Al, terug naar de aarde. Denkende, voelende, als een hemels kind zo rijk, zo zuiver als kristal komt het leven in de mens en ontwaakt het goddelijke ik door te denken en te voelen, door in harmonie te zijn met het leven van Moeder Aarde.

Wanneer de avond valt, de mens niet meer op straat mag – schrijf ik – zit hij achter op het platje naar de ruimte te kijken, naar de sterren, naar de wonderbaarlijke nacht; het leven van God daarin spreekt tot zijn leven. Hij vliegt in gedachten door de ruimte en keert terug naar zijn organisme en denkt verder, hij maakt die reis weer.

‘Zie toch dit machtige panorama, het spreekt reeds’, zegt hij, ‘tot mijn persoonlijkheid’, maar nu komt er al geen woord meer over zijn lippen, het geschiedt allemaal innerlijk. ‘De sterren die kan ik zó pakken. Hoe zijn zij ontstaan? Ja, ik weet het wel. Wat is er in die miljoenen jaren al niet gebeurd? Doordat de splitsingen tot stand kwamen, begon dit universum – want zo is het – zich te verdichten en kwam de uitdijning tot stand. Toen God zich manifesteerde, begon Hij aan Zijn stoffelijke openbaringen. Dit alles is stof geworden en dat zijn allemaal stoffelijke openbaringen voor mij, omdat ik als mens dit alles eens zal moeten vertegenwoordigen, en met mij, zij, de moeder die tot mij behoort.

Toen God zich manifesteerde, begon eigenlijk eerst de stoffelijke schepping. En nu, kijk nu eens hoever dit alles is. En dat zijn allemaal openbaringen. Is het niet zo, dominee, godgeleerde; psycholoog, wat weet jij ervan? Jij staat nog altijd hier op aarde, je hebt daar niet mee te maken, maar je moet erheen. Ik ga er nu heen.’

Links en rechts kijkt hij naar de sterren, hij vliegt door de ruimte heen en voelt deze heilige, goddelijke, ruimtelijke eenheid tot zich komen. Hij kent de wetten en ziet hoe al dit leven een eigen stoffelijke openbaring onderging. Nu hij daar zo stil zit te denken, komt er vanuit de ruimte tot zijn leven: ‘Kom toch tot ons, André. Hier is het heilig – je weet het – stil en overweldigend rechtvaardig, harmonisch. Hoor je mij nu?’ De Wayti gaat spreken. ‘Zie je ons, André? Voel je ons bestaan, ons evolutieproces? Voel je het waarvoor en het waarom wij ons leven hebben verdicht?’ dat zijn nu de sterren reeds. Eerst de boom, toen het water. ‘Zie je mijn zuster? Zie je die gekke Melkweg

daar, André, die gekke Melkweg waar ze zich zo dik om maken en niet eens kennen, niet begrijpen? Kom, en ik zal je dit alles verklaren, die kruimels hebben toch niets meer te betekenen? Wie heeft ons die gekke namen gegeven, André? Ze noemen mij ster en dat noemen ze Melkweg, en dat noemen ze zon en dat is de maan en dat is een Venus en dat is een Jupiter. Wij zijn slechts graden van gevoel voor vader- en moederschap, bewust en onbewust. Ik ben niet in staat, André, om te baren en toch ben ik moeder. Jij weet toch dat wij onze eigen afstemming bezitten en dat die naam maar menselijk is?

Ga toch in mijn leven, André. Prins van deze ruimte zul je zijn als je tot mij komt en met mijn leven, met mijn gevoel, met mijn liefde wilt spreken. Kom in mijn armen, André, ik doe je niets. Die gekke boom daar, díe beleefde je niet, ik ben ruim, díe is dicht, die had je, het begin van zijn ontstaan had hij je moeten verklaren. Maar kan dat? Dan moet je tot mij komen, want ik ben ruimtelijk bewust. De boom voert je door een modderachtige ontwaking. Ik ben in deze reine klaarte ontstaan en heb mezelf mogen verdichten door vader en moeder. Ja, zie je, je kent mijn moeder immers? Dat is de eerste bron voor al de liefde en die hebben zij Maan genoemd. Kom toch, mijn lieverd. Kom, André, en laat me niet zo lang smeken. Wil je mij dan niet begrijpen? Ik ben nu één met je want je hoort mij. Is het niet zo? Kom je even met mij praten? Kom dan toch ...'

Als u die stem hoort, mijn zusters en broeders, dan staat u voor krankzinnigheid. En dan ben ik het niet en is meester Alcar het niet en geen God en geen Christus. Maar eens zult gij er doorheen gaan en dan zult ge luisteren wat die ster, wat het leven van God u te vertellen heeft, want gij hebt met dat leven te maken. Ge moet u dat leven eigen maken, of u komt niet verder en kunt u, de eerste, de tweede en de derde sfeer die kunt u nog betreden, maar geen vierde graad (sfeer). Waarom niet? Omdat u natuurlijk, kosmisch moet leren voelen en afstand moet doen van al de leugens en het bedrog dat de mens op aarde voor zichzelf heeft verdicht. En dat hebben de Bijbelschrijvers goed gekund. Nu beginnen we reeds. Wanneer we straks zover zijn dan we schreeuwen het uit, dat doet u ook, en dan zegt u: 'Houd uw mond toch met uw gebid, uw geschreeuw. Toen gij begon te schrijven, was de schepping reeds miljoenen tijdperken oud. Dat weet ik. Maar ik ben geen dominee, ik ben geen godgeleerde, ik ben slechts een kind van Christus, ik ben een kind van de Universiteit van Christus. Ik ben een adept van die gekke meesters, ziet u?'

Hij rent de keuken in, het bloed stroomt fel en klopt onder zijn hart, hij zegt: 'Is dat wat, een ster begint te praten, mijn meester, weet u het? En toch, het was wonderbaarlijk. Wondervol was het; mijn hemel, wat was dat mooi, meester Alcar. Hoort u mij? Waar bent u nu? U vangt natuurlijk alles op. Als

ik verkeerd ga, meester Alcar, sla mij dan maar, geef mij dan maar een klap midden in mijn gezicht. Breek mijn armen en mijn benen desnoods als u denkt dat ik bezwijk, dat ik een verkeerde weg bewandel. Maar dat kan immers niet meer, want ik heb de boeken. U hebt met mij die reizen gemaakt. Ja, u hoort mij en dat kunt u altijd, is het niet zo? Als ik die kern in mij voel dan ga ik verder. Wat wil de ruimte nu van mijn leven? 'Ik geloof', zegt hij, 'dat ik thans niet meer zal bezwijken.' Dat zijn de gedachten voor meester Alcar, voor de ruimte en de andere meesters. Ze moeten hem nu volgen, want wat hij denkt is van hen.

'Zij vertegenwoordigen God', smijt hij de ruimte in en wacht af wat hij zal krijgen.

En dan komt er uit die diepe nacht, maar daarachter ziet hij het licht dat zegt: 'Zo is het, André, wij denken door jou. Langzaamaan nu! Ga verder, de hemelen van God zullen spreken.'

En de meesters volgen hem en André moet hier doorheen. Wij moeten erdoorheen, of wij kunnen niet verder. En hij zal erdoorheen komen, of vroeg of laat slaat het hem tegen de grond, praat hij kosmologie op aarde en weet niet meer dat hij nog in een lichaam is, dat hij moet eten of drinken, moet slapen, en is hij volkomen geestelijk opgelost. En dat is dan de krankzinnigheid voor de mens in uw maatschappij. Maar u kunt beter en duizendmaal door de Kosmologie bezwijken dan door een klein narigheidje, zo'n beetje liefde, zo'n beetje godsdienst, waar de mens reeds door bezwijkt en uw krankzinnigengestichten door zijn gevuld. Bezwijk voor het heelal, dan hebt u tenminste een inhoud. Maar hier gaat het niet meer om ziekelijk bezwijken, hier gaat het om het bewuste kraken in de mens. Het willen vechten, het willen beleven van de God die in u leeft, dat is heel iets anders. En dat is goddelijk bewustzijn, dat is goddelijke kracht, dat is goddelijk één-zijn. En dit te bewaren voor de mens op aarde, voert u regelrecht in de armen van elke levensgraad door de Almoeder verdicht.

Hier zegt André al tegen zichzelf: 'Daar hebben de groten der aarde naar verlangd, maar ze kregen het niet.' En nu gaat hij reeds vergelijkingen maken. 'Dante, was u zover, hebt u met een ster kunnen praten? Ik ga even verder, Dante. Boeddha, Ramakrishna, ik ga nog even verder, want straks vraag ik het nogmaals en dan zult ge moeten beamen dat het niet zo is. Dat ge geen ster hebt kunnen beluisteren, dat de Melkweg u niets heeft kunnen zeggen, noch maan, noch zon, of gij had het reeds in uw tijd aan de mensheid gegeven en had ik het niet meer behoeven te doen.'

Op dit ogenblik voelt André reeds – en kunt gij voor uzelf uitmaken – dat de hele mensheid in zijn handen ligt, met alle universiteiten erbij. Er is niets meer dat nu nog in de duisternis leeft, want alles krijgt licht, het kleuren-

rijk en een goddelijke gestalte. Hier hebben de groten naar verlangd. Egypte deed er alles voor om deze goddelijke eenheid te beleven en men is ook daar enigszins zover gekomen.

‘Zo’n priester, u weet het zeker’, zegt hij aan de ruimte en aan de mensheid, ‘dat was daar een godheid. Maar hij was zó groot. Hij wist van de directe wetten in het hiernamaals niets. Een steen was voor hem nog een God. Hij was er wel dichtbij, want die steen is een deel van God, maar geen bewuste God. Een steen blijft steen. De diepte die ik nu ontvang’, zegt hij, ‘dit één-zijn had men daar nog niet en kunt ge niet beleven, want wij kennen immers ‘Tussen leven en dood’, het boek van de meesters, mijn leven als André-Dectar.’ Hij gaat verder ...

‘André’, komt er tot hem. ‘Luister dan toch ...’, smeekt de ruimte hem om te luisteren. De ruimte van God vraagt aan de mens om te luisteren? Ja. Hij als nietig kind van de aarde?

En wanneer hij aan Moeder Aarde denkt, komt er: ‘Ja, mijn kind, ga dan toch, André. Je bent de enige nu in deze tijd voor heel de mensheid, André. Jij zult immers voor mij dienen?’

Hij praat nu tot zichzelf: ‘Ik ben een eenling, ik ben een eenling hier op aarde. Ik kan het leven van God beluisteren, zo diep, en dat leven is anders dan hier op aarde. Dat leven is lief, dat leven is rechtvaardig en Moeder Aarde is nu een kind van mij.’

Zo is het. En dan komt er opnieuw tot zijn ziel en bewustzijn: ‘In ons leven, André – luister dan toch – is er nooit nacht.’

‘Dat klopt,’ zegt hij.

Voelt u? Als u tot die eenheid komt kunt ge nu reeds analyseren, indien u de boeken, de eerste fundamenten van de meesters hebt gelezen en eigen hebt gemaakt.

‘Dat klopt’, zegt hij, ‘want daar is achter de dampkring van Moeder Aarde steeds licht.’ En dat zegt een ster, ziet u, die ster vertegenwoordigt waarheid.

Hij zegt: ‘Mijn hemel, jij weet!’

‘Jazeker’, zegt zij, ze komt terug, ‘ja, ik weet, maar of ik een hij of een zij ben, dat zul je aanstonds leren kennen, André.’

‘Maar dat weten miljoenen mensen niet eens, ster van de ruimte, dat weten de mensen niet, dat er achter de dampkring in het universum eeuwigdurend licht is, want dan wisten zij immers dat de Bijbel met onwaarheid begint?’

‘In ons leven is er nooit nacht. Wij beleven al, wij beleven nu, jazeker’, zegt de ster, ‘het eeuwigdurende licht. Ook al komt er een tijd dat mijn ruimte uitdooft, want ik ga verder, André. Jij zult straks de uitdijende wetten voor het heelal leren kennen op de volgende reis. Je bent nu bezig om fundamenten te leggen voor je ziel, je geest en je persoonlijkheid. Is het niet zo?’

En nu is er al een eenheid, hij kan spreken. ‘Voelt u’, vraag ik hier aan u in dit werk, ‘voelt u, geachte lezer, mijn zusters en broeders, dat dit de weegschaal harmonisch beïnvloedt, dat hij dat wat hij in het Al heeft beleefd nu vergelijken kan en de weegschaal weer in harmonie komt en hij niet links kan slaan noch rechts, maar recht door gaat als een kind indien er geen kwaadheid, geen boosheid, geen hartstocht, geen vernietiging in hem leeft en hij wil zijn: liefde.’

‘Ja’, zegt de ster nu, ‘indien je geen liefde was, André, geloof mij, ik kon je niet in mijn leven optrekken, want dan had ik mij te buigen voor je duisternis, je kwaad zijn, je boos zijn, je haat, je vernietiging. Hoe wil ik nu een kind kunnen bereiken dat bezig is om het leven van mijn moeder, van vader dood te knallen, het leven te ontnemen? Hoe wil ik over mijn rein goddelijke bewustzijn spreken, indien dat gevoel er nog is? Nu? Wie wilt u nu op aarde bereiken? Wie wil u de goddelijke eenheid geven’, zegt zij, een ster, ‘indien u liefhebt dat het leven van God verduistert en kraakt? U bent nu niet te bereiken, onherroepelijk niet te bereiken. U sluit zichzelf af voor die kosmische uitdijning en ontwaking. U bent nog niet aan die ontwaking begonnen. Want wanneer gij deze ontwaking wilt beleven, wilt verstoffelijken, dan’, zegt de ruimte en schreeuwt nu alles, ‘zult gij dit leven in de liefdevolle harmonie vertegenwoordigen. En is er dan verdoemdheid? Kan God nu Zijn leven verdoemen? Dat is een leugen, dat is een onwaarheid. En die zult ge nu door mijn, door Zijn licht uit uw leven verbannen, of dat houdt u vast, u komt nu niet vrij, u kunt niet verdergaan en krijgt de Kosmologie nimmer de ‘vleugelen’ van de ruimte te beleven, u komt van de aarde niet los. Maar jij kunt komen, André, en we zullen één zijn vanavond, ik heb je heel veel moois te vertellen. Kom je nu, André?’ vraagt ze.

Hij gaat er niet op in, hij kijkt naar de maan, hij denkt: ‘Jazeker, vanmorgen ben ik tegen een boom aangelopen en even later liep ik bijna dat water in.’ Hij stond al tot aan zijn voeten in het water en zou erin gaan en verdrinken indien meester Alcar hem er niet uittrok. En nu, wat moet hij nu beginnen? Indien hij een vaart wil nemen op eigen kracht, vliegt hij van het platje af en valt verpletterd op de grond. Hij gaat niet, hij denkt. Hij gaat er niet op in, hij kijkt alleen naar de maan. Ook zij straalt licht uit – ja, dat weet hij – maar dat is verkregen bezit van de zon.

En onmiddellijk komt er weer: ‘Ja, dat weet ik. Mijn moeder kreeg verlichting door de scheppende kracht van mijn vader en dat heb je trouwens leren kennen, André. Mijn moeder werd verlicht doordat de zon, de scheppende kracht, door die splitsing tot stand kwam en kreeg mijn moeder haar eigen moederlijke zelfstandigheid en kon zij aan haar baren en scheppen beginnen.’ Dat zegt nu de ster.

Er is geen meester meer nodig indien u de eenheid beleeft met uw leven. Voelt u dit? Is dit niet duidelijk? Maar u moet het zich eigen maken. We spreken altijd over eigen maken. 'Begin nu. Nu, nu, nu', smeekte ik u, voor uzelf. 'Begin nu natuurlijk, liefdevol te denken en het leven zal tot u spreken.'

Is dit niet onfeilbaar door de Albron geschapen en vergeestelijkt en verstoffelijkt?

Als u toch aan de kunst begint, moet u toch studeren dag in dag uit, wilt gij iets voor de kunst betekenen. Maar voor uw ziel, uw geest, zult ge door de wetten, de stoffelijke openbaringen heen moeten denken, wilt u uiteindelijk kunnen zeggen: 'Door die aardappel, door dat groen, door die bloem ben ik heen. Ik weet zelf waar ik geboren ben. Ik was daar en daar. Ik leef reeds miljoenen jaren op aarde. Ik was vader en moeder. De reïncarnatie ken ik, ik ben wedergeboren. Ik ben nu hier, ik doe dit, zó is nu mijn toestand. Ik hou van God, maar ik heb nog innerlijke praatjes en die moeten eruit. Ik moet mijzelf in harmonie brengen met leven en dood.'

En dat komt nu uit de ruimte, door een ster tot André. Hij gaat er nog niet op in.

'Maar', zegt André ineens, 'hebben de Bijbelschrijvers zich eventjes vergist?'

'Ja, je hebt gelijk', het is de maan die dat zegt en verder gaat. Hij hoort: 'Hebben de Bijbelschrijvers, André, zich eventjes vergist? Ik ben een 'licht voor de nacht', en ik heb geen licht. Ik krijg het licht van mijn man, mijn lieverd. Dat is mijn lieverd, dat is mijn liefde. Wij zijn één, we zijn één organisme, hij is de vader en ik ben de moeder.'

En ik werd 'een licht voor de nacht', ik ...? De God van al het leven schiep mij als 'het licht voor de nacht'? En mijn kind is het; de aarde, André, waar je nu op leeft, waarvan je nu naar me kijkt, de aarde maakt de nacht. En ik, mijn leven, ik ben nu dood, ik ben stervende, dat weet je. Maar toen ik in mijn baringstijd was en leefde, André, daarin kun je zien dat ik altijd en eeuwigdurend duisternis bezat. Want in de duisternis zal ik mijn leven het licht geven en zullen wij baren.

En hoe is Moeder Aarde? Dat is een kind van mij. Heeft Moeder Aarde licht van zichzelf? Waarom hebben de Bijbelschrijvers niets over mijn kinderen gezegd? Maar ze gingen naar boven om te kijken hoe laat of het was. En die tijd begrepen zij niet, ze zagen een uurwerk dat ondersteboven stond, maar de wetten lagen eraan vast. En indien ze dat hadden begrepen, hadden ze een reis kunnen maken, die jij zo-even met de meesters hebt gemaakt, en hadden zij het Al-ontstaan gezien en beleefd als licht, als leven, ziel, geest en persoonlijkheid, rechtvaardigheid en harmonie. Is het niet zo, André?'

Moeder Maan spreekt nu reeds. Is het niet om je leeg te schreien van geluk?

‘Ik moet nu een licht zijn voor de nacht’, zegt Moeder Maan, de Eerste Kosmische Graad, ‘maar jij weet nu dat ik mijn licht van mijn lieverd heb gekregen. Zie je mijn lieverd, André, de zon? Ze hebben van hem een zij gemaakt, dus moeder, maar hij is mijn vader, mijn schepper. God is dit, wij zijn Goden, wij beiden zijn één. Ik ben straks op de Vierde Kosmische Graad ben ik scheppend en hij is barend. Hij straalt uit en wordt baring en ik straal uit, ben baring en zal scheppen.

Dat zijn de wonderen voor het heelal, waardoor jij, André, met de meesters het uitdijende heelal van elke vonk, maar nu op macrokosmische afstemming, zult leren kennen en voor de mensheid hebt te verstoffelijken. Ben je nu nog sterk, André? Als ik tot je kan spreken, mijn kind, je bent op mij geboren, ben je dan niet sterk, André? Wat kan de mens je dan geven, als je mijn liefde voelt, mijn één-zijn ondergaat? Wat kan de mens je dan geven, André, indien de mens wartaal spreekt over een vader die licht maakt voor de nacht, en een wartaal betekent? Er is geen verdoemenis, André, het leven is eeuwigdurend. Want ik ben de berende moeder voor deze ruimte, ik heb dit leven gegeven, ik heb mijzelf gesplitst. Dat zul je straks volgen en leer je kennen en zien. Beleven zul je hoe ik aan mijn verstoffelijking begon.’

En nu gaat de ster verder en zegt: ‘Hoor je mijn moedertje, André? Zij is mijn moeder, jouw moeder. Al het leven in de ruimte heeft zij geschapen. Zij is dus precies hetzelfde, waardoor de Albron zich manifesteerde als Almoeder. Nu krijgt de maan de zelfstandigheid als moeder te zijn voor deze ruimte, dit universum, dit goddelijke, macrokosmische organisme, dat de microkosmos zal baren en scheppen.

Jij bent een micro, André, en ik ben een macro en we hebben maar één gevoel, één liefde, één leven, één afstemming, wij zijn beiden Goden. Jij bent bewust mens, ik, als stof om te dienen, ik ben een deel van dit macrokosmische lichaam. En kom tot mij, kom in mijn armen, André. Jij bent de prins van de ruimte. Ik moet je dienen, ik zal je liefhebben, ik zal je mijn leven en mijn ruimte verklaren, indien je mij maar wilt aanvaarden’, dat zegt een ster, dat zegt de maan.

‘Zie je mijn tante niet, André?’

Voelt u, dat het huisgezin op aarde regelrecht vanuit de macrokosmos, mijn zusters en broeders, tot de aarde is gekomen, en dat de macrokosmos, als vader en moeder, het kind bezit door sterren en planeten? Dat is uit dit macrokosmische lichaam ontstaan.

De ster zegt: ‘Vraag het’, ja, dadelijk heet die ster Wayti, ziet u, ‘vraag het mijn Moeder maar en je krijgt antwoord. Wat zijn de mensen daar toch ongevoelig, André. Ken je nu het bewustzijn van die massa? Wat zal die Adolf straks een pak slaag krijgen, indien hij weet dat jij je als mens nimmer aan de

wetten van God mag vergrijpen. De ruimte weet immers dat er een kwaadheid, een boos mens op aarde leeft, die de massa knecht en slaat, verbrijzelt en in een concentratiekamp zet, die de mensen laat vergassen. Dat weet elke ster.'

En daarom konden wij schrijven: Adolf Hitler vecht niet alleen tegenover het goede op aarde, maar momenteel staat hij tegen sterren en planeten. Niet alleen tegen sterrennachten en lichten, maar hij staat tegenover zon, maan en sterren. Tegenover God en Christus, de ganse ruimte door God geschapen. Het kleine insectje is nu dodelijk vergiftigend indien je dat insectje wilt vergassen, maar dat wist Adolf Hitler niet, dat weet dat kwaad niet. Dat weet geen Stalin, dat weet geen bolsjewiek, dat weet geen demon, geen satan, want die mensen zullen nog ontwaken. Zij zullen eens tot de overtuiging komen dat het water, dat een bloem, dat een boom kan spreken en dat in al het leven het goddelijke ontzag en gezag aanwezig is.

Nu ben ik eerst bezig met zo'n stukje. Waar moet ik naartoe, mijn kinderen, om u de kosmologie te verklaren, te ontleden. Begrijpt ge nu dat ik tot u zei, dat we duizenden reizen nodig hebben om u bewustzijn te geven? Nu moet ik nog beginnen; in vredesnaam, vader, geef mij honderd miljoen jaren en ik kan de mensheid het kosmische geluk geven.

Ik schei er nog niet uit.

(Tot de geluidstechnicus): Hebt u nog vijf minuutjes?

Ik zal me losmaken langzaamaan.

En nu komt hij vrij, hij gaat denken: 'Ja,' zegt hij, 'ik wil even met je één zijn, ik kom en dan zullen wij tezamen over de maan, over zon, sterren en planeten spreken. Wie ben jij eigenlijk?'

Dan komt vanuit de verte, uit de ruimte, Moeder Maan, ze zegt: 'André, zij is het levenslicht van mij. Ze is een kleine zon. Ze is vader, maar ze is ook moeder, want ze heeft zich verdicht. Ik ben de Eerste Kosmische Graad, dat weet je. Dát is het, André, wat ik zeg, en als je dit vasthoudt – dat kun je immers – zul je haar begrijpen en kunnen volgen. Ga nu, mijn jongen, mijn kind, geef haar, geef ons dat geluk dat er een mens tot ons komt vanaf de aarde en de ruimte overwinnen zal en die ruimte naar de aarde zal brengen. Waarlijk, André dat is de prins van de ruimte, de profeet die het kosmische bewustzijn bezit en die de wereld eens krijgt te aanvaarden.'

En nu komt hij vrij van zijn organisme en vliegt de ruimte in, zijn organisme zit daar op het platje en beleeft zijn slaap. Hij is eruit, voelt u? Als u nu oplost en u gaat weg, dan kunt u zien dat wij bewust kunnen uittreden, dat we de geestelijke, de lichamelijke trance hebben moeten overwinnen. Wij kunnen ons direct instellen op het één-zijn met de ruimte, met een boom, maar dan loopt u er tegenop. U verdrinkt als u met de wateren spreekt, een

bloem kan u nu vermoorden. Een bloem, als die bloem zegt: 'Kom in mijn leven en ik zal u mijn kleurenrijk, mijn vader- en moederschap verklaren', en u daalt erin af, dan zinkt u hier neer en ligt u in de bodem van dit leven. Maar u bent hier bewusteloos of reeds gestorven, het fluïdekoord moet nu breken. Maar nu een ster, een planeet ...

Waarom, mijn zusters en broeders, heeft God het universum voor u en voor zichzelf geschapen? Dat is uw koninklijke huis, waarin gij leeft en waarin voor elk mens, jazeker, voor elk mens een plaats en een woning is. Elke cel vindt daar de eigen goddelijke afstemming terug en die is dan geestelijk, eerlijk, zuiver en braaf.

Hij, (André), komt vrij, hij vliegt. Het is rustig in de natuur, ook al vliegen er mensen in deze ruimte, gaan er mensen naar Duitsland om daar het leven te vernietigen. Hij ziet de vliegtuigen komen en hij denkt, hij zegt: 'Kijk daar eens.' En hij is vrij, de vliegtuigen gaan hem voorbij; dat wil zeggen dat hij nog stoffelijk bewust is. Hij kan nu niet naar de astrale wereld, maar hij blijft met de stoffelijke kosmos één, hij ziet die vliegtuigen gaan. 'Mijn God, mijn God, ik sta in de werkelijkheid', zegt hij 'ik vlieg door mijn 'Grote Vleugelen' naar het leven van God terug en jullie gaan daar, wie het ook is, gaan daar en lenen jezelf nog voor afbraak en vernietiging, want wat jullie daar loslaten in Duitsland, dat is afschrikwekkend. Wat moet je nu doen, mens der aarde?

Ik zal aan mijn lichaam denken', zegt hij, 'ik zal mijn kracht aan dat lichaam geven – en dan mogen jullie gaan – mijn woord komt toch tot bewustzijn. Mijn woord zal de mensheid straks aanvaarden, ook al gaat er een kleine, vijftig, vijfenzeventig jaar voorbij. Na tweeduizend begint mijn eeuw, "De Eeuw van Christus" waarvoor de meesters dienen en waarvoor nu het leven spreekt.'

Ik moet wel eindigen, kinderen, ik moet het op deze ruimte laten. Wij komen vrij.

Hij schreeuwt nog naar de ruimte, op een wijze waardoor hij zijn bewustzijn heeft gekregen, roept hij reeds en kan hij zeggen: 'Ja, ja, ja, mijn leven, waar ben je nu?' Hij gaat regelrecht – hij kijkt in dat gelaat – hij gaat regelrecht naar die afstemming. Wat hebben de tempels van Ra, Ré en Isis hiervan verteld? Dit bewuste uittreden? Hier treden we nu bewust uit. Doch André is duizendmaal verder gekomen dan het oude Egypte, dan India, dan de tempels op de wereld hebben gekund, dan de tempels op de wereld in het Oosten tot verstoffelijking hebben gebracht. Dit bewuste uittreden – of u had ervan gehoord – heeft geen Ra, geen Isis, geen Luxor gekend, want dit behoort tot deze eeuw. Dit bewustzijn behoort tot 1950, 1960, 1970, 1980 en 2000. Dit is het bezit van de Universiteit van Christus. Dit is het bezit van Zijn persoonlijkheid, Zijn vader- en moederschap. Dat heeft Hij in Jeru-

zalem gezegd. Dat heeft Hij nog even willen zeggen op Golgotha, maar het werd niet begrepen.

‘En met dit alles en met dat alles’, zegt André, ‘heb ik nu rekening te houden. Wanneer me iets wordt gevraagd dan zal ik lief zijn en zacht nu. Ik wil harmonisch zijn en rechtvaardig. In mij is geen jaloezie. Ik ben een kind van deze ruimte en nu zal ik het woord ontvangen. O, mijn God, waarom hebt U mij’, komt er nog even in hem, ‘geen plaats in het rustige Oosten gegeven, dan had ik toch de wijsheid van het Oosten naar het Westen kunnen brengen?’

Maar ineens ziet hij het Westen en zegt: ‘Als ik dit niet heb beleefd, als ik dit niet ken, hoe kan ik mij dan in dit versterken? En het Westen neemt het Oosten niet aan. De boom moet groeien in de moeder en de moeder kan niet daarheen gaan om hier haar leven te baren, of vrij van de aarde en terug in de ruimte. Ik moest dus in het Westen geboren worden om deze reizen te kunnen maken. Maar het Oosten heeft mij de bezieling, de eerste fundamenten geschonken en dat was ik en waren anderen in de tempels van Ré, Ra, Isis en Luxor. Ik weet het’, valt er nu over zijn lippen, stuurt hij de ruimte in, en naar Moeder Maan, ‘jij bent geen licht voor de nacht geweest, mijn moeder, jij hebt aan al dit leven, aan alles hier je persoonlijkheid, je moeder- en je vaderschap gegeven. Dat is het licht waardoor gij uzelf hebt kunnen verdichten en u kreeg van de scheppende bron, die zon heet, maar uw vader, uw echtgenoot, uw liefde is en betekent.’

En tot de ster zegt hij weer: ‘Ik weet waardoor jij zoveel licht hebt en je zuster niet kan bezitten, want ik zie nu het antwoord.’

En tot Moeder Aarde: ‘Ik weet het, Moeder Aarde, waarom je deze baan beschrijven moet, die wetten mocht ik reeds leren kennen, maar waar is nu meester Alcar? Weet gij, meester, dat ik vrij ben van mijn organisme en dat ik nu aan het analyseren ben voor de ruimte? Weet u, meester Alcar, dat ik vrij ben gekomen van de aarde, en dat het leven tot mij gaat spreken, dat ik innerlijk die stem en buiten mij voel? Dit is de kosmologie voor elk mens’, stuurt André naar de aarde.

‘Moeder Aarde, ik ben op weg om ... (ik sta voor) de ellendige zaken, die de mens u aandoet, uw kinderen, de mens die de demonische, de satanische afstemmingen beleven wil en de mens nu vergast, die het eten, de harmonie heeft verbroken door walgelijke praktijken te verstoffelijken. Ik sta voor al dat kwaad en zullen uw kinderen straks eens aanvaarden, ik ben de tegenpool van Adolf, ik ben de adept, de leerling van de meesters en voor u, voor het goede. Wie mij straks niet begrijpen wil, begrijpt zichzelf niet. Wie van u en van mij iets te zeggen heeft, bezoedelen wil, bekleetsen wil en wil mismaken, die mismakt zichzelf, bezoedelt zichzelf, Moeder Aarde. Straks komt

er een tijd, dat gij uw kinderen tot Golgotha kunt brengen, maar nu door deze weg, door deze wetten, die de Christus u zal schenken, maar elk mens toebehoren. Die we nu gaan zien, omdat ik het één-zijn krijg en ontvangen en beleven kan op macrokosmische afstemming. Moeder Aarde, ik ben vrij, ik ga dus even verder. De wet van de ruimte zal mij de wetten verklaren en ik zal thans vragen stellen.’

En toen kwam er tot André – ik ga straks verder en dan hoort u dit, ik moet doorgaan om u nog een stuk voor te lezen voordat wij met de uitdijning voor het planetenstelsel gaan beginnen, want dan gaan wij vanaf het maan-gebeuren regelrecht tot het Al terug en zien wij de verschillende universums geboren worden – toen kwam er vanuit de ruimte en dat is dan ook voor u, mijn zusters en broeders: ‘Ja, André, de Wayti ontwaakt onder je hart.’ En dat wil zeggen: wat de mens van God heeft gemaakt op aarde, maar zonder de verdoemdheid noch het laatste oordeel; is er niet bij. Wayti betekent: God te zien en te beleven door de menselijke, reine, moederlijke baringen en scheppingen, dat het bezit wordt na deze oorlog, deze tijd, en alleen dient voor het koninkrijk Gods in de mens, leven, licht, liefde en geluk.

Word nooit boos op een mens; verleden week, volgens de kosmos, was u het zelf. Als u nu kunt zeggen: ‘Ik ben bezig om te ontwaken’, dan kunt u ook reeds luisteren of de ruimte reeds iets te zeggen heeft. En als het woord nog niet komt, wacht dan rustig af. Wanneer u gereed bent en de eerste fundamenten neerliggen, komt ook de ruimte tot de ontwaking, de vergeestelijking en de verstoffelijking voor u hier in deze maatschappij, voor uw kind-zijn, uw vader- en moederschap. Mijn zusters en broeders, en als u dat goed gaat begrijpen, zult ge nimmer meer in staat zijn om nog één verkeerd, hard, dom, onbewust menselijk woord tot het andere leven op aarde te zeggen. U zwijgt dan liever, want dan eerst bent u verzekerd. Wat u vanbinnen beleeft, ook al was u een satan, ook al lijkt het demonisch, als het maar niet tot verstoffelijking komt, want dan krijgt het ruimte, dan krijgt het een oneindigheid en een zelfstandigheid. En wanneer u een ding, een woord, een gevoel zelfstandigheid geeft – voelt u dit? dat beleven wij nu – dan gaat het uitdijen beginnen en kunt u dat niet meer tegenhouden. Is het niet zo?

Ik heb mijn stem bijna terug.

Mijn zusters en broeders, tot over veertien dagen, dan ga ik daar weer mee verder en dan heet het ‘De mens en zijn universeel één-zijn’.

Ik dank u voor uw blijde gevoelens.

Tot zover, met de groeten van onze meester Alcar.

De mens en zijn goddelijke eenheid voor de Kosmologie

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

U krijgt vanmorgen ‘De mens en zijn goddelijke eenheid voor de Kosmologie’. Maar de boeken ‘Een Blick in het Hiernamaals’, ‘De Kringloop der Ziel’, ‘Tussen Leven en Dood’ en hierna ‘Het Ontstaan van het Heelal’ brachten u reeds tot het geestelijke één-zijn voor de mens. Zij voerden u door de hellen naar de hemelen. Ik gaf er lezingen voor, liet u de wetten beleven en hierna keerden wij terug om stoffelijke, menselijke vergelijkingen te maken ten opzichte van uzelf, uw vader-, moederschap, evolutie, reïncarnatie.

Wanneer u dat goed hebt begrepen en vooral de reizen, de lezingen die hiervóór zijn gegeven – toen wij in het Al waren, vanuit de Almoeder, de Alvader, u weet het nu, het Allicht, het Alleven, God en hierna Christus zien – dan betreden wij onmiddellijk het huidige stadium voor de mens, voor zijn godheid en zijn eenheid. Maar om die eenheid te beleven, die eenheid op te bouwen, dat blijkt nu niet zo eenvoudig, want daarvoor moet ge alles kunnen inzetten.

De mens nu, die achter de kist komt, is, indien er geloof in hem leeft, heel gewillig. Wij kunnen die mens bereiken met en door een ontzaglijke moeilijkheid, want de fundamenten die zijn gelegd, waren verkeerd. Meermalen gaf ik u beelden. De mens die nu schrikt, de mens die niet vrij wil zijn voor zichzelf, de mens die geen eenheid met geest, leven, licht, reïncarnatie, wedergeboorte wil beleven, die mens is nu niet te bereiken.

Ik gaf u beelden, opgebouwd door de realiteit, die miljoenen mensen hebben moeten leggen, die van Kosmologie en Albron en Almoeder niets begrepen, niets wisten, maar nu door stoffelijk denken en voelen, door een godsdienst volkomen uit het goddelijke gareel werden gestuurd, uit de natuurwet werden gehaald. En nu kan de vader, kan de moeder beginnen om dat kind alles weer af te nemen, omdat dit geen bezit is, geen eenheid kan zijn, geen geestelijk houvast betekent voor al die wetten, die Albron, die Almoeder waarover wij hebben gesproken.

Ik heb u, de mens die dit alles heeft beleefd in al de jaren, ik heb u enigszins opgebouwd. Ik heb fundamenten voor u gelegd. Ik heb u een tempel geschonken en dat is mogelijk omdat wij de wetten hebben leren kennen. En nu gaat het erom: hoe kunnen wij ons dat als mens eigen maken? Wanneer ik op dit ogenblik voor de mens die dit nog niet heeft beleefd, zou gaan lezen, hoe André met een ster praat – dit is dus kosmische eenheid – en een ster, een planeet vertelt van het eigen leven, vaderschap, moederschap ... Bezit

een planeet moederbewustzijn? Kan een nevel gaan spreken? Heeft dat licht voor de ruimte betekenis? Wanneer ik dat nú zou gaan doen en u bent niet voorbereid, dan lacht u mij innerlijk uit; u hebt geen fundamenten. U bent verplicht om u af te stemmen op de boeken die door de meesters, door meester Alcar aan de aarde, aan de mensheid zijn geschonken. U kunt ook andere werken lezen en juist daardoor krijgt u nu uw vergelijkingen.

Leg nu uw theosofie, de leer voor de rozenkruisers, ga verder naar het Oosten, leg de yogi naast de boeken van de meesters, van meester Alcar, van meester Cesarino, van Christus. Indien u nu niet kunt aanvaarden dat de Christus op de maan is geboren en Hij vandaar uit als eerste mens, als eerste embryo aan Zijn leven begon en dat met hem miljoenen cellen tot verdichting kwamen, indien u nu het woord van de Bijbel houdt als het goddelijke woord, komt u nooit en te nimmer tot goddelijke universele eenheid. En die eenheid die vinden wij terug, die zien wij direct in de mens tot openbaring komen. Dan kunnen wij over kosmologie spreken, maar die kosmologie voer ik terug tot uzelf en die leeft zelfs in hond, kat, een vogel. Al het leven van Moeder Natuur, ook voor de ruimte, bezit deze goddelijke kosmische eenheid. Deze fundamenten nu, mijn zusters en broeders, heeft de mens te aanvaarden en te leggen, wilt ge aan uw eigen tempel, uw bezit, uw ontwaken, uw persoonlijkheid beginnen.

Waarom en waarvoor leeft ge nu op aarde? Hoevele malen heb ik er niet over gesproken? Welke beelden gaf ik u niet? Dat we door de ruimte gingen, door de prehistorische tijdperken, Egypte, het Oosten, het Westen. Ik verbond Moeder Aarde met de ruimte. Maar wanneer gij u niet ruimtelijk kunt voelen, komt u nooit tot die universele eenheid. Eén te zijn nu met de kosmos, één te zijn nu met miljoenen problemen voor u – niet voor de mens die zijn geestelijk bewustzijn heeft bereikt – is en blijft nu de gelukzaligheid, de universele rechtvaardigheid. Het is de harmonie, het is de stilte, het is de liefde, het is de kunst, het is uitdijning voor alles, voor elke karaktertrek, die nu afstemming krijgt door het voelen en denken die de persoonlijkheid aan het ding schenkt, de kleur, de gestalte, de verruiming.

Wanneer u even terugdenkt na al die lezingen, de wetten die we hebben aangeraakt, dan moet het toch eenvoudig zijn dat u eigenlijk niets meer nodig hebt, want u weet: u hebt uw eerste fundamenten voor die eenheid met God reeds gelegd.

Toen Jeus als kind – waardoor we nu spreken – niets van dit alles wist, maar naast zich een licht zag en een blij gezicht dat hem toelachte en Crisje daar neerzat en moest aanvaarden: dat kind ziet iets, zag Jeus waarlijk in de realiteit van een goddelijke eenheid. Wanneer dat licht er niet was gekomen, er niet was geweest, die gestalte zich niet had gemanifesteerd – geloof het, dit

is de eenvoud, dit is de wet – dan had u nooit en te nimmer deze woorden nu gehoord, u had nimmer die boeken kunnen lezen, want ze waren er dan niet.

Indien u nu die eerste fundamenteën niet kunt aanvaarden voor uw geestelijk-zijn, uw leven achter de kist, dat er een astraal verdergaan is, komt u onherroepelijk nooit verder. Maar daarnaast staan we onmiddellijk voor de reïncarnatie. Wij staan onmiddellijk voor: er is geen dood, de mens komt terug, de mens kan spreken, de mens kan zich met het leven op aarde verbinden, want in de stof leeft de geestelijke persoonlijkheid. En is nu voor u allen, voor elk kind van de ruimte, ook al is dat kind een planeet, een zon, een ster, is dat het eerste geestelijke goddelijke fundament dat gij kunt leggen voor uw verdergaan, uw evolutie, uw goddelijke ik. En wie dat nu niet kan en wie maar blijft: ‘ja maar’ en ‘maar’ en ‘is dat wel zo’, die komt ook onherroepelijk niet verder en kan die eerste geestelijke stap niet maken.

Ik gaf u beelden. Ik gaf u realiteit. Er leven professoren, er leven genieën op aarde. De godgeleerde is – geloof het gerust – achter de kist een onbewuste indien dat leven geen liefde bezit. Indien de mens, de doodeenvoudige mens door zijn natuurlijk, maatschappelijk leven, zijn taak, regelrecht doorgaat en zich met niets bemoeit, geen verlangen heeft naar de Bijbel, naar godsdienst, nooit bidt, maar werkt en zijn persoonlijkheid in die wet, dat werk, die taak legt, krijgt dat leven verruiming in gevoel. Want miljoenen mensen kwamen in het leven aan Gene Zijde aan en hadden nooit de Bijbel gezien, de Bijbel zou nog geschreven moeten worden. De Christus was er niet eens, Hij was niet op aarde. Die mensen kenden geen God, die kenden alleen zon en nacht. En nu begint u te denken. Als die mensen jaarlijk fundamenteën hebben kunnen leggen voor het leven achter de kist, voor het eeuwigdurende voortgaan, wat wilt u dan nog zeggen in deze tijd, voor deze eeuw, nu u de Bijbel hebt, nu u boeken hebt? U hebt uw kunst, u hebt reeds uw wetenschappen. Maar daarnaast ligt tevens uw denken en voelen ten opzichte van die wetten, het gegevene – waarvandaan ook dit kwam – datgene (wat) op aarde is en waardoor ge nu de vergelijkingen kunt maken voor uzelf. Ik ben God, ik ben van Hem, ik kan een eenheid beleven, ik kan Hem horen, ik kan Hem zien, maar wanneer?

Nu is het de moeilijkheid om uzelf los te maken, om uzelf af te stemmen op het denken. Ik heb verleden gezegd in Amsterdam tot mijn kinderen: ‘U kunt nog niet denken.’ En dat kunt u ook nog niet. U weet wel dat u reeds een lijn hebt getrokken. U hebt reeds een kort, verstoffelijkt fundament gelegd voor verschillende mogelijkheden. Voor problemen? Neen, dat zijn geen problemen meer. En nu leert u het denken voor uw leven achter de kist. Wanneer u spreekt op dit ogenblik – en nu kunt u zien hoe noodzakelijk het was dat de meesters met deze boeken begonnen –: ‘Er is geen dood, als ik

doodga, stap ik eruit, maar hoe dat gebeurt en wat er met mij zal geschieden, dat weet ik niet, maar als ik doodga – dat neem ik onherroepelijk aan, dat voel ik – dan leef ik verder’, dát is wéér een fundament.

Nu kunt u naar ‘Geestelijke Gaven’ kijken, u kunt de boeken ‘Een Blik in het Hiernamaals’, de drie delen, lezen, dan krijgt u voor uw geestelijkheid, uw innerlijk voelen en denken houvast. De meesters, de mens die op aarde heeft geleefd en nu gereed is, komt terug en zegt: ‘Er is geen brandend, eeuwigdurend vuur in die hellen. Wat gij eigenlijk als hellen noemt, dat is er niet. Dat zijn werelden die zijn onbewust, dat zijn overgangen. De mens die vanaf de aarde komt en zijn lichaam verlaat zal nu een ruimte zien, licht zien, moederschap voelen, vader zijn naar zijn voelen en denken, het gevoelsleven dat in hem leeft en nu afstemming vindt op de wereld waarin hij nu is.’ En een nieuw fundament openbaart zich voor de mens.

Hoe ben ik? Wat wil ik? Wat ga ik doen? De kosmos beleven? Jazeker. Indien we geen fundamenten hebben ... Ik heb een fundament, ik leef, ik kan niet sterven, er is een voortgaan. Een brandende hel is er niet. Maar nu? Nu? Nu verder. Ga nu naar de geleerde. U hebt geleerd, u hebt gestudeerd, u hebt iets voor de wereld gedaan, was dat in harmonie met de ruimte, met God, met Zijn scheppingen – zoals wij dat nu hebben geleerd – (God) die één en al, en altijd en eeuwigdurend liefde is geweest? De God die alles heeft geschapen en die we nu leren kennen?

Nu kunt u de vergelijkingen maken en dat moet u, wilt u een universeel beeld krijgen. Wat bracht het jodendom? Wat brengt op dit ogenblik de katholieke kerk, het protestantisme? Al de sekten nu op aarde, wat hebben die voor het innerlijke leven voor de mens volbracht? Nu gaat u door de boeken vergelijkingen maken en langzaamaan krijgt u een universeel beeld. De éne vraag na de andere gaat zich volkomen verstoffelijken en vergeestelijken en voert u thans naar de macrokosmos, naar de Albron terug. Want daaruit is alles ontstaan.

Ik kon u duizenden lezingen geven. Ik behoefde maar mijzelf op een geleerde in te stellen en ik bracht die geleerde achter de kist. En nu: ik liet hem daar zien, ik liet hem daar spreken en ik daalde af op zijn gevoelskracht, ik stond bovenop deze persoonlijkheid en kon beginnen met vragen stellen.

‘Wat hebt u’, terwijl ik dit zag, ‘wat hebt u op aarde geleerd? Wilt u weten wie u bent? Kijkt u dan maar naar deze sfeer, naar deze ruimte; dát bent u. Is er licht?’

‘Nee.’

Ik heb u verklaard: de mens die haat, de mens die afbreekt, de mens die bezoedelt, de mens die vernietigt, de mens die slaat en trapt, die mens die kunt u achter de kist niet bereiken om de sferen te verklaren. Die mens lacht

u midden in uw gezicht uit. Die mens is niet te bereiken. Wij behoeven niet af te dalen naar het afbrekende principe, de mens die maar raak leeft, de mens die denkt het leven van God te kunnen vermoorden. U hoeft zich op dat leven niet af te stemmen want dat leven is niet te bereiken.

Het gaat ons, het gaat u – want daar zijn we nu mee bezig – om de Kosmologie; het één-zijn met God te verstoffelijken en te vergeestelijken en daarvoor kan ik u duizenden boeken schenken en dan zijn wij er nog niet.

Het is waar dat de éne mens dorst, honger heeft en de andere mens kan het niet schelen. Wat is dat? Waarom heb ik niet die dorst die de mens bezit, de andere mens? Ik ben dicht tot u afgedaald om u uzelf te leren zien. Vraagt ge dan nooit eens af: ‘Waarom kan ik dat niet begrijpen?’? Zoals nu de natuur, het leven in de moeder, de baring en de schepping, zichzelf heeft verstoffelijkt en daarna natuurlijk vergeestelijkt, is de gedachte, is het voelen en denken voor u allen ontstaan. Dat gaat langzaamaan, dat heeft tijd nodig. Maar die tijd is nu evolutie. Die tijd wordt gestuurd en bezielde door de persoonlijkheid, en dan gaan we terug naar het eerste, tweede, derde en vierde fundament en kunnen we zeggen: door mijn Alstadium in mij. Want ik ben de vonk van God, ik vertegenwoordig al de stelsels die door de Albron, de Almoeder zijn geschapen. En wat nu?

André als instrument, als deel van Gene Zijde, heeft zich klaargemaakt om deze studie te beleven. Wij schreven hierna het boek ‘Tussen Leven en Dood’ en bracht de meester hem naar de Tempel van Isis – ik gaf u vele lezingen hierover – zodat hij zichzelf leerde kennen. Máár, voordat dit zover was en hij in de eerste plaats ‘Een Blik in Hiernamaals’ had beleefd, de hellen had doordacht, de hemelen had gezien en had kunnen beleven, begon in hem het vragen stellen. Het analyseren van uzelf, het vergelijken, het één- worden met uw voelen ten opzichte van die duisternis. ‘Wat is er in mij nog dat ik moet overwinnen, wil ik vrijkomen van die sferen daar?’ En toen begon eerst het geestelijke denken voor zijn persoonlijkheid.

Meester Alcar zei tot hem: ‘Denk, denk, denk. Doe in alles, ga in alles en wat je ook doet, vergelijk dat en breng dat terug tot de kosmos. Je bent vader en je bent moeder. Ga terug en hoor goed wat de geleerde zegt, vooral de theoloog, de dominee, meneer pastoor, wat zij ervan weten en wat je nu zelf weet, wat je hebt gezien. Ik zal je steeds weer het volgende fundament tonen en verklaren. Je hoeft niet te geloven thans, want we zijn één met deze ruimte. Maar jij moet er zelf aan beginnen.’

En nu zou ik u kunnen vragen: wat hebt gij in de jaren die voorbijgingen – we hebben zo’n zes-, zeven-, achthonderd lezingen gegeven, u hebt de boeken gelezen, dat is éénzelfde belevenis dan André heeft gekend – wat hebt gij er voor uzelf van eigen kunnen maken? Hoe is uw denken en voelen op dit

ogenblik? Kunt u tot uzelf zeggen: 'Já, ik heb iets geleerd'? Maar is dit bezit? Zoudt gij ... Dat heb ik u ook gevraagd. Want wij gingen – nietwaar? – wij gingen tezamen naar Golgotha. Onze gedachten, zei ik, die die realiteit nog niet bezitten, die zullen wij kruisigen. Wij zullen het verkeerde, het onbegrijpelijke, het, datgene dat nog niet wil, dat zullen we optrekken en in harmonie brengen met onze persoonlijkheid – heel eenvoudig – ten opzichte van de Christus in u. Hoe hebt gij in de jaren gedacht? Wat hebt u nu bereikt?

We kunnen spreken, we kunnen de mens zijn ruimte verklaren. De dominee, die komt, en hij heeft gevoel en hij kan zich buigen. De professor, het genie van de aarde, indien dat leven niet kan buigen en niet wil aanvaarden wanneer wij zeggen: 'Hierboven straalt er licht, hier is duisternis omdat gij geen ruimtelijke eenheid hebt gewild, want voor u bleef er verdoemdheid. Voor u is Christus degene die uw zonden heeft weggenomen. Voor u bestond en bestaat er geen wedergeboorte. Voor u is niet dat de man in het moederlichaam leeft, dat ge straks zelf kinderen zult baren, dat ge vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) zijt gegaan. Voor u zijn er alleen maar kerken geschapen, sekten. Maar een reële universele denkkraft, het doorgaan, het verdergaan, het omhoog stijgen, dat was er niet. En nu hebt u alleen maar geloof.'

Maar dit is geen geloof meer. Dit is weten, dit is realiteit, rechtvaardigheid. Dit is harmonie. Waarin wij leven, dat is de ziel van Zijn ziel, dit is het leven van Zijn leven, dit is de geest van Zijn geest. U bent een menselijke geest geworden, maar in u leeft de Alkern. U bent een godheid. Hoe kan een godheid zich vastklampen aan een geloof, terwijl het Albewustzijn in u leeft?

En dan zegt de geleerde, dan zegt de mens ... Ik heb zo duizenden, honderdduizenden, juist de hoogsten op aarde, opgevangen, ook de mens van de katholieke kerk, het protestantisme. We hebben gesproken met Luther, met de Luthers, met de mens die voor de aarde iets heeft willen doen om juist hen op te kunnen vangen, die realiteit te beleven en te vragen: 'Welke fundamenten hebt gij gelegd voor uw goddelijke eenheid?' En dan wáren er geen fundamenten. Ziet u?

Als u straks achter de kist komt, mijn zusters en broeders, dan vraagt de meester, uw moeder wellicht, uw vader, uw zuster, uw broeder: 'Welke fundamenten hebt ge gelegd voor dit, voor uw goddelijke één-zijn?' En hoe kunt u dat één-zijn nu beleven? Waarlijk – ik heb u dat duizenden malen gezegd – u hebt nu iets vóór, omdat in uw leven het gevoel leeft dat u dorstende zijt, u wilt weten. Maar de mens die weet, heeft nog geen bezit en hiernaast – u ziet het telkens – vol van bewustzijn en verlangen om dit uitdijen te ondergaan. Maar wanneer uw bewustzijn op is, u hebt uw gevoel verstoffelijkt en vergeestelijkt, dan staat u ineens voor een punt, dat u niets meer bezit, u bent

leeg. En nu komt het.

We hebben grootheden, die op aarde een werk hadden verricht zo ontzagwekkend voor zichzelf en voor miljoenen mensen, door één verkeerde gedachte, één zwakke karaktertrek zien bezwijken. Want u komt allemaal op het gevoelsleven te staan, die de kern aantoon, hoever u in denken en voelen bent gekomen.

En maakt u dat dagelijks niet mee wanneer u voor uw liefde staat en zegt: 'Zó is het, en dít is het, ik vóél het, ik begrijp het, ik zie het reeds'? Want beschrijven wij niet, beschrijft meester Alcar niet uw voelhorens? Hebben wij niet door 'De Volkeren der Aarde' gezegd dat uw volk reeds een voelhoren was voor de massa? En is het Russische, is het oosterse, is dat en dit en zus volk, zijn de oosterse, de Indische volkeren zover als u, dat gij de realiteit van de Christus voor u ziet? Dat is niet zo. Maar dat zijn wetten en die wetten openbaren zich weer in uw persoonlijkheid, door uw denken, door uw voelen, uw gevoel als liefde; liefde, liefde, liefde ...

Geloof het, wanneer ik u zeg dat de mens aan al de dingen namen heeft gegeven. Dat u de maan, de moeder van deze ruimte, Maan noemt – hoort u aanstonds wanneer André weer in verbinding is met Wayti, de ster – dat hebben wij niet gewild. En nu legt u op die kern een stoffelijke gedachte die niet door de Albron werd geschapen. Maar (die) door de Albron, als de eerste levensgraad voor de bewustwording, voor de verstoffelijking en de vergeestelijking, aan een eigen uitdijning kon beginnen. Door God, die later het beeld werd voor de mens, voor de katholieke kerk, voor het protestantisme, werd geschapen: 'De bron van al het leven', zegt Wayti, 'waardoor jij, André, het leven van Moeder Natuur, het dier, een bloem is geschapen. Maar jij bent de grootheid, de macht en de bezieling voor mij, maar ik dien. Indien ik er niet was, had jij nimmer je eigen zelfstandigheid gekregen, je had je leven niet gekend.'

En ga deze beelden nu eens door de maatschappij brengen, mijn zusters en broeders, ze verklaren u voor krankzinnig. En toch, achter de kist moet gij aan deze ontwikkeling beginnen. U hebt daar maar uw hoofd te buigen, want de meester zegt: goddelijke eenheid te beleven op menselijke afstemming, die voert u naar de geestelijke en vanuit de geestelijke betreden wij het kosmische één-zijn voor man en vrouw, de mens. Wij spreken over kosmologie. Maar de kosmologie – begrijp het – leeft in de daad die u nu doet.

Verwerp alles, smijt alles maar van u weg, achter de kist bent u een zelfstandigheid. Die bent u nu ook. Ik heb u geleerd, ik heb u verklaard: achter de kist is er géén verandering in u gekomen. U staat nú vreemd tegenover uw vrouw en uw man, dat bent u dáár ook. En dan komt de reïncarnatie. Er zijn daar miljoenen mensen waarmede gij te maken hebt en die dan naast u

staan en die u kunnen opvangen en die zeggen: 'Ik begrijp u, stelt u mij maar vragen. Zullen we een reis maken?'

Begin nu bij het begin. Ik mag de Kosmologie brengen. André mocht die reizen gaan maken en beleven, maar telkens weer voerde meester Alcar hem naar 'Een Blik in het Hiernamaals' terug, naar zijn Jeus-zijn. Hij zegt: 'Vergeet dat niet. Wanneer je daar geen denken en voelen aan geeft, dan verlies jij je in deze ruimte en hebben wij geen houvast meer en hierna komt het bezwijken.'

En dacht ge nu waarlijk, mijn zusters en mijn broeders, dat André, Jozef Rulof, of wie het dan ook is, dit zomaar vanzelf heeft gekregen? Als u het gekreun en het gekerm, het gejammer in hem had kunnen horen, te vechten tegen zon, maan en sterren, nacht, licht, leven en duisternis; Kosmologie, dat is het gevecht van God geweest om zich te verstoffelijken, om aan al Zijn vonken Zijn leven, Zijn ziel en geest te geven, opdat het leven aan een eigen ontwikkeling kon beginnen.

Soms huiver ik ervan, wanneer ik de Kosmologie in mijn handen moet nemen, dit goddelijke ontzag en gezag in deze maatschappij moet gaan verstoffelijken, terwijl de mens zichzelf niet eens kent. Ik weet het, indien er tien, twintig, dertig zijn, die het leven achter de kist bewust in zich hebben opgenomen, die reeds zijn begonnen om te vechten, te stuwen, te bezielen, ook al wordt u dagelijks geslagen en getrapt, die mens aanvaardt zijn reïncarnatie, zijn oorzaak en gevolg, ziet u?

Nu kunt u zeggen: waarom de één alles en de ander niets? André vroeg in het begin voor zichzelf: 'Waarom ik?'

En dan zei de meester: 'Dat zal ik u later verklaren wanneer u zover bent.'

Ziet u, dit ontzagwekkende dorsten, die pijn die de mens kan voelen, de mens die ... want dat wordt door uw goddelijke vonk opgestuwd, daar vanbinnen in u daar broeit er iets, daar is altijd iets bezig dat u voortstuwt, bezielt en uw zoekende persoonlijkheid laaft. Men zegt plotseling tot u: ga linksaf en zie, u staat voor de rechtvaardigheid. Er komt een mens tot u die zegt: 'Och, maak u zichzelf toch niet belachelijk. Ik heb het woord, ik kan u helpen', en dan hoort u een woord. U bent zo ontzagwekkend vragend, u zou die mensen in uw armen kunnen sluiten, u kunt ze onmiddellijk liefhebben.

'Hebt gij het woord? Weet gij iets van God af? Kunt gij langer aanvaarden dat de mens, dat God mij en u verdoemt?'

O mijn hemel, mijn hemel, indien u nu als mens door de Bijbel bent gegaan en u hebt duizenden en duizenden problemen naast u neer kunnen leggen omdat dit niet met uw innerlijk voelen, met de liefde voor de ruimte klopt, dan bent u een vonk van de ruimte – geloof het – dan baart u, u schept thans uw gevoel naar de verstoffelijking, de vergeestelijking van uw ik, dat

afstemming krijgt – door uw zoeken, door uw vragen, door uw dorsten – met de goddelijke eenheid in u, buiten u, naast u, links en rechts. De eenheid voor het leven op aarde, de eenheid met uw slaap, de eenheid met uw dood, de eenheid met uw vader, de vader van uw kinderen voor de moeder, en de man voor zijn liefde, de vrouw. Maar dan komt er dat ge een uittrekking gaat beleven in gedachten en voelt ge uiteindelijk die geestelijke zekerheid in u tot ontwaking komen en kunt ge zeggen: ‘Wat zijn wij toch gelukkig.’

Hoort u niet dat de mens die u kent, die dat alles heeft kunnen aanvaarden, kan zeggen: ‘Mijn hemel, mijn hemel, wat zijn wij nu toch gelukkig, we weten.’

Dacht u dat God en Christus geen ontzag heeft voor de dominee, ook al praat dat leven over verdoemdheid? Hij is immers bezig om de mensheid het eerste fundamentje te geven. Maar blijf niet staan. Is het daarnaast niet ontzagwekkend verschrikkelijk wanneer je diezelfde mens moet opvangen en hem moet toeschreeuwen: ‘Er is geen verdoemdheid. God heeft nog nooit één mens verdoemd.’

Alles zinkt nu onder de mens vandaan. De mens die dacht zo sterk, zo machtig te zijn – beleeft u dat niet op aarde, in uw maatschappij? – die staat voor ‘de kist’ en de dood slaat hem links en rechts, waar hij maar te raken is. Voor Magere Hein heeft men nog altijd ontzag. Angst? Ontzag? Angst is het, het is beven. Maar de mens die weet, die de fundamenten heeft gelegd, die de Kosmologie kan aanvaarden en die Kosmologie regelrecht in het aangezicht durft te kijken, die zegt: ‘Wat kan mij Magere Hein schelen, de dood is er niet.’

Als dit een kind reeds tot zichzelf zegt, als de meesters dát, (aan) een kind van twee jaar dat begint te denken de dood kunnen laten zien – dat Jees heeft beleefd in zijn jeugd – hoe moeten wij nu gaan spreken tegen de mens die zestig wordt, zeventig, tachtig is en die een universiteit in zich draagt en nóg op de verdoemdheid staat en nóg de dood ziet als dood? Die mensen – geloof het toch – beleven nooit een geestelijke, goddelijke eenheid, want zij blijven in duisternis, zij dulden geen licht. Want wanneer ge de verdoemdheid aanvaardt, staat ge midden in een duisternis en eerst dan, wanneer uw gevoelsleven en de persoonlijkheid zegt: ‘Er is geen verdoemdheid’, dan stijgt u boven uzelf en aardse ikje uit en kan de andere bezieling komen, die zegt: ‘Zo, mijn kind.’

Ziet u, dat zei eens de Christus op aarde: ‘Indien ge Mij kunt aanvaarden, zult ge ook Mijn leven, Mijn bewustzijn, Mijn persoonlijkheid en rechtvaardigheid ontvangen.’

En nu gaan we beginnen. Dan bent u rechtvaardig? Bent u harmonisch? Voor de Bijbel? Voor uw kerk? Voor uw vaderschap, uw moeder-zijn? Als er

één verkeerde gedachte in u leeft ten opzichte van hetgeen de mensheid zich eigen heeft gemaakt, en het is waarheid, dan verduistert uw geestelijke, macrokosmische, laat staan de goddelijke eenheid, voor u als vader en moeder. Maar hebt u de waarheid in uw handen, sla er dan op en trap die onrechtvaardigheid, die kletspraat van u weg, want dat is het fundament, dat is de eenheid met een nieuw stadium, een nieuwe bezieling. En dan zegt uw goddelijke ik in u, zonder dat u die stem hoort, want die is alleen maar te beleven en te voelen: ‘Zó, mijn kind, zo alleen trekt u niets af van dat goddelijke dat Ik ben. In u leeft het Allicht.’

En nu komt het, dat André had te aanvaarden toen meester Alcar zei: ‘André, als je licht wilt beleven voor een gedachte, haal dan dat licht uit jezelf en breng het tot evolutie. Geef het steeds meer licht, want dan zul je zien dat dat licht je gevoel weer aantrekt en wanneer het gevoel gaat spreken, dan openbaart zich in de mens de menselijke wil, die alles kan, die alles bezit. En wanneer die wil bezig is in de mens, dan komt er een machtig mooi gevoel en dat heet nu: dorsten. Dat is het eten en willen drinken wat wij brengen, André. Ik ben zo ontzagwekkend gelukkig dat jij je in het oude Egypte hebt gereedgemaakt en dat ik nu ook – want ik kom daar ook vandaan – die middelen en die mogelijkheid in mijn handen heb gekregen. Kijk nu maar, André, wij zijn er miljoenen vóór, biljoenen mensen. Je kunt stijgen nu, u kunt weer afdalen, die cirkelgang hebben wij voltrokken. Wij hebben die cirkel verstoffelijkt en vergeestelijkt, we zijn dorstende geworden.’

Maak het licht in u wakker, want u bent licht. God leeft in u. Neen, u bént het.

En nu zegt er een ‘God’ dat de Christus, die ook God is, het leven zou kunnen verdoemen? Nee, daarvan weten ze niets. Maar God heeft in het Oude Testament maar raak geleefd. Hij heeft geslagen en getrap. Hij heeft de mensen bewust laten vermoorden. Kan dat? Is dat waarheid?

Telkens weer moest meester Alcar tot André zeggen: ‘Maak je vergelijkingen. Laat die levens, die tijdperken niet uit je gaan, maar trek ze telkens weer tot je terug, totdat je een universeel begin hebt gemaakt, want dat begin is een fundament voor de goddelijke eenheid, die we door de Kosmologie zullen krijgen, maar die in ons leeft, in je hart, onder je hart. Het is de bloedsomloop voor deze ruimte, die ook het stoffelijke organisme bezit, maar met al dat andere, dat nu wil betekent. Te willen weten, de wil om te dorsten, de honger.

Maanden en jaren is nu Jeus, Jozef, André lopende, denkende: ‘Doe ik goed? Is dat verantwoord?’ Hij zegt tegen zichzelf: ‘Wat kan ik mooie dingen zeggen. Vroeger kon ik dat niet.’ En nu kan hij aanvaarden dat vanuit zijn innerlijk, er iets is dat nu overheerst. Het gaat als het ware vanzelf. Het betere,

dat nu door dat dorsten en dat willen tot evolutie is gekomen, zegt vanuit die eigen persoonlijkheid iets moois, iets liefs. Hij heeft geleerd dat hij met verkeerdt en door hard, afbrekend te denken, er onmiddellijk uit is en opnieuw kan beginnen. Maar je kunt door eruit te gaan, door het verkeerdt denken, kunt u stukken en brokken slaan. En dan zag hij dat het gelegde fundament eigenlijk weer was verdwenen en kon hij opnieuw aan die opbouw beginnen.

U zult zich vanmorgen afvragen: ‘U legt daar de Kosmologie neer en waarom vliegt u met ons nu maar niet direct naar de ruimte?’

Maar voelt ge nu wat daarvoor nodig is om u maar eventjes met die ruimte te verbinden? Ik kan toch het boek voorlezen, ik lees reeds uit dat boek voor terwijl ik hier spreek; want dat haal ik daar weer uit.

‘Dat is het,’ zegt meester Alcar, ‘als je terugkomt, je hebt het Al gezien ...’

‘Ja, ik heb het Al gezien. Ik zag de Almoeder, de Albron, ik heb die Albron mogen beluisteren, maar ik deed er niets voor.’

En nu hebben wij kunnen vaststellen – de mens die nu achter de kist leeft – hoe machtig mooi, hoe gelukzalig, hoe gelukkig het aardse, menselijke leven nu is. Want door op aarde te zijn, door het stoffelijke voor de macrokosmos te beleven, kinderen te baren en te scheppen, beleeft de mens zijn evolutie.

Ik heb u verklaard: er zijn slechts drie wetten voor de ruimte, die goddelijke betekenis hebben en die door God nog altijd, door de Albron werden gefundamenteerd. En dat is: het vaderschap, moederschap en de reïncarnatie. Meer is er niet.

Ik heb u geleerd: wat u door en voor uw persoonlijkheid eigen maakt, dat kan soms op aarde blijven. U kunt u verrijken door een studie, u kunt een groot kunstenaar zijn, achter de kist vraagt men tot u: ‘Wat bent u nu dan nóg?’

Honderden meesters uit de oude tijden kwamen aan Gene Zijde en bezaten niets. Ze hadden zich door hun kunst uitgeleefd. Ze hadden niet één fundamentje gelegd. Ze hadden zich uitgeleefd door hun machtige kunst, maar ze hadden geslagen en getrapt, ze wisten van het hiernamaals niets, ze hadden geen God nodig, ze hadden geen Christus nodig. Zij hadden geen liefde en geen één-zijn.

Ik heb u eens verklaard – en misschien begrijpt u dat niet – dat al het bezit van de aarde achterblijft. Waar de mens zich nu zo dik om maakt, zijn leven voor inzet en zijn leven door vernietigt, ja, meer mensen vernietigt door en voor zijn bezit, dat blijft allemaal achter. Dat kunt ge nu begrijpen als u de boeken ‘Een Blick in het Hiernamaals’ leest, want dan ziet u de afstemming van die mensen ten opzichte van hun geestelijk leven, hun één-zijn met God. Hebben zij er iets voor gedaan? Dachten zij door zich hier uit te leven, het ook in de hemelen te kunnen? Dacht die mens dat de hemelen te koop

waren door hun bezit, door hun geld, door hun goederen? Ze hebben één voor één hun hoofden kunnen buigen. Zij moesten terug naar de allereerste gedachte die aan de afbraak begon. Want de meester zegt: ‘U bent volkomen verwijderd uit dit één-zijn. Ik moet beginnen bij het begin.’ En toen moest de meester terug tot de jeugd van dit leven, dit genie. Hij zegt: ‘Hier bent u begonnen om verkeerd te denken. Hier bent u reeds begonnen, door de mensheid, God, Christus en de ruimte te slaan, te trappen. U hebt de mens gekastijd door uw overheersing, uw hovaardij. U hebt wel de Bijbel gelezen, u bent wel gaan bidden, maar uit de kerk vandaan gekomen, begon u opnieuw weer te denken.’

Wat beleeft de mens die naar het woord van de geestelijke luistert? Luister nu eens goed en maak vergelijkingen of u ook nog dat bezit dat verdoemt. U hebt niets met die geschiedenis uit te staan, want uw eigen geschiedenis, uw denken en voelen heeft meer betekenis dan daar is geschied in die oude tijden. Want u hebt op dit ogenblik meer bewustzijn. U weet dat er achter de kist een leven is en dat God niet verdoemt. U bent vrij van het Oude Testament. U hebt met uw karmische wetten niets te maken? Jazeker, want u beleeft ze tóch, ziet u?

Die onfeilbaarheid, mijn zusters en broeders, dat – zoals ik zo-even reeds zei – vader(schap) is, moederschap is en de wedergeboorte, die krijgt u van Moeder Aarde? Neen – ik ben daar niet verder op ingegaan – die bezit u als mens voor uw goddelijke eenheid. Uw godheid voert u telkens weer naar de aarde terug, totdat gij die kringloop voor die aarde en die ruimte en uw godheid hebt volbracht.

U hebt in die tijd goedgeemaakt en dan komt het afscheidnemen van Moeder Aarde. U komt in een wereld zoals die eerste mensen dat hebben beleefd in het boek ‘De Volkeren der Aarde’. Dan staat u daar en dan zoekt u naar het licht – u hebt duisternis en u hebt zon – maar de zon is verdwenen. U kunt nu zeggen: ‘Ik weet het, het licht – ook al ben ik in de duisternis – leeft in mij. Ik heb dat gelezen.’ En de eerste vraag die nu over uw lippen komt, die kan Gene Zijde beamen.

De meester, het contact dat u dan beleeft en krijgt, kan zeggen: ‘Ja, u hebt fundamenten. Nu nog dat leven liefhebben, nu nog iets voor dat leven doen om het tot uitdijning, tot vergeestelijking te brengen en u had uw kosmisch één-zijn reeds kunnen beleven.’

‘Kosmisch één-zijn, geestelijk één-zijn voor de mens van de aarde’, zei meester Alcar tot André, ‘wil zeggen: nooit tegen de afbraak ingaan.’

Wanneer u geslagen wordt, u slaat nooit terug. U blijft liefhebben. U kunt scherp zijn, hard zijn – dit wordt hard, dit lijkt hard – maar in de ruimte aan Gene Zijde is er niets dat hard kan zijn, daarin is alles harmonie. Daarin is

die eenheid te beleven indien u maar openstaat voor de volgende stap, het willen aanvaarden, het willen uitdijen, (zo)dat u straks, wanneer we met de verdichtingen de uitdijingswetten beleven voor het heelal – dat komt hierna – dan gaat u zien dat ook uw eigen gedachten moeten uitdijen. Maar waardoor, voor de mens? En dat is niet meer het geloof, dat is niet meer door een praatje en dat is niet meer door uw geld en uw bezit, maar de harmonie beleven van een gevoel en dat gevoel voert u tot de stof, die stof dat wordt een daad, dat gaat lopen, dat krijgt bezieling, dat krijgt een persoonlijkheid, en dát brengt u terug in harmonie met zijn scheppingen en wordt uw één-zijn in alles. En wanneer u de harmonie beleeft dan gaat u de vriendschap voelen, het broeder-zijn. Dan is een vreemde voor uw leven een goddelijke kern. Dan is dat geen lelijk mens, indien die mens geen verkeerde woorden zegt, geen afbraak vertegenwoordigt. Dán weet u: daar staat de duisternis, het niet willen. Maar wanneer de mens verlangt dat ú zegt: ‘Dat is er niet. Dat was er daar, maar nu niet meer. Ga met mij mee, ik zal u overtuigen.’ Indien de mens dan wil en u aanvaarden kan, staat u – zoals ik u liet beleven en liet zien – regelrecht voor Golgotha en beleeft ge de graden, de zeven graden voor het huwelijk, het moederschap, de wedergeboorte, Gene Zijde, het één-zijn met uw God.

En in deze chaos waarin wij nu leven, want dit boek, het eerste deel van ‘De Kosmologie’, dat beleeft André tijdens 1940-1945. Adolf Hitler is bezig, hij vernietigt de mens. Hij brengt onwaarheid. Hij wil van onwaarheid niets weten, hij denkt dat hij door de voorzienigheid wordt bezield.

En het hoogste gezag voor de ruimte kwam tot Jeruzalem en tot de mens en zei: ‘Gij zegt het.’ Harder kon de Christus niet spreken. Hij zei alleen: ‘Gij zegt het. Maar Ik bèn het.’

Wie heeft Hem op dat ogenblik kunnen aanvaarden, toen Hij zei: ‘Ik bèn het?’

Ik heb u lezingen, eenheid getoond en laten beleven, mijn zusters en broeders, op morgens was die mentaliteit in uw midden. Ik heb u laten schreien en laten beven omdat gij de Christus hebt gevoeld en die eenheid in u tot ontwaking kwam. Toen was u er dichtbij, maar u had het nog niet verdiend. De mens zegt zelf: ‘Op het ogenblik wanneer je die eenheid beleeft en meegezogen wordt naar die universele eenheid, dan gaat alles zo eenvoudig. En wanneer je weer in de maatschappij terugkomt, heb je niets meer, dan sta je naakt en alleen en dan weet je geen voor en geen achteruit meer.’ En toch is dit het houvast. Het bewijst dan ook dat gij er zelf aan moet beginnen.

In de oorlogsjaren zei André tegen zichzelf: ‘Nu kan ik bewijzen of ik deel wil zijn van die ondergang. Maar ik ben het niet.’

Toen de kinderen op aarde zich gingen vergeten, toen had hij het kunnen

uitschreeuwen – hij deed het ook – hij zei tegen zijn vrienden: ‘Mens, achtervolg toch die mensen niet. Jullie zetten alles van je geestelijkheid, je eeuwige leven, je godheid in op een kreupel paard. Voel je dan niet dat die mensen alleen maar iets voor zichzelf willen zijn? Er wordt daar niet eens over verdoemdheid gesproken, je wordt daar zo neergeknald. Hoe kun je? Hoe kun je? Hoe kunt gij moord en brandstichting achtervolgen terwijl gij toch wist, terwijl gij toch wist dat de Christus zei: ‘Gij zegt het.’

Is er niet één onder u ...

En zou de mensheid mij en de meesters en Christus dit kunnen ontnemen? Zouden zij nog durven te zeggen in Zijn aangezicht: ‘Ik wist het niet, ik had nog iets te leren. Ik heb het gezegd en ik ben dat gevolgd?’ Wisten zij niet dat Hij in Jeruzalem voor Caiphas stond en zei: ‘Gij zegt het?’ En wanneer de Christus zó had gedaan, dan was Caiphas met zijn tempels en heel Jeruzalem en heel de wereld in het niets verzonken. Hoe kon de Christus zich vergrijpen aan het bezit van de mens, waarvoor Hij Zelf had gewerkt? Gij wilt Kosmologie; en de meesters, Christus wil dat de mens zal ontwaken. Maar waarom moeten we daaraan beginnen, terwijl we nog de eerste fundamenten voor onze maatschappij, voor uw vader- en moederschap moeten leggen?

André kwam de mens tegen, u maakt dat straks met hem mee. Wanneer we uit dat één-zijn van de kosmos komen, komt hij terug naar de aarde. Hij heeft met Wayti gesproken en dan staat hij weer op straat, dan ziet hij daar zo’n NSB’er lopen en denkt: mijn God, mijn God, mijn God, en die mens heb ik vroeger gekend. Die aanvaardt de Messias, heeft een geloof en dorst en denkt nu iets voor de massa, de mensheid te kunnen doen. Maar wat hebt gij dan geloofd van de Bijbel en wat heeft mijnheer de dominee, wat heeft de kerk u dan gegeven? Wat zegt Christus dan tegen u? Wat hebt gij geleerd tijdens uw één-zijn met de Bijbel, toen gij bad? Heeft dat gebed u werkelijk tot de ontwaking, tot het één-zijn met God gevoerd? U bent er niet aan begonnen, anders had u nu dat pakje niet aangetrokken, anders ga je nu niet schieten. Dan volg je geen Adolf Hitler en dan is er geen verdoemdheid, dan zijn al de volkeren der aarde kinderen van Onze-Lieve-Heer en dan hebben ze maar één God. Maar hóé hebt gij uw Bijbel gelezen? Hóé was uw bidden? ‘Vader, vergeef het hun want ze weten niet wat ze doen.’

En waarom bent gij er zelf aan begonnen? Toen gij las: er is geen verdoemdheid? Neen: gij zult niet doden. En gij wilt een discipel, een volgeling zijn van Adolf Hitler, van uw Musserts? Is dat woord juist? Ik heb het zelf geschreven. Gij wilt een discipel zijn van de mens die denkt door afbraak God te beleven, één te zijn met de Christus, de Waarachtige, met Golgotha? Voelt u nu dat u door uw Bijbel en door uw bidden het ‘Gij zult niet doden’ nog niet hebt beleefd?

Wanneer het opperste gezag van uw volk zegt: 'Ik heb lief', dan kunt u onmiddellijk zeggen: 'Dat bestaat niet. Gij liegt. Gij legt geen fundamenten die u naar de Christus, die naar uw goddelijke één-zijn voeren, want gij duldt dat men de mens op aarde vermoordt.'

En nu? Wanneer dominee zegt: 'Er is verdoemdheid', dan kunt gij hem midden in zijn gezicht zeggen: 'Gij hebt die verdoemdheid nog niet beleefd, of gij zoudt het woord nimmer meer uitspreken. Gij krijgt nimmer de eenheid met God, noch met Christus, omdat ge niet aan de realiteit met de Albron begint.'

Begin reëel, zuiver, geestelijk te leren denken, en dat willen wij u nu leren.

De boeken: 'Het Ontstaan van het Heelal' gaven u een machtig beeld, hoe de mens moet leren denken ten opzichte van de Kosmologie, de macrokosmos. André gaat, zei ik u door 'Een Blik in het Hiernamaals', hij staat in de hellen en dan schreeuwt hij het uit: 'Er is geen verdoemdheid, aarde, mensheid!'

'De maan geeft ons bezieling', komt er tot zijn leven. Hij springt daar bijna uit elkaar omdat het geluk in hem leeft. De mens moet weten dat er geen verdoemdheid is, de mens moet weten dat hij hierdoor alleen zijn vader en moeder krijgt lief te hebben, want Christus zei: 'Ik ben liefde in alles.'

Als ik meega in die gedachte ben ik eruit, ben ik fout, leg ik geen fundamenten, ik krijg nimmer, nooit krijg ik geestelijke eenheid te beleven. Ik krijg nimmer ruimtelijke, geestelijke bezieling voor mijn kunst, voor mijn taak, voor mijn moeder-, het doodeenvoudige moeder- en vader-zijn op aarde, voor mijn kinderen. Om die te begrijpen, heb ik al het leven te aanvaarden en lief te hebben, moet ik, zál ik, wil ik voor mezelf die ruimte, die ruimtelijke klaarte opbouwen. Ik moet in mijn gedachten klaar zijn en helder. Frederik spreekt immers in 'Maskers en Mensen': 'Beleef de reine klaarte, beleef de reine klaarte, word zuiver in uw gedachten.'

Door de boeken 'Een Blik in het Hiernamaals', 'Zij die terugkeerden uit de Dood', 'De Kringloop der Ziel', 'Zielsziekten van Gene Zijde bezien' en nu 'Het Ontstaan van het Heelal', 'Tussen Leven en Dood', 'De Grebbelinie', 'De Volkeren der Aarde', 'Geestelijke Gaven' en 'Maskers en Mensen', 'Jes van moeder Crisje' kunt ge universele fundamenten leggen voor God, voor Christus, voor Golgotha, de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer, en alle schatten van dat universum zullen u worden toegeworpen. Uw zit wordt rust, uw kijken krijgt straling, uw één-zijn met de mens van gevoel tot gevoel, wordt begrijpen. Waar zij loopt, voelt u de liefde. En wanneer hij gaat en zegt: 'Tot straks', dan mist u hem op hetzelfde ogenblik en dan bent u weer blij wanneer die eenheid komt.

Kunt gij dat niet door uw mens-zijn, uw vader- en moederschap opbou-

wen? Is dan de menselijke liefde niet het fundament voor het goddelijke één-zijn met alles? Krijgt ge niet door uw baren en scheppen het levenslicht voor zijn uitdijing, zijn vergeestelijking en verstoffelijking voor de ruimte, uw geest te aanschouwen wanneer gij als moeder een kind baart? Mannen, wordt moeder. Moeders, wordt vader. Beziel hem, opdat hij uw woord, uw gevoel, uw liefde tot de baring kan voeren, voor dit één-zijn met God; met uw hond, met uw kat, met het leven in Moeder Natuur.

Ik las u voor toen meester Alcar kwam tot André in de keuken, het is donker, hij zei: ‘André, wilt ge even opnemen?’

Wanneer nu meester Alcar, een meester tot u komt – zoudt ge dat niet willen? – en dat kan op dit ogenblik als u gereed bent en zegt een stem uit de ruimte: ‘Zoudt ge even willen opnemen?’ Maar u luistert niet naar die stem, u luistert alleen naar datgene wat de maatschappij u te geven en te verwerken heeft gegeven. U luistert naar een idioot, naar een krankzinnige. Jazeker, men zegt van André-Dectar dat hij krankzinnig is, maar aan ons woord zult ge nu zelf kunnen beluisteren dat het niet zo is.

Wanneer God vanmiddag, vanavond bij u komt en zegt: ‘Luister eens, mijn kind, Ik ben er’, en u zit daar en u dorst niet en u wilt geen licht en u wilt geen één-zijn, want u staat op de verdoemenis, hoe wilt ge dan uw God kunnen beluisteren? En die is er toch altijd, die is eeuwigdurend bezig om u op te trekken, want in u leeft Zijn contact. Maar begin dan niet aan moord, begin dan niet – leerde ik u toch – aan hard-zijn, afbraak, tracht altijd weer het mooie, geestelijke, de nieuwe evolutie te zien. Smoor geen gevoel van de mens, want u smoort uzelf. Bent altijd bereid en gereed om het woord van de mens te kunnen opvangen, ook al is het verkeerd, u gaat denken. U denkt. U hebt van ons uw gouden sleutel gekregen, u hebt uw één-zijn reeds in uw handen en nu aan u om net als André dat heeft gekund ... Hij heeft de hellen beleefd, hij kwam terug uit de hemelen en voelde zich gekraakt, maar kón zeggen: ‘Ik zal dat geluk overwinnen. Ik wil geen geluk. Ik wil ook geen afbraak. Maar ik ben angstig voor het geluk, want ik voel dat ik nog fundamenten heb te leggen en als ik dáárop sta, dan verdwijnt dat geluk nooit meer uit mijn handen. Dan voer ik het naar mijn hart, naar mijn ziel, mijn geest, mijn persoonlijkheid, mijn vader-zijn. Moeder-, echt geestelijk moederschap wil ik beleven. En daarin zal ik op elke gedachte de kracht leggen van Hem, die mijn meester is en door Hem ga ik naar dat Jeruzalem en dan is er geen haan die voor mij zal kraaien, want ik ben gereed alles voor Zijn leven, voor de goedheid, de rechtvaardigheid en de bezieling, de persoonlijkheid van Hem op te kunnen vangen. Mijn bloed heeft geen betekenis op aarde, maar wel voor Zijn scheppingen.’

‘Geloof mij toch’, zegt dan de mens die de eerste sfeer binnentreedt, ‘ik

hou van u.' Ziet u?

Gerhard de koetsier die werd overtuigd van het leven achter de kist. En de meester die zei: 'Ik moet in jou alles omkeren. Dat wat je hebt, heeft geen betekenis. Alles wat jij hebt opgebouwd, heeft geen betekenis. Want de geestelijke realiteit is er ook en die gaan we nu opbouwen, die gaan we licht geven, broedertje. Die gaan we leven geven, bezieling, vader-, moederschap. Ik ben uw vriend, ik ben uw broeder. Maar kom niet in mijn omgeving met hardheid, met afbraak en vernietiging en het niet-willen, want dan krijg ik geen contact met Hem die er is en er altijd zal zijn. Ik moet u binnenste buiten keren, eerst dan leg ik mijn geestelijke, goddelijke, universele fundamenten en hierna zegt ge dan: "Had me maar doodgeslagen, had de zweep er maar opgezet, meester."'

Maar wat deed Gerhard? Hij zocht de strijd. Hij aanvaardde de strijd voor zichzelf en daalde in dat niet-begrijpen af en bracht de mens slepend op zijn hoofd naar Gene Zijde terug en zei: 'Begint ge nu eens lief te denken? Bent u als man gereed om te kunnen zeggen tegen uw vrouw, uw liefde: "Ik wil lief voor u denken, mijn lieverd"?'

Als André vrijkomt van zijn platje – zoals ik verleden zei – en Wayti begint te spreken en een ster neemt mij in me op ...

Ik verbind nu in vijf seconden al die pagina's, want de inleiding en het woord komt regelrecht uit diezelfde ster. Want die ster is ontstaan door goedheid, harmonie en rechtvaardigheid, door de goddelijke verdichtingswetten, die we aanstonds zullen beleven. Die ster heeft geen disharmonie, noch de maan, noch zon, noch de nevelen, noch het licht, noch de duisternis.

'In alles is daar', zegt Wayti, 'André, hier in ons is alles harmonisch verdicht, dus verstoffelijkt, maar ik ben nu stervende.' Wayti zegt: 'Zie je mijn moeder, zie je mijn vader? André, jij begrijpt toch dat dit alles onze familie is? De maan – u noemt dat Maan – maar dat is mijn moeder en de zon is mijn vader en ik ben het kind; een onbewust kind. Ik ben een deel van het organisme, ik dien voor de nieren, voor het hart en voor de bloedsomloop. Maar, Moeder Aarde, waar jij leeft, dat is het bewuste kind van vader en moeder. En Moeder Aarde is een meisje, zal baren, want zij bezit het moederschap. En elke onrechtvaardigheid die je op aarde beleeft, André, kun je in mij en kun je in de ruimte niet beleven. We moeten hier harmonisch één zijn. De mens moet fundamenten leggen, André. Ik behoef je dat toch niet te verklaren, ik behoef je dat niet te ontleden, want jij was reeds in het Al. Je bent vannacht geweest in een bron die mij en jou en het leven van Moeder Natuur het leven gaf. Je hebt je gezien, als mens. Je was achter de kist met de meesters, je hebt de sferen gezien. Heb je mijn sfeer gezien, André? Dien ik niet voor jou en voor de mensen?'

Eindelijk, dit is het eerste wonder, het eerste uur, de eerste blijdschap voor het universum. Luister nu goed wat ik nu zeg, dat de ruimte tot André zei ... En dat is nog maar een ster. Maar wanneer de maan gaat spreken vanuit haar moederschap, haar vaderschap ... Als u Jupiter, Venus, Saturnus en Uranus gaat beluisteren, dan voeren zij u naar de homoseksualiteit, dat wil zeggen: het onbewuste leven, het dienen, want zij dienen de ademhaling voor dit organisme; en is voor de astroloog kettters gevoel en onbewustzijn, want 'dat bestaat niet'.

'André', zegt de ruimte tot zijn leven, 'jij krijgt straks gelijk, want je beleeft de werkelijkheid. Ik ben het die tot je spreekt. Maar laat de mens eerst beginnen aan de ónwaarheid, dat wil zeggen: laat de mens, de moeder, de vader op aarde beginnen te dorsten om te mogen weten wat goddelijk bewaarheid werd; door ons. En dan is er geen verdoemdheid, André. Dan is er geen laatste oordeel. Ga nu maar door de kerk, ga nu maar door het Oosten, ga tempel in en tempel uit, er is maar één waarheid die u ontvangt en tegemoet zult treden en die is: de mens is vader en moeder. Als u scheppend bent, dus man, zult ge straks in het moederlijke moeten afdalen, want God is vader en moeder. U zult kinderen baren, want de ziel leeft in beide organismen. Er is reïncarnatie, wedergeboorte, want gij moet van die aarde weg, gij moet die aarde overwinnen. Lichamelijk zult ge van Moeder Aarde de wetten krijgen en de mogelijkheid, en dan zult gij ...', zegt Wayti tot André. 'Dat weet jij allemaal, maar ik voel me nu heerlijk bewust nu de mens vanaf de aarde tot het universum komt, nu één mens is ontwaakt op kosmische afstemming. Laat je niets wijsmaken, André, jij hebt het vannacht in de Albron gezien, daar was nog niet één bewust stoffelijk mens. Want deze tijd is universele ontwakning op makrokosmische afstemming. Jij bent het instrument en de leraar van de Universiteit van Christus, omdat de meesters alléén Hém kunnen dienen, voor de waarheid, voor de welwillendheid, voor de rechtvaardigheid en de liefde.'

En dan staat André voor Socrates, Plato, de wijsheid van de aarde als universiteit, voor al de geestelijke faculteiten, voor de astronoom die dit bezit, dit één-zijn niet wil beleven, want zijn leven is gefundamenteerd tot hier; maar met geen ster als Wayti kan spreken, die hem de waarheid, die hem de wet, die hem de ruimte, die hem de Albron kan verklaren, want hij staat er niet voor open.

'Als je straks teruggaat', zegt Wayti, 'en je mij voelt, als je een zuster van mij in mijn graad ... Kijk daar, André, daar gaat een zuster van mij', en André ziet een vallende ster. 'Weten zij wat dat betekent, André?'

'Nee. Ja, er komt een ster, die valt.'

'Is dat vallen? Zij gaat over. Zij heeft haar kringloop op universele afstem-

ming volbracht. Zij sterft hier, maar haar licht komt op, André, op de Vierde Kosmische Graad, want zij gaat door haar dood naar het eeuwige leven op macrokosmische afstemming.’ En de mens gaat, wanneer de mens valt, dat is dan de dood, wanneer de mens valt op straat, op zijn bed en hij de dood krijgt te beleven, dan moet ge ook kunnen zeggen: ‘Ik ga naar de vierde dimensionale wereld en bewustzijn.’ Maar wanneer ge nog altijd op die verdoemdheid staat, wanneer u nog altijd slaat, trapt en de mens vervloekt, liegt, beliegt en bedriegt en ge zegt: ‘Maar dat moet u mij dan maar bewijzen’, dan kunt ge die vaart door de ruimte niet beleven want de wil tot het buigen is er niet.

Is het niet eenvoudig, moeders?

Als André terugkeert naar de aarde, hij zegt: ‘Wayti, er gaat iets gebeuren, ik moet weg, maar ik kom straks tot je leven terug en dan zullen wij weer één-zijn, dan zul je mij bezielen.’ Dan wordt daar een deur opengemaakt op datzelfde platje en komt er een wezen en zegt: ‘Zeg, hé, kom eens binnen, je laat je nat regenen.’ André zit daar en is kletsnat.

Ik had het immers op die vorige lezing, toen hij begon, dat hij op het platje zat, we zijn er nu op terug. U staat weer onder de drop, de regen.

Hij zegt: ‘Het regent? Waarachtig, het regent.’

Zij was voor en hij was achter. Hij beleefde het één-zijn met Wayti, hij ging denken, hij ging dit alles wat ik u nu vertel, bespreken en beleven met de sterren van de ruimte, met zon, maan en licht en hij heeft de regen niet gevoeld. Maar meester Alcar kwam tot hem en zei: ‘Ga zo verder, André.’

‘Was ik goed, meester?’

‘O’, zegt meester Alcar, ‘kijk maar in het gelaat van meester Zelanus. Het was prachtig, het was wondervol. Je was bewust gesplitst, maar je gaf aan je organisme denkkraft, het gevoel om dit één-zijn te ondergaan.’

En dan zegt André nog: ‘Dag, Wayti, Wayti, Wayti ...’ En wanneer hij dan binnentreedt en de Wienerin vraagt: ‘Wie is Wayti?’ en dan kan hij zeggen: ‘Wat, wat zeg je? Wayti? Zei ik dat?’

Weer een fout, die ik u verleden reeds verstoffelijkte en tot openbaring bracht. Laat nimmer uw innerlijk denken tot de verstoffelijking voor woorden komen, of gij moet weten dat ge realiteit spreekt en de waarheid bezit, of ge legt naast de gelegde fundamenten waanzin en krankzinnigheid en vroeg of laat verstapt ge u en dan valt ge naar beneden, diep, diep weg. U hebt nóg niets. En wanneer u dan nog verder gaat, dan staat er iets anders voor u open, want u lost op. En gij zult niet oplossen, nooit dus uw taak hier vergeten, u staat op de bodem en u blijft op aarde. Uw innerlijk leven komt tot het ‘gevleugeld’ zijn. Is het niet zo? U bent nu bewust, u hebt leren denken en voelen. U hebt het reeds over de Kosmologie, over het ontstaan van sterren en planeten en Gene Zijde, maar u blijft kinderen van Moeder Aarde. Is dat

niet zo?

En dan kan André zeggen: ‘Wayti, zei ik Wayti en deed ik niet gek?’

‘Nee’, zegt ze, ‘waarom?’

‘Dan heb ik in onbewustzijn goed gedaan. Ik wist niet wat ik deed. Heb ik u niet geslagen en heb ik u niet getrapt? Was ik niet brutaal?’

‘Nee, waarom?’

‘Dan ben ik reeds in mijn onderbewustzijn bezig’, zegt André en stuurt het naar de Wayti terug van de ruimte, ‘in mijn onderbewustzijn, daarin ben ik bezig om fundamenten te leggen voor het goede, het harmonisch één-zijn met jou, mijn kind.’

Want Wayti is ziel van Zijn ziel, leven van Zijn leven, geest van Zijn geest. Vaderschap en moederschap, nee, daarin is Wayti niet bewust, want Wayti maakt deel uit van het macrokosmische organisme. ‘Dat is mijn moeder’, zegt Wayti, ‘maar zij vult die ruimte op, want ik ben maar een ster’, zegt Wayti, ‘en ik heb lichtend vaderschap. Maar voor mij is het baringsproces goddelijk bewust. Ik kan geen fouten, ik kan geen verkeerde dingen meer doen. Ik dien dus, André, zoals een bloem, zoals een boom, zoals de wateren voor de mens op aarde hebben gediend. Maar ik ben rechtvaardigheid, ik ben harmonie, ik heb nog nooit één verkeerde gedachte kunnen verstoffelijken voor mijn leven – ook al mijn zusters en broeders niet – voor de ruimte, ik ben goddelijk rein gebleven. Maar ik en al dit leven dient jou en de mensheid, het kind dat door Moeder Aarde het licht kreeg. Ga dit nu vergelijken met datgene dat de dictators op aarde denken te moeten brengen. Ga nu mediteren.’

‘Wij zullen ons gereedmaken’, zegt André, ‘Wayti, voor de volgende stap. Meester Zelanus is bijna gereed, hij gaat straks – dat is de inleiding – beginnen met mij om zich gereed te maken voor de volgende reis: de kosmologie voor het universum.’ Het ontstaan van zonnen en planeten die geschapen werden opdat de mens dit universum zou overwinnen, de mens naar het Al zou terugkeren om daar zijn godheid te vertegenwoordigen.

En nu nog iets voor vandaag. Ik hoef dit niet meer te lezen, want ik heb het u zomaar voorgelezen. Nu nog iets voor vandaag, voor morgen, voor de tijd dat u alleen bent: maak van alles dat u in de maatschappij beleeft licht, liefde en harmonie. Ook als de mens u niet wil begrijpen, u blijft licht, harmonisch, liefdevol, het blijven vonken van God. Put u nooit uit op de mens die zegt: ‘Dat neem ik niet.’ Want ik kan u verzekeren en bent u daarvan overtuigd nu: ons woord is nu wet, wij hebben die wetten beleefd. Wij gingen door de zelfmoord heen, door de duistere werelden naar het licht, we zijn nu – gode zij gedankt – gereed om het geestelijke, astrale woord te verstoffelijken. U kunt het dus aanvaarden.

Begin nu geestelijk te denken. Vraag nu wie u bent, wat u doet. Ik verzeker

u, mijn zusters en broeders, in één jaar, als u waarlijk begint om te leren denken, die fundamenten wilt leggen door uw denken en het bezit van de boeken, – uiteindelijk bent u discipelen van de Universiteit van Christus – dan bereikt u in één jaar meer, dan naar mij te luisteren, duizenden en duizenden uren. Indien u nu op dit ogenblik begint aan het nieuwe fundament: ik wil harmonisch zijn, ik wil in harmonie komen met alles, met de ruimte, maar eerst hier in de maatschappij, dan bent u reeds een genie in de geest.

Mannen, wees lief voor uw vrouw, uw moeder van uw kinderen, maar moeders, houd de evolutie van de schepper – want hij moet het zijn en misschien is het bij u andersom – houd dat niet tegen indien u kunt vaststellen dat hij en dat zij fundamenten leggen voor geestelijk één-zijn en ontwaken, en u gaat regelrecht naar Golgotha, waar gij uw eerste orchideeën zult beleven.

Heb ik u iets mogen geven vanmorgen? Ik dank u voor uw welwillende aandacht. Ik dank u voor uw gevoelens.

Moge Gene Zijde, moge het geestelijke, welwillende gevoelsleven, de kracht dus die door de wil tot uitdijning en verstoffelijking komt voor alles, voor uw ganse persoonlijkheid, uw eeuwigdurend voortgaan in u ontwaken. (Dit) is de vraag van de Wayti voor de ruimte, is de vraag van de Messias, de meesters aan Gene Zijde, maar is de vraag die telkens weer tot u opborrelt en in u leeft, de vraag van uw goddelijke vonk, uw godheid die smekend is, die altijd en eeuwig zegt: voer uzelf en voer mij weer naar het goddelijke licht terug. Laat ons vader zijn en moeder en laat ons, mijn zusters en broeders, voor gans deze maatschappij en de ruimten, Gene Zijde en de meesters van het licht, reïncarneren voor het goede.

Ik dank u. Ik dank u.

De astrale en stoffelijke kosmos voor de mens

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij beginnen vanmorgen met een nieuwe reis en wel ‘De astrale en stoffelijke kosmos voor de mens’.

U voelt en u weet dat ons de eerste contacten, het één-zijn met de Albron, naar het licht, het leven, de liefde, de rechtvaardigheid, de harmonie, vader- en moederschap voor God hebben gevoerd. Die reis hebben wij beleefd. U hebt gedacht en gemediteerd. Toen kwamen wij terug op aarde. André begon te denken, te analyseren voor zichzelf, voor zijn ziel, zijn geest, zijn leven, vader- en moederschap. Hebt u dat ook gekund?

Ik gaf u verleden – door de laatste lezing, ons één-zijn – het denken en het analyseren, het één worden met deze wetten voor duizenden problemen en toestanden, opdat gij zult ontwaken. En als het u duidelijk is dan voelt u dat een kleine verkeerde gedachte uw ganse persoonlijkheid ineens buiten die wet plaatst, verduistert, en dan kunt u opnieuw beginnen.

We maken nu een reis naar de astrale kosmos en de stoffelijke, en wil zeggen, dat de mens het universum overwint. Dit universum – dat leren we later ook – is voor de mens geschapen. Mensen zijn er nog niet, dat hoort u aanstonds. Want wanneer de maan begint, het vader- en moederschap voor de ruimte bewust de wetten gaat vergeestelijken en verstoffelijken, dan komt het embryonale bestaan, en eerst dán komt en volgt het nieuwe leven, een nieuw stadium, een nieuwe openbaring, direct ingesteld op de mens.

Ik heb u door de lezingen verklaard – ik geef u nu niet zo’n lange inleiding – dat kunsten en wetenschappen eigenlijk niets meer hebben te betekenen indien u aan uw gevoelsleven niet begint. En dat beginnen wil zeggen: u moet uzelf in harmonie brengen met die wetten waarover wij nu spreken en waardoor God aan Zijn openbaringen kon beginnen. Het is altijd maar weer praten, praten, praten, ontleden, ontleden, ontleden. En we merken het altijd, steeds weer opnieuw, door één snauw, één hardheid, één ding dat u niet harmonisch kunt opvangen, door duizenden van die kleine oorzaken meer, ligt de persoonlijkheid – dat bent u zelf – voor z’n vader-, voor z’n moederschap, voor z’n geestelijk leven krakend aan uw voeten en heeft niets meer te betekenen. Want die ene verkeerde, harde snauw, die trapt, plaatst u uit die eerste sfeer. En als u daar niet aan begint, komt u er nooit.

‘Het is wel moeilijk’, maar dat bestaat niet. Indien u zegt: ‘Wat is het moeilijk’; dat bestaat er niet voor de ruimte. Indien u wilt, en even doordenkt, u bent mensen, dan kunt u aan die ontleding, aan die vergeestelijking voor uzelf, want die kosmos – dat leert u straks – leeft in u, kunt u beginnen.

Maar wanneer u niet begint, hebben al die wonderen geen betekenis. U moet uw bloed daarvoor geven, u moet uw wil tot uitdijing brengen – dat heb ik u op de laatste lezing gegeven – voor dit wat nu komt, of gij krijgt nimmer contact met uw innerlijke zelf, dat afstemming heeft op de openbaringen van en voor God, voor Christus, voor Golgotha, voor Gene Zijde, voor gans deze ruimte.

Wij maken ons gereed voor de nieuwe reis. André loopt op straat ... Ik had nog een tiental pagina's kunnen voorlezen, maar dat duurt voor u te lang, dan heb ik het alleen maar over het mediteren van André, dat komt later toch, omdat we dan wanneer we de macrokosmos kennen, die macrokosmos in ons zien en keer ik tot dat mediteren voor uzelf terug. Maar ineens dat ruimtelijke bewustzijn te beleven, dat kan.

Wat we nu volgen is ook de ontleding voor het heelal, en u moet hierna voor uzelf beginnen, dat heelal leeft in de mens.

Wij maken ook nu vergelijkingen, en denk nu, volg mij, ga mee en hoor wat we nu voor elkaar tot ontleding hebben te brengen, hoe de macrokosmos zich zal manifesteren in de kleinste dingen. Want een planeet als gevoel, als ruimte krijgt de karaktertrek voor de mens, voor uw geestelijk, innerlijk voelen en denken. En dat wordt ruimte, dat krijgt 'Grote Vleugelen', dat is vrij van de Bijbel, vrij van elke godsdienst. U – dat heb ik u duidelijk gemaakt – bent begenadigd en leeft in "De Eeuw van Christus". Zijn universiteit openbaart zich voor al uw karaktertrekken, voor al uw levens en vooral voor deze maatschappij, die nog onbewust is, maar die toch, ondanks alles, die eerste fundamenten zal beleven indien de meesters op een andere wijze gaan beginnen.

Ik ga beginnen. Ik zal volgen waar André gereed is en hij nog even (kan mediteren) voordat wij aan de nieuwe reis gingen beginnen – u weet, wij leven nog altijd in 1944, we gaan door de laatste maanden van uw oorlog heen – hij gereed is en ik de eerste pagina's, de inleiding had geschreven. Ik was bijna gereed. Dus 's middags schrijven en buiten dit om kan André vergelijkingen maken, mediteren. Voelt u nu hoe machtig, ontzagwekkend dit leven is? U komt er door uzelf niet in. Indien hier geen contact aanwezig was, wat wil die Jozef Rulof, wat wil die André beginnen, buiten de meesters om? Indien meester Alcar niet tot hem was gekomen – dat begin, dat ik u voorlas over: 'Neem dit eens even op: God als ziel, God als leven', u weet dat allemaal, 'als licht, als persoonlijkheid, als harmonie en rechtvaardigheid, als vader en moeder' – dan had André alleen zijn ellende kunnen beleven, zoals heel Europa dat heeft kunnen en moeten aanvaarden.

Maar wij zijn er. Adolf Hitler was in deze tijd de beul van de mensheid, maar daarnaast staat één gevoelsleven tegenover. En wie was dat in Euro-

pa? Wie had dit op de wereld? Waarom komen die boeken niet naar voren? Waarom heeft het de theosofie niet? De rozenkruisers niet? Waarom bracht dat de katholieke kerk, het protestantisme niet? Ze stonden machteloos, ze hadden niets te vertellen. De theosofie had, heeft geen meesters die direct contact hebben met het universum. U hebt dit alleen en dat zal u duidelijk worden. En eerst dan gaat u begrijpen in welke wereld u leeft wanneer u met die meesters en die wetten wordt verbonden.

Ik ga weer terug. Wanneer we bijna zover zijn, André op straat loopt, dan hoort en ziet hij meester Alcar en zegt: ‘André, gaat het goed?’

‘Ja, meester, het gaat best.’

En dan kan meester Alcar zeggen: ‘Juist, mijn broeder, alles wat je nu ziet en wat je beleeft, die bloemen, dat water, de bomen, de mens, het licht, de nacht, het leven, dat alles is goddelijke Wayti. Maar vóélts ge de kracht van dit woord?’

Wayti ...

‘U hebt het over God, de Bijbel spreekt over God’, begint ineens de ruimte te spreken, ‘en de ruimte en al het leven, de ziel, de geest, dat alles is Wayti.’

Met andere woorden: leven. Wayti is licht, Wayti is ziel, is geest, is leven. Wayti is vader- en moederschap, zijn openbaringswetten, dat is de God van al het leven, die de meesters in een tijd toen de scheppingen reeds waren verdicht het woord ‘God’ hebben gegeven, en daardoor alles hebben vastgelegd. En Christus zelf heeft die woorden verzameld.

U gaat zien en beleven dat, toen de mens reeds kastelen had opgebouwd, wist men nog niets van God. Toen waren de meesters wel bezig in het oude Egypte, in China, Japan en in Tibet, daarbuiten in het Oosten, om buiten het leven om – niet om het leven, ik bedoel wanneer ik dit zeg, dan bedoel ik de maatschappij – maar buiten die maatschappij en dat leven om contact te leggen met de mens, en kwam de metafysische leer tot stand. En dit is precies hetzelfde. Dus wij hebben hier direct contact met de mens die de sferen van licht nu vertegenwoordigt en Christus kent en God kent en die ruimte kent omdat zij zich die ruimten hebben eigen gemaakt.

U krijgt goddelijke colleges, dringt dat tot u door? Hier bestaat er geen waarom meer. Hier zijn we in contact. Dit is Alwetendheid.

En dan kan André zeggen: ‘Ik heb het gevoeld, meester, het is bovennatuurlijk. Het is leven en licht, het is weten. Het is liefde, vader- en moederschap is het. Als mijn leven is gevuld van deze Wayti, wat kan er met mij en wat zal er met mij dan nog geschieden? Hoe zal ik dan zijn, wanneer ik Wayti ben?’ Is het niet zo?

‘Wayti ... Ik wil mijzelf zegenen door de ruimtelijke Wayti, mijn meester. Ik wil als een ster zijn, een boom, als het water, als een bloem, als al het leven

van God. Ik weet het, meester Alcar. Ik voel nu wat u en meester Zelanus bezitten. Ook ik wil kosmisch bewust worden.’

En wat daarvoor te doen is, dat lezen we en dat beleven wij in deze vijf, maar in deze vijfhonderd boeken.

‘En dat is mogelijk, mijn broeder André’, zegt meester Alcar op straat en dan wandelt hij door de sneeuw heen naar huis terug. ‘Maar kom, maak u gereed, wij gaan morgen, deze nacht aan een nieuwe reis beginnen. Ik heb gezien: meester Zelanus is gereed.’

En in vier dagen heb ik al die pagina’s, die eerste reis over God als liefde, licht, leven, en alles vastgelegd. Intussen heeft André gemediteerd. Wij kunnen aan de nieuwe reis beginnen en die heet: ‘De astrale en stoffelijke kosmos voor de mens’.

In de avond treedt hij uit. Meester Alcar maakt hem vrij. Dat kan André ook weer niet op zichzelf – nu nog niet – dat heeft nog altijd meester Alcar in handen. Want hij kan zich niet vrijmaken – ziet u? – van zichzelf, dat blijven openbaringen in handen van de Universiteit van Christus.

Die gaven die zijn te machtig, te heilig, te reëel. Indien u dat alleen zou bezitten, dan zoudt ge elk ogenblik uit uw lichaam wegvliegen en dit leven verwaarlozen. Deze gave die komt alleen tot uiting en tot werking, wanneer de mens – hier André – voor de Universiteit en de meesters dient.

Meester Alcar zegt: ‘Ik maak u vanavond vrij.’

Ook dat – ziet u – ook dat heeft André niet in handen. Wij schilderen, hij kan niet schilderen; neen, wij hebben de gave. Wij schrijven, hij kan niet schrijven; wij hebben de gave. Wij zien, hij niet. Wij horen, hij hoort niet. Hij heeft niets, niets, niets, niets. Maar dat alles leeft erachter, indien gij ook uzelf wilt geven en tot die verruiming komt, het pertinente ‘ja’ kunt aanvaarden, de meesters en uzelf wilt dienen, dan komt de gave vanuit de ruimte tot u en wellicht ziet ge uzelf anders en beter, uw lievelingen, uw vader, uw moeder, uw God, uw Christus.

André zegt: ‘Ik dank u.’

En wat moet hij nu doen? Hij komt tot de stilte, hij gaat denken, hij wordt dankbaar; eenvoud is er altijd, want hij heeft niets.

‘Wat wil de mens’, zegt hij tegen de Wienerin, ‘wat wil de mens met mij beginnen? Ik heb niets, maar ik heb alles. En dat kun jij ook krijgen indien je aan dit denken begint, want vroeg of laat zal toch de ganse mensheid deze gave moeten beleven, om uit te treden, om aan een karaktertrek voedsel te schenken, een nieuw fundamentje, om die gedachte te laten uittreden en te voeren naar de geestelijke afstemming, de eerste sfeer.’ Jazeker.

En wanneer André naast de meester staat en zijn ogen weer opent en in mijn gelaat kijkt – we zijn broeders, we hebben het werk vlug voor meester

Alcar vastgelegd – dan kan meester Alcar zeggen: ‘Ziet u, als u maar denkt en u wilt het bloed van uzelf geven, u voelt u geslagen en getrapt, maar dan kan ik verdergaan.’

En indien André nu door het Al, door al die wetten was bezweken – ‘ik kan niet meer, dat wordt te erg, ik ben nog zo jong en het leven is zo mooi en ik heb nog niets aan mijn leven gehad, en ik wil hier ook nog wel wat hebben, waarom moet ik altijd met dat universum bezig zijn en wat kan mij die heiligheid schelen?’ – dan stond hij als een naakt ik op straat en had hij ook niets te betekenen. En dan kon meester Alcar zeggen: ‘De ‘droedels.’ Dat heet dan: de ‘droedels.’

Dacht ge waarlijk dat God zich bemoeit met uw innerlijk indien u er zelf niet aan begint? Dat gij die godheid in u tot ontwaking kunt brengen, wanneer het u niet kan schelen? Dacht u waarlijk dat meester Alcar medelijden heeft met zijn instrument wanneer André daar kreunt, en zon en maan, en water, en een boom, en een bloem, de lievelingen van Onze-Lieve-Heer, het kleurenrijk Gods gaat spreken en hij daar van kermen en van pijn in elkaar zakt en gedragen moet worden door de mens op aarde? Wie kan dit leven dragen? Wie is er moe?

‘Wat is moeheid?’, zegt André. ‘Wat kan mij moeheid schelen? Wat heb ik met stoffelijk bloed en zenuwen te maken, die willen breken, indien ik nu alles heb in te zetten voor mijn Koninkrijk Gods op aarde en aan Gene Zijde?’

Het gaat hier om alles. En meester Alcar is zeer zeker niet naïef en kleinhartig en toch een broeder, een vader, een moeder en hij zegt dan: ‘Mijn lieverd, mijn zoon, ik heb alleen maar ontzag voor je.’

‘Bent u tevreden?’ Dat ziet André in zijn ogen.

‘Tevreden, wat is tevredenheid? U hebt alles volmaakt beleefd, gevolgd. We gaan nu verder. Als u zichzelf wilt verruimen, dan kan ik verder; en ik, ik weer door de hogere meesters.’

En zo krijgen wij ons één-zijn – we hadden het over goddelijk één-zijn – met God en de ruimte en het Al, en dan kan de Christus spreken. En dan zegt de Messias in de allereerste plaats: ‘Ik ben nu de gave. Ik heb alles, en dat alles wil Ik kwijt. Maar daarvoor zult ge moeten denken, ge zult hiervoor moeten liefhebben. Ik gaf alles. Sla uzelf nu maar eens aan uw kruisjes. Maar hang Mij niet op uw borst indien u toch niet aan Mijn leven, Mijn gevoel, Mijn persoonlijkheid, Mijn ruimte wilt en kunt denken. Wie hebt u lief? Slaan en trappen? Mijn ruimte, Mijn leven mismaken? Over Mij spreken en de demonen voor Mijn leven plaatsen? Uw handen uitsteken en dierlijk gedoe van Mijn gaven maken om de mens te genezen door Mijn woord? Wacht maar ...’

‘Ik wil kosmisch bewust worden’, zegt André, ‘en daarvoor zet ik alles in.’

En dan kan meester Alcar zeggen: 'Kom, mijn broeders. Ja, André, dat is mogelijk en ga zo verder. Maar kom, wij vertrekken.'

En nu verdwijnt weer de aarde, we gaan de aardse sfeer uit. We zien onmiddellijk. Wij gaan nu vlug, in één seconde kunnen wij ons met de maan verbinden en we zijn er. Maar wij gaan even langzaamaan om ons in te stellen, om ons gereed te maken voor nu, voor de astrale en stoffelijke kosmos in en voor de mens.

'Het is mijn doel', zegt meester Alcar, 'uw leven tot de ruimtelijke eenheid te brengen. Wij zullen de goddelijke openbaringen beleven voor de astrale en stoffelijke kosmos. Hierdoor ontvangt ge uw kosmisch bewustzijn. Indien u deze fundamenteën kunt leggen, hoe er ook op aarde tot uw leven en persoonlijkheid gesproken wordt, André, later kunt ge u bewust op een wet instellen en dan eerst spreekt de levenswet voor uw wezen en persoonlijkheid en bent u één met alles.'

Indien er liefde, harmonie, begrijpen in u leeft, of gij zult geen contact kunnen beleven. Is dat niet zo?

'Dan hoeft ge niet meer naar de goddelijke wetten te zoeken, neen, u slaat ze uit uw leven vandaan. Maar indien gij gereed zijt, dan zal op hetzelfde ogenblik, waar gij ook zijt en u instelt, dan spreekt het leven tot u en vertelt u nu van de eigen verkregen geestelijke en stoffelijke evolutie.'

Dat doet een bloem, dat doet het water. Dat deed een hond, dat deed een kat, dat deed de nacht, dat deed de zon, maan en sterren; alles gaat nu spreken en alleen omdat u in harmonie bent. Is er nu leugen, is er bedrog, dan hebt u die ijheid niet in u, want uw goddelijkheid is nu het fundament om die eenheid te ondergaan.

'En dat', zegt meester Alcar, 'hebben wij ons eigen moeten maken en bezit elkeen in de sferen van licht, de vierde sfeer legt het eerst in uw handen.'

Als u in de vierde sfeer bent dan bent u een kosmisch bewuste, dan bent u een geestelijke eenheid, dan bent u waarachtig lief. En die vierde sfeer die stemt u weer af op de Vierde Kosmische Graad, die we nu zullen beleven en ondergaan.

'En daarvoor, André, zult gij als mens al het leven van God moeten liefhebben.'

Ja, dringt het wel tot de mensheid door? Gij zult het leven van God moeten liefhebben. Maar eenmaal in deze harmonie, dit één-zijn gekomen, dát zijn de sandaaltjes van 'Maskers en Mensen', dat is het gewaad dat u draagt en, zoals André u dat geeft telkens, uw permanentje. Jazeker. Heb ik niet gesproken hier zelf over uw geestelijke nylons? Die kunt u daar hebben, maar dan zijn het levende weefsels die uw geestelijke persoonlijkheid omsluiten en het gewaad dat u dan draagt, wordt gevoed door uw willen en denken, uw liefde,

uw vader- en moederschap. Jazeker.

‘En dat’, zegt meester Alcar, ‘André, is allemaal Wayti, Wayti is daarom alles, omdat wij dat alles kunnen beleven en direct met de goddelijke Wayti verbonden kunnen worden. Wayti geeft u het contact met al het leven door God geschapen, hierdoor beleven wij de scheppingen Gods. Elke ziel door God geschapen, betreedt hierdoor de Universiteit van Christus. Alleen door Golgotha kan men dat op aarde en aan deze zijde bereiken.’

‘Hooft u dit, mensen? Alleen door Golgotha.’

‘Heb daarom lief alles wat leeft en u gaat verder. Heb lief en ge zijt nooit meer alleen. Heb lief en het leven raakt het uwe en wijst u de weg om verder te gaan. Want uw goddelijke afstemming waakt over ziel, geest en stof, over uw vader- en moederschap, uw wedergeboorte. Zou het anders kunnen zijn, mijn broeders?’

‘Nee’, roepen wij uit, want wij volgen en beleven nu de werkelijkheid.

‘En daarom was uw beleven op aarde machtig’, zegt meester Alcar. ‘André, geestelijk goud, goddelijk één-zijn hebt ge nu ontvangen en wij buigen onze hoofden, ik en de meesters en allen, omdat gij in staat zijt, uzelf tot deze eenheid hebt gebracht, (zo)dat wij verder kunnen gaan, want nu beleef ik mijn goddelijke afstemming door u.’

En dat is waar. Meester Alcar die krijgt, en ik krijg nu goddelijke eenheid te beleven omdat André verder wil en wil vechten en alles wil verdragen, innerlijk, dat hem de kosmos te dragen geeft, en dat is heel veel.

‘Wilt u mij nu volgen?’

Nu moet ik u vragen: weet u het nog? Wij leven nu in de astrale kosmos. U hebt de splitsingen beleefd en toen gingen wij terug naar de aarde. Weet u dat nog? Wij zagen alleen licht. De splitsingen kwamen tot stand. Er is nu alleen een geestelijke ruimte, hier. Die stof, die planeten en sterren moesten zich nog verdichten. Er is alleen leegte, maar ruimte, en dat is de geestelijke, astrale kosmos voor de mens. Dat moet voor de mens verdicht worden. Daarin leven wij nu. En daarin hebben wij die wetten beleefd en daar eindigde onze reis en toen kwamen we terug naar de aarde. Toen begonnen wij te mediteren en nu zijn we weer in die geestelijke kosmos.

‘Maar hierna’, zegt meester Alcar, ‘verbinden wij ons met de maan’, dus dat is het huidige stadium, ‘om vast te stellen hoe zij aan haar eigen leven en verdichting is begonnen.’

‘Wij zijn gereed, meester’, gaven wij als antwoord en ook André is zover.

En dan kan meester Alcar zeggen: ‘Welnu, mijn broeders ...’

Nu gaat het al beginnen, ik zal langzaam en rustig u de wetten verklaren, dus volg mij nu, dit is goddelijke wijsheid.

‘Welnu, mijn broeders, er zijn miljoenen geestelijke en stoffelijke werelden

ontstaan.’

Dus wij denken nu vanuit de geestelijke bron en zien tegelijk dat de macrokosmos zich stoffelijk heeft verdicht.

‘Uit de astrale kosmos is de stoffelijke geboren, dat weten wij nu, want wij leven in het huidige stadium. André’, zegt meester Alcar, ‘gij kunt analyseren, vergelijkingen maken. Dus wanneer er geen voortgang was geweest en had dit alles geen evolutie gekend, dan was dit alleen maar een geestelijke ruimte geweest, dat was zo gebleven en er was geen leven zichtbaar geworden.’ Nu zegt meester Alcar: ‘Wilt gij u daarop instellen? Onze reis heeft nu een aanvang genomen. Nu gaan wij voor God en de Universiteit van Christus denken.’

En nu blijf ik hier even bij stilstaan, dat is nu voor u. Indien u nu niet aan geestelijk denken en voelen begint en u wilt uw karaktertrekken niet in harmonie brengen met uw leven aan Gene Zijde en u blijft maar waaroms en waaroms en waaroms en waarvoor en waarvoor en dat bestaat niet en dat neem ik niet en ik ben het niet met u eens want die God die kan wel anders zijn, dan komt u er nooit en staat u onherroepelijk op een dood punt. Maar u moet gaan denken. Wij gaan nu denken voor de kosmos als astraal leven en de stoffelijke openbaringen die door de Albron zijn geschapen. Wilt gij u daarop instellen? Dat is toch eenvoudig? Dat moet André doen en dat hoop ik dat gij ook kunt. Onze reis heeft een aanvang genomen.

‘En wilt gij waarnemen, meester Zelanus, wat er intussen is geschied?’

En nu, dat kunt u nu ook vanuit de wereld. Ik ben gereed, mijn lezers, mijn kinderen. Er staat hier ‘ik ben gereed’, geachte lezer, omdat ik de wetten ken en ik weet wat mijn meester bedoelt. Ik kan zeggen: hebt u ‘Een Blik in het Hiernamaals’ gelezen? Hebt u ‘Zij die terugkeerden uit de Dood’ niet? Bent u niet met de dood verbonden? Ging u niet met Jeanne en de priester door de ‘kist’, en zweefde u niet mee met meester Alcar om tot de mens te zeggen: ‘Ik leef, het is zo prachtig, ik leef en daar ben ik aan het sterven.’ Hebt u ‘De Kringloop der Ziel’ niet gelezen? ‘Zielsziekten van Gene Zijde bezien’? ‘Het Ontstaan van het Heelal’? Hebt u die boeken beleefd, in u opgenomen? Dan kunt gij nu kosmisch antwoorden. En wat er nu nog voor u kwam: ‘De Volkeren der Aarde’, ‘De Grebbelinie’, ‘Geestelijke Gaven’, ‘Maskers en Mensen’. Hebt gij nu niets tot elkaar te zeggen? Wat hebt gij geleerd door de universiteit? Kan dat de katholieke kerk? Kan dat het protestantisme? Kan dat de Bijbel? Kan dat één sekte? Kan dat Boeddha? Kan dat Mohammed? Dat hadden ze niet. U bent Mohammeds. U bent Boeddha’s, heb ik u gezegd. Maar wanneer gij nimmer begint te denken om uzelf op te trekken en tot die evolutie te voeren, kan ik niets met uw dooie stof beginnen.

Ik ben gereed. Maar bent u niet gereed?

‘Ik ben gereed, meester Alcar, en ik zal mij aan die wetten overgeven.’

U vindt het zo vreemd dat wij over kosmologie spreken – de wereld, de mensheid – maar als u dagelijks bezig bent met de mens, kunt u dan deze woorden niet zeggen? Hebben wij u dat dan niet geleerd, mochten wij die fundamenten niet leggen? ‘Ik zal mij aan die wetten overgeven, Christus’. En dan moet u horen wat u dan zegt. Ik zal u verklaren wat er nu tot mijn leven spreekt. Maar wat hebben de boeken u gezegd? En wie heeft er door die boeken van André – Jozef Rulof, Jeus – tot u gesproken?

Ik zeg: ‘Zoals André dat op aarde heeft beleefd, ontvang ik nu de goddelijke waarheid, waardoor André beleven zal wat hij daar mocht ontvangen, en ziet hij ook deze goddelijke waarachtigheid want hij leeft in die wetten. Ik ben op dit ogenblik nog ingesteld op het stoffelijke universum’, dus wij kijken nog naar de verdichte zon en maan. ‘Ik moet dus even teruggaan, want de ruimte dwingt mij ertoe, want wat ik nu zie, mijn broeders, is het fonkelende heelal, waarin wij en Moeder Aarde leven.’ Dat is dus de stoffelijke kosmos. ‘Wij maken deel uit van deze ruimte.’

Mensen, mensen, vaders en moeders, voelt gij dat gij nu kunt zeggen: ‘Wij maken deel uit van deze ruimte?’

‘De hoogste meesters volgen mij, het is Christus, ze hebben mij nu tot hun bewustzijn opgetrokken.’

En als u nu in deze wijsheid, met deze boeken, nog meer wilt weten en u stemt u af op liefde, geluk, één-zijn, harmonie en rechtvaardigheid, u snauwt en grauwt niet meer en u vertrouwt, u hebt geen jaloezie – want indien ge jaloeers bent, hebt ge geen liefde – u geeft zich over aan een klein ding, u geeft zich over aan God en deze ruimten, en (dan) de goddelijke controle is ingesteld op uw persoonlijk ik. Zo kunt gij geen fouten meer maken.

‘En ik sta nu in de werkelijkheid’, zeg ik tot mijn meester en André. Het goddelijke woord wordt mij geschonken omdat ik één wil zijn, omdat ik de liefde en de ruimten van mijn schepper wil uitdragen en zal verstoffelijken. ‘André, André, ik ben je zo dankbaar’, zeg ik tegen André. ‘Dit woord, meester Alcar, komt onder en in mijn hart, ik voel de ruimte in mijn hart kloppen en ontwaken, mijn geestelijke bloedsomloop versnelt zich, en toch blijf ik in alles overheersen omdat ik liefheb. Het is de bezieling die ik nu ontvang en waardoor ik de goddelijke scheppingen mag volgen en ze zal beleven voor de mens op aarde. Ik ben nu vruchtbaar geworden.’

Hoort u dit? U wordt vruchtbaar als u iets vertelt aan de mens, waarvan u zelf gisteren nog niet wist dat het bestond. U wordt nu vruchtbaar, u bent aan het uitdijen.

‘Ik zal baren, mijn meester, en ik zal scheppen, ook gij. Door mijn één-zijn nu zal ik deze wonderen zien en ondergaan. En mijn leven dijt uit.’ Hoort

u het? U dijt ook uit, mijn kinderen. ‘Mijn leven dijt uit, ik voel me nu als God en als vader en moeder. Door mijn gevoelsleven vertegenwoordig ik mijn eigen zelfstandigheid en die van deze ruimte, en zie ik het leven voor mij ontwaken en tot bewustzijn komen. Ik zie nu dat de astrale kosmos de stoffelijke’, deze waarin we nu leven, ‘heeft geschapen en heeft verdicht. En dat gebeuren vertegenwoordigt God als moeder. Maar het leven ging vanuit het moederschap’, hebben wij dat niet tezamen beleefd, ‘tot het scheppende vermogen over en eerst toen volgde de ene verdichting na de andere, waardoor het leven in de ruimte gestalte kreeg en een zelfstandigheid. Het is wonderbaarlijk wat ik zie en gij door mij en uzelf kunt volgen.’

Meester Alcar zegt: ‘Ga verder, wij beleven hetgeen u ziet, waarneemt en voelt.’

‘Ik zei zo-even, mijn broeders, dat de stoffelijke kosmos uit de astrale is geboren en dat geldt voor al het leven wat wij zullen leren kennen. Daal ik echter tot de wetten voor deze geboorte en de wedergeboorte af’, we zijn nog in die astrale kosmos en bezien de stoffelijke, ‘dan beleef ik miljoenen openbaringen en de wedergeboorte van elke cel en dat geeft mij verruiming. Dat geeft aan al het leven dat hierdoor zal ontstaan, geestelijke en stoffelijke, lichamelijke ontwaking.’

Maar dan zal de vonk, zal het embryo mens worden, en daaruit het dier en zien we de evoluerende natuur, waardoor Moeder Aarde aan haar schepingen, haar baring, haar rechtvaardigheid kon beginnen.

‘En dan sta ik dadelijk voor de wetten, mijn meester en mijn broeder André, voor leven en dood, maar dat is het verdergaan voor de stoffelijke ruimte’, dat is evolutie, een dood is er niet, ‘en spreekt het leven van God de taal der bewustwording, die door die zelfstandigheid is verkregen.’

Begrijpt u dit? U hebt nu een zelfstandigheid, u bent Goden. Indien u aan die godheid begint, krijgt u geestelijke afstemming en verruiming.

‘God gaf zichzelf aan al het leven en dat krijgen wij mensen, mijn meester, mijn broeders, in handen, dat wordt ons bezit. Dit voert mij tot de zeven openbaringstijden.’

En die openbaringstijden, mijn zusters en broeders, die vindt u in al de levenswetten terug. In de moeder; als uw kindje geboren wordt dan krijgt u het cellenleven. En het embryonale leven leeft in de moeder en dijt uit en dat zijn zeven tijdperken die de moeder beleefd, maar die wij in de Albron, toen wij aan deze lezingen begonnen, hebben gezien en mochten volgen. En die zeven openbaringswetten die bezitten al de lichamen die door de geestelijke bewustwording tot de verstoffelijking zullen komen, en uiteindelijk dan zon, maan en sterren en planeten zullen zijn. Hoe machtig dit alles is, dat zullen wij volgen en beleven.

‘God splitste zich in myriaden deeltjes, maar voor het universum – ziet u? – hierna is het embryonale leven geboren, omdat elke cel deze wetten te beleven krijgt. Nu kregen de levenscellen als zonnen en planeten het eigen bestaan te aanvaarden. Uit dit alles kwam dit’, want wij kunnen dit overzien, ‘en ging God verder zichzelf te evolueren, maar om dit aan zichzelf te schenken.’

Aan zichzelf te schenken. En dat is nu zon, maan en sterren, maar dat bent u als mens. Als u liefde wilt beleven, dan schenkt gij u die liefde als een goddelijke cel. En u voelt nu wel, dan komen wij voor die wijsgerige stelsels te staan en dan hebben wij elk ding in ons denken en voelen tot het goddelijke stadium terug te brengen en daar onze godheid te vertegenwoordigen. Ik ben een godheid, en gij zijt het.

‘Elke cel krijgt dat universum te beleven.’ Elke cel, het kleinste insect is een goddelijk bewust of onbewust kind. ‘Iedere wereld is een cel.’

Een wereld, een hiernamaals, mijn zusters en broeders, is slechts een cel van uw godheid. Een sfeer, een oneindigheid, dit universum is slechts een embryo in vergelijking met de godheid die in u leeft. Is dit te begrijpen? Voelt ge hoe ontzagwekkend diep, machtig de mens is? Iedere wereld is diepte, is leven, is liefde, is ziel, is geest; diep en machtig.

‘En dat leven ben ik’, kan ik tot meester Alcar en André zeggen. ‘Zon en maan zijn slechts cellen van God en krijgen dus het eigen ruimtelijke bestaan voor mij. Ze dienen echter het vader- en het moederschap, dat door de planeten naar voren trad. Maar uit dit miljoenenproces is de macrokosmos ontstaan.’

Voor mij, voor u, voor het leven van God wordt dit alles verdicht en is dit alles geschapen.

‘Wat God in het oneindige tot stand heeft gebracht, mijn broeders, voor de ruimte moet al het leven nu van God opvolgen en vertegenwoordigen’, voelt u? ‘en nu Zijn wil vertegenwoordigen om tot het Al terug te keren. De ruimte zal dit leven wel verdichten, maar elke vonk, elk deel van God bezit nu die goddelijke afstemming.’

En waar de mens ook leeft, al het leven is uit de God van al het leven ontstaan.

‘Wanneer u dit voelt, mijn broeders’, ga ik verder, ‘dan moet het u duidelijk zijn dat God hierdoor Zijn ruimte heeft gevuld.’ Toen kwam er vulling. ‘In de miljoenen eeuwen die voorbijgingen heeft het leven zich kunnen verdichten, doch door de goddelijke harmonische wetten.’

Wij praten dus vanuit de astrale kosmos tot de stoffelijke. Door de harmonie heeft de ruimte, hebben die wetten, heeft zon, maan en sterren zich kunnen verdichten.

‘De zon kreeg voor de ruimte de scheppende kracht te aanvaarden. De zon als vader diende het barende principe, het moederschap. En die taak, aan dit leven opgelegd, werd voor het heelal de verstoffelijking van al deze vonken van God. De lichtuitstralende organen dus, mijn meester, zorgen voor de voortplanting.’

De lichtuitstralende krachten van de ruimte zorgen voor voortplanting. En als André in die tijd dit voelt, dan kan hij zeggen: ‘Ja, het lichtuitstralende gevoel van mijn persoonlijkheid geeft gestalte aan mijn karakter en dij ik uit. En dat heb ik tot nu reeds verdiend.’ Ziet u? Maar nu zijn we nog maar voor het universum aan het denken, maar dat is ook voor de mens, voor uw karakter, want daar gaat het uiteindelijk om.

‘En die overheersende kracht als wetten’, die overheersende kracht, beleeft u dit woord?, dus een overheersende kracht als wetten, ‘zien wij terug als levensgraden.’ En zijn wij in staat om daarvan de eigen zelfstandigheid en diepte te kunnen vaststellen, voor het leven op aarde, voor het leven aan Gene Zijde; dit is Kosmologie.

‘God schiep voor deze ruimten drie opvolgende levensgraden. Als hoofdplaneten zijn dit: Maan, Mars en Moeder Aarde.’

Drie opvolgende levensgraden – en dat hebt u gelezen in ‘Het Ontstaan van het Heelal’ – deze drie graden zijn slechts één leven. Deze drie graden verbinden één bewustzijn en dat is het hoogste bewustzijn dat Moeder Aarde bezit en de mens zich eigen moet maken, doordat gij vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) komt en evolueert. Is het niet eenvoudig? God schiep voor deze ruimte levensgraden als gevoel. Maar wij, de planeten en de sterren zouden die verstoffelijken.

‘Zij werden met elkaar verbonden en aanvaardden deze kosmische eenheid’, want hierin is harmonie. ‘Hierin zijn de bijplaneten geboren’, en uiteindelijk de zelfstandigheid als ‘ik’, voor dit planetenstelsel. Maar hierdoor ontstaat de mens, het dier en Moeder Natuur.

Ik kan verdergaan en zeggen: ‘Deze drie planeten zouden het leven van God voortzetten. Dat legde God in handen dus van het universum.’

Maar Hij is het Zelf, Hij is dit Zelf. God legde dit alles in handen van lichamen. Maar Hij is God als zon, als maan, als een planeet, als een ster. Voelt u nu reeds wie God is?

‘Zij zouden zich splitsen en hierna zien wij het leven voor mens, dier en plant. Hoe die ontwikkeling is geweest kunnen wij volgen en zullen wij nu volgen, mijn broeders. Wij hebben te aanvaarden dat hierdoor de stoffelijke ruimte is geboren, door die krachten, die wetten, die verdichtingen.

Het beeld, mijn meester, dat ik dus waarneem, is, dat dit leven vanuit de oerbron het leven en de eigen zelfstandigheid kreeg.’ Voelt u dit? ‘U ziet

nu – ik ben daarmee verbonden – dat de zon reeds sterker wordt.’ De zon is komende, het vaderschap voor de ruimte gaat zich verstoffelijken en dijt uit. ‘Hierdoor komt het moederschap tot ontwaking en dat is de maan.’

Er was in die tijd alleen slechts vaderschap en moederschap. Er waren slechts twee lichamen in de ruimte, twee gevoelens, twee denkkrachten bezig en dat was alleen vader- en moederschap; het is de maan en de zon. Maar wie kent nu de zon en de maan als deze levens? Gij zijt maankinderen, en ge zult worden zonsbewustzijn. Kan dat André beleven op eigen kracht, uit 's-Heerenberg? Kan Jeus van moeder Crisje dit zelf bedenken? Elk woord is van God, elk woord is ruimtelijk bewust. Kunt gij dat buiten uw school om? Er is nog geen universiteit op aarde die u dat leert. Begrijp goed, dat ge thans met denken en voelen verbonden bent die niet meer op aarde leeft, die nog moet ontwaken, want de universiteiten zijn nog niet zover.

‘Het beeld dat ik waarneem komt weer onder mijn hart. De maan en zon kwamen tot ontwaking, mijn meester. Omdat nu het universum direct op het menselijke leven zou worden ingesteld’, voelt u, dat gaat ontwaken, ‘moeten wij kunnen zien en volgens de levenswetten kunnen vaststellen’, nu komt het weer, ‘waardoor God Zijn krachten op dit verdichtingsproces heeft kunnen instellen, en Hij dit geboren worden heeft kunnen bespoedigen.’

Er is dus in die ruimte – en dat beleeft u nog dagelijks – is er een onfeilbaar denken en een stuwing, en die gaat door, dat leven is reeds begonnen en dat kan niet meer worden gestopt, dat is onfeilbaar zeker omdat hier geen storingen zijn. Dat is zo machtig, dat universum, en zo diep en zo ver van u weg lijkt het en het leeft volkomen onder en in uw hart. Uw moederschap en uw vaderschap is het, u staat er bovenop. U geeft het, en u begrijpt het wellicht niet eens. Als u gaat baren en scheppen – mensen, hoor nu wat ik zeg – dan zijt ge Goden in uw eigen toestand, zo heilig, zo goddelijk is het één-zijn voor de mens. Maar wie begrijpt het? Wie voelt nu goddelijk één-zijn? Baren?

‘Hierdoor, mijn broeders, zien wij dat de ruimte nieuw leven zal baren’, ziet u en dat gaat voort, ‘en scheppen, en dat wil zeggen, dat er méér ruimten zullen ontstaan en dit universum dus het Albewustzijn nog niet kan zijn. Dit leven is nog niet zover. Doch straks zien wij die werelden en dan zijn het de Vierde, de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad, waarvan de Zevende het goddelijke Al vertegenwoordigt. En ook daarvoor, mijn broeders, zullen wij het goddelijk antwoord ontvangen.’ En dat is onfeilbaar zeker.

‘Het is dus duidelijk – en dat moet u thans ontvangen en beleven – dat deze ruimte opvolgende levenswetten zal verdichten en zal scheppen.’ Dus deze ruimte, deze astrale kosmos, die is al bewust bezig om aan de stof gestalte te geven, en dat zal de mens worden, het dier en Moeder Natuur.

‘En dan staan wij’, nu moet u horen, ‘dan staan wij voor het uitdijende heelal.’

Ik moet maar doorgaan, maar ik zou u nu wonderen en openbaringen kunnen vertellen en tot uzelf, uw leven in de maatschappij, tot vanmorgen afdalen. En het is heel verleidelijk om nu te zeggen: dijt u elke dag uit? Geeft u aan uw liefde, uw vriendschap, uw kennis, uw broeder- en zusterliefde uitdijing? Het is zo ontzagwekkend om nu dit vast te houden, maar hier in de maatschappij een gestalte te geven, te willen opbouwen voor die persoonlijkheid als mens, als vader en moeder. Maar u kunt dat bedenken. Daarom heb ik u naar de boeken gevoerd, daarom breng ik u tot het mens-zijn. Het is het uitdijende heelal voor alles. Het zijn de ‘Grote Vleugelen’ voor uw karaktertrekjes, uw vader-, uw moederschap, uw vriendschap, uw zuster- en broederzijn.

‘Wat wij nu moeten beleven (is)’, ga ik verder, ‘hoe de zon zijn krachten aan het moederschap heeft gegeven, waardoor nieuw leven ontstond, en kunnen wij straks, wanneer wij de stoffelijke cel als een levensgraad voor ons zien, vaststellen en beleven, en dan (zien wij) opvolgend die graad verdergaan. Eerst dan zijn wij in staat het stoffelijke geboren worden te zien.’

En u kunt het niet alleen zien, nu, eeuwen terug tot het nu, u kunt het niet alleen zién, maar u kunt het voelen en beleven, moeders, vaders. Gij beleeft splitsingen van God, verruiming, nieuwe geboorte. Onfeilbaar gaat dat in de moeder beginnen en die wetten zijn nog precies hetzelfde zoals God in de beginning van Zijn openbaringen aan Zijn vergeestelijking en verstoffelijking begon. Er is nog niets veranderd, onfeilbaar zeker, heilig en goddelijk zijn nog de wetten in de handen van de mens; maar wat u ervan maakt, is natuurlijk weer heel iets anders.

‘In mijn leven’, kan ik tot mijn broeders zeggen, meester Alcar en André, ‘komt dus het weten’, het weten, hoort u dit?, ‘van deze ruimte. In mij leeft deze goddelijke openbaring want ik ben het. Ik zie en voel, dat dit levenscentrum door de zon het bewuste dienen heeft ontvangen.’

Moet u eens luisteren, moet u eens beleven, u kunt deze pagina wel duizendmaal overlezen, want u hebt hier in zo’n klein deeltje, één zo’n dingetje, daarover reeds kan ik tien boeken schrijven van duizend pagina’s, als ik dat alles tot de mens terugvoer; en ik kan dat. Ik kan dat doen voor uw zenuwstelsel, uw bloedsomloop, uw hart, uw lever, uw nieren, uw maag, uw ademhaling. Ik kan dat doen voor uw persoonlijkheid, uw kunsten en wetenschappen, ten opzichte van Christus, Golgotha en de ruimte. Ik kan het doen voor uw wetten van de natuur, voor uw leven in de wateren; ik ben een kosmisch bewuste, een alwetende voor deze ruimte. Indien u het niet geloven wilt en niet kunt, na deze lezingen zult ge uw hoofd buigen, zal ik

het u vragen, ik zal het u bewijzen.

‘In mijn leven komt het weten van deze ruimte’, en dat kunt u ook, ‘en in mij leeft deze goddelijke openbaring, omdat ik mens ben geworden. Ik ben ziel en geest en heb een persoonlijkheid, mijn meester, ik behoor tot de sferen van licht.’

Maar ik was eens op aarde, ik was eens daar een zelfmoordenaar – André bezit ‘De Kringloop der Ziel’. Voelt u mijn verruiming? Ik was voor de katholieke kerk eeuwig verdoemd, en ik werd kosmisch bewust. Gelooft u nog in verdoemdheid, André, mensen der aarde?

‘Ik zie en voel dat dit levenscentrum door de zon het bewuste dienen heeft ontvangen. Maar ik ben het, ik werd het. Al het leven heeft zich verruimd. Indien ik mij nu met het huidige stadium ga verbinden en zie de mensheid in nacht, in onbewustzijn en staan wij voor Adolf Hitler en zijn soort. Dus wij verbinden ons vanuit de astrale kosmos met de stoffelijke, met het denken en voelen voor het vader- en moederschap, en staan tegelijk weer voor Adolf Hitler, want wij leven in die tijd. Adolf is de beul van deze mensheid. Wij staan niet alleen voor Adolf, voor de beul van deze mensheid – maar wij hebben ook ‘De Volkeren der Aarde’ geschreven en beleefd – wij staan ook voor Caïphas en Christus, Golgotha.’ Door één zin heb ik, door de meesters bestuwd en beziel, door één zin legde ik de ganse ontwikkeling van de mensheid voor de macrokosmos vast en sta ik onmiddellijk – om de punt en de i te plaatsen – op Golgotha en heb ik mijn hoofd te buigen. Dan sta ik voor de Messias en dan kan ik zeggen: ‘Waarom hebben ze U vermoord?’ Na dit ene zinnetje. Denkt u ook zo ver? Kan Jozef Rulof allemaal zelf. Kunt u zo kopen.

Meester Alcar vraagt onmiddellijk aan mij, en eerst aan André: ‘Mijn broeder André, hebt ge dit begrepen? Ik heb alles begrepen’, zegt meester Alcar ‘maar waaraan en waardoor zijn deze wetten vast te stellen, André’ – en nu moet u wat horen – ‘wanneer wij die menselijk, dierlijk en natuurlijk willen zien, dus volgens het leven van Moeder Natuur?’

Wij gaan nu al vragen stellen. En dan kan André zeggen ... En nu vraag ik dat u zelf, en daarom zei ik verleden: ‘Praat met elkaar en vertel elkaar geen nonsens meer, uw leven is kostbaar, elk ogenblik kunt ge naar Gene Zijde komen en dan moeten wij het erin hameren. U moet er toch aan beginnen.’

André kan zeggen: ‘Ik heb alles begrepen, ik kan deze wetten zien, mijn meester, ik kan ze ondergaan wanneer ik mezelf volg. Ook het dier op aarde en voor gans de natuur. Wat meester Zelanus zag en beleefde, wat u onderging, mijn meester, zie ik nu op aarde terug. Immers, ál het leven werd vader en moeder.’

‘Inderdaad’, zegt meester Alcar, ‘mijn broeder, dat is te volgen en te bele-

ven. God legde Zijn wetten eerst in handen van zon en maan.’ Neen, God maakte van zichzelf eerst zon en toen begon Hij te baren en werd de planeet Maan.

‘Hè hè hè hè hè hè hè’, zegt de theoloog, ‘dat is een godsverkrachter. Hè hè hè hè hè, God, de maan is God?’

En nu zegt een klein studentje die pas begint, die zegt: ‘Lacht u? Maar elk deel is van God. Waarom vertegenwoordigt God zichzelf niet door de maan? Ik kan u bewijzen voor dit stadium, voor de twintigste eeuw, dat gij uzelf uitlucht en dat gij de onbewuste zijt en niet ik, want toen de Bijbel werd geschreven, waren al deze scheppingen reeds miljoenen tijdperken oud. Punt.’

‘En dat wil zeggen’, zegt André, ‘toen begon God zich te vergeestelijken en te verstoffelijken. Toen begon Hij een zelfstandigheid te worden voor de mens, voor de ruimte, voor het dier en Moeder Natuur. En dat alles zullen wij volgen, maar heb ik reeds als mens, als kind, als instrument van u, voor de aarde en voor mijn geestelijk leven en de mensheid beleefd en mogen ontvangen. U hebt immers de boeken geschreven, u hebt mij gevoerd naar het ontstaan van het heelal; mijn meester, ik ben nu gereed. Voor dier en mens is er nu geen verschil’, zegt André, ‘doch wij als mens kregen het hoogste bewustzijn.’

‘En dat wil zeggen, meester Zelanus?’ Dan stelt André mij voor de wetten van God en zegt: ‘En wat wil dat zeggen, meester Zelanus?’ want God is het die door hem spreekt.

En dan kan ik zeggen: ‘Dat de ruimte steeds vader- en moederschap is gebleven, mijn broeder.’

Moet u die hoffelijkheid, die liefde, het harmonisch rechtvaardig één-zijn eens voelen wanneer we als goddelijke wezens voor elkaar staan. Dan zijt ge Goden. Zie, mens, in u de God. Zie in de moeder, man, de godheid. Maar wanneer ze zichzelf aftakelt, mismaakt door gesnauw, leugen en bedrog, kunt u die godheid niet beleven, dan ziet u, beleeft u dierlijk gedoe. Is dat hard, als u het zelf anders kunt doen?

Ik kan zeggen: ‘We moeten aanvaarden dat zon en maan die wetten hebben verstoffelijkt en konden wij aan ons leven beginnen, André.’

En toen is God een zelfstandigheid geworden als geestelijke en stoffelijke kosmos, universeel verdicht. Wat is het eenvoudig.

Meester Alcar zegt: ‘Juist, zo is het en niet en nooit anders. Straks zullen zon en maan ons die overtuigende waarheid schenken. Buiten het vader- en moederschap is er geen bestaan en (het) zijn dus de essentiële wetten voor de ruimte. En later, wanneer het leven als de vonk van God aan het eigen bestaan begint, is dat leven goddelijk bewust en zelfstandig. Toch denkt men op aarde’, zegt meester Alcar, ‘dat de zon moeder is.’

Dus de wetenschap, de astronoom, als hij spreekt, de geleerde, van 'zij' daar, dan staat hij achterstevoren naar de zon te kijken, die boven hem staat en hem uitlacht. Want de zon is vader. En hij zegt: 'Zij is daar', hij weet niet (dat) de scheppende kracht, die God daar is als licht, uitstralend gevoelsleven, hij weet niet dat dat goddelijke schepping is, en noemt het 'zij'. En als u de man voor een 'zij' aanziet, en u wil dat leven bespringen en tot baring voeren, zult ge vroeg of laat moeten toegeven: het gaat niet. En dan kan de stem van de ruimte u zeggen, u mededelen, u geven: 'Nee, daarvoor moet ge geboren worden, u moet evolueren, u hebt de wedergeboorte, daarvoor zult ge moeder moeten zijn.' Maar voor de geleerde is de zon 'zij' en de maan is 'hij' en 'zij', en zelfstandig en onzelfstandig.

'Met andere woorden, André, ze weten het nog niet.'

Dat is uw tijd, dat is uw leer en dat is het bewustzijn van uw universiteit. U behoeft daar niet om te lachen, maar er is niet meer.

En nu gaan wij verder. U bent hier verbonden met de Universiteit van Christus en nu zult ge moeten beamen dat wij die universiteiten van de aarde, al uw faculteiten in onze zak hebben, die leven onder ons hart. Toch denkt men op aarde dat de zon moeder is. Is het niet belachelijk? Maar nu komt u niet verder, u moet eerst uitmaken wat dit is.

'Hierdoor kunnen we vaststellen dat de astronoom nimmer het goddelijke plan zal leren kennen.' En men lacht André uit, mij ook, ook Christus. 'Hier staan we dus reeds voor de fouten van de aardse universiteiten, de geleerde. Dat is in strijd met de werkelijkheid.'

Wat zij zien en verstoffelijken en waaraan zij namen geven, is in strijd met de werkelijkheid, want dat zien en beleven wij.

'De planeten zullen baren en de zonnen zullen scheppen. Het zijn de allerhoogste wetten, die door God verdichting kregen en waardoor Hij zich heeft kunnen openbaren, door vaderschap en moederschap.'

Nu zegt meester Alcar: 'Betreden we nu het volgende stadium, dan zullen we waarnemen, mijn broeders, dat de zon aan de eigen verdichting is begonnen. De zon krijgt verdichting. En dit zwakke licht krijgt voor deze ruimte, waarin wij nu zijn, goddelijke betekenis en uitdijning. Het licht wordt vaderlijke en moederlijke ontwakning. Vaderlijke en moederlijke ontwakning op macrokosmische afstemming. En wil zeggen', moet u horen, 'dat de ruimte als God, als licht en baring, vader- en moederschap aan die eigen zelfstandigheid is begonnen. Wat ik waarneem, mijn broeders, is dat de ruimte zich heeft gesplitst.'

Eerst God voor het oneindige, dat is, God als astraal leven heeft zich gesplitst. Elke cel nu, bezit al die goddelijke zelfstandigheid, die rechtvaardigheid, die liefde, dat gevoel; dat leven is geest, is moeder, is vader.

‘Elke cel gaat nu verder en heeft een eigen taak te aanvaarden.’ Voelt u? Dat is allemaal God. In een klein embryo, daarin leven de Alkrachten.

‘Elke cel volgt deze goddelijke wetten op, want die cel is goddelijk zelfstandig en leren wij straks als een graad van gevoel kennen, en is alleen moeder- en vaderschap, is geest, is leven.

Hierdoor, mijn broeders, kreeg de goddelijke schepping de evolutie te beleven, door één-zijn: vader-, moederschap. Waar wij ook zullen komen, daar beleven wij nu deze wetten als vader en als moeder, er is niets anders te beleven. Dat wordt ons goddelijke contact, mijn broeders. Maar er zijn miljoenen levensgraden geboren en al die werelden, hoe groot en klein ook, vertegenwoordigen God, maar hebben slechts één doel: om zichzelf te vergeestelijken en te verstoffelijken, dat het terugkeren tot de Albron is. Mijn vraag is nu, meester André ...’

Is Jozef Rulof een meester? Meester Alcar vraagt hier: ‘Mijn vraag is nu, meester André: hoeveel levensgraden als ruimten zijn er geboren? U hebt dat reeds gezien, u moet het dus weten.’

En nu kan André bewijzen of hij een meester is en André schreeuwt als hij zegt: ‘Zeven opvolgende levensgraden zijn er geboren, mijn meester.’

En dan vraagt meester Alcar weer: ‘Waar kregen die zeven levensgraden het eigen bestaan?’

‘Door de eerste openbaringen, mijn meester, die ik in de Albron als ziel, geest, leven, vader- en moederschap, persoonlijkheid, kleurenrijk Gods, harmonie, rechtvaardigheid onderging en zag op mijn vorige reis.’

‘Dat is het woord, mijn broeder. Alleen dit woord, deze verklaring had ik verwacht. Of wij hadden moeten terugkeren want ik ben nu niet in staat om u een lesje te leren. Ik gaf u de boeken, ik schreef en beleefde met u de boeken, nu hebt gij te leren en te denken, of wij moeten terug, en is er van kosmisch één-zijn en goddelijk ontvangen geen sprake.

Door de eerste openbaringen vanuit de Albron. Jazeker, mijn broeders. Wij zien dus in die werelden terug, opdat wij de goddelijke Al-openbaringen mochten beleven, waardoor God zich heeft kunnen vergeestelijken en kunnen verstoffelijken, maar zien we nu nog als zon en maan en sterren, als nevelen: de Melkweg van de aarde.

We kunnen die werelden nu reeds als stoffelijke levensgraden voor de ruimte zien, want ze hebben zich verdicht. Het goddelijk openbaringsproces is het, waardoor deze levensruimten als overgangen zichtbaar’, overgangen, ziet u?, ‘zichtbaar werden. Dat is geschied en is realiteit, het zijn zeven opvolgende verdichtingsstadia en die mochten wij op onze vorige reis aanschouwen door het nevelenstadium. Die zijn later, dit alles is later van enorme betekenis’, omdat wij al die zeven graden telkens terugzien, in de mens, in

het dier, in Moeder Natuur, in alles, alles, alles. ‘Wij zien dan, dat ook God voor stadia heeft gestaan en God als de Wayti dat heeft moeten aanvaarden en wil zeggen: het leven was ineens niet af; dat heeft miljoenen tijdperken geduurd. Wat heeft dit voor de mens op aarde te zeggen en te betekenen, meester Zelanus?’

En dan ben ik gereed en dan kan ik zeggen: ‘Dat God geen werelden heeft geschapen in één dag, meester, en dat de Bijbel met kletspraat begint.’

En toen hoorden wij gezang vanuit het Al tot ons komen en hoorden wij en beleefden wij het goddelijk geestelijke halleluja. Hier spreekt de waarheid, de Alwetende is gereed. De Bijbel begint met kletspraat. Hoeveel miljoenen mensen zitten niet aan dat onwaarachtige vast? Bent u voor uzelf nu bewust en gelukkig, dat u dat niet meer nodig hebt? Hebben wij u nieuwe fundamenten mogen geven voor uw goddelijke Bijbel? U krijgt hier ... wij hebben verteld en wellicht waren er onder u die hebben gelachen: André bezit de goddelijke Bijbel. De eerste boeken voor de goddelijke Bijbel hebben wij in onze handen. Ik lees er nu uit voor. Is dit zo? Is dit goddelijke Bijbel? Dáár had de Bijbel mee moeten beginnen. Maar die komt nog. Het is allemaal goed. Maar nu leeft u in de twintigste eeuw, de meesters, de Universiteit van Christus, de profeet, de Paulus van deze eeuw, zei meester Alcar in 1946, staat voor u. Is hij nu een Paulus? Wist de Paulus uit de Bijbel dit?

André zegt later: ‘Ik scheld u niet uit, Paulus, maar je was maar een grote sufferd. Ik beledig u niet. Ik weet wel dat Petrus alles goed heeft gemaakt. En ik heb ook vroeger – later, daarna – dat gekraai voor Jeruzalem gehoord en toen hebben mensen mij ook geslacht van beneden naar boven als een varken aan een ladder gehangen. Wij weten wel dat wij elkaar niets meer doen. Maar wanneer we voor deze waarheid staan, dan zie ik uw bloed en dat bloed wil ik wreken omdat de mensheid zal weten hoe waarachtig, alwetend, liefdevol de meesters zijn, Christus.’

U bent toch niet bang voor mij?

‘Dat God geen werelden heeft geschapen in één dag ...’

Bent u nu alweer aan het lichten? (Het lichtje waarmee de geluidstechnicus meester Zelanus waarschuwt.)

Wanneer kunnen we nu eens duizend jaar doorgaan? Dat doen we straks achter de kist, lieverds, moeders en vaders. Achter de kist als u uw best doet, dan komen wij en dan gaan we heerlijk een roets maken, zoals André, Jeus, dat zegt. Jeus die komt straks weer terug. Wanneer we Saturnus zien dan, zegt Jeus: ‘Wat is dat voor een ding doar met een rand?’

Dan zegt André: ‘Kom, je mag een roets beleven, dan maken we met z’n allen eerst de roets om Saturnus heen en dan vliegen we regelrecht met zijn allen naar de maan. Want over 75.000 jaar bent u wel aan Gene Zijde, want

er zijn er nog van u, die een paar levens hebben te beleven, maar in 75.000 jaar kan er veel geschieden. Maar dan zijn we allen klaar en dan zeggen wij: 'Daar is Mientje en nu komt Gerrit en de Aries en de Hendrikjes, ze zijn er allemaal van de Universiteit van Christus uit de twintigste eeuw. Weet je het nog?' En dan knielen wij neer en dan staan we daar aan de grens van de eerste sfeer met onze bloemen.

Doe dat lichtje weg. (Meester Zelanus reageert op het waarschuwingsteken van de geluidstechnicus.)

Maar ja, u ziet het, ik wil dat licht niet, ik moet dat licht niet. U wilt mij hier verjagen en ik ben zojuist eerst aan onze uittreding, aan ons beleven begonnen en ik heb dat licht toch te aanvaarden, ook daarin ziet u God.

Ik moet ophouden, mijn kinderen. Zo is het. Maar ik kan dit nog uitlezen. En dan beginnen we zo meteen op de volgende zitting: 'Het vader- en moederschap van de ruimte voor de mens'.

'Zo is het', zegt meester Alcar, 'en dat is nu reeds te beleven en vast te stellen. Inderdaad, de Bijbelschrijvers hebben de mens een beeld geschonken', en nu zeggen we het heel mooi en volgens de universiteit, 'dat in strijd is met de goddelijke werkelijkheid.'

U bent toch niet boos dat ik zei, toen ik sprak: 'De Bijbel begint met kletspraat'? En dat is zo hard, als u het niet voelt. Maar, 'het is in strijd met de werkelijkheid.' Is het nu beter?

'Maar daar komen we later meermalen op terug', maar dan staan we voor Dante, Socrates, voor de wijsgeren, 'en dat moeten we doen. Want het vader- en moederschap van de ruimte volgt ons en wil dat wij aan die goddelijke ontleding beginnen. Maar dan staan we voor zon en maan, voor het vader- en moederschap, voor deze ruimte waarin we leven, waarvoor wij deze reis hebben gemaakt, en beleven wij vader- en moederschap op macrokosmische afstemming, voor de mens.'

Ik ben er aardig doorgekomen. Ik heb vier pagina's gelezen, maar er zijn er honderdduizend te schrijven. De volgende zitting is dus ... (Meester Zelanus bladert hier door het manuscript van de Kosmologie) ... wat heb ik een hoop geschreven over dat vader- en moederschap, ik weet het al niet meer. O, mijn hemel, dat krijg ik in één morgen niet uit, of die man met dat lichtje moet zes weken wachten ... 'Mijn vader- en moederschap op ruimtelijke afstemming voor de mens'.

Mijn zusters en broeders, gaf ik u iets?

(Zaal:) Ja.

Ging ik niet te ver?

(Zaal:) Neen.

Was ik dichtbij toch nu wij in die macrokosmos leven en zijn. Voelt u,

die macrokosmos komt terug, dat geestelijke vader- en moederschap voor de ruimte leeft in ons, en u bent oneindig één. U bent één voor eeuwigdurend, als die eenheid van u uitstraalt.

U kunt André worden als u instrument wilt zijn. Hij is niet méér dan gij, dan u bezit. Jozef Rulof is altijd één en gereed voor de meesters. Omdat hij niets is, is hij álles. Hij vraagt niet, hij hoeft niet te vragen, hij weet. Voor alles, voor zijn karakter, zijn liefde en geluk en zijn dienen, hij is bezig om goddelijke fundamenten te leggen voor de Universiteit van Christus, voor het welzijn van deze mensheid. Is dat niet zo?

Mijn zusters en broeders, ik ga weg. Ik kan bijna niet gaan. Het was mooi, het was machtig, het was liefdevol.

Tot over veertien dagen. Laat deze geestelijke en stoffelijke kosmos nu in u, onder uw hart en voor ál uw karaktertrekken ontwakken. Ik dank u voor uw giften. Ik dank u voor alles.

De Universiteit van Christus leeft en is eeuwigdurend liefde.

Tot zover, ik dank u ...

Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 1

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

We krijgen de lezing ‘Het vader- en moederschap van het universum voor de mens’.

De lezing hiervóór verbindt ons met de Kosmologie.

Wij gaan verder – ik ga u aanstonds voorlezen – om u duidelijk te maken dat de mens het universum volkomen en onherroepelijk overwint. Wij waren op reis en hebben het universum moeten loslaten, maar ons denken en voelen voor de geestelijke en de stoffelijke kosmos voert ons naar een verder stadium. En wanneer u dit goed in u opneemt, wilt begrijpen, dan staat u straks achter de kist niet vreemd tegenover een oneindigheid en zult ge kunnen aanvaarden dat die oneindigheid in u leeft.

De mens die dit niet moet, staat ook waarlijk stil en op een dood punt.

Gij weet: u bent uit het prehistorische tijdperk gekomen, u hebt miljoenen levens afgelegd. Maar wat wil dat zeggen, wanneer wij voor het universum worden geplaatst? Het vader- en moederschap van het universum leeft nu in elk insect, maar bovendien en boven alles in de mens.

De mens op aarde, u, de miljoenen, de volkeren kennen de macht niet, de schepping niet, de oneindigheid niet waarin zij leven, want wanneer u waarlijk gaat voelen: ik ben universeel, ik zweef in de ruimte, dan komt u vrij van uw voetstap, uw denken en voelen in de stof, en dan krijgt ge die ‘Grote Vleugelen’.

Ik zou hier vanmorgen bij stil kunnen blijven staan en u meenemen naar de Tempel van Isis, van Ra, Amon-Ré, Luxor. Hoe hebben wij, hoe hebt u, enkelen van u – dat weet u niet eens meer – in die tijd geleefd? Ik zou u met Dectar, met Venry en de hogepriesters kunnen verbinden. Wanneer zo’n kind in zo’n tempel kwam, dan begon men om dat leven vrij te maken van de aarde.

Eén waarachtige wet, alles is wet, één toestand, een graad van leven – dat hoort u straks weer – voor de macrokosmos, die beleefd, die doordacht, die doorvoeld (wordt) en daarop de harmonie, de rechtvaardigheid en de liefde gelegd, is een fundament voor uw geestelijke goddelijke persoonlijkheid; dat fundament is nu bewust.

En dat is alleen – dat hebt u geleerd door de boeken en door de lezingen – door de liefde op te bouwen. En nu kunt u – dat zult u beleven – de macrokosmos overwinnen door harmonie, rechtvaardigheid en de liefde. Eerst leren denken. U kunt stoffelijk denken, dat heeft André beleefd, u kunt pret

maken, u kunt elke dag blij zijn, opgewekt, wild zelfs van geluk en toch kosmisch geestelijk. Volg André maar, hij dartelt en vliegt en is blij en hij heeft met geen narigheden te maken, maar hij wil ze niet scheppen. Hij wil in harmonie zijn met stof, met de maatschappij; u kunt dat leven laten uitdijen en toch innerlijk diep de afstemming bezitten voor die ruimte.

Ik heb u meermalen gezegd, had ik u maar 's morgens en 's middags en 's avonds – en dat kan André zeggen – dan zou ik u leren en dan beginnen we aan de universele eeuwigdurende school. Wég met die gevoelens, wég met die gedachten, die moeten eruit, wij leggen daarvoor in de plaats geestelijk astrale oneindigheden als een gedachte, een gevoel, een hartelijkheid, een open-zijn voor al het leven door God geschapen.

Wanneer we nu aanstonds gaan lezen dan stemmen wij ons direct af op de reis waarin we steeds leven. Die reis, die gaat door, dat duurt nog een, twee, drie, vier lezingen en dan hebben wij het vaderschap voor het universum en het moederschap beleefd. Maar daarna dan verbind ik u met uw eigen leven en zult ge zien – in die vijf minuten – dat die macrokosmos in u leeft. U kunt universeel diep zijn in alles. Het leven wordt mooi, het leven wordt wondervol, u gaat de dingen anders doen, u geeft een ding, een daadje liefde, ruimte. En ziet u – dat leren wij u, ik heb meermalen gesproken over de wijsgerige stelsels –: daardoor is Egypte opgebouwd. Dat zijn geen godsdiensten geworden, maar dit is wetenschap, dit is waarachtig goddelijke wijsheid.

Laat ons verdergaan en zien wat de macrokosmos ons, uw leven als moeder en als vader te vertellen heeft. Ik kom van tijd tot tijd tot u terug, ik blijf stilstaan omdat dat noodzakelijk is om u tot dat uitdijen te brengen.

Het vader- en moederschap voor de ruimte. Meester Alcar ... U weet waar we zijn gebleven, wij hadden de stoffelijke en de astrale kosmos, die is gaan verdichten en we zijn nu ingesteld op die ruimte en gaan nu het vader- en het moederschap voor de ruimte, dit universum volgen.

Meester Alcar gaat verder en zegt: 'Volgen wij dit natuurlijke geboren worden van de ruimte, mijn broeders, dan beleven wij Gods oneindigheid, de verstoffelijking van Zijn leven en wezen.' Ziet u, dit is God. God verstoffelijkt zichzelf, Zijn leven en Zijn wezen door het universum. 'En dat alles is uiteindelijk liefde.'

Net dat wat ik zo-even zei. U ... afijn, daar komen we straks op terug. Ik zou alweer willen beginnen, u légt die kosmos nog niet op de daad, u bent dorstig en hongerig om alles in u op te nemen, maar leg nu eens die wil en die bezieling – ziet u, nu kan ik alweer beginnen – op dat karaktertrekje, want die vertegenwoordigt nu het universum.

'Elke levensgraad', zegt meester Alcar, 'vertegenwoordigt Hem als vader en moeder van dit universum, omdat Hij het is. En dan zien wij het groei- en

bloeiproces, het uitdijen en het verdichten, het splitsen, en ontwaakt elke vonk als een goddelijke zelfstandigheid.’

Denk u dat nu in, die miljoenen vonken in dat universum, dat dijt uit en verdicht en splitst zich opnieuw en ontwaakt elke goddelijke zelfstandigheid als levende elementen, organismen voor dit universum.

‘En welke vergelijkingen moeten wij maken, willen wij deze ruimte beleven, meester Zelanus?’

En dan kan meester Zelanus zeggen, ik: ‘Wat in me komt, meester, is, te volgen waardoor de stoffelijke ruimte zichzelf geschapen heeft en hierna, wat dit alles wil zeggen als één geheel, één lichaam. En dan scheidt zich het vaderschap van het moederschap af. Dus de zon en de maan. Maar daardoor kwam er nieuw leven.’

Nu is de zon de essentiële bron voor het vaderschap en de maan werd de Almoeder voor deze ruimte.

Meester Alcar zegt: ‘Dát is het wat wij nu hebben te volgen. Dit ganse universum, mijn broeders, is uiteindelijk slechts twee wetten. Dit ontzagwekkende geheel kunt ge overzien indien u het vader- en het moederschap volgt en aanvaarden wilt. Méér is er niet. Het zijn deze wetten die ons leven hebben bepaald. Zij voeren ons tot God terug. Doordat het universum zich heeft kunnen verdichten, kon het leven van God verder, wij. Hierin leven dus lichamen die het scheppende en het barende principe vertegenwoordigen en andere lichamen weer, die tot dit geheel behoren, maar een andere taak hebben gekregen, omdat zij weer uit het eerste zijn ontstaan. Is dat duidelijk? Voelt gij wat ik bedoel, André?’

Mensen, begrijp nu goed wat u krijgt. Doe alles om dit te volgen en te leren. Dit is goddelijke wijsheid. Dit hebben al de universiteiten op aarde te aanvaarden, dit is eeuwigdurend universeel.

En André zegt: ‘Ja meester, ik begrijp wat dit zeggen wil. Immers, er zijn planeten die nimmer moeder-, noch vaderschap hebben gekend.’

‘Ook dat is waarheid’, zegt meester Alcar, ‘wat wij hebben te volgen. En die planeten zijn, meester Zelanus?’

‘Bijvoorbeeld’, zeg ik, ‘Jupiter, Saturnus, Uranus, Venus, mijn meester, en vele andere lichamen die wij nu kunnen waarnemen.’

Die zijn ontstaan uit de eerste wetten, lichamen, elementale verdichtings-tijdperken, vader- en moederschap. Uit dat vader- en moederschap van de kosmos zijn al die bijplaneten, die halfwakend-bewuste planeten ontstaan: Jupiter, Venus, Saturnus. Weet u dat, astronoom?

Voelt u waar u heen gaat, dat u nu goddelijke colleges krijgt?

‘Inderdaad, daarheen voeren ons de meesters,’ zegt meester Alcar. ‘Wij hebben dus vast te stellen, hoe dit geheel leeft en waardoor dit universum die

zelfstandigheid kreeg, en hierna, wat de essentiële wetten zijn voor de ruimte en ons menselijke bestaan. En dat is het vader- en moederschap voor de mens, voor het dier en het leven van Moeder Natuur. Wat ik beleven moet, is dat God in de eerste uren vóór Zijn openbaringen ingesteld is geweest op die wetten.'

Dus de Almoeder was ingesteld op vaderschap en moederschap. Het baren vanuit de oerbron schiep dus nieuw vader- en moederschap, de zon heeft zich nu verdicht.

Voelt u dit? Dus dat vaderschap, dat moederschap, de Almoeder, de Alziel, het Alleven, de Algeest, de Alpersoonlijkheid, de Alliefde, de harmonie, de Alrechtvaardigheid begon uit te dijen. Dat heb ik u ... die morgen hebben wij (dat) beleefd, we hebben die reis gemaakt. Die nevelen kregen verdichting en nu is reeds het universum ontstaan als een nieuw vader- en moederschap. Hoger, verder, verruiming en uitdijning; meer gevoel, meer stof, meer verdichting. Is dat niet eenvoudig?

'En toen scheurde het universum vaneen. En dat vaneenscheuren geschiedde door baring, door deze wetten voor en van het vaderschap, als de allerhoogste mogelijkheden voor dit bestaan, waarna wij dan het uitdijen en het verdichten van die wetten zullen volgen.'

Hoe zo'n planeet tot verdichting kwam, hoe die ruimte een eigen zelfstandigheid en een persoonlijkheid kreeg, hoe dat leven is begonnen, dat leert u nu, en bent u bewuste, kosmische mensen hierna.

'Doch voordat die eerste fundamenten werden gelegd, traden er zes opvolgende stadia naar voren. Immers, opvolgend heeft de ruimte zich verdicht.'

Opvolgend, de nacht na de dag; eerst embryo weer en dan weer uitdijning, verdichting, verruiming, gevoel, en kregen wij een nieuw stadium te zien.

'Dat kon niet ineens gebeuren', zegt meester Alcar, 'maar het vader- en moederschap werd door zon en maan opgenomen en stoffelijk verdicht.' Ziet u? 'En dat heeft miljoenen tijdperken geduurd. Maar is nu een graad, een wet, een toestand. U kunt die zon, die maan, dit vader- en moederschap zo in uw handen nemen, André?'

André zegt: 'Ik bén het nu, door het universum.'

'En zie nu', nu moet u goed luisteren, 'zie nu in het huidige stadium, dus ik verbind u thans met het stadium zoals nu nog het universum is, waartoe wij en André behoren en al het leven in deze ruimte. Stem u dus af op dat leven en die bewustwording en wij volgen deze ontwikkeling. Nu wil dat zeggen dat God zich door het uitspannel heeft verdicht en zich heeft vertoond.'

Er zijn André vragen gesteld: waarom heeft God zich gemanifesteerd? Waarom heeft God ellende, narigheid geschapen? Dat zegt de mens hiér.

God schiep geen narigheid en geen ellende, God heeft zichzelf verdicht.

Ik heb eens op een morgen gesproken over: u bent geen mensen voor God, u zijt Goden, Goden in een menselijke toestand. Vanaf de maan door het universum gegaan, nu op aarde en uw kringloop is aanstonds volbracht, en gij betreedt de geestelijke, astrale kosmos. Wie kan u dat leren? Dat komt uit de Universiteit van Christus.

‘Nu staan wij voor het: waarom leeft de aarde daar en de maan daarginds?’ Nu komen er wetten. Ziet u? ‘En heeft Mars die ruimte gekregen?’ Zomaar? Waarom moet Mars – de planeet Mars – en hebben andere planeten een uitdijingsbaan te beschrijven en leeft de aarde zo dicht tussen zon en maan in? ‘Het is en wordt ons nu duidelijk, dat de plaats van een planeet goddelijke betekenis heeft. En dat is straks te zien en te beleven, mijn broeders, waardoor wij – nu volgt het antwoord, nu komt het antwoord – de harmonische wetten beleven en dan hebben en kunnen aanvaarden.

Wanneer wij voor de aarde en haar kinderen dus vragen stellen, mijn broeders: “Waarom heeft God een ruimte geschapen?” is het goddelijk antwoord: “God splitste zich dóór Zijn vader- en moederschap en verstoffelijkte zich om zichzelf in het Al, straks, vanuit het onzichtbare te vertegenwoordigen en om Zijn leven en Zijn persoonlijkheid te vullen.”

Wie bent u nu? U vult goddelijke ruimte? Als u die ruimte in harmonie en liefde opgebouwd, vergeestelijkt en verstoffelijkt, bezoedelt, bekletst, bepraat, beroddelt en afbreekt, breekt gij uw goddelijke substantie af, u verduistert uw innerlijk goddelijk licht. Is dat duidelijk?

André beeft van de werkelijkheid.

‘Dat zijn wetten, levenskernen, maar de sterren en planeten en de zonnen zouden die wetten bezitten en vertegenwoordigen en hierdoor het leven van God voortzetten’, dat is God zelf. ‘Dat is nu ons eigen evolutieproces, mijn broeders, ook voor het dier en het leven van Moeder Natuur. En niet één vonkje zal hieraan kunnen ontkomen.’ Deze weg voor deze goddelijke evolutie. (Elke vonk) – dus dat is God, dat is de Alkern die in elke cel aanwezig is – moet deze vergeestelijking en verstoffelijking voor het universum volgen en overwinnen, en dan kan de vonk Gods verdergaan om een nieuwe evolutie, een nieuw stadium te betreden. ‘De ziel nu als vonk van God, is voor de ruimte een planeet, of een zon, een ster en een nevel, (bezitten) ook een ziel. Meer is er niet. Maar elke vonk móét zich ontwikkelen, moet terug nu tot de Albron, het Alleven, het Alstadium. Alles moet terug. Dat zijn de reine en heilige wetten van God en betekenen liefde! Door de harmonie te beleven, betreden wij nu, en al het leven, Zijn wil om te baren en te scheppen. En dan zien wij dat het éne leven het andere dient, zich geeft voor dat leven, baart en scheidt, meer is er niet.’

Dit is evolutie, en dan zien wij, dat het ene leven het andere zal optrekken

en eerst dan kunt gij de vraag stellen: ‘Waarom ben ik geen planeet en geen zon geworden?’ U bent dus ... Een planeet baart, de moederplaneet. Jupiter, Venus en Saturnus – dat hoort u straks – dat zijn onbewuste lichtbollen door maan, zon, moederschap en vaderschap, ontstaan, die hebben dat gevoel niet en hebben het ook niet nodig. Maar kent de astronoom Jupiter, Venus, Saturnus?

‘En thans kunt ge niet meer naar het onbewuste wandelen, ge gaat regelrecht door’, zegt meester Alcar, ‘naar het goddelijke bewuste.’ In de kern en waar u ook leeft, kunt gij, zult gij die kern beleven en kunnen zien als vader- en moederschap. En dat wil zeggen dat het vader- en moederschap ons naar de volgende – opvolgende stadia – bewustwordingswerelden zendt, waar wij het nieuwe fundament zullen zien en beleven, en dan verdergaan. Want de ene levensgraad verbindt ons met de volgende. U kunt in de macrokosmos niet eens verdwalen.

‘Waarom behoor ik tot de dierenwereld of tot de natuur? Dat zijn wetten en het leven zal u zeggen,’ zegt meester Alcar, ‘tot welke bewuste óf onbewuste levenswet u behoort en te vertegenwoordigen heeft. En indien u dat wilt volgen, moeten wij de maan beleven, de zon beleven. Maar dat komt straks, wij zullen eerst het ontstaan van het universum tot in het Alstadium volgen, eerst daarna beginnen wij aan onze eigen evolutie. Welke betekenis krijgt thans het universum, André, voor de mens?’

Wanneer we nu plaatselijke inwijdingscolleges hadden, mijn zusters en broeders ... Als u straks achter de kist komt dan staat de meester naast u en dan moet u kunnen antwoorden, u moet immers die kosmos in u opnemen, u moet dat hele universum dragen. André draagt reeds het universum en is er gelukkig door.

Meester Alcar stelt hem deze kosmische vraag en André kan zeggen: ‘Dat wij dit alles in handen krijgen, mijn meester. Het universum wordt vertegenwoordigd door miljoenen vonken van God, maar die moeten ons, als mens, dienen; ze werden voor ons leven verdicht. Ik krijg dus als mens de vaderlijke en de moederlijke goddelijke baringswetten in handen, ik ben baring en schepping, ik ben God zelf als mens.’

André verbeeldt zich niet dat hij meer is, als hij even te ver gaat, slaat hij wel terug.

‘En dan volgt er’, vraagt meester Alcar, ‘meester Zelanus? Wat komt er nu?’
‘De geboorte en de wedergeboorte, mijn meester.’

Dus de geboorte van een cel, van een planeet, de wedergeboorte, het sterven en het verdergaan.

‘Ook dat’, zegt meester Alcar, ‘wordt ons hierin geopenbaard. Door de wedergeboorte gaan wij hoger en verder.’

Indien u dus niet ging en kon sterven, dan kwam u niet verder en bezat de mens geen evolutie. Ik heb u zo duizendmaal gevraagd hier: waarom schreit de wereld nog wanneer een mens sterft? Waarom loopt u in het zwart? Waarom bent u ingesteld op die bocha? Waarom bent u niet blij en gelukkig dat de mens verder kan gaan naar zijn nieuwe evolutie? Terug naar de aarde, een nieuw leven te beleven, een nieuw stadium te betreden, een nieuw organisme te ontvangen voor het vader- en moederschap? U bent weer man en weer moeder. Hoe denkt u over uzelf? Voelt ge de baring in u en de schepping? Kent ge uzelf ten opzichte van het universum? De wereld weet dit niet.

‘Ook dat’, zegt meester Alcar, ‘wordt ons hierin geopenbaard. Door de wedergeboorte gaan wij hoger en verder.’ Of wij stonden stil en op een dood punt. Indien God zich niet had verdicht, deze uitdijingen niet tot stand waren gekomen, was hier het einde geweest voor de macrokosmos, de mensen waren er nog niet eens.

‘Maar dit hoger gaan’, zegt hij, ‘dat zult u zien, en is het beleven van een volgend en een hoger stadium.’

Als u sterft, betreedt u – hoort u dit nu? – onherroepelijk, of u duisternis of licht bezit, een volgend, hoger stadium: evolutie.

‘Hierdoor verruimt ons leven en bewustzijn.’ Leert André u dat niet? ‘Dat wij zien en kunnen volgen door de zon. Zijn verdichting en verruiming is voor al het leven in de ruimte eveneens ontwakning, en dat is op aarde te zien en te beleven. Is het niet zo, André? Elk deeltje hier is nu tevens een vonk van Zijn persoonlijkheid.’

Hadden wij het niet over Zijn persoonlijkheid? Nu moet u dat allemaal vasthouden wat ik u heb geleerd. ‘Elk deeltje hier is nu tevens een vonk van Zijn persoonlijkheid.’ Ik had het immers op die morgen over de vonk God als licht, een vonk van Zijn persoonlijkheid.

‘De verstoffelijkte vertegenwoordiging van Zijn leven, Zijn licht, Zijn ziel, Zijn geest, vader- en moederschap, en wil zijn: liefde!’

Is dat nu zo onbegrijpelijk?

‘Is het u duidelijk? Ik zie deze wetten en ook voor uw leven zijn ze te volgen en te zien. Om dit nu vast te stellen, mijn broeders, maken wij een reis door het universum en zien wij het vaderschap verstoffelijkt terug.’ Het goddelijke vaderschap. ‘Want dat wil het goddelijke Al. De mens in het Al volgt ons en heeft mij, André, de opdracht gegeven, u als mens naar het goddelijke bewuste Al te voeren, opdat de Universiteit van Christus op aarde wordt verstoffelijkt.’

Wie heeft deze school gekregen op aarde? André komt daar straks op terug.

‘Niets is in staat ons’, hoort u het nu, ‘op een dwaalweg te brengen, niets!’

En dat is de ontleding voor al het leven van God en het kind van Moeder Aarde, de mens. De eigen levensgraad zegt ons nu of wij voor vader- en moederschap staan of voor een graad van leven die niets met deze essentiële wetten hebben te maken. Wat zullen wij dan beleven, André, indien wij die wetten, die lichamen, die organismen zien?’

En dan zegt André: ‘De goddelijke persoonlijkheid, mijn meester.’

‘Ziet u’, zegt meester Alcar, ‘dat is de bedoeling, hierdoor leren wij God als ruimte kennen.’

Eerst als nevelen, toen als ziel, als geest, nu reeds als ruimte, verstoffelijkte ruimte.

‘En dan volgt, dat wij zien dat elke vonk een deeltje is van Zijn álles, maar ons door de Albron werd geleerd.’

We waren immers tezamen in de Alziel, de Albron, het Alleven?

‘Dus zielen van Zijn ziel’, een planeet, hoort u het, ‘geest van Zijn geest, licht, leven, vader- en moederschap, van Zijn persoonlijkheid, maar als verstoffelijkte wetten, als levensgraden en zelfstandigheden te beleven, te zien en te volgen. Is dat juist, meester Zelanus?’

‘Ja, mijn meester,’ zeg ik, ‘ik zie en beleef al deze wetten.’

Meester Alcar zegt: ‘Ook al betreden wij straks het menselijke bestaan, toch zult ge zien dat elke vonk, ook al hoort dat leven tot het universum’, hoort u nu, ‘embryonaal is, omdat de Albron het oneindige bezit, het onmetelijke bezit, en wil zeggen, meester Zelanus? Hoort u nu wat u zeggen moet?’

‘Dat er aan deze ruimte’, hoort u, kinderen, ‘hoe onmetelijk ook, hoe oneindig ook, hoe machtig en ontzagwekkend, toch een einde te beleven is.’

Meester Alcar zegt: ‘Ik dank u, want dat antwoord is goddelijk juist en verantwoord. Van de aarde af is dat niet te zien, toch beleven wij een einde, en betekent, André?’

‘Dat wij dan de Vierde Kosmische Levensgraad betreden, mijn meester.’

‘Ook dat antwoord is juist. Inderdaad, wij kunnen miljoenen jaren verdergaan en toch een einde beleven, en (dat) is dan, André?’

‘De hogere bewustwording voor een graad van leven.’ Voelt u dit?

‘En zien wij, meester Zelanus?’

‘Een nieuwe zon, een ster, een nieuwe planeet, meester, en een nieuwe ruimte, want al dit leven zal evolueren en scheppen en tot het Al terugkeren. En de Vierde Kosmische Graad is nog niet het Al, want ik heb dat in de Albron beleefd, er waren zeven overgangen.’ Weet u dat nog? ‘En die zeven overgangen, mijn meester, die zie ik nu terug; waardoor de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende kosmische graden zullen ontstaan.’

Dat moest u nu aan uw astronomen kunnen doorgeven, ze moesten zich kunnen buigen en neerzitten en dat aan de mensheid geven, dan was de we-

reld in één week kosmisch bewust, de wereld, de mensheid.

Meester Alcar zegt: 'Dat zijn dus de fundamenten waarop wij voortbouwen.'

Voelt u dat wij hier van graad tot graad gaan en dat wij maar zo geen stukken kunnen overslaan?

'En vanuit de ruimte kunnen wij dit vaststellen.'

Dus wij zien, wij beleven het volgende stadium, wij gaan terug tot de Albron en beleven tegelijk het universum als vader- en moederschap.

'Wij behoeven niet naar een ster, een planeet te gaan, dat gebeurt straks', zegt meester Alcar, 'doch dan beleven wij de eigenlijke kern, voor onszelf, voor het dier en Moeder Natuur. Het is waarachtig, André, een ster waarmee u de ruimtelijke eenheid beleefde, is een kind van de maan en de zon, en zegt dus, dat wij en al het leven zullen baren en scheppen. Omdat nu in deze ruimte zon en maan eindig zijn, zal ook het leven die wetten hebben te aanvaarden, maar gaat verder en hoger.'

Voelt u? Dus het sterven, straks komen wij tot het stervensproces voor de macrokosmos, leven en dood voor de macrokosmos. Als een ster ... ik heb u die lezingen gegeven, ik heb telkens van die wetten verstoffelijkt en dan wanneer u zo'n meteoriet ziet vallen, dan is dat de dood. Dan is dat de dood voor het universum, het einde van een kringloop voor een ster. Ziet u, evolutie. En wat weet de wetenschap hiervan? De mens moet zich deze wijsheid nog eigen maken.

'Hierdoor moet het leven tot God', ziet u, 'het bewuste Algoddelijke terug, doch waardoor naar voren treedt', hoort u, daar komt weer zoiets, 'de mens is goddelijk, al het leven van deze ruimte is goddelijk. Omdat "De Eeuw van Christus" een aanvang genomen heeft, komt deze goddelijke wijsheid op aarde, mijn broeders, voordien was dit nog niet mogelijk.'

Begrijpt u nu, mensen, dat wanneer de meesters in zestien-, zeventienhonderd waren begonnen met deze wijsheid, dan hadden we hier nog geen twee seconden kunnen staan, of we waren allen reeds gebrandstapeld, u en ik. Maar eerst nú. Wij zijn ook goddelijke fundamentenleggers, we vertegenwoordigen het Al. Wat onmogelijk is, maar de Christus heeft het gezegd en bewezen: 'Er zullen er komen, die meer weten dan Ik.'

Dat wil niet zeggen dat wij voor Christus gaan spelen, maar voor Zijn leven zullen vechten, het bloed, de levenskrachten zullen inzetten, omdat Hij vanuit het Al kwam en het goddelijke Ik verstoffelijkte. Meer doen wij niet en kunnen wij niet doen. Maar wij brengen Zijn leven nu op aarde. En toen Hij zei: 'Er zullen er komen die meer weten dan Ik', toen wist Hij dat wij, mensen die nu in de sferen van licht leven, snakten om een instrument te kunnen opbouwen om die woorden, die wijsheid door te geven. En nu zijn

wie bezig, onfeilbaar is het geschied en onfeilbaar is deze werkelijkheid die u nu krijgt.

‘Aldus’, zegt meester Alcar, ‘door de goddelijke scheppingen als vader- en moederschap, spreekt God tot Zijn geschapen leven en dat leven zal Hem moeten vertegenwoordigen.’ Hij vertegenwoordigt zichzelf door elke levenswet. Is dat niet eenvoudig?

‘Kan nu een geleerde van de aarde aanvaarden, dat dit alles liefde is? Dat de ruimte alléén vader- en moederschap wil zijn? Men kijkt van de aarde af naar dit machtige proces, maar begrijpt het niet. Hoe eenvoudig is toch weer alles, hoe dicht bij ons leven, André, mijn broeder Zelanus, immers, zijn wij niet vader en moeder? Hoe innig zijn wij met God verbonden wanneer wij vader en moeder zijn?’

Weet u wel wat er gebeurt als u zich splitst en er een kindje wordt geboren? Dan beleeft u, en uw man, hij als schepper, u als baring, als Albron, dezelfde wetten die we nu volgen en door de macrokosmos zijn ontstaan. Begrijpt ge nu een klein beetje hoe heilig, hoe ontzagwekkend machtig, goddelijk het is om een kind te kunnen aantrekken, een kind te kunnen verstoffelijken, een kind te kunnen baren? Dat is het scheppen van een nieuwe planeet, een nieuwe voortgang, u krijgt reïncarnatie; dat kind, als u naar de aarde terug moet en dat hebt u beleefd, dat trekt u straks terug. Dat is de nieuwe planeet die door de maan wordt geschapen en de Vierde Kosmische Graad wordt, zoals u straks zult zien, want ik breng de Vierde Kosmische Graad weer terug in uw eigen wetten, in uw baring, in uw schepping, in uw man-zijn, uw vrouw-zijn, uw liefde, uw rechtvaardigheid, harmonie. Maar dan kan ik zeggen en vragen: ‘Bent u zo harmonisch?’ Men kijkt van de aarde af en wil dit alles zien, maar gij moet van de aarde dit willen beleven. De astronomen willen zien, maar ze beleven niets. Ze staan op een dood punt en komen er nooit. Gij moet beginnen om dat lichaam een gestalte te geven. U moet niet zeggen: ‘Dat is een maan, dat is een zon.’ Dat is Gód.

Zegt u ook: ‘Dat is van God?’

Neen, dat is God.

‘Dat is van God wat wij allemaal beleven.’ En dan staat de geleerde daar en zegt: ‘Dit alles is goddelijke schepping.’

Jazeker, maar hij zegt er niet bij: ‘Dat is God, vertegenwoordigd als zonlicht en als maan. Dat is God zelf. De aarde waarop u loopt, dat is God.’ Die stof.

Kunt u begrijpen wanneer wij in die eenheid leven dat wij de aarde, de stof dus, kunnen kussen? En dat we niet in staat zijn om atoomsplittingsen tot stand te brengen, om die goede, machtige moeder, liefdevolle aarde te splitsen door geweld? Hoe zou Christus denken over het afschieten van een

kanon? Waarom hebben ze daarginds geen kaarsen aangestoken voor het heil van Hem? Weemoedig zijn helpt u niets, maar krachtig en bewust te leren denken en de fouten uit uzelf willen en durven te verwijderen en te zeggen: 'Waarop ik leef is God.' U voelt nog niet eens de warmte die van Moeder Aarde uitstraalt als u hout betreedt. Voelt u de hartklop van dit hout?

Als wij hier 's morgens komen te staan, hier dit harde steen ... Zouden dat al die kunstenaars, die hier komen in dit gebouw, voelen dat wij reeds bezielde worden door de steen waarop wij staan? Hout dat leeft. 's Morgens dan gaat tegen mij dat ding praten en zegt: 'Meester Zelanus, bent u er weer? Er waren van de week mensen, maar ze voelden mij niet.' En dan komt het hart, het licht en het leven en de geest van dit (meester Zelanus klopt op het spreekgestoelte) gaat spreken en bezielt mij en André. Geloof u dat?

'Kan nu een geleerde aanvaarden van de aarde dat dit alles liefde is, dat de ruimte alleen vader- en moederschap wil zijn?

Men kijkt immers', zegt meester Alcar, 'van de aarde af naar dit machtige proces, maar begrijpt het niet.' Men voelt het niet, men kent het niet. 'Hoe eenvoudig is toch weer alles, hoe dicht bij ons leven, immers, zijn we niet vader en moeder?'

Baren wij niet? Zorgen wij niet voor onze reïncarnatie, dat er iemand is op aarde waarmee wij te maken hebben en dat leven ons kan terugtrekken? Weet u nu, moeders, hoe noodzakelijk het is dat ge kinderen krijgt? Als u geen ... Nee, ik zal het u maar niet zeggen, dan smijt ik gans deze maatschappij ondersteboven en dan zijn er geen zonden meer, dan ga ik tegen de maatschappij in. Maar ik had een moeder die niet het machtige bezit heeft om te kunnen baren, willen zeggen: 'Vraag dan de ruimte om een kind. En wanneer God u dat leven zendt, aanvaard het in liefde en dij uit.' U denkt de rest er maar bij. Bent u dan voor God verantwoord? U vertegenwoordigt uw goddelijk plan zélf, zélf, zélf! Maar daar later over ...

'Dit geschenk, mijn zusters en broeders', zegt meester Alcar, 'kregen wij door het universum in handen.'

Hoeveel geschenken zijn dit? U hebt licht, u hebt vader- en moederschap, u bent ziel, u bent geest, u bent leven, u hebt een persoonlijkheid; dat zijn goddelijke geschenken, beseft u dit? Mens te zijn is een goddelijke levenswet, want u bent een godheid. Hóé is nu uw godheid? Wilt u één worden met uw kosmologie in u? Wil het universum tot uzelf, tot uw dagbewustzijn – ziet u? – tot uw persoonlijkheid spreken? Maakt ge dan duisternis, of maakt ge licht van uw verstoffelijking, uw gevoel? Dat hebt u toch te doen, want nu leert men u als persoonlijkheid kennen: wie bent u, wat doet u, wat wilt u? Geeft ge aan alles wat er in u leeft – dit machtige universum, dat is dit menselijke organisme – geeft u daaraan straling, beleving, uitdijning? Wel?

‘Voel aan’, zegt meester Alcar, ‘dat de zon scheppend is gebleven, maar dat de maan moeder werd en nóg is, ook al heeft zij voor het huidige stadium haar taak volbracht. En eerst dán leeft het vaderlijke en moederlijke gezag van dit universum onder het menselijke hart.’

We gaan verder. ‘Wat wij thans zien, is, dat miljoenen vonken van God op macrokosmische afstemming het vader- en moederschap vertegenwoordigen en bezitten.’ Het universum. ‘Door die miljoenen vonken leeft dit leven verder. Het één heeft met het andere uit te staan en vindt afstemming op het vorige’, is dat niet zo?, op het vorige, de reïncarnatie, het uitdijen, ‘waardoor wij de verdichtingsgraden als wetten gaan zien.’ Verharding. ‘En dan staan wij voor de overheersende lichamen en zijn altijd weer: vader- en moederschap.’

Nu vraagt de astronoom: ‘Is Jupiter, is Venus en Saturnus net zo hard als de aarde?’

Dan kunnen we onmiddellijk zeggen: ‘Nee, geleerde, de maan in haar stadium was een modderpoel.’

Ze willen naar de maan vliegen om die bergketens vast te stellen.

Als u sterft – heb ik u verklaard – en uw laatste ademhaling gaat weg, hebt u dan ook geen berg op uw lippen? Maar als er nog leven is, gaan ze dicht. Daar zit de mens, men moet uw lipjes en uw ogen sluiten. De maan was kokend en die modder, die werd verdicht, maar toen was de mens reeds verdwenen, de maan ging sterven en haar laatste ademhaling is een kerker, een diepte zo groot als uw stad is, zo’n krater ... en bleef staan, want het werd niet meer gevoed. Nemen ze niet. We kunnen dat in twee seconden verklaren.

‘Wat we nu zien, dat miljoenen vonken van God op macrokosmische afstemming het vader- en moederschap vertegenwoordigen en bezitten, is uiteindelijk’, zegt meester Alcar, ‘mijn broeders, het bezit van en voor de mens. Door die miljoenen vonken leeft dit leven verder’, maar zijn zelfstandigheden geworden, opvolgende levensgraden, om aan ons een machtig, goddelijk organisme te schenken, om ons alles te geven waarin wij ons leven, onze goddelijke afstemming kunnen verstoffelijken en vergeestelijken. Gebeurt dat niet?

‘Waardoor wij de verdichtingsgraden zien voor onszelf en voor de ruimte en dan staan wij voor de overheersende lichamen. Altijd, en waar u ook bent, alles, alles is alleen vader- en moederschap.’ Macrokosmos en microkosmos zijn één. ‘God legde dit alles in Zijn eigen handen, maar gaf het de mens.’ Nu moeten we teruggaan en zeggen dat de mens weer mens is. Maar de mens vertegenwoordigt dit alles doordat de mens goddelijk baart en goddelijk schept.

‘Ge kunt nu zeggen: “Ik weet waarvoor ik leef!” Dat weet u.

‘Daarginds leeft Moeder Aarde, André. Wij kennen haar leven en bewustzijn, gij ziet haar nu als een sikkkel.’

Want toen wij weggingen – weet u dat nog? – toen was de aarde in duisternis, maar de andere helft van de aarde was dit. (Meester Zelanus wijst op het bord.) U ziet, de geleerden hebben het over de maan, ze hebben het over de volle maan. Maar de aarde is nóóit vol, nooit. Ja, slechts enkele seconden, in de ruimte, vanuit de ruimte gezien, enkele seconden. Maar altijd is de aarde nacht en dag. Wist u dat niet? Moet u vanuit de ruimte bekijken, dan leert ge de liefde voeden die u voor Moeder Aarde krijgt. Waarna gij, als levende Godheden ... hand in hand gaat u daar nu met uw ziel, uw leven, uw geest naast u, en dan kijkt ge naar al die sterren en planeten. Bent u dan prinsen en prinsessen van de ruimte, of niet? Dat krijgt u nu van Christus. Dan gaat u daar naartoe en dan vertegenwoordigt u dit universum. Dat is ín u geboren, dat bént u. Kan de mens nu dit universum overwinnen? We zijn eerst begonnen en nu weet u het al, of kunt u zich daar niet op afstemmen?

Deze machten en krachten gaf God aan Zijn leven, maar voor zichzelf. Dus alles wat hier in die ruimte is ontstaan, is God. De mens is dus de vertegenwoordiging van Zijn Godheid, Zijn ziel, Zijn geest, Zijn uitdijning, Zijn verdichting, Zijn vader- en moederschap.

André kijkt naar de aarde. ‘Kijk, mijn broeder André, ze beschrijft haar levensbaan voor nacht en licht, of het leven op haar was verbrand.’

‘Waarom is er nacht?’ vraagt de mens, ‘waarom is er dag?’

Dat doet de aarde.

‘En de Bijbel begint’, zegt André, ‘dat de mens in het paradijs is ontstaan en er was een slang. En God kwam: “Van deze boom zult ge afblijven ...” Die éne boom. Ziet u die appeltjes? Dus God verbood de mens zich te vermenigvuldigen. God verbood de mens – door de Bijbel, Gods woord – om te baren en te scheppen, want daar was de verboden boom, daar was de vrucht die niet gegeten mocht worden. En toen eindelijk Adam zag dat Eva baring was en hij zei – dat zei hij, dat hebben ze niet gehoord –: ‘Kind, wat ga ik je liefhebben, laten we een kindje baren, ik weet nu hoe het moet en hoe het is, want dan kunnen we terug’, toen kwam God uit de hemel vandaan, met een zwaard in zijn handen, de slang ging sissen en Hij zei: ‘Eruit, eruit, Adam en Eva, gij hebt uzelf bezoedeld, ge zult nu’, moet u horen, ‘ge zult nu in baringsweeën kinderen baren.’

‘Ha ha ha ha ...’, dat ben ik zelf. Wij lachen daar ook om. Als er een kardinaal komt en ik heb hem heerlijk onder mijn handen, dan hoort u me altijd in de ruimte zeggen: ‘Ha ha ha ha.’ Dat doe ik nóg liever bij een paus, want dan zal de heilige vader zich buigen voor het vader- en moederschap. En dan zeg ik: ‘Hebt u dat ook beleefd? Kent u de weeën en het geluk en de uitdijning van het vaderschap?’ En dan doet hij zijn ogen dicht en dan zeg ik: ‘Ha ha ha ha ...’ En Onze-Lieve-Heer zegt ook: ‘Ha ha ha ha’, en de engelen die

doen het ook. En dan komt er vanuit de ruimte: 'Meester Zelanus, geef hem nog eens iets.'

Ik zeg: 'Ja, vader.' En Gabriël met zijn vleugelen gaat de deur uit. 'Ga jij maar weg want ze hebben jou papieren vleugelen gegeven, die vanbinnen zijn gestorven.' Wist u dat niet?

'Moeder Aarde maakt nacht. Zij zal mij en zij zal u, zegt God, voortzetten. Die machtige wetten te leren kennen, dat is onze uitdijning en onze evolutie', zegt meester Alcar, 'voor het goddelijke Al, de astrale werelden, voor nacht, licht en duisternis, voor elke universiteit, voor al de volkeren der aarde. Maar nu reeds zegt het u, dat haar hogere bewustwording – Moeder Aarde dus – voor de mens straling gaf, de plaats waar zij zou zijn tussen zon en maan, vader- en moederschap in, om haar baan te beschrijven en dit evolutieproces voort te zetten.' En zo is het.

'Die machtige wet, (die) te leren kennen, mijn broeders ...' zegt meester Alcar, 'maar nu reeds, in dit stadium van bewustwording, waardoor al de planeten en Moeder Aarde moeten en zullen leven, die (wet) – nu komt het – die heeft de maan als moeder voor deze ruimte niet gekend.'

Wij gaan dus terug tot de maan en dan ziet u de Eerste Kosmische Graad, u kunt dat nu ook, u moet dat nu ook noemen: het eerste kosmische ontwaaken. De eerste baring, het eerste vaderschap, het eerste wedergeboren worden is een graad van leven voor uitdijning en verdichting. En dat kunnen wij allemaal zien, dat beleven wij, wij staan erbovenop.

Meester Alcar kan vragen: 'Hoe is dat, meester Zelanus?'

En dan weet ik wat meester Alcar bedoelt. 'Indien de maan', zeg ik, 'dat verdere stadium had kunnen beleven, dan waren wij – dus de maan zou zich afsluiten voor het vaderschap, die straling vanuit de ruimte – dan waren wij afgekoeld en gestorven en had de schepping stilgestaan, stonden wij en al het leven voor een dood punt.' Begrijpt u dit nu? Maar dit zijn kosmische wijsheden, die de astronomen nog moeten vaststellen. 'Omdat het leven van de maan zich dan zou afkoelen, en waren wij en al het andere leven bevroren.' Een doodeenvoudig reëel, stoffelijk antwoord, dat kan ik meester Alcar geven omdat ik het zie en de schepping als wet heb moeten aanvaarden.

'Dat is juist', zegt hij, 'maar dat kent de wetenschap niet, André. Die mogelijkheden moet men daar, op aarde dus, nog vaststellen.' Dus wij zijn de universiteiten van de aarde duizenden tijdperken vooruit. En dat krijgt André-Dectar.

'Wij kunnen die openbaringen volgen en volgens de waarachtigheid tot de ontleding voeren, want wij zijn ontleding. En dat wil zeggen, André?'

'Dat de macrokosmos de microkosmos heeft geschapen.'

Is dat nu zo?

Door de macrokosmos – spreken de geleerden over – ontstond de microkosmos, maar dat bent ú. Maar u bent de macrokosmos, u hebt de macrokosmos in u, maar dat weten ze niet, voelen ze nog niet, want ze kennen God niet, Christus niet, het universum niet, geen leven niet, het licht niet, de geest niet, de ziel niet. De menselijke persoonlijkheid, dáár gaan ze iets van kennen. De psycholoog is bezig, maar wat weet hij van de menselijke persoonlijkheid af indien hij geen reïncarnatie wil zien en kan aanvaarden? Ziet u?

‘Inderdaad’, zegt meester Alcar, ‘zo is het. Een wonderlijk beleven is het, doch door het vader- en moederschap, alles door het vader- en moederschap ontstaan. Wat nu tot mij spreekt, is, dat wij deze drie macrokosmische levensgraden op de Vierde Kosmische Graad terug zullen zien, maar dan als één wereld.’ Voelt u dit? ‘Nietwaar, alles evolueert, dit is het begin, het ontstaan van het leven is dit’, maar, ‘doch de andere bewustwordingswetten zullen verder werken en dit leven afmaken en tot God terugvoeren. Wat wij op de Vierde Kosmische Levensgraad zullen bewonderen, mijn broeders, zal machtig zijn, omdat die ruimte reeds het eigenlijke goddelijke plan vertegenwoordigen moet.’

‘Onthou, ik kom hierop terug. Ik moet hierbij stil blijven staan’, zegt meester Alcar, die hier staat.

‘Wat in dit universum dus verspreid ligt en als drie levensgraden is verdeeld’, hoort u nu, mijn broeders en zusters, wat dit universum voor u betekent, ‘vormt voor de Vierde Kosmische Graad één wereld en dat zullen wij daar zien. Hierdoor beleven wij dan hoe de Albron het heeft gewild.’

Er zijn mensen, als geleerden, die zeggen: ‘Dit is het goddelijke heelal.’

Neen, dit is slechts het ménselijke heelal. Het goddelijke heelal, daar gaan we nu heen, dat zult u zien hoe dat is. Dít waarin u kijkt, heeft geen betekenis, als goddelijke zelfstandigheid wel, maar niet als goddelijke bewustwording. Dit kleine machtige, dit kleine nietige heelal waarin u leeft, is slechts een vonk. Zeiden we dat niet in het begin? Wij gaan verder, want elke vonk van dit universum als vader- en moederschap dijt uit, schept, baart, evolueert, schept nieuw leven voor zichzelf. Dat is weer God, dus God is evoluerend bezig om uit te dijen, zich te vergeestelijken en te verstoffelijken. En als de mens dan daar is, dan is de mens een goddelijk bewust kind. Jazeker.

‘Inderdaad’, zegt meester Alcar, ‘zo is het, een wonderbaarlijk beleven is het wat ons wacht. Wat ons duidelijk moet worden is dat dit universum aan het leven van God de stoffelijke fundamenten heeft geschonken. Maar dat dit universum het goddelijke Al nog niet kan vertegenwoordigen omdat die volmaaktheid als een goddelijke afstemming er nog niet is. Is u dat duidelijk, meester Zelanus?’

‘Ja, mijn meester, en aan ons astrale leven’, dus ik ga terug en ik denk aan mijn eigen leven in de astrale wereld, zeg ik tegen meester Alcar, ‘kan ik dat volgen en heb ik elke seconde van mijn tijd en mijn bewustwording te beleven en te aanvaarden.’

‘Ook dat is waarheid, mijn broeders, omdat wij ons menselijk leven konden voortzetten, leerden wij al deze werelden kennen.’

Was er geen hiernamaals, had u geen woord hiervan gehoord en was er geen Christus geweest. Dan had Christus niet van een goddelijk evangelie kunnen spreken, want Hij had het niet. Dan was Hij hier in dit universum geweest misschien en had Hij kunnen spreken over sterren en planeten. Maar Christus sprak over een goddelijk evangelie. En dat kunnen wij zeggen omdat we aan Gene Zijde leven en bewust zijn. We hebben dit opgebouwd.

Zou André, zou Jozef Rulof dat in 's-Heerenberg hebben kunnen leren? Zijn er boeken die hier reeds over spreken? Hebt u in uw boekwinkels déze boeken, die dát verkondigen? Er is niet één mens op aarde, die u hierop antwoord kan geven. Neemt u dat?

Dank u.

‘Dus voor dit ganse universum’, zegt meester Alcar, ‘spreken drie levensgraden’, en moet u horen waar wij dat in terugvinden, ‘tot ons bewustzijn. Hierdoor kregen wij contact met de meer hogere levensgraad.’

Dat is Moeder Maan, dan krijgt u bijplaneten – u hebt dat gelezen in de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’ – en dan komen wij langzaam naar de aarde. Nu is de aarde het kind van zon en maan. Maar dat zijn drie opvolgende bewuste levensgraden, omdat de mens in het leven zich vergoddelijkt en vergeestelijkt.

‘Wij gingen dus van planeet tot planeet en bereikten de aarde’, ziet u, ‘om ook haar ruimte weer te overwinnen, meester Zelanus, en verder te gaan, doch thans naar de astrale, geestelijke wereld.’

Meester Alcar – dus dan moet u goed luisteren – meester Alcar, die staat ingesteld op de goddelijke verantwoording, tevens vanuit de astrale wereld, en André leeft nog op aarde en kan het vanaf de aarde beleven en zien. Dit instrument bezit goddelijk contact. Want de meesters hebben, de hoogste meesters – onthoud dit nu maar – die hebben André opgebouwd, voor zichzelf. André weet nu dat hij het niet is. ‘Ik ben niets’, zegt hij, ‘maar God zelf spreekt door mij, door Zijn wetten.’

Maar hoort u ooit deze woorden over zijn lippen komen?

Maar dat deden ze vroeger. In de Bijbel zeggen ze: ‘Ik ben God’, en ze wisten niets. En André kan zeggen: ‘Ik ben een goddelijke profeet’, dan trappen ze hem van de bühne af. Maar hij is het nu, nu wij door dit organisme spreken. Straks kan Jozef Rulof deze wijsheid met zich meenemen, want het

leeft in hem en het ligt op zijn schouders. Maar dat kunt u ook, dat doet u nu ook al.

‘Hierdoor kregen wij contact met de meer hogere graad.’ En wil zeggen dat Moeder Aarde die graad tot bewustwording heeft gebracht. ‘Wij gingen dus van planeet tot planeet. Maar dat wil zeggen, meester Zelanus?’

En dan ben ik weer gereed: ‘Omdat wij dóór dit universum te verdichten, te verruimen en tot uitdijning te brengen door vader- en moederschap, mijn meester, wij de nieuwe wereld voor ons, de Vierde Kosmische Graad, konden scheppen en tot baring voeren.’ Is het niet duidelijk?

‘Nog zien we nu dat er nacht is’, hoort u het? ‘dat de planeet nacht nodig heeft om zichzelf en het leven te beschermen.’

Dat is bescherming, maar dat is onbewustzijn, ziet u? Moeder Aarde is dus voor God en voor de geestelijke substantie nog onbewust, want ze moet zich afsluiten.

‘Maar denkt u’, zegt meester Alcar, ‘dat dit ook voor het Albestaan nog nodig is, noodzakelijk moet zijn, mijn broeder? Kan het leven in het Al in een nacht, dus in onbewustzijn, leven? Wat wil dat zeggen? Waarom kunnen wij nu met zekerheid verklaren dat dit universum het goddelijke Al niet is, André?’

En dan kijkt André naar de aarde en ziet Moeder Aarde in een sikkel en zegt hij: ‘Omdat Moeder Aarde nog nacht bezit en het Al bezit Aleeuwigdurend licht en is en blijft wakker.’

Toen zegt meester Alcar: ‘En dat is het goddelijke juiste woord, mijn leven wil u danken.’

En Moeder Aarde schreeuwde vanuit haar toestand en haar baan: ‘Hoera, ik heb kinderen gebaard die mij nu kennen.’ Zo kan Moeder Aarde tot u spreken, en de hele ruimte.

Toen André zei: ‘Omdat Moeder Aarde nog in slaap is en zij nog een half-wakend bewustzijn voor de geest vertegenwoordigt, zal zij slapen en is het daar duister. Maar zij heeft dan haar taak beleefd en volbracht en verdicht en vergeestelijkt’, schreeuwt heel het universum en Moeder Maan: ‘Goed zo’, zegt de maan als moeder tegen de aarde, ‘mijn lieverd, we worden nu gekend. Kus André van mij. Kus de mens, de God waarvoor wij hebben gediend, want nú eerst komen wij tot goddelijke eenheid. En nu, mijn kind, neem André-Dectar in uw armen op en geef hem alles wat hij nodig heeft voor al mijn kinderen, want al mijn kinderen moeten ontwakken ...’ Tja.

‘Denkt u, meester Zelanus, dat dit voor het Al is?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat wij weten’, kan ik meester Alcar zeggen, ‘dat God eeuwigdurend

werking is, eeuwigdurend wakker-zijn zal betekenen. Wij gaan dus naar het eeuwigdurende ontwaken, het eeuwigdurende barende en scheppende bewustzijn. Daarheen gaan wij', zeg ik.

'En wat wil dat dus zeggen, André?'

Moet u nu horen. 'Dat de aarde en dit universum voor het goddelijke nog moeten ontwaken. Dit is slechts', zegt André, 'een overgangstoestand.'

Moeder Aarde is het tijdelijke en heeft toch het eeuwigdurende. Want de mens is eeuwigdurend. Maar Moeder Aarde en dit universum, die lossen eens op. Want deze ruimte, deze machtige ruimte, die is eens verdwenen. Maar dan leeft de godheid van al deze krachten weer terug in het Al. Maar de mens zal spreken, de mens zal licht zijn, want de mens, als het hoogste stadium, de hoogste levenswet door de Almoeder geschapen, vertegenwoordigt dit alles als levenslicht, levende liefde, levende rechtvaardigheid en harmonie, de levende goddelijke vader- en moederschap. Wie bent u?

'Ik dank u voor dit antwoord', zegt meester Alcar.

En de ruimte – gij ziet het, André – glimlacht u tegemoet, al het leven. Omdat wij nu de kern raken en de waarheid voelen en die verstoffelijken, komt de straling als inspiratie tot ons en zegt: 'Ga verder, mijn broeders.' Nu komen wij tot eenheid. En nu spreekt Jupiter. Nu moet u eens even aan Saturnus vragen hoe Saturnus is. En dan komt het antwoord er al aandonderen.

'Inderdaad,' zegt meester Alcar, 'wij gaan hoger en hoger, ontwaken en verstoffelijken ons leven, maar daardoor worden wij en al het leven in de ruimten steeds ijler, want wij keren tot het goddelijke stadium terug. En dat zegt, dat deze ruimte slechts een beginstadium vertegenwoordigt. En dat hebben wij en dat hebben al de mensen, elke vonk – waar en wat ook tot het leven behoort – te aanvaarden. Ook al bent u mens, dan hebt u het goddelijke nog niet bereikt.' Dus ik bedoel het goddelijke bewustzijn. 'Ook al bent u in de wateren, leeft u daarin, ál dat leven evolueert en vertegenwoordigt een goddelijke wet: licht, leven, geest, ziel, vader-, moederschap. En wil zeggen, André?'

'Dat wij straks het leven van de wateren op het land zullen terugzien.'

Nu moet André zich terugpeilen en zeggen: 'Ja, wij kropen uit de wateren vandaan – want ik kan immers vergelijkingen maken met de aarde, ik leef op aarde – ik ben mens geworden, ik ben uit de wateren gekropen en ik was vis, toen was ik diermens, behaard. Niet de aap van Darwin', zegt André, 'máár méns, alleen mens, begaafd met goddelijk vader- en moederschap.'

En dan kan meester Alcar zeggen: 'Ook uw antwoord is zuiver, want wij zullen die wetten beleven, wij kunnen ze zien. Niet alleen nu voor ons als mens, maar tevens voor de ruimte en bovendien voor zon en maan. En zo

komen wij tot dit goddelijke geheel, totdat wij deze ruimte hebben ontleed en eerst dan mogen wij verdergaan.’

Dus, wij moeten nu aan de ontleding van het universum beginnen. Is dat wat, of is dat niets?

‘Ook al kijken wij naar zon en maan op als machtige organen – de maan, de aarde – al die levens moeten verder en zullen evolueren.’

We weten het, die gaan met ons verder, ze hebben reeds een nieuw universum geschapen.

‘Dat leven is dus tijdelijk’, kan meester Alcar zeggen, ‘ook al duurt het leven van de maan miljoenen eeuwen, daaraan is eens een einde gekomen. En wil nu tot ons als mens zeggen, dat de maan haar taak voor deze ruimte al reeds heeft volbracht, want zij is stervende.’ Hoort u dat? Een vallende ster! Ziet u? U kunt zien dat ik er niet naast kan praten. ‘Een vallende ster nu van de aarde gezien is, dat zien we straks, volgen wij even, de dood voor deze ruimte, maar wordt het evoluerende verdergaan.’

Is het niet mooi, niet machtig? Mooi is het niet, het is machtig.

‘Een volgende en een nieuwe evolutie komt er tot stand. Dus deze drie macrokosmische levensgraden nu werken aan het menselijke, dierlijke en het plantenleven’, vóór de menselijke, dierlijke, moederlijke zelfstandigheid als organisch leven. En het innerlijke leven verruimt zich en wordt het gevoelsleven en de persoonlijkheid.

‘Nu werken al deze wetten aan ons organisme’, zegt meester Alcar, ‘en elk klein insect bezit – dat zult u aanstonds zien, André – alles van de ruimte. En dan zult ge de biologen, de geologen, de astronomen, de godgeleerden, de psychologen, de psychiaters, die zult ge op aarde, wanneer we dit hebben leren kennen, colleges kunnen geven. U bent nu een meester. Als we deze reizen hebben gemaakt, bent u een bewust meester voor alle faculteiten van deze ruimte. Al de faculteiten van deze ruimte hebt u in uw hart, in uw handen, want wij zullen ze beleven en ontleden.’ Neemt u het? ‘Maar waar het de meesters, de goddelijke meesters om gaat, mijn broeders, is dat wij juist deze eerste drie levensgraden voor de volgende stadia tot de goddelijke ontleding moeten brengen, eerst dan kan het kind van Moeder Aarde zijn godheid begrijpen en beleven.’ Voelt u dit? ‘Want hierdoor beleven wij dat de mens op aarde zichzelf als een godheid leert kennen.’ En wat gebeurt er dan? Dan gaat hij zeggen: ‘Ik heb niet het recht om te doden, want wanneer ik een mens dood, dood ik, verduister ik mijn godheid.’ Gij zult niet doden; maar men stuurt de mens naar een slachtveld ... Dat moet van het universum uitgaan, dat moet van de faculteit, van de universiteit uitgaan, de universiteit is de wetenschap en moet zeggen: ‘Dood niet, gij vermoordt uzelf; straks.’ En dan wordt eerst de mensheid anders.

‘Wat dit universum nu als één geheel doet’, gaat meester Alcar verder, ‘zoals ik zo-even al zei en u hebt kunnen volgen, (is) de fundamenten leggen om hoger te kunnen gaan als mens, meer niet. Dit universum werd dus voor de mens geschapen, en natuurlijk en opvolgend ons leven, het dierenrijk en het leven van Moeder Natuur. Al het leven nu dat de aarde bezit, heeft een kosmische weg moeten afleggen en ging’, nu hoort u het, ‘van planeet tot planeet, doch door het vader- en moederschap, verder, en kreeg die verhoogde, verruimde wereld in handen, als orgaan, als lichaam te beleven, en is: liefde.’

Dus de goddelijke liefde in de mens is er nog, is nog zuiver, paradijsachtig zuiver als kristal, want onfeilbaar gaat de goddelijke liefde door, en baart en schept. En dat heeft de mens gelukkig niet in handen, anders waren ook die goddelijke wetten bezoedeld, verkracht en verkocht en versjacherd. Wat dit universum nu als één geheel doet – zoals ik zo-even al zei – kunnen we volgen, dat krijgt de mens als geestelijke, als stoffelijke wereld, als een persoonlijkheid, als licht, als leven, als geest te zien en dan staat hij voor zijn geestelijke of stoffelijke goddelijke ik. Voelt u dit, als u straks aan Gene Zijde bent in de astrale wereld, wat u dan te vertegenwoordigen heeft?

U vraagt: ‘Wat ben ik dan? (Daar) neerzitten en niets meer doen?’

U bent dan leven, u bent dan licht. Als gij uw licht wegneemt ... dat kunt u niet meer wegnemen want u vertegenwoordigt geestelijk licht. Een sfeer, dat bent u zelf. U vertegenwoordigt die sfeer door uw gevoel, uw harmonie, uw liefde. Dus u bent werking als licht daar, licht, u bent werking en kracht als gevoel. Maar wanneer uw persoonlijkheid spreekt dan straalt uw gewaad. Ge bezit dan niet de zilveren, maar de gouden sandaaltjes en heb lief alles wat leeft.

Nog één stukje en dan moet ik alweer helaas ophouden.

‘Gij’, zegt meester Alcar, ‘en ik, mijn broeders, moeten dus de Albron vergeestelijken en verstoffelijken.’

Waarvan wij kunnen zeggen: wij zijn aan de menselijke vergeestelijking begonnen want wij bezitten de astrale wereld. Die leeft ook in André. Dus elk mens die nu goedgevoelt, en op aarde leeft, vertegenwoordigt reeds een afstemming voor God, voor deze ruimte en verder, en zal zichzelf verruimen door te leven in harmonie en rechtvaardigheid, zoals dit alles hier is geschapen.

‘En dat wil zeggen: aan al het leven is die goddelijke bewustwording geschonken, onfeilbaar leeft in dit celletje al die goddelijke ‘kernen’. Maar vanuit het onzichtbare Al trad dit naar voren, en begon aan de verstoffelijking, de verruiming voor ziel en geest. De ziel als mens en als planeet heeft die wetten te aanvaarden.’ De ziel als mens, hoort u dit, dan spreken wij van ziel als mens.

‘Wat willen deze drie kosmische levensgraden ons nu zeggen, André?’

En dan kan er komen: ‘Dat wij door de maan nieuw leven kregen. Een nieuw leven is verruiming en die verruiming wordt bewustwording. Als ik in harmonie ben met dit leven dan word ik licht, dan ben ik rechtvaardigheid, en uiteindelijk en boven alles en door alles liefde, liefde, liefde.’

‘Dat is de waarheid, de goddelijke waarheid,’ zegt meester Alcar. ‘Wij moeten dit aanvaarden, omdat de wetten van deze ruimte het ons zeggen en zullen schenken. Hierdoor overwinnen wij dit universum en beleven wij – dat kennen wij nu – dat Moeder Aarde zich eens gereed zal maken en nu reeds bezig is om de Vierde Kosmische Graad voor zichzelf als organisme te scheppen.’

U ziet dus straks, op de Vierde Kosmische Graad zien wij Moeder Aarde terug, u zelf ook. Zij gaat daar weer voor u verder, zij heeft reeds een wereld voor u geschapen waarop u straks leeft. Dat is dan de eerste planeet, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde, en dan krijgt u de moederplaneet. Straks krijgen we zeven planeten te beleven en betreden we zeven ... we moeten dus zeven kernen ... Op de Vierde Kosmische Graad vertegenwoordigen wij reeds al de goddelijke stelsels als één bron, één lichaam. Op de Vierde Kosmische Graad gaan we vergelijkingen maken met de aarde en met dit universum en dan zult u eens kijken hoe ontzagwekkend dit alles is voor de mens op aarde, voor dit leven, want u bent een godheid.

‘Dan beleven wij,’ zegt meester Alcar – ik lees dit nog even uit – ‘dat wij onszelf leren kennen, het einde op aarde voor ons zien.’

Ook al spreekt men van miljoenen tijdperken, dat is slechts één graad, dat is maar één geboorte, dat is alleen vader- en moederschap.’ Want u bent reeds eeuwigdurend. Ook al leeft u in de Derde Kosmische Levensgraad, de goddelijke kern is aanwezig.

‘(Eén vonk vernietigen (uit ‘Kosmologie’ deel I)), ook al is het leven embryonaal’, zegt meester Alcar, ‘het zou niet mogelijk zijn van de ruimte, omdat er thans gapingen zouden ontstaan, gaten en kuilen en dat kan niet, (omdat elke cel God vertegenwoordigen moet (uit ‘Kosmologie’ deel I)), wil dat zeggen, dat in dat embryo het goddelijke Alwetende aanwezig is. Dat leven – welke rottingsprocessen u ook beleeft – daarin leven goddelijke kernen, is het goddelijke ontzag en gezag aanwezig en spreekt men van een persoonlijkheid voor diezelfde levensgraad.’

‘En dat wil zeggen: het sterven op aarde wordt evolutie. Het leven op aarde van man en vrouw is evolutie, is uitdijning, is bewustwording.’

Hoe gij ook leeft. Ook al leeft u als een demon, ook al smijt ge met levensrechten, u bent toch uitdijend bezig. Want u kwam vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), u ging

vanaf de maan door dit universum en leeft reeds op aarde. Wees toch maar blij.

‘Wat voor het stoffelijke oog doodgaan is nu, is voor de ruimte en voor al het leven het verdergaan voor God, het terugkeren tot het goddelijke stadium waartoe wij en al het leven behoren.

We mogen dus en moeten met stelligheid en zekerheid aanvaarden dat de Vierde Kosmische Graad een wereld is voor de mens. Dat beleven wij hier ook, maar deze ruimte is onderverdeeld door drie graden dus, voor één verstoffelijking en de vergeestelijking voor elke vonk van God.’

‘Voelt ge nu’, zegt meester Alcar, ‘hoe wonderbaarlijk alles is en toch weer eenvoudig? En dat wij voor God verder moeten gaan, dat al deze macrokosmische vonken opnieuw zullen baren en scheppen? Dat zij hier scheppen en baren voor de Vierde Kosmische Graad? Want dát is het. Daardoor kunnen wij hoger gaan en zien wij dat het universum verandert’, hoort u het? ‘Al het leven heeft die wetten te aanvaarden en is alleen door het vader- en moederschap mogelijk.

Wij stellen nu voor de mens van Moeder Aarde vast’, nu komen goddelijke wetten – wij stellen thans voor het kind van Moeder Aarde vast – en dat gebeurt vaak, zult u straks horen, ‘wij hebben voor de Universiteit van Christus en ons goddelijke ik vast te stellen’, zegt meester Alcar, ‘het universum waarin gij leeft, werd door God geschapen om ons als Zijn goddelijke kernen, Zijn ik, Zijn leven, Zijn licht, Zijn geest, Zijn vader- en moederschap tot de zichtbare goddelijkheid terug te voeren.’

Deze woorden komen uit het goddelijke Al en zijn de woorden van de Messias, Christus als Godheid. Voor de wetenschappen en al het leven in deze ruimte leggen wij (dat) vast, en nu komt het woord vanuit het Al.

‘De ziel als mens kreeg hierdoor het universum in handen. Door het vader- en moederschap alléén is dat mogelijk. De planeten en zonnen schiepen voor ons als mens die mogelijkheden en wil zeggen: de macrokosmos schiep de microkosmos. Planeten en zonnen leven alleen daarvoor. De eerste drie kosmische levensgraden hebben geen andere betekenis. Zij willen deze evolutie bevorderen, maar dat waren de eerste fundamenten om verder te gaan.’ En dan volgt: ‘De hoogste meesters uit het goddelijke Al zeggen nu, dat het kind van Moeder Aarde zal ontwaken. Dat God voor al Zijn leven een begin heeft moeten maken om te baren en te scheppen, waarna het leven in deze ruimte kon beginnen.’

Deze woorden, mijn zusters en broeders, die hier staan, dat zijn geboden, goddelijke geboden zijn dit. Zoals men eens de tien geboden heeft gegeven: gij zult niet doden, gij zult alles liefhebben ... Voelt u dat dit goddelijke geboden zijn? Dat zeggen de meesters uit het Al, wanneer we zover zijn, de

hoogste meesters geven nu het woord. Dat God voor al Zijn leven een begin heeft moeten maken. En nu komt er, en dat schreeuwt de ruimte uit, God is het: ‘Een dood is er niet. Wat de Bijbel van het begin van de goddelijke scheppingen zegt, is in strijd met de werkelijkheid. God haalde geen rib uit het éne leven vandaan om het andere te scheppen, dat is ontstaan door het moederschap op de maan. Deze ruimte wil niets anders zijn, noch betekenen, maar dit universum legde de fundamenten om hoger en verder te gaan voor de mens, voor al het leven van God. Dit alles is dus: geboorte en wédergeboorte.’

Dit is allemaal onderstreept door de Christus. Deze ruimte wil niets anders zijn. Dit alles is dus wedergeboorte, reïncarnatie, evolutie. ‘En niet één cel of vonk van God kan eraan ontkomen.’

Indien u dus nu nog zegt – heb ik u meermalen gevraagd –: ‘Mij interesseert dat niet ...’ De mensheid had hier neer moeten zitten, maar de mensheid moet, wees daar zeker van, mijn zusters en broeders, de mensheid moet eraan beginnen. U bent begenadigde kinderen, dat kan ik u verzekeren, ook al zit ik u nog wel eens op uw dak.

‘Indien u dit niet aanvaarden kunt op aarde, staat uw menselijke én goddelijke ontwikkeling stil.’ Hier hebt u het, dat zeggen de goddelijke meesters. ‘Dat wil zeggen: uw menselijke bewustwording. En wat wilt gij aan het leven op aarde doorgeven, André?’

En dan komt André en dan zegt hij: ‘Ik zou het leven op aarde willen zeggen, mijn meester, dat ik mij thans reeds ruimtelijk bewust voel. En wil zeggen dat ik in deze ruimte ontwaak, die machtige ruimte, mijn meester, die zal ik overwinnen.’

‘Prachtig, machtig’, zegt meester Alcar, ‘en gij, meester Zelanus?’

‘Door het vader- en moederschap, mijn meester, ging ik en al het leven verder. Door de wetten van dit universum leerde ik mijzelf kennen en kan ik aanvaarden, omdat ik tot de astrale wereld behoor. Ik heb deze ruimte reeds overwonnen.’

André moet nog zeggen: ‘Ik zal deze ruimte overwinnen.’

Dat is de goddelijke waarheid. God, de mens in het goddelijke Al, in opdracht van de Christus, heeft nu tot ons gesproken en zeggen: ‘Mijn broeders, dit is de goddelijke waarheid. Wij leven in de geestelijke wereld en hebben onze kringloop op aarde volbracht. Wat de Bijbel dus geeft’, komt er vanuit het Al, ‘is in strijd met de goddelijke kringloop voor de mens, die de mens alleen maar op aarde kan volbrengen, dus doodgaan is blijdschap en geluk. Wat de Bijbel dus geeft, is in strijd met de wetten van God.’

Toen de Bijbelschrijvers begonnen, was de goddelijke schepping als licht, als leven, als geest, als vader- en moederschap reeds miljoenen tijdperken

oud, en moesten zij toch wel vaststellen.’

Ik ga straks verder.

Krijgt u nu uiteindelijk een klein beetje ruimte? Gaat ge u niet meer bekrompen voelen? Als u voor de mensen komt te staan en u denkt dat ge fundamenten kunt leggen – want tenslotte, uiteindelijk behoort heel de mensheid tot u – geef dan deze bewustwording en ge zijt reeds een menselijke profet. Doet u het? Bent u voor altijd eeuwigdurend nu bezielde? Zult ge geen foutjes meer maken? Zult ge niet meer slaan en niet meer trappen om u uit dat evenwicht, die evolutie te verstoten? Zult ge nu aan de werkelijke geestelijke liefde, de verruiming van uw persoonlijkheid beginnen? Doet u dat? Dan dank ik u uit naam van uw universum. Begin nú, geef aan alles straling en uitdijng, word waarheid en waarachtigheid, word oprecht ... ontwaak. God zegent u.

De godheid in u zal u dragen, zal u voeren, als u in harmonie bent met dit. Het wordt steeds heiliger, machtiger, want we gaan regelrecht vanuit dit universum, mijn zusters en broeders, straks op de vierde. Zorg dat u er nu bij bent, op de derde, op de vierde, of de vijfde lezing in dit seizoen staat u met beide benen in uw goddelijk Al. U zult uw goddelijk Al zien.

De theosofen en de rozenkruisers zeggen, de geleerden: ‘Het is niet te verklaren’, maar u krijgt het onder uw arm. De kus van u als moeder en vader zal goddelijk bewustzijn bezitten. U zult uitdijen in gevoel, in een gedachte. U zult over de straten wandelen en het hart van Moeder Aarde beleven en voelen. U doet dit (meester Zelanus stampet op de vloer) niet meer, u kunt het wel eens doen als u blij bent, maar niet als u haat. Dan zegt Moeder Aarde tot uw leven: ‘Ik dank u, mijn lieve kind, voor die tik, voor die zachte, heerlijke, menselijke, geestelijke tik ...’

Begrijpt u dat de mens zo diep kan ontroeren? Begrijpt u nu dat André, toen meester Alcar begon en hem naar de hellen en naar de hemelen heeft gevoerd en dat hij zijn meester om zijn hals viel en zei: ‘Mijn meester Alcar, ik kan dit niet allemaal dragen, ik bezwijk.’

Indien ge de werkelijkheid, maan en zon in u voelt en beleeft en die liefde doorgeeft en krijgt en ontvangt, zult ge dan niet ontroeren? Maak van uw zestigste en uw zeventigste en tachtigste levensjaar, jeugd. Maak u gereed en wees blij dat ge aanstonds ‘de kist’ hebt te aanvaarden, want de dood is evolutie. Ge krijgt grote kosmische, goddelijke ‘Vleugelen’, want door die goddelijke ‘Vleugelen’ die in u leven, voert ge uzelf naar een nieuwe reïncarnatie, of u bent bezig u af te stemmen op de Vierde Kosmische Graad.

(Kus) Tot kijk. Geen woord meer ...

Ik ga naar huis ... Ik ga terug. Ik zal de maan vertellen dat ge nu anders naar haar leven kijkt. Als u naar de maan kijkt en liefde voelt ... Waarom

wordt u zo omstrengeld? Dat heb ik ook beleefd, dat heeft Onze-Lieve-Heer ook beleefd en de meesters. In de prehistorische tijdperken wandelden wij reeds zo tezamen.

Maar nu zegt de maan: 'Ik ben Wayti. Geef mij de kus van uw persoonlijkheid, uw ziel, uw geest, uw vader- en uw moederschap, want ik gaf het u.'

Wees een klein beetje dankbaar voor het licht dat de maan u schenkt. Maar dan moet u ook tegen de vader zeggen: 'Ja, Moeder Maan, je maakt je nu wel dik met dat licht, maar je krijgt het.'

Tot over veertien dagen ...

Dank u voor uw welwillende aandacht.

Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 2

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij gaan opnieuw verder met ‘Het vader- en moederschap van het universum voor de mens’.

Er komen nog enkele nalezingen, want we zijn zomaar niet door dit universum heen. Maar zij die dit nog niet hebben beleefd, moeten dan weten dat we nu een reis maken vanuit de voorscheppingen, de Albron, dus het ogenblik dat God aan Zijn manifesteren nog moest beginnen, regelrecht terug naar het bewuste goddelijke Al.

Wij gaan door de planeten en de sterren. Op deze lezingen krijgt u dit universum ontleed en zullen we zien waar de wedergeboorte, waar vader- en moederschap, de ziel, de geest, de goddelijke persoonlijkheid leeft voor de mens, het dier en het kind van Moeder Natuur.

Ik ga onmiddellijk beginnen met de laatste woorden die ik u heb verklaard, die wij hebben ontvangen op die reis waar de Albron spreekt, de mens dus die het Al als God heeft bereikt en een goddelijke zelfstandigheid en persoonlijkheid is. Dat zijn de geboden die straks de universiteiten op aarde hebben te aanvaarden.

Ik ga onmiddellijk beginnen met waar we zijn geweest en meester Alcar vraagt en zegt – dit is dus de Kosmologie –: ‘Wij stellen nu voor de mens van Moeder Aarde vast: het universum waarin gij leeft werd door God geschapen om zichzelf als mens, als het dierenrijk tot de zichtbare persoonlijkheid te voeren.’

Dus dat wil zeggen: alles wat u ziet, dat leven bezit, moet goddelijke afstemming bezitten.

En dan komt er: ‘De ziel als mens, dat is de vonk God, de ziel als mens kreeg hierdoor het universum in handen.

Door het vader- en moederschap is dat alléén mogelijk.’

Dus vader- en moederschap, vrouw-zijn, man-zijn, door de reïncarnatie, de wedergeboorte, bezit u – dat ik u door de vorige lezingen heb kunnen verklaren – de goddelijke zelfstandigheid, waardoor gij evolueert.

‘De planeten en zonnen schiepen voor ons dus als mens de mogelijkheden en wil zeggen: de macrokosmos waarin wij leven, schiep de microkosmos.’

Dat is de mens, dat is het leven voor Moeder Natuur en het dierenrijk. Elk insectje, groot of klein, is uiteindelijk eeuwigdurend een eigen zelfstandigheid van God, voor die en die en die en die miljoenen verschillende levensgraden, die wij allen zullen ontmoeten en waarvan wij de persoonlijkheid en

het vader- en moederschap zullen leren kennen.

‘Planeten en zonnen zijn hierdoor ontstaan. De eerste drie kosmische levensgraden hebben geen andere betekenis.’ En dat is de maan, dat is Mars, en dat is de aarde. ‘Ze willen deze evolutie bevorderen, maar dat waren de eerste fundamenteën voor de mens om verder te gaan.’

En dan volgt er, zei ik u, en wat u nu hoort dat zijn goddelijke wetten ...
‘De hoogste meesters ...’

U hebt in het Al ook weer ... eerst Christus en dan hebt u de meesters, er zijn zeven persoonlijkheden die met Hem het Al nu vertegenwoordigen.

‘De hoogste meesters uit het goddelijke Al willen thans dat het kind van Moeder Aarde ontwaakt.’ En dat is toch heel eenvoudig. ‘Dat God voor al Zijn leven een begin heeft moeten scheppen en baren, waarna het leven in deze ruimte kon beginnen.

Een dood is er niet. Wat de Bijbel van het begin van de goddelijke schepping zegt, is in strijd met deze werkelijkheid. God haalde geen rib uit het éne leven vandaan om het andere te scheppen, dat is ontstaan door het moederschap’, maar in de wateren.

Nu moet u zelf intussen, en hierna, gaan denken wat dit alles te zeggen heeft. Miljoenen mensen – heb ik u geleerd – aanvaardden nog dat paradijsverhaal en nu krijgt u de goddelijke waarheid op aarde die zegt: de mens is in de wateren geboren.

‘Toen de Bijbelschrijvers begonnen’, komt er opnieuw, ‘was deze schepping reeds en de mens mil-, mil-, miljoenen tijdperken oud.’

De mens had reeds dit universum volbracht, en dat beleeft u thans. Wij komen straks op het ogenblik waar Mozes, waar de meesters, de mens die de kringloop der aarde had volbracht, aan opbouwen, aan eenheid, aan geestelijk ontwaken begon.

‘Deze ruimte wil niets anders zijn noch betekenen. Maar dit universum legde de fundamenteën’, ziet u, ‘om hoger en verder te gaan. Dit alles is dus geboorte – het universum – en wédergeboorte! En niet één cel of vonk van God kan eraan ontkomen. Indien u dit niet aanvaardt kunt op aarde’, zegt de Goddelijk Bewuste tot u, ‘staat uw menselijke en goddelijke ontwikkeling stil’, en dus op een dood punt. ‘Dat wil zeggen dat uw menselijke bewustwording niet ontwaakt. En wat wilt gij aan het leven op aarde doorgeven, André?’ zegt meester Alcar.

‘Ik zou het leven op aarde willen zeggen, mijn meester, dat ik mij thans reeds ruimtelijk bewust voel. En wil zeggen dat ik deze ruimte, die toch zo machtig is, straks zal overwinnen.’

Begrijpt gij, mijn zusters en broeders, wat dit te betekenen heeft, dat deze kleine mens met zijn kleine gevoelens, zijn minderwaardigheidscomplexen,

zijn krankzinnigheid, zijn psychopathie toch dit machtige, uitdijende geheel als een organisme, dit universum, straks zal overwinnen. En dan kan hij zeggen: 'Ik heb mijn kringloop voor de aarde, neen, ik heb mijn kringloop voor dit universum volbracht.'

Kijk altijd tot de mens als een godheid. En als u zelf – heb ik u in die vorige lezingen geleerd – u afbreekt, u mismaakt door duister gepraat en al die laagdenkende gevoelens meer, hoe wilt gij uw godheid dan tot de ontwaking voeren?

Meester Alcar die zegt: 'Ja, André, dat is het.'

En tot mij: 'En gij, meester Zelanus, wat zoudt gij de mens op aarde willen zeggen?'

'Door het vader- en moederschap, mijn meester, ga ik verder, ging ik en al het leven van deze ruimte verder. Door de wetten van dit universum leerde ik mijzelf kennen en kan ik aanvaarden, omdat ik tot de astrale, geestelijke, bewuste wereld behoor. Ik heb deze ruimte reeds overwonnen!' Hoort u dit?

André is nog bezig, hij heeft straks ... En u, als u sterft wellicht kunt u dan zeggen ook, waar u ook komt ... Ik kan zo op dit ogenblik uw lagere, uw kleine, afbrekende gevoelens afnemen en u toch een plaats geven in dit universum en zeggen: 'Kijk, ook al denkt u nog verkeerd, u hebt ondanks alles toch dit machtige universum overwonnen, want ge zijt nu een kind in de geest.'

'Dat is waarheid', zegt meester Alcar, 'wij leven in een geestelijke wereld en hebben onze kringloop der aarde volbracht. Wat de Bijbel dus geeft, is in strijd met de wetten van God. Toen de Bijbelschrijvers begonnen, waren de scheppingen al miljoenen tijdperken oud en mochten wij nu beleven en vaststellen. Volgens de goddelijke openbaringen moeten wij het evolutieproces voor de macrokosmos én de microkosmos, als mens, als dier, als bloem, als nacht en licht, aanvaarden. Deze wetten van God tonen ons nu door het vader- en moederschap de uitdijingsmogelijkheden, waarna de volgende bewustwording voor ál het leven naar voren treedt.' En nu komt het. 'Kan de wetenschap op aarde, meester Zelanus, dit reeds aanvaarden en zijn de geleerden daarvoor en daarin reeds bewust?'

Hoort u nu waarin u leeft?

'Neen', zeg ik, 'op aarde is men nog niet zover, mijn meester.'

'Is de geleerde dan ook in staat om de maan van de aarde af te leren kennen, André?'

En dan komt André, wij zijn dus één met het goddelijke Al. Het universum spreekt, zon, maan en sterren vertellen precies aan ons hoe ze zijn ontstaan. En André is gereed en zegt: 'Indien het vader- en moederschap wordt aanvaard, ja, mijn meester.' Dan is de geleerde in staat om de maan als

de Eerste Kosmische Graad te leren kennen en beleeft de geleerde de opvolgende reïncarnatie voor al het leven in dit universum, waardoor hij zichzelf en de mensheid zal leren kennen.

‘Waarachtig, zo is het en dit zijn de essentiële wetten voor al dit leven’, zegt meester Alcar. ‘Alleen het vader- en moederschap voert de geleerde tot de goddelijke essentiële wetten, naar de ruimtelijke én menselijke evolutie. Indien deze wetten worden aanvaard, kan de mensheid, kan de universiteit op aarde vooruit. Alléén de Universiteit van Christus kan op aarde op elke vraag antwoorden.’

‘En nu verder’, en nu gaan we kijken, ‘miljoenen lichamen kregen een zelfstandigheid in deze ruimte. Deze ruimte is gevuld door protoplasma.’

En dat plasma, dat hebben wij nu samen beleefd en gevolgd, is stoffelijk verdicht.

‘De eigenlijke kern nu als de centrale bron, dat is de zon nu als vaderschap. Hierdoor beleven wij, dat er óm de centrale bron van deze ruimte nieuw leven ontstond.’ Voelt u dit? ‘Maar die centrale bron vertegenwoordigt dus de Albron als vader en moeder.’ Deze centrale bron dus, dit universum is slechts een deeltje van de Albron, het Alleven, de Alziel, de Algeest. Dit universum, waar uw geleerden zo ontzagwekkend naar kijken en ontzag voor hebben, is slechts een vonk van God en de mens kan dit alles overwinnen, de mens wordt universeel scheppend vaderschap en moederschap. Is dat wat?

‘Is dat nu duidelijk? Die centrale bron werkte voor het moederschap, aldus zon en maan kwamen tot één lichaam, één eenheid. Maar we weten nu, dat al het leven diezelfde wetten, deze zelfde krachten bezit. Wat zien wij nu, meester Zelanus?’

En dan kan ik zeggen: ‘Dat elke vonk in de ruimte óf moeder-, óf vaderschap bezit, of het heeft geen bestaan.’

‘Dat is het woord en dan volgt er?’

‘Dat wij dat aan het leven kunnen zien, mijn meester.’

Ziet u? Het vader- en moederschap in dit machtige universum is het snoer, is de draad, is het pad, is de weg die u regelrecht naar de volgende, evoluerende levensgraad als uitdijend organisme voert. U kunt in het universum niet eens verdwalen want graad na graad voert u tot de volgende.

En dan zegt meester Alcar: ‘Ook dat is waarheid en moeten ons de wetten verklaren, de lichamen dus.’ Want een wet is tevens een lichaam, een organisme voor vader- of moederschap, óf een ander deel van dit organisme. En ook dat zullen wij beleven en straks moeten vaststellen.

‘Dat zegt ons nu wat een ster is en wat een planeet te betekenen heeft en waarom dat leven die zelfstandigheid heeft gekregen. Rondom ons is er leven geboren. Was er geen licht, geen zon, was er ook geen evolutie. Máár, dit

machtige uitspannel heeft zich gesplitst, myriaden levens zijn er ontstaan. Mijn vraag is nu, en dat wil deze ruimte, dat willen de meesters: waarvoor dient dit alles? En daarbij komt de volgende vraag, die mij direct met het bewuste leven van Moeder Aarde verbindt: wat hebben al deze organen, lichamen voor deze ruimte te betekenen, voor de mens van Moeder Aarde? Hoe moeten wij de ruimte als universum zien? Wat heeft God dus bedoeld, door dit alles te scheppen? Ik word daarmee verbonden, mijn broeders.

Keren wij voor slechts enkele seconden in gedachten tot de aarde terug en volgen we nu even het menselijke organisme, dan zien wij daarin dit universum terug. Zelfs in de wateren is het universum te beleven. Dit zijn de essentiële fundamenteën voor al het stoffelijke leven, ook voor de geest. Daardoor echter, mijn broeders, zullen wij later vaststellen dat de mens door zijn zintuigen het universum vertegenwoordigt.' Want was er geen licht, had de mens ook geen licht in zijn ogen. 'Dat wil zeggen, dat het licht in het menselijke oog verstoffelijkt werd en dat het menselijke oog', luister nu goed, 'ruimtelijk is verdicht, doch door de kern ín ons, dat de goddelijke baring en de schepende krachten zijn, de Albron dus in de mens', de Albron in de mens, 'de afstemming die wij bezitten en daardoor een organisme, een orgaan hebben gekregen.' Voelt gij dit? 'Dat wil zeggen', mijn zusters en mijn broeders, 'dat elk deel van het menselijke organisme tevens ruimtelijk werd verdicht en dat door deze ruimte als krachten en wetten en als uitdijingsmogelijkheden het menselijke organisme is ontstaan.'

Voelt u hoe diep de bloedsomloop nu, het hart ... ik kan nu stil blijven staan en het uw doktoren verklaren hoe diep de bloedsomloop, het zenuwstelsel, uw hartkamer, uw hersens, de klierstelsels en alles van het menselijke organisme zijn, hoe diep die organen zijn, want ze zijn universeel diep. Want ze moeten het bewustzijn verwerken en dragen dat gij als mens u eigen hebt gemaakt. En gij als mens hebt nu reeds dit universum bijna overwonnen.

En dan zegt meester Alcar nog: 'Ze zijn voor ziel, voor geest en de stof.' Ziet u? 'Voor de zelfstandigheid als deel van het geheel, waarvoor hier sterren, zonnen en planeten hebben gediend.'

Nu moet u eens even terugdenken – nu moeten we eens een vergelijking kunnen maken in slechts enkele seconden – u moet mij natuurlijk scherp volgen, maar even stil blijven staan bij de mens over het algemeen, de hele mensheid, de volkeren der aarde, hoe armoedig naïef, onbewust de massa op aarde nog is. Hoeveel Goden zijn er ontstaan? En er is er slechts één. En kent men die éne God? Die éne God dat bent u zelf. U bent scheppend, u bent barend, u bent ziel, u bent leven, u bent geest. U hebt het kleurenrijk, jazeker, indien thans uw persoonlijkheid die uitstraling bezit, zoals het leven van Moeder Natuur heeft kunnen aanvaarden.

Nu kunnen we al honderd boeken schrijven alleen over dit kleinigheidje wat ik hier voorlas, ten opzichte van uw karaktertrekken, uw persoonlijkheid in deze maatschappij, uw handelen, uw denken, uw vader-, uw moederschap. Waarom bent u moeder? Waarom bent u vader? Alles lost hier thans op. Alles krijgt de mens in zijn bewuste handen indien hij zijn goddelijke persoonlijkheid in zich tot die ontwaking voert. Kunt u dit aan een universiteit leren?

Meester Alcar gaat verder en zegt: ‘Het menselijke oog kreeg dus licht en uitstraling door de ruimte.’

Weet dat de geleerde? Dit is nieuw, dit is goddelijke wijsheid. Als er geen zon was geweest, had u geen licht. Wij komen straks – dat halen wij niet meer in dit seizoen en geve Christus ons de mogelijkheid en de meesters om u dat nog te schenken – dan komen wij op het ogenblik, dan beginnen wij bij het embryonale bestaan, als embryo dus, het eerste embryo in de wateren en volgen wij de mens tot in het Al. En volgen en beleven wij het menselijke organisme en beleeft u daarna hoe u het licht in de ogen kreeg. Want ik ga u op dat ogenblik met het embryonale ontwaken verbinden.

Wat u beleeft, wat u hier kunt beleven, dat is het bezit van Gene Zijde. Eerst krijgt mijn adept daar deze woorden en dan komen wij tot eenheid. Dát hebt u niet. Want u moet dan in slaap en u moet zichzelf verliezen. Dus elk kind uit de eerste sfeer bezit de psychische trance. Elk kind uit de eerste sfeer kan zich verbinden en heeft zich die eenheid eigen gemaakt, dat kunt u nog niet. Maar wat u hier krijgt is voor de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zevende sfeer. Dit is voor de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde en de Zevende, waarheen wij allen zullen gaan op deze reis.

‘Wat wil dat zeggen’, vraagt meester Alcar, ‘dat wij ons de ruimte als leven eigen moeten maken?’ Waarom moeten wij in het universum leven?

‘Elke wet nu van de ruimte zien wij in het menselijke organisme – in de ziel daarin is alles – in het leven van de mens, in zijn geest, maar niet in zijn persoonlijkheid terug. Want wij weten dat de mens op aarde deze geestelijke harmonie nog niet bezit.’ Ziet u, nu krijgen we reeds de klappen, de tik.

‘Hierdoor heeft God zichzelf echter aan de mens, aan het leven geschonken en dat dit mogelijk is, bewijst ons nu de bestaande schepping. Dus de aarde, de ruimte, kortom, al het leven van God, bewijst dat God in die kracht als leven, als stof aanwezig is. Wat voor de ruimte licht is, straalt het menselijke oog uit.’

Wat voor het universum gevoel is, is het gevoel voor elk leven van God. Wat voor God de persoonlijkheid moet zijn, dat kan de mens, dat kan het dier in de natuur beleven en zal dit aanvaarden, en eerst dan bereikt – u weet dat nog toen wij begonnen – komt de mens tot de goddelijke harmonie. De goddelijke zelfstandigheid is er reeds. Maar hierna komt de mens voor

de goddelijke rechtvaardigheid en uiteindelijk, hierna tot het reine vaderen moederschap en dan staan wij onherroepelijk voor – waar men het zo over heeft op aarde – voor de liefde. Dan eerst kunnen we zeggen: ‘Ik heb lief, want ik ben harmonisch, rechtvaardig tot eenheid gekomen met deze ruimte, met de ziel van God, met mijn geest, met mijn leven. Mijn persoonlijkheid straalt licht uit.’

En dan verandert de mens en dan is zijn woord wet, dan is zijn woord waarheid, dan mismaakt hij zichzelf niet door verkeerd te denken van de mens. En dan moet u nu maar eens weer even die maatschappij volgen en die nariigheid zien, dat afbreken, dat bezoedelen, dat bekletsen, dat beroddelen van de mens, dat verschrikkelijke denken dat uw geleerden nog kunnen, uw theologen, uw godgeleerden die het over verdoemdheid hebben terwijl zij de goddelijke krachten en machten in zich dragen. Wel, wel, wat bent u groot als u een godgeleerde bent.

Aanstands komt het en dan zegt André: ‘Theoloog, wie bent u, nu gij kunt zeggen: “Ik ben een geestelijk vader”? Niets.

Godgeleerde, wat bent u voor deze ruimte waarin ik leef?

Helemaal niets, u moet nog beginnen want u staat nog op verdoemdheid en verdoemdheid is er niet. Hoe kan God zichzelf verdoemen? Wat voor de ruimte licht is, straalt de mens eens uit en is in harmonie met dit licht.’

‘Wat hier kracht is’, zegt meester Alcar, ‘kregen wij door het menselijke organisme in handen en werd spierkracht voor de mens, de kracht voor het zenuwstelsel en de bloedsomloop met al de bijkomende stelsels, die voor het geheel werken als organisme, als zelfstandigheid en een eigen taak hebben te vervullen.’

Voelt u hoe machtig mooi, diep, mooi niet eens, maar ontzagwekkend groot uw menselijke organisme is?

‘En wat zijn nu de hersens voor deze ruimte, mijn broeders?’ De hersens voor dit universum. ‘Waarom kreeg de mens een schedeldak?’ Dat is allemaal te verklaren nu, waarom de hersens onder een afsluiting leven. Ik zal u even iets vertellen waarom: dat is de dampkring van de aarde. Want de dampkring voor de aarde is het schedeldak voor haar hersens en gevoelsleven.

‘Waarom kreeg de mens oortjes om te horen en een mond om te eten? Een hart met bloedsomloop? Waarom een stel benen om te kunnen gaan? Die verschijnselen beleven wij hier, mijn broeders. Die zie ik hier in de ruimte terug, indien wij deze ontwikkeling voelen en beleven, doch waardoor de voortplanting gestalte kreeg. En ga ik even verder terug, dan sta ik voor de macht van de mens en het dier.’ Het universele diepe in het hart, in de bloedsomloop, het organisme voor de mens en het dier, en elk orgaan dus, is universeel diep, zo schoon, dat we kunnen zeggen: elk insectje, de mens, het

dier, het kind van Moeder Natuur, zijn pronkjuwelen van scheppingskracht als baring, als schepping en daardoor beleeft de mens zijn eenheid en zijn liefde.

‘U ziet het, dit zijn de organen, de zon is nu een orgaan voor het goddelijke scheppingsplan.’ Dus de zon is een orgaan voor het scheppingsplan. ‘Ook de maan is het.’

En al deze andere lichamen hebben hun taak voor deze twee essentiële wetten te aanvaarden en te beleven en zullen we straks voor onszelf en de mensheid op aarde vaststellen.

‘De mens bezit een orgaan om te scheppen en te baren.’ Ook deze lichamen. ‘Wat hier nu universeel, dus op macrokosmische wijze tot stand kwam, dat zien wij in het menselijke en dierlijke leven terug. Immers, de vonk Gods als cel zal spreken, en zal álles bezitten wat ook God bezit, waardoor de vonk als cel ging baren en scheppen.’

Alles dus in deze ruimte moeten wij in het menselijke organisme, in zijn geest terugzien, of wij komen op dwaalwegen.

‘Maar ik geloof niet’, zegt meester Alcar, ‘dat wij fouten in dit gigantische geheel zullen vaststellen. Wij kunnen alleen goddelijke waarheid beleven. Is dit nu niet’, zegt hij, ‘wonderbaarlijk? Dat moeten wij allemaal beleven. Doch eerst dan, wanneer wij die reizen ondergaan en zover zijn gekomen, staan wij voor het menselijke embryo. Dan beleven wij het embryonale bestaan en (dat) vertelt ons de moederlijke planeet.

De zon scheidt dus, mijn broeders, de maan baart, zij is moeder.’ De moeder baart op aarde en de man op aarde zal scheppen, doch nu heeft zich het licht van de ruimte verdicht als verhardende en halfwakende stof. Dat wil zeggen: uit die zachte elementale stof, dat protoplasma, is dit alles geboren. Dat heeft miljoenen tijdperken geduurd maar wij zijn zover en het is aanwezig. ‘Ik zal deze wetten beleven, omdat wij straks voor die verschijnselen komen te staan. Kijk nu naar al dit leven en gij begrijpt het. Wij zien eerst nu het bewuste vader- en moederschap en dat wil zeggen: baring en schepping. Maar miljoenen lichamen hierin, André, meester Zelanus, hebben dit nooit gekend. Is dat nu verkeerd, meester Zelanus? Is dat nu niet in strijd met de goddelijke rechtvaardigheid?’

Meester Alcar die ziet dus en voelt dat hier lichamen zijn die geen vader- en moederschap kennen. En nu staan we voor iets en moet de schepping, moet het universum verstoffelijken en moeten wij kunnen zien en beleven, of wij kunnen niet verder.

En dan kan ik zeggen: ‘Neen, mijn meester, onrechtvaardigheid bestaat er niet, dit moet en dit zal een andere betekenis bezitten.’

‘Maar waaraan stelt u dit vast?’ vraagt meester Alcar.

En dan komt er van mij: ‘Omdat het vader- en moederschap er is. Al die andere lichamen hebben ook een andere taak te vervullen. Zei u zo-even niet, mijn meester, vroeg u mij niet: waarom heeft de mens benen en armen, een hoofd? Welnu, kan een arm van de mens de taak beleven voor het menselijke oog?’

Voelt u, nu kunnen we reeds uw lichaam ontleden, wat een arm, een been, een ander deel van uw organisme te betekenen heeft.

‘Dat is niet mogelijk, maar dat wil zeggen: wij beleven één orgaan voor het eigen bestaan en een eigen zelfstandigheid.’

Want dit gaan heeft met de persoonlijkheid te maken – voelt u? – uw hand is direct ingesteld op uw persoonlijkheid en dat leren we door het universum kennen.

‘En dat zegt ons en de mens op aarde, dat vóór alles’, nu komt dit, ‘het vader- en het moederschap gestalte heeft gekregen en wat hierna de geboorte onderging, maakt deel uit van het geheel en heeft alléén die taak te vervullen.’

En wil zeggen: dit organisme waarin we leven, en het universum heeft zich door miljoenen organen gesplitst, maar al die organen vertegenwoordigen één lichaam. Dus zon en maan, dat is de vader en de moeder in het universum, en al die andere planeten en sterren, nevelen en uitdijingswetten zijn deeltjes van dit organisme.

En nu moet u eens even uzelf gaan bevoelen, mijn zusters en broeders, dan begrijpt gij dat ook in u vader- en moederschap aanwezig moet zijn, of u had geen goddelijke zelfstandigheid, en dat vader- en dat moederschap bezit u. Weet u dat? Als u dat nu eens niet had, dan was de mens in strijd. Ja, dan was er niets.

Maar de geleerde weet niet op aarde waarom de mens vader en moeder moet zijn. Ze beseffen en begrijpen nog niet dat het vader- en moederschap voor de mens de goddelijke zelfstandigheid, rechtvaardigheid, het harmonische evolueren wordt en alles, alles van dit universum vertegenwoordigt; alles, alles, alles. Om moeder te zijn vertegenwoordigt u de Almoeder, de Alvader. Weet dit uw astronoom, uw psycholoog, uw psychiater, uw godgeleerde, uw dominee?

Ziet u, al de geestelijke faculteiten verdwijnen thans reeds door uw gevoelsleven, u vangt alles op, want u wordt nu universeel bewust. U gaat het universum kennen en uzelf tot dat universum terugvoeren. U krijgt planeetjes in uw linker- en uw rechterhand. Is het niet aardig? ‘Een onrechtvaardigheid is er niet’, kan ik zeggen ‘en hierdoor sta ik voor het menselijke essentiële op aarde en kan ik zeggen, de mens van de aarde, ik heb het reeds gezegd: vader- en moederschap leeft in u, is het goddelijke heiligste, door de Albron,

de Almoeder geschapen. Beleef het in harmonie met God, of gij komt niet verder. Maar komt gij in die harmonie, dan kan ik het kind van de aarde verzekeren, mijn meester, dat de sferen van licht zullen openstaan voor al deze myriaden lichamen en vonken. De mens dus is een goddelijke tempel, waarin alles aanwezig is, waarin alles leeft dat ziel, dat licht, dat vader- en moederschap bezit en uiteindelijk de goddelijke afstemming voor al de werelden die door dit universum zijn ontstaan en die wij, mijn meester, hebben te volgen.’

Meester Alcar zegt nu: ‘Ik dank u, mijn broeder, meester Zelanus. Dit is inderdaad alles.’

‘Kijk nu even’, en nu gaan we weer vergelijkingen maken, ‘maar kijk nu eens even naar de katholieke kerk’, naar het protestantisme, het gereformeerde kind. ‘Wat doet nu een geestelijke? Die man negeert’, van de katholieke kerk dus, ‘het vader- en moederschap en dat is weer in strijd met de goddelijke schepping.’

Voelt u nu hoe verkeerd het is, mijn zusters en broeders, wanneer u zomaar heilig wilt zijn, geestelijke wilt worden? U doet iets wat u niet begrijpt. U wordt zomaar dienaar voor Christus, maar u loopt nu naast de schepping. Want we zullen ook Christus leren kennen en dan zult ge horen wat Christus zegt en wat Hij ook heeft moeten beleven. Dan valt de macht van de katholieke kerk, door deze goddelijke werkelijkheid, op slag ter aarde en heeft, als dié graad van voelen en denken, geen betekenis meer. Want God ín u, ín die mens zegt: ‘Geef mij de schepping en laat mij baren, geef mij de reïncarnatie terug. Want hoe kan ik wedergeboren worden indien ik weiger moeder te zijn?’

Is dat nu zo groot als u kardinaal bent, bent u dan zó groot? U hebt voor de ruimte – nu reeds, we zijn nog maar begonnen – voor de ruimte en de goddelijke scheppingen hebt u niets meer te betekenen. U bent armer dan uw kerkrat, zei ik verleden en dat is waarheid. Ge kletst, ge praat in een lege ruimte, en die ruimte is gevuld door alles dat wij nu zien. Alles wat wij beleven is goddelijke waarachtigheid, rechtvaardigheid, harmonie en liefde.

‘En de mens van de katholieke kerk’, zegt meester Alcar, ‘weigert te schep-pen en te baren’, de priesters dus.

Heb ik niet voor jaren geleden hier gezegd: ‘Word nu maar kuis en heilig en word ook maar pastoor, of kardinaal en nonnetje; en de schepping staat stil.’

En de kerk zegt: ‘Wij zijn het alleen-vertegenwoordigende-geloof en de waarheid.’

‘Ha ha ha ha.’ Ziet u, de hele ruimte zegt: ‘Ha ha ha ha, zou u wel willen.’ Dat kan niet, dat kan niet, dat blaast u nu zó van uw hand, een godsdienst,

een geloof, pfft, blaast u zo weg indien u met het goddelijke universum tot eenheid komt. U stijgt over geloven en katholieke kerken en Bijbels heen, nú.

‘De maan nu, mijn broeders, zij was het die deze evolutie heeft bezielt en aan al het leven van deze ruimte een goddelijke zelfstandigheid gaf. De maan was het als moeder. Volg deze wetten nu nog even en we komen tot de nieuwe bewustwordingsstadia. Immers, de maan zond dit leven uit’, de maan gaat door. ‘Dat is levende uitstraling die de maan gaf.’

Toen zij begon te baren, straalde zij dat bewustzijn uit – voelt u dit? – want zij schiep nieuw leven voor dit universum, deze ruimte, dit organisme.

‘Wij zullen later vaststellen dat de maan alléén zichzelf heeft kunnen verdichten voor de mens, voor het dier, voor bloem en voor plant.’

Hoe eenvoudig is nu toch eigenlijk weer dit alles, als u de maan kent en de zon kunt beleven, dan hebt u gans deze schepping niet in uw handen, maar in uw gevoelsleven verdicht en verstoffelijkt.

‘En dat wil zeggen’, zegt meester Alcar, ‘dat de maan als de moeder voor deze ruimte – voor deze ruimte, ziet u? – het zieleleven heeft geschapen.’

Nu moet u eens weer luisteren. Ik moet weer maar even stil blijven staan, anders hebt u er niets aan. Men zegt: God schiep ziel, geest, dat, dit, zus en zo. Als men spreekt door wijsgerige stelsels, door dogma’s, door geloven, dan zegt men: God als ziel en God als ziel en God als ziel, maar God als de maan kent men niet. De maan splitste zich door myriaden deeltjes en gaf aan haar leven de goddelijke ziel. De maan – en niet God, ja, dat is God als vader – zij is goddelijke rechtvaardigheid, goddelijke harmonie, goddelijke geest, goddelijke bloedsomloop, goddelijk protoplasma is de maan.

Voelt u dat toch alles uiteindelijk in één bron terugkeert, maar dat de goddelijke wetten dáár liggen, en hier, en dat die eenheid tezamen gevoerd, de mens maakte, het dier en het leven voor Moeder Natuur. Wie kijkt zo scherp door de scheppingen heen? Kan alleen Gene Zijde. Dat wil dus zeggen dat de maan als moeder alles bezit, álles. Uit de Albron zijn wij gekomen, uit de Alziel. Wij hebben de Algeest gevolgd, beleefd. En nu ziet u dat elk ding voor de macrokosmos vader- en moederschap bezit en de maan zelf kreeg en weer doorgaf, zich splitste, waardoor die cellen, dat embryonale vonkje dezelfde wetten bezat als God, als de Almoeder, maar nu in een nieuw stadium kwam om aan een universeel planetenleven te beginnen. Dat is toch wel heel iets anders dan de Bijbel, de geleerden, de godsdiensten op aarde u kunnen leren.

‘Wat de aarde heeft volbracht’, dus wij springen zomaar weer op Moeder Aarde over ... ‘Wanneer wij het begin van elk lichaam volgen in embryonale toestand dan zien wij, beleven wij’, zegt meester Alcar, ‘dat in elke vonk toch de Albron van voor de schepping aanwezig is. Ik blijf dus met de ruimte verbonden, ook al maken wij soms menselijke vergelijkingen.’ Dat ik nu ook

doe en noodzakelijk is, wilt u die machtige wetten kunnen begrijpen en in u opnemen.

Meester Alcar gaat verder en zegt: 'De maan nu, mijn broeders, zond bewuste uitstraling uit naarmate zij zichzelf verdichtte. Naarmate de zon verdichtte, werd de uitstraling voor het moederschap sterker, machtiger, bewuster. Voelt gij dit ook? Dat wil zeggen dus: rondom de maan kwamen er overgangsplaneten.'

De maan dus – dat heb ik u vroeger verklaard, toen kon ik daar even bij stil blijven staan – de maan begint te werken. Dat is het vader- en het moederschap voor het universum. Wij hebben dat zien splitsen, die twee zelfstandigheden komen op eigen kracht: de maan is dit en de zon is daar (wijst op het bord). Nu gaat de maan als embryonaal beginnen: er komen nevelen. Die astrale, geestelijke goddelijke bol – het werd een bol, het werd een lichaam; u noemt dat bol, maar het is een lichaam – dat lichaam gaat verdichten, zoals wij dat in het universum hebben gezien, en volgt het nieuwe stadium. Intussen straalt de maan haar geestelijke uitstraling als zelfstandigheid uit, dat doet u ook nu.

Als u dus ... Nu kan ik alweer stil blijven staan bij de wijsgerige stelsels, de karaktereigenschappen van de mens. Als u momenteel – nu moet u eens goed luisteren – goed denkt, liefhebt, waarachtig liefhebt, dan gaat die uitstraling van uw gevoelsleven regelrecht naar de eerste, de tweede, of de derde en de vierde sfeer. Doet u nu een daad die afstemming heeft direct op de geestelijke goddelijke kern in u voor de ruimte, dan legt die daad een fundament voor u waarop u straks loopt. Dus elke goede gedachte ... Dat heeft de kerk ook wel weer goed, alles kunnen we niet afbreken; dat is geen afbreken, dat weet u, het is alleen opbouwen. Elke goede gedachte dus van u als vader, als moeder, als mens bouwt óf aan een geestelijke tempel, een weg waarop u loopt, een sfeer, een ruimte, een zelfstandigheid. Of u verduistert die zelfstandigheid en behoort u tot een duistere, onbewuste wereld, wat wij nu en gij noemt: de hellen achter de kist. Elke verkeerde gedachte nu van u, uitgezonden en verstoffelijkt – slaat u nu maar, beroddel de mens maar, maak de mens maar slecht – elk woord van u dat over uw lippen is gekomen, heeft afstemming op de hellen, op de duistere werelden achter de kist.

Wordt u niet angstig? Hoeveel hellen bouwt de mens in zijn maatschappij op door praten, dieven, slaan, moorden? Hoe worden die werelden verdicht? Als u ziet in de duistere sferen hoe de mens daar een staal, het is niet meer te vergelijken met staal, maar een muur van beton om zich heen heeft opgebouwd, waar hij voor de eerste miljoenen tijdperken en jaren niet meer doorheen kan komen, want hij moet dat zelf weer afbreken; hij heeft zich afgesloten voor de geestelijke zelfstandigheid. Wij schrijven immers, meester Alcar

zegt immers: de mens die de wetten overschrijdt, bouwt niet aan universeel denken en voelen. Maar die mensen – u leest ‘Een Blick in het Hiernamaals’ nu maar eens weer en goed – bouwen aan duistere machten en krachten en slaan zich, trappen zich uit de goddelijke rechtvaardige, harmonische schepping, het goddelijke harmonische evolueren.

Heb ik u niet gesmeekt door al die lezingen: doe goed, doe goed, doe goed, doe goed, want ik weet waar gij door uw woordjes terecht komt. (Wat) kan u de mens schelen, wat kan u de maatschappij schelen? Heb lief, zeggen wij, alles wat leeft. Waarom breekt gij af? Is het niet reeds verschrikkelijk genoeg dat ge pastoor wilt zijn en non? Dat ge naast de schepping wandelt terwijl goddelijke mogelijkheden in uw bereik liggen door baring en schepping? Is dat niet reeds verschrikkelijk genoeg? Ga dan ook nog afbreken, dan zegt meester Alcar: ‘God gaf de mens het licht in de ogen om zijn weg te bepalen, terug naar het goddelijke Al, en een mond om te eten en te drinken, om zijn bestaan te bevestigen en te verzekeren, maar niet om af te breken, kwaad te doen.’

En uit die chaos, mijn kinderen, moet gij beginnen om geestelijk harmonisch te leren denken. En als u dan zegt: ‘Dat is moeilijk en dat is zo ontzagwekkend diep’, dan zeggen wij: ‘U bent belachelijk, want u wilt niet.’ De kern voor alles leeft in u, maar u moet er nog aan beginnen. Is het zo moeilijk om uw mond te sluiten voor het kwaad? Als u daar eenmaal aan begint en u hebt fundamenten gelegd, dan bent u het ook. U moet eerst bewijzen of u het bent, of u het bezit. Praten: ‘Ik heb geestelijk fundament’, en daar het leven van God neerknallen, het bestelen, het besjacheren, het bepraten, dan waait u nog door het kwaad op aarde heen, want die hartstochten woelen in u, ze nemen u mee en ze dwingen u om te praten, zoals dat kwaad, die duisternis doet. Maar gij hebt te zeggen: ‘Ik weiger!’ Gij hebt Golgotha in u.

Want de Christus kwam vanuit het Al en zei: ‘Gij zegt het.’ ‘Gij zult niet doden.’

... (lange stilte)

Deze stilte kan u doen ontwaken. Heilig zijn in die stilte is harmonisch voelen en denken, en als u harmonisch voelt en denkt – geloof het toch – dan spreken de zonnen en planeten tot uw persoonlijkheid en hebt ge ruimtelijk moeder- en vaderschap in uw leven en zijt ge een kind van Christus. Word mooi en heb lief.

Ik zal u aan het eind van deze morgen iets vragen, en dan moet u dát doen, dan heeft dit alles betekenis. Want, o wee, indien gij, als u hier zit en volhoudt, achter de kist komt ... Elkeen achter de kist ziet wat er over uw leven is gegaan, door u is heen gewaaid. Wij weten wel dat dit door u heen waait. Maar gij kunt zijn als een Mohammed uit ‘Maskers en Mensen’, zoals Fre-

derik heeft beleefd en zeggen: 'Stop. Ik ben de kracht en het denkvermogen om dit alles stil te zetten vanbinnen, vanbinnen.' Laat dat toch schreeuwen en woien en slaan, vanbinnen doet het u niets. U bent heerser in alles, in het goede, door het goede, door de rechtvaardigheid, door de harmonie, door de liefde.

'En dat alles', zegt meester Alcar, 'werd door de maan bezielde en kreeg door de maan gestalte, kreeg moederschap te beleven. En wat door de zon is bestraald, dus wat u eenmaal – dat is de zon, dat is de goddelijke bezieling – wat dus eenmaal door de zon is bestraald, uit God zichtbare ontwaaking kreeg, dus uit de levensbron voor het moederschap een eigen taak te verwerken kreeg, volgde de scheppende krachten op, waardoor de sterren en planeten nu, mijn broeders, en meteoren zijn geboren.' Om van die Melkweg voor de aarde nog niet eens te spreken.

'Ik ga even verder', zegt meester Alcar, 'omdat het vader- en moederschap mij dwingt dit te volgen, eerst dan begrijpen wij dit ganse geheel.'

Dus wij maken hierin vergelijkingen voor de mens, voor de persoonlijkheid, voor de ziel, voor het leven, voor de geest, voor het vader- en moederschap.

'Ik vraag u nu, meester Zelanus: doet het er iets toe welk lichaam moeder en vader is in de ruimte?'

Nu moet u horen, als u nu geestelijk bewust was, bent, dan kunt u nu reeds voelen waar meester Alcar heen wil.

'Wanneer wij weten dat elk orgaan, dus zon en maan, sterren en planeten, één organisme zijn, doet het er iets toe, kan ik u nu vragen, of u man bent of vrouw? Voelt ge wat ik bedoel? Dan zal het u duidelijk zijn, wat ik wens te weten en ontleden wil, want God vraagt het mij. Het Al wil dat ik hier stil blijf staan. Nietwaar, mijn broeders, dit alles is één organisme.'

Dus het antwoord is er reeds. Doet het er iets toe of u nu moeder bent of vader? U bent beiden, beiden, beiden.

'Dat de mens dit universum heeft genoemd', ú hebt dit universum genoemd, 'is alleen nu', gaat meester Alcar verder, 'omdat het kind een naam zou dragen.'

U noemt dit universum. Elke geleerde ... Als André-Dectar nu in uw maatschappij zou optreden – we zijn wel bezig in de maatschappij – maar in uw stad, voor uw universiteiten zou zeggen: 'Gij zegt', en dat is mogelijk, 'gij zegt dat dit hierboven een universum is, maar wanneer ik de goddelijke waarheid kom verkondigen en zeg: "Dit is vader- en moederschap, dit is een organisme, dit is de mens", wat zoudt ge dan zeggen?'

Dan begint de geleerde te lachen, hij lacht om zijn eigen onbewustzijn.

'En wanneer ik zeg dat alleen mijn wedergeboorte evoluerend, schep-

pend en barend kan zijn, want daardoor schiep ik een kind, en die krachten door zon en maan werden geschapen en verdicht, dat de maan de moeder is voor deze ruimte en de zon vader.' Opnieuw haalt de geleerde 'smilend' zijn schouders op en zegt: 'Doe weg, deze gek.'

Maar de Paulus van deze eeuw heeft nieuwe wetten, nieuwe woorden. De goddelijke terminologie is een rechtvaardigheidswet, is moeder-, is vaderschap in en boven, en uit, links, rechts, voor en omhoog, bij de mens, het dier en het leven van Moeder Natuur. De moeite waard?

'Dat de mens dit universum heeft genoemd is alleen omdat het kind een naam zou dragen.'

Wat gij noemt, wat de mens aan de maan gaf, maan noemde, een maan, een maan, een maan is voor God: baring, schepping. 'Zij is de Almoeder voor deze ruimte, mijn broeders', zegt meester Alcar.

Zij – als u de geleerde volgt – werd door de aarde uitgespuwd; en de aarde is het kind van zon en maan! Voelt u hoe armoedig uw astronomen nog zijn? Hoe onbewust? Maar dit brengt André, Jees van moeder Crisje uit 's-Heerenberg, naar Den Haag, naar de wereld, naar de mensheid en vertegenwoordigt hierdoor de Universiteit van Christus. En hij is dé meester voor dit universum. 'En hebt gij maar te aanvaarden', zegt meester Alcar tot André. 'Ook al zoudt ge dat niet willen, hoger bewustzijn op aarde is er niet.' En dat zullen we eens bewijzen.

'Maar dat de geleerde God niet kent, dat weten wij.' Dat hij zijn schepping niet kent, kennen wij. Dat hij zijn ziel, zijn gevoelsleven, zijn persoonlijkheid niet eens kent, terwijl hij de dingen verkeerd en goed doet, weten wij.

'En nu dringt naar voren, dat al die stoffelijke namen geen betekenis bezitten, maar dat wij de ruimte moeten zien als één organisme, waarvan de zon en maan het vader- en moederschap vertegenwoordigen en deeltjes zijn, al deze miljoenen sterren en planeten dus, slechts deeltjes zijn van deze stelsels, deeltjes zijn van één organisme en daarvoor, door hun goddelijke afstemming, een goddelijke taak hebben te vervullen.

'De zon schiep nu nieuw leven, omdat al die vonken zich konden verdichten door de centrale bron als het verdichte vaderschap.' Dus de zon is geen zon, maar verdicht uitstralend vaderschap. 'Dat zijn de sterren en de zonnen.' Sterren die eenzelfde afstemming bezitten – dat leren we straks – als de centrale bron, dus het vaderschap in dit orgaan.

Ik zal dit even uitlezen en dan zal ik u iets moois, iets machtigs vertellen.

'De maan zond haar levende kracht uit. Naarmate zij aan haar eigen ontwikkeling begon, werden andere delen van de ruimte in dit lichaam tot werking voor vader- en moederschap gedwongen, maar waardoor bijplaneten voor deze ruimte ontstonden. Waardoor wij later zullen zien, mijn broeders',

nu komt er weer iets moois, 'dat elk lichaam hierin óf vader, óf moeder is. En dat zijn dus de essentiële bronnen voor elke zelfstandigheid. Maar dat zijn Saturnus, Jupiter, Venus en Uranus niet. Zij hebben nimmer, noch moeder- noch vaderschap leren kennen en ook dat heeft natuurlijk iets te betekenen voor dit macrokosmische organisme. En is ook dat te volgen en te beleven, André?'

Nu stelt die grote meester Alcar dat kleine kindje André van de aarde voor het macrokosmische vader- en moederschap en heeft het daar over Jupiter, Venus, Saturnus en Uranus. En dan zegt meester Alcar: 'Kunnen wij nog verder, mijn broeder André?'

Maar ik wilde u zeggen: in elk klein embryo, als u een bloeddruppel ziet, u prikt u en er komt bloed, dan leeft daarin vader- en moederschap, en vertegenwoordigt toch in eigen graad vader- en moederschap. Dus uw ganse organisme is door mil- mil- miljoenen vonken opgebouwd en elke kleinste vonk, in de diepste betekenis van die kern, bezit alles wat wij nu hier in het universum beleven en volgen en moeten vaststellen. En kunt u dat niet? Zegt de geleerde dat nu reeds niet, dat de geleerde zegt: 'In die kleine cel zit waarachtig een universum'? Zover zijn ze reeds, de bioloog.

Maar meester Alcar zegt en vraagt André: 'Kunnen wij nog verder, mijn broeder André?'

En daar staat André en dan kunt u zien wie André is: 'Ja, mijn meester, ik heb alles begrepen.'

'Kunt u mij een verklaring geven? Wilt u deze wetten volgen? Ik zie dat de ruimte tot uw leven zal spreken.' Dat zegt meester Alcar. Dat is weer een nieuwe zin.

En waarachtig, schrijf ik hier, André is gereed en zegt, nu moet u eens goed luisteren dan weet u gelijk wat Jozef Rulof en André is geworden door meester Alcar: 'Waarover u spreekt, mijn meester, voert mij tot de dampkring voor maan en zon.'

Dus de zon heeft ook nog dampkring. Wist u dat?

'In de eerste plaats heeft de maan, heeft elk lichaam een eigen afsluiting ontvangen. Wat nu buiten deze afsluiting leeft ...'

Want u voelt wel, ik moet u deze verklaring even geven, we hebben het over uitstralend bewustzijn van de maan, dat is het essentiële punt, het fundament voor dit vader- en moederschap van het universum en de bijplaneten. En daarvoor krijgt André nu het woord. Moet u eens goed luisteren: 'Waarover u spreekt, mijn meester, voert mij tot de dampkring voor maan en zon. In de eerste plaats heeft de maan, heeft elk lichaam een eigen afsluiting ontvangen. Wat nu buiten deze afsluiting leeft ...' En dan staat André daar, hij heeft zijn ogen gesloten en is tot eenheid gekomen, en de schepping, de

wetten waarmee hij één is, vertolken, verstoffelijken dit en wij vangen zijn woord op, meester Alcar en ik, en de hele ruimte en het Al. Als er een fout zou worden gemaakt dan staat hij ineens ... sluiten zijn lippen, zijn gevoelsleven sluit zich af, dat is de eenheid weer met de hogere meesters. Wanneer André nu een fout zou maken en hij zou iets vertellen dat verkeerd en naast de schepping is, dan sluit zich heel dit universum ineens, want het universum wil alleen rechtvaardig, goddelijk beleefd worden. Is dat niet eenvoudig? U loopt zich dus op dat ogenblik pertinent te pletter.

En als het woord doorgaat, dan is André één en dan spreekt de wet, het leven zelf en dat komt nu. Zo diep, zo machtig is deze Kosmologie: 'In de eerste plaats heeft de maan, heeft elk lichaam een eigen afsluiting ontvangen. Maar wat nu buiten deze afsluiting leeft, dus buiten de dampkring van de maan, wordt toch beziel, want die uitstraling gaat verder. De zon heeft deze ruimte als taak in zich opgetrokken, de maan als volgend leven begon haar evolutie. In haar kwam er nieuw leven, in die bron van de maan kwam een nieuw leven. In haar begon er een nieuwe evolutie, ook voor het moederschap. Daardoor is het nu, mijn meester', nu komt het, 'dat er sterren en planeten zijn geboren.'

Want doordat de maan moederschap beleefde, dus verstoffelijking onderging, straalde die kracht in de ruimte uit en bezielde opnieuw onzichtbaar plasma, dat reeds een zelfstandigheid is geworden door de splitsing van God door myriaden deeltjes. Weet u dat nog?

'Maar dat er tevens halfwakend bewustzijn is ontstaan, zie ik nu ook. Dat wil zeggen, mijn meester, dat er organen zullen zijn, dat er lichamen zijn ontstaan die geen vader- en moederschap vertegenwoordigen. En nu kom ik: door Jupiter, Saturnus, Venus, Uranus worden vertegenwoordigd. En dat wil zeggen, mijn broeders, dat die organen halfwakend moederschap, halfwakend stoffelijk moederschap vertegenwoordigen, en geen moederschap als baring en schepping kunnen bezitten.'

Dat zegt André en ziet hij, beleeft hij. Uw geleerden vragen zich af: 'Wat heeft Venus, wat heeft Saturnus, wat heeft Uranus, wat heeft Mercurius?' Uw astrologen worden beziel door Mercurius, Saturnus, Venus, Uranus. En André ziet nu: dat zijn gasbollen. Ik denk dat u stikt als Saturnus u bezielt. En gij wilt daardoor evolutie, bezieling, kunsten en wetenschappen beleven? Hoort u het: 'ha ha ha ha'? Lach het maar uit, want ik heb u reeds voor jaren geleden een lezing gegeven over 'Astrologie wordt nooit wetenschap'. Gaat u het nu begrijpen?

Als er over en voor wetenschap sprake is, dan bezit dat lichaam moeder- en vaderschap, óf het krijgt nooit als directe goddelijke realiteit een betekenis. Begrijpt u? Zo diep, zo eenvoudig is toch die macrokosmos voor de mens. En

dat zegt André. Halfwakend bewust.

‘En die lichamen hebben een eigen taak gekregen. Ik voel nu iets wonderbaarlijks’, zegt André, ‘en ik zie het, ik zie dat deze lichamen de ademhalingsorganen zijn voor deze ruimte als organisme.’ Ademhalingsorganen, is het niet wonderbaarlijk? ‘Doch noch vader- noch moederschap hebben deze planeten gekend. Deze planeten als gasbollen, mijn meester, kregen het eigen bewustzijn doordat het vader- en het moederschap reeds was begonnen.’

Dus uit dat vader- en moederschap ... Ik heb u eens op een morgen verklaard, u: door welke organen wordt de persoonlijkheid en wordt uw dagbewustzijn voor deze maatschappij en de ruimte bezielde? Door welk orgaan? Het aller-, allerheiligste dat u bezit – dit bent u niet in uw hoofd, en niet in uw persoonlijkheid – het goddelijke fundament in u, wat is dat?

Dan zegt de mens, de godgeleerde: ‘Dat is de ziel, dat is het goddelijk ... neen, de ziel, het leven kan dat niet zijn, dat is alomvattend, maar de ziel.’

Neen, zeggen wij, dat is uw vader- en uw moederschap. Die organen bezielen uw persoonlijkheid en gaven aan uw persoonlijk voelen en denken ontwaking, werking, uitdijning. U hebt er nieuw leven door geschapen. En dat vindt de katholieke kerk onkuis. Ziet u, voelt u, hoe ontzagwekkend naïef dat alles is? En wat u nu bent ... Nu gaan we het organisme ontleden. Waardoor worden de stelsels van uw organisme gevoed? Voelt u wel, duizenden boeken kunnen wij schrijven en dan zijn wij er nog niet. En had André dat op eigen kracht in 's-Heerenberg kunnen beleven en kunnen tot stand brengen? U beleeft vanmorgen de 854e lezing. André vertegenwoordigt honderd miljoen boeken door zijn meesters. Christus vertegenwoordigt mil- mil- miljoenen boeken van duizenden pagina's. En als wij die diepte niet zagen en niet kenden, zouden wij zeggen: wij zijn door een onbewuste bezielde. Maar wij zeggen het altijd weer: wij zouden miljoenen boeken kunnen schrijven over dit alles. Dit is dan ook de Universiteit van Christus.

Ik ga door. Blijft u nog maar een paar uur zitten. Wij gaan vandaag niet eten, nergens heen, wij blijven doorgaan in dit Al. Waarom moeten we altijd weer ophouden? Achter de kist, mijn kinderen, gaan wij eeuwigdurend verder en behoeft u niet meer te slapen en niet meer te eten. Maar dat zeg ik u aanstands.

‘Ik voel iets wonderbaarlijks’, zegt André, ‘Ik zie dat deze lichamen de ademhalingsorganen zijn voor de ruimte als organisme.’

Ook een organisme, doch dus niet als vader en moeder.

‘Zij zorgen’, nu moet u eens luisteren, hoe machtig en eenvoudig, ‘zij zorgen dat deze ruimte zuiver blijft.’

Zij hebben deze taak aanvaard?

Neen.

Gekregen?

Ja, zij zijn door zon en maan opgebouwd voor zichzelf. Dus zon en maan hebben dit alles geschapen. Als u iets in de schepping niet begrijpt, dan kunt u de zon vragen en de maan: 'Waarvoor dient dit?' Want zon en maan hebben het organisme geschapen, en ik zei zo-even: uw baringsorgaan en scheppingsorganen vertegenwoordigen alles, want die hebben alles in bezit. Uw niertjes, uw kliertjes en andere stelsels zijn als Jupiter, Saturnus, Uranus en Mercurius en andere lichamen, ademhalingsorganen. Wanneer u ademhaalt en die weer gezuiverd is, bent u in harmonie met Saturnus, Jupiter en Venus. En dan zouden wij de astroloog kunnen zeggen: 'Jazeker, Saturnus kan u bezielen, maar alleen voor uw longen', maar dan begrijpt hij het niet. Uw ademhalingsorganen die kunnen bezield worden, gezuiverd worden door de ruimte, maar geen verstand en geen gevoel.

Ik zie uw afschuwelijke lichtje (het lichtje waarmee de geluidstechnicus meester Zelanus waarschuwt).

Dat is dan een lichtje van onbegrijpen en denken indien de astroloog wil zeggen dat Saturnus, Mercurius en Uranus hem kan bezielen. Jazeker. Dus de astrologie valt hier reeds, staat reeds te wankelen. De godgeleerde staat al te wankelen, de astronomen weten van niets, de psycholoog gaat overboord, weet niets. De dominee, de godgeleerde; overboord. Niets blijft er over, want zij kennen zichzelf niet. Zij, en alles blijft er over, jazeker. Maar het gaat hier om de goddelijke stelsels en daarin, daarvoor zijn zij nog niet bewust.

André zegt: 'Zij zorgen dat de atmosfeer zuiver blijft en is hetgeen ik thans mocht beleven.'

Dus André mocht even Jupiter, Venus, Saturnus, al die planeten verklaren en beleven ten opzichte van het vader- en het moederschap voor het universum en gaf dit goddelijke antwoord.

En dan zegt meester Alcar: 'Dat is een goddelijk antwoord, mijn broeders. Meester André-Dectar, u wordt inderdaad kosmisch bewust. U hebt de eenheid met deze ruimte ontvangen. Inderdaad zo is het. En dat moet nu naar voren treden, willen wij weten waardoor al dit leven geboren wordt, geboren werd. Wij zien nu, mijn broeders, en voor het kind van de aarde leggen wij dit vast, de Universiteit van Christus zegt nu', weer een goddelijke bron, een goddelijk fundament, mijn zusters en broeders: 'Al de planeten die géén vader- noch moederschap bezitten, vertegenwoordigen nu voor het vader- en het moederschap een eigen opgelegde taak en is het longstelsel voor het universum.'

Een goddelijk antwoord voor dit universum. Andere planeten, zij dienen het longstelsel, de ademhalingsorganen voor dit universum en zien wij in de mens en in al het dierlijke leven terug.

‘Dat is het ademhalingsstelsel voor deze ruimte, maar elke vonk zal die ademhalingsorganen bezitten voor de planeten, dus het microkosmische bestaan.’ En ook dat hebben wij kunnen volgen en kennen wij reeds, want André leeft nog op aarde.

‘Het spreekt nu dus tot uw bewustzijn dat al dit leven in de ruimte, álles dus het vaderschap en moederschap dient.’

Dus de maan en de zon worden gediend door datgene wat zij zelf hebben geschapen. Niet alleen om te baren en om te scheppen maar ook om de sfeer zuiver te houden. En daarvoor dienen nu andere planeten.

‘En dat er niet één vonk of cel is te zien in deze ruimte die geen taak gekregen heeft.’ Want dat is toch te vragen en vast te stellen: als die cel geen betekenis had voor deze ruimte dan was er van goddelijke onrechtvaardigheid sprake in dit bestaan, maar dat hebben wij nog niet gezien.

‘De Universiteit van Christus zegt dus: al die andere planeten waarop geen leven aanwezig is – want dat kán niet – dienen voor de ademhalingsorganen voor dit universum, of al het leven voor deze goddelijke openbaringen was in dit eerste en volgende stadium gestikt, was gestikt in het begin van de schepping en voor nu, het huidige stadium, dat hadden wij natuurlijk niet gekend. Als de plant voor de wateren doen die organismen dienst, de longen voor de mens.’

De dampkring voor Moeder Aarde is één leven, één toestand, één wet, die dienen voor vader- en moederschap, of gij had geen leven, geen gevoel – gevoel hebt u wel – maar dat dient het organisme. Maar door baring, door schepping, door vader- en moederschap gaat de mens naar zijn nieuwe evolutie, evolueert de mens. Was er geen vader- en geen moederschap, stond de schepping stil. Het vader- en moederschap is, dat wij altijd weer hebben gezegd, het goddelijke essentiële in de mens. Daarvoor alleen leeft u.

Wat u in de maatschappij beleeft – zei ik u – en wat u zich daarin eigen maakt, heeft geen betekenis. Zorg nu dat gij voor honderdduizend procent vader en moeder zijt. Gebruik uw mond niet, leerde ik u een keer, om af te breken en het leven van God, waarin u ook bent, te bezoedelen. Wij vragen van u, nu gij thans uzelf leert kennen, voer uzelf, uw goddelijke ik tot baring en schepping. Maar blijf af van hetgeen u niet toebehoort in de maatschappij, die niets anders kan zijn dan leugen en bedrog, óf de mentaliteit van uw volksbewustzijn had een hogere afstemming bereikt.

En nu kan ik u ineens weer verbinden met ‘De Volkeren der Aarde’ en zeggen: volg alleen Christus, volg Golgotha. Neem nooit een zwaard in uw handen. Sla niet, verguis niet, breek niet af indien ge uzelf en de ruimte nog niet kent. Neem dat enige dat gij bezit en uzelf kan vertegenwoordigen, kan beschermen, neem dat éne in uw handen en doe dat ene. Gebruik uw

goddelijke wil en doe geen kwaad meer. Laat uw mond het brood des levens eten, maar laat uw mond de duisternis niet vertolken, of gij breekt uzelf af, gij schept leegte en armoede, gij verdicht een murenwereld voor uzelf erger dan beton en staal – die u toch weer moet afbreken – door één woordje. Al die woorden hebben die verdichting gekregen, zo waar en waarachtig dat uit zon en maan, Jupiter, Venus, Saturnus, Uranus, Mercurius en al die andere planeten hun halfwakend stoffelijk leven ondergingen.

Heb ik u vanmorgen weer iets mogen geven? De volgende lezing is nu: het halfwakend vader- en moederschap voor het universum van de mens. U voelt wel, wij gaan door. Nu gaan wij eens kijken of waarlijk Jupiter, Venus en Saturnus levens hebben geschapen, hebben gebaard.

Ik dank u voor deze mooie liefde, mijn kinderen, voor uw mooie kleurtjes (de bloemen). Ik leg ze vanmorgen allemaal in de handen van meester Alcar, die ons maakte dat we nu zijn, die, voel dit nu goed aan, die André als kind, Jeus van moeder Crisje met –‘ballonnen, mama, ballonnen, mama’ – ballonnen verbond en nu u terugvoert naar de Albol als ballon waar ge uw godheid zult beleven en kunt bevestigen. Meester Alcar ging onfeilbaar van die eerste lichtende bolletjes verder, verder, verder. En nu zijn we al bezig door Jeus van Crisje, André-Dectar, om u met het goddelijke Al te verbinden.

Ik dank u.

Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 3

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij gaan weer verder met ‘Het vader- en moederschap van het universum voor de mens.’

Maar vanmorgen krijgen wij enkele karaktertrekken te beleven van dat universum, die wij terugzien in de mens en op aarde. U weet het, wij gaan door dit universum naar de Albron, het stadium waarin de mens het goddelijk bewustzijn heeft bereikt. Maar nu nog alleen voor het universum, dat wil zeggen voor de zonnen- en de planetenstelsels.

Wanneer ik aanstonds ga lezen, en ik denk dat het noodzakelijk is om vergelijkingen te maken, dan sta ik even stil om u de beelden te geven, waardoor ge zult begrijpen dat de macrokosmos waarlijk de micro(kosmos), uzelf, de natuur, heeft geschapen. En hierdoor krijgt u het beeld dat de mens deze ontzagwekkende ruimte moet en zal overwinnen.

We zijn gebleven waar meester Alcar zei en vroeg: ‘Is de geleerde op aarde in staat om de maan vanaf de aarde te leren kennen?’

Wij hebben de zon beleefd, de maan beleefd, de bijplaneten komen er, maar wij leven nog in dit universum om alleen het vader- en moederschap vast te stellen. En vanzelfsprekend staan wij straks voor andere organen, dat nu planeten zijn, die voor dat organisme, voor deze persoonlijkheid een taak hebben te vertegenwoordigen. En vanzelfsprekend staan we dan voor de persoonlijkheid, een karaktertrek, delen van dit organisme, en wanneer we hiervoor staan, zullen we enige vergelijkingen maken, opdat gij dit allemaal zult begrijpen.

‘Is de geleerde dan ook in staat om de maan vanaf de aarde te leren kennen, André?’ vraagt de meester.

En dan zegt André: ‘Indien het vader- en moederschap wordt aanvaard, ja, dan is dat mogelijk.’

Maar de universiteiten, de astronomen die aan hun studie zijn begonnen ... U moet nu even goed denken, dan krijgt u het beeld wat de toekomstige geleerde, de astronoom heeft en moet aanvaarden, wil hij dat universum als een organisme, als een goddelijke zelfstandigheid beleven en kunnen aanvaarden, en eerst dan, hierna kijkt hij achter elke stoffelijke en geestelijke wet.

En dan kan de meester zeggen: ‘Waarachtig, zo is het. Alleen het vader- en moederschap voert de geleerde tot de goddelijke essentiële wetten, naar de ruimtelijke en de menselijke evolutie. Indien deze wetten worden aanvaard, kan de mensheid, kan de universiteit op aarde vooruit, en beleeft de mens, de

geleerde een kosmische evolutie. En alleen de Universiteit van Christus kan op aarde elke vraag beantwoorden.'

En dit contact hebben wij gelegd. En dat wil zeggen, wanneer ge hoort 'de Universiteit van Christus', dan is het toch duidelijk dat de Christus – dat heb ik u hier in die vorige lezingen, een vier-, vijfhonderdmaal hier op deze plaats verteld en verklaard – dat Christus toen Hij aan het kruis werd geslagen nog niets van Zijn ziel, Zijn geest, Zijn leven, Zijn persoonlijkheid heeft kunnen verklaren. Alles van de Christus leeft nog achter de sluier van Zijn Goddelijke Persoonlijkheid.

De mens heeft alleen het evangelie gekregen, dat is de wet als wijsgerig stelsel, afgestemd op de ruimte en hiernaast, hierachter de goddelijke liefde. Christus heeft eigenlijk nog niets van Zijn eigen persoonlijkheid, van Zijn ziel, van Zijn geest, van Zijn leven – Zijn karakter kent u enigszins – maar van Zijn persoonlijkheid, Zijn goddelijke afstemming, direct in harmonie met die stelsels dat nu de goddelijke wijsgerige stelsels zijn, nog niets kunnen geven; want toen sloeg men Hem aan het kruis. Maar de Universiteit van Zijn leven ... Is het niet eenvoudig, en dat moet u toch kunnen aanvaarden, dat de Christus de universiteit van God bezit. Want uw universiteiten zijn deeltjes, zijn vonken van het goddelijke één-zijn, het goddelijke geheel. En hebben wij en dat hebt u te aanvaarden.

Als ik u dit even mag verklaren, dan moet het u duidelijk zijn dat al de wetten van Moeder Natuur, een boom, een bloem, een plant, wateren, een universiteit betekenen en waarvoor de bioloog, de geoloog staat. Dan krijgen wij de wateren, het dierlijke organisme, al de dieren die leven in de Christus. Christus vertegenwoordigt alles, alles, alles, alles, en dat is de goddelijke ziel, het goddelijke leven, het goddelijke gevoel, het goddelijke licht, het goddelijke vader- en moederschap. Want Hij zei immers – maar wat heeft Hij ermee bedoeld, dat komen wij allemaal tegen –: 'Ik en Mijn Vader zijn één.'

Hij vertegenwoordigt het universum, planeten en stelsels, de éne graad na de andere en heeft alles kunnen beleven, Hij is toch goddelijk bewust van die stelsels, die wetten, die zelfstandigheden, die rechtvaardigheid, die harmonie, die liefde. En daarvan heeft Christus niets, niets, niets kunnen vertellen, Hij gaf slechts een beeldspraak.

En toen de mens achter de kist kwam, zijn kringloop der aarde had volbracht, vanzelfsprekend ging de mens vragen. Nu leest u maar 'Het Ontstaan van het Heelal' en 'De Volkeren der Aarde', krijgt u een klein beeld. Wanneer de eerste mens de kringloop der aarde had volbracht, die astrale ruimte binnentrad: 'Waar is nu mijn licht?' Hij had het licht verloren, de zon was weg want de stoffelijke ogen waren gestorven. Toen begon de mens aan het vragen stellen, zoals gij dat nu doet. Die mensen waren in niets anders dan

u. En gij zijt die mensen in niets, niets voor, want gij moet toch de harmonie krijgen – daar komen wij straks, later toe – de harmonie bezitten om die stelsels te overwinnen.

Ik heb nog vier, vijf lezingen voor u en dan hoop ik door het vaderschap te komen. Maar we moeten straks eerst door de goddelijke harmonie. En ook daarvan heeft Christus de beeldspraak gegeven. Maar de goddelijke wetten, de ruimtelijke wetten voor vader- en moederschap, voor licht, leven, liefde, ziel, geest, gevoel, persoonlijkheid, het kleurenrijk Gods en de elementale wetten bleven onaangetaast, toen werd Hij vermoord, bewust uit dit leven geslagen. Omdat Hij goddelijke harmonie en liefde bracht, werd Christus vermoord, bewust vermoord.

‘En nu verder. Miljoenen lichamen kregen door dit vader- en moederschap’, zegt meester Alcar, ‘een zelfstandigheid.’

U bent als mens een zelfstandigheid. U hebt licht, leven, liefde, hebt u, dat zullen we afwachten. Maar u hebt een eigen wil gekregen. En u beschrijft, als de planeten in de ruimte, een baan in dit leven en dat is uw geboorte en dat is het sterven; dat is uw baan in het leven. Als de aarde om de zon een baan heeft beschreven, is dat voor dat ogenblik het geboren worden van de nieuwe tijd en het sterven, het inslapen, de nieuwe evolutie. Dus uw leven hier is het beschrijven van een tijd, het beleven en het doen van iets; dat doen ook de planeten. En doordat die planeten dat hebben moeten aanvaarden, omdat zij daardoor God vertegenwoordigen, kan de mens zeggen: ‘Ik beschrijf mijn leven, ik beleeft mijn omgang, mijn baan, mijn ruimte, ik kan heengaan waarheen ik wil, maar uiteindelijk, straks komt er een stoornis, geen stoornis, maar een tijd, dan leg ik mij neer, ik slaap in en beleeft ik een nieuwe evolutie.’ U ziet het, alles uit het universum komt tot de mens terug.

Meester Alcar gaat verder en zegt: ‘Deze ruimte nu, mijn broeders, is gevuld door het protoplasma van de Almoeder, de Alvader, de Albron. Dat protoplasma leeft in de ruimte, en de eigenlijk kern nu als centrale bron, dat is de zon als vaderschap. Hierdoor beleven wij dat er om de centrale bron van de ruimte nieuw leven ontstond; nieuw leven, door die uitstraling. Maar die centrale bron – weer iets – vertegenwoordigt dus de Albron als vader en moeder.’

Dus wij zijn nu reeds zover dat we dit universum hebben te aanvaarden, ontstaan uit de Albron, het Alvermogen, het Aldenken, het Alvoelen, het Allicht, het Alvader- en het Almoederschap. Maar in die kernen, ook al is dat macrokosmisch, leeft het Alstadium. En het kleinste insect – heb ik u verleden verklaard – bezit al die wetten en machten. ‘Is het u duidelijk?’ vraagt de meester. ‘Die centrale bron werkte alleen voor het moederschap. Aldus, zon en maan zijn één leven, is één gevoel, is één licht, is één harmonie, (dat

zien we in) alles terug. Maar we weten nu dat al het leven diezelfde wetten, diezelfde krachten bezit. En wat zien wij nu, meester Zelanus?’

Ik zei het al, en dan kan ik antwoorden: ‘Dat elke vonk in de ruimte óf moeder- óf vaderschap vertegenwoordigt op het ogenblik van die zelfstandigheid.’ Dat wil zeggen: het evolutieproces voert het innerlijke leven naar het volgende stadium en dan zal de mens door dit alles te ontvangen en te beleven het eeuwigdurende, evoluerende vaderschap en moederschap beleven. Dus de mens krijgt beide in handen en ín zichzelf, terwijl de macrokosmos moet aanvaarden dat de zon een eigen wereld vertegenwoordigt en de maan als moeder (ook). Maar die machtige wetten zien wij straks op aarde in al het leven terug.

‘Dat is het. Dat is het woord. En dan volgt er?’ vraagt meester Alcar.

‘Dat wij dit alles, wat we nu zien en wat wij nu beleven, aan het leven kunnen zien.’ Wij kunnen dus geen fouten maken.

‘Ook dat is waarheid’, zegt hij, ‘en moeten ons nu de wetten verklaren. Een wet nu is een lichaam. Een zelfstandigheid is een wet, is de mens, is een bloem, is een planeet, is een zon, is een dier, is een water, is een boom. Dat zijn wetten en die wetten vertegenwoordigen alleen vader- en moederschap, bewust honderd procent vaderschap en moederschap, omdat wij weer nageboorten zullen beleven en zullen wij zien. En zijn die vast te stellen, André? Kunt gij zien wat in deze ruimte is ontstaan?’

En dan kan André zeggen: ‘Als ik kijk naar de nevelen, als ik kijk naar de Melkweg, bijvoorbeeld, als ik kijk naar het andere leven, dat geen dierlijk leven heeft kunnen openbaren, kunnen baren, kunnen scheppen, dan sta ik reeds voor een tweede en volgende graad en is het halfwakend moederschap en vaderschap. En wil zeggen: die planeten hebben een andere taak voor dit organisme gekregen.’

En dan zegt meester Alcar: ‘Dat is het goddelijke antwoord en zullen we aanstonds zien en opnieuw voor onszelf en voor de mensheid vragen stellen.’ En moet u horen wat er nu komt. ‘Wat ik nog heb te zien’, zegt meester Alcar, ‘is, dat dit machtige uitspannel zich eerst door protoplasma heeft gesplitst, waardoor myriaden levens zijn ontstaan, maar thans zich stoffelijk heeft verdicht.’

En als u dit nu voelt, dat u vanuit uw diepe, diepe innerlijk, achter in uw leven, ergens in uw machtige organisme, mijn zusters en broeders, dat daarin de Albron nog leeft en die Albron u terugstuurt naar God, dan kunt gij dit aanvaarden, want ook gij zijt stof en ge zijt vader en ge zijt moeder, ge hebt ziel, geest en leven en nu reeds een persoonlijkheid ontvangen. Is dat niet zo?

‘Mijn vraag is nu, en dat wil deze ruimte, dat willen de meesters, waarvoor is dit alles geschapen?’ Daar was ik verleden keer. ‘En daarbij komt de

volgende vraag die mij direct met het bewuste leven van Moeder Aarde verbindt: wat hebben al deze organen te betekenen voor de ruimte? Hoe moeten wij de ruimte als universum zien? Wat heeft God dus met deze ruimten bedoeld? Ik word daarmee verbonden, mijn broeders.'

En dan zegt André: 'Keren wij terug naar de aarde en volgen we even het menselijke organisme, zien wij het universum daarin terug. Zelfs in de wateren is het universum te beleven.' In de wateren.

Wat weet de geleerde, de bioloog, al die faculteiten, wat weten zij van het kosmische, goddelijke in de wateren? Wat weten zij daarvan af? En toch, elk insectje van die wateren, als het maar leven is en zich voortbeweegt, daarin ziet u en beleeft u dit ganse universum terug. Zo diep is een klein, nietig insect.

'Dit zijn dan ook', zegt André, 'de essentiële fundamenten.' Dat is het goddelijke vader- en moederschap van de ruimte, voor al het stoffelijke leven, waar zich ook leven bevindt.

'Daardoor zullen we later vaststellen dat de mens door zijn zintuigen het universum in alles vertegenwoordigt.'

Maar wat die zintuigen zijn voor de macrokosmos en de mens en het dier en een bloem en een plant en de wateren en de nacht en het licht, dat zullen ons dat licht, dat zullen ons die zelfstandigheden verklaren en overtuigend bewijzen. U kunt in de macrokosmos dus wanneer u het vader- en moederschap van elke graad kunt vaststellen, dan zijn er geen fouten meer te maken en ligt dat ganse, grote, machtige, gigantische organisme voor uw leven als mens open.

'Dat wil zeggen dat het licht in het menselijke oog verstoffelijkt werd en dat het menselijk oog ruimtelijk is verdicht. Doch door de kern in ons, dat de goddelijke baring en de scheppende krachten zijn, de Albron in de mens, de afstemming dus die wij bezitten en daardoor het organisme hebben gekregen.'

Voelt u dit? Laat het u maar niet duizelen want het wordt doodeenvoudig. Maar wanneer u dit opneemt en u gaat langzaam, rustig door in uw eigen tijd en u gaat dit verwerken en u komt dan straks achter de kist, dan verzeker ik u, dan staat de meester naast u en kan met deze wetten beginnen en krijgt u de levensreis door de macrokosmos in uw eigen handen. En dat is het machtigste geluk voor de mens, maar ook voor uw dagelijkse leven, want u verruimt, u dijt uit, u gaat zich vergeestelijken en verstoffelijken en langzaam kijkt u achter de sluier, achter de geest van elk ding, stoffelijke wet en zelfstandigheid.

En dan zegt meester Alcar: 'Voelt gij dit, mijn broeders? Dat zegt dat elk deel van het menselijke organisme tevens ruimtelijk werd verdicht.' Dus elk

ding van het menselijke organisme, dat zult u straks zien, heeft ruimtelijke betekenis. 'En dat door deze ruimte als krachten en wetten en als uitdijingsmogelijkheden', wat is uitdijing nu? 'het menselijke organisme is geboren.'

Want we zijn uit de wateren op het land gekropen, we hebben ons opgericht; en dat is allemaal wetenschappelijk reeds te bewijzen, wij hebben ons opgericht, want u kunt dat in de prehistorische tijden terugzien. U kunt aan die organismen vaststellen dat die mensen daar en daar en daar hebben geleefd, dat is reeds zover en zijn voor u en is voor de mensheid goddelijke rechtvaardigheid. Dat is voor de universiteit op aarde een goddelijke wet, een bevel, een gebod, een gebód. En dat heeft straks de geleerde als dokter, als astronoom en bioloog en geoloog, dat hebben zij straks te aanvaarden. En eerst dan kijken zij door de macrokosmos heen en kennen zij zichzelf.

'Maar', zegt meester Alcar nu, 'thans staan wij meteen voor miljoenen levenswetten.' Is dat zo?

Miljoenen wetten stormen er nu op meester Alcar, op André en mij af en toch elke wet, kunnen we nu, zijn we in staat om te zien, te ontleden, want de meesters in het Al willen dat wij die wetten volgen. Wat wij nu krijgen en beleven, dat is reeds ons bewustzijn omdat we aan Gene Zijde leven. Maar voor André is dit de Universiteit van Christus, en hij krijgt het woord, hij kan het beleven, hij mag één-zijn, en nu zal die wet als zelfstandigheid, of als vader en moeder, tot zijn leven, voor het kind van Moeder Aarde spreken. En dat lezen wij u nu voor, daarmee bent u nu verbonden.

'Wat gaat er nu gebeuren?' zegt meester Alcar. 'Voelt gij dit? Wij staan voor miljoenen stoffelijke en geestelijke levenswetten. Ze zijn voor ziel, voor de geest en de stof, voor het vader- en het moederschap. Voor de zelfstandigheid als deel van dit geheel, waarvoor hier sterren, planeten en zonnen zijn geschapen.'

Het vader- en moederschap in deze ruimte van dit organisme zijn de essentiële wetten die overheersen en die voeren ons tot het goddelijke Al terug. Onfeilbaar en zeker zal nu het vader- en moederschap de mens naar het goddelijke Al terugvoeren om daar God met en door alles wat wij nu hebben beleefd, mijn kinderen, te vertegenwoordigen en dat eeuwig-, eeuwigdurend.

En nu komt het: 'Het menselijke oog kreeg licht en uitstraling dus door de ruimte.' Hoe dat is ontstaan, zullen wij straks beleven wanneer wij aan de opbouw van het menselijke organisme beginnen, ziet u? 'En dat wil zeggen dat wij ons de ruimte als leven eigen moeten maken. Elke wet van de ruimte zien wij in het menselijke wezen op aarde terug, want hierdoor heeft God zichzelf als mens', hoort u dat mensen? 'hierdoor heeft God zichzelf als mens aan het leven gegeven en dat dit mogelijk is, bewijst ons de bestaande schepping.' Dat is de tijd nu, waarin wij nu leven. Wanneer we dus spreken

aanstands over het huidige stadium, dan bent ú dat.

‘Dus de aarde, de ruimte, kortom, in al het leven van God is God te beleven en te zien; want Hij is dat Zelf.’

Ik heb u eens op een morgen een lezing gegeven en ik zei: wie bent u? Men noemt u mens, maar voor de ruimte, zei ik, bent u geen mens, maar een goddelijke vonk. En die vonk bezit de goddelijke kernen en de goddelijke persoonlijkheid voor dit stadium. Maar voor de ruimte en Gene Zijde is het mensdom opgelost, want u vertegenwoordigt nu een graad als gevoel, als geestelijke stof waarin u als vader en moeder leeft. En dat is een wereld, dat is een sfeer, dat is een ruimte, dat is de goddelijke vertegenwoordiging als mens.

Kijk nu eens eventjes over de aarde, hoe God zichzelf nog heeft terug te voeren. Als ik nu stil blijf staan bij goddelijke stelsels, bij wijsgerige stelsels en de godgeleerden van de aarde, de mensen die denken de aarde en het leven te kennen, wanneer ik daarbij stil blijf staan en zij zo’n oerwoudbewoner, of zo’n Rus, of zo’n Fransman vervloeken, dan vervloeken zij hun godheid. Want God is eerst voor slechts enkele seconden aan Zijn eigen manifesteren begonnen. U bent eerst vijf seconden, ten opzichte van de kosmos, vijf seconden op weg om u te vergeestelijken en te verstoffelijken; ú, maar u bent God.

Wat doet nu de godheid op aarde? Nu kunnen we onmiddellijk terugkeren en stil blijven staan. Wanneer we dit alles terugvoeren tot de mens, staan wij voor de wijsgerige stelsels en kunt ge voor uzelf afvragen: ‘Is er een zonde? Kan God de mens verdoemen? Is er een laatste oordeel?’ U voelt wel, nu komen wij midden in uw kerken en uw geloven, uw sekten te staan. Maar de macrokosmos zal u onfeilbaar bewijzen hoe het denken nu, niet voor de goddelijke wetten, maar van die persoonlijkheid als geloof is. Is dat niet duidelijk? Nu krijgt u te maken met een geloof als persoonlijkheid en nu is het mogelijk dat u niets van die werkelijkheid vertegenwoordigt dan alleen maar eigen denken en franjes, u wandelt volkomen naast de realiteit van God. Want God is alleen te beleven en te zien en te voelen door Zijn geboorten, door Zijn vader- en Zijn moederschap. Is dat nu zo moeilijk? Is het moeilijk?

‘Maar wat’, zegt meester Alcar nu tot André en mij, ‘wat zijn nu de hersens voor deze ruimte? Waarom kreeg ook de mens een schedeldak?’

Nu gaan we reeds kijken wat het universum ook kan betekenen als schedeldak. Kent uw geleerde het schedeldak van het organisme? Dat kunnen wij nu reeds verklaren, want de ruimte toont het ons.

‘Waarom kreeg de mens oren om te horen en een mond?’ Ik heb u op een morgen verteld en gezegd: om kwaad te spreken? Om verkeerd te denken? Om te roddelen en te kletsen en te haten, de haat te verstoffelijken? God gaf u alleen een mond – dat kunnen we onmiddellijk beantwoorden – om te eten en te drinken, om uw evolutie voort te zetten, en om er niets, niets, niets

anders mee te doen. Kent de mens zijn eigen organisme en weet de mens waarvoor dit organisme, de handen, de voeten, de benen, de ogen, de oren en het schedeldak zijn geschapen?

‘Wat heeft het hart met de bloedsomloop van deze ruimte voor de mens te betekenen? Waarom een stel benen om te kunnen gaan? Die verschijnselen beleeft ik hier, mijn broeders’, zegt meester Alcar, ‘die zie ik hier in de ruimte indien wij die ontwikkeling voelen en beleven, doch waardoor de voortplanting’, de voortplanting, hoort u dit? ‘een eigen persoonlijkheid en een gestalte kreeg.’

Want die voortplanting, mijn zusters en broeders, gebeurde als embryonale vonk in die ruimte. Die voortplanting dat was een nevelplasma en dat is nu reeds stof. Die nevelen die kregen dus door de uitdijingswetten een eigen gestalte en een persoonlijkheid te vertegenwoordigen. Maar het blijft alles leven, vader-, moederschap en wedergeboorte.

En dan zegt meester Alcar: ‘En ga ik even verder terug, dan sta ik voor de macht van de mens en het dier en het leven van Moeder Natuur. U ziet het, mijn broeders, dit zijn organen. De zon is nu een orgaan voor het scheppingsplan, een orgaan slechts, ook de maan is dat en niets anders. Maar de mens bezit organen om te baren en te scheppen vanuit de eigen karaktertrekken, de eigen persoonlijkheid. Maar wat hier nu in dit universum is gebeurd en tot stand kwam, zien wij straks in het menselijke en dierlijke en natuurlijke leven terug. Want dát alles is uit dit geboren. Immers, de vonk Gods als cel zal ons toespreken en zal álles bezitten wat ook God bezit, waardoor de vonk als cel, als goddelijke zelfstandigheid nu, moet scheppen en baren en evolueren.’

Ook voor deze ruimte zien wij straks deze evolutie en dan, mijn zusters en broeders, betreden wij door dit universum, de Vierde Kosmische Graad. En als we daarin leven dan zal ik u een goddelijke genade mogen schenken, een goddelijk geluk kunnen schenken, want dan staan wij voor de vierde kosmische, macrokosmische wijsheid en die wordt zo eenvoudig mogelijk opgedist dat elkeen dit zal begrijpen en kunnen aanvaarden. Maar wat u dan beleeft, dan ziet u een hogere eenheid, een hoger uitdijen, een hogere persoonlijkheid, een dieper denken en voelen, en de planeten hebben zich tot eenheid gebracht.

En dan kan meester Alcar zeggen: ‘Is dit nu niet wonderbaarlijk? Dat moeten wij allemaal beleven, doch eerst dan, wanneer wij die reizen ondergaan,’ zegt hij, ‘en zover zijn gekomen. En dan beleven wij het embryonale bestaan en dat vertelt ons de moederlijke planeet voor deze ruimte, de maan. De zon dus, mijn broeders en zusters, scheidt en de maan baart, want zij is de moeder van de ruimte. De moeder baart en de man op aarde zal scheppen. Doch nu

heeft zich het licht van de ruimte verdicht als verhardende en halfwakende stof.'

Want het licht dat u ziet, is weer de geboorte vanuit stof en geest. De geleerden staan weer voor een machtig raadsel en zeggen: 'Ja, vanbinnen in de zon daar zijn evoluties te beleven en revoluties, daar barst en springt alles.' Maar wanneer u die baring en die schepping zou kunnen beleven ... Wij dalen in die zon af, die warmte daar en die koude doet ons niets, en wij zien hoe die heksenketel is ontstaan. En als het licht, als die erupties komen – u beleeft het nog op aarde, maar ze begrijpen het niet, dat beleeft u nog met een vesuvende berg, met de Vesuvius en andere vuurspuwende bergen – dan beleeft u dezelfde bron weer die de zon innerlijk te beleven heeft om licht te scheppen; maar dát is weer vanuit de stof naar de geest. Want wanneer het licht uitgezonden wordt door de scheppende kracht van het universum, dan is het halfwakende stof; u kunt het wel zien maar u kunt het niet betasten. Maar in die ketel, in die bron gebeurt dat alles en is niets anders dan datgene wat u kunt. U kunt baren, u kunt scheppen, dat heeft al het leven van Moeder Natuur. Toch weer eenvoudig.

'Kijk nu', zegt meester Alcar, 'naar al dit leven en gij zult het begrijpen. Wij zien eerst nu het bewuste vader- en moederschap en dat wil zeggen: baring en schepping. Maar miljoenen lichamen hier in deze ruimte hebben dit nimmer gekend. Is dat verkeerd, meester Zelanus? Is dat in strijd met de goddelijke rechtvaardigheid?'

'Nee', zeg ik, 'meester, onrechtvaardigheid in de ruimte en waar wij ook komen, bestaat er niet.'

'Maar waaraan stelt u dit vast?'

En dan komt er: 'Omdat het vader- en moederschap er is. Al die andere lichamen hebben ook een andere taak te vervullen. Zei u zo-even niet, vroeg u mij niet: waarom heeft de mens benen en armen? Welnu, kan een arm de taak beleven van het menselijke oog?'

Maar heeft dat geen betekenis? Waarom heeft het oog deze gestalte, die uitstraling, dat kijken gekregen en waarom heeft dat been de macht en de kracht gekregen om u voort te bewegen? En nu moet u horen, ik sta even maar stil: het licht is dus vaderlijke scheppende kracht in uw oog. Maar de benen hebben te maken met baring en beschrijven een baan en dragen alles. Nu krijgt u een beeld te zien wat het organisme van de mens ten opzichte van de ruimte heeft te betekenen. En nu kunnen we elke reactie, elk ding van uw organisme komt nu tot de ontleding; en eerst dan kent de dokter uw krachten en uw machten en uw ziekten. En dan kan hij aan het licht in uw ogen zien en zeggen: 'U hebt dat verschijnsel in uw ogen en de stof die in u leeft en ziek is, bezit hetzelfde. U krijgt van mij die medicijnen.' En behoeft

hij de mens niet meer te onderzoeken, hij ziet dat reeds aan de uitstraling van het oog. U voelt wel wat de geleerde als dokter en de geestelijke geleerden, de geestelijke faculteiten, wat elke faculteit nog moet leren ten opzichte van de goddelijke stelsels, die u nu reeds ontvangt en in u kunt opnemen.

‘Welnu’, kan ik zeggen, ‘welnu, kan een arm de taak beleven van het menselijke oog? Dat is immers niet mogelijk. Maar dat wil zeggen: wij beleven één orgaan voor een eigen bestaan, een eigen zelfstandigheid. En dat is een ruimte en dat heeft voor de mens en voor al het leven natuurlijk iets te betekenen. En dat zegt ons en u op aarde, dat vóór alles’, nu komt het, ‘het vader- en het moederschap gestalte heeft gekregen, en wat hierna de geboorte onderging, maakt deel uit van het geheel, van dít geheel, en heeft alleen díe taak te vervullen.’

Dat wil dus zeggen, en dat heb ik u gegeven verleden, en André heeft van de week u iets machtigs verteld, waarvoor ik hem mocht bezielen, toen hij zei: ‘Wat gaat u vooruit?’ Hooft u het nu? ‘Wat is het dat u onherroepelijk op aarde houdt en met de hemelen verbindt en met God?’ Dat is alleen uw vaderlijk gevoel en uw moederschap, dat uitdijt, dat reageert, dat zich splitst en dat evolueert, dat dan uiteindelijk voor de mens de liefde wordt waardoor gij hebt te leven. Dat heeft André u verklaard. U hoort nu dat hij u een kosmisch beeld gaf en toch alles weer daardoor, heerlijk onder u en onder elkaar, u met de goddelijke stelsels verbindt, waardoor u eerst het ruimtelijke beeld hier ontvangt. En als u zelf de vragen kunt en wilt stellen, hij u door het lichamelijke van de maatschappij en door duizenden andere problemen toch het innerlijke en uiterlijke beeld kan tonen.

En dan zeg ik: ‘Hierdoor sta ik voor het menselijke essentiële op aarde en kan ik zeggen, de mens op aarde toeroepen: vader- en moederschap is alles, is het aller-, allerheiligste door God geschapen. Beleef het, of gij komt als mens niet verder!’ Gaf ik u voor een tijd terug. Ik wil die kerk hier niet bijvoegen, maar voelt ge, gaat ge nu denken wat vader- en moederschap is en hoe de sekten, de geloven u langs de werkelijkheid van God voeren en uiteindelijk of direct reeds van de wal in een menselijke sloot? Ziet u? Als u dit allemaal begrijpt dan krijgt ge uw goddelijk ruimtelijk bewustzijn.

Meester Alcar zegt: ‘Ik dank u, meester Zelanus. Dat is inderdaad alles.’ Vader- en moederschap zijn goddelijke stelsels in de mens, waardoor God zich openbaart. U denkt dat u een kindje baart, nietwaar, moeder? Maar wie wil gebaard worden uiteindelijk? En u denkt dat dat kind van u is, nietwaar, vader? Van wie, wie is dit kind? Dan is God in u, en God wil evolutie van Zijn eigen vonk beleven. Dat zijn de stelsels, dat is Zijn licht, dat is Zijn evolutie, Zijn voortplanting. Dus later, later, wanneer de mensheid geestelijk bewust wordt dan houdt vader- en moederschap op te bestaan, want de

maatschappij is één vader en één moeder, deze hele ganse mensheid is vader en moeder, is maar één huisgezin. Voelt u niet hoe eenvoudig al die volkeren der aarde en al die miljoenen mensen worden indien het goddelijke plan, het goddelijke scheppingsplan gaat spreken?

‘Kijk nu even naar’, daar hebt u het al, ‘kijk nu even naar de katholieke kerk. Wat doet thans een geestelijke? Die man negeert vader- en moederschap en dat is in strijd met de goddelijke scheppingswetten.’

Word nu maar, zei ik u ... En dan als u nog een klein beetje katholicisme in u hebt en ik ga erg, erg tekeer ... Ik ben streng, dat, zeggen de mensen, dat is streng, dan zeg ik: word maar heilig en kuis en doet u maar een mooi laken om, een mooi pakje, dan bent u met Onze-Lieve-Heer verbonden. Hè ... Voelt u de armoede nu van uzelf, dat de mens maar denkt en wil, en dat wil doen, maar dat dat allemaal eigen scheppingen zijn? Wees dood-, dood-, doodnatuurlijk en ge zijt goddelijk bewust in deze toestand. Maar behang u niet met kruizen en scharlaken mantels, draag geen dingen op uw hoofd die boven uw bewustzijn en persoonlijkheid uitstijgen, en gij betreedt de hoogmoed. Voor wat?

‘En wat dan nog’, zegt André, ‘en wat dan nog, indien ik ben zoals zij dat willen zijn, wat ben ik dan nog? Ik ken de wetten. Ik weet: ik ben niets. Als ik niets ben, alleen vader ben en moeder ben, ben ik God; en de rest van de wereld en alles wat kerken en dogma’s en sekten bezitten, kan mij gestolen worden.’

U bent alles, als u uzelf en uw godheid maar beleven wilt. Kijk nu eens even naar de katholieke kerk, maar kijk eens naar andere mensen die voor heilige willen gaan spelen. Die het vader- en moederschap versnipperen? Neen, dat is niet voor hen weggelegd.

Er zijn geleerden op aarde geweest die zeiden: ‘U hoeft geen vader en geen moeder te zijn. U hoeft geen kinderen te baren.’ Blijf eruit, dat gaat vanzelf, dat is God, dat zal God wel doen. Voelt u nu, en dat was een groot geleerde, een wijsgeer die men nog draagt en zijn woorden telkens weer herhaalt en die man, dat leven heeft gezegd: ‘U hoeft geen moeder te zijn en kinderen te baren, dat is vies.’

En nu moet ik u verklaren en daarvan overtuigen dat het menselijke één-zijn om te baren en te scheppen een goddelijke wet is, het allerheiligste is waardoor gij al de wetten van uw goddelijke ik kunt beleven en anders niet. Anders wandelt u vanaf de wal in een sloot en staat u vanzelfsprekend op een dood punt. Nu? ...

Wat doet de katholieke kerk als moeder? Zij zelf dus ... Moet u goed luisteren, en als u de kardinalen hoort jammeren, de gemartelden aan Gene Zijde zijn zij die vanuit de kerk het hiernamaals betraden, de jammerlijke

persoonlijkheden, die nu kunnen zeggen: ‘Ik heb mijn vader- en goddelijk moederschap versnipperd en omdat ik dacht dat de katholieke kerk als moeder heilig was.’

Wat doet de katholieke kerk als moeder? Zij negeert het moederschap. Zij wil zelf heilig zijn, maar laat een ander de taak volbrengen. En nu weet u het, we hebben u die lezingen gegeven.

Waarom – heb ik u op een morgen gevraagd, toen ging het over menselijk moederschap – waarom moet de ene moeder twintig kinderen baren en een ander wil het kind niet bezitten? U vraagt André die problemen en u krijgt van ons het antwoord. Dan gaan we weer door de maatschappij en dan ziet u wat u nu beleeft zijn goddelijke geboden. Dit zijn allemaal geboden, elke bladzijde bezit duizenden goddelijke geboden waardoor wij het eigen denken en het voelen van uw universiteiten en godgeleerden links en rechts uit onze omgeving timmeren om daarvoor de werkelijke fundamenten te leggen, waarop zij een nieuw leven kunnen bouwen. Dit is toch geen afbraak, dit is alleen maar het bekijken en het bezien en het beleven van de goddelijke wet. En wat doet nu de katholieke kerk?

Wij hebben het niet over hetgeen: is dat noodzakelijk? Dat was en dat is honderd procent noodzakelijk. Maar alleen zult ge zien dat de katholieke kerk straks zal baren en scheppen en de mens tot zich en met zich verbindt. En weet u wat dan het hoogste gebod wordt in de toekomst? Gij zult baren, gij zult Mij dienen, maar baren, en dan wordt ook de kerk één machtig huisgezin. Ziet u? En dan snijdt meneer pastoor brood voor u en zegt: ‘God zegen onze spijzen. Moeder, wanneer komt ons tweede kind?’

De goddelijke kerk – nietwaar? dat is een goddelijke kerk – plaatst zichzelf voor de misgeboorten van de ruimte, de kerk spreekt en bidt en verbindt u met de hemelen. Kan er nu nog iets op aarde bestaan buiten de goddelijke wetten om, die u met de sferen van licht en met de hemelen verbindt? Wat is nu sterven? Wat is nu een geboorte?

‘En die levens zouden zich buiten de goddelijke schepping plaatsen, indien God niet waakte’, zegt meester Alcar. Indien God nu niet waakte voor zichzelf, dan voelt u wel, dan was heel deze mensheid bezig en liep elkeen, elke vrouw en elke moeder ... ‘Als we toch waarlijk’, zegt meester Alcar, ‘de kerk voor deze huidige eeuw hadden en moesten aanvaarden en iedereen zag het allerheiligste daarin, dan was de schepping en dit universum in honderd jaar volkomen vernietigd.’ De mens kon niet verder, want er waren geen lichamen meer, want we waren allemaal heilig, maar we zaten nog in dit erbarmelijke onbewuste universum. Want dit universum is nog onbewust, is nog maar stoffelijk bewustzijn.

Het geestelijk bewuste universum dat bezit geen nacht meer, geen slaap

meer. In het universum ziet u geen duisternis meer want wij gaan naar het eeuwigduurende wakker zijn. En wilt u hierin blijven, in dit klein gedoetje, in dat eigenlijke nietszeggende? Dit ganse universum, dat is eigenlijk niets, dat is maar een vonk voor God, voor de godheid in u. Dat leren wij u straks ook. Hoewel we moeten spreken: deze gigantische ruimte leeft in de mens, maar het is pfft, dít, u blaast straks ... Die ganse schepping die ligt hier links in uw hand en rechts ziet u het vaderschap. Links leeft het moederschap, dat is uw hartzijde. En dan draagt u waarlijk als mens dit universum op uw handen. Want het is slechts een vonk van uw ruimtelijke persoonlijkheid. Als u nu nog minderwaardigheidscomplexen hebt, dan gaan ze er vanmorgen en straks gaan ze eruit.

Wat u ook hebt gedaan, ook al hebt ge vermoord en gebrandsticht, voor ons en Christus en de ruimte zijt ge een godheid. Kwaadheid, boosheid, zonden bestaan er niet in de ruimte en waarom zou de mens ermee rondwandelen? Dat is slechts onbegrijpen. ‘Begrijp nu alles’, zegt meester Alcar. Maar niet dát moet u willen begrijpen wat u vanuit het goddelijke naar een plaats, naar een huisje voert. U moet nu leren denken dat gij door de geboorte, door het vader- en moederschap kerken overstraalt, kerken in u opneemt waarvan gij de diepte, de religie, de zelfstandigheid en de persoonlijkheid kent, want ge zijt vader en moeder, en dat hebt u daar niet, ziet u? Het wordt doodeenvoudig.

‘Wat de aarde heeft volbracht’, zegt meester Alcar, ‘kan ons de kerk niet geven, dat zal de ruimte vertegenwoordigen. Wat nu de geloven en de sekten tot stand hebben gebracht en de metafysische wetten, zien wij straks, beleven wij straks, nietwaar, André’, zegt hij, ‘wanneer wij de tempels van Ra, Ré en Isis betreden en gij, André, ‘Tussen Leven en Dood’ mocht ontvangen.’

Nu hebt u al het tiende boek in uw handen. Als u die tien boeken nu leest en deze lezingen vasthoudt en u gaat door die tien boeken heen, rustigjes, mijn lieve kinderen, dan hebt u eigenlijk al niets meer nodig voor dit leven, alleen maar luisteren en denken om uw vader- en moederschap te verruimen, en eerst dan krijgt u de geestelijke kus achter de kist.

‘Dat moet de kerk nu herzien’, zegt meester Alcar, ‘want het is fout, het is afbraak om de mens de goddelijke essentiële wetten te laten smoren en om de goddelijke vonk buiten de scheppingen te plaatsen en heilig te zijn, zuiver.’

Weet u nu wanneer u zuiver, heilig bent, zó heilig en zó zuiver? Wanneer u kunt zeggen als moeder: ‘Geef mij een kind, schepper, ik wil moeder zijn.’ Dan beleeft u God, dan beleeft u het universum en dan komt u, in die negen maanden komt u vanaf het Alstadium als protoplasma in een zachte verdichting tot het huidige nu in uw maatschappij terug. En als uw kindje wordt geboren, dan heeft dit kind alles wat ik nog in duizend jaren heb te zeggen,

wil ik u dit alles mogen verklaren, beleefd, vergeestelijkt en verstoffelijkt. Wat kan hier nog overheen? Jonge moeders, verlang naar geen geld en bezit als u eraan moet beginnen. Kijk naar uw schepper, stel u alleen op uw schepper in, dat hij zal komen en dat ge beiden zult baren en scheppen – ook al leeft u onder de grond – dát is uw goddelijke geluk en niets en niets anders. Maar dat weet u.

Meester Alcar zegt: ‘Volg deze wetten nog even en we komen tot de nieuwe bewustwording.’ Tot de nieuwe bewustwording. ‘Immers, de maan zond leven uit en dat is levende uitstraling.’

Nu zie ik ineens André staan, één uwer vroeg hem dit: ‘Hoe zijn de bijplaneten geboren?’

Luister nu goed als u vanmorgen hier bent, dan krijgt u nu weer antwoord van maanden en maanden geleden: dat is levende uitstraling. De maan begon, zond uit. Door dat verdichten en dat baren en dat scheppen krijgt u de uitstraling te zien voor een nieuw leven. Dus dat was al een nieuwe toekomst.

‘Maar de maan schiep het leven voor deze ruimte, als ziel. Zij gaf zichzelf, zij zette daardoor zichzelf voort, omdat zij weer uit God geboren, ontstaan was, en een gevoeligheid kreeg, een zelfstandigheid werd. En dat’, zegt meester Alcar, ‘moeten wij, mijn broeders, voor de Universiteit van Christus vaststellen. Wij moeten vaststellen dat de maan alleen zichzelf heeft kunnen verdichten voor de mens, het dier, de bloem, de plant, al het leven van Moeder Natuur.’ Dat is ook een moeder, ziet u? Moeder Natuur, zegt u. Moeder Natuur is een kind van Moeder Maan. Moeder Aarde is een moeder. Maar Moeder Natuur is weer de persoonlijkheid van Moeder Aarde omdat Moeder Natuur de krachtbron is voor zelfstandigheid, verstoffelijking en vergeestelijking.

‘Dat wil dus zeggen dat de maan als de moeder voor deze ruimte al het zieleleven voor deze ruimte en de andere werelden die door deze ruimte zullen ontstaan, heeft geschapen.’ De maan is dus de Almoeder voor dit universum. En wat weet daar de geleerde vanaf? Niets.

‘Wat Mars beleefd heeft, leren wij kennen en zullen we zien; wat andere planeten hebben te doen en een taak hebben te vertegenwoordigen voor dit lichaam, eveneens. Maar wat de aarde heeft volbracht (eveneens), wanneer wij het begin van elk lichaam volgen in embryonale toestand. Ik blijf dus met deze ruimte verbonden’, zegt meester Alcar, ‘zien wij dan ook, door de wetten van de ruimte, op aarde in de mens, in het dier, in een bloem, in een plant terug. En dat is alleen, André?’

En dan zegt André: ‘Vader- en moederschap, meer is er niet, en wedergeboorte.’

‘Het leven’, zegt meester Alcar, ‘is voor de mens en de geleerde diep, maar

het leven is dood-, dood-, doodeenvoudig.’ Is het niet zo? Alles is diep en machtig. Er bestaan geen machtige, diepe dingen, alles is heel eenvoudig, als u die wet maar kent.

‘De maan nu, mijn broeders, werd uitstraling voor moederschap. En naarmate de zon zich verdichtte, werd de uitstraling voor het moederschap sterker. Voelt gij dit ook? Ziet u, het werd bewuster, die kracht, en daardoor ontstonden er nieuwe planeten, door zon en maan.’

Dus wat u bezit, wat u nog hebt, wat u draagt, dat nieuwe leven, uw kindje, is de voortzetting van uw eigen leven, uw eigen bestaan. Maar met welke berekening? Waarom heeft zon en maan andere planeten geschapen? Waarom hebben zij dit gekund? Dat zien we straks: om zichzelf te evolueren, zij moeten óók naar God terug. Als de maan en de zon geen andere stelsels hadden kunnen scheppen, had de baring voor de macrokosmos en de schepping stilgestaan en stond dit gigantische lichaam op een dood punt. Maar de maan scheidt, de zon scheidt, alles baart en scheidt en heeft een eigen taak te vervullen.

‘Al dit leven’ zegt meester Alcar nu, ‘wat door de maan werd bezielde, kreeg alleen moederschap te beleven en wat door de zon is bestraald, dus uit die levensbron voor het moederschap een eigen taak te verwerken kreeg, volgde – wat doet uw kind nu? – volgde de scheppende kracht op, waardoor er hier voor deze ruimte sterren, planeten, meteoren, melkwegen zijn ontstaan en werden geboren.’

En als u dan ... dan gaan ze nu kijken en dan zoeken ze en dan weten ze nóg niet wat zo’n Melkweg is en zo’n kristalheldere buurt waar miljoenen vonkjes zitten. Dan kunnen wij het kleinste korreltje van dit universum direct ontleden, want wij zien waar dit vonkje toe behoort. Want wij kennen nu bijna al dit lichaam, dat lichaam, die bol.

‘Maar wat zijn nu de hersens voor deze ruimte?’ slingerde meester Alcar André en mij midden in ons gelaat. ‘Waar leeft de denkkraft voor de ruimte? Voelt gij dit, meester Zelanus?’

En dan kijk ik meester Alcar streng en strak in de ogen, want wij spelen ook nog wel iets uit onder elkaar, vanuit de diepte. En dan zeg ik tegen hem: ‘Ja, mijn meester.’ Ik zeg alleen: ‘Ja.’

En dan gaat meester Alcar onmiddellijk op André en vraagt hij: ‘Waar leeft die kracht, meester André?’

En dan zegt André ...

‘Dat ben ik.’

‘Neen.’

‘Jazeker, mijn meester.’

Dat is de Almoeder, mijn meester.’

Moet u eens goed luisteren nu. De Almoeder dus is er nog die denkt en alles in stand houdt. En de Alvader. Als die Almoeder er niet meer was dan stortte op dit ogenblik dit ganse universum in. Maar die Almoeder die dijt uit, die bestraalt en bestuurt en bezielt al het leven dat van haar uitging, om al het leven die goddelijke zelfstandigheid te geven. Voelt u dit?

Dus die Albron is er nog, die Almoeder die straalt nog al die karaktertrekken uit: licht, leven, liefde, stuwning, denken.

Kan die ruimte nu – vragen wij straks – menselijk denken? Want wat is nu menselijk denken? Nu komen we alweer voor het menselijke denken, voor de technische wonderen te staan, voor het natuurlijke beleven; niet alleen voor baring en schepping. Maar wat is nu denken? Wanneer bent u nu in harmonie door uw denken met God, met de ruimte, met vader- en moederschap? Als u heel intens het moederschap beleeft, bent u harmonisch moeder en is uw denken juist. Maar nu al het andere waarin wij leven. Voelt u waarheen wij gaan?

‘Waar leeft die kracht, meester André?’

‘Dat is de Almoeder.’

‘Zeer juist’, zegt meester Alcar, ‘de denkkraft voor de ruimte gaat door om dit leven te bezielen, en dat is eeuwigdurend de Almoeder, de Albron, het Allicht’, heb ik u, hoort u het nog, nu gaat u zelf door, ‘het Alleven, het Alvader-, het Almoederschap, totdat deze ruimte oplost en de eigen taak heeft volbracht.’

Dus de Albron die kan doorgaan en moet doorgaan totdat het laatste instrumentje van deze ruimte als ster, planeet en meteor een nieuw lichaam heeft geschapen, en dan kan de Albron zeggen: ‘En nu bezit gij uw geestelijke stoffelijke zelfstandigheid als vader en moeder en kunt verdergaan.’ Ziet u? ‘...Totdat deze ruimte oplost en aan haar eigen taak begint en is volbracht. Maar ook die bron’, nu komt het, moet u horen, ‘maar ook die bron is verstoffelijkt door de geest en dat wil zeggen dat het universum reeds een eigen bescherming en een zelfstandigheid bezit, maar ook de mens, het dier, het kind van Moeder Natuur.

En wat zijn nu de hersens voor de mens wanneer wij spreken dat de Albron, voor de mens de hersenen, de denkkraft wil zijn en moet betekenen voor het universum? Welke taak verrichten deze organen – deze dus, de ruimtelijke – voor het menselijke organisme? Wie van u krijgt het antwoord?’ zegt meester Alcar.

‘Ik zie dit antwoord voor mij, althans voor de ruimte, wij weten waarvoor de mens hersenen heeft gekregen op aarde. Men denkt dat ze zijn om te denken. Is dat waar, meester Zelandus?’

Moet u horen, de ruimte kreeg denkkraft, de mens kreeg hersens en de

geleerde kijkt naar u. Als u iets bent, een genie, dan kijkt de geleerde of u twee gram gevoel of stof aan hersens meer bezit, want daar bent u het genie door. En dat weten de geleerden nog niet – dus onthoud goed en voel aan wat u vanmorgen krijgt, wat wij u geven – hersenen hebben geen betekenis.

En dan komt er: ‘Is dat waar, meester Zelanus?’

En dan kan ik immers zeggen: ‘Neen, meester, dat is niet waar.’

‘Hoort u dit, André?’

‘Ja meester, want ik ga het voelen en ik kan het zien, het is wonderbaarlijk.’

En dan gaat meester Alcar verder en dan zegt hij: ‘Deze organen, mijn broeders, zijn te ontleden.’ En wij moeten ze ontleden voor de mensheid, voor de Universiteit van Christus, om de geleerden te overtuigen dat hersenen geen betekenis hebben, dat de hersenen verrotten in de grond, maar dat het gevoelsleven de Almoeder vertegenwoordigt en uitstraalt. Ziet u?

Wat bent u als u in de ruimte kosmisch bewust bent en wanneer de mens die zover is, die gaarne tot uw leven wil spreken, u wil zeggen: ‘Sta toch open en begin nu reëel, harmonisch te denken, dan kan ik u bezielen?’ Wat krijgt u dan? Dat hoort u nu. Ik vraag u zo meteen en straks. Ik kan zo honderdduizend jaar doorgaan nu met deze vijf boeken van de nieuwe Bijbel, het zijn allemaal geboden. Vijfhonderdduizend lezingen kan ik nog geven hierover en dan ben ik slechts vijf seconden bezig. Zoveel wijsheid. Wij zijn nu met God verbonden. En als u dit niet kunt aanvaarden dan krijgt u het voorlopig nog niet.

‘Die organen zijn te ontleden’, zegt meester Alcar, ‘hier in de ruimte zien wij waarvoor de denkorganen van en voor de mens zijn geschapen. Van hieruit is te volgen en vast te stellen waarvoor de mens zijn hersenen heeft gekregen. En alles, alles is vanuit de ruimte te volgen omdat de planeten het zijn die ons die wetten, die krachten, die stoffelijke stelsels in handen hebben gelegd; de moederplaneet. Door de scheppende kracht zijn ze ontstaan en ze hebben zichzelf geschapen, dus vergeestelijkt en verstoffelijkt. Weet u het reeds, André?’

‘Ja, meester, het antwoord komt in mij’, kan André zeggen, ‘dat deel wil tot mijn leven spreken. Ik zal u onmiddellijk antwoorden.’

‘En u ziet het’, zegt meester Alcar, ‘hoe noodzakelijk het is geweest dat u zich op aarde reeds op dit leven hebt ingesteld.’ En wanneer u zich niet wilt instellen, mijn zusters, mijn broeders, en u wilt niet aan ruimtelijk denken beginnen, staat u ook waarachtig op een dood punt. ‘Doordat het leven spreekt, krijgen wij het hoogste bewustzijn als wijsheid toegezonden.’

‘Door dit één-zijn van gevoel tot gevoel, mijn meester’, zegt André weer, ‘ben ik in staat om goddelijke waarheid en werkelijkheid op te vangen, want ik zie het en het leven zelf vraagt mij: “Beleef mij en ik zal u overtuigen.”’

Wij volgen nu even de ruimte, dat wil zeggen: onder dit spreken en denken en voelen krijgt meester Alcar even zijn tijd, ik en André, wij denken nu even voor onszelf om te mediteren en dat vast te leggen, af te maken. En opnieuw zegt meester André: 'Wij volgen even de ruimte.'

En André kan zeggen: 'Ik weet het, meester. Dat bewustzijn zegt mij, dat is de ruimte dus: onze hersenen zijn voor ons leven te zien en te beleven door deze uitstralende machten en krachten. De hersenen van deze ruimte, mijn meester, is voor elke planeet de dampkring. De dampkring, dat zijn de hersenen waardoor Moeder Aarde, waardoor zon, maan en sterren, Saturnus, Uranus en Venus in hun eigen baan worden gehouden en tot leven werden gebracht, ziet u? In die dampkring liggen de goddelijke stelsels als astrale zwaartekrachten en middelpuntvliedende wetten vast.' En dat krijgt André eventjes.

'Ik weet het, mijn meester, dit bewustzijn zegt mij alles. Onze hersenen zijn voor ons leven te zien, voor mijn leven te zien hier en te beleven door deze uitstraling van en voor dit universum. Dat is de dampkring, de eigen uitstraling, of het ene leven zou het andere uiteenrukken. Die krachten, mijn meester, dwingen een lichaam de eigen baan te volgen. Maar de hersenen voor de mens echter vangen het gevoelsleven op, of de menselijke gevoelens in de mens beleefden geen rem, kregen geen eigen baan te beschrijven en te beleven. Te volgen is dat waardoor de menselijke stem door de andere organen spreekt.' Is dat wat?

Meester Alcar zegt: 'Weet u, mijn broeders, dat dit een kosmische ontleding is van een kind van Moeder Aarde, dat dit de kosmische goddelijke ontleding is voor de mens, het dierenrijk en Moeder Natuur? Waarlijk, zo is het, de menselijke hersenen vangen alleen het gevoelsleven op.'

En de dampkring voor Moeder Aarde houdt de aarde als planeet gevangen en denkt; Moeder Aarde denkt niet, haar dampkring. Wat is dat – nu gaan we de dampkring ontleden – wat zweeft daar in die dampkring? Wat leven er voor krachten in die dampkring? Dat kunnen we nu ontleden. En voelt u wel waarvoor wij komen te staan?

'Waarlijk, zo is het, de menselijke hersens vangen alleen het gevoelsleven op, ze hebben geen andere taak te verrichten omdat het gevoelsleven als de persoonlijkheid nu wil spreken.' Hoort u dit? Ik was nogal vlug. Als uw gevoelsleven iets te zeggen heeft, dan gaat het over naar uw dagbewustzijn en uw dagbewustzijn is de persoonlijkheid, dan is het al geboren.

'En dat is nu voor de ruimte de aantrekkingskracht', hoort u? 'waardoor die eigen bescherming naar voren treedt voor de aarde, voor Mars, voor de andere planeten. Maar vanuit het vader- en moederschap is dit alles geregeld.'

Uit het vader- en moederschap is de dampkring ontstaan. En dat ziet u bij

uzelf terug. Kunt u als moeder in u het kindje doden? Het kindje leeft ook in een dampkring en zweeft rond in de moeder, het zijn dezelfde wetten die u in de ruimte beleven kunt en hebt vast te stellen.

‘En dat is nu voor de ruimte de aantrekkingskracht waardoor de eigen bescherming naar voren treedt, maar vanuit het vader- en moederschap werd geboren. Voor het universum is de baring dus’, hoort u het nu, kinderen? ‘voor het universum is de baring dus: uitdijning.’ Wat heb ik u geleerd vroeger, wat heb ik u verteld, een kind geeft u een nieuwe evolutie, een nieuw leven en dat is uitdijning. ‘En doordat de zon en de maan uitstraalden, de maan vooral, en aan uitdijning begon, ontstond er een nieuwe planeet. Straks wanneer wij het menselijke organisme voor de Universiteit van Christus moeten ontleden, ontmoeten wij deze mogelijkheden en kunnen dan volgens de wetten van de ruimte elk menselijk orgaan volgen, waarna wij het leven op aarde voor mens en dier leren kennen.

Hoe de menselijke machine als organisme werkt, waarvoor al die miljoenen weefsels geboren zijn, kent de geleerde van de aarde nog niet. Maar ook die wonderbaarlijke verstoffelijkte organen zijn te beleven en te zien, alleen door het vader- en moederschap van het universum voor de mens.’ Dat ligt in de mens. Dat flikkert. En (als) de mens de ruimte voor de tijd plaatst, wil niets anders betekenen dan de liefde voor twee levens die vader en moeder zijn, en volgt vanzelfsprekend hierna het kind, de verdichting, de vergeestelijking.

En als u dan rechtdoor gaat en aan uzelf die uitdijning wilt schenken en kunt zeggen: sla mij maar, vertrap mij maar en zoals een kind, de broeder, de vriend van André zei een dezer dagen: ‘Zaag mijn benen maar af, André, indien u mijn benen nodig hebt, ik wil dienen’, dan kunt ge aanvaarden dat de mens zijn één-zijn met God beleeft. En dan is er een einde, maar dat einde wil zeggen: een nieuwe evolutie, een nieuw denken en voelen. En dan komt er vanzelfsprekend bij: een afsluiten, een meditatie, een mediteren voor een tijd en dan gaan we verder om ons gereed te maken voor de nieuwe wijsheid, waarin wij staan en leven. En nu heb ik het precies weer verteld zoals het nu volgt en dan moet u horen dat ik niet sta te zwammen.

En dan zegt meester Alcar: ‘Mijn broeders, en dan staan wij vanzelfsprekend voor de ziel, voor het leven en de geest.’ En dat staat hier, ik was dus niet fout. ‘Hierna eerst staan we voor de persoonlijkheid als mens en stellen daaraan zijn bewustzijn vast. Ik ga hier even op in omdat het noodzakelijk is, omdat de wetten mij dwingen om het ruimtelijke fundament te volgen, willen wij later begrijpen waardoor de mens armen en benen gekregen heeft, het menselijke oog om te zien, een mond om te spreken, maar boven alles de organen om te baren en te scheppen. Wat heeft dit weer te betekenen, André?’

En dan zegt André: 'Dat het universum geschapen is voor de mens. Opdat wij zullen evolueren. De ziel als mens is hierdoor in staat gesteld zichzelf te vergeestelijken en te verstoffelijken. De planeten en zonnen werkten daarvoor. Maar uit de Albron ontstaan, de Almoeder.' Nu krijgt u nog een paar woorden van mij en dan moet ik ophouden. 'De hoogste meesters in het Al willen, mijn meester', zegt André nu, 'dat wij als mens begrijpen waarvoor dit alles geschapen is en dat de mens God in alles te vertegenwoordigen heeft. Tot mij komt nu: wie gaf de mens het woord op aarde? Wie heeft de Eerste Kosmische Levensgraad Maan genoemd? Wie gaf de sterren en planeten een naam? Voor alles is dit het essentiële punt dat ik moet beleven en ondergaan. Is dat van God? Wat blijft ervan over wanneer wij voor de wetten van God komen te staan indien wij de maan als maan zien en de zon als zon?'

U spreekt over de menselijke hersens, maar waarom heeft de geleerde van de aarde het moederlijke orgaan baarmoeder genoemd? Om te baren en moeder te zijn, dat is duidelijk. Maar wij moeten trachten om het woord dat op aarde betekenis heeft gekregen los te maken van de goddelijke wet, of wij kijken nimmer achter de sluier van deze persoonlijkheid: de geboorte, de wedergeboorte, het vader- en moederschap van het universum voor de mens. Want dát zijn de goddelijke kernen voor elke geboorte. Immers, hierdoor zijn er onwaarheden ontstaan op aarde. Er zijn onwaarheden opgebouwd, omdat de mens het vader- en moederschap van God en voor God niet kent. Ik', zegt André, 'zie de zon als vader en op aarde noemt men hem moeder. Nu komt de geleerde op een dwaalweg, hij krijgt nooit en te nimmer het waarachtige beeld van God te beleven omdat de goddelijke kern het woord niet vertegenwoordigen kan. Natuurlijk, mijn meester, heeft men op aarde het woord geschapen dat ook waarachtig de kern van het leven uitbeeldt, maar het woord 'baarmoeder' is echt en zuiver. Wat er alles omheen draait en leeft, heeft men nog niet gekend. Het menselijke oog zegt alles. Het is ruimte, het is licht; en het is duisternis wanneer de mens het gevoelsleven in slaap valt, nietwaar? Die woorden zeggen alles waardoor God zich heeft gemanifesteerd. Maar nu al dat andere nog waardoor ook de hersens de waarachtige werking te vertegenwoordigen krijgen voor dit universum. Eerst dan, mijn meester, wanneer de geleerde het doel, de taak voor het lichaamsdeel kent van elk orgaan, verandert zijn wijsheid, zijn organisme, dan verandert zijn licht, zijn leven, zijn vader- en moederschap, zijn universiteit. Wanneer hij de wetten van de ruimte beleven kan en die fundamenteel voor zichzelf en de mensheid, voor zijn goddelijk stuw en denken heeft verzekerd, dan krijgt de maan een andere naam en dan heet zij: de Eerste Kosmische Levensgraad en dan heet het voor de aarde en al het leven op aarde: Moeder Aarde is een kind van zon en maan en zet het eigen leven voort.'

Meester Alcar zegt: 'Dit is net zat.'

Mijn zusters en broeders, gaf ik u iets? Tot de volgende keer indien de meesters het willen.

Ik dank u voor uw welwillende aandacht. Ik dank u wel en voor uw mooie bloemen. Vanmorgen gaan ze weer naar moeder Crisje.

Speelt u maar. (Dit zegt meester Zelanus tegen de geluidstechnicus.)

Het vader- en moederschap van het universum voor de mens – deel 4

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

U krijgt weer de vierde lezing over ‘Het vader- en moederschap van het universum voor de mens’. Maar we gaan vanmorgen onmiddellijk door naar de goddelijke harmonie voor universum én mens, ziel, geest, leven, de menselijke persoonlijkheid op aarde.

We gaan dus door om thans te zien en te leren kennen wat God eigenlijk, de Albron, de Almoeder, met de scheppingen heeft gewild. Het beste is, dat ik onmiddellijk voor ga lezen om u intussen toch de wetten te verklaren.

André, die met het universum één is, nadat meester Alcar de vergelijkingen heeft gemaakt, krijgt nu de bezieling en kan zeggen: ‘Mijn meester, wat ik nu beleeft is niet anders dan de goddelijke harmonie, geboren en ontstaan door het vader- en moederschap, voor dit universum en voor al het leven dat door het vader- en moederschap is ontstaan. Ik ben bezielt, ik ben één en kan u dus thans antwoorden.’

En André begint: ‘De kosmologie voor het vader- en moederschap, mijn meester, voert ons nu tot de goddelijke harmonische wetten. In de eerste openbaringen van God hebben wij de geestelijke harmonische wetten mogen beleven. Doch nu voor de stoffelijke, omdat God door dit alles, planeten, sterren, heeft verdicht. Doch nu de stoffelijke wetgevende persoonlijkheid te mogen aanvoelen en die zelfstandigheid in mij te mogen opnemen, mijn meester, kom ik tot eenheid, en die wetten voeren mij terug tot mijzelf, tot het leven op aarde, en eerst dan kan ik mijn eigen zelfstandigheid vaststellen en verdergaan. Hiervoor, mijn meester, mijn broeders, moet ik aan het nabeleven (van) wat ik zo-even heb gezien, wat wij hebben vastgesteld, beginnen. Ik zal u thans antwoorden.’ En dat is een kind van de aarde, André.

‘De wetten van de ruimte spreken nu tot mijn leven. Ik zie dat ik kan terugkeren tot het allereerste openbaringsproces voor God als vader en moeder. En daarachter betreed ik dan weer de Albron als moeder- en vaderschap. Waarin ik nu leef zijn eveneens de wetten te volgen, want het éne leven schiep nu het andere, het vaderschap verdichtte zich door het moederschap, en het moederschap kreeg uitdijning door de scheppende wetten voor deze ruimte, die God is. Machtig is alles wat ik waarneem. Ik zie bovendien hoe eenvoudig die wetten zich nu hebben verdicht. Maar de volgende splitsing, geboren, die wij kregen, mijn meester, voor dier, mens en Moeder Natuur, dat werd voor al dit leven en straks voor mijn huidige stadium de zelfstandigheid van en voor een organisme, waarin wij de ziel en de geest en het gevoelsleven

weer terug zullen zien.’ Voelt u dit? ‘Omdat het universum eerst als ziel en daarna als geest de Almoeder onderging, zette dit proces zich voort en dat werden de harmonische wetten voor de ruimte en al het leven dat zich nu door die wetten van en voor vader- en moederschap zou verdichten. Maar nu, mijn meester, het universum spreekt nu tot mijn leven.’

Mijn zusters en broeders, nu moet u eens horen wat er nu komt. Het universum, al het leven – zeggen wij altijd en dat hebben wij u geleerd – kan tot uw leven spreken indien u met dat leven bent verbonden, indien u in harmonie bent. En wij hebben u door de eerste lezingen geleerd: leer eerst maatschappelijk, stoffelijk denken en hierna geestelijk en dan krijgt u vanzelf door de geestelijke eenheid het kosmische leven in u, en dan zal de kosmos en elke vonk van die ruimte tot uw persoonlijkheid spreken. Dat beleeft nu André.

De ruimte zegt nu – dus de ruimte, het gewaad, het organisme waarin alles leeft, de ruimte –: ‘Ik was eerst ziel en toen werd ik geest.’ Hebben wij dat niet beleefd? ‘En daarna ...’ Nu heeft André dat gezien, wij hebben dat gevolgd. U hebt die lezingen nu meegemaakt. En nu gaat de ruimte ons vertellen of wij fouten hebben gemaakt. ‘Ik was eerst ziel en toen werd ik geest. Daarna kreeg ik ook mijn stoffelijke wetten te beleven.’ Dat is de afsluiting voor de sterren en planeten, de zonnen, dat is het lichaam voor dit universum. ‘Doch dit proces duurde miljoenen tijdperken. Als mens nu zult gij ónze harmonische wetten beleven en in handen krijgen, want daarvoor kregen wij, kreeg ik mijn zelfstandigheid. Is u dat duidelijk? De essentiële wetten als het vader- en moederschap zijn het waardoor de uitdijingsmogelijkheden voor mijn leven als stoffelijke verschijnselen zichtbaar werden en kon ik’, de ruimte nog, ‘aan mijn eigen leven beginnen. De maan en de zon vertegenwoordigen mij voor de ruimte en geven die wetten, door de splitsing van hun persoonlijkheid, van het eigen verkregen ik, aan uw leven, aan mijn leven door. Dus alles hier wat ge nu waarneemt, mijn broeder, mijn kind, zijn deeltjes van mij. Ik sluit dit alles af en dat zult gij door mijn wetten kunnen volgen. Maar ook ik ben door de Almoeder geboren. Op de volgende levensgraden geven wij u daarvan een kosmisch beeld.

Van disharmonie is er in deze ruimte, is er in mijn leven, in mijn ziel, in mijn geest en mijn machtige persoonlijkheid geen sprake. Hierdoor hebt ge te aanvaarden dat de macrokosmos de microkosmos heeft geschapen. Maar de zon gaf het moederschap zijn ruimte, de maan als de Eerste Kosmische Levensgraad, waardoor het leven zich verruimde en ontwaakte, ja, aan alles het menselijke en het dierlijke moederschap.’ Voelt gij dit? ‘In mijn ruimte, in mijn leven, in mijn ziel, in mijn geest, in mijn persoonlijkheid is dus alleen harmonie. Het wil ontwaakt bewustzijn betekenen.’ Voelt u dit? Ontwaakt bewustzijn. Dus door vader- en moederschap krijgt ge ontwakend gevoelsle-

ven en dat is het bewustzijn voor al het leven van God. 'En voor alles is dat vanzelfsprekend uw verruiming, uw uitdijning en indien mijn leven zich niet kon uitdijen, stond al het leven, dat God is en God moet zijn, stil en op een dood punt. De zon dus bezielde de maan om het leven van God te dienen en het tot de Albron terug te zenden.

Wat wil nu de kosmische harmonie voor uw leven betekenen, mens van de aarde? Die wetten kunt ge nu vaststellen en volgen, eerst dan begrijpt ge hoe harmonisch alles is geschied en ziet gij op aarde wat de mens ervan heeft gemaakt. Gij stelt nu vast dat de wetten van God niet te bezoedelen zijn, omdat wij, dit leven in de ruimte, toch de goddelijke harmonische wetten bleven behouden. Wij hebben geen afbraak geschapen, want zon en maan is man en moeder, is vader en kind, is alles, omdat God het niet anders heeft gewild en zijn de wetten voor al het leven voor deze ruimte dat geboren zal worden. En gij weet het: de aarde ook als kind van mijn leven zweeft in deze ruimte en maakt deel uit van mijn lichaam.'

Dat machtige universum, mijn zusters en broeders, is dus niets anders dan een organisme dat we nu volkomen macrokosmisch, goddelijk verantwoord voor u gaan ontleden en dan kent ge uzelf, uw godheid en uw Albron. Dat beleeft ge nu door deze lezingen.

'Het is de Kosmologie', zegt de ruimte, 'voor uw leven op aarde. Door de harmonische wetten nu hebben zich de levensgraden voor vader- en moederschap verdicht en tonen u nu hoe het verkregen bewustzijn, door dat vader- en moederschap, is geworden ten opzichte van de Albron in u, het Alleven, de Alziel, de Algeest, het Allicht, het Alvader- en moederschap. Volg nu dit ontwaken en gij zult mij leren kennen als uitdijingswet en hiernaast zult ge weten en aan het kind van Moeder Aarde doorgeven dat gij door mij een nieuw universum zult betreden.' Dat krijgt allemaal André. Wij kunnen nog geen fouten vaststellen, want het is waar.

'Wat ik nu zie, mijn meester,' gaat André verder, 'is, dat dus de planeten en zonnen, die de goddelijke afstemming bezitten, alles ook van die Albron vertegenwoordigen. Er is niets verloren gegaan in die miljoenen tijdperken, integendeel, harmonisch is het leven tot uitdijning gekomen en volgde de wetten van God op. Er waren hierin geen stoornissen te beleven.

De goddelijke, maar geestelijke openbaringen hebben zich verdicht en ook het kleurenrijk is nu reeds aanwezig. Een bloem van de aarde, mijn meester, bezit die wetten en is de verstoffelijking in embryonale toestand. Maar een bloem vertegenwoordigt tevens de ruimtelijke harmonische wet, of het leven ervoor had die uitdijning niet ontvangen en niet kunnen beleven. Wanneer ik op aarde een bloem aanschouw, zie ik God in het kleurenrijk terug, dan zie ik vader- en moederschap, dan zie ik al de verdichtings- en uitdijingswetten

en dan zie ik en dan kan ik beleven, de bloem ontleden, want de steel vanuit de grond is de uitdijning voor het vader- en moederschap, mijn meester. Ik kan die geleerden thans antwoorden en zeggen: ‘Wat onder de bodem leeft is moederschap en wat zich openbaart is reine schepping.’ Dat zegt André eventjes.

‘Ik kan nu de vergelijkingen maken, duizenden miljoenen, ik word kosmisch bewust, omdat ik het leven op aarde bezit en thans door de ruimtelijke wetten leer kennen. Aan de harmonische wetten stel ik nu het goddelijke principe vast en kan ik weer volgen, omdat de graad mij met de volgende substantie als levenswet gaat verbinden. Het moet u duidelijk zijn’, zegt André, ‘dat wij de goddelijke openbaringen stoffelijk beleven op aarde en elke wet zien, en hierna eerst, mijn meester, betreden wij dat goddelijke één-zijn met deze ruimte.’

En wie dat disharmonisch beleven wil, sluit zich vanzelfsprekend voor het goddelijke vader- en moederschap harmonisch af. En dat kunt u nu weten, want op aarde is het een chaos geworden ten opzichte van God; men heeft oorlogen gemaakt, de moeder wil geen kind en slingert het innerlijke leven, de ziel, terug in het goddelijke aangezicht. De chaos is ontketend, miljoenen, duizenden mensen, zielen, wachten nu tussen leven en dood op één organisme. Zo is het nu gesteld met het bewustzijn van Moeder Aarde, niet van Moeder Aarde, maar haar kinderen, haar kinderen hebben de goddelijke harmonische moederlijke en vaderlijke wetten disharmonisch bezoedeld.

‘Dat is het goddelijke gebeuren, mijn meester’, zegt André, ‘voor de ruimte.’ Maar wat hebben wij mensen ervan gemaakt? ‘De levensgraad nu als stoffelijk deel van God, voert mij nu tot het volgende stadium.’ De levensgraad als stoffelijke deel, dus een zon, een maan, het doet er niet toe wat we in de ruimte zien en waarvoor wij staan, dat stoffelijke deel van God voert ons tot het volgende stadium. ‘En nu betreden wij het harmonische vaderschap voor de ruimte, het harmonisch één-zijn met de Albron. En juist hierin, mijn meester, heeft de mens disharmonie geschapen. Hoe is het vader- en moederschap op aarde beleefd? Wat hebben de mensen gedaan? In de ruimte kreeg het vader- en moederschap, door de harmonie, het leven in handen. Het leven ging in rust verder, nieuw leven kwam er en dat werd de volgende geboorte. En in niets was dit leven te storen, want het is God zelf, het is God zelf voor alles, de Albron is het, al de goddelijke eigenschappen zie ik hier terug. Waarom zou God zich voor het universum storen? Maar wanneer God dit – dat ga ik nu zien, mijn meester – in de handen legt van de mens, zal dit onbewuste leven de wetten bezoedelen en mismaken en staan wij voor de psychopathie, de krankzinnigheid en al die wetten meer.’

En wij luisteren. ‘Op aarde, als mens, heeft de goddelijke ziel daarin zich-

zelf vergeten en het leven vermoord. Zij verbrak deze kosmische harmonische wetten, waarvan we later het oorzaak en gevolg zullen zien en beleven, doch waardoor al die ellende voor de mens is ontstaan. Want God heeft dit niet gekund en nimmer gewild. Heeft God hieraan nu schuld?’ zegt André, schreeuwt hij uit voor de ruimte.

‘Wat ik hier moet zien, mijn meester, wat ik moet volgen, dat is alles voor het kind van Moeder Aarde. Hierin is harmonie, geen wet is er gestoord, heb ik mogen vaststellen en dat laat me nu de ruimte, het universum zien. Al dit machtige leven leeft hier in rust en vrede; de uiteindelijke levensgraad bereikt al het leven, en ging toen verder naar een volgende graad. Elke levensgraad hier in deze ruimte kreeg dus hier ruimtelijke harmonie; alleen door het vader- en moederschap, die goddelijke heiliging te beleven en te ondergaan. Door zon en maan kwam het leven zover. Dat is nu het betreden van het volgende stadium voor ons en de universele geboorte, waarna de ziel als geest een stoffelijke wet onderging en vanzelfsprekend verhardde, groter werd, ruimer werd, uitdijde. Elke vonk dijt nu uit omdat het universum aan die wetten en levensfasen kon beginnen.’

André gaat nog steeds verder, hij zegt: ‘Volg ik het leven van deze ruimte dan kom ik voor die wetten te staan. Ik zie nu dat het ene leven verder is dan het andere. Ook op aarde kan ik dat beleven. We hebben daar nog altijd het oerwoud en het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). U hebt mij dat zelf geleerd en getoond. Maar door het uitstralende licht van de zonnen, als vaderlijke kracht dus, dijde het leven uit en de zeven opvolgende tijdperken gaven aan het leven deze goddelijke evolutie. Het zijn nu de zeven openbaringstijden door God beleefd’, vanuit de Albron ontstaan, weet u dat nog? ‘en door al het leven is ontvangen en het leven in handen kreeg en zal voortzetten. Wat dus de eerste geestelijke openbaringen tot stand hebben gebracht, mijn meester – vanuit de Almoeder geschiedde dit wonder – zien we nu verstoffelijkt in dit universum terug.

En aan de oorspronkelijkheid behoeven wij niet te twijfelen, de wetten als stof en als vader- en moederschap spreken nu voor zichzelf. Een mens, een dier, een bloem, een plant, zijn embryonale verschijnselen geweest, maar komen nu tot uitdijning als stof. Al het leven nu voor de planeet aarde, mijn meester, bezit die harmonische wetten, want daardoor is het leven tot groei en bloei gekomen en dijde uit.

De kosmische harmonische wetten zijn nu te volgen en te beleven’, ook voor het kind van Moeder Aarde, ‘omdat wij ons dit leven eigen kunnen maken en omdat wij ons eigen leven ontvingen. Doch waarom het de ruimte is wat met de mens en deze wetten heeft te maken, zie ik nu, ontleedt zichzelf. Ik zei dat het éne leven verder is dan het andere en hebben wij nu te aanvaar-

den. Maar ook daarin zien wij de harmonische wetten weer verstoffelijkt. Door de harmonische wetten ging het leven verder, maar werd vader en moeder. En aan haar eigen verdichting ziet de ziel nu haar verkregen bewustzijn, als stoffelijk deel van de ruimte. Maar is daarin, op dit ogenblik dus, de mens harmonisch? Is al het leven van Moeder Natuur op aarde harmonisch ingesteld op de goddelijke openbaringen die we nu beleven? Ik zie en ik weet nu dat alléén', alléén, hoort u het nu? 'de mens disharmonie heeft geschapen, het leven van Moeder Natuur was er niet eens toe in staat.'

Bekijk nu eens een onschuldige, reine, tere bloem. Dat is immers niet mogelijk dat een bloem, dat de natuur, Moeder Natuur, de machtige Moeder Natuur, de bron die aan al het leven ziel, geest, stof gaf, dat die zich heeft kunnen bezoedelen. En als u nu wilt weten wanneer u in harmonie kunt zijn met de sferen van licht en de ruimte, dan moet u de harmonie van Moeder Natuur alleen, de bodem, de wateren, een boom, een bloem – niet het dierenleven dus, daarin zien wij alweer disharmonie, want het ene dier maakt het andere kapot – maar enkel en alleen Moeder Natuur en dan komt ge tot reine klaarte, waarover Frederik sprak in de 'Maskers en de Mensen'.

André zegt: 'Omdat het leven nu uit deze ruimte door God is bezield, de harmonische wetten Gods de schepping zichtbaar verstoffelijkten, herkennen wij daaraan de verdichtingswetten voor zon, maan, planeten en sterren, waardoor de zelfstandigheid', de zelfstandigheid voor de mens dus, maar ook voor de ruimte, 'als een gestalte naar voren trad. Nu kon die gestalte het verkregen eigen bewustzijn voortzetten en beleefde hierna de nieuwe en de volgende geboorte', door het vader- en het moederschap. Ziet u nu dat het vader- en moederschap dat dat het aller-, allerheiligste is voor u als mens en voor al het leven van God?

'Ik zie al dit leven, al deze harmonische wetten en mogelijkheden voor mij, elke vonk', zegt André, 'is erdoor bezield en bezit die goddelijke afstemming. Vanzelfsprekend, mijn meester, is, dat elke vonk die uiteindelijke levensfase die God heeft bedoeld en aan het leven heeft gelegd bezit, of er was geen verdergaan, geen hogere ontwaking. Doch die ontwaking is te zien, te beleven en vast te stellen omdat de macrokosmos zichzelf voor de mens en al het leven heeft verdicht.

De kosmische harmonie dus, mijn broeders, is door God aan het leven geschonken. Doch de sterren en planeten, zonnen, vertegenwoordigen nu door hun bestaan die wet en sloten zich daardoor volkomen af en kregen nu die zelfstandigheid als wet, als stof, als ziel, als geest, als straling, als baring in eigen handen, waardoor nu, zoals (in) het universum is gebeurd, de eigen dampkring is ontstaan.

Maar de Albron stuwde verder, zie ik nu. Aan die bezieling komt nu geen

einde en zult gij straks weer beleven, en kunnen wij dan voor al het leven van Moeder Aarde, voor elke wetenschap vaststellen, voor elke wétenschap. Immers, dit zal de afstand zijn voor het vader- en moederschap, die vertegenwoordiging, dat al het leven naar een eigen bewustwording gaat en die bewustwording ook in handen krijgt als de mens, als de ziel, neen, als de geest, als de persoonlijkheid harmonisch het vader- en moederschap wil en kan beleven.

De harmonie voor deze ruimte schiep dus verruiming. En als er geen harmonie is, is er geen verruiming, noch voor dit planetenstelsel, noch voor elke vonk van God; dat hebben wij te aanvaarden en kunnen wij nu vaststellen indien ik nu mezelf met het leven op aarde verbind.

We krijgen nu lichamelijke afbraak en we krijgen geestelijke afbraak, lichamelijke disharmonie en geestelijke disharmonie, mijn meester. Ik sta thans volkomen open, ik ben één met de aardse, menselijke psychologie, ik doorzie de krankzinnigheid op dit ogenblik, de psychopathie. “Elke geestelijke faculteit”, mijn meester, roept deze ruimte tot mij, “ligt in uw handen. Omdat gij deze wetten kent, kind van Moeder Aarde, zult gij de Universiteit van de Christus beleven en elke wet als leven en als stof ontleden ten opzichte van de Albron, uw Al-zijn in u en kunt ge weer verder.” Is dat niet wonderbaarlijk?

André is nog niet vrij en kan zeggen: ‘Elke vonk, mijn meester, naarmate de verstoffelijking voortgang kreeg, verwijderde zichzelf van het vaderschap en zette nu een eigen levensbron voort. Elke vonk heeft dus het vaderlijke gezag van en voor de ruimte moeten aanvaarden en beleven. Doch doordat de ziel als geest de verstoffelijking onderging, traden de harmonische wetten naar voren en ontstond dit machtige organisme als geheel. Vanzelfsprekend is nu, dat ook het kleurenrijk naar voren treedt doordat de zon zichzelf heeft kunnen verdichten en Hij, dat is vaderschap, aan die uitstraling is begonnen.’

Mijn zusters en broeders, weet u, voelt u wat we hier voorlezen en wat u beleeft? Dit weet geen astronoom, geen mens op aarde weet nu wat wij hier beleven. Dat gij nu krijgt dat is de Universiteit van Christus. Elk woord nu is een profetie voor al de wetenschappen en krijgt gij. Ik hoop dat het tot u doordringt.

‘Elke vonk’, gaat André verder, ‘van God, door Zijn splitsing geboren, vertegenwoordigt nu een eigen ruimte en wereld en is’, nu komt het weer, ‘ziel, geest en stof van de Albron. Hierna zien wij de verkregen persoonlijkheid eerst en onmiddellijk volgt nu de eigen wil voor dit stelsel, door de God van al het leven aan Zijn scheppingen geschonken.’

Dat leven is wil, dat leven is alles, dat leven is de goddelijke persoonlijkheid in die en die en die levensgraad als afstemming ten opzichte van deze ontwakning voor vader- en moederschap.

‘Ook die wetten, mijn meester, zijn op aarde te volgen en te ontleden. Door de heealgraden kreeg de ziel van God betekenis en een eigen bestaan. En zichzelf in handen om Hem in al de, in al deze ruimten die geboren zullen worden thans te vertegenwoordigen.

Zal nu de mens door de harmonische wetten van God Zijn Al later betreden? Ik zie nu, dat dit mogelijk is, omdat deze evolutie afstemming bezit op het Albeleven, waardoor die zekerheid in en tot mij komt. En gij weet dat het zo is omdat wij de stem vanuit het Al mochten horen. Christus kwam dus vanuit het Albewustzijn naar de aarde terug en voert ons, trekt ons op tot Zijn Albestaan. Ik zie Zijn gestalte, ik ben één met deze waarachtigheid omdat ik wil dienen, omdat ik wil denken, omdat ik iets voor mezelf, voor de mens op aarde wil maken, scheppen, baren, geven.’

En dan komt er weer en direct nu vanuit het Al, luister nu goed, dit zijn goddelijke fundamenteën: ‘De kosmische levensgraden voor dit heeal schiepen door het vader- en moederschap deze werelden voor de mens, het dier, bloemen- en plantenleven om tot God terug te keren en Hem nu in het bewuste, menselijke, goddelijke Al eeuwigdurend te vertegenwoordigen.’

Dit zijn goddelijke geboden. Zoals gij de tien geboden hebt gekregen vanuit het Al – en waar ze ook vandaan zijn gekomen – en dat heet: Gij zult niet doden, is dit dus de Kosmologie voor al de Bijbels die er zijn ontstaan en werden geschreven. Dit is nu reëel, zuiver het goddelijke woord, dat gij vanuit het Al ontvangt. Dit zijn de eerste boeken voor de nieuwe Bijbel. U voelt wel, de Bijbel nu op aarde begint met: ‘En het zij zo.’ U hebt gelezen ‘De Volkeren der Aarde’: en we zullen nacht maken, een licht voor de nacht en een licht voor de dag. En het zij zo.

Neen, hij was er glad naast. Moeder Aarde heeft licht voor de nacht geschapen. Het is de terugkaatsing van de zon op de maan.

En nu moet u hier de nieuwe Bijbel eens beleven en dat kunt ge aanvaarden, dit is het reine, zuivere goddelijke woord. Maar dat is nu alleen mogelijk in deze tijd omdat de meesters hun eigen instrument hebben opgebouwd. Hier spreekt nooit en eeuwigdurend niet Jozef Rulof, maar wij zijn het. Wij komen nu zélf, ons woord is dus goddelijk verantwoord. Wij kunnen geen fouten maken. Dat zullen we u bewijzen. Telkens weer zal André dat zien voor u, en wij voor ons, en meester Alcar, als de goddelijke vertegenwoordiging voor hen die het goddelijke Al hebben bereikt.

Daar staan we nu.

‘De kosmische levensgraden voor dit heeal schiepen door het vader- en moederschap deze werelden voor de mens, het dier, een bloem om tot God terug te keren en Hem in het bewuste Al eeuwigdurend te vertegenwoordigen.’

‘Ik moet beamen, mijn meester, zó is het en niet anders! Zelfs de afstanden voor de ruimte beleven harmonie.’

Voelt u? Zelfs de afstanden voor de ruimte beleven harmonie. Wat weten uw astronomen ervan af? Wij kunnen nu een afstand gaan beleven. Wij vliegen naar die andere planeet en zijn één met dat wonder. Afstand is er niet meer voor ons. We zijn geestelijk menselijk bewust voor deze ruimte en kunnen geen fouten meer maken, want wij gaan van de éne naar de volgende graad, en staan dan bovenop de nieuwe wet als zelfstandigheid, weer: vaderen moederschap, ziel, geest, leven en vanzelfsprekend een nieuwe persoonlijkheid, een nieuw kleurtje, want die kleur dijt uit en zal ééns de goddelijke kleuren als zelfstandigheid bezitten. Kunt u dat op aarde lezen? Kunt u dat ergens lezen? Er is niet één ingewijde, geen theosoof, geen rozenkruisers, geen Boeddha, geen oud Egypte die dit hebben gekend. Dit is de hoogste levenswijsheid van de Universiteit van Christus.

‘Ik moet ook beamen’, kan André zeggen, ‘mijn meester, zó is het. Zelfs de afstanden voor de ruimte beleven de harmonie.’ En nu zegt André: ‘Indien Jupiter de plaats van de aarde ingenomen had, had dit een kosmische stoornis geweest, doch dat was nu niet mogelijk, omdat de verdichtingswetten de harmonie vertegenwoordigen en zij ook zelf in handen kregen. Indien Mercurius de plaats van de maan ingenomen had, was het leven van de maan als moeder verstoord en gestoord en even later bevroren en was er van kosmische harmonische wetten geen sprake meer geweest.’

André beleeft nu de astronomie, de astrologie, de reine, zuivere, harmonische wetten voor het Al. Moet u horen wat hier allemaal uitkomt: ‘Doch de harmonische wetten voor het vader- en moederschap zorgden voor die evolutie en ontwikkeling, voor de ruimtelijke liefde en de rust. Het heelal-één-zijn, mijn meester, is voor elke vonk, en dat stemt ons nu af op het baren en scheppen, steeds weer, waardoor elke vonk een eigen afstemming kreeg en een wereld moet vertegenwoordigen.’

Dus elke vonk, een klein insectje, uw luisjes en uw vlooiën vertegenwoordigen een eigen wereld en daarin is nog een ruimte te beleven. En als ge die evolutie, en dan in de wateren en dan in de natuur, en dan wat gij ’s zomers als insecten kunt beleven; elk klein insect bezit het universele alles, maar heeft afstemming op naschepping, op rottingsprocessen. Hierin beleven wij de zuivere goddelijke schepping voor het vader- en moederschap als bestaande wetten voor God zelf, maar die Hij aan de mens, aan het leven heeft gegeven.

‘De kosmische harmonische wetten vertegenwoordigen God dus door’, nu moet u horen, mijn kinderen, ‘de goddelijke rechtvaardigheid als stoffelijk verschijnsel en in een stoffelijke toestand, als leven, als ziel, als geest, als va-

der, als moeder, als licht, als elementale wetten. Maar dat alles wil zijn voor de mens op aarde: de goddelijke liefde.’

Harmonisch leven – weet u nu – harmonisch één te zijn met de mens op aarde en voor al de kunsten en wetenschappen is niet anders dan het geluk en de rust, de harmonie te beleven; en dát hebt gij nu liefde genoemd. Gij.

‘En ik, mijn meester, zal het straks voor de ruimte en voor al het leven kunnen vaststellen, want ik weet nu, ik ga nu begrijpen hoe de mens voor die liefde, dat één-zijn, de harmonie zijn fundamenteën heeft te leggen. Tijdens de goddelijke verschijnselen’, gaat André nog altijd verder, ‘in astrale, dus geestelijke toestand, had ik niets anders te zien en te beleven. Doch nu zijn al die goddelijke verschijnselen in het voorstadium van de schepping verstofelijkt, ze hebben zich verruimd, maar ze zijn nog altijd vader en moeder.

Ik ga verder, mijn meester, en zie dat elke planeet deze wet uit moet stralen en dat is dan het verkregen bewustzijn, de eigen zelfstandigheid. Elke vonk bezit die levensenergie en schept daardoor nieuw leven voor deze ruimte en dan vanzelfsprekend voor een nieuw universum.’ Want dit is het goddelijke Al niet. ‘En kan ik u verklaren dat dit dan zal zijn de Vierde Kosmische Levensgraad, een nieuw universum waarvan de geleerden op aarde niets zullen zien. Is het u duidelijk, mijn meester?’

Hoort u nu? Nu heeft meester Alcar te luisteren en zegt André: ‘Mijn meester, is het u duidelijk?’ Hij slaat meester Alcar niet in zijn gelaat, want nu is André goddelijk bezielt en kan zeggen: ‘Mijn meester, is het u duidelijk?’ Maar dat wat daar gezegd wordt, ‘is het u duidelijk?’ dat hoort hem weer niet toe, want dat komt uit het Al. Dat wil de bewuste Mens in de goddelijke schepping en hij geeft het door.

Als u de goddelijke aanraking beleeft als moeder, wat hebben wij dan mensen nog te vertellen indien u kunt zeggen: ‘In mij leeft de goddelijke bron?’ U kunt nu zeggen: ‘Ik ben baring, ik ben schepping, God leeft in mij’, moeder, als u uw kindje draagt. Zo heilig, zo machtig is het voor de moeder, te beleven het kind, het één-zijn met die baring en schepping. Is het u duidelijk?

‘De wedergeboorte voor al het leven dwingt nu de persoonlijkheid’, hoort u het, ‘om verder te gaan en dát is dus nu het eigenlijke dienen.’ Het bezit voor al dit leven, maar ook voor de mens op aarde. Indien u dus geen vader en geen moeder wilt zijn, staat u naast de schepping en brengt ge disharmonie voor uw eigen evolutie.

Heb ik u op een morgen niet verteld – als ik dit even mag loslaten – wat een priester nu doet en een nonnetje? Ze vermoorden zichzelf en ze staan onherroepelijk op een dood punt en stil. Ze halen het wel weer in. Maar wat daardoor te beleven is, is ontzagwekkend aan strijd, aan disharmonie. Want alleen het goddelijke baren en scheppen blijft in uw leven de zelfstandigheid

behouden en voelt ge u rustig, en voelt ge u scherp bewust. Als u vader- en moederschap beleeft dan dijt u vanzelfsprekend rustig, harmonisch, ruimtelijk uit; niets kan u storen. Maar wanneer er maar iets is in dat vader- en moederschap en u hebt het gestoord door uw heilig doen en uw gebid, uw bidden, dan betreden we later, terug op aarde, in een nieuw leven, de psychopathie voor vader- en moederschap, de krankzinnigheid voor het vader- en moederschap.

En gaat u nu maar eens over de wereld heen en gaat u maar eens naar de mensen kijken, van wie kunt ge nu zeggen: 'U bent voluit, honderd procent vader en moeder geweest'? En dat vader- en moederschap wil ook een karakter zijn, wil een gedachte zijn. Ik heb u dat geleerd en ik heb toen gezegd tot u, mijn zusters en broeders: en nu beleven wij, betreden wij de wijsgerige stelsels voor uw vader- en moederschap als gedachtekracht, als gedachteleven, nu is uw ganse woordenboek te beleven en te zien, aan te voelen en te ontleden en staat ge voor uw goddelijke persoonlijkheid. Gaat u nu iets begrijpen van uzelf? Is het u duidelijk? Jazeker.

'En dit zijn nu', dat hebben wij ook beleefd, 'en dit zijn nu', zegt André, 'de zeven opvolgende levensgraden die ook God, toen Hij aan Zijn verstoffelijking en Zijn vergeestelijking begon, (heeft) moeten aanvaarden. En wil zeggen: er waren tijdperken nodig om die ontwikkeling te bereiken, om die ontwikkeling te betreden. Het leven was in enkele uren niet zover en ook niet gereed.'

En nu zegt u, en dat hebben de mensen gevraagd, dat vraagt de mens zich steeds weer af: 'Waarom heeft God narigheid en ellende, kanker, tbc, ziekten, melaatsheid, krankzinnigheid, psychopathie, duisternis geschapen?' Wordt het u duidelijk, mijn zusters en broeders, dat God geen duisternis, geen ziekten heeft kunnen scheppen, maar dat dit nog alleen, dat dit nu nog evolutie is en niets anders is en kan zijn? Dat leren we allemaal nu kennen. Dus miljoenen stelsels gaan overboord. Alleen de goddelijke, reine, zuivere weg, dat koord voert ons tot het volgende stadium en dan gaan wij weer verder. God heeft geen disharmonie geschapen.

'Máár', zegt André, nu komt het, 'dat plaatst mij, mijn meester, onmiddellijk voor de Bijbel en zien wij alles anders. Doch waarover u reeds heeft gesproken, dat is mij nu duidelijk. Er zijn dus zeven graden geschapen voor het vader- en moederschap. Dat verhaal uit het Oude Testament: en er was een Adam en een Eva en een boom en een slang, is kletspraat, want de schepingen waren reeds, mijn meester, miljoenen tijdperken af, en toen moesten de Bijbelschrijvers en de mens zelf nog aan het denken beginnen.' Dat halen wij allemaal nu uit de kosmos. 'En dat wil weer zeggen: zeven opvolgende levensgraden gaven aan die tijdperken nieuw leven', maar dat heeft miljoenen

tijdperken geduurd voordat deze ruimte de stoffelijke verdichting kreeg.

En zie, wat hebben de mensen hiervan verteld?

‘O, mijn meester, indien ik nu mijzelf even wil afstemmen op het bewustzijn van de aarde, miljoenen kinderen van God, goddelijke mensen zijn het, worden nu geslagen, getrapt en gekraakt door leugens en die hebt Gij gezegd.’ De stem uit de ruimte zegt: ‘Ik? André, wilt ge mijn woord doorgeven, wilt ge aan het kind van Moeder Aarde zeggen dat ik dat nimmer heb kunnen zeggen, nimmer heb kunnen verstoffelijken, want dan betrad ik de disharmonie; en is hier disharmonisch gevoelsleven vast te stellen?’

Nu spreekt de ruimte als God tot de mens; dus het gewaad ruimte, dat organisme is God als ruimtelijk gewaad, spreekt tot ons als mens: ‘Heb ik dat gezegd? Hebt u dit hier gezien?’ Alles vangen wij nu op, elke gedachte, elke universiteit, iedere faculteit, mijn zusters en broeders, ontleden wij thans onfeilbaar goddelijk. En leggen hiervoor en daarna de nieuwe goddelijke universele fundamenteën en kunnen wij weer verder.

Bent u niet bang voor mij? Dat is de bezieling van de ruimte, ik moet mij nog inhouden, of ik laat dit gebouw uit elkaar spatten, zo is de bezieling, de machtige kracht van de ruimte indien u die ondergaat. Ik moet me met geweld remmen en meester Alcar ook en er zijn meesters hier om dit tegen te houden. Als ik zon aanspreek en maan en deze wetten, zoals André dat beleeft, dan barst ons innerlijk uiteen en scheurt ons leven uit elkaar, en toch moeten we voortgaan. Wij moeten kunnen zeggen: ‘Ja, zon, je hebt mij geschapen en gebaard, maar nu heb je niets meer te zeggen, ik ben je aan het vertegenwoordigen. Ik ga je ontleden voor de mens en, je eigen leven is dat, zoudt ge mij dan door uw ontzagwekkende krachten willen vernietigen?’

En dan gaat Moeder Maan al terug, dan zegt ze: ‘Ja, mijn kind, maar mijn straling is zo sterk, en je moet het toch opnemen, je moet toch bezield worden?’

En dan zegt André: ‘Moeder, wees voorzichtig, of mijn bloed gaat over mijn lippen.’

Even denken, in de ruimte komt er rust, en dan sluit de maan, dan sluit die wet de ogen even dicht en zegt: ‘Je hebt gelijk’, en nu buigt zich de ruimte voor de mens, het eigen kind.

‘Dank u.’

De zon is alweer aan het kijken: ‘Wat heb je van mij te zeggen vanmorgen?’

‘Die overgangen, mijn meester, voeren ons dus’, al die overgangen, zegt André, ‘door het groei- en bloeiproces tot de uiteindelijke kern en dan zien wij een nieuw stadium.’

Mensen, als ge nu doodgaat, beleeft ge een uiteindelijke kern voor uw geest en uw ziel en betreedt ge een nieuw stadium. Dus de dood is een nieuw

stadium van evolutie. ‘Magere Hein’, uit ‘Jeus I’, ‘wij hebben van uw paaren, pareltjes, een mooi snoetje gemaakt voor onze Miets’, en dat is waarheid. Trap die leugens onder uw voeten in elkaar, mensen, vaders en moeders, en ge zijt nu kosmisch bezig om bewust te worden. Maar als u die verdoemdheid nog altijd achterna gaat, komt de wil niet tot uitdijning en staat ge machteloos, neen, u bent nog ingeslapen, dus onbewust, u wilt nog niet denken.

André ziet dit alles en beleeft dit alles. Hij kan zeggen: ‘Ook de Almoeder heeft deze wetten moeten volgen. Nietwaar? Wij zagen haar telkens weer veranderen in het begin voor deze scheppingen. Doch dat is de goddelijke ontwikkeling nu voor de mens, voor het dier, voor bloem, plant, al het leven van Moeder Natuur. Door dit veranderen, mijn meester, betrad het leven als ziel, als geest een verhoogd stadium en is ook nu nog op aarde te beleven, want deze wetten zijn in niets veranderd. De mens gaat, dat hebben wij door ‘Het Ontstaan van het Heelal’, door die trilogie beleefd, meester Alcar, vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). Ook dood en leven beleven hun evolutiewetten als harmonische levensgraden.’ De dood beleeft dat, dus de dood is nu al een nieuw stadium, is evolutie, is verdergaan, is ontwaking.

‘Nu de maan stervende is’, wij betreden dus, wij beleven dus het huidige stadium, ‘beleeft zij haar harmonische wet om tot de Albron terug te keren. Dat is nu voor het planetenstelsel het verdergaan in de geest. Is het nu niet eenvoudig, nu wij dit alles beleven? Ik zie die wonderbaarlijke wetten voor mij, mijn meester, en kan ook de levensgraden volgen en ze stuk voor stuk ontleden. Straks moet mij dan het embryonale leven daarvan weer overtuigen, want wij zien dan de zeven opvolgende levensgraden voor dit harmonisch vader- en moederschap in het embryonale stadium terug. Dat wordt iets wonderbaarlijks om dat te zien, en dan sta ik meteen voor de goddelijke werkelijkheid, hoe de mens teruggetrokken wordt voor zijn reïncarneren. En dan zie ik mijn eigen ontwikkeling en kan ik mij daar’, dus in het embryonale stadium, ‘overtuigen van deze goddelijke macrokosmische waarheid, omdat ook mij die harmonische wetten als embryonaal leven werden geschonken.’

We gaan verder.

‘En een meteor beleeft niets anders, mijn meester. Wanneer dit leven uiteenspat, uiteengerukt wordt’, nu hebben we alreeds met leven en dood te maken, ook al gaan wij daar nog niet op in, ‘doordat het stervensproces, dus de nieuwe evolutie nadert, het nieuwe overgaan komt, beleeft ook dat leven deze goddelijke harmonie voor het vader- en moederschap, voor het eigen uitdijen en kan dat leven zeggen: “Mijn taak voor dat leven heb ik nu volbracht.”’

En dan ziet de mens op aarde de stralen van een meteor. Maar kent de astronoom dit verschijnsel nu? Ja, er valt iets, er is iets uit elkaar gerukt, maar

het eigenlijke, goddelijke verschijnsel wil niet anders zijn dan: 'Ik ga tot het Al terug.'

'Dat leven helpt straks het leven', nu komt de geboorte voor een meteor, mijn zusters en broeders, dat leven gaat verder, 'dat leven helpt straks het leven van de Vierde Kosmische Graad verdichten.'

En zal daar weer een plaats vertegenwoordigen om straks in het goddelijke Al de eigen plaats te bezetten als goddelijke meteor, als een goddelijk deel van dit machtige macrokosmische organisme; en heeft ook een ster, een planeet, een zon, het goddelijke uitspannel bereikt. De ruimte vertelt nu al dat we nog verder moeten gaan. Willen we in die meteor de goddelijke kern zien, in een planeet, in een zon, in nevelen en in nacht, in duisternis, dan moeten we die evolutie voor vader- en moederschap volgen om uiteindelijk het Al te betreden, want daar zien wij datzelfde vader- en moederschap als goddelijke zelfstandigheid terug, doodeenvoudig terug, maar nu op de goddelijke afstemming en staan wij voor de Alzon.

Dit zonnetje hier, dat vaderschap bezit en waardoor al het leven leeft, is slechts een klein nietig vonkje voor de Alzon in vergelijking met de Alplaneet als moeder, dat we straks op onze volgende reizen zullen beleven, en betreden wij de Alplaneet voor de Vierde Kosmische Graad. En later staan wij met ons allen in het goddelijke Al en daar zullen wij dan iets beleven dat gij uw ganse leven hier, als u dat nog beleven kunt, zult vergeten, want dat zal de stuwing zijn voor uw menselijk voelen en denken.

'U ziet het, mijn meester', gaat André nog altijd verder, moet u eens horen, wat die arme André te verwerken krijgt, 'zelfs de sterren beleven een dood en verdergaan op harmonische afstemming.'

Dus de sterren en de planeten die beleven een stervensproces en dat is goddelijke rechtvaardigheid. Als ze niet mochten sterven, was het leven werkelijk op een dood punt genaderd.

'En u schreit hier maar en u belkt maar', zegt Jees, 'als u voor uw graf staat en u kleedt zich maar zwart en donker.'

En kunt ge nu begrijpen dat Jees van moeder Crisje toen moest glimlachen toen hij zag dat Lange Hendrik in de kerk stond en meneer pastoor achterna liep en zegt: 'Waarom geef je mij niet een klein spatje van uw zegening? Ik krijg niets, alleen mijn lijk.' Hebt u dat niet gelezen? En is de heilige waarheid. En als Jees door Jozef en André daar een kermistent van maakt, wees dan blij dat het nog mogelijk is, want die armzalige gevoelens moeten uit de maatschappij vandaan. Als u daarvoor ook weer uw hoge zijde opzet, kleedt ge u als een getierlantjind kind aan en hebt ge geen betekenis. U moet onmiddellijk reageren indien het geestelijke fout voor u staat, of ge legt geen nieuwe fundamenten.

‘U ziet het, mijn meester, wat ik op aarde heb mogen beleven als kind, zie ik nu reeds in het universum terug. Dat hebt u mij door de hellen en de hemelen gegeven. Ik zie alles nu waarachtig ontstaan. U ziet het zelf. Zelfs de sterren en de planeten beleven dit en ook al vliegen de stukken en brokken door de ruimte en tot de aarde, toch beleeft dit leven een harmonische wet.’

Wat gebeurt er nu met u als mens wanneer u in de grond wordt gestopt? Dacht u dat u daar heel stil, in rust neerlag? Wat in de ruimte gebeurt, dat dit vaneenscheuren te vertegenwoordigen heeft voor de meteoren – planeten kunnen niet uiteen gescheurd worden – dat is de verrotting in het lijk, want die diertjes die slepen uw organisme weg. Het blijft onder de grond, jazeker. Maar God zegt: ‘Zo gaat het goed, Mijn kindertjes’, want het zijn ook kindertjes, die zorgen nu dat gij aan uw verdere evolutie kunt voortgaan. Want was er geen rotting, dan bleef u ook altijd en eeuwigdurend op uw eigen lijk zitten en kon uw leven zich niet verruimen. Ook dat zijn goddelijke wetten.

André zegt: ‘De dood, voor de aarde dus, mijn meester, en onszelf, is het gereedkomen voor het volgende stadium.’ O, de dood is zoet en heerlijk, want de dood geeft mij ‘vleugelen’, kunnen we nu onmiddellijk gaan dichten. ‘En nu is elke verkregen energie voor de ruimte weer tot de Albron terug te zien, te beleven. En wil zeggen, mijn meester ...’ O, het beeld is ontroerend schoon dat ik zie en sta ik onmiddellijk voor de Christus toen Hij zei: ‘Gij zijt stof en gij zult tot stof terugkeren.’ Hij had er onmiddellijk bij kunnen zeggen, maar hadden de mensen in Jeruzalem niet begrepen: ‘Want uw innerlijk leven zal straks de Albron als moeder vertegenwoordigen. Niets kunt gij vernietigen, ook al wilt gij Mij aan het kruis slaan, gij vernietigt alleen maar uw eigen ik.’

Zo heeft het de Almoeder als Albron, als Allicht, als Alleven, als ziel en geest en vader- en moederschap niet gewild, mens van de aarde. Had de Christus maar aanvaard, dan had Hij nu nóg geleefd. Christus had tien-duizend jaar kunnen leven, Hij had Zijn lichaam, Zijn stoffelijk lichaam vijftienvintig miljoen jaren als tijdperken in stand kunnen houden. Op dertigjarige leeftijd had Hij stil kunnen blijven staan indien gij Hem goddelijk geestelijk had aanvaard en had kunnen liefhebben, dat weten wij.

André zegt: ‘Wanneer het volgende stadium door ons nu betreden wordt, mijn meester en mijn broeder Zelanus, zijn de fundamenteen daarvoor reeds door de ruimte vastgelegd. Nietwaar, wij leggen de geestelijke fundamenteen voor ons geestelijke bestaan in het leven aan Gene Zijde en op aarde. U hoort nu dat ik ook úw leven kan volgen, ook al leef ik nog op aarde en hebt gij reeds, mijn meester en meester Zelanus, de sferen van licht bereikt.’ Is dit geen wonderbaarlijk één-zijn? ‘Hierdoor kan ik dus mijn vergelijkingen maken ten opzichte van uw leven, doch hiernaast die van de macrokosmos en

ben ik als een geestelijke persoonlijkheid ook kosmisch verantwoord, want de God voor al dit leven spreekt nu door mijn gevoelsleven. Ik ben één, ik ben in deze aanraking, het leven wil beleefd worden. En ook de nieuwe wereld bezit weer', die nu daaruit voortkomt, 'de goddelijke harmonische wetten. Immers, wanneer ik nu niet in harmonie ben met mijn eigen oneindigheid, roept de wet voor de liefde', en dat is voor al de mensen op aarde, 'mij het halt toe en dwingt mij om mij die harmonische liefde eigen te maken, of ik kom nu geen stap verder.'

Als u dus weigert de liefde te begrijpen van de andere mens die het zachter en anders kan en zal doen, dan staat ge ook stil en op een dood punt, leren wij u. Snauwen en grauwen ... Ik heb u in al die jaren, al die honderden lezingen heb ik u niets anders mogen en kunnen geven dan de fundamentjes voor uw eigen karakter. Maar drong het tot u door dat diezelfde fundamentjes voor uw karakter universele, goddelijke, ruimtelijke betekenis hebben? Als u weigert zacht te zijn, welwillend te voelen, u weigert nota bene thans het moederschap te beleven en u zegt: 'Wat kan mij dat schelen?' maar mijn God, mijn God, mijn God, wat blijft er van uw innerlijk leven voor al deze kosmische wetten en harmonische zelfstandigheden nog voor u als mens over? Waarvoor leeft gij nu? Wat is het doel van het leven op aarde voor u als mens, als vader en moeder? Gaat u dat nu een klein beetje voelen? Dan zijn wij reeds tevreden, dan zijn wij gelukkig, 'omdat gij bij mij hoort, omdat gij van mij bent', zegt meester Alcar en zeggen de meesters.

'Ik kan niet gelukkig zijn', zegt de Christus, 'indien gij niet wilt wat Ik wil, want Ik ben één met de Vader van u en van Mij.'

Zoveel zit in die Kosmologie. Alles omvatten wij, alles, alles, alles; voor ziel, voor geest, voor het licht, voor uw liefde. Hebt ge al geestelijk lief nu? Door een snauw, een grauw, het niet-willen ... Hoe wilt ge geestelijke, ruimtelijke liefde beleven? Ja, gij wilt gelukkig zijn, maar u hebt er niets voor over. U doet het nog niet. Als u stoornissen beleeft, is het uw eigen schuld. Is dit goddelijk? Is die Bijbel goddelijk nu? U kunt er niet aan ontkomen.

André kan tegen ons zeggen: 'Ja, maar ik ben er nog niet eens. Ik heb zo ontzettend veel te vertellen, mijn meester, en ik ben dankbaar dat de bron zelf zegt: "Nu eerst dit woord en dan mij en dan die graad", of ik zou in deze ruimte als mens bezwijken.'

Christus zei immers: 'Wij zullen al deze goddelijke eigenschappen moeten overwinnen, dat hebt u mij op Golgotha laten zien, of wij zijn niet in staat om God volgens Zijn harmonische wetten te vertegenwoordigen. Maar het is wel mogelijk, want het universum gaf mij alles.'

Dit is dan ook de waarachtige opstanding waarover Christus heeft gesproken, maar door de Bijbelschrijvers en de latere mens volkomen werd mis-

maakt. Want ze keken alleen maar naar dat graf en hebben er zelf iets anders voor gemaakt. Ze hebben het makkelijker willen maken en juist door dat makkelijker maken, is het verkeerde zien, het verkeerde voelen, de disharmonie voor de opstanding in de mens ontstaan. Weet u wat ervan over is gebleven, van de goddelijke opstanding in de mens? Het laatste oordeel. En dat is nu alles.

André kan hier zien: 'Dat gij en ik', zegt hij, 'kunnen opstaan telkens weer en dat de ruimte mijn leven, mijn ziel en mijn geest, mijn persoonlijkheid zal bezielen en dat dit opstaan niets anders wil zijn dan het uiteindelijke te beleven voor een nieuw vader- en moederschap.' Ach, ach ... 'En ik ben er nóg niet', zegt hij. Voelt u dat het zo is?

'Ik ben er nog niet, mijn meester, ik moet meer volgen en beleven, de ruimtelijke bezieling stuwt ook mij en u voort. Het wonderbaarlijke dat ik nu onderga, is, dat een (on)bewuste vonk van God toch in alles die harmonische wetten kan opvolgen en zich kan eigen maken en dat moet het kind van Moeder Aarde weten, want op aarde is de mens verdoemd. En dat zeggen mij nu de wetten van de ruimte.

Nu zie ik mijzelf op aarde terug, mijn meester. Hoe moet ik dat leven beleven, ik zit vol met goddelijke wijsheid en wellicht kan ik het niet kwijt. Hoe wil ik dat alles dragen als mens?

En ik zie dan en ik weet dan: waar de mens zich ook bevindt, hoe de mens zijn eigen leven ook beleven wil en wat hij ook doet, hij zal nooit in staat zijn om het goddelijke harmonische plan te vernietigen, ook al slingert hij miljoenen kinderen terug in het goddelijke aangezicht. De wetten zelf zullen daarvoor waken en zullen wij op aarde leren kennen. Maar ik zal het aan de kinderen van Moeder Aarde doorgeven: de goddelijke scheppingen willen zélf verder en zijn niet te mismaken.

De ziel van de ruimte gaf deze wetten door aan de geest en de geest heeft ze mogen verstoffelijken.' Hoort u dit? 'En dat is voor heel de natuur op aarde, dier en mens. Géén vonk van God kan eraan ontkomen. En dan zie ik opnieuw, mijn meester, dat kosmische harmonische wonder en wil zeggen: het één-zijn voor de mens met God. Het is de afstemming te beleven en te aanvaarden, en dat worden nu de openbaringen voor de mens. Het is het beleven van en voor het volgende stadium als een levensgraad om voor de mens die evolutie voort te zetten, dat alleen en alleen, en altijd weer alleen door het vader- en moederschap mogelijk is. Als mens zijn we dus God zelf.'

'Ik ben een godheid!' kan André thans uitroepen.

En heel de ruimte, al de sterren en de planeten, en de mens die het aardse leven heeft verlaten en nu op weg is om Zijn goddelijke harmonie te leren kennen, de mens die goddelijke colleges van de meesters ontvangt, kijkt in

zijn ogen en zegt: ‘André ...’, en staan stil en buigen, leggen de handen over hun borst, koningen en keizers en die het kosmisch bewustzijn bezitten, ja, niet die van de aarde, maar koninklijke persoonlijkheden met een ruimtelijk bewustzijn buigen zich voor dit kind van Moeder Aarde en zeggen: ‘Had ik uw taak maar. Maar wij zullen u bezielen, want wij weten dat gij het zijt. Geef dit door, meester André-Dectar, want Moeder Aarde en haar kinderen willen ontwaken. Moeder Aarde is moe van al dat geslagen worden, dat domme denken, dat halsstarrige weigeren om te willen beleven die ruimtelijke liefde.’

De mens zegt: ‘Ik moet u niet, ik wil het niet, dat zijn gekken, dat zijn dwazen’, en in de ruimte is het zichtbaar bewust geworden en verstoffelijkt, maar de mens wil nog niet denken. En hoe zijn nu de mensen aan Gene Zijde die ook op aarde hebben geleefd als vader en moeder? Kijk nu eens in de ogen van een geestelijk bewust moeder uit de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer. Dat heeft André beleefd. Hoe bent u dan?

‘De ziel van de ruimte gaf mij al dit zien en beleven, mijn meester, en kan ik dus verdergaan. Wij hebben alles, in de ruimte is dit alles harmonisch ontstaan. De ruimte zet dit leven harmonisch voort, is eeuwigdurend bewust, er kunnen geen stoornissen ontstaan. En dit alles is maar één wet en is nu uiteindelijk: liefde.’

En wat zeggen nu uw astronomen? En dan babbelen ze, die geleerden, die professoren: ‘Ja, we hebben nog wel tijd, nog wel even tijd.’

Maar straks stort dit in en dan is er geen lichtje meer. En dan heeft de zon de eigen faculteit verstoffelijkt en verspeeld en dan valt er duisternis en dan bevriest alles. Dan bevriest alles. U bent zon, ú bent als mens thans het levenslicht van de ruimte. Ik zie uw licht, ik zie uw dazen, ik hoor u spreken. Ik hoor en zie het onbewuste gepraat van die geleerden. En wij kunnen nu zeggen: ‘Als ú er niet meer bent, mens der aarde, vader en moeder, dan zal de zon zichzelf verduisteren en zeggen: “Mijn taak is volbracht”, want gij zijt uit de zon en de maan ontstaan.’

Als u er niet meer bent, kan het universum gaan inslapen. Maar dan bevindt zich de mens op de Vierde Kosmische Graad en kan het leven verder – ik moet al ophouden – wij komen tot dat uitdijen, tot dat één-zijn en hebt ge te aanvaarden en kunt ge aanvaarden en beleven en vaststellen voor uzelf: de astronomie moet nog aan stoffelijke fundamenteën beginnen.

Men heeft nog geen geestelijke fundamenteën, of men kende de maan, men kende de moeder, men kende het vaderschap voor de ruimte, mijn zusters en broeders. En wat weten zij nu van ruimtelijke fundamenteën af? En nu spreken zij: ‘Ja, we hebben nog even tijd, maakt u zich maar niet angstig, mensen. Straks is er geen licht meer en lost dit universum op.’

Dacht u waarlijk dat wij die mensen vanuit onze bewuste werelden niet beluisterden? Wanneer u in de eerste sfeer leeft en u bent daar één met de ruimte, met uw geestelijk leven, en u kunt zich één maken met de stoffelijke kosmos, wanneer wij daar rondwandelen en we zijn één met de aarde, hoe de mens zijn taak heeft, (dan) denkt de mens in de sferen van licht, en horen wij de dominee, de godgeleerde, wij horen de astronomen, de psychologen, en dan is ál dat leven krankzinnig en onbewust, alleen de mens die er niet aan doet is de bewuste van geest en vermoordt God niet.

Dus wij moeten aanvaarden dat elk woord van die theoloog, die dominee, die meneer pastoor, of hoe ze ook heten deze zielen, onwaarheid vertellen indien het gaat over goddelijke realiteit. En wij lopen in deze duisternis en hebben te aanvaarden. Maar langzaam gaat de mensheid vooruit.

Wanneer zij echter zeggen: 'Doe goed en breek niet af, besteel uw mens niet', hebben zij ook een goddelijk fundament. En haal dat er nu uit en leg het naast de uwe, die door deze kosmologie is opgebouwd en ge zijt eeuwigdurend gereed om uw goddelijk leven te vergeestelijken en te verstoffelijken en vanzelfsprekend voort te zetten. Ge zijt nu zeker van uzelf, voor u en de uwen, indien ze met u meegaan. Indien u het geluk reeds bezit als man en vrouw dit tezamen te ondergaan, is uw kus ook waarlijk eeuwigdurend vriendschappelijk, broederlijk, zusterlijk, vaderlijk, moederlijk, geestelijk, ruimtelijk, goddelijk.

Tot zover ... Ik ben er ineens uit. Meester Alcar zegt: 'Stop.'

Mag ik u danken voor de schoonheden van Moeder Natuur? Verwent u ons niet een beetje? Laten wij dan dit zeggen, André en ik, wij moeten nu, wij moeten de sferen, wij moeten de ruimte voor meester Alcar en de meesters vertegenwoordigen en vertolken, wij doen altijd ons best en laten niets komen aan deze bezieling, integendeel. Weet u het nu? De God van al het leven zal op deze morgens kunnen en willen spreken en u zult Hem kunnen beluisteren door het instrument van de meesters: André-Dectar.

Maak van uzelf verruiming. Word nu eindelijk eens werkelijk zacht, begrijpend, liefdevol, bewust liefdevol. Leer nu een nieuw fundament te bouwen, maar sta op eigen benen. Klamp u niet aan het andere leven als mens vast. Gij zelf zijt een universele goddelijke zelfstandigheid. U bezit alles. Laat u nu niet meer dragen. Handel zelf, laat uw wil uitdijen en gij bezit het koninkrijk van deze wereld en het hiernamaals en vanzelfsprekend bovendien de Vierde Kosmische Graad, en nu verder ...

Ik heb al gezegd, tot zover.

Tot zover.

Het uitdijende heelal voor de mens – deel 1

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

U hebt verleden door de lezingen gehoord, gevoeld en beleefd: de Albron, de Alziel, de Algeest, de Alvader en de Almoeder. Wij gingen door de splitsingen van dit universum naar de stoffelijke wetten, keerden terug. Wij gingen naar de harmonie voor vader- en moederschap; u hebt de laatste reis beleefd dat André de wetten zou verklaren en hij door de Albron werd bezielde.

Vanmorgen ga ik met u onmiddellijk beginnen om u het uitdijende heelal te ontleden opdat gij zult zien hoe de mens, door zijn ziel, door het leven van God voor Moeder Natuur, het dier, innerlijk en uiterlijk uitdijning krijgt en dat God dat tot verstoffelijking, tot vergeestelijking heeft gevoerd door het universum, zonnen, planeten en sterren.

De kosmologie voor uw leven voert u terug naar de wijsgerige stelsels – zoals ik u heb verklaard – maar niet alleen dit, de karaktertrekken voor de mens die de ‘vleugelen’ krijgen, het Koninkrijk Gods, de uitstralingswetten van de ruimte, dat u aanstonds duidelijk zal worden wanneer wij deze eenheid ondergaan en daarvoor de fundamenteen leggen voor de aarde, voor uw vader-, voor uw moederschap, uw geest en hierna achter de kist (voor) de astrale persoonlijkheid. Ik verbind u onmiddellijk met het uitdijende heelal voor de mens en staan we stil, telkens zal ik u die wetten verklaren, de kosmologie voor uw leven.

‘God als het uitdijende, stoffelijke heelal.’

André heeft zijn bezieling gekregen en meester Alcar kan zeggen: ‘Wat is nu verruiming en wat is uitdijning? Wat is bewustwording, ontwaking voor deze ruimte, mijn broeders? Dat is’, zegt meester Alcar, ‘nu te beleven en kunt gij uw leven en bewustzijn aan testen en toetsen; u kunt het zien, u kunt het ondergaan. Al het leven opent zich voor uw vader- en moederschap, dat we hebben gezien.

Maar wat zullen wij aanstonds ontmoeten, meester Zelanus, bent u één om ons daarmee te verbinden?’

André zijn leven wordt vrijgelaten door het goddelijke Al en nu krijg ik, als de eerste adept van meester Alcar en de hoogste meesters, het woord, de inspiratie, ik kom één met het goddelijke Al. En nu kan het universum zeggen: ‘Door de eenheid van zon en maan beleven wij nu andere wonderen, mijn meester. Die kan ik u onmiddellijk verklaren en gij zult het vader- en moederschap, de harmonie, de rechtvaardigheid, de elementale wetten, het uitdijen ondergaan. En daardoor zien wij dat elk stelsel voor dit organisme een eigen plaats heeft ontvangen.

Door deze eenheid van maan, zon en sterren beleven wij nu andere wonderen, waardoor wij het uitdijende heelal kunnen volgen en beleven. En eerst nu, mijn meester, wordt ons duidelijk dat elk atoom en elke levensvonk een ontzagwekkende ontwikkeling heeft moeten volgen voordat de stoffelijke en de hoogste verdichtingsgraad voor dat leven was bereikt. Het astrale heelal heeft zich daarvoor gesplitst en dat werd nu de stoffelijke macrokosmos. Bovendien hebben wij gezien, dat dit volgens de wetten van God, van leven en dood, de wedergeboorte, zou geschieden. En niets, mijn meester, kon dit goddelijke proces verstoren. De harmonische wetten hebben wij kunnen volgen en moesten wij aanvaarden. De Albron waakte over al dit leven.

‘Toen echter de stoffelijke openbaringen zichtbaar werden, begon de ruimte aan de eigen verdichting, de eigen evolutie stond reeds vast, en werd dit universum een eigen zelfstandigheid; dat wij als mens zouden ontvangen en moeten ondergaan, wilden wij tot God kunnen terugkeren. Elke beleeft dit goddelijke wonder nu, mijn meester, als verdichtingswet. Door het embryonale begin zijn wij tot het eigen ontstaan en het verdichten gekomen. En Moeder Maan zorgde voor het zieleleven en het eerste lichamelijke geboren worden voor onze ziel, waarna de bijplaneten volgden en waardoor wij Mars konden beleven om ons stoffelijke en innerlijke leven te kunnen voortzetten.

Maar waarom, vraag ik nu, mijn meester, hebben maan en de aarde het menselijke wezen moeten vertegenwoordigen? En waarom kregen zij het moederschap en die taak in handen? Mijn leven moet aanvaarden dat deze planeten een eigen wereld vertegenwoordigen en die evolutie ten opzichte van de ziel als mens zouden bespoedigen. Ik zie deze wetten en straks zullen wij ze leren kennen, omdat dit regelrecht tot de Vierde Kosmische Graad voert. Eerst dan beleven wij de uitdijingswetten voor ons leven en de kosmische levensgraden voor onze godheid waarop wij afstemming hebben, waarvoor wij leven en onze doden, miljoenen stervensprocessen hebben te ondergaan. En daarenboven heb ik nog te aanvaarden, dat elke macrokosmische wet of levensgraad juist door de mens en het dier en het leven van Moeder Natuur wordt beleefd en waarvan hij zich de wetten, de mens dus, ik, gij en mijn broeder André, als wedergeboorten moeten eigen maken en wij die wetten, zoals de ruimte ze heeft moeten verdichten, voor onszelf zullen vergeestelijken en verstoffelijken.’ Dat is voor ons, dat is voor al het leven het uitdijende heelal. ‘Hierdoor stond vast dat ook ons menselijke bestaan zou uitdijen, zou evolueren en volgens de wetten van het universum verruiming krijgen. Het leven zal hierdoor ontwaken, mijn meester, en dat wordt straks ons verkregen bewustzijn.’

‘Is dat juist’, vraagt momenteel, op dit ogenblik meester Alcar tot zijn

adept van de aarde, André-Dectar, Jeus van moeder Crisje, die nu één is met de ruimte, die een macrokosmisch bewustzijn heeft ontvangen, vraagt de meester, meester Alcar, 'ten opzichte van het Al', aan Jeus van moeder Crisje. 'Is dat juist, André?'

En dan kan André zeggen: 'Ja, mijn meester, ik heb dit alles leren kennen, ik zie het, ik ben één met deze scheppingen van God.'

'Is uw leven één met deze wetten?' zegt meester Alcar thans.

Dus indien hier nu Jeus zou bluffen, hij zou zeggen: 'Ik ben één en ik leef in deze ruimte, de sterren en planeten, uitdijingswetten, de harmonie, de rechtvaardigheid, de elementale eenheid voor ziel, geest, innerlijk leven, vaderschap, moederschap en de persoonlijkheid kan nu tot mijn leven spreken', en het zou niet waar zijn, dan zal het instrument van de meesters op dit ogenblik bezwijken.

Jeus zegt: 'Ja, meester, ik heb dit alles leren kennen.'

'Is uw leven één met deze wetten? Zo, ga dan verder.'

En André is gereed en zegt: 'Ook de planeet Mars, mijn meester, stond geen seconde te ver verwijderd van het vaderschap, zon.' En dit is een goddelijke wet. 'De ontwikkeling voor ons menselijke bestaan, mijn meester, zal ons daarvan overtuigen.' André zet punten, uitroeptekens onder elke goddelijke levenswet van de ruimte.

'Die diepte is te beleven en te peilen, mijn meester. Omdat wij als mens de macrokosmische levenswetten in handen zullen krijgen en die bewustzijnsgraden betreden', is dat dan niet het uitdijingsproces voor u, voor het dierlijke leven en voor het leven van Moeder Natuur? 'Hierdoor kwamen wij van ziel tot ziel, van gevoel tot gevoel met de ruimte tot eenheid en kan thans het leven tot mij spreken. Daarna kwamen wij voor het eigen maken te staan, mijn meester, en begonnen wij aan onze macrokosmische evolutie.

Dát echter heeft ons behoed voor stoffelijke stoornissen, mijn meester, en gingen wij verder omdat wij zo-even de harmonie voor elke levensgraad mochten peilen, mochten zien, mochten ontleden, en waarvan wij ons de wijsheid konden eigen maken.

God legde', zegt André, 'echter in elke vonk van Zijn leven deze harmonie en de kracht om uit te dijen, om te evolueren, om Hem later in het Al te kunnen vertegenwoordigen. Wat ik nu waarneem, mijn meester, dat is het embryonale stadium voor elke planeet. Volgen wij deze wetten als levensgraden, dan beleeft uw persoonlijkheid het uitdijende heelal. En zie ik straks op aarde wanneer ik voor mijn karakter sta, zie ik dat terug en kan ik zeggen: "Geef aan mijn karaktertrek ruimte, licht, leven, vader- en moederschap. Laat mijn leven uitdijen", en dat kan ik alleen wanneer ik Golgotha betreden wil en mij kan buigen voor de Messias.

Maar', zegt André, 'als een geestelijke stoffelijke gebeurtenis zal ik me deze wetten eigen moeten maken, want de maan schiep embryonaal leven voor de ziel, maar de planeet zelf volgde haar leven en verruiming op en al het andere leven bleef niet ten achter omdat wij dat ons eens eigen zouden kunnen maken, en is het uitdijen voor de macrokosmos, voor elke cel van God als stoffelijke en geestelijke vonk.

Voor de maan was dit het hoogste stadium, door de ziel als mens en het andere leven beleefd; het visstadium voerde ons naar het uiteindelijke stadium. Aldus, mijn meester, in het embryonale bestaan, in de wateren zijn wij begonnen. Wij kwamen aan het einde voor de maan', die nu stervende is, 'en betraden het visstadium, dat de wetenschap reeds op aarde heeft te aanvaarden. Want de bioloog', zegt André-Dectar, 'is nu reeds zover en krijg ik als ik terugkeer straks gelijk.

Op de planeet Mars echter, mijn meester, heeft dat uitdijingsproces zich verruimd, verdicht. Dat is een gestalte, een zelfstandigheid geworden. Verruiming is er voor al het leven. U ziet het, elke planeet dijt uit, maar ook deze ruimte dijt uit.

Het leven kreeg door het vader- en moederschap die verruiming in handen, dat zien wij nu verdicht, en als verschijnsel. Door leven en dood leggen wij thans de wetten van God voor ons eigen leven vast; door leven en dood. En die ziel als mens, mijn meester, maakt zich de goddelijke wet eigen. Een allesoverheersende wet wil – voor al deze ruimten, sterren en planeten – uitdijen.' En door het vader- en moederschap, dat we hebben leren kennen, is dat mogelijk. En nog is dat op aarde te zien, te beleven. Elk insectje, elke stof bezit de goddelijke eigenschappen, is vader en moeder, is ziel, geest en leven van Zijn leven, gevoel van Zijn gevoel. Want wij beleefden geen narigheid, geen stoornissen in deze ruimte.

'Dit uitdijen was niet te storen, mijn meester, dit is het terugkeren tot God, en van disharmonie is hierin geen sprake.

De vierkante meter toen de maan begon en zij aan haar leven gestalte gaf, zij haar vader- en moederschap, haar ziel dus, mijn meester, als goddelijke afstemming haar ziel ging verdichten en haar geest naar voren kwam, die vierkante meter in het begin van de schepping dijde uit tot een wereld, zo machtig zoals nu Moeder Maan is. De cel groeide uit tot het menselijke en de planeten verruimden zich en dijden uit tot gigantische lichamen.' En zijn alleen geschapen voor mij en u, voor het dier, de gevleugelde soort, en het leven van Moeder Natuur.

'Doch ook het innerlijke leven verruimde zich, mijn meester, het innerlijke leven, de geest kreeg gestalte. De ziel als de cel van God, de goddelijke vonk, verruimde zich door de geest. En dat verkregen bezit als mens te zien op

aarde, mijn meester, is de mens als ziel, als stof en als geest en zie ik in een hond, in een kat, in een gevleugelde diersoort. Ik zie het bij de bloemen, ik zie het in de wateren terug, want gij hebt voor mij die reizen voor 'Het ontstaan van het heelal' reeds gemaakt en die boeken bevinden zich reeds in de handen van de mensheid.

Dit zijn de wetten, mijn meester, die ons zeggen dat wij zegevierend', hoort u dit, mijn zusters en broeders, wat André zegt? 'dat wij zegevierend dit ontzagwekkende organisme als planeten en sterren en zonnen uiteindelijk door ons eigen uitdijen zullen moeten overwinnen. God legde dit in onze menselijke handen', en wij vertegenwoordigen Hem, wij zijn dus Goden. 'De ruimte dus als heelal waarin wij leven, heeft deze wetten ontvangen en gaf ze aan de menselijke gestalte als kind van God door. De macrokosmos groeit, dijt uit, bloeit en verdicht zich, zonnen en sterren dijen uit voor de eigen bewustwording', om de mens te dienen.

'Macro- en microkosmos, kosmisch bezien, mijn meester, is elke vonk van God geboren om een eigen ruimtelijke bewustwording te verkrijgen, omdat ook God die diepte bezit', of wij hadden dit niet herkend. 'Wat dus het embryonale leven op de maan voor dat stadium te aanvaarden en te beleven kreeg, mijn meester, is direct op goddelijke afstemming geschied.

Op de maan beleefden wij onze eerste levensgraad als embryonaal bestaan', gaat André, Jees van moeder Crisje verder. 'Miljoenen jaren heeft het echter geduurd voordat wij het visstadium konden betreden en verlaten, doch op dat ogenblik stond de nieuwe wet, was er een nieuw lichaam voor ons gereed en dát is nu de uitdijng.

Dat is het uitdijende heelal voor de mens, want de mens ging', zegt André-Dectar thans, 'vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Of moeten wij soms aanvaarden dat een God van al het leven onrechtvaardig is en dat oerwoudkind daar laat zitten in duisternis en koude, in nacht, mist en narigheid? De geleerden op aarde (in 1952) noemen dit de rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), mijn meester. Ik ken nu de levenswetten voor het menselijke organisme en dat zijn de zeven overgangen die wij nu zien in deze ruimte, als planeten zijn ze ontstaan, waarvan Moeder Maan het Albewustzijn bezit. Waar de geleerde naar kijkt door zijn kijker en niet weet dat de maan haar taak voor dit ogenblik en tijdperk heeft volbracht.

Het is tevens de geestelijke ontwaking en de stoffelijke zelfstandigheid voor deze macrokosmische ontwikkeling.' Hoor nu eens wat die André zegt. 'Het is alles, omdat dit het terugkeren tot God is en miljoenen tijdperken, mijn meester, heeft geduurd. Maar we zijn één. Ik ben één van ziel en gevoel door mijn liefde om te willen dienen, om de mensheid het geluk te schenken van

Christus en God, ben ik thans bezielde en beleef ik deze goddelijke eenheid.

Intussen veranderde ons denken en voelen, onze persoonlijkheid op aarde, mijn meester – indien ik mij even op de aarde wil instellen, op mijzelf als ik morgen ontwaak – waardoor wij het uitdijen op een andere wijze zien en nu in handen ligt van de mens.’

André haalt even slechts adem en dan zegt hij: ‘Voor het universum is dit evolueren niet anders, mijn meester, al deze macrokosmische vonken beleven eenzelfde wet, eenzelfde zelfstandigheid, ook al zijn die planeten, zonnen en sterren, nevelen; de wetten van God, door deze levens ontstaan, werden mens, werd het dier, werd het leven van Moeder Natuur. In elk insectje vinden wij de goddelijke eigenschappen terug en kunnen we straks vaststellen, maar dan staan we voor moederdier, vaderdier, voor de wijsgerige stelsels van Socrates, van Plato en dan kan ik de heren, de geleerden van die universiteit colleges schenken, mijn meester, ik zal ze het universum als zelfstandigheid, als licht, leven, geest, vader- en moederschap, rechtvaardigheid en harmonie verklaren en menselijk voor de mensheid, voor man, vrouw en kind ontlede.’ Dat is die kleine Jezus van ’s-Heerenberg.

‘Voor ons werden het eigenschappen. Hier in de ruimte zie ik nu welke eigenschappen de planeten bezitten, en waarvoor de zon als vader aan zijn eigen taak begon. Dit zijn de verdichtingswetten, mijn meester, maar de uitdijingswetten eveneens, als levensgraden voor dit macrokosmische lichaam gezien. En dat machtige macrokosmische lichaam met die miljoenen sterren en planeten ligt in mijn handen en ik kan zeggen thans en naar de aarde sturen, mijn meester: elke verkeerde daad, verkeerde gedachte, uitgesproken over de mens en het leven van God, is de verkrachting, de bezoedeling, de mismaking van uw eigen uitdijingswetten, u staat stil en eeuwigdurend op een dood punt.

De stoffelijke levensgraden komen tot zichtbare werking, mijn meester, en willen baren en scheppen. Waar zich het leven van God, de Albron, de Almoeder ook bevindt’, u gaat maar met ons mee en u ziet al die sterren en planeten, ‘verandert de ruimte. De werking van het organisme wordt groter, dieper. De lichamen krijgen gestalte, kleur, het licht in de ogen, en nu spreekt de planeet door haar eigen uitstraling tot al het leven van deze ruimte. Mijn meester’, zegt André, ‘ik zie het kleurenrijk ontstaan, en voor alles die zelfstandigheid als een eigen persoonlijkheid, de vertegenwoordiging van de Almoeder, de Alvader, de Alziel, het Alleven, de Alpersoonlijkheid, het kleurenrijk Gods. En wij als mens overwinnen al deze machten en krachten, al deze ruimten, mijn meester, omdat God ze, de Almoeder voor ons geschapen heeft.’

Bent u weer beter? (Meester Zelanus richt zich tot iemand in de zaal.) Ziet

u, wij kunnen ons nog onmiddellijk op uw leven instellen, ik kreeg uw gevoel door het Al heen, u hebt goed gedacht in de tijd dat u ziek was. Dat is mijn orchidee van Golgotha voor u ...

André gaat door, hij zegt: 'De planeten die voor het moederproces geschapen zijn, krijgen thans bewustzijn, kracht en uitstraling door de zon toegediend en kan het leven van de ruimte, voor dit lichaam, aan de eigen uitdijning beginnen. Elk leven, mijn meester, zet die krachten in en zet dit proces voort, want elke cel dijt uit en keert tot God terug.'

Dus de mens is een godheid voor zijn uitdijen indien de mens de waarachtigheid van Christus aanvaarden kan, indien de mens rechtvaardigheid bezit, liefde heeft voor het leven van God, of hij staat alweer op een dood punt.

'En dat alles komt tot mij, mijn meester, als mens en dier, als bloem en plant en dat alles is het goede. (In 'Kosmologie I' staat: En dat alles komt ons als mens en het dier, zo bloem en plant ten goede.) Mens en dier ontwikkelen erdoor, maar het stoffelijke heelal is het, dat ons deze mogelijkheden heeft geschonken om ons eigen leven als een goddelijke vonk en een goddelijke zelfstandigheid – ook al leeft de mens in het oerwoud – terug te keren tot het Alstadium, waarin wij het Godenbewustzijn zullen vertegenwoordigen.

Een machtig plan is het, mijn meester, waarmee ik één ben. Het dijt uit en krijgt een evolutie te beleven op macrokosmische afstemming. En nu eerst is vast te stellen, mijn meester, hoe het heelal zichzelf voor stoornissen heeft behoed en zich de uitdijingswetten heeft eigen gemaakt, ik kan eerst nu tot die eenheid komen hoe het universum zichzelf heeft geopenbaard. Het is de zon, de maan, Mars en aarde, die hun eigen banen beschrijven. Maar het is het vaderschap van de ruimte, die mars, maan en de aarde dwingt hun banen te beschrijven voor het vader- en moederschap, om de mens zijn uitdijning te schenken, om de mens dit gigantische lichaam te laten beleven en te kunnen verdergaan door de reïncarnaties, de wedergeboorten, voor de ziel die op God de afstemming heeft en waarvoor de geestelijke persoonlijkheid zichzelf ontleedt en verklaart en aan die zelfstandigheid voor de liefde begint.

De zon is het, als het vaderschap van deze ruimte. Dat hebben wij beleefd en mogen zien, dat hebben wij ontleed voor de Universiteit, mijn meester, van Christus, voor Socrates, Plato, Jung en Adler, voor al de psychologie, al de psychologen op aarde, elke geestelijke faculteit heeft nu het eigen hoofd te buigen voor deze machtige levens; om de afstand van zon en maan en sterren en planeten te bepalen voor de eigen uitdijning, maar terug te voeren in het levende hart van de mens.'

Dit is de reine goddelijke bezieling die tot mij spreekt, die mij stuwt en het vaderlijke gezag van deze ruimte laat beleven en voelen, zodat het leven rondom mij en mijn Vader zijn persoonlijkheid vertegenwoordigt, en de be-

wustwording als een uitstralende kracht, als energie te aanvaarden, te beleven, te ontleden en te verwerken kreeg.

Christus zei op aarde: “Ik en Mijn Vader zijn één.” Nu ga ik begrijpen, mijn meester, dat ik nu één ben met God, voor dít, dit universum. Indien wij de Christus kunnen beleven en Zijn goddelijk Al in ons dragen, zegt elke vonk van God: “Ik en mijn Vader, maar vooral mijn Moeder, zijn in rechtvaardigheid, door de harmonie één van ziel, één van gevoel omdat wij Zijn liefde vertegenwoordigen.”

De zon verruimt zich nu zelf, dijt uit door de ontbrandingskamers, mijn vriend, door de ontbrandingskamers voor het vader- en moederschap, het vergeestelijkte en het stoffelijke plasma, dat nu bewustwording krijgt, omdat ook de zon baart en scheidt en haar en zijn ontbrandingskamers laat uitdijen.’ Moet u eens horen wat André nu beleeft, hij ontleedt nu de zon. ‘Zodat het licht dat door die ontbranding, die stuwing, dat baren, die splitsing weer – zoals God, de Almoeder zich heeft moeten splitsen – tot de halfwakende stoffelijke levenswetten (komt) voor licht, nacht en duisternis, voor het licht in de ogen van de mens, maar het levenslicht boven alles in de geest; en sta ik en staat u en staat de mensheid op aarde voor de uitdijingswetten als levenslicht, op Golgotha en zien wij de Christus.

Thans is het vaderlijke gezag van de ruimte tot eenheid gekomen met het moederschap en zal later menselijk verdicht worden, waardoor de mens als vader, als schepper aan de moeder zijn levenslicht zal schenken, in embryonale toestand, mijn meester, want die is er. En betreden wij, niet alleen voor deze ruimten, maar betreden wij op aarde het kosmische goddelijke geluk van twee mensen, man en vrouw, en wordt er een kind geboren.

Dát hier van de ruimte lééft, mijn meester, in de hartenkamer van de moeder en nu ga ik beleven en zien dat zij het is die deze ruimte in mijn leven vertegenwoordigt, en dat zij mij alleen tot de uitdijingswetten kan brengen, omdat ik voetstap na voetstap haar leven onderga, en nu een ruimtelijke kus is. Liefde tussen de mensen dijt uit indien die kus de waarachtigheid, de rechtvaardigheid, de uitdijingswetten als harmonie bezit van de ruimte. Indien de mens zou weigeren die wetten te aanvaarden en disharmonisch beleeft, is er duisternis en is niet door de God van al het leven geschapen.’

En André kijkt meester Alcar en mij in de ogen en zegt: ‘Mijn meester, de vonk van God krijgt omvang, levensblijheid en bewustzijn, die stoffelijk is, maar uiteindelijk geestelijke uitstraling bezit. Uitdijend is dit wonder tot die ontwikkeling gekomen’, moet u horen, uitdijend is elke vonk van God op macrokosmische afstemming tot deze ontwikkeling gekomen, ‘het is het plan van de Almoeder, maar het is God als vader. Hiervoor heeft God als de God van al het leven zichzelf vergeestelijkt en verstoffelijkt.

En wat nu hierin dus ruimte blijkt te zijn', mijn zusters en broeders, luister nu goed, 'is voor ons als mens op aarde geestelijke en lichamelijke bewustwording, uitdijning.'

Want ik zei het reeds en u hebt door die vier-, vijf-, zes-, zevenhonderd lezingen die u hebt beleefd die uitdijning gezien: vanuit het oerwoud gaan we naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), wij beleven de volkeren der aarde en (de meesters) brengen die openbaringen tot het kind van God en leren het kind van God zich te buigen voor de wetten van Golgotha, de Messias, de Christus, die alleen geest, liefde en leven kan en wil zijn.

'Het is het beeld straks, wat ik zie, mijn meester, voor de aarde en dan bevinden wij ons onder de volken. En dan zal Boeddha, dan zal Mohammed, dan zal elke profeet op aarde zijn eigen hoofd, zijn eigen ruimte in de levensruimte van de Universiteit van Christus moeten neerleggen en neerknielen voor de enige die het bewustzijn heeft en alleen de Messias, de Christus is.

Boeddha, wie bent u? Mohammed? Miljoenen mensen, kinderen van God, willen u volgen en aanvaarden, maar ik ben komende, ik kom ... En dan spreekt de Paulus van de Universiteit van Christus vanuit de ruimte, vanuit het Al, mijn meester, en ik die mij gereed zal maken voor uw voelen en denken, uw bezieling, uw bewustwording, uw persoonlijkheid, zal sterven en dienen om de mensheid dit goddelijke macrokosmische ontzag te geven voor het vader-, voor het moederschap, voor de broeder-, de zusterliefde.'

'Het is een machtig wonder, mijn broeders', zegt André nu tot meester Alcar en mij, maar ik kijk in de ogen van de goddelijke mens, 'waarmee ik verbonden ben en de helderheid is als kristal zo schitterend lichtend, als het zonnelicht voor de dag zie ik deze wetten van God op macrokosmische wijze vergeestelijkt en verstoffelijkt; uitdijingswetten kunnen nu verdergaan. Ik voel dat deze eenheid zich afsluit, mijn meester, ik geef mij aan uw leven over.'

Meester Alcar die zegt onmiddellijk en gaat verder: 'Inderdaad, mijn broeders, mijn broeder André, dit is de goddelijke wil. Dit uitspansel vertoont ons een geestelijk en stoffelijk einde, want dat heeft André ons doen leren kennen. Niet alleen dat de sterren en planeten en al het leven in de ruimte zich ontwikkelt en uitdijt, doch bovendien het gewaad, het gewaad van de ruimte.'

U moet aan uw professoren en astronomen, aan uw Einsteins op aarde eens vertellen of het uitspansel in de ruimte kan uitdijen, dan kunnen ze bij André, Jees van moeder Crisje, kunnen ze colleges krijgen. Dit zijn goddelijke openbaringen, die wij als mens aan de aarde doorgeven en die een goddelijke gestalte zullen krijgen en door heel de mensheid zullen moeten worden

aanvaard omdat dit de goddelijke waarheid is. Dat zegt meester Alcar.

Hij is niet zo boos, ziet u, maar de bezieling die tot ons leven spreekt, eist dat wij elk weefsel, elke zenuw, elke gedachte de volle honderd procent geven en laten doorleven, van de ruimte; dat ons zomaar wordt geschonken.

‘Niet alleen dat de sterren en planeten’, zegt meester Alcar, ‘en al het leven in deze ruimte zich ontwikkelen zal en moet uitdijen, doch bovendien het gewaad van de ruimte dijt uit.’

En mijn lieve mensen, mijn zusters en broeders, dat wordt dus het uitdijen van de ruimte als gewaad. Dat is voor u als mens het lichaam, maar uw geest dijt uit, uw gedachten dijen uit, uw karaktertrekken krijgen voor uw ganse woordenboek geestelijk bewustzijn, kleurenrijk Gods, zoals deze kindertjes die hier die u mij weer hebt gegeven vanmorgen hun kleurenrijk Gods en hun liefde en hun persoonlijkheid uitstralen, dat krijgt het universum ook als gewaad, en toen ontstond de Vierde Kosmische Graad; daar gaan we nu heen. Ja, voorlopig nog niet.

‘Het uitspansel dijt uit. Wat was dat? Is dat nu niet reeds de goddelijke oneindigheid die wij nu moeten aanvaarden en vaststellen en voor de mensheid ontleden? Ook al weten wij dat wij eens deze ruimte zullen verlaten. Wij, maar dat weet de mens op aarde niet, de mens op aarde denkt dat dit reeds het goddelijke heelal is en dat God daar zal zitten en dat hij zal plaatsnemen aan Zijn rechterhand. En dit universum is slechts een vonkje van de universele stelsels, door de Almoeder geschapen. En hoe kijkt de mens van de aarde naar dit universum? Als u toch kosmisch bewustzijn krijgt en u krijgt geestelijke eenheid, uw gevoel wordt opgetrokken met deze stelsels van God, voor al de karaktereigenschappen voor de Albron, dan beleeft u goddelijke oneindigheid. En dan staat u niet in één wereld, maar in miljoenen, waarvan wij’, zegt meester Alcar, ‘mijn lieve André, mijn broeder meester Zelanus, de oneindigheid voor ons zien en die aan de mensheid op aarde zullen doorgeven, en dat is de Kosmologie.

Door het vader- en moederschap’, hebben wij mogen leren kennen en mochten wij vastleggen voor de Universiteit van Christus, ‘verruimde zich dit universum en kreeg de mens eerst zijn oerwoud te beleven indien wij het huidige stadium voor de mensheid volgen en daarna vanuit het oerwoud dus naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). En dat is ontwaking, dat is de bewustwording voor de ziel, voor de geest en de stof, en als kleur, omdat al dit leven van de ruimte ontwaakt voor de mens.

Wij zien de jeugdijaren van dit universum terug. Wij kennen het universum voor de eigen puberteitsjaren. Wij zien dit universum wandelende, kruipende, het kan nog niet lopen, het kan niet gaan. Maar langzaam kwam de wandeling voor het universum tot stand en beschreef een planeet, be-

schreef de zon een eigen baan; waarnaar de astronomen zoeken en de wetten nog niet kennen.

Betreden wij nu het huidige stadium voor dit universum', zegt meester Alcar, 'zijn die kinderjaren reeds voorbij. Maar willen wij menselijke berekeningen maken, dan is vast te stellen op dit ogenblik hoe oud de ruimte is, want dat is aan al dit leven te zien.'

De geleerden van u – is dat niet zo, mijn zusters en broeders? – die zeggen: 'Ja, de schepping is misschien miljoenen en honderd miljoenen jaren oud.'

Wij kunnen op de seconde de tijd berekenen hoe oud het universum is, hoe oud een planeet is, hoe oud een zon is, hoe oud het uitdijende heelal is, hoe oud het vaderschap, hoe oud het moederschap is. Dat is nu te zien en te beleven, zodat wij pertinent door de goddelijke rechtvaardigheid en de werkelijkheid voor ons zien hoe dit alles tot de eigen uitdijing is gekomen voor de mens, voor de mens.

'Maar later', zegt meester Alcar, 'komen wij tot deze wetten te staan en dan dalen wij erin af en zien wij de persoonlijkheid van elk ding. Wij weten dan, dat ook de ruimte een gewaad heeft gekregen en dat dit gewaad scheidt en baart, dat het uitdijen is voor al het leven, voor al het goddelijke plasma.'

En hierdoor reeds, mijn zusters en broeders, weten wij voor de ruimte dat deze ruimte, dit universum, een ander universum heeft moeten scheppen, omdat dit het goddelijke Al nog niet is, en betreden wij straks de Vierde Kosmische Levensgraad.

André zegt nu reeds, en zag, dat deze ruimte een stoffelijk en geestelijk einde laat zien.

'En dat is waar', zegt meester Alcar, 'want elke ster en zon, planeet bereikt één's het volwassen stadium en zal dan verdergaan. Indien ge nu een meteor door de ruimte ziet vliegen en de lichtstralen die weerkaatsen de aarde en de astronomen zeggen: 'Daar heb je weer een komeet', is dat het stervensproces, het evolueren, dood en leven, maar het verdergaan, de reïncarnatie voor een ster, een meteor. En is de verruiming, het uitdijen, want het nieuwe leven heeft nu contact gekregen met de Vierde Kosmische Graad. Zo dijt het leven uit, André, mijn broeder meester Zelanus, want elke ster en zon, planeet bereikt eens het volwassen stadium en moet verdergaan om te baren en te scheppen. En dat is voor de mens de overwinning van dit universum, en dat is goddelijk wettelijk bepaald door de planeten en de sterren. Zij hebben deze verstoffelijking en vergeestelijking gekregen om de mens terug te voeren naar het goddelijke stadium. Zoals ook wij mensen het beleven, en het dier, bloem en plant; voor elke cel van God zijn deze wetten berekend en geschapen. Wat voelt men op aarde van dit alles?' zegt meester Alcar.

'De geleerde weet dat het uitdijende heelal hem tot een onmetelijkheid

voert. Wij kijken echter hierachter omdat wij de levensgraden kennen, de verdichtingen hebben gevolgd en vóór alles: het vader- en het moederschap. Voor de astrale persoonlijkheid als mens is dat tevens mogelijk en leert de mens zichzelf achter de kist kennen.

We beleven nu graad na graad, mijn broeders, wereld na wereld voor de uitdijingswetten', voor dit universum, voor de mens, het dier en Moeder Natuur, 'wij zien hoe de centrale bron dit alles geschapen heeft', dat is de Almoeder, 'maar hoe wet na wet die verdichtingen onderging en staan wij voor een geestelijke en stoffelijke openbaring. Wat wij hierna zullen beleven is het ontstaan van al het leven; het andere leven, een nieuw tijdperk.

En dat kan de heer geleerde aanvaarden op aarde, mijn broeders, omdat hij op aarde de verstoffelijking van en voor zichzelf voor zich ziet. Maar nu hij de ziel als de astrale persoonlijkheid nog niet kent, staat hij machteloos en loopt hij zich voor dit universum te pletter. God schonk ons ...' En dit nu, mijn zusters en broeders, komt een goddelijk gebod vanuit de ruimte tot meester Alcar, en zegt hij, wij hebben het voor de Universiteit van Christus thans vast te leggen en de mensheid: 'God schonk ons door Zijn uitdijende levenswetten en levensruimten het terugkeren tot het bewuste goddelijke Al.' En dit is een gebod, voor het eerste deel van de Kosmologie voor dit universum, als uitdijingswetten voor de mens. 'Dat zegt niet', zegt meester Alcar en vliegen wij met ons drieën de ruimte in, 'dat zegt niet dat de mens verdoemd kan zijn, hier is geen laatste oordeel te beleven, hier staan wij voor een goddelijk gebod dat uitdijt en achter de kist leven heeft, ziel heeft, geest bezit, een gevoelsleven kent, dat een machtig gewaad draagt, dat de liefde bezit van de Messias en dat zich kan buigen voor Golgotha en een uitdijning krijgt als de opstanding voor al de levenskaraktertrekken die de Almoeder bezit en aan dit universum heeft geschonken.'

André kijkt in de ogen van zijn meester en meester Alcar zegt tot hem: 'Stilte, mijn vriend, mijn broeder, wij komen nog tot uitbarsting, maar nu nog niet. Beheers u, André, of de wetten van de ruimte zullen u doen uiteenspatten, kunnen wij niet verdergaan. We hebben ons te concentreren om ons hier in deze ruimte, in dit uitdijen staande te kunnen houden. Hoe zouden de goddelijke meesters over ons denken? Het is de kunst nu om rustig te kunnen denken en de wet in u op te nemen, uw hartenkamer open te zetten en het levensbloed van de ruimte te willen aanvaarden, te willen beleven, of wij krijgen geen goddelijk contact.

God schonk ons deze uitdijingswetten als levensruimte voor Zijn eigen terugkeren, om dit lege dat wij hebben leren kennen te vullen. En dat is de mens, dat is het gevleugelde dier en dat is het kleurenrijk, de kindertjes van Moeder Natuur. En dat hebben wij, dat hebben Dante, Mohammed', moet

u horen wat er nu komt, 'elke sekte op aarde te aanvaarden', want dit is de Universiteit van Christus.

Door de uitdijingswetten krijgt het innerlijke leven deze evolutie te beleven en kan de ziel zich de wijsheid eigen maken. Hierdoor krijgen wij ons uiteindelijke doel in handen en dat is dan het einde van de aarde, maar dan betreden wij de sferen van licht. En dat spreekt voor al het leven van God. Het wil zijn dat we Hem – dat spreekt toch wel vanzelf – in alles hebben en zullen vertegenwoordigen. Wij zetten Zijn baren en scheppen als mens voort, mijn broeders, en dijen door scheppen en baren uit.

Het is het menselijke gevoelsleven geworden. Moeder Aarde gaf ons het organisme, wij hebben haar wetten te beleven en te aanvaarden. Zij schonk ons haar stoffelijke en geestelijke openbaringen als kind van maan en zon; en ook die wetten zullen wij leren kennen.' Meester Alcar zegt, in zijn goddelijke rust en universele liefde, zegt hij tot André: 'Mijn André, mijn broeders. Daal ik echter af in het leven van een ster en vraag ik mij af hoe zij geschapen is, zal zij mij zelf zeggen en moeten antwoorden, hoe dat is geschied.' En dan kunnen wij geen fouten maken. 'Zij zal mij bezielen en verklaren hoe zij de eigen uitdijingswetten als verdichtingstijdperken en verhardingswetten onderging en zie ik haar gestalte, ken ik het lichaam. Dan ken ik de ziel van een ster, een planeet, ook haar geest en betreed ik haar persoonlijkheid; en hierna, indien ik dat leven liefheb, volgt de universele macrokosmische kus. En dat is mogelijk voor al het leven van God, omdat wij voor God, de Universiteit van Christus dienen, zullen leven en zullen sterven.' Maar dit is geen sterven, dit is uitdijen, want nu betreedt de ziel als de geest een nieuw leven, of gaat verder in het leven aan Gene Zijde en betreedt een onbewuste wereld of de sferen van licht.

'Dit alles', zegt meester Alcar, 'is goddelijke waarheid, mijn broeders, en universele eenheid, liefde en geluk. In de sferen van licht hebben wij onze wetten voor dit en ons volgende leven en bewustzijn geestelijk kunnen vaststellen; en moeten beleven en daarna aanvaarden. Ze behoren ons toe en we leven thans in een ontzagwekkende ruimte, en dat is ons bezit. Als mens gingen wij van planeet tot planeet, bewust hoger en verder, maar het vader- en moederschap verbond ons met de volgende stap, het nieuwe leven, de reïncarnatie.' En werden we een meisje, we werden een jongen, we werden man, we werden vrouw, we werden weer vader en moeder, en baarden opnieuw en schiepen een nieuw leven. En dat is de uitdijning voor de mens, omdat de mens wordt teruggetrokken naar de aarde door zijn kind en is de uitdijning van dit universum en leggen wij vast.

En nu komt er vanuit het goddelijke Al als een goddelijk gebod tot de mens: baar en schep, mens der aarde, of uw leven staat stil. Baar en schep,

wilt ge evolueren. Dat hebt gij op de maan leren kennen, de planeten hebben zich daarvoor moeten verstoffelijken, en dat alles leeft in de mens. Dat is het menselijke organisme, een tempel van ontzagwekkende universele schoonheid, met de lichtende gestalten in het voorhoofd als uitstralend bewustzijn, dat het menselijke oog voor zijn zien heeft ontvangen. ‘God gaf de mens niet het licht in de ogen’, zegt meester Alcar nu, ‘om afbraak en vernietiging in het andere leven van God te zien, maar om het leven tot uitdijning te voeren.’

Ik heb u eens verteld en verklaard, en gij hebt dat als reëel leven aanvaard en daarvoor hebt gij u moeten buigen: God gaf de mens geen mond om te roddelen en te kletsen en een leven van Zijn ik af te maken, alleen maar om uw lichaam te voeden.

‘Het menselijke licht’, zegt meester Alcar, ‘in het oog van de moeder en de vader, is heilige uitstraling en bewustwording van de Almoeder, want ze zei: “Ge zult zien wat ik voor u heb gebaard en heb geschapen en ge zult nu, indien gij mijn liefde en harmonie en rechtvaardigheid vasthoudt, nooit de duisternis kunnen zien, want in uw oog ligt mijn licht, leeft mijn hart, leeft mijn bloed, mijn eigen ik als liefde.”

Het uitdijende heelal is dus aan te voelen en te volgen en hierna te ontleden’, zegt meester Alcar, ‘indien de ziel als mens van Moeder Aarde naar die geestelijke harmonie en verruiming dorst, wanneer de mens als ziel van God zichzelf erdoor verrijken wil. De goddelijke wetten voor alle levensgraden, en vooral het vader- en moederschap, volgens de ruimte, willen beleefd worden in liefde, in begrijpen, in harmonie, in rechtvaardigheid. Dat kan men alleen opvangen indien de mens, indien de vonk openstaat voor de waarachtigheid van de Messias, maar bovendien haar menselijke, geestelijke en stoffelijke bewustwording, haar geluk en haar machtige liefde. Dat wil zeggen’, zegt meester Alcar, ‘haar één-zijn van gevoel.’

De Algod is Almoeder, en de Almoeder leeft in de moeder op aarde, in haar hart, in haar licht, in haar baring, in haar één-zijn met God, ruimten, uitdijning. Mens der aarde, heb lief ... en gij dijt uit.

‘Het uitdijende heelal kan ons niet plaatsen’, zegt meester Alcar, ‘voor voetangels en klemmen, voor afbraak en vernietiging, dat heeft God niet geschapen.’ Maar toch, nu wij deze reis maken, is Adolf Hitler nog altijd bezig om Europa te vernietigen, te verkrachten, te mismaken. Maar ‘De Volkeren der Aarde’, ja, Hendrik van moeder Crisje, de ‘Revelations’ (de toenmalige vertaling van het boek ‘De Volkeren der Aarde’ met als volledige titel: ‘My Revelations to the Peoples of the Earth’) voor de mensheid hebben die wetten ontleed en vastgesteld, waarvoor ge uw bloed hebt willen geven. Christus zal u aanvaarden en weten hoe de mens zijn eigen ik heeft te verstoffelijken en te vergeestelijken. En indien gij dat even maar aanvaardt, legt ge funda-

menten voor dit alles waarin we nu één zijn.

‘Van onoverkomelijke hinderpalen is er nu geen sprake’, indien de mens zélf die goddelijke fundamenten niet bezoedelt, niet mismaakt door zijn duivelse gestalte die hij heeft gekregen, zijn bloederige mismaakte ik, die alleen openstaat voor de afbraak van het goede. Meester Alcar zegt: ‘Van onoverkomelijke hinderwetten, van verstoffelijkte zelfstandigheden die ons opvangen en waardoor we inzinken is hier geen sprake, het universum is levensblijheid, het vangt de mens op omdat dit leven alleen voor man en vrouw werd geschapen en zouden de planeten voor dienen.’

‘Mens der aarde’, zegt meester Alcar tot André, ‘in uw handen leeft God. Gij hebt geen minderwaardigheidscomplexen meer indien gij uw kosmologie kent, gij zijt open en bewust. Gij hebt een reis gemaakt vanaf de maan door dit universum en is thans uw uitdijingswet, uw persoonlijkheid, uw gestalte geworden, of begrijpt ge dit nog niet. Gij ging van planeet tot planeet, kreeg telkens weer nieuwe levens door uw reïncarnatie, uw wedergeboren worden. Van onoverkomelijke hinderpalen als disharmonische wetten, is hierin geen sprake, die zijn er niet.’ En vanzelfsprekend behoort daarbij van de aarde en de katholieke kerk de verdoemdheid, dat zou een onoverkomelijke wet, een hinderpaal betekenen voor de mens in zijn vader- en moederschap, maar die is niet te zien.

‘Zij staat, de mens als ziel, voor een onmetelijkheid als liefde. Die is onuitputtelijk en diep zoals zij – deze gestalte dus, dus dat is de Almoeder voor deze ruimte, de bron, het levende hart waardoor deze ruimte is ontstaan – zij schonk gevoel aan al haar leven. Zij gaf haar leven wilskracht en haar persoonlijkheid; ten opzichte van haar schepping is alles nu eigen bezit.

Het moederschap schonk de mogelijkheden van deze ruimte, om die zelf als mens te bepalen, te vergeestelijken en te verstoffelijken. Door haar wil is de liefde ontwaakt, ondergaat de mens deze ruimtelijke eenheid en is de mens als man en vrouw van gevoel tot gevoel één. Dit is in handen gelegd van man en vrouw. Volg het stoffelijke leven op aarde, mijn broeder André, het groei- en bloeiproces, het baren en scheppen van al het leven en ge staat voor het uitdijende heelal in de mens, in de mens!

Het leven van God ligt thans voor ons leven op aarde open. Zie dan hoe de ziel voor al het leven zichzelf heeft verdicht. Volg die ontwikkeling, volg het kind van God, maar tevens het innerlijke leven en gij herkent dan die universele schoonheid als een persoonlijkheid. Eerst nu weet ge, mijn broeder André, dat dit wonder goddelijk verantwoord is. En het uiteindelijke voor alle stof is nu te zien en is te beleven’, dat hebben we leren kennen, door leven en dood.

Als ge dood gaat op aarde en dat de mens sterven noemt, is dat het beleven

van 'Grote Vleugelen'. U dijt uit. Evolutie. De dood is moederschap. Wat heeft de wereld, wat heeft de kerk, wat heeft de Bijbel daarvan gezegd? De dood is rotting en een laatste oordeel staat bovenop het menselijke aangezicht, op het levende hart van de mens en wil dat de mens een opstanding zal beleven uit prehistorische tijdperken.

Als u sterft, mijn zusters en broeders, en al het leven, dan staat de God als moeder naast u en verandert dit sterven in een verdergaan, zij voert u of naar de wereld van het onbewuste, de wedergeboorte, u krijgt een nieuw leven op aarde, of u stapt achter de kist verder en betreedt ge uw eerste fundament voor de rechtvaardigheid, de harmonie en de liefde, en eerst dan legt ge fundamenteën voor uw geestelijke persoonlijkheid. Dát is de universele dood.

'Dit uitdijingsproces heeft dus weer afstemming op andere wetten en die openbaringen voeren ons door dood en leven naar het goddelijke Al terug.'

Het vader- en moederschap is dus voor de mens goddelijke Albezieling, het is het Albeleven, het is de Aevolutie. Door elke geboorte, mijn zusters en broeders, krijgt ge een ander lichtje in uw ogen en is uw lichaam veranderd. Want heden zult ge de schepper van deze ruimte vertegenwoordigen en morgen de maan als moeder. En dat is uw uitdijning.

'Het moet u nu duidelijk zijn', zegt meester Alcar tot André en mij, 'dat de uitdijingswetten het leven naar het allerhoogste terugvoeren en dat daardoor de verstoffelijking van de ziel, God, plaatsvindt.'

Waarom moet ge op aarde nu leven en man en vrouw zijn? Waarom moet ge baren? Meneer pastoor, het kind, de non, heb ik u verklaard, die nu heilig en kuis zijn, staan thans voor een dood punt en lopen langs de schepping en zullen terug moeten keren naar de aarde om weer moeder te worden, om God te ontvangen, om de Albron tot uitdijning te brengen, en dat kan alleen door baring en schepping, door een kind te baren voor uzelf en voor hem die u toebehoort.

Weet u nu, mijn zusters en broeders, kinderen van de Universiteit van Christus, waarvoor gij baren en scheppen zult?

'Indien dat alles tot u doordringt, indien gij dit voelt', zegt de ruimte tot meester Alcar, 'heel de natuur, heel de ruimte is erdoor bezield. De goddelijke afstemming is het echter, die die ziel dwingt om verder te gaan en deze levensgraden heeft te volgen.'

U gaat straks sterven; waarheen gaat u? Kunnen wij u opvangen? Kunnen wij u achter de kist de wetten van de ruimte ontleden? Want daar is ons woord wet. Wij vertegenwoordigen de goddelijke rechtvaardigheid. Wij maken u niet angstig, maar gij hebt uw hoofd daar te buigen voor Golgotha, de Messias ín u. En ge zult, heb ik u geleerd, de Caiphas in uzelf doden, en dat is: het verraad.

‘Waar we heengaan’, zegt meester Alcar ‘dat is het stoffelijke uitdijende heelal en dat uitdijende heelal schenkt aan ons leven de eeuwigdurende kosmische vruchtbaarheid, de eeuwigdurende onsterfelijkheid, het eeuwigdurend weten en het geluk, de zekerheid dat we Goden zijn, Goden en Godinnen. Hierin beleeft de geleerde van de aarde zijn ontwaking, omdat de sterren en planeten, het universum, de levensgraden voor vader- en moederschap die uitdijing hebben verstoffelijkt. Daarin beleeft de geleerde nu zichzelf indien hij de reïncarnatie aanvaardt.

De uitdijingswetten, mijn broeders, maakten de menselijke ziel onmetelijk diep. Het vaderlijke gezag dijt uit en gaf door het eigen ik aan de moeder universele stelsels.’ Dat alles komt tot groei, komt tot bloei in de moeder, in het dier, in de natuur, ook de mens bezit het en hierin zien wij God.

‘Hierin beleeft de mens zijn goddelijke eenheid, onwaarschijnlijkheden zien wij niet meer, want wij worden door het goddelijke Albewustzijn gevoed en geïnspireerd. Wat leert ons nu het uitdijende heelal? Wij zien ons geplaatst voor de bewuste en de onbewuste levensgraden van deze ruimte, waarvan de uitdijingswetten elke levensgraad dwingen tot evolutie.’ En dat zijn Jupiter, Venus, Saturnus, Uranus, honderd miljoenen sterren die geen vader- noch moederschap bezitten, die alleen maar daar zijn om het lichaam van deze ruimte te vertegenwoordigen, en betreden wij nu het halfwakend moederlijke bewustzijn en het halfwakend stoffelijke bewustzijn voor de mens en zijn goddelijk Al.

‘Al het leven dijt uit en volg dat nu eens op aarde, mijn broeders, en gij beleeft een universum in en door de mens, een universum. Kijk naar de levensgraden en beleef een vader en beleef een moeder, en zie dan naar de ziel, zie nu naar het gevoelsleven.’ De mens als gevoelsleven kan alleen uitdijen als de gedachte vergeestelijkt is, indien de mens spreekt, handelt zoals dit universum is geschapen: in harmonie, in reine, reine liefde.

‘Elke gedachte nu, mijn broeders, wordt universeel diep, krijgt geestelijke betekenis, krijgt een eigen levensgewaad te vertegenwoordigen. Elke gedachte, André, van de mens dijt uit indien die gedachte de liefde, de harmonie en de rechtvaardigheid van deze ruimte vertegenwoordigt.’

En de mens is in staat om dit alles te overwinnen. De mens moet echter deze wetten aanvaarden, het uitdijende heelal willen zien voor zichzelf, omdat dit universum zijn plaats is. En God zei: – nietwaar? – ‘In al Mijn werelden is er plaats voor u, maak dat gij bij de bewusten zijt van geest opdat Ik u bestralen kan.’

‘De levensgraad voor uzelf zal bepalen voor welke stoffelijke en geestelijke bewustwording u straks staat en u bevindt, André, het leven zelf zal het u zeggen, hoe gij handelt. Wat is nu een geloof op aarde?’

Is dit nog geloof? Dit is levenswijsheid, dit is Alwetendheid, dit is gezag, dit is de werkelijkheid van God. Maar wat hebben de groten van de aarde, mijn broeder André, door hun uitdijning, door hun ontleding van deze wetten gewild, nu zij zeggen: “De ene zon spuwde de andere uit, en de maan als moeder voor deze ruimte is ontstaan omdat Moeder Aarde zich op een morgen onwel voelde en de maan uitbraakte.”

Waarvoor leefde gij, Socrates, Plato, Pythagoras? Waarvoor hebt gij geleefd en de vele anderen die zich hebben gegeven om tot uitdijning te komen? Dat zijn wij. Dat is de Universiteit van Christus. Gij hebt alleen maar geleefd om fundamenten te leggen voor deze eeuw. En het is Jees van moeder Crisje, dat is André-Dectar, voor de mensheid, de kosmisch bewuste, die na Christus – omdat Hij dat heeft gezegd – de mensheid nieuw gevoel, de mensheid de goddelijke ruimtelijke ontwakning zal brengen, omdat hij als instrument van de Universiteit van Christus zich in het oude Egypte, de Tempel van Isis, licht gaf, weten gaf, wijsheid gaf, door leven en dood ging en het stervensproces lief kreeg, omdat het aan zijn leven en aan al die ‘Groot Gevleugelden’ daar en heel de mensheid, de kinderen van God, de plaats bepaalt hoe de mens aan zijn eigen universele denken en voelen, baren en scheppen moet beginnen.’

‘Wilt ge’, zegt meester Alcar, ‘deze wetten beleven voor het dier, voor Moeder Natuur en uzelf, volg dan de uitdijingswetten voor dit heelal en wees liefde, wees rechtvaardigheid, wees harmonie en gij zijt het.’ Nog zegt meester Alcar en dan is ons één-zijn voor deze morgen alweer geëindigd: ‘De ziel als mens dijt uit omdat zij God te vertegenwoordigen heeft, omdat zij de Albron is, daarvoor heeft de Albron als moeder al deze ruimten geschapen.’

Hebt gij vanmorgen, hebt gij vandaag, hebt gij in al die lezingen gevoeld waar het eigenlijk om gaat?

Als u hartelijk bent, welwillend en liefdevol voor uw vriend, en wanneer ge uw leven, uw huis, uw middelen kunt verkopen, en wanneer ge het gevoel krijgt dat uw hiernamaals tot uw leven spreekt, ook al weet u van elke wet nog niets, dan is het het goddelijke reine gevoelsleven, mijn zusters en broeders, dat u de bezieling geeft, zoals Jees van moeder Crisje, André-Dectar, meester Alcar en ik, en miljoenen anderen, hebben gekend en steeds weer aanvaardden.

Meester Alcar, meester Cesarino, Ubronus, Damascus en de Halve Maan zijn hier vanmorgen aanwezig om Hendrik, die hier is, van moeder Crisje, onze bloemen te schenken, omdat hij zijn bloed, zijn leven gaf, zijn huisje verkocht en tot Jees zei in 1946: ‘Wat jij kunt en wat anderen kunnen, kan ik ook, ook al begrijp ik er niets van.’

Hendrik van moeder Crisje, de meesters hebben u begrepen. Ik ben mees-

ter Zelanus, ik speelde met Jeus, als José, toen hij een kind was. Maar dat gij als een kind van Crisje de ruimte zijt ingegaan en op slag zijn woord hebt aanvaard ook al kwamen er duizenden twijfels tot uw leven en brak een ander de gelegde fundamenten aan stukken en brokken; aanvaard het woord van de ruimte en van de meesters: gij hebt geen mismaakte fundamenten gelegd, dat doen zij hier allen en dat zullen de kinderen van Onze-Lieve-Heer, de adepten van de Universiteit van Christus u bewijzen. Ga door, ga verder en wacht af ...

Hendrik, de Lange Hendrik en Crisje en Miets groeten u.

Wilt ge u even laten zien aan mijn kinderen, mijn adepten?

Sta eens even op en zeg: 'Goedemorgen, mijn broeders.'

(Hendrik, een broer van Jozef Rulof, zie hiervoor het boek 'Jeus van Moeder Crisje' deel III, zegt goedemorgen.)

(Meester Zelanus pakt bloemen:) Die krijgt u van meester Alcar en u krijgt er ook nog voor uw eigen liefde, van moeder Crisje, deze ...

Van wie heb ik dit verdiend vanmorgen? Dit is voor zijn vrouwtje ... En dit is van Lange Hendrik, van Crisje en van Miets.

Die heb ik als kind van Gene Zijde, de mens die 'Een Blik in het Hiernaams' en de 'Revelations' moest schrijven, Hendrik, heb ik verdiend en ik geef u dit. Mijn kinderen weten dat wij niet te koop zijn en dat zulks weinig geschied, of we willen het bloed zien. Meester Alcar weet dat gij uw bloed gaf. Eén ding zult gij aanvaarden en zult ge straks zien: door de 'Revelations', 'De Volkeren der Aarde' hebt gij voor uw geest, Gene Zijde, voor het hedendaagse Golgotha uw fundamenten gelegd. Ge zult nimmer meer bezwijken. Wilt gij dit van mij, in naam van meester Alcar aanvaarden? Ik dank u.

Mijn zusters en broeders, weet, waar gij u ook zult bevinden op aarde, indien gij uw uitdijning aanvaarden kunt en beleven wilt, nooit meer zijt ge alleen. We zijn bij u indien de werkelijkheid spreekt, indien de waarachtigheid in u is. Harten die door liefde zijn gebouwd, die de fundamenten van een heilige moeder hebben gekregen, hebben ontvangen, wil ik zeggen, zijn niet uiteen te rukken, zijn niet uit elkaar te slaan. Hierin legde de liefde eeuwigdurende fundamenten.

Tot vanmorgen zover ... met het geluk van de Messias en God in uw harten, voor uw ziel, voor uw geest, verlaat ik u. Heb elkaar lief, leer uit te dienen, mijn zusters en broeders, door hartelijkheid, welwillendheid, rechtvaardigheid en begrip.

Hendrik, vanuit de hemelen krijgt ge vanmorgen van je lieve Crisje: 'Ik bun d'r ook ...' En de vader, en je zusje en allen die je waarlijk kennen.

God, mijn zusters en broeders, is geen God van haat noch van wraak, God is liefde en is dat eeuwigdurend en zo zal het blijven totdat wij u allen in onze

handen hebben en u de tempel van Zijn leven in doen gaan. En dan liggen we neergeknield aan de voeten van de meesters.

Ik dank u voor uw welwillende aandacht.

Het uitdijende heelal voor de mens – deel 2

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij gaan door met ‘Het uitdijende heelal voor de mens’. We hebben beleefd het vader- en moederschap, de levensgraden voor zon, planeten en sterren. Maar hierdoor treedt naar voren hoe de mens door dit universum zijn eigen ruimte in handen krijgt. We hebben vergelijkingen gemaakt, terug naar de aarde, de planeten bezien, het halfwakend en bewuste moederschap kunnen volgen en mogen ontleden. Nu maken wij de reis niet ineens af, we hebben nog twee lezingen om de uitdijingswetten voor geest, persoonlijkheid, vader- en moederschap, voor mens, dier, Moeder Natuur vast te stellen en te ontleden. U weet waar we zijn gebleven, ik ga onmiddellijk door en lees u voor uit ‘De Kosmologie’.

Wij waren waar meester Alcar zegt: ‘De onsterfelijkheid van dit heelal is voor de mens, het leven van God, het weten – het wordt geluk – het is de zekerheid voor eeuwigdurend bewustzijn. Waarlijk, mijn broeders, al dit leven spreekt over de verstoffelijking van en voor het astrale gewaad als vonkbestaan, als ziel, als geest, voor de levensgraden van en voor het vader- en moederschap’, ten opzichte van het kind van Moeder Aarde, voor dier, dus mens en Moeder Natuur. ‘De macro- en microkosmos hebben één taak ontvangen om het leven te vergoddelijken, doch daardoor treedt de eigen zelfstandigheid naar voren voor de ziel als mens en het andere leven, waardoor dit universum is bewoond. Nu het goddelijke Al bewoond is, kunnen wij verdergaan.’ Indien de scheppingen, zoals de Bijbel dit verklaart, aan één leven is begonnen, stond vanzelfsprekend dit universum op een dood punt en was er van vooruitgang, van uitdijing geen sprake geweest.

‘En hierin beleeft de geleerde van de aarde zijn ontwaking, omdat de sterren en de planeten, het universum, ál deze levensgraden het vader- en moederschap tot die uitdijing hebben gebracht. Hij zal zich moeten afvragen welke betekenis de ruimte heeft voor zijn leven en bewustzijn en eerst dan leert hij zichzelf als een goddelijke cel kennen en brengt hij de geleerde en het kind van Moeder Aarde en hierna al het leven door de macrokosmos ontstaan tot goddelijke uitdijing. Dat is voor de mens en voor deze ruimte, voor het leven van Moeder Natuur, voor het dier: het uitdijende heelal. En dat is voor de geest, voor de menselijke persoonlijkheid, voor al de stoffelijke werelden die door dit plan, dit openbaren zijn ontstaan.

De uitdijingswetten, mijn broeders, maakten de menselijke ziel onmetelijk diep. Het vaderlijke gezag dijt uit en gaf het door aan het moederschap, dat hebben wij beleefd, ‘en ook hierin is die goddelijke ruimte een eenheid ge-

worden en is in niets meer een onwaarschijnlijkheid te beleven noch te zien', want de mens op aarde bezit dit alles.

'Wat leert ons nu het uitdijende heelal? Wij zien ons geplaatst voor de bewuste en de onbewuste levensgraden van deze ruimte, waarvan de uitdijingswetten elke levensgraad dwingen om tot die evolutie te komen', om die evolutie voort te zetten, en dat is alles voor de mens. 'Door God zijn deze wetten te beleven voor de mens en al het leven van de Albron, de Almoeder, de Alziel, de Algeest, het Alvader- en het Almoederschap.

Ook al is een bloem voor ons bewustzijn onbewust', wij maken nu reeds weer vergelijkingen, volg mij, 'zij dijt uit en keert tot God terug, ook het dier. Ruimtelijk en menselijk denken komen tot eenheid, het vertegenwoordigt één wereld, één ruimte, maar ook één ziel, één geest, één vader- en moederschap, de elementale wetten, het kleurenrijk Gods, waarvoor al dit leven is geschapen.

Door het universum zijn wij als mens tot de bewustwording gekomen en zullen na deze ruimte te hebben beleefd weer verdergaan om de Vierde Kosmische Levensgraad te betreden. Op aarde zijn voor de mens, mijn broeder André, deze wetten reeds te beleven. De mens vertegenwoordigt goddelijke harmonie indien hij de wetten en levensgraden harmonisch wil en zal beleven en vanzelfsprekend door het vader- en moederschap. Wat in reine liefde is geschapen, heeft God bewust afgemaakt. En de mens zal dit alles vertegenwoordigen. Hij zal harmonisch moeten denken, hij zal tot die eenheid komen voor het vader- en moederschap en dan reïncarneren, evolueren en hierna de astrale, geestelijke persoonlijkheid aanvaarden.

Al het leven, waar u ook leeft', zegt meester Alcar, 'dijt uit.' En wat is nu uitdijen? Door de kosmische levenswetten krijgt de mens zijn universum in handen. 'Volg dat nu op aarde en gij beleeft universele stelsels. Kijk naar de levensgraden en beleef het vader- en moederschap. Zie naar de ziel, zie naar het leven, alles dijt uit', ook het menselijke karakter, indien de mens de Christus weer beleven wil. Indien de mens Golgotha aanvaarden kan en hij er zich voor buigen wil, dijt zijn leven uit.

'Wanneer we aanstonds, later, mijn broeder André, voor de wijsgerige stelsels komen te staan, voor elke karaktertrek, dan zullen we zien dat elke karaktertrek, hoe nietig ook, ruimtelijke diepte bezit en goddelijke afstemming heeft. Elke gedachte is universeel diep indien de mens aan die gedachte zijn liefde, zijn ruimte, zijn harmonie, zijn geest, zijn persoonlijkheid, zijn kleurenrijk geeft. De mens zal dit echter overwinnen. Ook al leeft de mens nog in de oerwouden, eens beleeft hij de hoogste graad, mijn broeders, voor Moeder Aarde. Hij zal die kringloop beëindigen en dan – zoals wij dit reeds hebben moeten aanvaarden en gij, mijn broeder, in 'Een Blick in het Hierna-

maals' hebt vast mogen leggen – is de mens in staat om de dood, zijn 'kist', te overwinnen, en te evolueren volgens de wetten van God, volgens de wetten op macrokosmische afstemming.

De mens móét dit alles aanvaarden, want de ruimte, dit universum en de mens en al het leven – maar hoofdzakelijk in de eerste plaats de mens – is één met dit universum, want dóór dit universum kreeg de mens zijn ruimte.

Het uitdijende heelal zien wij in het nietigste insect terug. En moeten wij aanvaarden, in het kleinste insect beleven wij nu universele stelsels en zullen we voor de mensheid, voor het kind van Moeder Aarde, voor de Universiteit van Christus later ontleden.

Maar de levensgraad zal bepalen voor welke stoffelijke en geestelijke bewustwording de mens nu staat en ziet hij zijn ruimte, zijn uitdijing. Voelt ge nu', zegt meester Alcar, wanneer hij één is met zon, met Jupiter, Venus, Saturnus, de maan en zon, 'voelt ge nu – en dit is voor de aarde, mijn broeders, voor het kind van Moeder Aarde – wat een geloof betekent?'

De meesters hebben – dat hebben wij beschreven en beleefd door 'De Volkeren der Aarde' – hebben de mens een geloof moeten geven, maar dít zijn de reële goddelijke wetten waarvoor de mens staat, en eerst dan is het geloof te ontleden. Maar hierna en hierachter staat de mens voor zijn kosmische goddelijke Alwetendheid en is het zekere bezit op goddelijke afstemming. En wat komt er nu?

'Wat is nu wijsheid? Wat hebben de groten op aarde gewild toen zij begonnen te denken? De Pythagoras, Socrates, Plato, het oude Egypte – aanvaard het nu – zij hebben die uitdijingswetten voor het vader- en moederschap niet kunnen beleven omdat zij dit bewustzijn en gevoelsleven nog niet hadden bereikt.

Maar wij zullen ervoor leven en ervoor sterven. Elke levensgraad door de ruimte ontstaan zien we dan ook op aarde, in het leven, in elke stoffelijke cel terug.'

Mens, vaders en moeders, begrijpt ge nu dat ge in een universum leeft? Maak u toch in vredesnaam innerlijk geestelijk vrij van het organisme en dij uit in uw gedachten. Ik heb vijf-, zeventienhonderd lezingen moeten geven om uw gedachten te bezielen, om uw persoonlijkheid los te maken van de stoffelijke stelsels, daarom hebben wij om de wetten heen moeten praten, om aan die uitdijing in denken en voelen te kunnen beginnen, om aan dat één-zijn voor het vader- en moederschap het kleurenrijk Gods te schenken, waardoor het innerlijke leven die universele macrokosmische sensitiviteit krijgt. Dat zijn dan, waarover meester Alcar spreekt, de voelhorens voor uw innerlijke leven en begint de uitdijing, het ontwaken, dat gij voor uzelf de bewustwording kunt noemen voor uw innerlijk, voor uw stoffelijk (bestaan), voor uw

kunsten en wetenschappen, voor uw innerlijk bestaan, uw innerlijke leven, uw ganse persoonlijkheid, waardoor gij die stelsels harmonisch kunt overwinnen.

De mens staat voor de macrokosmos en voelt zijn eenheid niet. En dat beleven wij op deze reis. Wij komen één met al dat leven, met al die gigantische organismen; die hebben straks niets meer te betekenen, want de mens krijgt de universele goddelijke 'Vleugelen' en daalt af in die wetten, hij ontleedt ze, hij kan ze beleven en maakt zich hierna de wijsheid eigen. Als u hier niet aan begint, achter de kist zult ge het veel moeilijker hebben omdat ge dit houvast, het levenslicht voor uw stoffelijke organisme, daar niet meer bezit. U kunt daar niet meer met uw bloemen komen voor wijsheid, voor geluk, u moet het nu innerlijk doen, u moet gestalte geven aan uw karaktertrekken en die moeten harmonisch afstemming vinden op het ontstaan en dit uitdijende heelal voor de mens, voor het dier en het leven, de kinderen van Moeder Natuur.

Meester Alcar geeft André onmiddellijk de verklaring wat hij op aarde heeft te brengen en hoe hij op aarde moet denken, willen wij verder kunnen gaan: 'Wilt ge deze wetten', zegt hij dan ook, 'voor het dier en Moeder Natuur en voor uzelf beleven, volg dan het leven en gij ziet het: het is bewust of het is onbewust vader- en moederlijk, en dat zien wij thans aan Jupiter, Venus, Saturnus, Uranus. Er zijn moederlijke planeten en er zijn halfbewuste planeten voor het moederschap, die nu voor dit machtige organisme een heel andere taak hebben te vervullen. Dat hebben wij leren kennen. Maar het leven dijt uit. Het leven ging verder want het leven moet tot het goddelijke Al terug, waar de mens en al het leven God heeft te vertegenwoordigen.' En nu komen wij tot de eigenlijke bron waardoor wij kunnen aantonen en kunnen bewijzen, en de mensheid nog niet begrijpt en de geleerden niets van weten, nu komen wij tot het uiteindelijke punt en staan wij voor het goddelijke ik in de mens.

'Van het ontstaan af heeft dit leven de uitdijingswetten dus moeten aangaan.' Die planeten werden ruimer. Toen de maan aan haar eigen leven moest beginnen, was dat niet meer dan de palm van uw hand en nu is het een machtig leven, een machtig organisme geworden. De ruimte is gevuld. Er zijn geen leegten meer in de ruimten, of de mens en het andere leven zou in het organisme die leegten moeten bezitten. En dat is niet zo.

'Vanuit het embryonale stadium kregen de levensgraden', als zonnen, planeten en sterren, 'het bewustzijn', voor de eigen levensgraad, voor de eigen zelfstandigheid; dat de mens is, dat het dier is, dat een bloem is. De ruimte nu voor een bloem is het leven vanuit de grond, de steel, het kleurenrijk. Het dier bezit reeds gevoel, het dier in de wateren verruimt zich, dijt uit. Maar de mens stijgt boven al dat leven uit, waarvan wij de levensgraden zullen ontle-

den wanneer wij in het embryonale stadium voor de mens moeten beginnen.

‘Nietwaar, mijn broeders, vanuit het embryonale stadium kregen de levensgraden bewustzijn’, vaderschap, moederschap, uitdijning. ‘Het menselijke leven en het dierlijke bestaan hadden deze wetten te volgen en te aanvaarden, omdat dit het terugkeren tot God is.’ Doodgaan is evolutie. ‘Al het leven op aarde dijt dus uit door de dood, door het sterven; en nu is het sterven het bezit van de grote universele goddelijke ‘Vleugelen’.

Zei ik zo-even: wij gingen vanuit de wateren tot het landelijke bewustzijn. (En) heeft de mens, heeft de geleerde dat te aanvaarden, want al het leven kwam voort uit de eerste graad voor de baringswetten. En hierna beleeft de mens zijn uitdijning, nietwaar André? In de moeder, in de wateren, in elk insect leeft God als vader en moeder en dijt het leven uit.

Zegt dat niets op aarde? Nog niet, want de geleerden zijn nog niet zover, de miljoenen mensen op aarde moeten nog bewust worden. Omdat men daar het begin van Moeder Aarde en het universum nog niet kent.’

De Universiteit van Christus daalt af tot de eerste levensgraden in embryonaal stadium en kan thans de wetten verklaren. ‘De ziel dus als goddelijke vonk dijt uit. Omdat zij God te vertegenwoordigen heeft, omdat zij de Albron is, omdat zij de Almoeder is, de Alziel, de Algeest, het Alvader- en het Almoederschap moet vertegenwoordigen, daarvoor heeft de Albron als moeder ruimten, uitdijingswetten geschapen en hebben wij, nu wij deze reis tot hier hebben gemaakt, te aanvaarden.’

Meester Alcar zegt: ‘Zie nu, mijn broeders, indien gij u even op het huidige stadium wilt afstemmen voor Moeder Aarde, zie nu, hoe de wateren zich hebben verdicht. Volg het zaadje in de bodem, kijk naar licht en naar duisternis, naar bloem en plant, volg deze stoffelijke en geestelijke uitdijingswetten, en gij leert uzelf kennen. Ga na wat tot uw leven en tot uw bewustzijn behoort en gij staat voor uw goddelijke ziel, uw geest en uw ruimtelijke goddelijke persoonlijkheid op macrokosmische afstemming.

Het kind in de moeder ontwaakt, het groeit, het stuwt zichzelf omhoog tot de menselijke ruimte, waarna de ziel als de goddelijke kern de nieuwe geboorte ontvangt en is uitdijning. En dan komt het volwassen stadium voor de mens, voor al het leven en dat noemt men dood, waarvan men de wedergeboorte nu niet begrijpt. En maan, zon en sterren hebben die uitdijingswetten gekregen, gaven ze door aan al het leven, in de eerste plaats de mens, de goddelijke kern als ziel voor de mens, zijn geest, zijn persoonlijkheid.’ Is dit nu niet eenvoudig? Kan dat de mens niet begrijpen?

‘De hoogste meesters uit het goddelijke Al, mijn broeders, willen nu, mijn broeder André, dat de ziel als mens op aarde zich goddelijk gaat voelen. De hoogste meesters willen dat de mens op aarde zichzelf gaat begrijpen, dat hij

zichzelf tot die evolutie stuwt en dat het leven op aarde zichzelf moet gaan overwinnen.' Dat alleen mogelijk is door het vader- en moederschap, dat wij door de ruimte hebben moeten vaststellen. 'Waarin ze zich ook bevindt, de ziel van God, zij blijft goddelijk', ook al beleeft zij oerwoudstadia. 'Ook al is zij onbewust, de ziel van God, zij zal straks ontwaken en daarvoor ontvangt zij haar volgende levensstadium', een nieuw begin, het volgende bewustzijn, een nieuwe ontwakning, altijd en eeuwig weer door de wedergeboorte, door de goddelijke stelsels, waardoor God zichzelf vertegenwoordigt: het vader- en moederschap.

'De ziel voor de mens en al het leven is universeel en met de eigen weten, die de mens in handen kreeg, met de Albron verbonden.' Ook al waar de mens leeft, ook al is de mens en het leven onbewust, indien gij dat leven bekijkt en ontleden wilt, staat ge voor de Almoeder, de Algeest, het Alvermogen, de Alkracht, de Alvoorzienigheid.

'En nu dit nog: wat zullen wij thans beleven, mijn broeder André, wanneer we voor de karaktereigenschappen van de mens en al het leven komen te staan? De karaktereigenschappen voor de mens moeten evolueren. Ook die hebben zeven graden te beleven voordat de geestelijke levensgraad het universele heeft bereikt en de mens de eerste sfeer kan betreden. Eerst nu begrijpt de mens, wanneer de eerste sfeer in het gevoelsleven ontwaakt, wat liefde heeft te betekenen. Eerst nu staat de mens open. De ziel kan aan harmonisch denken beginnen, maar de persoonlijkheid maakt het zieleven, de kern voor God en al zijn stelsels wakker, de persoonlijkheid brengt het gevoelsleven tot de verruiming, en staan wij voor de verbondenheid van deze uitdijingswetten. Het is het één-zijn met al het leven van God, dat ook de mens tot zijn evolutie te voeren heeft.'

En dan zegt meester Alcar: 'Kom in deze ruimte, wij hebben deze eenheid beleefd voor het vader- en moederschap. Wij hebben de verdichtingstijdperken mogen zien en kunnen ontleden. We gaan verder. Wij vertrekken, wij gaan ons één maken met nieuwe levensgraden, wij zullen opnieuw ons eigen ik met de ruimte verbinden en in de eerste plaats, meester Zelanus, voor het kind van Moeder Aarde nieuwe vragen stellen, zodat het kind van Moeder Aarde zijn uitdijingsleven zal begrijpen. Maak u vrij van elke beïnvloeding, zie naar deze mogelijkheden, naar deze goddelijke scheppingen en uw woord innerlijk is bewust.

Dit leven is dus voortgebracht', gaat meester Alcar verder, 'om te sterven en te evolueren.' De ziel dus als de geest is reeds een onmetelijke persoonlijkheid geworden. Dat wil zeggen, indien u dit begrijpt, mijn zusters en broeders: de ziel, de goddelijke kern als ziel is nu geest geworden, want die verruiming gaf stoffelijke evolutie, innerlijk aanvoelen en denken en dat werd de geest,

dat werd de afsluiting voor de goddelijke kern en zien wij de stoffelijke mens en het geestelijke leven in de mens, het geestelijke aanvoelen, de persoonlijkheid, en dat is voor sterren en planeten, voor al het leven van God.

‘Dit leven is voortgebracht’, kan meester Alcar en moet hij zeggen, ‘om te leven, maar voor de aarde en in deze ruimte om te sterven, want sterven is evolueren, is het verdergaan, is uitdijen; terug tot God. De ziel als geest, als de geestelijke persoonlijkheid in het leven achter de kist kennen wij, want wij behoren daartoe. En die boeken, mijn broeder André, bevinden zich reeds op aarde. Gij kunt mij dus aanvaarden en begrijpen. En in deze ruimte is de zuiverheid van God gebleven, de stoffelijke en de innerlijke wetten bleven onbesmet. Niet voor de mens op aarde, wat de mens ervan heeft gemaakt, dat zullen we straks zien en beleven.’

Wij weten, wij leven nog altijd in het jaar 1944. Dit is slechts de eerste reis die André heeft te maken voor de Kosmologie. Europa staat in brand. De mensheid wordt geslagen. En wanneer meester Alcar dan vraagt aan André, wat de mens op aarde heeft gedaan en thans doet, is nu te zien en vast te stellen en te ontleden: hij gaat niet vooruit maar hij voert zichzelf naar een duisternis.

‘Waardoor heeft het leven narigheid geschapen, ziekten, melaatsheid, psychopathie, krankzinnigheid? Kan God als een vader van liefde’, schreeuwt gans dit universum, ‘ziekten, narigheden scheppen, nu wij de uitdijingswetten hebben leren kennen voor de liefde, voor de harmonie, de rechtvaardigheid? Kan God als de Almoeder ons tot die afbraak voeren? Kan Hij straffen? Kan Hij de mens slaan? Kan Hij de mens verdoemen?’

De ruimte beeft. Waarom stelt de mens al deze vragen?

Omdat dit leven zichzelf en de goddelijke wetten nog niet kent, stelt de mens vragen: ‘Hoe kan God de mens zo slaan? Hoe kan Hij haten indien Hij een vader van liefde is? Hoe kan Hij de mens eeuwigdurend verdoemen?’

‘De meesters, de mens, mijn broeders, die hun kringloop voor dit universum, geen kringloop voor de aarde, maar de kringloop voor dit universum hebben volbracht en zichzelf thans leren kennen, toen zij zagen hoe God dit alles heeft geschapen, keerden zij tot de Christus terug en vroegen: “Geef ons die taak in handen, opdat het kind, onze vaders en moeders op aarde ontwaken.” Toen hebben de hoogste meesters de liefde van de Christus gevoeld en keerden zij naar de aarde terug en brachten zij een klein zwak geloof om de mens voor de eerste uitdijingswetten innerlijk te openen en ontstonden er sekten en geloven op aarde, godsdiensten, die volgens dit universum en de waarachtigheid eigenlijk niets meer hebben te betekenen.’

‘Maar’, zegt de meester, ‘ook op aarde zijn de wetten te beleven, zoals u weet. Het kleinste insect kan de mens tot die goddelijke uitdijing voeren,

tot de levenswetten en levensgraden voor de ziel, voor de geest en de menselijke persoonlijkheid, maar in de allereerste plaats voor het vader- en moederschap, waardoor de mens, de geleerde, het kind van God zichzelf leert kennen. Al het leven gaat door de wedergeboorte verder en beleeft de goddelijke harmonie als uitdijingswetten voor die goddelijke afstemming, en dat is de ziel, het is de geest, het is het leven en de stof. En dat alles voor de bestaande schepping, maar wat dan, wanneer wij voor het ongedierte komen te staan, mijn broeders, hoe zijn dan de stelsels, wanneer wij de nascheppingen moeten ontleden?

O, mijn God, o, mijn God, hoe rijk, hoe machtig diep, hoe ongelooflijk gelukkig en liefdevol is nu het leven als mens op aarde en voor al deze ruimten. Zelfs wanneer wij in de duisternis zullen afdalen, zien wij de goddelijke kernen als lichtende gestalten voor ons, want wij kennen de bewuste en de onbewuste wetten en weten nu dat de mens nog aan zijn geestelijk uitdijen moet beginnen. Wij staan voor niets meer dat niet geopenbaard wil worden, elk leven, iedere planeet, elke ster, elke nevel vraagt nu aan ons leven: “Baar mij, schep mij, ontleed ons. Wij willen gekend worden, eerst dan beleven wij de eenheid met de mens op aarde.”

Hebben dat de groten, heeft dat Socrates niet voor vijf seconden gevoeld? Hebben de ingewijden in het Oosten niet altijd gezegd de eenheid te beleven met God, met de nacht, met een bloem, met de moeder, met de vader; met de maan, met de zon, met de sterren? De diepten van de wateren te ondergaan, is dat niet het goddelijke één-zijn voor al het leven van God, en is dat niet de kern waarvoor de mens moet leven?

Ik heb u geleerd hier op deze morgens, het geeft niet wat u bent, het doet er niet toe wat u bent en wilt worden, het gaat alleen om de uitdijning van uw gevoelsleven. Het gaat om uw liefde, want de liefde vertegenwoordigt de Universiteit van Christus, vertegenwoordigt Golgotha, is het Albestaan voor deze uitdijning. Ploeter u maar dood in uw maatschappij – ik kom er straks op terug – en breek en kraak de maatschappij maar. Indien het om uw gevoelsleven gaat, dij uit en denk aan uw innerlijk voelen en denken, geef uw karaktereigenschappen het kleurenrijk van God. Durf Golgotha te aanvaarden en buig uw hoofd daar. Buig uw hoofd indien ge de onwaarheid ziet, want uw uitdijning staat voor een dood punt, gepraat helpt ons nu niet meer.

‘De wetten verklaren ons’, zegt meester Alcar en komt er vanuit de ruimte, ‘de wetten willen beleefd worden, harmonisch en rechtvaardig, en hebt gij te aanvaarden want daardoor legt ge geestelijke makrokosmische fundamenten voor uw geest, uw persoonlijkheid, uw vader- en uw moederschap en krijgt ge de universele ‘Vleugelen’.

En nu’, zegt meester Alcar, ‘nu staan we voor de menselijke wil, dit is

goddelijke heilige wil wat wij zien, want het is door heilig denken en voelen, door de Almoeder ontstaan. Die wil is in niets disharmonisch, of het zaad in de aarde sterft. Maar het komt tot uitdijning. De planeten gingen zich verruimen, wij krijgen licht en nacht te zien. De planeten beschrijven hun eigen baan en zijn niet tegen te houden want dat is de middelpuntvliedende kracht, de zwaartewetten lossen op, hierin is alleen nog gevoel, en dit alles is als gevoel harmonische liefde, waardoor het leven uitdijt.’

Indien hier onder u aanwezig was, wanneer ik me even op u instel, een Kant, een Socrates, die zou dan zeggen: ‘Mijn hemel, nu weet ik het want dit woord is goddelijk verzekerd. Dit woord is goddelijke waarheid’, want door harmonisch te denken, te voelen en die wetten te beleven, dijt het innerlijke leven uit en krijgt ge uw universele kringloop te zien voor uw innerlijk bestaan als mens achter de kist en zoudt ge tempels kunnen zien, de ‘vleugelen’ kunnen bezitten, hand in hand gaan met vader en moeder, uw zuster en broeder, met de meester naast u, hij zegt: ‘waarheen, mijn kind, wilt ge dat ik u voeren zal?’

‘Wat te zeggen van de menselijke wil die nu niet anders doet dan afbreken op aarde, André? Wat wil Adolf Hitler en de zijnen beginnen? Europa vernietigen? De mens door vernietiging dwingen evolutie te bevorderen? En is dat mogelijk nu wij deze wetten hebben leren kennen?’

Ik zei zo-even en vroeg u: wat is een geloof? Wat kunnen nu de godsdiensten beginnen indien zij voor deze waarachtige wetten staan? Wat wil de dominee, de pastoor, de kardinaal en de paus beginnen indien zij deze wetten niet kennen? In deze tijd, aanvaard het, staat de mens die goddelijk geleerd is voor een dood punt. Hij kan niet verder.

‘En dit alles, mijn broeders, brengen wij op aarde opdat de mens zal ontwaken, opdat zijn innerlijke leven tot de uitdijning komt. Heeft de mens ten opzichte van deze ruimte, van de planeten en de sterren, de goddelijke verdichtingswetten geen eigen wil ontvangen? De stof reeds, de ziel, de geest niet, maar het innerlijke leven is wil en die wil brengt het gevoelsleven tot uitdijning door de daad, door de handeling, door de liefde, de harmonie, de rechtvaardigheid. Dat is het wat de Albron heeft gewild en zij zichzelf door verstoffelijkte en kunnen wij nu aanvaarden, mijn broeders, en dat is voor al het leven in de ruimten: God heeft zich door dit alles vergeestelijkt en verstoffelijkt.

Dit noemt men planeten, maar een planeet is baring, een planeet is schepping. God heeft zich vertegenwoordigd door Zijn persoonlijkheid gestalte te geven als een planeet, als evolutie. Hiernaast beleven wij Zijn liefde, want door dit vader- en moederschap dijde dit heelal, dijt de mens uit. God gaf zichzelf gestalte voor deze ruimten. Straks heeft de naam mens geen beteke-

nis meer – en nu komt het – want God is het, waar wij leven zien. Het is Hijzelf, Hij is de levensgraad voor zichzelf, want de Albron heeft zichzelf verdicht door God te manifesteren.

Mensen op aarde, gij zijt geen mensen meer, nu wij dit moeten aanvaarden en hebben te ontleden en te zien, God is het Zelf die zich bestaanskracht gaf, ruimte schonk, die Zichzelf door Zijn gestalten, door Zijn miljoenen organismen vulde voor dit machtige organisme, het universum waarin al dit leven een plaats heeft ontvangen. God is het Zelf die de wil tot bewustwording bracht, waardoor de uitdijingswetten Heelalbewustzijn kregen en begonnen de planeten een eigen baan te beschrijven om de scheppende kracht, de zon. En is God als vader, is God als moeder, het zijn de uitdijingswetten voor Zijn persoonlijkheid.

Daarom en alleen hierdoor', zegt meester Alcar, 'komt er vanuit de ruimte tot mij en is een goddelijk gebod: de mens als vonk van Zijn leven is een bewuste godheid, maar heeft zich het bewustzijn voor zijn persoonlijkheid nog eigen te maken. De mens is geen mens meer maar een goddelijke gestalte. Door zijn vader- en moederschap krijgt hij verruiming, uitdijing, verdichting, zijn wedergeboorten, zijn hiernamaals, zijn geestelijk bezit als een tempel zo schoon. Hij dijt uit naar de Vierde Kosmische Graad, waarvoor er zeven zijn ontstaan: de drie van dit universum, de Vierde, de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad, het Al. En dan kan de Albron zeggen: "Ik ben thans voor al mijn ruimten goddelijk bewust." En is de mens een goddelijke persoonlijkheid.'

Hoe voelt de mens zich nu nog op aarde? Hoe denkt de mens? Hij weet niet eens dat hij een eigen wil heeft gekregen. En die goddelijke wil moet nu wakker worden om uit te dijen, en (dat) beleven wij, zien wij door de liefde, door Christus, het goede te doen, het harmonische te beleven, de rechtvaardigheid te betrachten, Golgotha te aanvaarden in alles, omdat dit het evolutieproces is voor de mens en al het leven van God. Het wil de mens van de aarde zeggen dat hij het oneindige in elke graad voor dagbewustzijn en taak beleven zal. Voelt u dit?

U kunt van uw werk, uw doodeenvoudige taak op aarde, kunt ge een universele kringloop maken. U kunt van de heel eenvoudigste dingen en mogelijkheden kunt ge geestelijk bewustzijn maken. U kunt dan (door) die handelingen – dat heb ik u geleerd en dat is waarheid, achter de kist moet gij eraan beginnen – kunt ge het kleurenrijk Gods vertegenwoordigen, u maakt van een kleine liefdevolle daad een tempel en dat heeft de mens in handen. Hij moet de goddelijke ziel als kern in zich wakker maken, tot uitdijing brengen, hij moet een baan beschrijven, dat wil zeggen: aan een karaktertrek leven geven, wilt gij achter de kist straks – het is zo gebeurd – bewust zijn,

wilt ge 'vleugelen' bezitten, wilt ge daar kunnen wandelen, wilt ge een mooi gewaad dragen en sandaaltjes. Wilt ge waarlijk het één-zijn ondergaan met meesters die u de wetten verklaren, dan zult ge hier en dan zult ge daar aan uw innerlijk leven een ruimte geven. Het is heel eenvoudig, mijn zusters en broeders, leg in u de ruimtelijke liefde en ge zult en ge kunt geen verkeerde daad meer doen.

Waarom denkt ge nog altijd maatschappelijk stoffelijk – vraagt André later aan de mens – indien ge toch weet dat het universum van u is? Waarom zijt ge zo miezerig klein en waarom wilt ge zo aftands zielloos blijven en denkt ge alleen maar voor die akelige nietszeggende stof? En ge laat uw innerlijk gevoelsleven, dat de goddelijke kern omvat, verkillen, buiten staan – zoals de 'Maskers en Mensen' het weergeven – en het regent en het vriest. U bent volkomen alleen en gekraakt voor Gene Zijde, voor de uitdijingswetten in de geest omdat gij uw wil verkeerd gebruikt.

Ja, wanneer gij niet anders weet dat God de mens verdoemt en wanneer Hij daar hellen opbouwt, levend vuur om u te laten verbranden, hoe wilt ge dan uitdijen, hoe wilt ge tot die ontwaking komen, tot die bezieling, tot dat één-zijn? Hoe wilt ge uw licht in uw ogen verruimen? Hoe wilt ge het gevoel in uw hart tot de uitdijning voeren, indien ge altijd weer voor die vervloekte verdoemdheid moet staan, indien ge moet aanvaarden dat God Adam heeft geschapen en Eva, door een rib, wat klei en wat levensadem?

Indien ge niet kunt aanvaarden dat de mens in de wateren is geboren en die uitdijning kreeg en hij goddelijk is, indien ge al de nonsens (aanvaardt) die de sekten, de godsdiensten op aarde voor het geloof de verstoffelijking hebben gegeven voor uw uitdijning, altijd weer van God af en niet tot Hem terug, dan zult ge vroeg of laat zeer zeker gaan denken: ik schei ermee uit. Ik hou op, er is geen begin en geen einde, er is geen uitdijning. Want die vervloekte verdoemdheid plaatst u voor een goddelijk menselijk dood punt. Maar hierdoor hoort ge, voelt ge waar uw leven heen gaat en dat er uitdijning mogelijk is, indien gij uw menselijke wil gebruikt voor het goede, de bewustwording, de openbaringen van uw universum.

Maak u los van de aarde, schreeuwen wij u aanstonds toe. Maak u vrij. U leeft niet op een bodem, op grond noch graniet. Alles is uitdijning, alles is gevoel, alleen gevoel; door uw wil te bepalen tot de levenswetten en de levensgraden voor het kleurenrijk Gods, het vader- en het moederschap, zijt ge een schepper, een mens met kleurtjes, een mens met waarheid, met harmonie, met liefdevolle blikken, uw hand is steeds innerlijk verwarmd. Leugen en bedrog ziet ge niet, bewuste afbraak hebt ge en wilt ge niet meer aanvaarden, ge gaat bewust verder, u dijt uit. Dit leven, ook al bent u een miljonair, ook al hebt u miljoenen van de aarde, kastelen en wat dan ook,

wat dan nog achter de kist voor dit universum, indien ge van dat Golgothase en de Christus niets bezit?

Maak heus geen drukte voor uw universum hier op aarde, ge zijt niets indien gij disharmonisch dat waarover wij het nu hebben beleeft, aanvaardt en laat uitdijen. Voer uw geliefde niet van de wal in een sloot, maar durf te denken, durf te handelen, bewijs eens wat ge kunt en grijp u niet te hoog. Treed niet uit tot het universum, want ge breekt uw innerlijke nek, als ik u waarschuwen mag. En ga ook niet te ver, dij niet te ver uit in het woord zodat ge de woorden van de meesters weer verduistert en bezoedelt, blijf eenvoudig doorgaan en leg fundament na fundament en wees ervan verzekerd dat ge nu niet meer door een onstoffelijke bodem verzinkt.

‘Het wil u allemaal zeggen, kind van Moeder Aarde, dat gij het oneindige in u hebt en elke graad van deze ruimte beleven zult.’ Als u goed kijkt, ziet u het uitspansel uitdijen. De meesters zijn er. Ik praat niet voor onbewusten.

De machtige eer om Hem te mogen zien, voert mij naar de hoogste inspiratie van deze ruimte. ‘Kijk, uw leed’, zeggen zij, ‘en uw smarten lossen op, indien gij harmonisch denkt.’

Denkt u en blijft u disharmonisch denken, hebt ge altijd en eeuwigdurend smart onder uw hart, u bent nooit en te nimmer geestelijk gelukkig. Maar dit alles is geestelijk geluk en dat heeft de Albron voor de mens, nee, dat heeft de Albron voor zichzelf geschapen. Maar de mens is de vertegenwoordiging van die bron, die ziel, die Alziel, die Alwetendheid.

‘De mens vertegenwoordigt, mijn meesters, het goddelijke Al, de miljoenen die ons aanschouwen en ons volgen, weten het, schreeuwen het uit, mijn stem en uw gevoelsleven zal de aarde beleven en beluisteren; en sla mij neer indien ik een fout zal maken’, maar dat is niet mogelijk.

Vrede zij met u allen indien gij begint aan geestelijke bewustwording. Afbraak wordt het indien gij de afbraak liefhebt, volgen en aanvaarden wilt. Is dat zo onbegrijpelijk? Dat leert ons het uitdijende heelal.

‘Een oorlog is vernietigend voor de mens’, en wie nu maar een zwaard opneemt, dingen aanvaardt waardoor hij groot is voor zijn taak en die taak u naar de afbraak voert, staat voor een dood punt, werkelijk universeel stil. Ziet u? Hier kunnen we nu aan de ontleding beginnen.

Alles zinkt van de aarde weg, lost op in de goddelijke kosmologie. U kunt hier niet meer onder vandaan komen, u kunt geen wet omzeilen, gij zult hier op dit ogenblik voor uw kosmisch uitdijen, uw leven kleur moeten bekennen, deze wetten dwingen u aan harmonie en rechtvaardigheid te beginnen. En als u dat niet wilt, loopt u toch vroeg of laat weg en keert u zich terug naar de duisternis.

Achter de kist komen wij bij u en dan vragen wij u: ‘Kent u mij? Kent u

meester Alcar, kent u de wetten? Had u maar afgebroken, had uzelf maar bewust innerlijk willen kraken', en dat is heel eenvoudig, u hoeft zich maar te buigen voor de waarheid, voor de levende vitaliteit van de ruimte, de rechtvaardigheid die harmonisch in u afdaalt en u tot die ontwaking voert. En dan beleeft ge Christus, Golgotha, de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer. Niemand kan u dit ontnemen, want het is de wil van u die fundamenten heeft gelegd en zegt: 'Ik ben één met mijn vader, in alles één.' En daarom kon de Christus deze woorden spreken. Maar Gene Zijde spreekt het ook reeds en zegt, de meesters zeggen: 'Wij zijn één met ons universum, wij hebben dit universum overwonnen. Dit heeft niets meer te betekenen ook al is dat de goddelijke wet, wij hebben die uitdijning beleefd, lichamelijk, geestelijk. Onze persoonlijkheid dijt elke seconde uit omdat we altijd waarheid spreken, rechtvaardigheid, harmonisch zijn. Wij hebben lief, wij hebben waarachtig lief.' Bent u zover?

'Ziekte en andere ellende lost op', mijn zusters en broeders, zegt meester Alcar, 'wanneer gij uzelf wilt begrijpen. Want door de ruimte werd deze narigheid, werd er geen melaatsheid, geen krankzinnigheid, geen psychopathie geschapen. Het leven van God als mens moet ontwaken, het leven zal weten dat al deze wetten voor de menselijke persoonlijkheid werden geschapen.'

Want de planeten vertegenwoordigen de Albron door hun persoonlijkheid en dat is de ruimte van een planeet, is het lichaam voor de mens, is de ruimte voor een bloem, is een boom, het zijn de wateren, al dat leven dijt uit door goddelijke harmonie. Het is het beleven en het één-zijn voor het vader- en moederschap.

'Door de wedergeboorte verder en hoger, mijn broeders. En dan, meester Zelanus, wat zullen wij dan beleven?' vraagt meester Alcar aan mij.

En ik ben gereed, ik kan zeggen: '(We gaan) naar het vader- en moederschap op geestelijke afstemming. En er zijn geen smarten meer, noch verdierlijkste toestanden te beleven op aarde, nu wordt het leven op aarde harmonisch bewust', nu wordt het leven op aarde een zaligheid, en de mens die harmonisch gaat beginnen, beleeft reeds die zaligheid.

'Of zoudt ge willen blijven aanvaarden', kan André uitschreeuwen tot het kind van Moeder Aarde, 'zoudt ge waarlijk willen dat er niet één mens was op aarde, daar leefde, die ruimtelijk geestelijk de harmonie van deze ruimte ondergaat? Dan ben ik het en zal ik u de wetten verklaren en dan zal ik u verduidelijken hoe gij dit goddelijke één-zijn ondergaan kunt en beleeft gij een ander vader- en moederschap, het uitdijen voor uw gevoelsleven en uw geest. Dan zal ik het zijn, mijn meester, die reëel harmonisch en geestelijk denkt. Ik ben gereed.'

'Ja', zegt meester Alcar, 'en eerst dan, André, zal de mens scheppen en

baren volgens de goddelijke harmonie en is hij één met deze ruimte en staat hij’, moet u horen wat er nu komt, ‘achter de katholieke kerk en ligt de Bijbel daar, niet de Christus, maar de verdoemdheid, het laatste oordeel, hellen die liggen aan zijn voeten en trapt de mens in elkaar, want hij zegt: “Dat zijn eigengemaakte demonische stelsels en die zijn niet van mij en niet van mijn vader. Mijn God, ik wil met die afbraak niet te maken hebben.”’

‘Als de mens harmonisch gaat leven’, zegt André en moet nu meester Alcar beamen, ‘als ik werkelijk ga denken volgens dit universum, volgens de uitdijingswetten, dan zult gij mij moeten inspireren om de mensheid die bewustwording te schenken.’

En dan moet meester Alcar zeggen en kijkt hij meteen in de ogen van het goddelijke aangezicht: ‘Welzeker, mijn broeder, dan staat de God in alles voor uw leven open. Inderdaad. Wij zouden nu duizenden vragen kunnen stellen’ zegt meester Alcar, ‘voor de mens op aarde, maar dat doen wij later wanneer wij aan ons één-zijn voor de mens op aarde beginnen.’

En dat is nú, mijn zusters en broeders, nú leven wij in dat goddelijk één-zijn, maar niet alleen voor u, voor de maatschappij.

‘Wij volgen nu de uitdijingsmogelijkheden voor de ruimte, voor de mens, voor het dier, voor de bloem, voor de plant, voor het licht en de duisternis, voor ziel en geest, voor elke karaktertrek, maatschappelijk voelen en denken, voor kunsten en wetenschappen, wij denken thans universeel harmonisch. Nu eerst wordt het leven op aarde en in de sferen van licht machtig bewust, waardoor de menselijke liefde voor al het leven van God ontwaakt. Heeft dit alles iets te betekenen voor de mens? Wij zien nu, dat álles betekenis heeft, doch waarachter wij leven om voor ons eigen bestaan de goddelijke waarachtigheid en het eeuwigdurende voortgaan, het uitdijen vast te stellen. Wat is nu het allernoodzakelijkste op aarde voor de mens op aarde, André?’

En dan kan André zeggen: ‘Het vader- en het moederschap, mijn meester.’

En de ruimte kijkt onmiddellijk. ‘Dat is het’, zegt meester Alcar, ‘hierdoor gaan wij en zal het leven verdergaan’, alleen door het vader- en moederschap.

En nog zijn er geleerden die zich afvragen: ‘Waarom is de mens moeder, waarom is de mens vader?’ Ze weten niet eens dat de ziel, dat de goddelijke ziel – dus in u leeft die godheid – vader en moeder moet zijn; of er was geen evolutie, er waren geen wedergeboorten. De mens stond voor één wet: maar God is vader en moeder. De geleerden weten het nog niet. De godgeleerde weet het niet. De dominee weet het niet. De geestelijke faculteiten leven nog in duisternis. Maar de Universiteit van Christus zegt: ‘Het vader- en het moederschap zijn de essentiële bronnen voor de mens, want hierdoor beleeft de mens zijn goddelijke eenheid voor het Al.’

Is dat niet zo? Dat is het, hierdoor gaan wij en gaat al het leven verder.

En kijk nu eens op aarde, kijk eens naar die bloem, die is verleden jaar in de grond gestopt en nu krijgt u de uitdijning voor een nieuw leven, het kleurenrijk Gods, kindertjes, ze luisteren, ze behoren met ons tot het goddelijke Al, want zij vertegenwoordigen het vader- en het moederschap voor het kleurenrijk Gods. Is dat wat?

‘En nu de godsdiensten op aarde’, komt meester Alcar daaraan. ‘De godsdiensten op aarde scheppen disharmonie, de godsdiensten op aarde, mijn broeders, voeren de mens van de wal in de sloot, voeren de mens naar een God die haat, een God van wraak, een ploert, een goddelijke ploert.’

God is nu een ploert. God is een demon, een satan. En: ‘Ga en vernietig daar die mensen daar’, dus God gaat zichzelf vernietigen. Dat heeft God gedaan. Neen! De mens komt vanuit het onbewustzijn, uit het oerwoud, krijgt het menselijke bestaan – dat weet de ruimte, dat weten de goddelijke wetten – er is uiteindelijk geen afbraak meer, er is uiteindelijk geen vernietiging meer, geen dood, geen zonde, want het is allemaal evolutie. Het is evoluerend verdergaan om die goddelijke stelsels tot uitdijning te brengen. Dus als u het goddelijke woord wilt beleven dan is er geen zonde, dan is er geen dood, er is geen verdoemdheid, er is ook geen melaatsheid, er is ook geen krankzinnigheid en er is geen psychopathie; dat alles is ónbewustzijn.

Want in de ruimte zagen wij Jupiter, Venus en Saturnus als halfbewuste planeten voor het moederschap en die hebben dezelfde stelsels moeten ondergaan en wil zeggen: de mens komt straks eens tot halfwakend moeder- en vaderschap en beleeft gij dat verschrikkelijke woord: de homoseksualiteit (zie artikel ‘Homoseksualiteit’ op rulof.nl); en dat is de cirkelgang, de kringloop voor het vader- en moederschap. God heeft geen narigheden, geen narigheid geschapen, noch geestelijk noch stoffelijk, maar het is evolutie.

Alles kunt ge van de aarde laten verdwijnen indien het met afbraak, indien het met disharmonie heeft uit te staan. Alles vangt het goddelijke ik weer op en zegt: wat wilt ge, ik kan u toch ineens het goddelijke kleurenrijk, de goddelijke gestalte niet schenken, want gij zoudt eronder bezwijken. Gij moet evolueren, gij moet die wet, dat groei-, dat bloei-, dat ontwakingsproces moet ge ondergaan, en eerst dan hebt ge de levende kracht in u. U bent levende energie geworden. U vertegenwoordigt daarnaast uw goddelijke gestalte, uw machtig gewaad, uw licht in de ogen, en dan volgt eerst de ruimtelijke kus. De kus van de ruimte, door het één-zijn van vader en moeder, bewust gegeven en geschonken, is thans Alwetendheid. U bent niet meer verlegen om een woord, u bent steeds uitdijend sprekende. U hebt steeds het andere in u, u bent steeds bezig om dat woord te verklaren, maar ge gaat niet te hoog, ge gaat niet te hóóg, ge vliegt niet te ver, ge blijft adept van God en zult niet voor meester spelen indien het de ruimte zelf niet zegt.

Eerst dan wanneer de ruimte tot uw leven spreekt, eerst dan wanneer ge het één-zijn met zon, maan en sterren kunt ondergaan, kunt beleven, dan zal de ruimte, dan zal dit universum, de uitdijingswetten zullen u zeggen: gij zijt kosmisch bewust.

‘Ik treed uit, ik ga ’s nachts achter de kist mensen helpen.’ Klets-kousen, ongelukkigen die de wetten van de ruimte door een stoffelijk woord nu nog willen verkrachten.

Vertel aan de hemelen, vertel aan zon, maan en sterren dat ge bezig zijt, dat ge begonnen zijt om harmonisch te leren denken. Nu is er reeds disharmonie. Met andere woorden, mijn zuster en broeders, ik wil dat ge op eigen benen blijft staan en uzelf als ruimte niet voorbijliegt. Want dan zijt ge een meteor die vroeg of laat uit elkaar spat en staat het gekkenhuis voor u open. Moet dat, wilt u dat?

Meester Alcar zegt: ‘Wij kunnen ons één maken, wij kunnen geen fouten meer maken en wij kunnen onszelf niet voorbijvliegen, want de wet moederschap en vaderschap tikt ons op ons gewaad, stapt op ons kleed en zegt: “Hé, wacht eens even, gij hebt mij nog niet beleefd.” En hierin kunnen we geen sprongen maken. Hierin kunnen we onszelf niet meer voorbijvliegen.’

En dan zegt meester Alcar: ‘De uitdijingswetten voor deze ruimte is te zien door de kringloop voor de mens der aarde. Het is het evolutieproces voor elke vonk.’ Maar altijd weer harmonisch rechtvaardig moet de mens, moet de vonk van God de wetten, de geestelijke en de stoffelijke beleven en ondergaan, waarna het gevoelsleven zich verruimt en de wijsheid zichtbaar wordt.

‘Het uitdijende heelal’, komt er thans vanuit het goddelijk bewuste Al, ‘ontleedt de kerkelijke kletspraat’, en is een stem die goddelijk bewust is, dat geen openbaring is voor meester Alcar, voor André, en deze ruimten.

‘Het uitdijende heelal, voor de mens, zon, sterren en planeten, de reis die we nu maken en die gij maakt, kinderen van dit universum, ontleedt, ontleedt nogmaals de kerkelijke kletspraat.’ Kletspraat, want er is geen verdoemdheid, er is alleen harmonie, rechtvaardigheid en liefde.

De ruimte ontleedt het laatste oordeel omdat dat ding, dat gedrocht er niet is, de ruimtelijke wetten, de uitdijingswetten voor moeder en vader ontleden meneer pastoor, de kardinaal en zijne heiligheid de paus. Achter de kist is er geen heiligheid meer en zullen zij aanvaarden.

‘De uitdijingswetten’, komt er nu als een goddelijk gebod in André en kan hij schreeuwen door de ruimte en al het leven neemt dit over, ‘het uitdijende heelal ontleedt de kerkelijke kletspraat.’ En neemt André onmiddellijk zijn bezieling vanuit het Al over en zegt: ‘De uitdijingswetten van dit universum verklaren de schepping voor de Bijbel en de mens. Ik beleef de eerste boeken voor de nieuwe Bijbel van de Universiteit van Christus. De uitdijingswet-

ten brengen ons leven tot de Messias terug. De uitdijingswetten schiepen de sferen van licht en deze zijn het die de mens ruimte schonken voor het maatschappelijke, universele, waarachtige, de gaven voor vader- en moederschap, zodat mens en dier, het leven van Moeder Natuur verder kan gaan.'

En dan komt in mij de goddelijke bezieling en dan kan ik het uitschreeuwen naar de aarde. De maan lacht, de zon lacht, de sterren en planeten vangen mijn gevoelsleven op, ik ben geen zenuwachtigheid meer, ik ben geïnspireerd, ik moet die krachten tegengaan; vanuit mijn mond, mijn hart, mijn bloed, mijn levensaura vliegen de woorden, vliegt mijn gevoel als ik kan zeggen: 'De uitdijingswetten van het heelal gaven aan de vonk van God bezieling, zekerheid, de levensgraden voor de ontwaking, de goddelijke rechtvaardigheid, mijn meester, omdat al het leven die wetten bezit en afstemming heeft op God, de Albron, de Almoeder, de Alziel, de Algeest, het Alvader- en het Almoederschap.

Er is geen zaadje op aarde en in al de ruimten van God te zien, of dat leven dijt uit en kreeg daardoor goddelijke universele betekenis. Niet één zaadje kunt ge op aarde vinden, of dat zaadje bezit de ziel van God, de kracht van God, de elementale wetten van God voor de uitdijing, verstoffelijking, vergeestelijking, kleurenrijk, vaderschap, moederschap, (of) er is geen leven op aarde te zien.'

'Astronoom', stuurt André naar uw universiteiten, 'er is geen dood atoom in deze ruimte, of dat leven heeft een kringloop, een uitdijing volbracht. En wat wilt ge nu van de maan zeggen, haar geven, nu zij haar leven reeds heeft volbracht? Want ik vertegenwoordig haar, ik ben zon, maan, sterren en planeten', schreeuwt André als Jezus van moeder Crisje het uit in het Al.

'Crisje, ik heb je eens gezegd en vanuit de stilte van het goddelijke Al mogen verklaren en toesturen: ik word een profeet. Maar nu word ik er een van ongekende diepte, ik ben aan het uitdijen, mijn moeder. Ik ben waarlijk aan het uitdijen, want elke geestelijke faculteit van Moeder Aarde ligt nu in mijn handen. Crisje, ik zweer het u, voor deze uitdijing wil ik miljoenen malen bezwijken. Ik wil harmonie blijven en zijn, rechtvaardigheid. Ik daal niet meer af in afbraak, in vernietiging. Ik ben één, ik zie, ik beleef, ik onderga.'

Meester Alcar ziet naar zijn adept op en kijkt in de ogen van André en zegt: 'Waarlijk, André, als we terug zijn op aarde en we mogen weer voor onszelf denken dan zal ik je de kroon geven van mijn hart, van mijn leven, van mijn ruimte, want jij bent waarlijk een bewust adept: jij wilt.'

'De wil van dit universum', zegt André er direct weer na, 'dijt uit en die uitdijing wil ik mij, door mijn wil daarop af te stemmen, eigen maken.'

Maar de macht en de kracht van het goddelijk bewustzijn wil dat we die uitdijing menselijk ondergaan en gij er iets aan hebt, of het leven spat waar-

lijk uiteen want dit is op menselijke kracht eigenlijk niet eens te beleven, u moet het zich eigen maken. U moet eraan denken, maar ga er niet in. Wil u niet één maken nog met de sferen van licht, u kunt in gedachten naar zon en maan gaan, maar o wee, wij moeten u waarschuwen, u kunt het toch niet bereiken. Denk niet dat ge de maan, dat ge de zon, dat ge een ster, een planeet kunt horen spreken. U kunt dat nog alleen innerlijk doen en dan normaal blijven, normaal denken, eerst zorgen dat ge met beide benen op aarde blijft.

Dat is het grootste en het machtigste bezit waar de meesters trots op zijn en de ruimte, dat André heeft gekund. Want miljoenen – aanvaard dit – zijn er alleen reeds door naar de dood te kijken, door aan de dood te denken, zijn zij reeds verdwenen en liepen zij met een verkeerd hoofd onder hun armen over de straat; psychopaat, gek.

Hier wordt u niet gek van. Hier zult ge uw dagbewustzijn niet door verliezen, integendeel, u zult uzelf zien verruimen. U zult gaan uitdijen. U zult groter worden, maar kleiner in gevoel, u speelt altijd de mindere, u blijft altijd achter het bruisende ik staan. Want u wilt niet bruisend zijn. U doet alles mild, zacht. U doet alles voortvloeiend. U verzorgt het één met het andere. U valt nooit terug, u valt nooit van trapjes. U hangt niet tussen de ruimte en de aarde als een gekke dominee die zijn Jehova wilde leren kennen en zijn trapje vergat om terug te keren. Of wilt ge soms aanvaarden dat ik onwaarheid spreek? Er zitten dominees, godsdienstwaaninnigen in uw krankzinnigengestichten. Hadden ze dit maar gekend, dan waren ze niet krankzinnig want dan hadden ze houvast. Dan legden ze goddelijke fundamenten neer voor zichzelf. Maar die vervloekte verdoemdheid jaagt de mens naar het krankzinnigengesticht. Er is geen uitdijen meer.

Zolang ge kunt uitdijen, legt ge voor uzelf geestelijke fundamenten en heeft de stoffelijke aarde niets meer te betekenen, want gij stijgt boven het gevoelsleven van Moeder Aarde uit. En dat is de mens, dé mens, man en vrouw zijn het. Hebt elkaar lief en u dijt uit. Maar geen egoïstische liefde, ruimtelijke liefde. Leer eens eerst kennen wat geestelijk uitdijen wil zeggen en heeft te betekenen. Eén verkeerd woord – heb ik u geleerd – over uw lippen en dat gaat naar afbraak en niet willen begrijpen, dat stemt u (af) op een dood punt. Dat laat u daar staan, dat stemt u af op narigheid en verdriet, op het eenzame. Want de mens die waarlijk aan het uitdijen is, wil u niet meer beluisteren, die zegt tot u: ‘U bent kinds.’

Eén verkeerd woord, dat u bewust naar de afbraak voert, mijn zusters en broeders, is onbewustzijn, is disharmonisch en onrechtvaardig. Die mens dijt niet uit, en nu kunt u nu, volgens dit vanmorgen, kunt ge aan uzelf zeggen – kunt ge de mens bekijken die met u meegaat, die u ontmoet, waarmee u spreekt – hoe het bewustzijn van dat leven nu is. Eén verkeerd woord, één

snauw, één grauw, één trap, één slag – nietwaar? – en gij dient de verdoemdheid, gij zijt zelf leugen en bedrog, onwaar en ge hebt geen liefde. Ook al wilt ge uw maatschappij en de mens duidelijk maken, wijsmaken dat ge liefhebt, één verkeerd woord bewijst dat ge het niet zijt en geen fundamenten kunt leggen en aan geen uitdijning kunt beginnen.

‘Het uitdijende heelal’, zal mijn laatste woord zijn voor deze morgen en gaan wij op de volgende reis, ons volgend één-zijn weer door, ‘het uitdijende heelal’, als een goddelijke gebod komt dat tot de maatschappij en deze mensheid, ‘ontleedt al de kerkelijke kletspraat. De uitdijingswetten verklaren de schepping voor de Bijbel en de mensheid, voor ziel, geest en stof. De uitdijingswetten brengen ons leven tot Christus, de waarachtige Christus terug. De uitdijingswetten schiepen de sferen van licht, en deze zijn het die de mens ruimte schonken voor de maatschappij, de universele waarachtigheid gaven aan het vader- en moederschap, zodat de mens, dier en al het leven van God verder kon gaan.’

‘Deze wetten, mijn broeders’, zegt meester Alcar, ‘brengen ons leven en bewustzijn tot de macrokosmische graden’, want we dijen universeel uit, ‘en dat wil zeggen dat we nu de zeven kosmische uitdijingsgraden voor dit heelal bestaan zullen leren kennen. Ze zijn voor hier licht, ziel, geest en stof en zij zullen voor de volgende levensgraden als werelden uitdijen, waarvan wij de goddelijke afstemming zullen leren kennen. Wat zien wij nu? Wat beleven wij thans? Welke wetten kregen die bewustwording te beleven? Welke mogelijkheden liggen er voor de mens, voor het leven van God, voor het vader- en moederschap open? Welke levenswetten hebt gij als mens uzelf voor uw ik eigen te maken?’

Gaf ik u iets door dit één-zijn, door dit uitdijen vanmorgen? U krijgt nog twee lezingen voor uw uitdijning en dan besluiten wij dit één-zijn weer. Maar dan staan we voor de eerste verschijnselen – en daar beginnen wij straks mee indien de meesters dat willen – voor de Vierde Kosmische Levensgraad en dan gaan we daar eens kijken. Dat had ik u beloofd, maar wij halen het niet. Ik word op mijn vingers getikt. Ik kan geen sprongen meer maken, de werelden zijn open en de werelden willen niet vergeten zijn. Elke vonk van de ruimte zegt nu tot mij: ‘Halt, beleef mij, ge wilt mij toch niet overslaan, of gij mist straks een fundament en zinkt de mens in een grote diepe kuil terug, hij heeft dan geen bestaan meer. Want hij moet fundamenten leggen; en gij, meesters van het licht, zult die wetten volgen en ons beleven en aan het kind van Moeder Aarde doorgeven.’

Voor vanmorgen heb ik nog dit. Ik dank u voor die mooie kleurtjes, die lieve kinderen van Moeder Aarde. Verwent u mij niet te veel? Heb ik dat allemaal verdiend?

Voor vanmorgen nog enkele woorden, voor vandaag, morgen en overmorgen: leer nu eerst denken, ga denken voor uitdijng. U kunt, het is doodeenvoudig, de wijsgerige stelsels ontleden, indien ge voelt dat uw gevoelsleven doorgaat. Maak een ding af, maak een woord af. Laat een woord die uitdijng beleven, want dan gaat uw gevoelsleven mee, dan is er innerlijke werking. Maar wanneer u zegt: 'O, neen, dat neem ik niet', gij kunt de verdoemdheid voor u zien. Gij kent de Bijbel, gij kent de nonsens van de katholieke kerk en het protestantistische geloof. Gij weet welke onwaarheden een Mohammed heeft gesproken, want gij hebt de Universiteit van Christus. Er zijn de boeken voor uw hellen en uw hemelen, waarvan de hellen er niet zijn want dat zijn duistere werelden, dat zijn onbewuste werelden, die gij u eigen moet maken. Met andere woorden, gij zult die duistere onbewuste werelden fundamenteen geven voor uw licht, uw leven, uw ziel, uw geest, uw persoonlijkheid, en dan staat ge voor de eerste sfeer.

Leer denken, maak een gedachte af en indien gij vrienden, zusters en broeders van elkaar zijt en de één vliegt te ver de ruimte in en wil zich gaven, wil zich de wijsheid zomaar eigen maken, rem hem dan en zeg tegen haar: 'Ho, wacht eens even. Nu staan we voor de waanzin, gij kletst.'

En wij willen met kletspraat en roddel niet meer te maken hebben. Ik ben een kind van de Universiteit van Christus. Ik ben een adept van Christus. De Eeuw van Christus is begonnen om uit te dijen en te ontwaken en daarvoor leg ik mijn eigen fundamenteen. Word reëel, waarachtig, rechtvaardig, harmonisch moeder en vader. Bewijs wat u kunt. Neem de maatschappij in uw handen en draai die maatschappij zijn dierlijke nek om indien dat beest aan uw leven knabbelt en van u eist: 'Ga met mij mee, want gij zijt er één van mij.' En durf dan ervoor uit te komen en te zeggen: 'Jazeker, dat had u altijd gedacht, nietwaar? Maar voor mij kraait er geen haan meer. Ik ben geen Petrus en ik ben geen Caiphas meer. De Petrus in mij, de twijfelaar, de verloochenaar heb ik gedood. En de Caiphas die zit nu achter de tralies, die heb ik gevangen gezet, die krijgt niet eens droog brood met water, die zal sterven. Aan u de volgende menselijke rest.'

Ik dank u.

Ik dank u waarlijk voor uw mooie gevoelens.

Het uitdijende heelal voor de mens – deel 3

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

U krijgt op één na de laatste lezing over ‘Het uitdijende heelal voor de mens’. Zij die hier niet waren, voor hen heb ik een korte inleiding en dan gaan wij verder, even slechts – ik hoop dat ik zover kan komen – naar de Vierde Kosmische Levensgraad voor de mens, het dier en het leven van Moeder Natuur.

Wij kwamen vanuit de Alziel, de Albron, het Alleven, de Algeest, de Alpersoonlijkheid, het Alvader- en Almoederschap voor het begin van de goddelijke scheppingen naar de uitdijning, de wedergeboorte.

We hebben een reis gemaakt door dit universum totdat wij de vergeestelijking van God en Zijn verstoffelijking konden beleven en vaststellen. Wij hebben de planeten, als zon en maan, als vader- en moederschap, kunnen volgen voor dit universum, als een macrokosmisch organisme, waardoor de mens het leven, zijn uitdijning kan volgen en ondergaan. Dat hebt u allemaal beleefd. Wij hebben Saturnus, Venus, Uranus, Jupiter als halfwakend bewustzijn kunnen volgen. Wij hebben alleen gezien en moeten aanvaarden dat deze ruimte goddelijk gefundamenteerd is door vader- en moederschap. We hebben gezien dat het kleinste insect, het dier, een boom, een bloem, een plant, nevelen, nacht, licht en duisternis vader- en moederschap bezit. Hierdoor kreeg u een beeld waarvoor u eigenlijk op aarde bent: God zou zich manifesteren.

We hebben u verklaard, de meesters hebben u gegeven: ‘De Volkeren der Aarde’. Ze hebben de Bijbel even kunnen volgen en gingen – door die andere lezingen dus – vanuit het Ontstaan (Het boek ‘Het Ontstaan van het Heelal’) naar Golgotha. Wij gingen door Napoleon naar Adolf Hitler, deze oorlog waarin wij leven. Wij hebben de uittreding beleefd, het ogenblik dat de meester tot André kwam in 1944 en zei: ‘Hooft ge mij, André?’

Hij zei: ‘Ja, meester, ik hoor u en ik zie u.’

Weet u nog dat toen meester Alcar zei: ‘Schrijf even op wat ik dicteer? “De Albron, het Alleven, de Alziel, de Algeest, het Alvader- en het Almoederschap, de Alharmonie en de rechtvaardigheid; God als elementale wetten, als verdichtingsgraden en uitdijingswetten, de vonk Gods.” En dit, André’, zei hij, ‘is voorlopig voldoende. Maak u gereed. Over enkele dagen kom ik terug en dan gaan wij aan de kosmologie beginnen voor deze mensheid. Wij zullen de eerste boeken schrijven en beleven voor de nieuwe Bijbel.’

André – dat heb ik u verteld op die morgen toen wij aan deze lezingen begonnen – zette zich neer en zei nu: ‘Mijn hemel, mijn hemel, ik heb het

ontstaan van het heelal beleefd. Ik heb de hellen gezien, de hemelen gezien. Ik ken de graden voor krankzinnigheid, psychopathie. Ik ken de wedergeboorte. Magere Hein is er reeds niet meer. Ik heb hem zijn kroon van zijn hoofd getimmerd en nu sta ik alleen voor de kosmologie, want meester Alcar gaat natuurlijk wéér dieper en heb ik te beleven en op aarde te vertegenwoordigen.'

Toen wij aan deze lezingen begonnen – vertelde ik u – was André, Jozef Rulof, als een skelet. Maar de wil, het één-zijn met Moeder Natuur, het één-zijn op aarde, (om) de mens te kunnen opbouwen, te kunnen optrekken voor deze ruimte, het goddelijke gezag in dit leven, daarvoor kan hij leven en sterven. Daarvoor heeft hij zijn leven gezien als meester Dectar in de Tempel van Isis, het oude Egypte. Dat is allemaal voorbij.

Het gevecht op leven en dood, dag in dag uit, om de ruimte te kunnen tegenhouden, elke wet en levensgraad van die ruimte te kunnen overwinnen, is de strijd geweest van Socrates, Pythagoras; Boeddha niet eens, geen Mohammed, alleen de oude Egyptenaren hebben het beleefd, de 'Groot Gevleugelden', zij die daar voor een godheid werden aanvaard. En wat dan nog? Ze lagen daar neer – zoals u leest in 'Tussen Leven en Dood' – neergespijkerd op de aarde, op een kruishout, naakt op een lendendoek na en eromheen de hogepriesters, de ingewijden die zo'n instrument konden opvangen. En dan werden daar de eerste vragen gesteld aan het kind van de ruimte, de meesters die over dit organisme, deze ziel, deze geest, deze persoonlijkheid, dit leven waakten en vroegen zij: 'Waar zijt gij?'

En dan moest en dan zou deze mens spreken. Diepe trance, diepe slaap, maar de geest van dit leven zei: 'Ik bevind mij in een ruimte. Ik kan verdergaan. Daar zie ik mijzelf.'

'Waarlijk', zegt de hogepriester Amenhotep. Zij die de namen hebben gekregen om de metafysische fundamenten te leggen voor de mensheid, zij stelden daar, weer bezielt en geïnspireerd door de meesters uit het heelal, om de eerste vraag te stellen, om de eerste fundamenten te leggen voor de metafysische wetten voor de Universiteit van Christus: 'Waar zijt gij? Is er leven?'

'Ja, ik leef, ik denk, ik kan voelen.'

'Verwijder u dan en ga verder van uw organisme weg. Daal desnoods in de wateren af en kom tot eenheid met de Godin van Isis, want zij zal het zijn die uw leven bezielt en ons de wijsheid schenkt.'

Wat deze mensen in die en die tijd – dat hebt u gelezen in 'Tussen Leven en Dood' en ik gaf u meermalen dat één-zijn in deze achthonderd lezingen die wij tezamen hebben beleefd – wat die mensen met elkaar en ten opzichte van hun godheid hebben gekregen, hebben mogen beleven, dat grensde reeds daar aan het ongelofelijke, maar het leven ging verder, het leven dijde uit. De

mens dijde innerlijk (uit) en de ruimte dijde uit. Leven en dood kwamen tot eenheid. Nacht en licht werden één gestalte. En die gestalte bezat lichtjes in de ogen, die had een levend bewust hart, een bloedsomloop, die ontzaglijk de ruimte kon vertolken en de wateren kon bezielen, aan het leven uitdijning gaf, het weten, de rechtvaardigheid, het harmonische gevoelsleven voor de God van al het leven.

Stilte rondom, er werd gewaakt over dit leven. De ‘Groot Gevleugelde’ werd door de farao ontvangen. U hebt gelezen hoe Venry en Dectar tezamen daar kwamen en Venry zei: ‘Indien de Goden mij zullen bezielen, zal ik dit leven, waartoe wij behoren, geestelijk en stoffelijk vertolken.’ En toen gebeurden er wonderen.

U hebt gelezen dat nadat de priesters verkeerd gingen denken, zij aan de afbraak konden beginnen, want één verkeerde gedachte voerde hen niet naar die harmonische ruimte voor het vader- en moederschap, maar regelrecht naar de afbraak. En toen zweefden er stoelen en tafels, toen zweefden er pilaren in de ruimte en was de zwarte magie zichtbaar geworden, toen werd wit zwart, en verviel het oude Egypte terug tot daar waar er geen zekerheid meer bestond.

Hebt u dat allemaal uit ‘Tussen Leven en Dood’ opgenomen?

Maar nu, 3800 jaren later staat dezelfde mens uit de Tempel van Isis, krijgt een nieuw leven en krijgt ook een andere tempel te ondergaan, de wetten hebben uitdijning ontvangen. Intussen kwamen wij vanuit China, Japan, de Indische en oosterse volkeren tot het westerse bewustzijn en konden de enkelingen vanuit ‘Tussen Leven en Dood’ voor de Universiteit hun eerste fundamenten leggen, voor de Universiteit van Christus, de persoonlijkheid die dit alles door Zijn goddelijk gezag vertegenwoordigt. Vanzelfsprekend, het moet u duidelijk zijn dat in die en die tijd de meesters reeds ontzagwekkende boeken hadden kunnen schrijven, maar er waren geen instrumenten. Maar de fundamenten waren er gelegd.

Daarginds aan het eind van deze aarde, ergens op de bewoonbare planeet begon de mens te zoeken. De eerste mens had zijn kringloop der aarde reeds volbracht en betrad de wereld achter de kist; miste zijn licht, zijn zon, zijn dag. Er was alleen nacht, er was alleen dát, in dit leven en gevoel, wat de mens voor zichzelf van de ruimte wist en zich door zijn handelen en denken had eigen gemaakt.

‘De Kringloop der Ziel’, ‘Zij die terugkeerden uit de Dood’, maar vooral ‘De Volkeren der Aarde’, die de meesters aan de mensheid hebben geschonken en waarmee wij nu te maken hebben, brachten u een beeld van die universele realiteit. Want achter de kist is er leven, de wedergeboorte voor zon, maan en sterren, hebben wij mogen vaststellen want de eerste mens ging

verder en bouwde door aan zijn geestelijke ruimte. Hij betrad hierna, na deze ruimte, de sferen van licht. Hij ging nog verder, want hij kon hoger en hij zei: 'En het is alsof er in mij een stem tot ontwaking komt, die zegt: 'Doe goed, wees harmonisch, wees liefdevol en ga het leven dragen, denk niet verkeerd, en gij dijt uit.'"

En de tempels voor de mens ontwaakten, rondom de mens kwamen de kunsten en de wetenschappen tevoorschijn, die zij vergeestelijkten en verstoffelijkten (voor) zichzelf. De mens zag zijn karaktertrekken aan de muren hangen van zijn tempels. Hij kon aanvaarden, hij kon zich buigen voor zijn eigen bezit en zeggen: 'Mijn leven is vader- en moederschap, ik ben ziel, ik ben geest, ik ben een persoonlijkheid geworden, ik ben gevoel, ik ben kunst, ik ben wetenschap, ik ben alwetend voor deze ruimte.'

Rustig aan ging de Christus als de hoogste meester – in die en die tijd, heb ik u geleerd en kunt ge onherroepelijk aanvaarden – verder, en maakten en brachten (Christus en de Zijnen) de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer tot ontwaking. (Ze) werden opnieuw geboren en – dat leest u weer in 'Het Ontstaan van het Heelal' – aangetrokken door de mentale gebieden, een nieuwe wedergeboorte, een uitdijingsruimte voor de ziel als God, als mens, als geest. Weer opnieuw was er een universum tot stand gekomen. Want door de uitdijingswetten hadden zij te aanvaarden en konden zij bepalen dat dit het goddelijke nirwana nog niet kon zijn.

Achter deze ruimte konden zij die achter de kist leefden, die daar kwamen en zich konden vrijmaken van de aarde, die zich konden optrekken, die zich konden éénmaken met water, met een boom, met een bloem en het leven van God, zij konden zeggen: 'Mijn leven dijt uit, ik ben een godheid, ik ben de bewuste van geest die dit alles in handen heeft gekregen.' Maar – moesten zij beleven – maar die nieuwe ruimte waarin zij zouden gaan ...

Toen zei de hoogste meester, die later na miljoenen jaren de Messias op aarde zou worden: 'Hebt gij, mijn broeders en zusters, hebt gij gezien, hebt gij kunnen vaststellen, dat één vonk, hoe dat lichaam ook is, groot of klein, ruimtelijk of dat het ook tot de microwereld behoort, hebt gij kunnen vaststellen dat dat leven geen ziel, geen geest, geen persoonlijkheid, geen vader- en moederschap bezit?'

De miljoenen die met hem waren en die met hem op de maan in het embryonale leven tot bewustwording waren gekomen, zij waren de eersten, zij konden zeggen, deze mannen en vrouwen die hun kringloop op aarde hadden volbracht, zij konden zeggen en uitroepen: 'Meester, alles dijt uit.'

'En dat uitdijen', zei toen de meester, 'is wedergeboren worden. Met andere woorden: wij kunnen verder. En maakt u gereed. Wat zon, ster en planeten hebben gedaan, hebben gekund', zij hadden de namen nog niet van zon, ster

en planeten, zij noemden het daar: vader- en moederschap, ‘wat het vader- en moederschap, gij zelf en zij daar als moeder heeft gekund, beleven wij door het universum. En dat zegt – dat kunnen wij nu aanvaarden – dat wij ons eerste universum hebben mogen overwinnen.’

De mens overwint dit universum, maar niet – heb ik u geleerd en hadden zij te aanvaarden – door snauwen, grauwen, afbraak, verraad, alleen door de wetten van uw godheid in u harmonisch te ondergaan en u te buigen voor de natuuropenbaringen, die u door de verdichtingen zijn geschonken, waardoor de aarde verdicht werd en zij beleefd en begaan kon worden.

Toen de eerste ademhalingsorganen van Moeder Aarde de stoffelijke verdichtingswetten en de uitdijingsmachten en -werelden ondergingen, stond het voor de ruimte vast en kon de Almoeder zeggen: ‘Mijn leven, dat ik heb gebaard, krijgt verharding, zodat de mens op mijn hart en mijn bloed en mijn geest, mijn persoonlijkheid, mijn liefde, mijn vader- en moederschap kan blijven staan.’

Trap nu maar op de aarde, en gij trapt op het levende hart van een kosmisch goddelijk moeder. En André die in die tijd de kanonnen en de V2’s hoort en zegt: ‘Adolf, Adolf, gij smijt met uw karakter, gij vermoordt het levende beeld van Moeder Aarde. Ge hebt niet eens voor een levende ziel als mens, als bloem en plant ontzag, maar hoe wilt ge nu de levensaura van Moeder Aarde kunnen liefhebben?’

Dat hebben de Egyptenaren beleefd, dat hebben de eerste mensen moeten aanvaarden. Zij kwamen rustig terug naar de aarde. Zij stoorden Moeder Aarde niet in haar levensbaan om het vaderschap, integendeel, zij kwamen tot eenheid. Zij zeiden: ‘Moeder, moeder, moeder, wij hebben u nu lief, wij gaan uw liefde begrijpen, wij gaan ons hoofd buigen voor uw machtige levenswetten en uw goddelijke moederlijke taak.’

Dat hebben de eerste mensen die hun kringloop der aarde hadden volbracht aan Gene Zijde gezien en beleefd, en opnieuw weer opgebouwd, zij dijdten uit. Het uitdijen, zagen zij, is verstoffelijkt op macrokosmische afstemming en het levende beeld zagen zij terug op aarde, in de wateren, in de oerwouden en waar dan ook, in het kleinste insect; zelfs de schorpioen, de levende mier, de dierlijke nageboorte met vergiftige angels en de mogelijkheden om het leven te vernietigen, bezit goddelijke zelfstandigheid en is geboren uit de goddelijke substantie.

Alles in de ruimte bezit ziel, bezit geest, maar boven alles: vader- en moederschap, omdat door het vader- en moederschap – konden zij vaststellen – het wedergeboren worden plaatsvond.

Hierdoor – heb ik u en hebben de meesters geleerd en daardoor zijn deze boeken geschreven – kon de eerste mens, kan de mens verdergaan, kon het

universum zich stoffelijk verdichten, en betreden wij, betraden zij, het huidige stadium voor de reis naar het goddelijke Al terug, waar de mens thans leeft en zichzelf kan noemen: 'Ik en mijn vader en mijn moeder zijn volkomen één in al en voor al zijn wetten, al zijn levensgraden; ik ben de vertegenwoordiging van de Alziel, het Alleven, de Algeest, de Alpersoonlijkheid, het Alvader- en het Almoederschap.'

Toen wij aan de eerste reis begonnen en André de inspiratie kreeg en het goddelijke woord in en tot hem kwam en hij kon zeggen: 'Ja, mijn moeder, ik ben met het Al verbonden, ik word een profeet, een kosmisch bewuste, ook al ligt daarginds mijn lichaam en kan het niet meer vooruit, ik ben zo levend als God zichzelf voelt, ziet, Hij zich bewegen kan, Hij één is met al Zijn stoffelijke en geestelijke stelsels, als insecten, bloemen, dieren, mensen, werelden.'

U hebt die morgen die goddelijke inspiratie gehoord en beleefd. Maar die mensen die diezelfde kringloop nu voor het universum hadden volbracht, beleefden ín zich die ontwaking. Zij konden fundament na fundament ondergaan en zien, zij konden zich voortbewegen om uit te dijen. Altijd weer vaderschap, moederschap, een nieuw leven, een nieuw moeder-zijn. Heden vertegenwoordig ik als mens met mijn organisme het ruimtelijke moederschap, maar over enkele tijden zal ik weer scheppend zijn en vader om mijzelf te evolueren, om met haar die tot mijn leven behoort uit te dijen, terug naar het goddelijke bestaande heelal, en zal ik zijn licht zijn, zijn gevoel bezitten, haar universiteit, en dat is de Almoeder voor al het leven.

Ik verbind u op dit ogenblik met de laatste woorden die wij verleden tezamen hebben beleefd en ik maak u dan langzaam gereed voor deze morgen, om u voor de Vierde Kosmische Levensgraad te plaatsen. Want dit universum dijt uit. Was er geen leven achter de kist, was er geen astrale wereld. Maar wij zijn er. Ik kom vanuit Gene Zijde tot u. Meester Alcar, meester Cesarino, dokter Frans, Ubronus, Damascus, zij allen en de miljoenen vaders en moeders die op aarde hebben geleefd, die dit universum vertegenwoordigden, leven nu aan Gene Zijde en keerden tot de aarde terug door de kracht en de levenswil van de Christus, die toen zei, omdat zij naast Hem stonden op Golgotha: 'Straks zullen er komen die meer weten dan Ik.'

Maar daarvoor lieten zij geen kruishouten meer slaan en het bloed gaat ook momenteel niet meer over de lippen van een instrument. Het instrument krijgt ruimte en beweeglijkheid, het zal zichzelf opbouwen door een levensstrijd te voeren op leven en dood om zichzelf af te stemmen op de sferen van licht, de derde en de Vierde Kosmische Levensgraad.

Toen kwam uw tijd, het huidige stadium. En u ziet het, Adolf vertegenwoordigde het afbreken, de ontwikkeling voor de aarde en de mensheid. De

mensheid heeft – door ‘De Volkeren der Aarde’ weet u dat nu – een enorm pak slaag te beleven. De mensheid, de volkeren leven onder oorzaak en gevolg, door karmische wetten. De mensheid moet ontwaken, de mensheid, de ganse mensheid, als één moeder, als één vader, moet naar Golgotha terug om daar de waarachtige goddelijke Christus te aanvaarden en zich voor Hem, voor Zijn voeten en aan Zijn voeten neer te buigen en te zeggen: ‘Uw wil is wet, Uw woord is wet.’

De meesters die toen kwamen en door de Christus deze genade, die taak in handen kregen, konden zeggen: ‘En wij zijn Alwetend. Wij zijn Alwetend voor deze ruimte, wij kennen de wetten, wij kennen de planeten, de sterren, de opbouw.’ Dat hebt gij nu beleefd, dus wij praten geen wartaal, wij konden geen fouten maken, hebt u gezien en mogen beleven. Zij gingen regelrecht naar de eerste bron, het volgende fundament. Wij bouwden, wij beleefden, wij verstoffelijkten dit universum voor zon, maan en sterren, maar buiten dit alles – zagen zij – zien wij, hebben wij moeten aanvaarden: elk organisme en nieuw leven was de uitdijning voor de ziel als de goddelijke vonk! Punt. Uitroepteken, vijftien stuks.

Waarheid is het, de Alwetendheid leeft voor de meester onder zijn hart en in zijn gevoelsleven, we hebben ‘de kist’ overwonnen. We hebben de onherroepelijke, afbrekende eigenschappen gekruisigd, we hebben onszelf aan de muur getimmerd, we hebben ons hele zijn daar neergeslagen. Wij deinsden niet meer terug voor Pilatus, noch voor de Caiphassen in ons. We hebben Pilatus midden in zijn stoffelijk en menselijk gelaat uitgelachen. Wij hebben gezegd: ‘Caiphas, ga achter mij, ik behoor niet meer tot het jodendom, want ik ben één van de weinigen die Hem in Jeruzalem reeds heeft herkend. Die vervloekte haan zal voor mij niet meer kraaien, als er gekraaid en geschreeuwd zal worden, dan ben ik het zelf. Dan schreeuw ik uit tot de volkeren der aarde, tot zwart, bruin en wit, oerwoudstadia, (zij) zullen de hoofden moeten buigen en deze, mijn Alwetendheid moeten aanvaarden: er is geen dood en geen verdoemdheid, of de God van al het leven vernielde Zijn eigen scheppingen.’

Toen begrepen zij wat de Bijbel had te betekenen en dat de Bijbel met onwaarheid begon. En daarna, toen het levende beeld van deze macrokosmos in die mensen kwam en zij krampachtig gingen dragen hetgeen de Almoe-der tot uitdijning had gevoerd, begrepen zij dat ze waarlijk eenheid konden beleven en ondergaan met die wetten, en werden zij één van kleur, één van gevoel, één van geest – één van ziel dat waren ze reeds – één van denken en voelen en stonden zij, door de rechtvaardigheid en de harmonie, voor de universele, macrokosmische liefde.

En die kus te ondergaan en te beleven doet de mens schreien, maar bracht

levenslicht in de dampkring van Moeder Aarde. Dat verbond zon en maan opnieuw voor de mens, waarvan de Egyptenaren geen wet kenden want ze hebben die hoogte niet bereikt. Geen Boeddha, geen Socrates, geen Mohammed, geen Rudolf Steiner en welke metafysische grootheid ook, noch Blavatsky, noch Krishnamurti, noch Ramakrishna, dit was alleen voor de wetende tijd de ontwaking, het uitdijen voor de innerlijke persoonlijkheid. Voor de jaren 1940 en vijftiennegentigduizend zeshonderd miljoen vierender-tig met twee dagen, twee uren en tien seconden erbij is de leer die nu zou komen, omdat de mens vrij is, bewust is, hij zich vrij heeft kunnen maken van zijn duister denken en voelen. En stond wel even vast dat dit universum het goddelijke Al niet kon zijn. Maar dat weten uw astronomen nog niet, zij zeggen nog: 'Is er wel leven hierachter?'

Wij hebben u geleerd dat de Almoeder zich vergeestelijkte en verstoffelijkte. Het universum scheurde vaneen. De God van licht kwam naar voren, zijn geest is dit. En toen begonnen zon en maan aan vader- en moederschap, aan de uitstraling. Die aura nam het leven als bewuste kracht, als protoplasma in zich op en (zo) ontstonden er nieuwe overgangen, de bijplaneten voor Mars, en intussen, hierna voor de aarde; en kreeg Moeder Aarde haar taak in handen.

Dat is allemaal gebeurd, dat zijn de boeken, zover zijn wij gekomen. Zover waren wij dat André kan en kon uitroepen vanuit het universum tot de aarde, tot de mensheid, op de reis terug naar het goddelijk bewuste Al: 'Mensheid, het heelal waarin ik leef, zal de Bijbel verklaren. Ik ben Alwetend, ik ben één met de ruimte. Ik zie dat de mens vanaf de maan zover gekomen is. Wij kunnen verdergaan want al het leven dijt uit. En als dat leven voor de macrokosmos kan uitdijen, dan zal ook de mens zijn uitdijning beleven.'

En hierdoor, mijn zusters en broeders, staat voor uw eigen leven vast dat gij Goden zijt, dat ge verder móét, maar dat elke verkeerde gedachte – dat leest u reeds in de blikken in het hiernamaals – u terugvoert naar die stoffelijke afbraak, die verduistering, dat onbewuste, zodat zij die werkelijkheid in handen hebben u toeroepen: 'Doe goed en heb lief alles wat leeft, wilt ge aanstonds als uw voortgaan komt, dus achter de kist, wat gevoel bezitten, wat hartelijkheid en begrijpen, of wij kunnen niets voor u doen, we staan machteloos. We staan naast u en u ziet ons niet, omdat u die uitdijning niet wilt.'

Ik lees u thans weer voor uit de Kosmologie. Het ogenblik dat wij gereed zijn. Wij hebben het vaderschap, het moederschap, we hebben leven en dood voor dit universum leren kennen. Ik heb u verklaard dat de astronomen een meteor niet kunnen ontleden, maar dat is het uitdijen, het is leven en dood in dit universum, maar het aanvaarden van de nieuwe levenswet, de wedergeboorte, de Vierde Kosmische Levensgraad.

Ik moet u ook zeggen, mijn zusters en broeders, op dit ogenblik, toen André zei: 'De Bijbel kan ik nu verklaren door de geestelijke wetenschappen voor deze ruimten van God', toen zagen wij dat de aarde de omwenteling voor de nacht had gemaakt bijna en moest meester Alcar zeggen: 'Kom, mijn broeders. We moeten terugkeren, André, de zon komt aanstonds op.'

'Ja', zegt hij, en dat hoorde ik André zeggen vanmorgen, 'toen Ramakrishna zijn twaalf apostelen om zich heen had, en de Christus ...'

We behoeven over de onbewusten van de Christus niet te spreken. De één verraadde Hem, de één twijfelde aan Hem en zei: 'Ik heb die mens niet gezien.'

En Christus zei: 'Eer de haan kraait, Petrus, zult ge Me driemaal verloochenen.' Hij was gewaarschuwd en hij deed het nóg.

'Boeddha heeft zijn mensen, zijn leerlingen, zijn adepten gekend, maar Ramakrishna werd omringd door zijn twaalf geliefden', waarvan Vivekananda hem droeg, en hij zich kon overgeven aan deze reus van gevoel. En dan kwam Ramakrishna terug? Nee, hij bleef drie, vier dagen in de ruimte, in de astrale wereld vertoeven kon hij omdat men over hem waakte, maar dat was voor Jeus van moeder Crisje nog niet eens weggelegd. Hij bezit geen waarachtige liefde als instrument en adept, hij staat naakt en hartstikke alleen in deze chaos en moet voor zichzelf, voor zijn persoonlijkheid en maatschappij zorgdragen, of men kilt hem.

Meester Alcar laat hem dit beeld zien en zegt: 'Ja, André, ik kan er niets aan doen.'

'Maar waarom?'

Ja, waarom? Maar indien er drie apostelen waren geweest van Ramakrishna ... Ramakrishna bleef neerzitten en zat zo drie, vier dagen en acht dagen in slaap en dan wachtten zijn adepten totdat de meester zou ontwaken. Vijf, zes, de langste tijd die Ramakrishna ... want dat was mijn leerling, die heb ik gevolgd – leest u 'Geestelijke Gaven' maar – om André daarna de wetten van zijn leven te verklaren en om hem te laten zien dat hij verder ging, hoger zou gaan dan al de metafysische meesters van de wereld. Hij zou hierdoor beleven dat Boeddha links op zijn hand kwam en Jeus kon zeggen, als André: 'Ga weg, want ik blaas u deze ruimte in, ik ben het.'

Maar wij moeten terug. De zon komt op en dat is wakend, ontwakend bewustzijn. Had André zijn organisme daar kunnen blijven slapen in duisternis, was de wereld klaar geweest voor dit uitdijen, deze stof, deze leer, dit ruimtelijke één-zijn, dan had gij als kind en zijn leerling over hem kunnen waken dat hij niet werd gestoord; maar de maatschappij eist hem terug en wij hebben die wetten te aanvaarden. En dan gaan wij terug.

Hij ontwaakt, hij zegt: 'Meester Alcar, tot straks. Meester Zelanus, gaat gij

reeds beginnen om dit vast te leggen?’

En dan kan ik zeggen: ‘Nog niet, want we mogen ons niet splitsen nu, we moeten door naar de Vierde Kosmische Graad, naar de Vijfde, de Zesde en de Zevende, en daarna, dan gaan wij beginnen om de eerste delen te schrijven voor de Kosmologie van de mensheid.’

We komen terug op aarde. André ontwaakt en onmiddellijk gaat er een V2 over zijn hoofd en de muren beven en rillen, hij moet alles inzetten om zich staande te houden, maar het bloed zit reeds in zijn keel. Hij heeft de goddelijke stilte in de ruimte beleefd, de goddelijke harmonie, de rechtvaardigheid, en staat weer onmiddellijk met beide benen in de afbraak. Hij ziet de tempels aan Gene Zijde, het goddelijke heelal, hij moet terug om dit skelet weer in beweging te brengen, maar hij kan zeggen tegen zijn organisme: ‘Blijf maar rustig, indien ik weer één ben met je stelsels, met mijn eigen bloedsomloop, mijn hartklop, dan zal de mensheid beleven wie ik ben.’

Hij moet onmiddellijk zich instellen, want er wordt naast hem gevraagd: ‘Hoor je dat? Is die Adolf Hitler even krankzinnig. O, daar gaat weer zo’n vreselijk ding.’

Hij zegt: ‘Kind, houd u toch kalm, want hij gaat regelrecht, het is beroerd, het is verschrikkelijk, dat ding gaat regelrecht naar een ander volk. Nee, deze haalt het niet’, zegt hij, ‘deze bezwijkt in de wateren.’ En twee dagen daarna kon hij horen dat dat ding Engeland niet had bereikt.

Hij kijkt door de stoffelijke wetten heen, maar nu staat hij buiten op straat.

Ik zou zo kunnen beginnen om u nu met de wateren te verbinden, hoe Moeder Aarde gaat praten, maar ik wilde u een beeld geven van de Vierde Kosmische Graad. Maar door deze wetten leert gij, want gij zult, als hij, op aarde terugkeren, straks in de maatschappij uw taak moeten voortzetten, en dan zult ge moeten bewijzen wat ge eigenlijk wilt.

In het heelal beleven, in het heelal staan, eenheid te voelen en te zien, neen, (een) te zijn met het universum, met sterren en planeten, eenheid te beleven met vader- en moederschap, met de geest van de ruimte, de persoonlijkheid, deze zelfstandigheid, en dan op aarde te lopen en de mensen te zien als levende lijken ... Het geluk te voelen van God op deze macrokosmische afstemming, geen honger te voelen, noch dorst; want de ruimte dient dit leven. De ruimte is er voor om de mens te laven, de mens die dorst en honger heeft – eerst voor de geest – zal zich stoffelijk voelen, zal zich stoffelijk tot eenheid brengen met die ruimten. En kan hij zeggen: ‘Ik sta er best op.’

Wanneer André op straat komt ... Ik geef u een kort beeld en dan gaan wij toch verder, meester Alcar zegt: ‘Doe dat maar even.’ Wanneer André op straat komt ... Ik lees u nu voor uit het boek, ik behoef niet te lezen, maar ik moet dat doen voor meester Alcar, maar u weet dat we zo toch alles wat

daarin staat, weer honderdduizenden boeken kunnen vertellen en woordelijk weer beleven omdat we dit één-zijn genieten, dit hebben opgebouwd. Als hij op straat komt en naar de reine klaarte kijkt, dan spreekt die reine klaarte tot zijn leven en staat André voor de wijsgerige stelsels van Socrates, Aristoteles en Plato.

‘Plato’, zegt hij, ‘wie ben je?’

Vanuit de ruimte ziet hij Ramakrishna, hij zegt: ‘Rama, heb jij dit moeten beleven?’

Hij kijkt naar de ruimte, er valt een woord over zijn lippen, en onmiddellijk roept de ruimte, roepen zon, maan en sterren, roept het goddelijke Al tot hem op aarde: ‘André, dan toch! Altijd en eeuwig innerlijk bedenken, want wanneer je daar gaat staan en je kijkt naar de reine klaarte en zegt: “Reine klaarte, bewustzijn, Alwetendheid, liefde en gevoel, rechtvaardigheid ...”, verklaart de mensheid jou voor hartstikke gek-zijn; maar dan zijn wij het.

Ik ben je meester, André. Meester Cesarino, Damascus, de Halve Maan en ja, Christus vraagt op dit ogenblik: “Zwijg en spreek geen woord”, of opnieuw heet het: de wijsheid van de ruimte is bezeten of krankzinnig, die mensen die daaraan doen die bezwijken en staan op straat te rillen en te beven van heiligheid. Maar wij zijn geen Rome.’ André schrikt.

‘Dan’, zegt André, ‘zullen we het anders doen’, en tegelijk wandelt hij op straat, daar liggen de sneeuwhopen, de hondenstaarten en die van uw katten steken er onderuit, hij zegt: ‘De mens heeft zich gisteravond tegoed gedaan aan het vlees van Onze-Lieve-Heer. Arme hond.’ Hij staat zo te kijken, hij doet alsof hij rust, hij doet alsof hij doodmoe is, maar hij beleeft dat dier en dat dier vertelt hem op dit ogenblik: ‘Ik leefde daarginds en die hebben mij, daar die daar wonen, hebben mij opgegeten.’

André weet reeds, hij ziet dat naast hem honden- en katteneters leven, waarmee hij niets te maken heeft. Ja, de rat kruipt door de straten en volgt hem astraal.

Hij is één met alles en wanneer hij die wandeling ondergaat en aan het water verschijnt, waar hij dag en nacht mee spreken kan, dan is het toch onherroepelijk de waarheid wanneer het water gaat zeggen: ‘André, hoe was mijn moeder? Heb je trek in wat eten van mij? André dan toch, word eens wakker, heb je mijn moeder dan niet gezien? Weet je dan niet, André, dat wij allemaal ziel kregen, gevoel kregen van haar. En dat wij haar leven als moeder vertegenwoordigen?’

Kijk naar die gekke boom daar, hij verbeeldt zich, hij zegt: “De mensen kijken meer naar mij.” Zie je die gekke bomen? Hij verliest zijn armen, de mensen verbranden hem. Natuurlijk, dat verbranden reeds, André, is evolutie, is uitdijning. Wat kan hem dat schelen? Hij lost op en keert terug tot het

Alstadium van voor de scheppingen, van voor het ogenblik toen wij aan ons eigen leven begonnen. Want gij weet het: jij kreeg de ziel van haar, uit jou werden wij geboren en als je moederschap in je ontwaakt – hebben dat de geleerden niet op aarde willen vertolken en verstoffelijken? – dan ben ik een kind van je bloedende hart, je zenuwstelsel en bloedsomloop.’

Moeder Water zegt: ‘Heb je mij reeds aan Gene Zijde gezien? Want ik ben ook in het Al. Want wanneer ik er niet ben, komt er daar droogte, dan is het niet geheel, want dan is er geen stroming, dan is er geen uitstraling, dan is er geen bloedsomloop. De mens zou zichzelf tot het mummierijk terugvoeren, ook God, maar ik ben het levensbloed voor al het leven in mij en uit mij. Door mij heeft het dier, heeft het kleurenrijk, het bloemen- en plantenleven uitdijng, bloedsomloop, hartenklop ontvangen. Want de mens en al het leven, André – dat heb je toch gezien – is in de wateren geboren.’

‘Ja, moeder’, zegt hij, ‘ik was in het Al, ik heb de planeten gezien en ook daar is er leven, is er levende rijkdom te beleven. Ik heb daar de ziel, de geest voor elk stoffelijk object gezien en ik heb dat leven ondergaan. En nu kan ik zeggen: ja, hij daar die staat – en de mens boom noemt – heeft een heel andere naam en een andere levensgraad te vertegenwoordigen voor God. De mens is geen mens meer en u bent geen water meer, er is alleen in de ruimte vader- en moederschap voor die en die en die miljoenen andere levensgraden als stoffelijke zelfstandigheden.’

Als Moeder Water hem bekijkt en zegt: ‘En denk je, André, dat ik geen leven bezit? Zou je een mooi, lief diertje van mij willen hebben en meenemen om te eten? Hetgeen waarin je leeft heeft toch voedsel nodig, wij zijn er toch om je te dienen? Wij zijn, dat leven is toch uit jezelf geboren?’

Hij zegt: ‘Kun je dat, Moeder?’

‘Kijk maar, André, kijk maar, ik zal mijn leven roepen, de geest van mij komt op, mijn persoonlijkheid komt één en dit is hetzelfde gebeuren, André, toen de Christus zei tot de apostelen: “Ga daarginds en smijt uw netten uit.” Toen zei ik, toen zei de Moeder waartoe ik behoort, onze Alruimte zei: “Kinderen, voed de Messias, de Christus, het hoogste goddelijke één-zijn roept ons en dient, brengt de mens terug tot zijn leven, zijn denken en voelen, tot deze openbaring”, en de apostelen hadden te aanvaarden dat de netten uitscheurden door al dit leven.

André, dacht je dat wij niet wisten ... Toen de Christus uit het Al kwam, het Al onderging en dat op aarde kwam, waren wij reeds lang gereed. Niet de mens, maar wij waren gereed, want we wisten wat er zou komen. Hij was de enige Die met ons leven kon spreken en die goddelijke eenheid genoot want, nietwaar, Hij heeft gezegd: “Ik en Mijn vader zijn één.” Hij kon niet spreken over ons moederschap want dat had de mens nog niet begrepen. Daarvoor

dien jij. Is het niet zo, mijn lieverd? Voel je mij, André? Ben ik echt lief voor je? Kom wat dichterbij, laat je toch even verruimen. Hou je wat van mijn leven, André?’

En André staat daar, hij voelt zoets, hij verliest zijn bewustzijn even.

‘Kom dan toch, mijn leven, mijn liefde, ik sluit je in mijn armen ...’ en als hij dan even weer zich losmaakt van de aarde en het heeal-één-zijn ondergaat, staat hij reeds met beide benen, tot aan zijn buikje in het water en was hij, indien meester Alcar er niet was geweest, stoffelijk verdronken.

Ineens schrikt hij terug en zegt: ‘Vuile kat, jij zegt dat je moeder bent en mij liefhebt, maar ik verzuip!’

‘Ja, kun je dan niet begrijpen’, kwettert onmiddellijk Moeder Water tot zijn persoonlijkheid terug, ‘André, dat je dit nu nooit meer zal geschieden? Ik speelde het maar uit, maar je was niet verdronken want als je stoffelijk bewustzijn niet door mijn leven kan vliegen, niet kan zwemmen, dan zul je het van nu af aan geestelijk doen en krijg je mijn levitatie te beleven. Want indien je die eenheid beleeft, wordt de uitdijing voor jezelf geestelijk en stoffelijk verruimd en verdicht.’

Hij gaat verder, Moeder Water volgt hem en ineens ziet André dat daar die mooie diertjes komen, hij kan daar zo de vis uit het water trekken. Hij zegt: ‘Ik heb niet geloofd dat daar leven aanwezig was.’

‘Wel’, roept Moeder Aarde, roept Moeder Water, ‘André, ga ín mijn leven, want daarvoor heb ik het geschapen en kreeg het stoffelijke uitdijing.’

En dan ... hoe kan André anders reageren, nu hij zegt: ‘Moeder, Moeder, Moeder Aarde en Moeder Water, hoe kan ik u nu opeten? Hoe zou ik u kunnen eten? Laat dit leven gaan.’

Maar de wonderen die dan enkele lieden uit de Bijbel hebben ondergaan, die openbaringen, die spelen zich in het hartje van Den Haag af. In de oorlog van ’39-’45 beleeft één ziel als mens, als Jees van moeder Crisje, als André-Dectar en geestelijk begaafde en ‘Groot Gevleugelde’, de wonderen, die geen wonderen zijn, maar dat het één-zijn alleen maar is en betekent met het leven van God.

‘Moeder, ik kan het niet, laat de diertjes maar gaan.’

En ze lopen hem zo voorbij, ze kijken hem nog aan, komen terug, happen, kussen hem.

Is dit zo onnatuurlijk, zo onstoffelijk? Kunt gij, mens, u niet met vis, landelijk leven verbinden en eet dan dat leven niet uit uw hand? Dat is de eenheid.

De mens zegt: ‘Pietje, kom’, en dan komt uit de wateren een grote snoek, een baars en kijkt naar dat leven op. Dit is het één-zijn met de wetten van God. En als u dat nu ruimtelijk ondergaat, dan hebt ge daar uw levensbloed voor te geven, u hebt te willen, u moet willen, u moet uw uitdijing onder-

gaan, dat geen Boeddha, geen Ramakrishna, geen Mohammed, geen Rudolf Steiner, geen Socrates, Aristoteles of Plato hebben gekund, want zij allen hebben geen geestelijke eenheid met meesters willen aanvaarden. Toen wist André: nog even slechts, enkele jaren, en ik stijg boven uw bewustzijn uit.

Hij leeft heel de dag in deze stilte. Hij gaat naar de boom en die boom die zegt: ‘André, mag ik je vandaag, mag ik je morgen verwarmen?’

Hij zegt: ‘Kun je dat dan?’

‘Jazeker, kan ik dat, wanneer wij zelf ons leven uitstralen dan nemen enkele mensen die die zelfstandigheid bezitten, die nemen het over en dan geef ik mijn arm.’

Hij zegt: ‘Doe het. Dóé het.’

Hij loopt verder. Hij gaat naar zijn leerlingen, zijn vrienden. Hij loopt naar boven. Ze zeggen: ‘Wat ben je broos, wat ben je ijl. Waar ben je geweest, Jozef?’ En als hij de klank hoort van die stemmen – de timbres – dan maakt hij rechtsomkeert en zegt: ‘O, wat slaan mij die levens reeds door een vraag. Waarom kunnen ze niet wachten? Waarom kunnen ze niet vragen: “Waar was je? Is het mogelijk en bent u in staat om ons daarvan iets te schenken? Zoudt gij voor ons de ruimte willen vragen of de ruimte uw lippen wil openen?”’

Nee, zegt men daar: ‘Waar kom je vandaan, je ziet er zo raar uit.’

Ja, het hele leven, de maatschappij is gek en krankzinnig. En hij maakt rechtsomkeert, hij gaat liever naar de boom, naar de wateren. Hij zegt: ‘Moeder, ik ben er alweer.’

En zegt Moeder Water: ‘Hebben ze u daar, André, niet begrepen?’

‘Ja, ik moet erdoor, Moeder, ik weet het wel, ik moet het allemaal verwerken, ik moet dat verdragen, ik moet dat kunnen. Want de maatschappij is nog onbewust, die maatschappij slaat, trapt en vernietigt, en ik moet dat kunnen, maar dat wordt een strijd, Moeder, op leven en dood.’

‘En’, zegt de boom, zegt een vogel, zeggen de wateren, zegt de ruimte, zegt de Wayti: ‘André, dan kom je tot ons. Moeder Maan is er nog, de zon als vader, de nacht, het licht, Gene Zijde.’

En onmiddellijk komt vanuit de ruimte het gevoel van Moeder Maan en zegt: ‘Mijn kind, mijn jongen, ik ben er toch nog. Je denkt terug of je kruipt in Joes, je gaat weer heerlijk door Crisis. Je gaat heerlijk terug in de tijden en de toestanden die je tezamen in liefde hebt beleefd en klamp je daar maar aan vast. En beleef het als een klein kind, dan kan die stoffelijke bewuste menselijke massa als maatschappij je niet kraken.’

En dat doet hij. Hij volgt dat alles, komt boven, komt terug, praat nog even. En als het zeven uur is, half acht, komt meester Alcar tot hem terug en zegt: ‘André, ben je gereed? Dan gaan we ons gereedmaken voor de wederge-

boorten, voor de Vierde Kosmische Graad.’

Tien minuten later ligt hij neer, geen V2’s en geen V1’s kunnen hem nog bereiken en tien astrale persoonlijkheden waken over de Wienerin, z’n vrouwtje, opdat zij die nacht rustig zal slapen en hem niet zal aanraken, of het bloed vliegt alweer over zijn lippen.

André kijkt opnieuw, in één dag heeft hij weer miljoenen tijdperken beleefd, eerst de ruimte en nu op aarde. Eén dag betekent voor hem miljoenen jaren beleven. En na die ene dag treedt hij weer uit, kijkt in de ogen van zijn meester en mij en kan meester Alcar zeggen: ‘André, kijk, onmiddellijk gaan wij naar de plaats waar we zijn opgehouden en verbinden ons met de wedergeboorte, de uitdijingswetten van het universum voor de mens.’ En dan zegt meester Alcar – wij hebben spoedig die wedergeboorte bereikt, ik heb u nu het beeld toch mogen geven –: ‘Hier waren wij, mijn broeders, toen we naar de aarde moesten terugkeren, in deze toestand tussen sterren en planeten, het ogenblik dat het universum zou veranderen – voelt u? – ijler en ijler werd en wij verbinding kregen met het volgende stadium, de wedergeboorte voor het universum, voor mens, dier, bloem en plant.

Ik voel me nu één met dit wonder van God. Zegenend geluk, mijn broeders, komt er nu tot mijn leven, zegenend geluk, waarheid, rechtvaardigheid. Deze atmosfeer, u ziet het, wordt ijler, verruimt zich, wij dalen tot dit goddelijke wonder af en beleven nu de hogere levensgraden voor de macrokosmos. Eén uwer zal nu deze eenheid ondergaan en ik zie, André, dat uw leven is bezield. Bent u gereed?’

En dan zegt André: ‘Ja, meester.’

‘Aan u nu ons met de volgende levensgraad als wet te verbinden.’

En André-Dectar is gereed en kan zeggen, onmiddellijk – voelt u? – krijgen we weer de eenheid met de ruimte: ‘Deze ruimte en atmosfeer is geboren, mijn broeders’, zijn meester is nu zijn broeder, ‘doordat elke ster en iedere planeet, heel deze ruimte nieuw leven heeft geschapen’, of er was voor de mens en het dier en het leven op aarde geen evolutie, geen reïncarnatie, dan was de dood ook dood. ‘Door de wedergeboorte heeft al het leven moeten baren en scheppen en voor de vooruitgang moeten zorgen, waarvoor deze openbaringswetten zijn geschapen. Omdat elke vonk de goddelijke zelfstandigheid zou krijgen, is ook deze ruimte geestelijk en stoffelijk verdicht.

Wij betreden nu het geestelijke vader- en moederschap voor de stof, in stoffelijke toestand en met het verkregen’, voelt u, het verkregen, ‘verhoogde bewustzijn, de bewustwording voor dit universum. (En dit) voert mij naar een nieuwe ruimte en dat is de Vierde Kosmische Graad. Ik zie nu, mijn meester, deze ruimte heeft een ander gewaad ontvangen en dat is de reïncarnatie, de wedergeboorte voor dit heelal.’

‘Astronomen’, komt er onmiddellijk over de lippen van André, ‘gij kijkt met uw kijkers slechts in een klein kringetje van dit universum. Gij kijkt niet achter de sterren en de planeten, gij praat nog altijd: “Wij kunnen de maan slechts van één kant zien”, maar gij kunt het universele uitdijen ondergaan indien gij vader- en moederschap aanvaardt.

Gij, psycholoog, gij zegt nog: “De mens komt voor het eerst op aarde”, en dan staat ge voor een nieuw leven van God, maar de mens heeft miljoenen levens gekend, als vader en moeder. De mens heeft de kringloop voor deze ruimte volbracht en zal de kringloop voor dit universum door Moeder Aarde voleindigen.

Astronomen, gij kunt bij mij colleges ontvangen!

Godgeleerden, gij kunt aan de voeten van de meesters neerzitten en verklaren wij u geestelijk-wetenschappelijk de Bijbel. Uw geloof, uw denken en voelen wat gij hebt, dat zijn geen goddelijke fundamenten. Gij hebt uzelf doen laten oplossen door een sekte.’

Dat alles kan André nu reeds de mens als geleerde op aarde schenken. De universiteiten van de aarde staan voor hem open, hij kent de persoonlijkheid, het gevoelsleven van al de wijsheden. Hij legt nu reeds nieuwe fundamenten voor de Universiteit van Christus als hij zegt: ‘Al dit leven, mijn meester, volgt dus één weg’, de weg terug tot het goddelijke Albewustzijn voor de mens en beleeft de mens zijn goddelijk bewuste ik als vader en moeder. ‘Zoals ons de goddelijke openbaringen hebben getoond en de God van al het leven heeft gewild, maar de Almoeder dit leven tot de verstoffelijking heeft gebracht, is het vanzelfsprekend, mijn meester, dat wij een nieuw universum zullen beleven en dat is dan de Vierde Kosmische Levensgraad. Door het vader- en moederschap hoger en dieper te beleven, ga ik en gij en al het leven tot het Al terug. En die levensgraden, mijn meester, verwachten ons omdat wij als mens die ruimten in bezit moeten nemen’, en omdat de universiteit, de Christus wil dat de mens thans op aarde ontwaakt.

‘Dit universum dus schiep en baarde een ander. De Derde Kosmische Levensgraad baarde de Vierde. Gij ziet het. Gij ziet nu, dat het opnieuw duister moet worden, omdat dit de overgang betekent om vanuit de Derde, de Vierde Kosmische Levensgraad te betreden. En toch zijn beide werelden één. U ziet het. Tussen licht en duisternis leeft de goddelijke energie, zoals gij die kent in de sferen van licht. Maar deze werelden zijn één, omdat ze door elkaar zijn ontstaan. De Derde Kosmische Levensgraad leefde reeds voor de Vierde.’

De mens die nu op aarde is en kinderen baart en schept, schept voor een nieuw leven, baart voor een nieuwe vooruitgang, een nieuw ontwaken, een nieuwe persoonlijkheid, waardoor de mens zijn universum doet uitdijen. Door leven en dood, waarvan de dood geen dood is maar evolutie betekent,

krijgt de mens, krijgt het leven van al deze ruimten geestelijke en stoffelijke uitdijning – en is het hoogste bezit voor de mens als het hoogste wezen op aarde, door God geschapen – in handen. Deze werelden zijn één omdat ze door die eenheid het levenslicht voor baring en schepping ontvingen.

‘En omdat er in deze ruimten geen stoornissen zijn, geen disharmonie te beleven valt, mijn meester, kon de maan, kon de zon, konden de sterren en planeten aan de eigen uitdijning beginnen voor de mens.’

Dus met andere woorden: indien dit universum geen uitdijning bezat, astronoom, indien zon en maan geen levensaura door die ruimte konden zenden, stond dit universum op een dood punt. Maar wij weten: dit is God nog niet, dit is het Al nog niet, de mens moet verder, het leven moet zich verruimen, moet uitdijen. Wij moeten naar God terug, naar het Al. Dat is dus vanzelfsprekend. Als ge hierachter wilt kijken, astronoom, dan zult ge bovendien uw instrumenten geestelijk-stoffelijk-ruimtelijke kern moeten geven, wilt ge met uw stoffelijke dingen achter de stof kijken, eerst daarna betreedt ge de geest en hierna de ziel van elke stof, als graad, als vader-, als moederschap, als levenswet, als harmonie en rechtvaardigheid.

André kan nu de technische wonderen reeds in zijn handen nemen op aarde, hij kan de geleerde van de aarde zeggen: ‘Einsteinen, kom maar op, ik zal u de dimensionale werelden verklaren en verstoffelijken. Ik kan u colleges geven, want gij weet van de ziel, van de geest, van de goddelijke kern in elke stof nog niets, want die fundamenteen die zijn nog niet gelegd. Maar ik ben de bewuste van geest voor deze ruimte.’

De Einsteinen komen niet. Ook al daagt André-Dectar in Amerika Einstein uit om hem even maar een beeld te geven van zijn derde dimensionale wereld, hij kan zeggen: ‘Ik ken er zeven. Ik ken de vierde, de vijfde, de zesde, jazeker, ik ga naar het Al, ik ga naar het bewuste dimensionale Al voor de mens, voor het dier en het leven van Moeder Natuur.’

De moeite waard?

Dit universum schiep een ander. Jazeker.

U hoort het, ruimte, wij zijn zojuist begonnen, nou moet ik mij alweer losmaken van André en van de wereld.

‘Dat zegt nu’, zegt André, ‘toen de menselijke ziel het leven van achter de kist had aanvaard en tot licht had gebracht, hij de zevende sfeer had bereikt, stond hij voor de mentale gebieden – de Vierde Kosmische Graad, mijn meester – en kon toen aan een nieuw universum beginnen.’ Weer embryonaal, en weer zien we die ruimte vanéénscheuren, elke ruimte heeft dat moeten beleven, dat zal hij aanstonds zien; en beleven wij dezelfde wetten. Dan beleven wij dezelfde wetten, hetzelfde vader- en moederschap, de ziel, de geest, de persoonlijkheid, het gevoel. Maar wij beleven niet dezelfde liefde,

niet het één-zijn als gevoel; wel als wet. Wij krijgen meer licht, ruimer gevoel, onze ogen stralen meer licht uit, de mens gaat voelen dat hij één is met bloem, plant, Moeder Natuur. De mens zegt: 'Ik ben regen en wind.'

Indien gij denkt dat wij niet meer één zijn met uw ruimten ... wij zijn de kracht voor de zon, wij zijn de kracht die de aarde de baan laat beschrijven om het vaderschap, de zon, heen. Wij hebben afstand gedaan van dit universum, en dat afstand doen is het gereedmaken voor de nieuwe uitdijingswet, de Vierde Kosmische Graad. Wij moeten ons losmaken nu, want wij gaan aan de vergeestelijkte uitdijing beginnen voor een nieuw stadium, een nieuwe wereld, een nieuw universum.

En de eerste mensen, mijn zusters en broeders, die nu de zevende sfeer hebben bereikt, die kunnen zeggen: 'Ik en deze ruimte zijn één', en is het levende beeld van God en voor God, op deze derde dimensionale afstemming, deze macrokosmos, en (zij) kunnen zeggen: 'Door de sterren en de planeten, het vader- en moederschap, legde de God van al het leven, de Albron, dit alles in mijn handen, ik ben straks Hem zelf. Ik leef nog in deze afstemming, maar we gaan verder, want we zien het leven uitdijen.'

En zie, het was avond geweest, de dageraad van de morgen had zich vergeestelijkt en verstoffelijkt, de avond kwam. Moeder Aarde, Venus, Jupiter, Saturnus en de maan begrepen en kenden de wetten, want zij maakten nacht. Maar de mens kon zeggen: 'Ik ben geen nacht meer, ik heb geen slaap meer, geen honger meer en geen dorst, ik ga naar het eeuwigdurende blijvende licht.'

En ja, hij gaat terug, hij krijgt uitdijning in zijn geest. Er is geen slaap meer, er is geen honger meer, er is geen diefstal meer in hem, geen disharmonie, geen onrechtvaardigheid meer. Hij heeft al de narigheden van de menselijke persoonlijkheid en maatschappelijke afbrekingen overwonnen. Hij is reine klaarte, hij is licht, hij is zuivere baring geworden want hij heeft dit universum overwonnen. Hij is gereed, want zon en maan dijdten uit, het vader- en moederschap van dit universum schiep nieuw, gezond, welbewust leven, waardoor de mens aan zijn nieuwe ruimte kon beginnen.

En toen de mens de zevende sfeer had bereikt, hij het allerlaatste gram gevoel als bewustzijn voor dit universum, waarin de sferen van licht tezamen zijn gekomen met de stoffelijke stelsels, had overwonnen, dijde hij uit, maar dat was het terugkeren naar het embryonale stadium in de geest – en zoog hij ... – bewust van gevoel nu, want hij bleef wakker. Het uitdijen heeft nu goddelijke betekenis gekregen. De God van al het leven zei: 'Dit ben Ik', en (toen) begon voor de Vierde Kosmische Levensgraad een nieuw universum, waarvan het vaderschap en de moederplaneet gereed zijn, een nieuw stadium, een nieuw leven. De vergeestelijkte kosmos voor de drie levenswetten

van deze ruimte, waarvan maan, Mars en de aarde deel uitmaken, komt nu tot eenheid. Er is alleen vaderschap, moederschap, de moederplaneet en het vaderlijke gevoelsleven, te zien en te beleven. En de mens komt als embryonale vonk met zijn ontzagwekkende gevoelsleven in het nieuwe stadium tot werking, tot de nieuwe uitdijning, en begint daar aan zijn embryonale stadium voor de Vierde Kosmische Graad.

Hoe oud is deze ruimte? Hoe oud bent u voor uw God? Veertig, dertig, vijftig, zestig jaar? U bent miljoenen tijdperken oud. Wij kunnen aan de kleur van uw bloemen, aan deze kinderen, aan de aura, aan het groen, aan de menselijke huid, aan uw organisme – heb ik u verklaard en hebben wij de wetten van ontleed – verklaren hoe oud nu op dit ogenblik Moeder Aarde is. Zij is zojuist haar puberteitsjaren voorbij, veertien jaar als miljoenen tijdperken is dit universum oud. Wij leggen nu op dit ogenblik de eerst macrokosmische fundamenteën voor de innerlijke persoonlijkheid van u, voor uw vader- en uw moederschap, want de mens ging door; de Vierde Kosmische Graad kwam tot stand. De vierde bouwde aan de vijfde, de vijfde de zesde, en de zesde bouwde aan het goddelijke Al, het bestaande als Al. De mens daar als God. De mens daar als goddelijk moeder. En toen kon Christus en de Zijnen zeggen: ‘Wij zijn nu het Alstadium binnentreden.’

‘De mens nu’, mijn zusters en broeders, zei men toen in het goddelijke Al, ‘maakt niet alleen een voordierlijke kringloop, maar de mens beleeft een dierlijke kringloop, een grofstoffelijke, een stoffelijke, een geestelijke, een ruimtelijke, maar de mens beleeft tevens bovendien zijn goddelijke verruiming.’ En toen kon de Christus en de Zijnen aanvaarden dat ze nog zeven graden in het Al hoger gingen en dus weer uitdijden voor het vader- en moederschap.

En weet u wat zij toen beleefden? Weet u, ik ga straks door op de Vierde Kosmische Graad en dan ga ik u op de laatste lezing daarmee verbinden. Ook al vlieg ik even terug tot het uiteindelijke beeld om deze morgen af te sluiten en u weer terug te voeren naar de aarde, u ziet nu dat het mogelijk is, dat we niet alleen door de ziel heen kijken, door de geest, door de stof, maar ook door dit universum. Waar geen Plato, geen godgeleerde, geen paus, geen kardinaal, geen Boeddha, geen Krishnamurti, noch Blavatsky, noch de groten uit het oude Egypte iets van hebben geleerd, noch leerden kennen.

Wij gaan nu even door het goddelijke Alstadium en verder, en zie, één, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven graden heen, een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven graden en wij leven weer in het stadium van voor de schepping, want er komt weer duisternis, alles is nu leegte. De Almoeder is er nog, de Alvader, de Alziel, de Algeest; het Albewustzijn is er nog, maar de God als moeder en als vader heeft zich goddelijk verruimd, goddelijk vergeestelijkt, waarvan de mens het vader- en het moederschap vertegenwoordigt voor het Allicht, het

Albestaan, het eeuwigdurende zijn, en waarvan het leven in Moeder Natuur, de bloem, de plant u dient, ook het leven van de wateren.

Dij uit nu, mijn zusters en broeders, dij uit zoals André zijn uitdijingen onderging; in u allen, in elke vonk, ook al is dat een insect, leeft al dit. Gij zijt Goden. Ge moet aanstonds verder.

Rem uzelf, denk niet meer verkeerd, denk altijd aan het goede, ik heb u die leer gegeven, u hebt het nu in handen. Thans behoeft ge niet alleen menselijk maatschappelijk uit te dijen, maar gij kunt het nu macrokosmisch ondergaan.

Met de groeten en de liefde van meester Alcar.

Tot zover. Ik dank u voor uw mooie bloemen.

Het uitdijende heelal voor de mens – deel 4

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

U krijgt vanmorgen nog de laatste lezing over 'Het uitdijende heelal voor de mens'. En dan besluiten wij ons één-zijn en gaan dit alles verwerken ten opzichte van uw vader- en moederschap, uw gevoelsleven, maar nu vooral voor uw persoonlijkheid. De mens die de kringloop der aarde heeft volbracht, die zijn taak naar behoren, volgens de wetten nu die u hebt geleerd en mocht leren kennen voor het universum, op aarde volbracht, die gestalte gaf aan zijn innerlijk leven, vooral voor zijn karakter, de persoonlijkheid ... Want vader- en moederschap, heb ik u geleerd, gaat direct vanuit de Albron door de mens, Moeder Natuur, Moeder Aarde, de planeten en de sterren over tot daadwerkelijk handelen, voelen en denken.

Ik heb u mogen leren dat de drie goddelijke fundamenten, waarvan de mensheid heeft gemaakt: de God als Vader, de God als geest en God als zoon, niets anders is dan: vaderschap, moederschap, reïncarnatie. Wedergeboren worden is voor het leven als mens, de vonk Gods, het kind, de evolutie, het nieuwe volgende bestaan (voor) dat leven.

Waarheen wij vanmorgen even gaan, heeft ontzagwekkend veel te betekenen indien u weet en voelt dat er geen dood is. We hebben een reis gemaakt vanuit de Albron, het ogenblik dat de Almoeder als ziel, als geest, als vader, als moeder aan haar vergeestelijking en hierna de verstoffelijking moest beginnen.

We maakten een reis door sterren en planeten en hierdoor kreeg u het beeld waardoor de mens uitdijt. Uitdijing wil dus betekenen: voortgaan, evolutie, terug tot God, tot het Al. En dat ik u een beeld gaf hierna om even de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad te tonen, te verklaren, even daar die wetten, die ruimten te betreden, was mogelijk omdat ik u had voorbereid, omdat gij afscheid kon nemen van de aarde en haar wetten, haar dood, haar leven, haar ziel, haar geest, haar persoonlijkheid, haar ruimte.

Nu ga ik vanmorgen met u verder op deze reis en dan zullen we zien dat er waarachtig een hiernamaals is, (en) dat die uitdijing van en voor dit universum gestalte gaf aan een nieuw leven. Elke ster zond uitstraling uit en maakte zich gereed voor de volgende étappe, voor de volgende graad als leven, als geest, als vader en moeder. De planeten hebben zichzelf verdicht, de ruimte is ontstaan, u leeft in de macrokosmos. U moet u alleen thans losmaken in gevoel en de ruimte van die aarde in u opnemen door beleefdheid, hartelijkheid, welwillendheid, rechtvaardigheid. U moet eens beginnen om geestelijke fundamenten te leggen en de aura van een ander kind van God,

Moeder Natuur niet te bezoedelen noch te verknoeien. U moet beginnen om geestelijk thans te leren denken, of gij krijgt nu de sfeer te zien waartoe gij pertinent en onherroepelijk behoort.

‘Een Blick in het Hiernamaals’, de drie delen, deze machtige trilogie stemt uzelf af op een ruimte en een sfeer. En nu kunt u, wanneer het woord over uw lippen komt direct zelf vanuit uw gevoelsleven bepalen tot welke wereld gij behoort. Duidelijk, eenvoudig, kinderlijk naïef zelfs, heeft meester Alcar die wetten voor de onbewuste levensgraden – dat zijn nu de hellen – en de sferen van licht verstoffelijkt door zijn instrument.

Wanneer u de mens thans ... ik heb u de wijsgerige stelsels laten zien en dan moet u aanvaarden dat Socrates en Plato, Aristoteles, dat zij het zijn geweest die begonnen te denken; ook al heeft het oude Egypte, de tempels van Ra, Ré, Isis, fundamenten gelegd voor de mystieke leer, maar zij zijn het die zich gingen afvragen: ‘Als ik iets hard, iets afbrekends zeg, wat gebeurt er dan met mij? En wat gebeurt er dan met de mens? Maar wat zal er geschieden voor deze ruimte?’

Nu wij, nu gij de aarde hebt bereikt, die universele weg hebt mogen afleggen, dringt het dan nog niet tot de mensheid door dat ge thans door één karaktertrekje dit ganse universum in u laat verduisteren?

Wat wil de mens op dit ogenblik die deze wetten heeft aanvaard, die dorst, die honger heeft, wat wil de mens nu beginnen ten opzichte van het Oude Testament, Gene Zijde, macrokosmisch bewustzijn? Waar leeft gij eigenlijk voor? En wat is het doel van u hier op aarde? Dat weet u: u bent Goden. Maar wanneer u die godheid laat spreken in u en u direct het woord met de dierlijke graden verbindt en u slaat en trapt omdat de mens zegt: ‘Ja, zij en hij is maar weer begonnen’, krijgt (u), indien de leerschool en de wil niet in u is ontwaakt, toch telkens weer diezelfde duisternis te zien en dat zijn weer die hellen, die sferen, die u dan ook straks achter de kist zullen uitzuigen totdat gij waarlijk geen leven meer bezit.

De blikken in het hiernamaals nu (zeggen): als de kringloop der aarde is volbracht en gij hebt goedgemaakt, vrij bent van uw karmisch leven dan staat ge pertinent op uw eigen bezit. En de kleinste jaloezie, de nietigste gedachten die u afwaarts voeren en geen harmonie hebben met Gethsemane en Jeruzalem, Golgotha dus, stemmen u af en wijzen u terug en zeggen: ruim dat eerst daar maar op. Word voor de eerste sfeer een heilige Maria, de moeder van de Messias, want zij heeft waarlijk, natuurlijk, menselijk het hoogste voor deze ruimten mogen baren.

En door dat baren en scheppen krijgt ge uw karakter, uw persoonlijkheid te zien, te beleven en staan we, als de tijd komt en uw evolutie is voorbij, dan staan we in de hellen, of u behoort tot de eerste sfeer en kunnen we zeggen:

‘Kom, ga met ons mee.’ Als er dorsten in u is en ge hebt honger, zijn er miljoenen gereed om u op te vangen.

Achter de kist is er leven. Een dood is er niet. God verdoemt niet. En er is ook geen laatste oordeel. De Christus is niet op Golgotha voor de zonden van de mens gestorven, integendeel, Hij is bewust door de mens van Moeder Aarde vermoord. En kan de ruimte u bewijzen. Dat bewijzen de wetten van God, dat bewijzen de sferen van licht om u gereed te maken nu voor een nieuw leven, een nieuwe evolutie, de Vierde Kosmische Levensgraad, want dit universum heeft in al de graden mogen baren en scheppen. Wij gaan terug naar de Christus, waar Hij waarachtig leeft en zullen Hem in de ogen kijken. En dan zult gij zeggen, dan zal Hij het woord in u neerleggen: ‘Ben ik gereed dat Gij mij kunt aanvaarden?’

Indien de mens nog altijd de mens in de mens ziet en de godheid niet wil zien, noch kan beleven, dan staat ge ook altijd weer onder die eerste sfeer, want van harmonisch denken, universeel opvangen is er geen sprake.

Achter de kist, zusters en broeders, leeft de goddelijke heiligheid voor het kleinste insect en krijgt dat kleine leven, indien het tot de bestaande schepping behoort, fundamenteel voortgang en wil zeggen dat de mens en al het leven door de Albron de godheid voor elk stadium en graad vertegenwoordigen moet. Ge zijt Goden, Goden als mens. En het leven hier, Moeder Natuur, het dierenrijk gaat met ons mee en zal de boodschap van God ruimtelijk en natuurlijk voor uw karakter, voor uw liefde, uw zuster- en broederliefde vertolken. Het dier plaatst zich op uw hand en indien er nu geen liefde, geen begripen in u is dan vliegt het diertje u voorbij en zijt ge niet aan te raken.

Zeven graden van duisternis zijn er ontstaan door de mens. Neen, dat zijn werelden om ons vrij te maken van de dierlijke, grofstoffelijke, stoffelijke graden, die de aarde als kind van zon en maan bezit om haar leven uitdijning te schenken. En vanzelfsprekend komen wij nu voor die eerste lichtende sfeer te staan, en die is nu harmonie en die is nu welwillendheid, die is uiteindelijk en onherroepelijk liefde, harmonische liefde in alles. Aards bezit, aards denken en voelen heeft thans geen betekenis meer indien gij uw goddelijk ik laat verhongeren en verdorsten.

De mens laaft zich aan stoffelijk gedoe, maar waarom laaft ge u niet aan de zegeningen die de ruimte verstoffelijkt heeft, en niets anders is dan het heilige ik te bezielen, en dat u weer naar het vader- en het moederschap voert en ge eindelijk kunt zeggen: ‘Ik ben nu gereed om de mens, om het leven, om de vonk van God te kunnen opvangen. Ik trek mijn schouders niet op, ik begrijp alles, ik ben van die en die graad als kind’, maar niet als mens.

De eerste sfeer nu heeft nog afstemming – dat hebt u gelezen – op de aarde en de tweede en de derde sfeer eveneens, maar nu gaan we naar de vierde

sfeer.

‘En nu zien wij’, zegt meester Alcar tot André, ‘nu zien wij dat de uitstraling van deze geestelijke ruimte, dat is het leven voor de geest, dat is het ik dat in u leeft en dat gij zijt, sprekend deze wereld vertolkt en geestelijk verstoffelijkt heeft. Wij beleven nu de astrale wereld voor ons innerlijk voelen en denken, dat is de Godsgeest in ons, een machtig gewaad. En dat gewaad heeft weer afstemming op de Vierde Kosmische Graad en betreden wij een nieuw planetenstelsel, een nieuw universum. En zullen wij thans ondergaan.’

Wanneer wij op het ogenblik zijn gekomen dat wij vanuit ... Wij kwamen eerst door dit universum, wij hebben de aarde beleefd, wij zien de aarde, wij zien de planeten: Jupiter, Venus, Saturnus hebben we leren kennen.

‘Wij weten dat er geen nacht is in het universum, dominee, en dat de aarde nacht maakt en dat het begin van de Bijbel, het eerste woord, u met onwaarheid verbindt.’

Wij weten nu dat de geest die we nu vertegenwoordigen – ook al ligt André daar nog op aarde en is zijn organisme in slaap – hij heeft deze sferen leren kennen. Miljoenen vaders en moeders hebben hun geestelijk koninkrijk reeds bereikt.

Wij gaan door de vierde sfeer. We zweven over de Tempels en de gebouwen, de Universiteit van Christus toont zich aan ons vanuit een levensgraad, want deze sfeer waarin wij nu leven, waardoor wij gaan, is een graad als faculteit die de Christus heeft opgebouwd, heeft moeten vergeestelijken en moeten verstoffelijken, wilde Hij met de Zijnen toen Hij zover was aan de vijfde sfeer beginnen. En nu is het nog hoger, nog ijler denken en voelen.

‘Maar wat’, zegt meester Alcar, ‘de planeten, de sterren, de Derde Kosmische Levensgraad heeft gekund, dat is vanzelfsprekend voor de mens, want de mens heeft afstemming en beleeft zijn eenheid met zijn universum.’

Wij gaan dus verder en dat ga ik u nu voorlezen.

Ik ga u verbinden met het ogenblik dat de sferen het heilige bewuste licht zullen gaan uitstralen voor de mens. Wij kunnen verder van stadium tot stadium. Wij gaan vanuit de vierde naar de vijfde, naar de zesde, naar de zevende sfeer, het hoogste voor Gene Zijde. En dan zal de mens weer verijlen, tot het embryonale leven terugkeren om aan een nieuw universum te beginnen.

‘Het volgende stadium’, zegt meester Alcar, ‘voelt gij dit, mijn broeders, trekt ons op tot die bewustwording. U ziet het, wij verlaten nu de Derde Kosmische Levensgraad’, als stof en als geest. Mensen der aarde, voelt gij nu hoe ontzagwekkend diep gij zijt? ‘Oneindig is deze ruimte en toch, het uitdijende heelal bezit een einde als graad en leven en lost op in het hogere voelen en denken, onze voelhorens hebben reeds verbinding met ijlere karaktertrekken, ijler, geestelijker voelen en denken, en vanzelfsprekend is er nu

geen disharmonie meer.'

Disharmonisch denken stemt u weer af op die onbewuste levensgraad. Buig, buig, buig, buig u en tracht uit alles die hogere, ijlere bewustwording in u op te nemen. Tracht fundamenteel verder te gaan en zeg: 'Dit, wat ik nu voor mijzelf heb opgebouwd, zie ik hier in deze ruimte weer terug.' En dat is waarheid.

Meester Alcar kan u zeggen: 'Aanstonds komt er nieuw licht tot ons denken en voelen. Zoals de dageraad voor de aarde zich manifesteert, openbaart zich nu voor ons leven de Vierde Kosmische Graad. En dat licht is hoger bewustzijn, dat licht bezit dieper, geestelijker, hartelijker, harmonischer, rechtvaardig voelen en denken en is nu volkomen in harmonie met de hoogste wet door God geschapen en door de Christus vertegenwoordigd: de liefde.

We gaan verder, mijn broeders. Spoedig zullen wij nu de Vierde Kosmische Graad bereiken. Want deze stof wordt ijler, u ziet het aan de uitstraling die nu al reeds tot ons komt. Het blauwachtige waas van de Derde Kosmische Graad heeft plaats moeten maken voor het violetzilver, goudachtig bewustzijn van deze ruimte, maar door een gouden licht overstraald, waardoor wij het kleurenrijk Gods opnieuw vertegenwoordigd zien. Elke levensgraad bezit nu verhoogd gevoel, verhoogd vader- en moederschap, verhoogd bewustzijn, nieuw leven. Het uitspaniel van de Derde Kosmische Levensgraad, waartoe Moeder Aarde behoort, evolueerde en baarde en schiep een nieuw universum. Dat is het teken en het verschijnsel voor ons, mijn broeders, dat we de Derde Kosmische Graad nu hebben verlaten.'

En indien dat niet mogelijk was, mijn zusters en broeders, dan hadden wij moeten aanvaarden dat dit universum het Al van God is, maar dat is niet waar! Moet u horen: 'De moederplaneet nu zal ons opvangen', de móederplaneet, 'en de verbinding schenken die zij met de bijplaneten, haar eigen leven weer, bezit, en beleven wij de opvolgende levensgraden, de zeven stadia waarvan Moeder Aarde, zon en maan er drie bezitten. Doch nu betreden wij het goddelijke, reële, kosmische, stoffelijke fundament.

Het licht dat we nu zien is door die verhoogde werking, dat uitdijen, door dat liefdeleven geboren. Gij ziet nu het vaderlijke gezag van de Vierde Kosmische Graad tot u komen. Een zon van ongekende schoonheid is het, die levenslustig het moederbewustzijn heeft gediend.'

Levenslustig het moederlijke bewustzijn heeft gediend. Dient de mens levenslustig de moeder? Is de moeder zover om die blijheid als kracht en energie te kunnen opnemen? Is er dorsten, is er waarlijke geestelijke honger, dan is er van evolutie, uitdijning sprake.

'En dat zullen wij als mensen mogen aanschouwen', zegt meester Alcar. 'Stralend geluk is al dit leven, mild en zacht, volkomen één in liefde, inge-

steld om te baren en te scheppen. Alleen de hoogste meesters uit de zevende sfeer, mijn broeders, hebben de Vierde Kosmische Graad mogen beleven', omdat zij, dat spreekt vanzelf ... Zoals dat ook voor de Derde Kosmische Graad is, (in) het hiernamaals de mens soms die het schemerland voor de eerste sfeer heeft bereikt even die eerste sfeer mag zien.

'Voelt gij, mijn broeders, wat dit voor ons zeggen wil en te betekenen heeft? Wij beleven een goddelijke genade, wij beleven de godheid in ons, doch ver-tegenwoordigen hierdoor de Universiteit van Christus. Aan het uitstralende licht zult gij de verhoogde bewustwording vaststellen en u zelf voor uzelf kunnen oriënteren, wilt gij het verdergaan bewust in uw leven opnemen. En dan eerst kunt ge zeggen: "Ik heb ruimtelijke vergelijkingen kunnen maken met de Derde Kosmische Levensgraad. Maar nu komt er een machtige eenheid uit deze wereld als universum in en onder mijn hart."'

En nu ga ik even in dit werk schrijven en dan spreek ik tot de lezer: 'Wij voelen, mijn zusters en broeders, dat dit universum ín ons komt en dit is het ogenblik dat we zelf even voor onszelf, ook André, mogen denken. Hoe is het mogelijk, denken wij, maar wij staan voor deze waarachtigheid en beleven een goddelijke realiteit, een machtig wonder. De Derde Kosmische Levensgraad schiep nieuw bewustzijn. Wij beleven de vaderlijke krachten van dit universum, wij staan weer open voor hoger uitdijend moederschap. Daar voor ons leeft de Vierde Kosmische Graad als een nieuw, machtig universum. Wij kijken, wij beleven dit machtige wonder. Wij zijn niet in staat om een woord te verstoffelijken noch te vergeestelijken, zo machtig is het wat wij nu waarnemen.

Om de zon nu als het vaderlijke gezag liggen thans de moederlijke planeten verspreid.'

Vaderschap en moederschap hebben nu goddelijke, ruimtelijke, uitdijende rechtvaardigheid en harmonie gekregen. Er is geen koude, geen nacht meer, er is alleen dagbewustzijn. Er zijn geen ziekten meer, er is geen ellende meer. Het universum en al het leven dat we nu zullen ontmoeten, is rechtvaardig, harmonisch, is liefdevol.

'Wij tellen thans zeven planeten', en geen honderd miljoen meer. Zo heeft het planetenstelsel van de Derde Kosmische Graad zichzelf geëvolueerd en heeft gestalte kunnen geven aan de zeven uitdijingsmogelijkheden voor vader- en moederschap, om straks de mens te kunnen opvangen.

'Wij tellen zeven planeten, waarvan het moederlichaam het bewuste en het hoogste gevoel bezit als liefde. Al die organismen hebben echter een taak aanvaard en dienen weer en opnieuw het leven van God als het hoogste wezen in al deze ruimten: de mens. Deze gigantische eenheid spreekt thans tot ons leven. De helderheid van dit bewustzijn, deze liefdevolle gestalte lacht

ons toe en zegt: “Ga verder, kinderen uit deze ruimte.” Wij zijn weer één met een nieuwe ruimte, een ander universum.’

En dan zegt meester Alcar: ‘Gij ziet het, mijn broeders, wat de Derde Kosmische Levensgraad voor zichzelf door de wedergeboorte geschapen heeft. Om de zon, als het vaderlijke bewustzijn, zien wij nu zes andere zonnen, zodat het vader- en het moederschap thans één is, dat door de uitdijingswetten werd geboren. Al de planeten beschrijven nu hun eigen baan, doch deze afstemming is ruimtelijk bewust en wil zeggen dat het leven die, deze ruimtelijke eenheid, tot één wereld, één sfeer heeft gevoerd.

In de Derde Kosmische Levensgraad zagen wij verschillende werelden als zonnestelsels, hier is alles één machtige eenheid als vaderschap en moederschap. Ik bedoel nu dat het leven één bewustwording dient, één liefde bezit, één licht, dat wij voor de Derde Kosmische Levensgraad niet konden beleven omdat daarin de eerste fundamenteën voor de ontwakking van en voor het universum werden gelegd. Die wetten zult ge aanstonds beleven en zien en opnieuw vergelijkingen kunnen maken, mijn broeder André.

En denkt gij, meester Zelanus, dat de moederplaneet zich ook hier maar aan één kant laat bewonderen? Is het mogelijk dat wij de wetten van de Derde Kosmische Graad hier terugzien? Of zullen wij andere harmonische geboorten mogen beleven? Zullen wij thans veranderingen voor God, voor ziel, geest, vader- en moederschap moeten ontvangen?’

En dan kan ik zeggen tot mijn meester: ‘Wat ik zie, mijn meester en mijn broeder André, is voor deze ruimte van goddelijke strekking en zal ik en zult gij aanstonds aanvaarden. Wilt u ons met die wetten verbinden, of zullen wij ook nu het goddelijke visioen mogen beleven en ontvangen, één van ons?’

En het is nu meester Alcar die het goddelijke contact beleeft, vanuit het goddelijke Al, en kan zeggen ...

‘Meester Alcar ontvangt die eenheid, hij voert ons tot de werkelijkheid van dit universum en wij nemen waar, André en ik, dat die heilige bezieling als het goddelijk woord tot hem komt. De hoogste meesters volgen ons. Aan de uitstraling die meester Alcar thans ontvangt, kunnen wij dat zien, mogen wij dat beleven; (want) de werkelijkheid als het kleurenrijk Gods straalt uit zijn machtig gewaad en zijn levenslicht.

En dan zegt meester Alcar: “Mijn broeders, wij moeten ons op verschillende kosmische veranderingen instellen. Dat komt er nu tot mijn leven. Niet alleen voor het planetenstelsel, ook voor de mens en het dier, bloem en plant, voor het leven, licht en de liefde voor ons, voor elke levensgraad die ge thans zult ontmoeten. De vonk van God heeft zich verruimd en beleeft nu de geestelijke stoffelijke afstemming voor het terugkeren tot de Albron.”

Mensen der aarde, voel even aan dat elk woord een boek is. Elke zin is nu

een boek van duizenden pagina's. En dat er niet één mens is op deze wereld die achter dit universum kan kijken. U beleeft nu de reis terug naar het goddelijke Al.

'En dat wil zeggen', zegt meester Alcar, 'dat al dit leven ijler zal worden.' Het zal zich vergeestelijken. 'De leeftijd van de mens en al het leven op aarde dijt nu uit. Wij gaan immers tot het goddelijke bestaan, naar de goddelijke oneindigheid en dat zegt weer dat wij voor ontzagwekkende verschijnselen komen te staan als levenswetten en geboorten. Op de maan is dat begonnen. Zo verder en naar de aarde, toen betraden wij het hiernamaals, waarna wij als ziel de ruimte mochten overwinnen en waarna wij al het leven konden zien, mochten beleven waar het leven al deze wetten te beleven en te aanvaarden kreeg.

U ziet nu dat de planeten dichter bij de zon leven.'

Dichter, ziet u, ik kan nu elk ogenblik voor uw astronomen stil blijven staan en hun die goddelijke verdichting, die verruiming verklaren.

'U ziet het dat de planeten dichter bij de zon moeten staan, zoals ook Moeder Aarde heeft beleefd', maar thans hier de moederplaneet is. 'Ze liggen om het scheppende gevoelsleven verspreid', dat het vaderschap is voor deze ruimte en door die zeven lichamen als zonnen wordt vertegenwoordigd. Zeven zonnen omstralen nu het moederlijke ik. 'Hierdoor deze goddelijke universele eenheid. De planeten hebben die afstand voor het leven geschapen en beleven nu de eigen verbinding. De stof evolueert; ook Moeder Aarde zal eens, ook al duurt dat nog miljoenen jaren, haar vergeestelijkte bewustwording beleven. Omdat al dat leven ijler wordt, mijn broeders, de wedergeboorte beleven moet, werd de Vierde Kosmische Graad tot de verstoffelijking gebracht. De planeten voor de derde graad liggen in dat universum verspreid, hier bezitten zij goddelijke eenheid. Is dat juist, meester Zelanus?'

'Ja', kan ik zeggen, 'mijn meester, ik heb u begrepen.'

'Dat is inderdaad juist', zegt meester Alcar. 'En aan de verschijnselen mogen wij dat nu vaststellen.' Ook nu zullen wij geen fouten beleven. 'De ziel als mens is tevens zover, zij heeft de hoogste sferen bereikt en is gereed om verder te gaan.'

Hoort u dit, de ziel als mens heeft de zevende sfeer aan Gene Zijde als een geestelijk wonder beleefd, zij is gereed, de mens is gereed om verder mogen te gaan.

'Is die harmonie niet ontzagwekkend? De wetten voor de verdichting, de afkoeling voor deze ruimte, zijn anders omdat de planeten dichter bij het vaderlijke gezag liggen.' Voelt u, astronomen, dat ge thans in de leer kunt komen? 'Die vergelijking kunt ge thans maken voor de aarde, mijn broeder André, en dan daar straks verdergaan. De aarde beleeft het hoogste bewust-

zijn, doch deze stof is ijl als wij dat zo-even voor de vierde sfeer mochten beleven', u ziet, u hoort, wij maken reeds vergelijkingen, nog is dat mogelijk, 'en toch stof.' Toch stof, geestelijke stof.

'De bijplaneten bezitten in deze ruimte de bestaansgraad.' Dat wil zeggen: de bijplaneten hebben geen opvolgend leven meer te scheppen, maar zij zijn aarde, ze zijn Gene Zijde, ze hebben een bestaanswereld nu te vertegenwoordigen. En hoe zal dan het Al zijn voor de mens?

'Hier bevinden zich dus', kan meester Alcar zeggen, 'zes overgangsstadia als bewuste planeten, als bewuste baring en schepping, als levenswetten, en dat wil zeggen, André-Dectar?'

Nu staat de kleine, de grote André voor Kosmologie. Hij moet de Vierde Kosmische Graad in zich opnemen. Hij moet nu antwoorden. En het kind van de aarde is gereed. En als André dit kan beleven en ontvangen, als u aanstands hoort wat hij krijgt, waarom zijt gij daar dan niet toe in staat? 'Heb lief alles wat leeft en u dijt geestelijk innerlijk uit', kan André nu reeds zeggen. 'Indien u niet verruimen wilt dan bent u ook maar een dierlijk onbewust leven.'

André-Dectar kan zijn meester in de ogen kijken. Hij krijgt de eenheid van deze ruimte en zegt: 'Dat de eenheid van de Derde Kosmische Graad hier, mijn meester, zoals wij reeds mochten vaststellen, door één levensgraad vertegenwoordigd wordt. De overgangsstadia voor de Derde Kosmische Graad bevinden zich hier in één organisme en dat zijn de zes bewuste planeten die nu voor de zeven kosmische graden die ene wereld vertegenwoordigen', die ene wereld, die straks het Al zal zijn, waar de Christus leeft. 'En waarvan de moederplaneet in deze ruimte het hoogste gevoelsleven bezit.' Omdat ik die opvolgende levensgraden als tijdperken voor vader-, moederschap, gevoelsleven, geest en persoonlijkheid voor de Derde Kosmische Graad, ons eigen universum, mocht leren kennen. 'Dat is hier, mijn meester, de moeder voor dit universum.'

En dan kan meester Alcar zeggen: 'Ook dat is waarheid, mijn broeders. Wij beleven ook hierin dus de zeven levensgraden, doch als één groot lichaam, voor dit universum. Hierdoor heeft zich het vaderschap verdicht, ook de zeven overgangen als levensgraden heeft hier het vaderschap mogen beleven, mogen ontvangen, want door de krachten van dit vaderschap als uitstralend gevoelsleven, kreeg het moederlijke baring en schepping, ontwaakking, de eigen evolutie.

'En dat zegt ons nu dat er geen nacht meer beleefd kan worden voor deze ruimte.' Nu komen we reeds tot goddelijke fundamenten. 'En dat zegt meteen dat er geen nacht meer beleefd kan worden door de mens, door de planeten, door het dier, door het leven van Moeder Natuur, mijn broeders, wij

gaan naar eeuwigdurend licht. Is dat een openbaring, is dat iets voor het kind van Moeder Aarde? Wij beleven zelfstandigheid.'

Het leven van dit universum leeft, ligt voor ons open omdat wij de Derde Kosmische Levensgraad mochten overwinnen. Hadden wij dat niet gekund, dan moesten wij aanvaarden dat de mens op aarde achter de kist reeds het Al kon beleven en zou het einde zijn voor God. Maar dat is niet waar want we zullen de ruimten zien veranderen. Wij zullen deze werelden ijler en ijler zien worden en eerst dan kunnen wij zeggen: de mens is gereed om verder te gaan indien hij de wetten in liefde beleeft.

'Doordat dus', zegt meester Alcar, 'de ziel als mens dus de zevende sfeer kan bereiken, kan overwinnen, kwam de mens verder en stond de mens als ziel en geest, als persoonlijkheid voor een nieuwe ruimte.' En deze ruimte is gereed. Deze ruimte heeft zich voor de mens verdicht, gaf zichzelf gestalte en er is weer eenheid, er is harmonische liefde in al dit leven. En waarom? Omdat de mens de duistere sferen voor de ruimte van Moeder Aarde mocht overwinnen. Er is hierin geen diefstal meer, geen onbegrijpen, het leven is één, is licht, is waarheid, is schepping en baring, zoals de God voor al het leven het heeft gewild.

'Deze wereld nu als één lichaam gezien', zegt meester Alcar, 'voert ons terug naar de sferen van licht. U ziet het, wij bezitten deze afstemming in de vierde sfeer en weten dat dus een planeet geboren is voor de mens, waardoor de mens ook voor deze wereld het allerhoogste kan bereiken en staan we weer voor een nieuw verdergaan.

Hierdoor leren wij echter kennen dat de Derde Kosmische Levensgraad niet meer is, maar ook niet meer wil zijn en kan zijn dan een wereld die voor het evolutieproces als mens en al het andere leven die stoffelijke, dierlijke fundamenteen heeft gelegd, en niets anders behoefde te doen.

Voelt ge, hoe eenvoudig alles toch weer wordt nu wij de levensgraden voor onze geest, voor ons gevoelsleven, voor het vader- en moederschap mochten leren kennen?'

'En voelt ge nu', kan André tot de aarde sturen, 'astronoom, dat er waarlijk geen ster te veel is in dit universum, ook al staat ge voor miljoenen levensgraden, en dat dit machtige organisme te ontleden is, te zien is, te beleven is voor de mens? En dat de mens uiteindelijk universeel diep zal zijn in zijn harmonie, zijn begrijpen, zijn liefde?'

Mens der aarde, welke liefde beleeft gij indien ge over uw lippen laat komen: 'Ik heb u lief?'

Voelt ge hoe eenvoudig alles toch wordt, maar hoe zelfstandig deze wetten tot ons komen en rechtvaardig aan die opbouw beginnen indien wij – dat hebben wij geleerd – Christus kunnen volgen, er geen jaloezie, er geen

afbraak, er geen verdierlijking meer in ons is. (Dan) dijen wij uit als een goddelijke gestalte, we zijn één want het leven spreekt nu door en tot onze menselijke goddelijke persoonlijkheid.

‘Het leven zelf dat in ons leeft, bezit die afstemming en is goddelijk en gaat rustig verder en hoger. Dit goddelijke evolutieproces is niet tegen te houden, mijn broeders, omdat het leven als God tot Zijn bewuste stadium zal terugkeren.

Doordat dus de ziel, komt er tot mij’, gaat meester Alcar verder, ‘als mens gereed was en de sferen van licht had bereikt, had zich tevens de Vierde Kosmische Levensgraad verdicht en kon hier voor de Vierde Kosmische Graad het nieuwe leven beginnen. De moederplaneet voor deze ruimte is hier niet door de eerste levensgraad vertolkt, doch door de zevende. Dat wil dus zeggen, mijn broeders, dat de maan als moeder hier reeds haar Altaak heeft te vervullen.’ De maan als de eerste moeder voor de Vierde Kosmische Graad bezit nu het allerhoogste bewustzijn en heet voor de Vierde Kosmische Graad: de Almoeder, voor die ruimte. ‘Ze heeft zichzelf door de Derde Kosmische Graad dit moederschap eigen kunnen maken.’ Voelt u nu wat een planeet heeft gedaan in al de eeuwen, de miljoenen tijdperken die voorbijgingen?

‘Zij heeft die moederlijke gevoelens ook hier kunnen verdichten, doch thans door de mens, omdat wij het zijn die haar weer zouden overwinnen, doch zij is het die haar leven gaf om die baring in te gaan en te mogen ontvangen. Hierdoor, mijn broeders, is het moederlijke gevoelsleven vanzelfsprekend het allerhoogste, dat wij ook voor deze en de volgende ruimten zullen beleven, maar waar wij geen veranderingen meer zullen zien,’ er geen andere ruimten geboren kunnen worden omdat dit reeds goddelijke zelfstandigheid is en de mens zijn stoffelijk denken en voelen heeft kunnen afleggen. ‘En zie, de zon, als de scheppende en de centrale bewustwording voor deze ruimte, is gereed, dat is het vaderschap, omdat ook de Albron dit leven nog steeds bezielt.

Dat alles, mijn broeders, hebben wij nu te aanvaarden en u ziet de werkelijkheid voor u. De mens beleeft nu zeven ruimtelijke levensgraden om hier het hoogste te beleven, en eerst dan betreedt de ziel als mens en met haar al het andere leven, de Vijfde Kosmische Levensgraad.’ En dat is alweer een nieuw universum, we zijn nog steeds niet in het goddelijke bewuste Al.

‘De zeven levensgraden om de goddelijke evolutie te beleven, zijn dus gereed gekomen als bewuste planeten voor het vader- en het moederschap.

Gij kunt u nu een beeld vormen hoe het goddelijke Al zal zijn.’

Hier reeds staan wij voor goddelijke zelfstandigheid, goddelijk denken, goddelijk voelen want wij hebben de sfeer van Moeder Aarde en haar ruimten verlaten.

‘Alleen, het licht, aan het licht zult ge zien dat de ruimte verandert en elke levenswet dáár is voor ons anders dan wij die wet voor de Derde Kosmische Graad mochten beleven.

Maar eerst in het Alstadium, mijn broeders, de Zevende Kosmische Levensgraad, ziet de mens zichzelf en het leven dat tot hem behoort als een godheid. Elke vonk van de Derde Kosmische Graad gezien, zien wij dus hier in deze ruimte terug en maakt deel uit van dit macrokosmische nieuwe organisme. Zoals Moeder Aarde voor de derde graad dient, is hier het hoogste: de moederplaneet. En daar zult ge beleven dat de mens duizenden eeuwen te beleven krijgt in één tijdperk, voordat hij kan zeggen: “Dit zal eindigen, ik ga weer door mijn evolutie”, van dood is er al geen sprake meer, de mens haalt dat woord dood niet meer in zich op, ‘ik ga verder, niets en niemand houdt mij nu nog tegen.’

En dát zegt bovendien’, zegt meester Alcar, ‘dat de mens naar het eeuwigdurende wakker zijn evolueert en hij niet meer zal slapen. Van slaap in deze wereld is er geen sprake.

Mijn lieve broeder André, voelt ge nu hoe onbewust de mens op aarde nog is zolang hij nog behoefte heeft om te slapen? Want God is altijd en eeuwigdurend werking geweest en nog. Aan de slaap dus, mijn broeders, kunnen wij het onbewuste leven voor de Derde Kosmische Levensgraad vaststellen en ontleden en zeggen: indien de eeuwigdurende slaap er niet meer is, staat ge voor uw goddelijke principe als vader- en moederschap, want ge zijt eeuwigdurend werking. Aan al die verschijnselen nu op aarde en dat universum kunnen wij zien hoe God zichzelf door deze wetten heeft geëvolueerd. Hij zal hier, de mens van Moeder Aarde, door één leven duizenden tijdperken beleven, eerst dan komt het stoffelijk geestelijke einde, zoals wij op aarde door de dood kennen, en ook daar evolutie is en betekent.’ Maar hier blijft zelfs de mens in zijn embryonale stadium wakker en bewust en spreekt het kind in de moeder: ‘Moeder, ik hoor u, hoort u mij?’ Nu is elk mens helderziend, helderhorend. Elk mens bezit nu macrokosmische gaven, die de mens door het lichaam, door vader- en moederschap tot die geestelijke ruimte heeft kunnen voeren en zijn thans goddelijke zelfstandigheden, regelrecht door de God van al het leven, de Almoeder, de Alvader, gefundamenteerd. Jazeker.

‘Voelt gij dit, mijn broeders? Gij ziet daarginds de grootste planeet en de andere lichamen, die tezamen voor deze ruimte de Vierde Kosmische Graad vertegenwoordigen. Rondom de zon, de vaderlijke krachten – zei ik u zo even – hebben tevens de scheppende krachten een eigen plaats en taak te vertegenwoordigen gekregen en ingenomen, om het menselijk ontwaakte en dierlijke leven te kunnen opvangen uit de Derde Kosmische Graad. Deze lichamen nu wentelen zich allen om de eigen as, doch de zeven bewuste gra-

den voor de scheppende harmonie, vertolkt en vertegenwoordigd door zeven zonnestelsels, maken dat er hier geen nacht meer beleefd kan worden. Aanstonds zult gij, mijn broeders, dit machtige goddelijke wonder aanschouwen.

Hoogstwaarschijnlijk zult ge volgen en willen beleven dat dit mogelijk is, doch de wetten van deze ruimte zullen u ervoor en ervan overtuigen. Dit universum schiep dus de zeven overgangsstadia, maar is in verbinding met de geestelijke, astrale wereld van de zevende sfeer voor Gene Zijde, de mentale gebieden, zoals wij de ruimte voor de wedergeboorte hebben te aanvaarden en kennen. En dat moet ons nu duidelijk zijn nu wij het universum voor de mens en Gene Zijde mochten beleven.

Hoe hoger wij aan Gene Zijde dus voelen en denken voor het goddelijke vader- en moederschap en de verdichtings- en uitdijingswetten vergeestelijken, (des te meer) kan de godheid in ons ontwakken. En dat is voor de mens van Moeder Aarde. Wij kunnen dus zeggen en aanvaarden dat de zevende sfeer voor ons leven niet bewuster kan zijn dan de Vierde Kosmische Levensgraad aan bewustwording bezit, maar dat wij als de zevende sfeer hier de eerste planeet hebben te aanvaarden. En dan beleven wij weer zes verschillende ruimten als werelden voor vaderschap en moederschap, en eerst dan kan de mens en kan al het leven zeggen: “Ik heb ook de Vierde Kosmische Graad beleefd en overwonnen.”

Heeft de ziel als mens dus de zevende sfeer aan Gene Zijde bereikt, dan maakt de mens zich gereed om de Vierde Kosmische Levensgraad te betreden en aanvaardt nu opnieuw het embryonale stadium.’ Maar hij is thans in alles bewust. En dat alles dat kent u nu voor vaderschap, voor zijn licht, voor de geboorte, voor de reïncarnatie. Er zijn geen foute gedachten meer, alles is harmonische liefde geworden.

‘Hoe deze persoonlijkheid als mens deze wetten thans te beleven krijgt, beleven zal, dat beleven wij op de volgende reizen, want eerst dan beleven wij de ziel als godheid, dan volgen wij het embryo voor het menselijke organisme en komen wij voor ons goddelijk gevoelsleven te staan. De volgende reis moet ons bewijzen dat de embryonale stoffelijke vonk voor de mens ook waarachtig miljoenen tijdperken en levenswetten heeft kunnen beleven om dit universum te mogen overwinnen.

Wij zien dat de zeven levensgraden om de scheppende kracht liggen verspreid en dat elke planeet die zelfstandigheid ook bezit.

De mens nu, mijn broeders – komt er tot mij – die de zevende sfeer heeft bereikt, dus vanuit ons astrale geestelijke leven deze wetten aanvoelt, betreedt eerst de mentale gebieden, zinkt terug tot het embryonale bestaan voor de wedergeboorte en wordt ook voor deze ruimte door het vader- en moederschap aangetrokken.’

Wij stellen dus, wij beleven daar dus geen ander vader- en moederschap, de mens zal door zijn eenheid die hij bezit, God als vader en God als moeder moeten vertegenwoordigen door een nieuw, machtig geestelijk stoffelijk organisme. Hoe mooi en machtig is daar nu de mens.

‘De sterren en de zonnen bezitten hier dus meer bewustzijn en kracht en milder licht dan wij in de Derde Kosmische Graad hebben gezien, want daarin is het leven nog grofstoffelijk, ook al zijn de kinderen van Moeder Natuur goddelijk gezegend. Hierdoor is al het leven stralender, uitdijender, de stof is doorschijnender geworden. Door de ijelheid van deze stoffelijke substantie is het licht, is het levenslicht van deze ruimte te zien, te beleven. Elke vonk straalt thans hoger bewustzijn uit; dieper vader- en moederschap.

De sterren, de zonnen bezitten hier dus meer bewustzijn en kracht. En wat wil dit nu alles voor de mens betekenen? Deze wereld als universum, mijn broeders, schenkt de mens van de aarde goddelijk weten. In de Derde Kosmische Graad liggen al de planeten verspreid, hier zijn ze tot eenheid gekomen. Het wonderbaarlijke is nu dat het zonnestelsel de zeven levensgraden voor deze eigen evolutie in handen heeft gekregen.’ Maar wij zien slechts voor de Derde Kosmische Levensgraad het centrale punt, één zon; en hier zijn er zeven. Dit universum is volkomen in harmonie met de menselijk ziel omdat de menselijke ziel van Moeder Maan kwam en de maan hier weer aanwezig is als moeder. Dus de moeder is weer gereed om te baren en te scheppen, om haar eigen leven te kunnen opvangen. Is het niet wonderbaarlijk?

‘De mens heeft zich gereedgemaakt. Hij scheidt voor zichzelf geen storingen meer. Er zijn hierin geen ziekten te beleven. Graad en graad voor de stoffelijke wetten, het vader- en moederschap, bleven nu zuiver. Dat wil dus zeggen dat de mens thans zijn eigen levensgraad beleeft en dat hier het niet meer mogelijk is dat de vierde met de zevende levensgraad voor het menselijke organisme baart en scheidt. De eerste graad dient de eerste en de tweede de tweede, de derde de derde. Man en vrouw zijn thans goddelijk één en zuiver. De lichamen als goddelijke wetten zijn niet meer verstoord. Wij keren naar de goddelijke zuiverheid terug. Er zijn hier geen ziekten meer, er is geen krankzinnigheid meer, geen psychopathie. De dierlijke levens losten op, kregen andere organismen.

De bloemen voor Moeder Natuur die kijken u aan met lichtuitstralende ogen. Elk organisme van het menselijke deel schiep en baarde nieuw leven en dat leven dient de mens. En de mens als een vorstelijk universele gestalte, als man en vrouw, bezit alleen reine, universele liefde en draagt zich, gaan hand in hand, leviteren zich en maken reizen van planeet tot planeet.

Hier hebben wij de technische wonderen voor de aarde overwonnen. Wij behoeven geen raketten meer af te schieten om planeten te beleven. Wij le-

viteren ons en zweven als Goden door deze ruimte. Wij zijn één met deze zonnen en moederlijke lichamen. Wij kunnen zeggen nu, mijn broeders: "Dit alles behoort mij toe. Ik ben mens nog, als God, maar ik zal straks het goddelijke bewuste betreden. En dan zal ik licht zijn, regen zijn en nog steeds zal ik het kind van Moeder Aarde bezielen. Ik zal zorgen dat de aarde haar omwenteling behoudt om het laatste leven voor haar, voor God te kunnen opvangen, tot die uitdijning te voeren. Ik zal regen zijn, licht en nacht omdat dit alles tot dat stadium behoort."

Dit universum, mijn broeders, is dus volkomen in harmonie met de menselijke ziel. De mens heeft zich gereedgemaakt. Hij schept voor zichzelf geen stoornissen meer. Er zijn hierin geen ziekten meer. Er zijn geen verkeerde gedachten meer. De mens weet van jaloezie, van afbraak, bezoedeling, beroddeling niet meer af. De mens is een pronkjuweel van eenheid, een schone gestalte. De mens kijkt uit zijn ogen, maar voedt dat licht vanuit zijn Algestalte, hierin zijn er geen tranen meer, geen smarten meer, geen bezoedeling, geen verdriet; hierin is het leven eeuwigdurende blijdschap, eeuwigdurend gedragen worden door de levenskrachten van de mens, in de mens; de bloedstroming is veranderd, het leven wordt thans bewust gedragen.

Is dit niet wonderbaarlijk? En toch weer eenvoudig omdat wij ons universum, de Derde Kosmische Levensgraad, mochten leren kennen en konden overwinnen.

Hier behoeft de mens', zegt meester Alcar in blijdschap tot ons, 'hier behoeft de mens niet meer te wachten voor een nieuwe geboorte. Hier is geen doodslag meer, geen vermoorden zijn, geen zelfmoord. Hier hebben de volkeren, dat is één man en één vrouw die miljoenen levens vertegenwoordigen, elkaar lief. Ook die stoornissen kan de mens in deze ruimte niet meer beleven.

Hier is geen moord noch bezoedeling te beleven, al het leven bezit universele harmonie. Ga in gedachten terug, mijn broeder André, naar de aarde en u kunt voor uzelf vergelijkingen maken, doch later volgen wij deze wetten voor de ontwikkeling als mens. Hier keert de ziel als mens na haar heengaan onmiddellijk terug en behoeft zij geen duizenden jaren te wachten. Hier in deze wereld, in zeven uur slechts volgens aardse berekening krijgt de mens een nieuw leven want er is weer goddelijke harmonie. Zo harmonisch is nu het leven voor de menselijke ziel geworden en met al haar wetten. Hierdoor overwint de mens deze ruimte kosmisch harmonisch. Dus ook voor deze ruimte is zij weer, de ziel als mens, vader en moeder. Die wetten van God zijn in niets te veranderen. Nietwaar, de ziel als mens komt uit de zevende sfeer naar deze wereld en is thans een vorst van liefde. De ziel als mens bezit ruimtelijke liefde en is één met al het leven van God.

De mens in deze ruimte, mijn broeders, leeft alleen voor zijn goddelijke bewustwording en heeft niets anders te beleven. Die levensgraden zullen ons later van deze goddelijke waarachtigheden overtuigen en dan volgen wij onszelf. Dan volgen wij de Christus.'

Gaat u rustig door deze ruimte en gij krijgt toch, ondanks alles, uw levenslicht toegezonden. U krijgt ruimte en geluk en gevoel en kunt dan vanuit uw diepe ik of onbewuste ik spreken: 'Ja, ik ben een godheid. Ik vertegenwoordig het kleurenrijk Gods en de levensduur van mijn denken en voelen is nu eeuwigdurend. De levensduur van mijn denken en voelen is eeuwigdurend geworden.' Wij slaan niet meer, wij trappen niet meer. Wanneer een vriend zegt, de zuster zegt, de broeder: 'Mijn liefde is wet, mijn liefde is eeuwigdurend', dan kunt gij die eeuwigdurendheid in die ogen aanschouwen.

Hoe is de mens op aarde, André? Vandaag heet het: 'Ik heb u lief', en morgen gaat ge de deur uit. De mens zegt, op aarde: 'Ik gaf u maar geschenken!' en wat hebben zij daarvoor gedaan? Kwak de mens, sla de mens met zijn geschenken terug. Gij kunt alleen een goddelijk geschenk beleven indien het kind het leven is van vader en moeder. Die prulgestalten die de mens zichzelf toebedeelt en toebedacht heeft, hebben voor dit goddelijke, ruimtelijke universele gezag geen betekenis. Ik heb het u eens verklaard en kan André thans aanvaarden: juwelen, goud, zilver en rijkdom op aarde zeggen nu niets meer. Alleen uw woord. Als uw woord wet is dan bent u een godheid. Maar vandaag is de mens zo en morgen schrikt u voor diezelfde persoonlijkheid terug, want de mens is nog onbewust en slaat en trapt al dat heilige uit uw betere ik vandaan.

'De mens, mijn broeders, die op de maan heeft geleefd en die miljoenen levenswetten als ruimten heeft leren kennen, bezit nu eeuwigdurend bewustzijn en die geen vergelijking meer behoeft met de aarde want deze mens kan zeggen: 'Dit heb ik mij eigen mogen maken. Achter het universum van de aarde is er een nieuwe ruimte geschapen door mijzelf.'

Doe goed, doe het nog beter en gij dijt geestelijk uit. Is het u thans duidelijk dat de Derde Kosmische Levensgraad de Vierde heeft moeten scheppen en dat de Vierde weer een Vijfde en dat de Vijfde zal uitdijen voor de Zesde en dat de Zevende, de achtste, de negenduizendste levensgraad één betekenis bezit als goddelijk fundament, die gij kunt ontvangen, kunt ondergaan? En die zal zijn André?

En dan zegt André tot zijn meester: 'Indien ik liefheb alles wat leeft, ben ik in mijn graad geestelijk gelukkig.'

En hebt u dat niet op aarde?

'En gij, mijn broeder André ...' Ik moet maar weer overslaan, wat zo machtig jammer is, maar u krijgt straks de boeken in handen: 'En gij mijn broeder

André, is dit alles geen openbaring voor uw leven?’

André kan zeggen: ‘In mijn leven, mijn meester, beleef ik een macrokosmische openbaring. Ik heb gevoeld hoe machtig hier een moeder en een vader is, een man, een vrouw. Ik onderging dit universele één-zijn, mijn meester.’

Ja, het is waarlijk en waarachtig. André kan wandelen, wij dalen op de aarde als eerste planeet af en dan zegt meester Alcar: ‘Eén zo’n tik op dit leven en het universum schrikt.’

Het universum schrikt. Wij wandelen nu, onze gang is anders, wij wandelen naast elkaar en zijn niet meer hulpbehoevend, we hebben geen links zijn en geen rechts zijn meer. Wij zoeken niet achteruit voorwaarts, onze levensblik staat open voor het bewuste verdergaan, het bewuste uitdijen voor het vader- en het moederschap. En als wij dan op dat ogenblik de planeet betreden en wij zien hier de eerste planeet en daarginds ligt het moederlichaam, verspreid: hier de moeder, de Almoeder voor deze ruimte, en daar de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde planeet en daarachter het zonnestelsel, zoals gij voor dit universum ziet, met het vaderlijke gezag, de zeven zonnen die zich omwentelen om de baring en de schepping te vertolken, is er geen nacht meer, geen duisternis. Want op het ogenblik dat de eerste planeet de omwenteling gaat maken om die afkoeling voor de aarde te ondergaan, komt het levenslicht van het vaderlijke gezag en geeft haar verruiming en indien zij nog even verder is, komt de tweede zon, de derde zon; er is altijd en eeuwigdurend licht in deze ruimte. Van duisternis is er geen sprake meer. En dan roept de meester ons, de meester van deze planeet, zoals wij het reeds voor ‘De Volkeren der Aarde’ hebben vastgelegd, de meester met de zijnen – zoals de zevende sfeer de meester bezit, meester Cesarino, die de hoogste meester is van André-Dectar en meester Alcar en mij, die kan zeggen: ‘Ik en de mijnen vertegenwoordigen Moeder Aarde’, en die bracht, hij bracht Moeder Aarde en haar kinderen door deze laatste oorlog.

Daar is de meester gereed en kan zeggen: ‘Kind van Moeder Aarde, wij hebben ons zover gebracht en gij zult tot ons leven afdalen. Gij zult ons in onze ogen moeten kijken om aan het kind van Moeder Aarde te zeggen: “Waarachtig, mens der aarde, ge zijt Goden.”’

En dan dalen wij af, komen in een machtige natuur, het leven spreekt reeds. De bloemen zijn ontzagwekkend schoon; het water schoon en rein als kristal. André bekijkt zich, de meester bekijkt zich en ziet zichzelf als een spiegel tot de werkelijkheid terug. We zijn gebaard, we werden geschapen en dat in onszelf tot de uitdijning gebracht, is het levenslicht van de Vierde Kosmische Graad.

Hand in hand gaan wij met de zusters en broeders van de Vierde Kosmische Graad door Moeder Natuur, een kind van de aarde moet thans verwer-

ken dat hij een goddelijke moeder naast zich heeft, tweelingzielen van één kleur en gestalte. Op een machtig goddelijk fundament staan deze levens en hebben kleur bekend. Ze zijn er gekomen door hun hoofden te buigen.

André denkt, ik denk en meester Alcar is denkende. De meester gaat ons voor en zegt niets. Wij zijn telepathisch van gevoel tot gevoel tot eenheid gekomen. We behoeven geen stoffelijk woord meer te spreken. Maar André denkt voor de mensheid op aarde. Hij denkt aan zijn lieve Crisje. Hij denkt aan zijn zusters en broeders; de smarten maar bovendien de werkelijkheid van al dit leven als ziel, geest, baring en schepping komt in zijn menselijke levende hart en schreeuwt hij het reeds uit: 'Crisje, Crisje, Crisje, ge hebt waarlijk een profeet het leven gegeven. En in mij komt er bewustwording, in mij komt de hartelijkheid, de welwillendheid, het dorsten en het hongeren. Ik ga Socrates voorbij. Ik speel met Mohammed. Ik zal Boeddha de wetten verklaren en Rudolf Steiner. Ik ben de prins geworden van deze ruimte, Crisje. Moeder, moeder, ik ben gereed. Ik kan niet meer zeggen: bid voor mijn broeders en mijn zusters dat zij zullen ontwaken. Waar leeft uw eigen bloed? Waar is de bewustwording? Hoe denkt uw eigen leven? Voelen zij tot welke afstemming uw moederlijk baren en scheppen behoort?'

André wandelt daar en kijkt een goddelijke engel in de ogen als vrouw en als moeder. Het licht van de ruimte spreekt tot hem en hij blijft in verbinding met 's-Heerenberg, met Jees van moeder Crisje. Hij ziet opnieuw zijn Bernard, zijn Johan, de stille en de strenge wilskrachtige getuigenis van de werkelijkheid daarin en hij neemt een vaart, hij keert telkens terug en wandelt door, want niemand, niets in deze ruimte zal hem storen. Hij is in staat om aardse vergelijkingen te maken. Hij is nog in staat om zijn eigen skelet straks weer te betreden. Maar vanuit zijn diepe innerlijk gaat er naar Amerika en naar Europa, en hij schreeuwt vanuit die wereld tot zijn broeders en zusters: 'Ontwaak in vredesnaam. Gij vermoordt uw goddelijke ik indien ge zo blijft denken en voelen. Is er in vredesnaam dan nog geen vonkje in u tot de ontwaking gebracht voor deze wetten, voor uw licht, uw geest, uw gevoelsleven, uw persoonlijkheid? Zoekt ge altijd en nogmaals weer het verkeerde ik in de goddelijke schepping? O, mijn God, mijn God', kreunt het kind van moeder Crisje voor zichzelf en voor de mensheid, 'indien de mensheid dit kan aanvaarden, komt er eenheid en geluk. Ik ben een kosmisch bewuste geworden. Maar mijn hemel, mijn hemel, mijn hemel, hoe moet ik dit alles wat ik nu zie, wat ik nu beleef, hoe moet ik dit alles op aarde beleven en verwerken?'

En dan spreken de bloemen, dan spreken de kinderen van Moeder Natuur, de sterren en planeten, de mens zegt: 'Vanuit het Al zult ge bezielde worden. Want de Christus stierf waarachtig voor de mensheid. Hij stierf, Hij gaf Zijn leven, Zijn bloed, Zijn geest voor vader- en moederschap, voor uitdijning.'

Wij gaan op die reis door en daarom gaf ik u verleden de volgende opgang. Maar u voelt zeker de heiligheid die we na de Vierde Kosmische Graad ondergaan, wanneer we de Vijfde betreden, de Zesde en de meester uit de Zesde Kosmische Graad zegt: ‘Ga verder, ga rustig verder, wij verwachten u. Het goddelijke bewustzijn van de Messias, die gij voor Zijn leven als Universiteit vertegenwoordigen moet, zal u ontvangen en wil u overtuigen.’

Gedragen door goddelijke liefdewetten als kracht en als licht, als baring en schepping, geven wij ons over en nemen dan afscheid van de Vierde Kosmische Graad. U voelt zeker reeds: miljoenen tijdperken heb ik nodig om u deze wetten, die heiligheid, dat machtige geluk voor al uw denken en voelen van dit universum te ontleden. Zoveel boeken, zoveel tijdperken als ruimten kreeg André door meester Alcar en de Universiteit van Christus voor uw vader- en moederschap vergeestelijkt en verstoffelijkt.

Mensen, mens der aarde, begin aan een nieuw leven. Buig uw menselijke hoofd voor alles. Indien er zeven mensen kunnen (zeggen) dat gij verkeerd zijt, wees dan dankbaar dat dat levenslicht tot u komt. Buig u dan voor de werkelijkheid en waarachtigheid en sluit u in uzelf op of geef uzelf innerlijk een pak slaag en zeg: ‘Geef mij steeds weer dat lichtje, de mens die mij de waarheid kan zeggen, de mens die mij aan de hand kan nemen en zegt: ‘Linksaf’’, want straks staat ge uiteindelijk toch alleen.

Nu is het nog mogelijk dat gij door uw aardse licht uw weg bepalen kunt. Straks eventjes, mijn zuster en broeder, als ‘de kist’, als Magere Hein voor u staat als een ruimte, dan voelt ge wel dat die Magere Hein veel dieper is dan die kale dood die men op aarde kent. Maar die is nu ruimte en zegt tot uw leven, tot uw vader- en moederschap: ‘Dat alles in deze oneindigheid is van mij. En nu zoekt u maar de weg door mij naar de eerste sfeer, naar de waarheid, naar de hartelijkheid.’ En die hartelijkheid kunt gij niet beleven – heeft André kunnen zien – door afbraak, slaan, trappen, snauwen, grauwen. Ge moet elkaar het leven gunnen.

Als ik u deze winter in dit seizoen in opdracht van de meesters op mocht trekken naar de nieuwe voortvarendheid, de welbewuste blijdschap, laat dit dan het laatste woord voor u zijn: begin te werken aan de Universiteit van Christus. Ga terug naar uw werelddeel en leg daar de fundamenten in het Engels, het Frans, het Duits, en het Italiaans. Go on. Vertegenwoordig nu zoals gij hier neerzit en plaats mocht ontvangen voor de meesters, voor uzelf, voor uw vader- en moederschap, ga nu de wereld in en verkondig aan de mensheid, aan de kinderen van Christus, waar ze ook leven, ‘De Universiteit van Christus’ leeft in Den Haag, en daarvan ben ik de vertegenwoordiging.

‘Ga terug, Hendrik van moeder Crisje.’ Ga terug, moederschap, mensen die hier komen om te ontwaken en ga, leer te denken onder en op uw weg.

Indien gij de waarheid wilt aanvaarden en wilt beleven, zullen wij u de reine, zuivere, universele gedachte schenken. En dan zal het zijn tussen water en zon en maan, dat gij weet hoe te moeten handelen voor uw Crisje, voor uw moeder, voor uw vader, voor uw Gene Zijde, voor deze lamgeslagen mensheid.

Adolf Hitler, dat hebt u in het begin van dit seizoen gehoord toen wij begonnen, vertegenwoordigt het kwaad, maar Jeus van moeder Crisje het goede en wel het universele macrokosmische goede. En als ge dan niet in harmonie wilt zijn met meester Dectar, dan krijgt ge ook links en rechts de klap voor uw vader- en uw moederschap midden in uw gelaat. Maar dat doet de ruimte slechts eenmaal, want de ruimte heeft lief.

Christus sloeg de bezoedelaars van het levenslicht van God de tempels uit.

Wij zijn nog in staat om een hand op te trekken en om u beet te pakken en te zeggen: 'Hierheen en niet links noch rechts, er is slechts één weg.' En wanneer wij u dan iets hardhandig aanpakken voor de aarde, wees dan blijmoedig en zeg: 'Sla mij maar kapot. Ik wil leren, ik wil mijn hoofd buigen.' Want, mijn zusters en broeders, gij buigt niet uw hoofd voor uzelf, maar gij buigt uw hoofd voor uw goddelijk universele gestalte op macrokosmische afstemming. Gij buigt uw hoofd nu voor de Derde Kosmische Graad, maar gij hebt uw hoofd te buigen voor de Vierde, de Vijfde, de Zesde en de Zevende Kosmische Graad. De Christus in u moet ontwaken en dan hebt gij voor al die eigenschappen en persoonlijkheden uw menselijke hoofd te buigen. En indien u dat niet wilt, kunnen wij u achter de kist niet helpen.

Mag ik u danken voor al uw mooie bloemen. We zullen ze eerlijk verdelen. In de eerste plaats zegt Jeus: 'Crisje, ik heb dit jaar in al de tijd dat de meesters met me bezig zijn, uw levenstuin niet alleen op de aarde verzorgd.' Maar Jeus van moeder Crisje verzorgt zelfs de levenstuin, ook voor zijn moeder, in de geest. Die gaan er allemaal heen. En daarvan krijgt in de allereerste plaats meester Alcar zijn gezegende aura en dan ziet hij en dan kan hij zeggen: 'Mijn ziel, gij die tot mij behoort, ziet gij wat wij op aarde hebben opgebouwd? André-Dectar heeft onze levenstuin als Gethsemane gevuld.'

En ik loop met deze berg van dit jaar in stilte en eenzaamheid terug naar Golgotha. Ik ga regelrecht naar Golgotha om ze aan de voeten te leggen van de hoogste meester, de Messias, de Christus, en dan zeg ik in de ruimte: 'O, Marianne, ontwaak nu. Ik ben uitdijende. Straks achter het stoffelijke leven zal ik u opwachten indien gij uzelf naar die geestelijke uitdijing voert.' Of mijn bloemen, mijn werk heeft geen betekenis.

Liefde is het hoogste goed

aan de mens gegeven

Liefde is wat leven doet

en van ontroering beven
Liefde is alles
Liefde is ruim
is uitdijning
Liefde maakt van onbewusten wijzen

Wat is het leven zonder deze bron van hartelijkheid – ik ga dat gedicht niet voor u opzeggen – wat is het leven voor de mens als hartelijkheid, welwillendheid? Dat is het ogenblik dat het karaktertje kleur krijgt en gestalte, dat de karaktertrek straalt als de orchideeën voor vader- en moederschap, die tweelingzielen daar van God, voor God, voor vader-, voor moederschap, voor het gevoelsleven, voor het licht, voor de geest, voor de astrale persoonlijkheid.

Mens der aarde, nogmaals, ontwaak.

Indien ik u, door mijn meester Alcar en de zijnen, iets mocht geven, hebben wij dat thans, ook al gelooft gij dat niet, te danken aan de wil en de moed, het dragen van deze ruimte, het pertinente altijd willende gereed zijn van Jeus van moeder Crisje, André-Dectar, of wij konden niet meer tot u spreken. Zijn wil is nu wet, zijn wet is waarheid, want hij wil alleen liefde zijn.

Word ruimtelijke liefde en gij bouwt voor uzelf en de uwen aan Gene Zijde een tempel van schoonheid, mooier nog dan koningen en keizers hier bezitten, want de muren van uw tempel stralen uw levenslicht uit. Ge kunt er doorheen gaan, ze staan open. Miljoenen wegen gaan er naar uw huis. Zij, deze mensen van de aarde, sluiten er zich in op en zijn stoffelijke gevangenen. Gij krijgt de 'vleugelen' van licht. Moge de Universiteit van Christus in uw leven ontwaken. Moge dat ge dit jaar, de tijd dat u alleen bent, de 'grote, geestelijke Vleugelen' ontvangt. Kus. (Meester Zelanus maakt een kusgeluid.)

Ik dank u voor uw liefde en uw welwillende aandacht. Ga terug, rustig terug naar uw huis.

En gij die mij hebt gevolgd om de leer van de meesters te kunnen uitdragen, ga stil op uw schip en leer denken. Stem u daarop, stel u daarin op de nacht, op de wateren, op de levenszeeën van de ruimten en ik geef u de heilige verzekering indien uw woord waarheid, indien uw gevoel waarheid en liefdevol is, voordat ge Amerika zult betreden, hebt ge het ruimtelijke woord onder uw hart en ge weet hoe te moeten handelen. Zoek de werkelijke mens onder de miljoenen om u te steunen.

Christus heeft eens gezegd: indien ge met uw drieën zijt, ben Ik bij u. En indien ge waarlijk in deze ontzagwekkende wereld van afbraak en vernietiging met uw drieën bent, dan is de vader, dan is de moeder en dan is het

kind, als broeders en zusters, dan straalt de macrokosmos u tegemoet en is uw levensweg, uw levenstaak bepaald. Is dat duidelijk?

Dan dank ik u nogmaals, ook voor meester Alcar en voor Jeus van moeder Crisje, André-Dectar.

Ik geef u nu aan uw meester André-Dectar over.

(Tot de geluidstechnicus): Speelt u gerust.

Het mediteren – het nabeleven van een reis

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

We gaan vanmorgen beginnen met te mediteren, het nabeleven van hetgeen ik u dadelijk zal voorlezen; wat gij in het vorige seizoen tezamen ... door de reis die wij vanuit het goddelijke Al hebben gemaakt, het beginstadium van de schepping, voor te lezen.

Vanzelfsprekend krijgt u thans – nu wij die reis hebben gemaakt – het ontstaan van de maan, het planetenstelsel, zon en maan, waardoor de scheppingen zijn begonnen.

Ik ga u aanstonds vragen: hebt gij in die tijd dat u alleen was na die lezingen, na die reis, gedacht, gemediteerd? Hebt u uzelf sterk gemaakt, krachtig, om de scheppingen in u op te nemen ten opzichte van uw maatschappij, vader- en moederschap, vriendschap, liefde en geluk?

Wij hebben na die reis – dat zult u aanstonds beleven – gemediteerd. André moest daaraan beginnen.

Wij komen terug dus in de tijd dat Adolf Hitler bezig was Europa, de mensheid te vernietigen. Miljoenen problemen stormen er op uw leven af, op André, de mens voor u, u wordt allemaal instrument, en dan kunt u weer vergelijkingen maken wat gij er zelf van hebt gemaakt. Die miljoenen problemen stormen nu – terwijl gij in het Al zijt geweest – op u af, op uw leven, op uw geest; en nu kunt ge bewijzen hoe gij wilt denken.

Zij die dus die reis niet hebben kunnen beleven en nu zomaar in die kosmologie komen, zal ik van tijd tot tijd optrekken en voor u (zal ik) extra dit woord verstoffelijken zodat gij met ons aan dat mediteren kunt beginnen.

In de allereerste plaats voel ik een druk. Ik hoop dit alles, dit schone vanmorgen te mogen verdienen om het dan in handen te geven van André-Dectar, die (het) – dat zullen we aanstonds beleven en gij nu weer in handen krijgt – heeft verdiend.

Ik ga beginnen.

Allereerst krijgt u te horen wat u deze winter, het vorige seizoen hebt mogen beleven en als het u dan nog niet duizelt ... Hier moest gij eigenlijk voor honderdduizenden tijdperken voldoende hebben. En nog dorst de mens. We hebben André opgedragen uit de hoogste bron – en maak van u en voor uzelf die avonden (zie de delen 'Vraag en Antwoord' waarin deze avonden zijn vastgelegd) – om zijn avonden aan de ontleding van uw karakter te beginnen. Want uw karaktertrek is kosmologie.

In Amsterdam laat ik de mensen, mijn adepten, vragen stellen. Ze vragen om deze lezingen, maar denk eraan: vraag en antwoord direct ten opzichte

van al deze wetten is kosmologie voor uw leven, voor uw gevoel, voor uw ziel, geest en persoonlijkheid. Ik zou u vanmorgen in de eerste plaats willen vragen uit naam van de hoogste meesters: mens, mens, mens, man en vrouw, leer u toch te buigen. Loop niet met kif in u indien de maatschappij u eens een tikje geeft. Wij zetten ons bloed in, zoals waarachtig de Christus heeft gekund. Waarom gij niet?

Hoe wilt gij aanstonds aan die universele reis beginnen? Hoe wilt ge handelen? Hoe zult ge staan te midden van al die ontzagwekkende krachten en machten, voor uzelf, voor uw kind, voor God, voor Christus?

Wij begonnen 2 september en toen kreeg André van meester Alcar: 'De mens en God'. Weet u dat nog? De volgende lezing was 'De mens en Christus', daarna kwam 'De mens en zijn reïncarnatie', 'De mens en zijn geestelijke ontwaking'.

Hebt u dat allemaal beleefd? Voelt u wat u hebt gemist ten opzichte van uw kosmisch leven? 'De mens en zijn universele liefde'. Ik moest eigenlijk over elke titel hier tien, twintig lezingen kunnen en mogen geven om dat uiteen te rafelen voor uw welzijn. Eerst dan konden we zeggen: nu hebben wij voor de mens, zijn persoonlijkheid, de fundamenteën gelegd voor zijn karakter, zijn denken en zijn voelen.

'De mens en zijn universele liefde'. U zult aanstonds eens horen hoe André die liefde opneemt. 'De Kosmologie voor de mens', 'De mens en de Albron', 'God als licht' – moet u horen – 'God als ziel, God als geest', voor de mens.

Mijn God, mijn God, hebt gij dit alles begrepen? Ik zou haast zeggen: ja, want u overstelpt mij en André en de meesters met bloemen.

'God als moeder en als vader voor de mens', 'De Kosmologie voor de mens', 'De mens en zijn goddelijke eenheid', 'De astrale en de stoffelijke kosmos voor de mens' – moet u horen – 'Het vader- en het moederschap van het universum voor de mens'.

Wie bent u eigenlijk?

En dan krijgt u nog meer. En dit zijn allemaal de lezingen die werden vastgelegd en het bezit is van de Universiteit van Christus, uw geestelijk-wetenschappelijk genootschap. Wie heeft dit op de wereld? Wilt u dat van mij weer aanvaarden? Waar bent u?

En nu gaan we onmiddellijk beginnen.

De Kosmologie van Jozef Rulof, André-Dectar, tweede deel: de stoffelijke mens, het nabeleven van deze reis.

Dat alles wat ik u zo-even voorlas moet momenteel op aarde, nu André terugkomt, beleefd worden. Hij moet mediteren, hij moet die wetten overdenken en in vergelijking brengen met de toestand waarin hij leeft; de stoffelijke mens, Adolf Hitler. Maar u zult horen dat ook Darwin, Socrates, Aristoteles

en Plato, Boeddha, de allergrootsten en de kleinsten, Blavatsky, tot hem zullen komen om hun hoofden te buigen, want André-Dectar is in het Al geweest en keert tot de aarde terug. Hebben zij dat beleefd?

Nu moet u vanmorgen goed denken, want dit zijn de fundamenten voor de volgende lezingen en straks, u kunt dat zomaar niet voorbijgaan. Wij kunnen u niet vol brengen met deze stof totdat gij niets meer kunt verwerken. Mediteer, help nu uzelf tot die kosmologie, tot dat bewustzijn te voeren en gij krijgt indien de liefde en het begrijpen in u is de 'Grote Vleugelen'.

Ik zie snuitjes die ik vroeger weer niet zag en daar ben ik alweer dankbaar voor omdat ze zichzelf weer hebben overwonnen. En er zijn er ook die door Magere Hein even werden aangeraakt, de evolutie, en zei: 'Och neen, ga maar weer terug en doe nog iets op', want dan bent u straks weer gereed.

Bedankt voor de gevoelens.

En nu komt het, nu begint het tweede deel van de Kosmologie.

'André is weer op aarde en in zijn organisme terug, hij is wakker en begint onmiddellijk te denken, hij leeft weer onder de stoffelijke mensen, onder leed en smart, afbraak en vernietiging, honger, doch hij voelt zich eeuwen ouder geworden.'

Was u ook ouder na die lezingen? Ziet u, nu gaan we al vragen stellen, en dat zal ik maar doen. Was u ook ouder na deze lezingen die ik zo-even voorlas?

'Zal de mens van de aarde hem aanvaarden?'

Zal de mens van de aarde u aanvaarden?

'Met goddelijke wijsheid is hij teruggekeerd – hemelse geschenken zijn het voor miljoenen kinderen van de aarde – en met het weten dat God een vader van liefde is.

"O", stuurt hij de ruimte in, "ik ben zo gelukkig!"

Was u dat ook?

'Waar ben ik geweest? Mens der aarde, ik was er, ik ben er geweest en dat neemt mij niemand meer af. Ik was er. Je gelooft het niet, maar ik was dáár met de meesters, met meester Alcar en meester Zelanus, ja, Cesarino was er ook. Wij waren er.'

André leeft dus weer in zijn organisme en begint te denken.

'Hij durft er eigenlijk nog niet aan te beginnen, het woord nog niet uit te spreken waar hij was, maar dat komt nog.'

Hebt u ook zo gedacht of vloog u onmiddellijk maar weer terug in dat Al? Ik was in het Al. We waren met de meesters in het Al.

Moet u horen hoe het geestelijk denken, het geestelijke nabeleven is voor de mens op aarde:

'Voor zichzelf en de mensheid stelt hij thans vragen. Machtig was het, die

reis, bovennatuurlijk en toch zo dicht bij de mens, het leeft in de mens, de mens is er een wereld van, een machtige geestelijke stoffelijke ruimte. Dat leeft in de mens en is de mens. En dat is van jezelf, van mij, maar dat kan de mens zich eigen maken.’

Nu stelt u zich voor, we hebben die machtige reis tot in het Al, waar Christus leeft, gemaakt. Wij kwamen terug, de meesters moeten afscheid nemen van André, dat hebt u beleefd, en nu begint die kleine mens van de aarde te denken.

‘Ja, mijn meester’, stuurt hij onmiddellijk naar meester Alcar, ‘ik zal sterk zijn en ik moet er doorheen. Ik zal alles dragen wat tot mij komt, ook al word ik geslagen en getrapt, ik blijf het leven, ik blijf de kern waarvoor wij dienen, liefhebben. Ik beloof het u. Ik zal vechten.’

Hij zegt nu tegen zichzelf: ‘Ik heb nog enkele uren om te denken, om mezelf gereed te maken om op te staan en aan het stoffelijke leven te beginnen. Ik moet me nu voorbereiden, of ik houd het hier niet meer uit. In mijn innerlijk leeft nu goddelijke wijsheid, maar ik durf er nog niet eens aan te denken, mijn meester, maar ik zal eraan moeten beginnen, nietwaar? Mijn innerlijk leven wordt nu goddelijk bewust. Het goddelijke moet zich thans tot in het onbewuste voor deze wereld en in mezelf manifesteren en dat heeft een lange weg te volgen voordat het zover is en ikzelf meester ben in en voor dit alles. Dat is dan het ogenblik dat me deze wijsheid toebehoort. Waar of niet, ruimte? Nietwaar, mijn Wayti?’

U hebt dat gehoord, heb ik u voorgelezen.

‘Ik ben terug, mijn lieverd, en ik beloof je’, dat is een ster, ‘dat ik aan je denk en dat wij straks tezamen weer zullen praten.

Maar ik ben nu op aarde, en eigenlijk: ik ben er niet. Ik voel dat ik lig, maar ik zweef. Is het niet verschrikkelijk? Ik ga voelen, mijn Wayti, dat deze krachten in mij nog even voortgaan, maar dan moet ik zelf weer denken en voelen en het organisme in me opnemen. Maar ik moet u eerlijk zeggen, ik heb behoefte aan een geestelijke atmosfeer, de trillingen die je aan Gene Zijde voelt, de stilte van daar, omdat elke zenuw zich nu in mij geprikkeld en geslagen voelt door de afbraak die wij nu in Europa, gans deze mensheid te beleven heeft.

Ik stel nu vast, Wayti, dat zelfs mijn levensadem in dit organisme anders is geworden. Mijn hart tikt anders. Ik kijk anders. Ik voel anders. Ik aanvaard dadelijk de dingen anders. Ik ben ontzettend veranderd op deze reis, ga ik zien, ga ik voelen; en dat in één nacht door de meesters, in enkele uren. Ik geloof dat ik me nu zo diep zal kunnen buigen en dat ik me nooit meer innerlijk aangeraakt zal voelen door de stof, ook al word mijn persoonlijkheidje, mijn gevoelsleven, mijn ziel, mijn geest, mijn skeletje geslagen en getrapt.

Wayti, ruimte, Moeder Maan, God, Christus, sterren en planeten, mens der aarde, Socrates, Plato, Aristoteles, Ramakrishna, ik ben ouder geworden, ik ben eeuwen ouder geworden, geloof je het? Ik weet dat mij alles geschonken wordt en dat mijn meester over mij waakt, maar nu moet ik aan mijn eigen denken voor deze maatschappij en mijn leven beginnen. Ik weet wat hij mij zou willen geven. Hij weet ook wat ik nodig heb. Ik moet denken. Ik moet mezelf voorbereiden om het stoffelijke leven aanstonds weer te aanvaarden. Ik moet zorgen dat mijn skeletje niet bezwijkt. Ach ja, mijn organisme is toegetakeld, maar wat geeft het? Niets. Niets zegt het, niets. Als ik zelf maar weet wat ik doe, hoe ik handelen zal; en is dat niet het beste, mijn lieve Wayti?

Slaap je nog? Ik voel je en ik weet nu dat je nog niet kunt antwoorden. Ik moet eerst iets van al die machten en krachten in mij opnemen, of het zou mij straks overvallen. Ik weet het en ik dank je omdat je nu nog niet tot mij gekomen bent, daarvoor dank ik je en zend ik je mijn geestelijke kus.'

Mijn zusters en broeders, als u straks Jeus III leest, en leest dat wij aan de Kosmologie kunnen beginnen, dan krijgt u nog een boek erbij, want u beleeft nu zijn nabeleven, hoe André dat in 1944 heeft moeten doen: alleen, alleen, alleen.

Het komt weer wonderbaarlijk tot eenheid als u ziet dat u nu dat deel van 'Jeus van moeder Crisje' hebt gekregen, deel III, en nu kunt aanvoelen wat voor Kosmologie voor uzelf wordt gevraagd.

Hij flitst ineens, hij denkt even en dan komt er weer iets in hem: 'Geloof het, wereld, dit wat ik nu naar de aarde breng is bovennatuurlijk, het is goddelijk en dit leeft in je hart, in je ziel; jezelf, wereld, mensheid, bezit het maar je kent die wetten nog niet. Je moet het als mens en de persoonlijkheid voor jezelf wakker kunnen maken.

Och, eerlijk is eerlijk, ik heb geen angst, maar ik vertel u, ik verzeker het u, wij zullen zover komen. En je zult het leren, wereld, dat ik het kan, maar ook jij zult het je eigen maken en je zult er niet aan ontkomen, mensheid, man en vrouw, want het leeft in je ziel, dat deel dat afstemming heeft en de eenheid geniet met de goddelijke ziel, nietwaar, Zijn geest, Zijn leven, Zijn vader- en moederschap, Zijn licht, leven en liefde.

Door elke geestelijke daad, dat zullen wij straks volgen en leren kennen, leer je het zien en maak je die goddelijke vonk als het deel van het Al wakker, waardoor je persoonlijkheid en je karakter verandert, verruimt, dat het uitdijen is voor de menselijke persoonlijkheid, je geestelijk bezit achter de kist.'

Moet u die André horen denken.

'Wordt het niet eenvoudig?'

Hij vindt het nog eenvoudig, maar zo is het. En nu komt er weer iets.

‘En dat heeft Socrates gewild. Hiervoor heeft men een universiteit gebouwd. Maar men zette voor dit genie, dit geestelijke denken en voelen een gifbeker. De aarde sloeg weer. De mensheid vertrapte evolutie. En hoe gebeurde het, ik bedoel, dit wakker maken waardoor Socrates begon? En dit voor de mensheid, de mens, waar het kind van God ook leeft, het moet hieraan beginnen. En dat moet ik nu volgen, ruimte, Wayti. De moeite waard, is het niet, om het te leren kennen.’

André gaat verder. Hij volgt en beleeft zichzelf. ‘Mijn wijsheid’, voelt hij, ‘is bewust en onbewust en toch moet dat bewust worden, of het ziet er vanbinnen in mij raar uit, ik loop dan rond in een geestelijke zwaartekracht en dat niet moet, dat zal deel uitmaken van mijn dagbewuste ik.’ Begrijpt u dit?

Wat u daar hebt beleefd en wat wij u door de lezingen hebben gegeven verleden jaar, dat is voor u nog onbewust, ook al hebt u het gehoord, want u moet het zich eigen maken. En dan zegt u altijd weer: ‘Ja maar, André is instrument.’ Maar is dit dan niet hetzelfde dat hij heeft beleefd en bedacht? Hebt u dan niet de boeken, zijn leven, nu, om eraan te beginnen? U moet alleen uzelf tot die wetten voeren en dat zal hij u dan leren.

‘Ik moet reageren’, zegt hij, ‘en spoedig ook, en ik zal de wereld, de mensheid, Europa, elkeen die de wetten van God wil vertrappen, mijzelf laten zien.

Ja, geleerde’, roept hij tot de universiteiten, ‘ik ben terug. Ik ben nog niet bezweken. Ik kan doen wat ik wil! Indien ik nog steeds denk aan wat ik vannacht heb mogen beleven dan sta ik voor mijn eigen wil en de wil van de mens en die voor zijn goddelijke persoonlijkheid, en toch zegt men dat de mens geen eigen wil bezit. Dat is mij vannacht wel duidelijk geworden, geleerde. De mens bezit een goddelijke wil, maar de mens gebruikt die wil niet omdat de mens precies wil doen wat hem interesseert. Maar wanneer de Albron en de Almoeder gaat spreken door die wil, dan heeft de mens zich weer te buigen voor die goddelijke universele wetten.

De mens krijgt het goddelijke bewuste stadium in handen indien de mens aan zichzelf begint te werken en universeel geestelijk begint te denken.

Geloof je dat, mensheid?’ slingert hij eventjes weer de mensheid in het gelaat. ‘Ik wil met je praten, ik stuur thans mijn gevoelens en wijsheid tot je leven, mensheid, maatschappij. Je zult zien, geleerde, dat ik vroeg of laat antwoord krijg en dan zomaar vanuit onze maatschappij tot me komt. U zult beleven dat ik de eenheid, de ruimtelijke en de geestelijke, de natuurlijke telepathie ga beleven en dan kom ik van mens tot mens, van gevoel tot gevoel één.’ En dat is ook gebeurd, dat komt straks. ‘Misschien is het wel een student van je’, het komt reeds, ‘een mens die zich openstelt voor de wijsgerige stelsels van Socrates en dan zal ik hem volgens de ruimtelijke wetten

antwoorden, of ik doe het anders en houd dat armoedige leven wellicht voor de gek omdat ik dat leven en dit persoonlijkheidje wil beschermen. Want ik weet immers wat dit gevoelsleven te verwerken krijgt.’

André was één – en u hebt dat ook meegemaakt – met het Al, met de ruimten van God. We zijn terug en nu komen er reeds op aarde gedachten zo tot hem. Hij hoort reeds een mens in die ruimte spreken, en dat is de goddelijke telepathie, het één-zijn met mens, dier, God, Christus en de ruimten. En straks hoort u dat hij tot een student in dit land spreekt en nu gaan de gedachten heen en weer en redt hij een kind vanuit zijn wereld, zomaar op straat. Ik moet u die machtige passage straks voorlezen en dan kunt u beleven hoe u uw goddelijke eenheid beleven kunt.

Hij zegt, André: ‘Het komt er dan op aan hoe dat leven denkt, of wij beginnen aan een geestelijke oorlog,’ hoort u? ‘Maar ik weet nu: de ruimtelijke telepathie is er. Die kan elke hond en kat beleven, geleerde.’

Moet u horen wat een ruimte: de mens, de geleerde, de ruimte, zon, maan en sterren, zo blitst en flitst dat gevoelsleven de ruimte door, door de maatschappij, en dit is nu het uitdijen voor de persoonlijkheid. De ruimte laten uitdijen, uw gevoelsleven ruimte geven en aan alles wat er op aarde leeft uw gestalte geven. Dat gaat u nu beleven en dan krijgt u de diepte te zien, de diepte voor de mens. Zo moet u allemaal worden.

‘Alleen de mensen staan er niet voor open’, zegt André. ‘Ze willen niet denken, zoals voor zoveel machtige zaken niet, die door de God van al het leven een eigen wereld kregen te vertegenwoordigen.’ De mens zegt: ‘Nee, nee, nee’, en komt met zijn eigen smoesjes voor de dag.

‘Lacht uw persoonlijkheid, wereld, mensheid, geleerde, sterke meneer, om alles wat door God is geschapen en ik over reïncarnatie, wedergeboorte spreek?’ Hoort u? ‘Wij zien elkaar nog op deze weg, geleerde, wij spreken elkaar nog. Bovendien, wijsgeer, Plato-aan en het Socrateskind, wij zien elkaar terug en dan staan wij voor de wijsgerige stelsels van elke dag, de nacht, het licht, de taak die u op aarde hebt te volbrengen.

‘Wat wil je’, moet u horen, ‘armoedige Darwin?’ Hij luistert. ‘Mijn hemel, kind van deze wereld, wat heb jij je vergist.’ Dat weet André nu. ‘Hoe is het mogelijk, reageer je nog niet?’

‘Waar is Socrates? Waar is Plato?’

‘Ramakrishna, ik zie uw gelaat, lach even en leg uw geestelijke ruimtelijke smile op uw lippen, heb ik gelijk?’ En dan krijgt hij een knipoogje van Ramakrishna. ‘Hoort u ze beven?’

‘Blavatsky’, zegt hij ineens, en Ramakrishna kijkt naar rechts en kijkt in het gelaat van Blavatsky en draait zich om en geeft André-Dectar, het kind, het instrument van de meesters zijn orchideeën en zegt: ‘Tot aanstonds, An-

dré, knetter nog maar even verder. Ik wil eens kijken, wie er allemaal luistert in het heeal.' Ramakrishna vertrekt.

'Mijn hemel, kind van deze wereld', zegt hij weer tot Darwin, 'wat heb jij je toch vergist. Hoe is het mogelijk, wat ben jij ernaast geweest, dat zie ik en voel ik, nee, ik zag het vannacht. En toch moeten wij nog aan die ontwikkeling beginnen, meneer Darwin. Maar dat is dan onze dierenwereld waarvoor u stond en waar gij de mens met de aap ging vergelijken.'

'Hè hè', hij doet even zijn ogen open, maar het is nog duister. Er is ook stilte, maar zijn ongelofelijk en machtig denken zet het stenen gebouw bijna op de kop. De ruimte beeft, de meesters voelen het, zijn gedachten, zijn voelen en denken gaan terug tot in het Al, overstralen hellen en hemelen, het paradijs, Jeruzalem, Golgotha. De boeken die hij heeft beleefd, de reizen die hij met zijn meester heeft mogen maken, overbruggen nu zijn persoonlijkheid. Hij heeft die bruggen zelf opgetrokken, hij kan terugkeren thans tot in het goddelijke Al voor de mens.

En dan moet u horen vanuit daar weer, al die machtige gedachten, boekdelen zijn het die hij bedenkt.

Ineens weer: 'Waar is het dier eigenlijk geboren, mijn broeder Darwin?'

Geen woord.

'Ik ben André-Dectar, Jeus van moeder Crisje.' Maar Jeus slaapt nog, alleen Jozef is wakker, die moet straks dit organisme nemen, die straks het dagbewuste stoffelijke moet verzorgen en vertegenwoordigen. Maar ik laat die twee nu nog niet aan het woord, ze zouden maar door mij bezwijken. Ik moet het eerst zelf doen.

'Maar Darwin', gaat er gelijk weer de ruimte in, 'je bent er en je was er glad naast.'

'Jeus, ben je wakker?' komt er ineens. Darwin los, weer naar Jeus.

'Darwin', tegelijk weer. 'Je was er dichtbij, ja, jij stond er bovenop maar je zag het niet eens.'

En dat is óók voor de mens. Ze staan op God, ze staan op Zijn ziel, Zijn geest, Zijn licht, Zijn leven, Zijn vader- en moederschap te trappen en ze voelen niet dat ze God in Zijn liefde, in Zijn goddelijke eenheid voor alles horen schreeuwen. 'Ga eens even van Mijn gewaad af', zegt God elke dag tot de mens, maar de mens staat erop en voelt het niet.

'Moet je daar nu om schreien, wereld, mensheid? Moet je nu schreien omdat je krijgt dat Darwin een duisternis beleefde en het licht niet zag van de dierenwereld? Het helpt je toch niet, want jij zult er ook doorheen moeten komen om die geestelijke ruimtelijke fundamente te leggen.

Maar ik zal je helpen dragen, ik zal je tot dat leren denken voeren, en weet ge hoe die machtige goddelijke ruimten te overwinnen zijn. Ik zal het voor

je opnemen', moet u horen, 'mijn vriend en broeder Darwin, ik wil ook wel zo'n tulpje met mijn naam, en ik krijg ook zo'n ding. Moet je horen, Darwin', moet u André horen, wat er allemaal komt, 'een lezer van mijn boeken, Darwin, die mij liefheeft, dus een kind is van de meesters, noemt één van zijn tulpen naar mij. En dat is dan de André-Dectartulp. Die van mij krijgt geen franjes te zien, doch die heeft levenslicht van de ruimte en het gevoel van de persoonlijkheid die door Moeder Aarde werd verdicht. Maar de Duitsers hebben zijn grond onder het zoute water laten lopen en nu is mijn tulp weer kapot.

Darwin, je was er dus dichtbij, je stond erbovenop, maar je zag en voelde het nog niet, dat wonder niet van Onze-Lieve-Heer waardoor hij zichzelf manifesteerde.'

Hij laat zijn tulp nu maar ineens weer vallen, die zit toch nog onder de grond. En gelijk heeft hij Darwins persoonlijkheid weer in zijn handen en gaat verder. 'Als het zover is en wij de dierenwereld beleven, Darwin, dan roep ik je terug en je zult tot mij terugkomen hier, Darwin, ik was er, ik heb de splitsing van mens en dier beleefd. Ik kan je de wetten voor dat dier en de mens ontleden en ruimtelijk goddelijk verklaren. En omdat ik daar nu ben geweest, zal jij straks tot mij moeten komen, want ik moet je fouten analyseren. Ik moet fundamenten leggen voor dat zwakke brugje dat u hebt gelegd voor de mensheid, maar de meesters zullen mij en u daarvoor en daarvan overtuigen. Darwin, ik sta tegen u, het is de wil van Christus dat wij Zijn wetten controleren opdat deze vreselijke armoedige mensheid ontwaakt.

Darwin, voelt gij nu dat ik over uw hoofd ga, moet gaan? En de wereld zegt nog altijd dat u zo groot was. Maar er komen reeds de kleintjes, de biologen en de geologen die zeggen: 'Dat van Darwin was goed en machtig. Maar wij zien weer iets anders.' Dus uw wijsheid verduistert en dat kan ik u bewijzen, ik heb het vannacht gezien en mogen beleven.'

Dus Darwin is reeds van de kaart. En dat wil toch wel iets zeggen voor Jeus van moeder Crisje, direct uit 's-Heerenberg, uit het graf van Crisje, nu in deze tijd te mogen denken dat hij zomaar zonder die universiteiten Darwin reeds naast zich neerlegt en kan zeggen: 'Kom maar eens over duizend jaar terug.' Dat is de evolutie.

'Ik ben stil', voelt hij, 'ik ben droevig stil en ontroerend gelukkig want ik weet waar ik vannacht was, waar wij waren. O, mijn God, mijn moeder Crisje, ik was er.' Weer een golf vanuit het Al in hem.

'Welk mens kan mij geloven? Mensen van de aarde, hoor mij toch. Wat heb je nu weer met mij te bepraten, ik zal je volgen, ik zal nu op elk woord letten.'

En vanuit het Al komt het geknetter, het gepraat van Moeder Aarde in de

ellende waarin wij leven in 1944. De maatschappij komt tot hem door en nu moet hij naar de maatschappij luisteren en toch in alles zijn verstand, zijn voelen, zijn dagbewustzijn beheersen, want dat wordt het geestelijke bezit, het uitdijen voor uw denken en voelen voor de mens.

‘Ik hoor het al’, zegt hij, ‘Moeder Aarde, maatschappij, je hebt het over je eigen ellende. Ja, waarom kan God dit nu goedvinden?’ Hoort u, de maatschappij is reeds aan het spreken. ‘Dat is het. Waarom kan God nu goedvinden dat er een idioot, dat Adolf Hitler, een duivel, een satan, zoveel mensen, zoveel kinderen vernietigt, vergast, bezoedelt, mismaakt? Want dat is het, dat komt er nu tot mij. Niets anders hoor je nu. Dit beleven alle mensen. Dat vraagt zich de mens af.

Ja, maatschappij, er lopen daar andere kinderen. Uw dominee weet het nu niet meer. Meneer pastoor staat thans met zijn mond vol tanden. De mens denkt, maar naar de verkeerde richting. Dat kuddedierinstinct wil nog niet veranderen. De mens laat voor zichzelf denken, hij kan nog niet voelen, niet begrijpen dat God met al deze ellende, deze drek, deze duisternis niets te maken wil hebben en ook niets te maken heeft. Maar dat zal ik je bewijzen, wereld, dominee, godgeleerde, kardinaal, paus en nonnetje. Ik zal het je volgens de goddelijke wetten openbaren. Zijn dat nog geen bewijzen genoeg? Als je mij dat geeft, om met je te kunnen praten, om je die wetten te verklaren, dan laat ik je nooit en te nimmer alleen staan. Maar je bent nog niet zover. En ik ben nu niet meer van plan om op je ontwaking te wachten. Je zult je hoofd buigen. Ja, ik weet het, dat duurt nog wel even en is voor mij tijdverlies, dus ik ga verder.

Deze eeuw dwingt je echter, dominee, godgeleerde, maatschappij, om kleur te bekennen en dit wat ik bedenk en bevoel en vanuit de ruimte van mijn meesters kreeg, behoort daartoe.’

Hij haalt even diep adem en stelt vast dat hij in staat is om het leven op aarde het ruimtelijke halt toe te kunnen roepen. De astronomen, de biologen, de geologen, de theologen, de godgeleerden, Socratessen, elke geestelijke universiteit kan neerzitten en van hem de wijsheid ontvangen. Hij is nu reeds universeel ruimtelijk bewust.

‘En toch lig ik in mijn bedje’, zegt hij, ‘en mijn arme lichaam ziet eruit alsof het reeds is gestorven. Hoor die beentjes eens kraken.’ 1944, een mens in 1944. U stond nu voor de hongerwinter en deze gedachten, André in de hongerwinter.

‘Voel dit geluk, voelt u dat u uit alles, uit de narigheid, hier kunt, kunt gij van leren’, zeggen de meesters, zegt Christus, ‘want dan drinkt ge geen druppel van Mijn bloed, maar dan bent u bezig uw eigen bloed in te zetten, indien gij aan dit denken en voelen wilt beginnen.’

‘Ik zal alles verwerken’, zegt André. ‘Doch hoor goed wat ik zeg.’ Moet u horen, hoe fantastisch die krachten zijn in een geest en dat ook de stof niets meer heeft te betekenen, indien u voelt zoals hij voelt en beleeft.

Nu komt er ineens: ‘God heeft niets, gáár niks’, zegt hij, ‘met je ellende van deze wereld uit te staan. En daarvoor hebben jullie je menselijke hoofd, je gevoel en je persoonlijkheid te buigen.’ André, het lijkt of er een God bezig is.

‘Het gaat goed’, zegt hij ineens, ‘meester Alcar, net als ik het zelf voor mij, toen we terugkeerden heb gedacht, ook al was ik bijna bezweken, het kan niet beter. Ik ben tot nu over mijzelf tevreden, mijn meester, mijn lieve meester Alcar, mijn goeie Anthony van Dyck.

Wat ik nu hoor, mijn meester, dat is menselijk gepraat en heeft geen betekenis, het stormt op mij af. En wat moet die goede Christus, wat moet de Messias nu niet kunnen opvangen nu Hij al dat gekakel en die onzin, die kletspraat, dat onbewuste gedoe van die miljoenen mensen die voor Hem bidden, de dominees, die neerliggen en het niet meer weten, wat moet de goede Christus nu toch wel voelen? Want tot mij komt reeds dat onbewuste geklets. En ik ben nog maar een mens. En nu, meester Zelanus, meester Alcar, Cesarino, Damascus, de halve Maan, de miljoenen engelen die de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde, de zevende sfeer hebben beleefd, de mensen, de miljoenen die ik zag op de Vierde Kosmische Graad ... Mens, mens, mens op de aarde zult ge nog niet bezwijken door uw stom gelach?

Ik ben’, zegt hij, ‘meester Alcar, over mijzelf tevreden. Wat ik nu hoor dat is menselijk gepraat, leeg geklets, het heeft geen betekenis. Het is ellendig wat ik hoor, maar wat kan ik doen?

Valt er op dit ogenblik iets te leren op straat? De mensen hebben het over eten en drinken, Christus, Messias, meesters, over afbraak en algehele vernietiging en over het geloof en hun godsdiensten. Ze hebben het over hun kerk die niets doet, niets kan, want de kerk is bezweken. Dat gevoelsleven, die geestelijken zijn niet meer in staat, ze weten het niet meer, om een kind nog een kruimel geestelijk brood te schenken. Ze zijn zelf bekladderd. De geestelijke in deze tijd, u moet hem zien, Onze-Lieve-Heer, hij voelt zich geslagen en getrapt, hij is afgemaakt. Adolf Hitler is veel sterker, weet veel meer. De mens zoekt het verkeerde pad en slaat U opnieuw aan het kruis.

Maar ik haal die spijkers er weer uit door de Kosmologie en dat, mijn Onze-Lieve-Heer, doet die van onze moeder Crisje, dat zal ik u bewijzen.’ Hoogmoedswaanzin? ‘Ik weet, mijn Onze-Lieve-Heer, door elke geestelijke ruimtelijke wet ruk ik één spijker uit Uw lichaam en verzacht ik de wond die door de mens werd geslagen. Ze willen Uw bloed drinken, ik sluit die bekers af door de reïncarnatie, door de wedergeboorte, Uw vader- en moederschap,

door Uw licht, door Uw liefde, want Gij zijt geen verdoemde, U wilt met deze afbraak en deze narigheid niet te maken hebben, U hebt er ook niets mee te doen, het is het bezit van de mens. En daarvoor leg ik fundamenten.

Dit wat ik mocht beleven vannacht, zet ik voor deze onbewuste mensheid in, de theoloog zal mij helpen straks, want dan gaat zijn hoofd naar beneden en zal hij zeggen: “André-Dectar, sla ze maar in mijn ribbenkast, ik kende Hem immers niet. Ik drink geen bloed meer, ik wil eerst het mijne nuttigen.” Hierdoor, mijn Christus, zal ik U bewijzen dat ik het waardig ben dat ik Uw Al mocht zien.’ Is het niet zo?

‘Ik hoor ze schreeuwen, mijn Christus. Ik hoor ze jammeren, mijn Christus. Ik zie ze dwalen, mijn Christus. Ik zie ze wandelen en gaan door de duisternis. Ze nemen de geweren op en knallen het leven van Uw en mijn Vader neer, want ze hebben honger en gebrek, ze haten. Ze haten. Europa haat. De mensheid haat. Is er nog wel een mens die niet haat? Ja, ik ben het. Ik haat niet, ik heb alleen liefde in mij, het weten en bewustzijn, mijn Christus.’

André kan beamen dat hij zo goed en zuiver denkt. ‘Want hij ziet het’, zeg ik, zegt meester Alcar.

Hij gaat verder en hoort plotseling, moet u horen, in dit denken ... en u leeft er nog in, Adolf schiet nog steeds zijn V2's af want er gaat er plotseling één over zijn hoofd. In Den Haag dreunen de gebouwen.

‘Maar mij, Adolf, laat het ijskoud. Dat moet jij weten. Ik heb je in 1935 gezien en gesproken. Ik heb je toen verteld: “Jij bent de satan, jij vecht voor het verkeerde, voor de afbraak, en ik voor de Universiteit van Christus, voor de liefde.”’

Goed en kwaad stonden toen reeds tegenover elkaar, en waren twee mensen. Adolf Hitler vertegenwoordigde voor de wereld het kwaad, de afbraak, de vernietiging, gaskelders, bloed; verschrikkelijk bloed vertegenwoordigde Adolf Hitler en zijn eigen soort en Jeus van moeder Crisje als André-Dectar de hemelen, het Al, de Christus, de Messias, de Waarachtige, die hij nu door deze reizen heeft leren kennen.

‘Ik moet verder’, zegt hij ineens tot Adolf Hitler, ‘dus schiet maar raak. Ik weet wel dat er ongelukkigen zullen komen. Maar mij krijg je niet. Wanneer je anders wilt gaan denken, Adolf’, krijgt Adolf toch nog, ‘dan kun je dat voor de onmetelijkheid doen, voor je ziel, voor je geest, voor je leven, je persoonlijkheid, je vader- en moederschap en vanzelf voor je liefde. Maar je hebt geen persoonlijkheid meer, geen wil meer, geen geest meer; je leven is bezoedeld, verkracht, mismaakt. Jij bent rot, rottend slecht. Caiphas, ontwaak! Je vuile gedachten, je hatelijk gevoelsleven stemt je op de duisternis af.’

En dat gelooft geen mens? Ja, dat aanvaardden de mensen.

‘Maar daar hoor je duistere gevoelens brommen, ze spatten uit elkaar; dat

is jouw karakter, jouw persoonlijkheid. Je liefde? Je liefde? Adolf, waar ben je nu? Als je nu niet goed uit je ogen kijkt, Adolf, mensheid, dan wordt ge ook nog van voren en van achteren bedrogen. Want die dingen komen toch tot je terug.’ Dat zegt André in die tijd en is dat niet gebeurd?

‘Mensen die denken voor de maatschappij en volk hun levens denken te moeten inzetten ... Mensen van Den Haag, Amsterdam, Rotterdam en Geldermalsen, Parijs, Londen, Wenen, Moskou, Boedapest, als u een geweer opneemt, volgt ge de satan en vertegenwoordigt gij uw eigen duivelse karakter, want gij doet niet wat Christus heeft gezegd en waarvoor Hij op de aarde kwam. Gij zijt duivelen. Want Hij zei: “Gij zult niet doden.”

En dat heb ik vannacht leren kennen, ik. Je vecht niet voor je ontwaking, doch voor je eigen afbraak, mens, moeder, vader. Indien je naar afbraak, verkeerd gedoe luistert, wil dat onmiddellijk zeggen dat je nog niet gereed bent om voor de Christus uw leven, uw zalig gevoel, uw uitdijende persoonlijkheid te willen inzetten. Als u waarlijk kosmologie wilt beleven, de Christus wilt zien, mogen er geen verkeerde stoffelijke afbrekende gedachten in u zijn. Dan is alles goed, alles, alles is dan goed. Maar wilt u dat?

Dan doe je niet mee aan vernietiging. Dat kan je nu nog niet schelen, maar straks sta je voor deze goddelijke disharmonische wetten, die nu niet door God geschapen zijn maar door jezelf. Dan sta je erbovenop. Wat je er in dit leven door jezelf, door je voelen en denken van maakt, dat is niet zoveel. Maar in het volgende leven sta je er weer bovenop, bovenop die afbraak en zul je nu voor de ruimte moeten verklaren, voor de wetten van God wat je wilt. Je zult kleur moeten bekennen. Denken jullie als ik nu doe? Neen, dat kun je niet, maar je zult er toch aan moeten beginnen.

Jullie denken’, zegt hij, ‘dat je kunt maken en breken voor jezelf wat je zelf wilt, Adolf, maatschappij, dominee. Ja, dat is waar. Maar klaag dan niet als het rotte van de ruimte en de maatschappij in je komt en je onderbewustzijn en dagbewuste ik begint te rotten omdat je het verkeerde volgt en liefhebt. Dan ben je een kind van de duisternis en daar stinkt het. Dat heb je nu ook zelf weer gewild.

Schiet het leven van God maar tegen de vloer, Adolf, eens zult ge, en met jou al de anderen, de grote rest van de mensheid, het moeten verantwoorden. Want daarvoor is er een Gethsemane en is er een Golgotha ontstaan. Daarom kraaide er een haan voor de mens in Jeruzalem.

Petrus, jij was zo beroerd nog niet.’

Hij ziet ineens, André, de volwassen vaders en moeders van de aarde, de maatschappij, volgt ze in gedachten en hij wil nu weten wat ze doen. Hij ligt dus nog steeds te bed. En nu zegt hij: ‘Nu weet ik het ineens. Nu ken ik onmiddellijk al die persoonlijkheidsjes. Je kunt nu zeggen: foei toch, maar

dringt het tot die mens door? Waarom volgen jullie toch al die haat, al deze ellende, mensen? Behoor je tot die soort? Dan gaan onze wegen uiteen. Ik ben niet van plan om voor de satan te denken en te dienen, ik ben niet meer van plan om verkeerd te denken over de mens, voor mij is alles goed, ook al knalt Adolf mij straks op straat neer, ook al zal ik verhongeren, mijn eeuwigdurende 'vleugelen' heb ik in mijn bezit. Voor mij is er geen kwaadheid. Dat hebben de mensen zelf gewild. Maar de mens ziet het kwaad, het verkeerde en doet het.

Als Adolf je straks vergast, mensen, klaag dan niet (zie artikelen 'Hitler' en 'Joodse volk' op rulof.nl). Er moet een ietsje van deze waarheid in je zijn. Natuurlijk, je verliest je stoffelijke leven, ze maken je af, máár indien gij zuiver zijt, zal God niet goed kunnen vinden dat er één haar op uw hoofd wordt gekrenkt. Aanvaardt gij dit karma, joden, katholieken, protestanten, mens van deze maatschappij? Wil je nu voor je geest, je ziel, je zaligheid vechten? Of vecht je alleen nog omdat je een kind bent van mijn land, mijn volk, omdat je voelt dat je voor je land en je volk iets hebt te doen? We spreken elkaar nog daarover. Maar dan lach ik je midden in je gezicht uit. Ik vecht alleen voor de Christus in mij, de God van al het leven. Ik heb met koningen en keizers, de stoffelijke adel van uw maatschappij niets meer uit te staan. De geestelijke adel voor Gene Zijde en de ruimte en het Al is in mij ontwaakt.

Je hebt het over leven en dood, maatschappij, je hebt het over bewustzijn en onderbewustzijn, universeit, geleerde, godgeleerde, psycholoog, psychiater, maar je kent jezelf niet. Dat zijn je problemen, mens van deze maatschappij, waar je niet uitkomt. Doch je zoekt jezelf. Je doet eraan mee. Maar jullie verongelukken. En dan heb je nog iets te klagen? Dan ril je en beef je nu van deze ellende?

Ik lach deze ellende, Adolf, en al die narigheden nu midden in dit rotte masker uit. Mij kan deze ellende niet raken, ik ben een kind van de ruimte geworden. Ik ben waarlijk een kind van Christus. Jullie hebben het zelf gewild. God heeft je niet gezegd om eraan mee te doen. Hij zal niet goedvinden dat zijn kinderen worden vermoord, dat zijn kinderen het verkeerde zoeken.

Mijn God', schreeuwt hij en stuurt naar het Al, 'hoe onfeilbaar hebt Gij Uw scheppingen in elkaar gezet en zijn ze door Uw zien en voelen en denken geestelijk en stoffelijk geschapen.' Hoor eens wat voor woorden. 'Ik ben kosmisch-goddelijk geladen. Ik dacht zo-even te bezwijken, maar dat zal niet meer geschieden. O, mijn Vader, ik ben zo gelukkig. Ik voel dat ik U ga helpen dragen. Ik voel me steeds lichter worden. Zo is het. Doe ik nu een klein beetje voor Uw kinderen? Breng ik U een kleinigheidje ander denken en voelen tot Uw leven? Ben ik nu een kleinigheidje dragende, mijn God, werkende, dienende als ik tracht Uw kinderen tot ander denken en voelen

te brengen?

Ik zal menselijk blijven. Ik zal de mens laten zien dat het goddelijke Al in mijn leven blijft. Ik zal nimmer goedvinden, dat ik het Albewustzijn mocht betreden ... O, mijn Christus, de mensen zullen nimmer zien dat ik in Uw omgeving leefde. Ik zal dat afsluiten totdat ik de sferen van licht de mijne kan noemen en ik daar ben, bij de mijnen en de Uwen. Nietwaar, mijn Vader en mijn Moeder, eerst dan kan ik mijzelf openbaren en kom ik tot de ruimtelijke wetten en zal ik en Uw leven, Uw kind op aarde dat nu zo geslagen wordt, ontwakken.'

En dan zegt hij ineens en dat staat hier zo goddelijk gefundamenteerd: 'Gij wilt het?' en 'Ik zal het doen, Almoeder! Liefde bent u. Geluk bent u en eeuwigdurend leven. U bent ziel en geest. Persoonlijkheid en geluk, rust, vrede, eeuwigdurende liefde. En dat zal ik aan Uw leven zeggen, mijn Almoeder, ik zal mijn best doen. Wat verlangt het Al nu van mij?' gaat André verder.

Moet u dit goddelijk denken eens voelen, terug in deze verschrikkelijke maatschappij, die nu nog net zo verschrikkelijk is, maar toen was er geen eten meer, niets meer, geen warmte meer; en toch denkt de mens hier vanuit zijn goddelijk stadium voor de mens. Moet u nog eens een keer vertellen dat Jozef Rulof, André-Dectar niet weet wat hij wil en het goede niet heeft. Breek hem nog maar eens af, dan komt ge toch tot uzelf.

'Wat verlangt het Al van mij?' gaat hij verder. 'Al de ruimten van God moeten nu naar mij luisteren. Niet door dwang, maar door de liefde en het willen dienen. De ruimten zullen nu gaan luisteren', zegt hij, 'als ik mij instel op de liefde. Ik zal me gereedmaken voor elke wet. Wanneer ik het leven blijf liefhebben, kom ik zover, Adolf Hitler, theoloog, wereld, maatschappij', 1944, 'en wanneer ik zover gekomen ben, zullen er toch mensen tot mij komen om naar mij te willen luisteren.'

En waarachtig, zeven jaar later na deze gevoelens en gedachten zitten hier een paar honderd mensen bijéén. U wordt bedankt. Het leven gaat vooruit. Is dat allemaal waarheid?

'Ik zal Uw leven tot de ontwaking voeren, mijn Moeder.' Hij spreekt nu met de Almoeder. 'Ik zal aan Ramakrishna zeggen dat ik U mocht leren kennen en dat zal ook hem gelukkig maken. Weet u het, Moeder, hoe dát kind Uw leven liefheeft, liefheeft gehad, hoe hij zichzelf voor de mensen heeft ingezet? Ik zal de mensen van Moeder Aarde zeggen, Almoeder, dat ik bij U was. Dat ik U heb gezien en met U heb gesproken. Ik denk dat er zullen zijn die mij horen en willen beluisteren, mijn Moeder.'

'Mensen van deze wereld', nu weer naar de aarde, 'ik heb je iets wonderbaarlijks te vertellen en ik ben in staat om je gelukkig te kunnen maken, hoor je mij?'

De arme Wienerin slaapt nog, of ze zou bezwijken door dit ontzagwekkende denken en voelen, maar daarnaast ligt heerlijk, daar zorg ik voor en meester Alcar, onze lieve Wienerin in slaap.

‘Hoor je mij, wereld?’

Zo buldert dit kind, André, in de vroege morgen na uw reis. Hebt u dat? Ik vraag het u aanstonds.

‘Voel je mij? Neen? Ik ben niet gek, niet krankzinnig, niet psychopathisch. Ik ben bijna boordevol, ik heb ruimtelijk verstand gekregen, ik weet wat ik zeg, wat ik voel. Hoor je mij dan niet kuchen, niet lachen, niet fluiten? Hoor je mij nu praten? Ik ben goddelijk denkende. Dat wil je zeggen dat ik nog een (nor)maal mens ben’, zegt hij ineens, ‘want ik zal je laten zien dat ik het als mens zal verwerken en dat je door deze wonderbaarlijke goddelijke levenswetten geen krankzinnigheid behoeft te beleven. Ik zal je bewijzen dat ik normaal ben. Luister nu.’

En hij kijkt naar de aarde, naar de maatschappij. Het bewustzijn van Moeder Aarde moet luisteren en hij zegt: ‘Ik zie dat je hoofden zich omdraaien om te luisteren. Dat is heerlijk. Dat is waarachtig de moeite waard, het bewijst dat je nog niet levend dood bent geslagen, maatschappij, en dat je nog voor iets anders openstaat. Maar luister nu goed. Nu komt het: ik zal het rustig vertellen, ik zal u niet laten schrikken, maatschappij ...’ maar hoort u mensen, begrijpt nu goed wat er gebeurt, het Al wil naar de aarde terug. Het bewustzijn van Hem moet zich openbaren. Ineens is het eruit, maar nog niet alles, ‘ik was vannacht’, zegt André, ‘in de hemelen. Ja, ik was nog veel verder. Wat zegt u ervan? Even kijken, wat zeg je? Ben ik gek, een fantast? Maar was mijn Galilei ook geen fantast? Was Ramakrishna ook een gek? Waren de Egyptenaren soms ook fantasten, krankzinnig? Boeddha immers? Kan een mens God beleven? Moet ik opgesloten worden, zegt u? Was Socrates een gek kind?’

Dat neem je niet, nietwaar, maatschappij, nietwaar? Wat hoor ik je zeggen? “Is een zondig mens in staat om God te beleven?” Aha’, zegt André, ‘daar komt het gevoelsleven uit Den Haag van een theoloog voor de dag, “Een zondig mens is niet in staat om God te beleven. Sluit hem op. Wij hebben voldoende gekken op aarde. Gans deze maatschappij is gek. Geloof jij hem?”

Maar ik zal je antwoorden’, slingert André die gedachten tot de maatschappij terug. ‘Mensen, ik heb iets voor je ziel en je geest. Ge lacht. Omdat je honger hebt, lach je? Omdat je bijna in elkaar zakt in je graf, lach je? Omdat God geen liefde is? Jullie hebben geen dorst, geen honger naar geestelijke wijsheid, jullie wijsheid, godgeleerdheid staat op een dood punt. Maar ik heb het Al gezien.’

En nu is het eruit. Hij schrikt. Hij gaat weer terug. Het Al is eruit. Hij mag

het niet, hij durft het niet vast te houden, dit gevoel, maar hij heeft het in zichzelf verstoffelijkt. Zijn hart bonkt, de bloedsomloop versnelt, zijn hoofd barst bijna, nu hij even heeft gezegd ‘ik was in het Al’, want hij was er. En nu is het verstoffelijkt.

Hij laat het weer gaan en zegt: ‘Heb jij Christus niet nodig? En God bestaat er voor jou niet? Want God kan dit leven niet goedvinden? God kan die verdoeming niet goedvinden, die strijd, niet die ellende niet? En dat komt dan allemaal door je honger?’ Hij gaat ineens naar de maatschappij. Maar hij komt terug, zegt hij: ‘Toch zal ik het je verklaren. Jullie klampen je aan eten en drinken vast. Je ben gek van smart door je ellende. Maar er is meer dan dat tussen leven en dood, geloof het toch.

Mensen der aarde, wilt gij even naar mij luisteren. Ik heb een goddelijke boodschap voor je ziel, je leven, je geest, je licht, je ruimte, je vader-, je moederschap, voor je maatschappij, je universiteiten; voor elke gedachte die je als mens bedenken kunt, heb ik wijsheid gekregen en bracht het mee. Neen, niet vanuit de hemelen, maar wij waren vannacht ergens anders en dat zal ik je dadelijk vertellen en verklaren, want ik wil je niet aan het schrikken brengen. Maar je zult het horen. Vandaag nog, want als dat eruit is, weet ik, kan meester Zelanus aan het vastleggen van dit werk beginnen en zijn we bezig om het goddelijke Al, het goddelijke vader- en moederschap, het goddelijke licht, de Alziel, het Alleven, de Alpersoonlijkheid, de reïncarnatie te verstoffelijken en heb ik de eerste boeken voor de nieuwe Bijbel in mijn handen, wereld, theoloog. Ook dat gelooft ge niet. Maar de wereld zal mij eens moeten aanvaarden, want ik was in het Al. Ik heb de Almoeder gezien en beleefd. Ik ben een deel van de Alziel, de Algeest, het Alleven, de Alpersoonlijkheid. Ik vertegenwoordig momenteel op dit ogenblik Alvoelen en Aldenken, bewustzijn breng ik tot de aarde, waardoor het goddelijk Al geestelijk werd verdicht.

Je denkt nu’, zegt hij aan de aarde, de mensheid, ‘en dat heb je altijd gedaan, dat er geen mensen op aarde kunnen leven die God beleven tijdens hun stoffelijk leven. Maar dat heb ik nu ontvangen. Je denkt dat dit niet voor de mensen is weggelegd. Je denkt dat God ons alleen laat – nietwaar? – en dat Christus een fictie is.’

Moet u horen, schrik niet, mijn kinderen. ‘“Die Man”, nietwaar, wereld, “dat was maar een doodgewone rabbi, een fantast.” Dat kunnen heel veel mensen voor zichzelf bedenken. Maar ik heb Zijn leven gevoeld, Zijn ziel, Zijn geest, Zijn vader- en moederschap. Lacht de massa weer?

“Christus zou vader en moeder zijn? Ha ha ...”

En ja, zo is het.

“Laat me niet lachen.”

Ik weet nu waar de Messias is geboren en vanwaar Hij kwam, vanwaar Hij

naar deze wereld is gekomen om ons mensen tot het Albewustzijn op te trekken. Dat heb ik gezien, dat heb ik mogen beleven. Mensen van deze wereld, stadsmensen, mensen uit Den Haag en omgeving, van deze wereld, uit alle werelddelen, ik praat tot je leven, je geest, je eeuwigdurende persoonlijkheid. Hoort u mij? En is er dan niets meer in je leven dat nog voor het goede, het goddelijke ontwaken openstaat? Wat het betekent? Dat ik niet gek ben en nimmer gek zal zijn. Ik ben een apostel voor deze eeuw.'

Moet u horen, nu komt er weer wat terug, want er wordt gepraat naast in en rond hem heen, de wereld komt terug en zegt ...

En nu moet hij antwoorden. 'Ja', hij zegt, André dus, 'Hij was een rabbi', het gaat ineens weer om Christus, 'maar Hij was ook Christus, Hij was de Messias bovendien. Ik hoor nu heel deze mensheid praten, ik kan de mensheid beluisteren en nu een goddelijk bewust antwoord beleven en aan u doorgeven. Zegt het u dan niets? Is dit niet ongelooflijk schoon, mensen, vaders en moeders? Ik heb een goddelijke boodschap voor je ziel, je geest, je leven, je licht, je wetten en je levensgraden; wat dat allemaal is en te betekenen heeft, ik zal het je verklaren. Geloof je het niet? Weten jullie dan niet dat Socrates, Plato, Aristoteles, Schopenhauer en vele anderen zich hiermee bemoeiden en dat u daardoor uw Leiden, uw Utrecht, uw universiteiten hebt gekregen? Dat Socrates ervoor gestorven is? Dat men hem een gifbekertje voorzette omdat hij de mensheid, u tot evolutie dwong, tot geestelijk denken en voelen dwong?

Ik doe het nu niet anders, en toch, ik moet hoger en verder. Ik ga verder en dieper dan Socrates, Plato en Aristoteles en Schopenhauer. Maar ik ben niet bang voor gif, nooit niet. Want nu komt het woord van mij, ik zal het rustig verstoffelijken voor uw geest, voor uw gevoel, uw hart, voor uw bloedsomloop. Als u hoort wat er nu komt, maatschappij, mensheid: Ik was heden, vannacht in het goddelijke Al.

Ik luister nu', zegt André, 'het is eruit. Ik zal je nu volgen, wereld, wat jij ervan maakt. Ik zal de mensen volgen, wat zij ervan maken. Ik zie je gezichten al. Vreselijk is het, nietwaar, en dat in deze tijd. Ben je nu nog niet gek? We worden zo geslagen en getrapt. Wij worden vergast, bezoedeld en verkracht en daar is één mens in Den Haag op deze wereld die zegt: ik was heden in het goddelijke Al, ik heb Christus gezien en gesproken. Geloof je mij niet?'

"Geloof jij het? Een mens is het, die door honger en dorst op hol is geslagen. Een mens is ijlende door zijn afbraak. Half deze mensheid lijdt op dit ogenblik", komt er tot André, "aan godsdienstwaanzin en jij bent er ook één."

'Ha ha ha ha ha', zegt hij, 'ik lach, moet je dat horen. Moet je mij nu al niet afmaken? Zie je het, zie je het, jullie zijn het die geslagen zijn. Jullie zijn reeds

geestelijk en lichamenlijk vermoord en ik ga er ook aan? Is de ganse mensheid hartstikke krankzinnig?

Dat klinkt echt Jeus-achtig', zegt hij. 'Maar daar kun je aan voelen dat ik nog steeds 's-Heerenberg en mijn lieve Crisje in mij heb en dat ik Jeus heus niet vergeet. Was Jeus gek? Is Jeus gek? Kui je plat?' zegt André ineens, 'Kui je plat? Weet u, vuile mensheid, dat mijn moeder in haar plat zij met Onze-Lieve-Heer kon spreken?

"Hè-je de fiet, Crisje?"

"Jao, Onze-Lieve-Heer", zei mijn eigen lieve Crisje, "ik staot er slecht op, ik kan nie't meer vooruut."

En toen zei die gekke Messias in 't Gelders dialect: "Môt je nou is goed luustere, Crisje, ik heb wat veur ow", en sloften Bernard en Johan en Jeus naar Hosman achter de koeien, en in drie weken was 'de fiet' weg.

Wereld, dat is gebeurd. Ik ben een gek? Ik zal u bewijzen dat ik normaal menselijk kan denken. Ik ga terug in mijn jeugd, ik ga naar mijn moeder, mijn broeders, mijn zuster, ik maak een wandeling over de aarde, door uw maatschappij. Ik zal u vertellen dat uw soepje dat u vandaag eet, niet smaakt.

Mensen der aarde', moet u horen ineens, het gaat om het Al, André zegt, 'ik ben in het Al geweest, ik zag God; ik sta over een half uur in de rij om het eten te halen van de maatschappij. Jazeker, ik moet erheen, of de Wienerin vertrekt. Hoewel ik dat niet kan eten. Ik stuur dat in de lijn van Jozef. Jozef moet dat organisme maar verzorgen, dan kan ik doordenken, maar ik moet het dan maar verwerken, wereld.

En vandaag regelrecht vanuit het Al gekomen tot de aarde, wereld, maatschappij, dominee, godgeleerde, paus, wij eten vandaag bollensoep met iets anders en dat moeten wij dan maar verwerken.'

Met andere woorden: de mens van deze wereld kan zijn God beleven, zijn Al, zijn ziel, de Almoeder, de Algeest, het Allevan, de Alpersoonlijkheid, de Alliefde, ook al staat hij ondersteboven in zijn maatschappij.

Wie haalt dat er allemaal uit?

'Ik was vannacht in het allerhoogste. Ik heb goddelijke liefde gekregen. Ik heb goddelijke mensen horen spreken. Ja, mensen van de aarde, ik was in het goddelijke bewuste Al. De meesters hebben tot ons gesproken, die daar leven en de goddelijke wetten verklaard. Geloof je het? Zegt het u niets? Is dit dan niet ontzagwekkend voor je leven op aarde, je leert God nu kennen en uw Christus en jezelf, en dan, vanzelfsprekend, zijn er geen vragen meer. Is het niet machtig?

Moeder Aarde', zegt André, 'ik ga nog even slapen. Als ik straks wakker kom, ga ik verder om te mediteren. Het goddelijke fundament voor straks als ik afdaal in de maatschappij', u ziet het, u hoort het, 'heb ik reeds gelegd

voor mezelf, voor mijn ziel, voor mijn geest en het kind hier naast mij, voor de mens die nu geslagen wordt en getrapt. Ik heb de fundamenten gelegd om straks met Moeder Water te kunnen spreken, met de bomen, met de mens op straat. Ik ga nog even rusten, mijn meester Alcar, meester Zelanus. Ik dank u voor de nieuwe veertjes voor mijn 'vleugelen'. Ik ben weer sterker geworden.'

Tot zo ver.

André gaat slapen. André gaat rusten om straks weer te beginnen en om zijn meditatie voort te zetten.

Mijn lieve zusters en broeders, hebt gij ook zo gemediteerd? Bent u waarlijk aan mediteren begonnen? Dit is het gevecht voor u en de uwen. Maak u vrij van stoffelijk menselijke afbraak, zuiver eerst uw lichamelijk, menselijk maatschappelijk denken, eerst dan bouwt dat aan het geestelijke fundament. Heb lief alles wat leeft en u krijgt goddelijke ruimten in u, bewustwording, eenheid, ook met uw Crisjes, eenheid met de sferen van licht.

U praat niet eens meer tot uw dominees, u loopt ze voorbij, want die mensen hebben nog geen geestelijke ruimtelijke fundamenten gelegd. U dacht zeker dat goddelijke wijsheid eens op aarde stil komt te staan en dat wij niet meer vooruit kunnen.

Voor zeven jaar terug, na achthonderd omwentelingen voor Moeder Aarde en de ruimte te hebben beleefd, kon meester Alcar beginnen, want we hadden reeds vele boeken geschreven; toen, na al die lezingen en al die jaren, konden wij zeggen: wij moeten er nog aan beginnen. En begrijpt ge thans dat we nu eerst aan uw leven, uw ziel, uw geest, uw persoonlijkheid, uw leed, uw vader- en moederschap moeten beginnen om u fundamenten te geven voor straks?

Gaf ik u iets vanmorgen? Bent u waarlijk blij en gelukkig? Laat dit dan alles voor vandaag en de uren die zullen komen geestelijk ontwakken.

Heb ik uw bloemen verdiend? Dan krijgt ze Jeus van moeder Crisje, en de geestelijke rest die leggen wij neer aan het fundament voor u en de uwen. Moeder Crisje krijgt ze van ons, en de Lange Hendrik, in hun beide armen en dan vraag ik hun: laat ze overal in de ruimte zien. Ga naar Venus en Saturnus, Uranus en Jupiter en Mars, maar leg ze daarna neer op het lichaam, op de hartklep van Moeder Maan, want zij was het die ons het leven gaf, die ons heeft verdicht en waaraan wij nu moeten beginnen. Moeder Maan krijgt de rest.

Mijn zusters en broeders, met de werkelijke geestelijke ruimtelijke kus van de ruimte. (Meester Zelanus geeft een kus.)

Tot over veertien dagen.

Het ruimtelijke denken voor de mens

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Voordat wij beginnen, heb ik een geestelijk cadeautje voor u. Een van mijn adepten gaf André duizend gulden, en André weer in mijn handen en ik weer naar de handen van meester Alcar, en toen zei meester Alcar: 'Dan ga ik nog verder en leg ik ze in de handen van meester Cesarino'. Om de mens die het boek niet kan kopen een geestelijk cadeau te schenken, van hem. Zoals ik zei: één van mijn adepten.

Nu zullen wij – ik heb die boeken toch weer in mijn handen gekregen – nu zullen wij die boeken, een zestigtal hier, ik gebruik er tevens voor mijn kinderen in Amsterdam, aan u uitdelen. U kunt een boek voor uzelf nemen.

Maar nogmaals zeg ik u: als u het zelf kunt verdienen, neem dan in vredesnaam niet het bezit van de mens die het niet kan. Wanneer – dat hebben wij beleefd en kunnen aanvaarden – wanneer de mens – heeft André gezien – achter een kinderwagen loopt om ouden van dagen wat zon te schenken op de dag en daardoor een kwartje verdient en dat verzamelt – die kinderen zijn er ook – om de boeken te kopen, en om dan de boeken te laten uitdijen, de mens te laten lezen ... U voelt wel, dit zijn geestelijke orchideeën. En die kinderen zijn er ook, die mensen bouwen aan zichzelf en zijn bezig, waar het vanmorgen over gaat, ruimtelijk geestelijk maatschappelijk te denken.

U kunt aanstonds, wanneer u denkt dat u daarvoor gereed zijt, een boek gaan halen. Ik wilde dat ik er honderdduizend mocht schenken.

U weet hoe dit alles is opgebouwd. Wanneer André straks vertrekt met de anderen dan gaat de Universiteit van Christus door. Onze boeken, ons werk, ons leven is niet meer te vernietigen. Aanvaard het gerust, dit gaat eeuwigdurend door, omdat God, Christus spreken door de boeken, door de lezingen; dit hebben alle geestelijke faculteiten op aarde straks te aanvaarden.

Hiervoor hebben Socrates, Plato, Aristoteles, Pythagoras, het oude Egypte hun levens gegeven. En dit nu, wat u krijgt, is het allerhoogste voor de mensheid. Dit gaat over theosofie, over Boeddhisme, dit gaat over alles heen, dit is universeel-goddelijke wijsbegeerte.

Aanvaard dus het geschenk van één van u. Ik zou het kind dat in staat is dit alles te schenken, willen zeggen: dit is reeds machtig, prachtig als u dat kunt en u hebt het bezit, maar één snauwtje, één trapje, een verkeerd denken, een verkeerd opvangen van de mens, bent u uw duizend gulden weer kwijt, uw bezit rolt uit uw leven vandaan, gij hebt nu niets meer, want gij legt een geestelijke mot onder het ruimtelijke fundament, u geeft uw orchidee momenteel geen leven. U slaat dit levenslicht van God terug tot de maatschappij

waarin gij leeft.

Met andere woorden: er zijn mensen – dat zult gij straks aanvaarden wanneer wij beginnen te lezen uit de Kosmologie – er zijn mensen die vandaag alles kunnen en vandaag is het God en Christus, vandaag zetten zij hun levens in en dan zouden ze bergen kunnen verzetten; maar morgen?

Vandaag heet het: ik hou van je, ik heb je lief en ik zou wel willen sterven voor je en ik zal het je bewijzen; over twee uur? Weg is alles.

Vandaag zetten zij hun persoonlijkheid, hun ziel, hun geest, hun gevoelsleven, hun vader- en moederschap in voor de Messias; volgende week? Weg is alles.

U kunt uitdijen en dij niet te voorspoedig uit. We hebben het geleerd en we moeten het telkens weer aanvaarden, ik heb het u honderdduizenden malen verklaard, als er dan nog altijd uw hoofd buigen bij is, als ge tegen uzelf kunt zeggen: ik was verkeerd. Maar wanneer ge in staat zijt om tegen alles in te gaan, u wilt bijvoorbeeld pertinent maatschappelijk menselijk gelijk hebben en de ganse ruimte staat tegenover uw persoonlijkheidje, uw onbewuste ikje, dan spreekt het toch vanzelf dat gij u uit dit goddelijke bezielende, uitdijende macrokosmische leven slaat en ge straks toch weer aan het hoofd buigen en het aanvaarden moet beginnen.

We kennen uw strijdjes. We kennen uw persoonlijkheidjes. André kent u vanbinnen en vanbuiten. Hij zegt: 'Ik hou van het leven, maar geef ons nu eens de mogelijkheid om ook van uw karakters en persoonlijkheidjes te mogen houden en wij gaan verder.' Maar morgen is er weer iets.

Er komt van de zomer – wij, ik ook, meester Alcar, we waren met hem buiten, bijvoorbeeld, hoe kunnen wij ons daartegen wapenen? – er komt iemand aan de deur bij hem en belt. Wordt niet opengedaan, want niemand is er thuis, wij waren weg. Een brief, de volgende morgen. André krijgt dat ding, wanneer hij thuiskomt. Leest: 'Omdat u mij niet opendeed, geloof ik niet meer in u, wel in de boeken, maar u zegt mij niets meer.'

Dank u. Wie is dat? Wíé is dat?

Iemand schenkt ons bloemen, allemaal alweer om ruimtelijk te denken. Wij zien die bloemen niet omdat wij geïnspireerd zijn voor iets, hetgeen wij u moeten brengen, dat gaat voor, want we zijn ingesteld op honderdduizenden mogelijkheden om het u hier vanaf de bühne te kunnen verklaren, nietwaar, door de boeken. Wat zegt de mens? 'Die bloemen van mij hebben ze niet gezien.'

'Nee', zegt André, 'ik was in de ruimte, ik leefde tussen sterren en planeten, ik ben zo ontzagwekkend geslagen, mijn bloed liep weg, mensen, om me gereed te kunnen maken zodat de meesters door mij spreken tot uw persoonlijkheid. Ik heb uw bloemen niet gezien, maar ik heb ze gevoeld.'

Dat wil dus zeggen, dat de mens zijn persoonlijkheid laat uitdijen. En u maakt het toch ook mee, dat is toch Christus? Vandaag zegt men tot de Mesias: 'Hallelujah, Gij zijt het.' En morgen: 'Kruisig Hem!'

U kunt ons toch niet kruisigen, dat hebben wij overwonnen. Indien ge nog in het prehistorische tijdperk en bewustzijn, dat denken en voelen leefde, waren wij reeds allang gebrandstapeld, en ook dat zegt ons niets, niets. We willen sterven, want voor ons is er geen dood, wij leven nu reeds in ons eeuwigdurend verdergaan.

Mijn lieve zusters en broeders, voor degene nu die dit voor het eerst mee beleven het volgende: ik ga niet telkens weer zeggen dat we in het Al waren, de Alziel, want we hebben verleden jaar die reis gemaakt en als u dat nog niet begrijpt: daar liggen twintig boeken voor u, van de meesters, door André-Dectar, Jozef, Jeus, geschreven en beleefd. U moet dus die schade, die tijd voor uzelf inhalen. Wij gaan verder en wij kunnen verder.

Wij zijn teruggekomen zo-even uit het Al en hebben de reis beleefd. André staat weer op aarde. Ik ben gebleven verleden bij het ogenblik dat een V2 van Adolf Hitler hem wakker schudt; en staat hij weer met beide benen op aarde. En nu moet hij beginnen te leren denken, ruimtelijk en lichamelijk maatschappelijk, en dan zult u aanstonds horen hoe de aardse mens denkt. En gij, dat bent u, dat is de maatschappij, de mens die leest; 'als romannetjes', zegt André.

Maar dan komt hij daarna in de ruimte, hij spreekt met het water, met de bloemen, met de bomen, het is het één-zijn met God, met de goddelijke levenswetten voor de mens, geschapen, vergeestelijkt en verstoffelijkt; die zelfstandigheden hebben een ziel, hebben leven, hebben gevoel en een persoonlijkheid en die persoonlijkheid spreekt tot het leven van André. U kunt hierdoor uw eigen beeld, uw gevoelsleven peilen en dan staat ge voor de God van al het leven, voor Christus, voor de wijsgerige stelsels, voor de macrokosmos. En vergeet dan niet, houd dit vast: u leeft in het universum, maar gij voelt u aards stoffelijk. En nu is het de kunst van de meesters, het geestelijk denkend, voelend, bewuste kind van de ruimte, om u los te maken van die aarde. Want de aarde is een kind van deze ruimte, een deel van dit organisme en gij voelt u maatschappelijk, stoffelijk, menselijk, vaderlijk en moederlijk onbewust. U hoort hierdoor vanmorgen hoe gij moet beginnen te leren denken.

We leven in 1944, Adolf Hitler is bezig, want dit is het tweede deel van de Kosmologie, het gaat over de aarde, het gaat door de mens, door de maatschappij, door leed, smart, u krijgt dus ontzagwekkende dingen te beluisteren, zaken die in die en die tijd, en nog, het peil en het punt van uw maatschappelijk gevoelsleven analyseren en berekenen, nietwaar? U krijgt uzelf te

zien in die tijd dat u honger had. Hoe hebt gij in die tijd, in die jaren, 1944, voor uzelf gedacht? U kunt nu zien dat André, Jozef Rulof, goddelijk denkend is gebleven, ruimtelijk denkend. Honger, ellende, oedeem en alles zei hem niets, zijn gedachten gaan voort en hierdoor dijde zijn gevoelsleven uit tot in het universum. Hebt gij dat ook gedaan?

Welnu, wij gaan beginnen.

Wij gaan beginnen. 'De goddelijke levenswetten', zegt André, hij is al wakker, hij rent heen en weer in huis, hij praat al tot zichzelf. 'De goddelijke levenswetten, Moeder Aarde, willen beleefd worden, ze zijn voor de menselijke bewustwording geschapen en dragen wij in ons en onder ons menselijke hart. Maar je kunt het nog niet zeggen aan de mens', zegt hij, denkt hij allemaal vanbinnen, 'of je wordt gehangen. Ik weet het. Maar God is en blijft een Vader van liefde. Ik zag dat men aan Gene Zijde geen stoffelijke helden kent.' Goed denken nu. 'Wat dat zeggen wil? Dat zich al die mensen niets moeten verbeelden. Ze vechten slechts voor een maatschappij. En daar blijft niets van over. Je moet voor God vechten en je leven, je ziel, je persoonlijkheid willen inzetten.

Ze vechten voor de maatschappij en wat is een maatschappij, dit armzalige denken en voelen, dit geweld, dit kwaad, deze ellende? Wie geen innerlijk gevoel bezit, kan ook niet voor de universele wetten vechten. Wie geen universele liefde bezit, stemt zichzelf op de duisternis af. De mensen weten dat nog niet, maar ze zullen het nu van mij weten, want ik heb een reis naar de Almoeder gemaakt. Door mij zullen ze het weten over korte tijd. Ja, eerst dan is het mogelijk, nu kan en mag ik nog niet spreken. Ik moet alles innerlijk doen.' En hij doet alles innerlijk, in gedachten, dat is denken.

'Je zult zeggen', gaat hij door onder het doen en laten in huis, 'wat hebben wij daaraan? Dat is de wereld, de maatschappij', hij praat tot de maatschappij, tot de mensheid. 'Maar dat komt, mensheid. Eraan ontkomen is niet mogelijk. Ook Moeder Aarde is nog niet zover, ze is zojuist voor tien jaar terug aan haar eigen leven begonnen. Ze is net tien jaar oud, wereld. Juist heeft Moeder Aarde haar puberteitsjaren beleefd. Zegt het u niets? Wat dit voor een onzin is, wereld?

Hebben wij licht? Hebt u licht? Bezitten wij het weten? Hebt u het? Het duurt nog even, maar komen doet het, lieverds.'

Dat zijn de mensen van de wereld, dat zijn de geleerden, dat zijn de godgeleerden, de psychologen, die noemt hij lieverds.

'Eens staat ge voor universeel, macrokosmisch denken en voelen en dan kunt ge mijn weg volgen, mijn denken, mijn leven, want ik ben één met de macrokosmos en die reis hebben wij tezamen gemaakt. Door deze oorlog komen wij verder, juist door het kwaad, door de afbraak. Het is in alles te

zien en te beleven. Maar de Vierde Kosmische Levensgraad is er ook. Dit universum is nog niet goddelijk bewust, ook de Vijfde en de Zesde Kosmische Graad en de Zevende, het Al is door al deze ruimten ontstaan en daarin leeft nu de goddelijke bewuste mens. Wereld, zegt het u niets?

Alleen de onbewusten weten het nog niet en vooral de mensen die een geloof bezitten', zegt André, denkt hij, 'die zielen worden nu het ergste geslagen. Is dat karma? Och, wat is karma? Ik ben niet angstig meer voor een doodzonde. Ik heb geleerd dat er geen zonden zijn.

Wereld, hoort ge dit? Zonden doen, dat kan God niet. Of Adolf Hitler nu geen zondebok is? Neen. Maar dat gelooft geen mens, en daarin, wereld, mensheid, godgeleerde, psycholoog ... Boeddha, Ramakrishna, hoor je het? Horen jullie waarover wij thans denken? Heb ik gelijk wanneer ik nu zeg: daarin gelooft geen mens? Toch kan de mens geen zonde doen', toch kan de mens geen zonden doen, schreeuwt hij van binnenuit en het stijgt op tot de hemelen. 'Ook al slacht Adolf Hitler de ganse mensheid af, dan doet hij nog geen zonde (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl).

Nee, dat geloof je niet, wereld, ik zal het heus niet op straat vertellen. Ze denken dan dat ik gek ben en dat ben ik toch niet, want de God van al het leven, het Albewustzijn, de Alziel, het Alvader- en het Almoederschap, praat door mijn leven en persoonlijkheid. En toch zeg ik de goddelijke waarheid.

Maar voel je, voor welke problemen wij, wereld, maatschappij, komen te staan? God heeft immers geen zonden geschapen. Voelt u waarin u leeft, kinderen?

En nu moet u horen, nu slingert hij de ruimte in, naar de wereld, en dat gaat van een kind van de aarde uit, terwijl alles uit elkaar spat van honger en oedeem:

'God kent geen zonden!

God heeft geen zonden geschapen!

God weet niet wat dat is!

God lacht je uit als je tot Hem komt en over zonden praat!

God weet niet wat je bedoelt. God schiep wetten en levensgraden en Hij wist', komt nu vanuit André het goddelijke bewuste antwoord, en dat is een levenswet, 'dat wij door die werelden zouden ontwaken. Het is de evolutie voor de mens, en nu is er van zonde doen geen sprake, wereld, mensheid, godgeleerde.

Is dat nu zonde doen? Ook al vermoord je een wereld, mens der aarde, dan doe je nog geen zonde. En dat kan ik je straks bewijzen want de goddelijke wijsbegeerte leeft onder mijn hart, in mijn bloed, in mijn gevoel, in mijn ziel en in mijn geest.

God zegt echter tegen je, wanneer je een mens vermoordt, wanneer je

denkt dat je het leven zelf in handen kunt nemen, zegt God tot je: “Geef dat kind van mij, kind, vadtje en moedertje, nu maar een nieuw leven.” En nu moet de mens terug naar de aarde om goed te maken en staan wij nu voor de goddelijke rechtvaardigheid en voor de God die liefde is en eeuwigdurend zal blijven. Blijvende liefde. God kan je dat niet kwijtschelden’, mompelt André verder. ‘En nu kun je alles weer goedmaken. Maar er is niet één zonde.

De wetten zijn miljoenvoudig erger, van God, als u dat maar wilt horen, als u dat straks van mij maar wilt aanvaarden. Jazeker, dat voert je naar oorzaak en gevolg, naar karmische wetten en die wet vertelt en verklaart geestelijk en stoffelijk dat je terug moet naar de aarde en dat Moeder Aarde je gevangen houdt en zegt: “Kom jij eens even hier. Ik heb nog rekeningen, geestelijk en stoffelijk, met je te vereffenen en zou je nu nog niet even een mooi kleedje van mij willen beleven? Kom, kom, wilde je zomaar uit mijn levensadem uitvliegen, vandaan gaan en mij hier met al die scherven, stukken en brokken laten? Ik, die nog nimmer één fout heb begaan, André?” En nu spreekt Moeder Aarde tot zijn persoonlijkheid en krijgt hij een kosmische eenheid te beleven in de keuken, op een morgen in Den Haag, in 1944, toen de mens in elkaar zakte door honger, ellende en gebrek.

‘God kan je dat niet kwijtschelden’, begint hij maar weer, moet u die arme André eens horen, ‘en nu kun je alles weer goedmaken.’ Hij praat in zichzelf. ‘Er is niet één zonde. Het gaat allemaal zo vlug. De wetten zijn miljoenvoudig verdicht.

God zegt ...’ en dan komt er bezieling in hem en dan moet ik hier ook schreeuwen, begrijpt u het, maar het is geen schreeuwen, dit is bloed, dit is het goddelijke fundament, omdat de ruimte bijna uit elkaar spat van bezieling. En indien gij contact en tot eenheid komt met uw goddelijke macrokosmos dan legt ge ook uw levensbloed in het woord en zijt ge bezielend bewust. Dan spreken wij, dan spreekt de mensheid van inspiratie, maar wij zijn het.

‘God zegt: “Keer tot Mij terug. Ik wist immers”, moet u horen, “ik wist immers, mijn kind, dat je soms psychopathisch onbewust mijn wetten zou beleven, en dan nog’, moet u horen, wat er nu komt, ‘en dan nog: Ik ben het zelf, Ik ben God, Ik heb Mij door de Alziel, het Allevan”, mijn God, mijn God, wat komt er nu voor de wereld, “Ik ben God, Ik heb het levenslicht gekregen door de Almoeder, het Allevan, het Alvader- en het Almoederschap. Ik vertegenwoordig Mijzelf door stoffelijke organismen als mens, voor de dierenwereld en Moeder Natuur en het macrokosmische bestaan. Ik ben de God van al het leven, Ik ben de vonk in u. Ik splitste Mij door myriaden vonken, Ik ben de mens God op aarde, en in de oerwouden, André.”’

Ja, dat is het. Dat zegt God eventjes tegen hem. God spreekt zelf en dat is het leven, dat is het één-zijn met het leven van God. Hij als vader en moeder

is er.

‘En waarom maken wij ons dan nog druk’, zegt André, ‘nu wij weten dat de God in ons en buiten ons stoffelijk en geestelijk kan spreken? Wij, als vonken van Zijn leven’, gaat hij onmiddellijk weer tegen de mensheid door, ‘wij als vonken van Zijn leven zijn eerst voor tien minuten tot bewustzijn gekomen.

Gij, maatschappij, gij denkt verkeerd; niet tot God, maar van Hem weg.

Gij, godgeleerde, praat over een Vader van liefde die u alles vergeeft, uw zonden kan doen oplossen. Wat wilt gij toch, ge kent uzelf niet, uw God niet, uw ruimte niet, uw Alziel, uw Alvermogen niet; ge zijt en blijft onbewust omdat ge bovenop de verdoemdheid staat. Gelooft gij nog’, zegt André, en lacht, dat gans het universum, de engelen in de hemelen met hem meelachen, ‘gelooft gij nog langer in dat ribje, in die slang, in die boom met die mooie appeltjes? En dat er een engel kwam met een zwaard en zei tegen de mens, die arme Adam en Eva: ‘Eruit’? Adam en Eva wilden baren en scheppen en toen werden ze uit hun rust geslingerd. Ze werden zomaar met een mes, met een scherp wapen, met vuur zelfs, God spuwde met vuur, werden ze uit het paradijs verjaagd, godgeleerde, en dat is nu uw bezit en dat is nu uw leer. Pas op, godgeleerde, of uw beffe valt op de grond.

Ja’, zegt André, ‘jullie zijn angstig voor jullie titels. Ik heb een titel gekregen van de ruimte. U gelooft het niet als ik het straks aan de wereld geef en de mensheid mij moet aanvaarden, wereld, mensheid, universiteit, maar ik bezit momenteel Albewustzijn en dat zal ik u bewijzen want in mij ontwaakt het, ik ben universeel ruimtelijk bezig te denken. Maar wat zal ik aanstonds moeten doen wanneer ik op straat loop?’

En dan ineens vliegt hij weer, dan laat hij de wereld weer los, maar dat krijgt dan de maatschappij, de wereld en de universiteiten, de mensheid in het gezicht geslingerd wanneer hij zegt: ‘Wij, als Zijn liefde, mensen, moeten Zijn ruimten verstoffelijken. En dat zijn nu geen mensen meer, maar dat zijn ook levenswetten, dat worden levensgraden voor de mens, het dier, als een bloem, als een boom, als water, de levenszeeën voor Moeder Aarde; zoals wij eens in de wateren waren en werden verdicht, bezit zij ook haar goddelijke persoonlijkheid. God als licht. Als vader- en als moederschap! Als leven!, wereld. Als de uitdijingswetten! Als zichtbare werelden voor ziel en geest, zo heeft God Zichzelf gemanifesteerd.

Of dacht ge waarlijk buiten dit alles om de sferen van licht te beleven, dus voor uw wereld achter de stof, uw geestelijke astrale persoonlijkheid? Ik ga er straks weer naartoe, want ik ga nu voelen’, nu gaat er iets bewegen in zijn hartje, ‘dat mijn bloedsomloop slecht wandelt na die kosmische reis en dat komt omdat ik hier ben, op aarde leef, en ik ben er niet. Door al die aanra-

kingen door meester Alcar, mijn lieve meester Alcar, ontvangen in de jaren die voorbijgingen, loste mijn gevoelsleven op en dijde ik uit en nu begin ik ruimtelijk te denken. Ik voel mij wel op aarde, die afschuwelijke dingen van Adolf traptten mij, trokken mij terug, maar mijn geest, mijn gevoel is het, mijn persoonlijkheid.

Ik heb behoefte', plotseling, moet u horen, 'ik heb behoefte aan begrijpen, wereld, mensheid, neem dit nu van mij weg en ik kan mij innerlijk even ontspannen. Ik heb behoefte aan het vragen stellen van de mens. Ik heb behoefte aan geestelijk één-zijn. Ik heb behoefte aan wat aanhankelijkheid. Ik heb behoefte aan een mooi gesprek, wat gepraat. Doch dan moet ik de wetten die ik vannacht heb mogen beleven, kunnen ontleden, of ik kom niet verder. Ik heb behoefte maar aan één leven, aan één mens, aan de mens die iets van mij wegnemen wil. Ik heb behoefte aan geestelijk denken en voelen, en eerst dan kan ik verdergaan.

Maar ik geloof niet, meester Alcar, dat ik die mensen op aarde zal ontmoeten. Ik geloof niet dat er een moeder gereed is voor mijn leven. Ook al bezit de mens het moederschap, want dan ben je er nog niet. Ik ga voelen dat ik dit kwijt moet wat ik vannacht heb beleefd. Dat ik moet gaan praten. Maar ik ga voelen, ik ga begrijpen dat je iets van die ruimte moet gaan voelen, dat de mens zichzelf wil en zal moeten kraken, zijn persoonlijkheidje naast zich neer moet leggen, zijn hoofd willen buigen, wil ik iets van dit goddelijke Albewustzijn, voelen en denken kwijt.

Maar', zegt André, 'als je met mij wilt gaan praten op dit ogenblik, dan zal ik je een mooi gewaad aandoen, een kosmisch geestelijk schoon gewaad, waardoor je ogen en je persoonlijkheid zullen stralen, moeder. Ik zal je opnemen op mijn 'vleugelen' en een reis maken, opnieuw bewust, ik zal je voeren door de goddelijke stelsels en hierna zal ik je kussen. Je moet voor jezelf ook een mooi gewaad aandoen. Want als je mooi denkt, als je erg lief bent, moeder', hij heeft het nu tot de moeders op de wereld, tot de liefde, 'als je erg mooi bent vanbinnen, komt het er niet op aan hoe u vanbuiten bent. Want het innerlijke dat u mij geeft en dat straling, uitdijning, liefde, lieflijkheid, hartelijkheid bezit, dat overstraalt het stoffelijke gewaadje, en leeft God, de Christus, de ruimten leven in uw menselijke oogjes en vanbinnen zegt het: tik tik ... Rust en vrede is het, geluk; en nu: nu kus jij en kus ik anders. We gaan hand in hand. Ook al ben je aan de was, ook al ben je ernstig bezig en lig je met je mooie moederlijke knietjes op de grond om het huis te doen, ook al ga je in lompen gekleed en steken de teentjes uit je schoenen', want wij hebben immers geen schoenen meer, 'dan ben je nog mooi, dan ben je zo lief en zo ongelofelijk schoon voor mijn leven, wanneer je die liefde laat uitdijen tot Christus, Golgotha. En kan Christus zeggen: "Die twee mensen daar,

zijn goddelijke orchideeën.”

En dan ineens weer – moet u horen, moet u luisteren of u dat ook kunt – ineens zegt hij tegen zichzelf zo in de keuken, want hij moet zich scheren, dat komt ook nog: ‘Dat was niet slecht.’

André: ‘Zeg, Jozef, hoe vond je dit? Mooi hè? Wat kan een man toch mooi voor de moeder denken en wat is een man dan mooi. Wat is een mens groot indien hij dit door zichzelf verstoffelijken kan en dan neerzitten in een ander geestelijk paradijs waarvan wij de wetten kennen, neerzitten aan kabbelend water, bloemen om je heen, de natuur (is) schoon, een bijtje zoemt je tegemoet, want het dier steekt je niet ... Het dier weet: deze mens doet mij niets. En dan neerzitten en denken, néérszitten en denken, alleen denken, voelen, één zijn in de geest, hand in hand. Tik, tik. De bloedsomloop voelt u stromen, juist als de bloedsomloop van het water. Een stuipje in de natuur, het bloed, het gevoelsleven dáárvan, zie je, voel je, we nemen het op. We zijn zo ontzagwekkend gelukkig als we in harmonie blijven denken aan de goddelijke zekerheid die in ons leeft en onze ziel is, de ziel, de kern van God.’

‘En nu, moedertje van mij, moederschap, moeder, vrouw, zijn we goddelijke kinders, we zijn één met alles.’

En toen hoorde André Jozef zeggen: ‘Dat is prachtig. Dat lust ik ook.’

En toen zei André naar zijn andere persoonlijkheid, de stadse: ‘Moet je er maar aan beginnen. Je moet je een mooi gewaad aan doen’, zegt André, hij gaat onmiddellijk door, ‘je moet in de geestelijke zijde willen wandelen ter ere van je godheid,’ van je godheid! ‘rondwandelen in zo’n huisje op aarde en dan zal ik je mijn gevoelsleven voorlezen.’

Moet u luisteren: ‘Luister nu eens, moeder, vrouw van deze wereld, jullie willen liefde, jullie willen goddelijk geluk bezitten en jullie hebben het niet. Jullie willen nog niet. Ik kan je nu dit zeggen: als je dat zijdeachtige gewaadje om je heen legt, waarvan ik zo-even sprak’, dus hij gaat het onmiddellijk maar verstoffelijken, ‘man, vrouw, en het begint wanneer je de puberteitsjaren hebt bereikt, daarachter reeds ... Wanneer je gaat kijken naar liefde en geluk dan moet je een zijdeachtig gewaad om de stof heen leggen en dan krijg je vanzelf de krulletjes van de ruimte in je haren te zien. En dan lees ik je iets voor, ik vertel je iets moois.’

En dan zegt André: ‘Ik zal je optrekken tot in het Al!

Ik zal je een ruimte schenken van liefde!

Ik geef je een ruimtelijke geestelijke universele kus!

Ik lees je voor en ik praat tot je ziel en dan draag ik je.

Ik heb je eerst nu liefgekrepen.

En dat kan, ik ben eerst dan één met je ziel en je geest en nu je kus, als ik de wetten die ik vannacht mocht beleven en zien, vergeestelijk en verstoff-

felijk.

Ik voer je door dit bewustzijn naar de universele goddelijke stilte. Ik schenk je nu uitdijing voor je ziel, voor je geest, je persoonlijkheid en ik weet nu wat ik je te schenken heb.

Ik ben immers voor de aarde', en nu komt er iets machtigs over zijn lippen, 'ik ben de universele Wayti geworden, voor de Christus, voor het universum waarin wij leven, moeder. Wayti wil zeggen: God, Alziel, Allicht, Alleven; de Alliefde, de Wayti in en onder uw hart.

Zou je daarvoor geen ruimtelijk gewaad willen dragen, moeder? Dan eerst ben je moeder. Ik ga dan door je bloedsomloop, ik ga door je hart, je ziel en je geest, en die kus, mijn lieverd, overstraalt je leven. Je zult ineenkrimpen van zaligheid omdat we thans één zijn, één zijn met alles waarvoor ik naar de aarde kwam, waarvoor ik leef en je meenam, doch dan ga ik eerst met recht door tot je zielenafstemming, je goddelijke vonk. En die maak ik nu door mijn dienen en aanvaarden, het bezielen, wakker, als je zelf wilt. Ik pluk nu de bloesempjes uit je hart weg en ik vlecht buiten je persoonlijk dagbewustzijn om een kransje van lelietjes-van-dalen, vergeet-me-nietjes, orchideeën en deze menselijke zaligheid leg ik dan op je mooie moederlijke, liefdevolle hoofd.

Toe, probeer eens om even neer te zitten naast mij en laat mij je dan dragen, laat mij dan iets van mijn leven zeggen. Maar ik doe het nu anders dan gisteren, ik doe het anders dan je van de aarde weet en kent, of voel je dat nog niet?'

En dan komt er weer zo'n goddelijk gedicht uit zijn ziel:

'We zullen neerzitten tezamen en God beleven!

We zullen neerzitten en tezamen Zijn liefde beleven!

We zullen neerzitten in Gethsemane!

Neerzitten tezamen daar en mediteren!

Neerzitten zullen wij daar en tezamen God in Zijn ogen kijken!

We zullen daar neerzitten en Hem en de Messias aanvaarden!

We zullen neerzitten en aan je moeder-, aan mijn vaderschap te denken!

We zullen uiteindelijk zover komen dat we neerzitten daar, hand in hand, en zwijgen, zwijgen! Muziek is het, muziek van Beethoven, Bach, Mozart en Wagner, de engelen uit de hoogste hemelen dragen het uit, omdat ook dat liefde is.

En ik heb vandaag ... vanmorgen, 1944, november is het, ik verga van honger, honger heb ik niet, maar mijn skeletje is bijna stervende en ik schreeuw het tot de mensheid en tot de wereld uit: Ik heb lief. Ik heb lief.

Ik heb je anders lief, moeder, dan gisteren. Ik heb je meer dan ooit lief, want nu eerst na deze reis ga ik je leven, je gevoel kennen. Ik weet nu wie je

bent. Als je (maar) altijd vanuit dit zijdeachtige gevoelsleven tot me denkt en spreken wil, of er blijft niets van over.'

Dat gaat allemaal naar zijn Wienerin. 'Val je nog niet over mijn woorden?' Maar ze hoort het niet, het gaat allemaal vanbinnen.

Bam, rang. Weer zo'n ding van Adolf. Hij weet het nog niet hoe hij moet zitten, moet zwijgen, moet mediteren. 'Mijn hemel, mijn hemel, ik was er zo machtig in', zegt hij, 'en Adolf Hitler stuurt zijn V2's naar Engeland.'

André kijkt ze door het dak van zijn huis na en zegt: 'Dat worden negentig, tweehonderd, driehonderd, vierhonderd slachtoffers. De Duitsers schieten hun karakters weg. Maar dat zijn ook de Fransozen, de Engelsen, de Hollanders, de Russen, de Italianen, de Grieken, de Chinezen en de Japanners. Ze schieten allemaal hun goddelijk bewustzijn door de ruimte en mismaken hun goddelijke persoonlijkheid, wereld', (komt) er onmiddellijk achter.

En dan ineens weer, nu die raket weer weg is, een ander mens is reeds duizendmaal uit zijn evenwicht getimmerd, de mens die goddelijk en ruimtelijk leert denken is niet te storen en dat bewijst u hier André. Hij gaat onmiddellijk verder en dan zegt hij: 'Laat mij een prinses van je maken.' Weg, Adolf.

'Laat mij dat proberen!

Laat mij je echt ruimtelijk liefhebben!

Laat mij toch je leven dragen!

Laat mij je toch dienen!

Is het leven dan zo krankzinnig dat een mens niet wil dat het andere leven dient? Ik wil je dienen!

Ik zal je anders leren liefhebben.'

'Maar', zegt hij ineens, 'waar zijn de meesters?' Ineens herinnert hij zich nog dat hij meesters heeft, 'weten zij op dit ogenblik hoe ik denk? Ik moet eerlijk zijn, ze hebben mijn organisme vannacht goed beschermd, dat is waarheid, maar ik moet weg, ik moet eruit, ik moet de natuur in.'

En onmiddellijk valt er naast hem en dat is de stoffelijke moeder, dat is het kind waarmee hij te maken heeft: 'Waar ga je heen vanmorgen?'

'Ik moet naar een zieke, naar dat oudje van tachtig. Ik heb immers geen andere zieken meer.'

En dan denken, het is te hopen dat ik straks op straat in staat ben om goddelijk ruimtelijk te denken, op straat.

'Tot straks, mijn kind.'

Hij staat op straat, bevoelt de straat met zijn voeten, hij trapt op het gevoelsleven van Moeder Aarde en zij als moeder van de ruimte weet het, voelt het. Het is echt menselijk. Maar André is zichzelf niet vergeten, hij zegt: 'Ik moet wel menselijk doen, maar ik moet doordenken.'

En dan komt er over zijn innerlijke lippen: 'Voel je mij, Moeder Aarde? Ik

ben terug, ik ben er.' Hij luistert. 'Maar ik ben zo ontzettend anders geworden. Ik ben uitgedijd. Ik trapte je zo-even, moeder, maar dat is het niet, ik wilde alleen mijn bloedstroming iets schenken, moeder, meer was het niet.'

Hij gaat door. Wat kijken de mensen vandaag naar mij. Ik heb het gevoel, denkt hij, dat mijn ogen achterin mijn hoofd liggen en vandaar uit stromen de krachten van mijn ziel over de aarde en tot de mensen. Ik voel me zo lichtend. Mijn leven straalt. Maar mijn skeletje tintelt. Het is de levenslust, de levensblijheid en de opgewektheid van mijn persoonlijkheid, mijn welwillend gevoel dat nu dit lichaam draagt, het is mijn liefde en mijn geluk, mijn weten. Maar dat begrijpen de mensen niet. Moeder Aarde, wie zal dit begrijpen? Ik zweef en ik ben zeer zeker niet verzwakt. Ik ben zo ijl, ik ben zo zacht, ik voel me niet gekraakt, ook al hebben wij niet meer te eten. Ik houd van je, wereld, mensheid, Moeder Aarde.

Een vrouw houdt hem staande.

Wat wil dat leven van mij?

'Goedemorgen, meneer.'

'Ook goedemorgen', zegt André, 'dame.' Moet u horen hoe hij dit leven zo vanuit het goddelijke Al opvangt.

'Hebt u die vreselijke dingen vannacht gehoord, meneer? Je zou die mensen.'

Nu komt het maatschappelijke denken in de Kosmologie.

'Wat voor duivelen zijn het toch. Is dit niet afschuwelijk, meneer? Is hier nu niets aan te doen? Kan God dat goedvinden? Kan God dat begrijpen, kan Hij niet ingrijpen?'

Hoeveel miljoenen mensen zeiden niet, de dominees komen zo meteen ook, hoeveel miljoenen mensen vroegen niet: 'God, waarom grijpt Gij niet in? Moeten wij allen kapot?'

'Ach, ik weet het wel, het is oorzaak en gevolg. Het is omdat de mensen niet willen luisteren, maar nu is het toch net zat. De mensen weten geen raad meer. Je ziet ze verhongeren, een dergelijk iets hebben wij nog niet beleefd. Het mensdom gaat achteruit, is het niet zo?'

En nu André: 'Het is zo, dame.'

'Zou God dan niet iets kunnen doen? Wat denkt u?'

'Ik geloof het niet, dame.'

'Duurt deze ellende dan nog lang?'

'Nog even geduld, dame.'

'Maar hoelang duurt het?'

'Bekijk de wereld, dame, en u weet het. U kunt het aan de mensen zien, dame. Ziet u? Ziet u dan niet dat wij er bijna zijn? Als je al de mensen in elkaar ziet zakken, dame, allemaal, dan zijn wij er bijna, maar zover zijn we

nog niet.'

'Wat zegt u? U spot!'

'Nee, dame, ziet u niet hoe goed wij ervoor staan, dame? Zeker,' nu is André als een kind, 'zeker, Adolf beleeft zijn ondergang, maar is het reeds zover? Nu eerst op dat ogenblik komt zijn einde. Maar Adolf is nog krachtig, dame. Hij is nog niet kapot. En hij ziet zijn eigen grond wegvloeien, dame, want dat is de goddelijke rechtvaardigheid, dame. Adolf Hitler vecht door totdat hij geen grond heeft onder zijn voeten en die voorspelling, dame, gaf ik reeds voor twee jaar terug. Adolf leeft nog, dame. De occultisten, de spiritisten, dame, die hebben door hun meesters gekregen dat Adolf werd vermoord en ik zei: 'Nee, dame, Adolf is niet te vermoorden', en waarom niet, dame?'

'U bent gek', zegt ze, 'u bent een idioot!'

'Nee, dame, heus niet, als u nog even luistert, zult u heus horen dat ik niet gek ben', sarcastisch, beleefd als een kind, geeft hij (het) dit kind.

'U hebt deze oorlog, hoorde ik, reeds in 1935 voorspeld.'

André zegt: 'Ja, dame.'

'U hebt gezegd, vertelt men mij, dat wij in de laatste maanden geen hout meer zullen hebben om onze doden te begraven en dat zich geen man meer op straat kan begeven. Is dat juist?'

'Ja, dame, want u ziet het. We zijn nu zover, dame.'

'Maar hoe houden wij dat dan uit? Leven wij al in die tijd, meneer? Of moeten wij nog aan de laatste maanden beginnen? Iedere seconde worden wij getiranniseerd, gemarteld en geslagen, onze mannen worden doodgeschoten, bespuwd en niemand roept die Duitsers een halt toe. Is dit nóg niet voldoende?'

Hij voelt dit leven. Dit leven leest geestelijke boeken voor de gezelligheid, die staan daar in de kast, ziet André, voor uitstalling, dat behoort tot haar karakter, ze versieren haar omgeving; een zwak karakter is het, met een persoonlijkheidje van niets. Ze wacht op antwoord en doet alsof ze in hem gelooft, doch dat is maar schijn, voelt André.

'Waar denkt u nu aan, meneer?'

'Geen honger is het, dame.'

'Ik zag u veranderen, meneer. Als ik het mag zeggen, u ziet eruit als een geest, ook honger?'

André: 'Ik zei al, dame, het is de honger niet, ik ben en ik was zo-even ergens anders.'

'Komt u er dan nog mee uit, met dit eten?'

'Jakkés, dame, ik weet niet wat dat is, eten.'

'Koopt u zwart?'

'Nee, dame, ik doe het door de 'witten'.'

‘U laat me lachen. U bent toch uitgeput.’

‘Ja, dame, ik ben uitgeput lichamelijk, maar ik voel me volkomen vrij van eten en drinken. Ik eet thans oude boeken, dame. Ik leef van papier. Ik leef doordat ik leven moet, dame. Ik eet thans geestelijke biefstukjes, dame, en de ruimte braadt ze voor mij.’

En nu beseft hij dat hij te ver van huis wegging en haar enigszins voor de mal hield en geeft haar meteen terug: ‘Ja, dame’, een andere persoonlijkheid staat er voor dat leven, ‘wat voor een ellende is het toch. We zijn los, we hebben geen geld meer om iets te kopen, máár we leven nu in de laatste maanden.’ En toch komt Gene Zijde, de macrokosmos er weer in terug.

‘Weet u dat zeker?’

‘Ja, dame, nog maar enkele maanden, doch deze zijn raak. U moet maar moed houden, dame, en geestelijk deze tijden trachten te overwinnen. U weet het immers: een dood is er niet. Waarom zoudt ge u zorgen maken, verlies toch uw krachtige persoonlijkheid niet, dame.’

‘Dat is allemaal heel mooi, meneer, maar wij zitten ermee. U wilt dit toch niet goedpraten. Ik kan niet meer in een God van liefde geloven, het is voor mij een groot en diep raadsel.’

André denkt: dacht ik het niet, ze leest mijn boeken als romannetjes. Ja, wat moet ik die arme ziel geven? Hij kijkt haar in de ogen en zegt: ‘God zal zich daar niets van aantrekken, dame, als u niet meer in Hem geloven wilt, als u Hem niet meer kunt aanvaarden.’

Het gelaat van die persoonlijkheid, ziet André, vertrekt, innerlijke wrok komt er tevoorschijn, mismaking en eigenlijk vervloeking. Het is het gekraai van de haan die voor Petrus zijn liedje zong, weet hij, meer is er niet te zien.

Deze theosofoe weet het niet meer en kan het ook niet weten. Wat heeft Annie Besant haar kunnen schenken? Hoe heeft zij Krishnamurti beleefd? Is dit haar levenswijsheid geworden? Waar is nu het handelen en het hoofd buigen? Waarom nog angst voor de dood als je geestelijke wijsheid hebt gehoord en opgenomen? Romannetjes zijn het, echte pronkstukken voor je kast, iets anders is het niet. Geestelijke boeken lezen en jezelf niet willen verliezen, dat is onbeholpen werk, je komt nu niet verder. Geestelijke boeken lezen dat wil zeggen: verlies jezelf en buig je hoofd.

Ja en amen zeggen en toch ... Foei! Waarom is dit alles gekomen, kunt u zeggen, dame. Neerzitten en luisteren en het ene oortje in en het andere weer uit, daarvan leert u niets, dame.

Dat komt allemaal van binnenuit zijn persoonlijkheid nu die vrouw denkende is.

Je leert denken, of je leert het nooit indien je de God van liefde telkens weer overboord gooit.

En dan moet hij beantwoorden en zegt: ‘We hebben schuld, dame. Zelfs het pasgeboren kind heeft schuld aan deze ellende. De mensheid wordt geslagen? Iedere ziel beleeft haar eigen wetten. Ja, omdat ze thans kleur moet bekennen. En God ziet toe en handelt nu? Weet u dat niet, dame? Heeft de theosofie u dat niet geleerd? Weet u niet wat liefde is? De volkeren der aarde hebben niets anders gekund en gedaan, dame, dan het leven van God bedriegen en beliegen, op de brandstapels te smijten. En daarom is er nu een oorlog. Heeft God dat in handen? En heeft God, die een vader van liefde is, daarmee te maken?’

Toen zegt ze: ‘U bent hatelijk, dat is toch geen praten meer.’

‘Wilt u buiten Golgotha om, dame’, zegt André, ‘de sferen van licht betreden? Weet u dat nog niet?’

‘Wat zegt u?’

‘Ik zei, dame’, moet u horen, André, ‘dat de mensen nu geen schoenen meer hebben om aan te trekken.’

‘Hè, wat zei u?’

Zij kan dát wel begrijpen en ze zegt: ‘Dat is waar, meneer. Alles gaat kapot en je krijgt niets nieuws, niets.’

‘Zo is het, dame’, zegt André. ‘Wij hebben geen hoeden meer op ons hoofd en je moet toch iets hebben.’

Moet u horen wat er nu weer komt, dan begrijpt u dat ‘Maskers en Mensen’ bezig is, de machtige beeldspraak van André ook, maar het komt uit de ruimte.

‘Zo is het, dame, wij hebben geen hoeden meer op ons hoofd en je moet toch iets hebben om je voor die V2’s te beschermen? Waarom niet, dame?’

‘U spot.’

‘Nee, dame. Maar begrijpt u dan niet dat gij uzelf niet voor uw karmische wetten kunt beschermen? Wat is nu zo’n hoedje? Ja, wat is een biefstukje? En wat is veel eten, veel melk en drinken? Het helpt u immers niets, dame. Als u de kou moet krijgen, dame, en u hebt uw hoedje niet op, krijgt u het toch.’

‘Ja, als u het zo bekijkt’, zegt zij, ‘er sterven anders mensen genoeg.’

‘Dat is niet waar, dame’, en ineens vliegt hij op en hij wil wat zeggen, schreeuwt hard dat de burens daar, de mensen op straat stilstaan. ‘Dat is niet waar, dame’, zegt hij dan nogmaals, kijkt zó. De mensen denken natuurlijk dat ik gek ben. ‘Er is nog niet één mens gestorven, dame.’

De oogjes flitsen, ziet André. Vuur spat eronder nu en ze zijn giftig.

En hij zegt tot de ruimte en God en Christus: ‘Dacht ik het niet, geestelijke boeken worden als romannetjes gelezen!’

Dacht ik het niet, ruimte, deze ziel bezit niets!

Dacht ik het niet, dat geles van al deze mensen heeft geen cent te beteke-

nen, ze doen er niets voor!

Dacht ik het niet, deze ziel doet alsof, maar gaat nergens op in!

Dacht ik het niet, Christus, deze persoonlijkheid is als Petrus was, ze verloochent God en Uw leven!

Dacht ik het niet, die wil haar haan niet beluisteren! En zo zijn er miljoenen mensen op aarde, in deze wereld.'

De oogjes flitsen van de dame van haat en ellende, maar zij is het zelf en nu komt er nog: 'Hebt u nog nieuwe boeken geschreven?'

'Er liggen er tien gereed, dame', zegt André.

'Mag ik er één lezen?'

'Nee, dame, want dan gaat u dood.'

'Wat zegt u?'

'Dan stoppen ze u en mij achter de tralies, dame.'

'O, dan begrijp ik het.' Zij weet het.

'Nee, dame, u begrijpt het tóch niet', zegt André.

'Nee, dame', vanbinnen, 'nee, dame, daarvan weet jij niets, dame. Nee, dame, want dit is bovennatuurlijk voedsel, gij niet, dame, gij snapt dat voedsel niet, want gij legt het telkens weer naast u neer en trapt het in elkaar. Nee, dame, daar staat uw leven niet voor open. En indien u die boeken zoudt lezen, dame, staat uw leven op het spel. De boeken liggen ergens onder de grond, dame, maar er is er één bij die het leven beschrijft van Adolf Hitler en zijn eigen soort, dame.'

'Dat wil zeggen dat wij nog even moeten wachten?'

'Ja, dame. Maar als uw ster schittert, zult gij tevens de boeken in handen hebben', zegt André ineens, 'doch zijn ze dan nog wel in staat om u die rust te schenken?'

'Mijn ster? Dat moet toch mogelijk zijn', zegt de dame.

'Alles kan, dame, alles. Indien wij er zelf bij zijn en eraan willen beginnen.'

En nu weer de stoffelijke mens, de armoedige ziel, om een gesprek, goddelijk gesprek vast te houden, zegt ze: 'Hebt u dan niet van tevoren ingeslagen?'

'Nee, dame, voor geen cent.'

André denkt. Maar Jezus is er nu niet, anders had hij gedacht: de 'droedels'. 'Nee, dame, omdat wij dat niet wilden doen! Nee, dame, omdat wij ons aan de Liefde-God overgeven en Hij zal wel zorgen dat er vandaag of morgen weer iets voor de deur wordt gezet. Wij krijgen brandhout, dame, van de bomen op straat.'

'Wilt u het dan van een spinnenweb hebben?', zegt deze dame.

'Ja, dame, ook dat is mogelijk. Wist u, dame, dat een spinnenweb ruimtelijke diepte bezit? En dat zo'n zelfde nietige kleine spin ons kan helpen?'

'U maakt onzin.'

‘Ik niet, dame. Maar de maatschappij maakt onzin, u. Nee, wij hebben geen voorraadschuur aangelegd, dame, ik ben gewaarschuwd, anders werken de wetten van God niet voor ons leven en karakters. Hij moet immers Zijn eigen organisme verzorgen. Als Hij mij niet ...

Moet u horen dame, u begrijpt mij niet, ik zal het u dan nog een keer zeggen: ik niet, dame, maar de maatschappij doet het, de maatschappij. God zelf, God leeft in mij. Nee, ik heb voor mijzelf en voor de mijnen geen voorraadschuur aangelegd, want God zei: “Dat hoef jij niet te doen, Ik zorg nu voor mijzelf” en dat had gij ook kunnen doen, dame. De God in mij sprak, dame. Want indien God niet in mij had gesproken ... want God slaat toch niet zwart in. Zou God melk willen drinken van het kind, nu? Het kind de melk ontnemen en God zelf in mij die melk drinken, ik, dame?’

‘Ja, maar ik doe het.’

‘Ja, dame, daarom denkt u zoals u nu denkt, voelt zoals u nu voelt. Want God moet toch immers voor mijn organisme zorgen en als ik in elkaar moet zakken, dame, ik moet sterven, is dit immers voor mij de geestelijke evolutie. Of ziet u nog altijd de dood?

Als Hij mij niet te eten geeft, dame, dan rammelt Hij zelf van honger. Dan heeft Hij zelf ook niks te eten en te leven, dame, en dan gaat God in mij kapot, dame. Maar Hij kan niet kapotgaan, dame. Doordat Hij nu niet te eten heeft? Nee, dame. En daarom heb ik zoveel. Ik heb zat, dame, ik kan het niet eens op, dame. Ik weet geen raad met al die hartelijkheden, dame.’

Toen zegt de dame: ‘Ik stik erin.’

Toen zegt André: ‘Ik stik er ook in, dame, van al het eten, maar niet in het uwe. Ik barst bijna van eten en drinken, dame.’ Moet u horen wat er nu komt. ‘Ik heb schuren vol, dame, maar wie ziet het?’

‘O, dat hebt u zeker onder de grond verstopt.’

‘Nee, dame’, zegt André, ‘dat is niet waar. Maar ik heb genoeg. Ja, dame. Moet u horen, dame: ik heb voedsel, eten en drinken voor uw ziel en voor mijn geest, ja, dame, voor mijn vader- en voor mijn moederschap. Ik heb eten en drinken voor de levenswetten van uw eigen bestaan, dame, voor uw vaderschap, uw moederschap, uw kind-zijn, uw zusje-zijn, uw broertje-(zijn) van Hem, want dat bent u. Daarvoor heb ik eten en drinken.’

‘En dat zijn biefstukjes’, zegt zij.

‘Ja’, zegt André, ‘geestelijke. Mijn geest eet nu. Lichamelijk, dat lichaam van mij, en lichamelijk heeft dit niets meer te betekenen, dame.’

‘U bent ver weg, mijn vriend’, zegt ze, ‘want dat is pertinent de honger die u zo doet praten.’

‘Ik ben dichtbij, dame, en ik ben ver weg en als ik u die wetten zou willen verklaren, dame, dan is het dichtbij zijn het veraf vertoeven in Hem, het

dichtbij zijn wordt nu het veraf vertoeven in Zijn ziel, Zijn geest, Zijn liefde, Zijn vader-, Zijn moederschap en dan staat het geestelijke ‘dinnertje’ voor mij en voor uw leven en de mensheid gereed. Als je een kind van Hem bent, dame, Hij laat u niet versukkelen, dame.’

‘Maar mij wel’, zegt ze.

‘Dat is dan uw eigen schuld, dame. Dan slaapt uw godheid nog, dame.’

Toen komt er iets leuks, want ze wordt woedend, ze voelt dat André sarcastisch blijft.

Ze zegt: ‘Stik voor mijn part, u praat als een dolle hond.’

‘Dacht ik het niet, dame’, zegt André, ‘dacht ik het niet, ziel, dacht ik het niet, onbewust kind, schelden en schreeuwen nu, dat kunnen jullie wel. Maar wanneer ik je dit mag zeggen, dame: Ik ben de God van al het leven, ik ben ziel en geest, wat zoudt ge dan zeggen?’ en hij kijkt ze zo in de ogen.

Toen zegt ze: ‘Stikken kun je.’

‘Ja, dame’, zegt André, ‘ik barst al, maar niet door uw gevoelsleven. Ik stik, dame, en ik barst bijna van bezieling. Ik stik niet en ik barst ook niet door uw moederschap, want u bent een kerel!’

‘Wat ben ik?’

‘Een kerel bent u, dame, want een moeder spreekt zo niet.’

Toen zegt ze: ‘Vuile gek!’

‘Dat dacht ik wel, dame, want zo gaat het altijd. Maar je zegt het tegen Christus!’

‘Idioot! Ziet u wel, u bent een gek!’

‘Dank u, dame. Maar nu kan ik niet zorgen voor uw eten en drinken, dame. Want ik ben de Messias, ik ben de Christus, ik ben God. Want heeft Hij niet gezegd: “Wie mij aanvaarden wil, die moet zichzelf verliezen”? En, dame, ik eet niet meer, ik wil Hem dienen. Ik wil het zijn. Maar gij hebt mij nu alweer uit uw leven getimmerd en dat had u niet moeten doen, dame. Ik was waarlijk bezig om voor uw leven te zorgen. Ik heb zojuist wat biefstukjes vanuit de ruimte voor uw leven besteld, maar nu niet van een koe, dame, of van een varken en ook niet van de ratten, maar een geestelijk biefstukje van Zijn ziel, Zijn leven, van Zijn organisme, van de moeder, u krijgt de moedermelk van de Almoeder zo tot uw leven gestuurd. Maar u zegt: “Vuile gek. Dolle hond”, zegt u. Ik bestel voor uw leven vierduizend bevertjes, want u heeft immers, en elk bevertje in u is een stukje leven van uw geest, van uw ziel, uw bewustzijn. Maar mijn varkens die lust u niet, dame. U bent nog te onbewust, niet alleen voor uw organisme, ook voor de geest van de ruimte.’

En nu moet u horen, nu krijgt ze toch waarlijk een pak slaag wanneer André zegt: ‘Uw rattenbewustzijn, dame, lust niemand, en gij slingert de God van al het leven Zijn levenswetten in Zijn aangezicht. Dame, hier in Den

Haag eet gij dan maar uw eigen luizen en uw vlooien op. Is het nu goed?’

En toen wil André zeggen: ‘Goedemorgen.’

Toen zegt ze: ‘Vuile gek?’

‘Dat zei met u iemand anders’, staat André twee meter van haar af en één vinger in de hoogte, ‘doch toen stond het Levenslicht van deze ruimte voor Pilatus, dame ...

Pas op, dame, dat zei met u iemand anders’, hij herhaalt het nogmaals en stiller wordt zijn gevoel, zijn denken, ‘doch toen stond het Levenslicht van deze wereld voor Pilatus. Want men zei tegen de Christus “vuile gek, psychopathische rabbi”. Wist u dat niet, dame? Hoort u die student niet roepen, dame? Er komt iets vanuit de ruimte tot mijn leven.’

‘Welke student’, zegt ze, ‘bedoelt u?’

‘De student van mijn leven, dame.’

‘Nee, ik hoor niets’, zegt ze.

‘Maar uw honger is nu verdwenen, dame. U had zojuist erge honger, waar of niet? Eerlijk is eerlijk, en dat heb ik gedaan, dame, want ik wilde u bewijzen dat ik nog steeds liefde ben. Ik voedde u geestelijk, geloof het toch. Miljoenen mensen, dame, zou ik nu geestelijk kunnen voeden voor hun lichaam en ze zouden zeer zeker niet bezwijken. Zo diep is het waarachtige denken en voelen van en voor de mens, voor zijn godheid en de Christus in hem. Ik ken uw God, dame.’

En toen zegt ze ineens: ‘En nu heb ik er zat van.’

‘Zo is het, dame. Ik ook. Maar ik moet nog duizenden mensen voeden.’

‘Vandaag nog?’ zegt ze.

‘Ja, dame, vandaag nog.’

‘O, dan begrijp ik het. U zit natuurlijk in de gaarkeuken. U werkt voor de stad.’

‘Ja’, zegt André, ‘ik zit in de gaarkeuken, ik ben de man, dame, die ’s morgens opschept.’

‘En daarom hebt u zoveel te eten, meneer.’

‘Ja’, zegt André, ‘zo is het, dame, mijn gaarkeuken is onuitputtelijk.’

‘Kan ik een ietsje meer krijgen als ik bij u kom? Waar bent u? In welke straat scheidt u op?’

‘Hier om de hoek, dame. U komt zostraks maar en dan vraagt u maar naar God, ik ben er. Vraagt u maar naar God, dame, ik ben er dan.’

‘Idioot, ik groet u’, zegt ze.

‘Dat is jammer, dame. Dat moet u niet zeggen. U zult zien dat u eten krijgt. Ik ben er op tijd, dame. Ik ben nog nooit te laat geweest, dame. Als ge uw eigen ogen en de andere soorten ontmoet, zeg dan dat ge uw God hebt ontmoet vanmorgen, dame, en doe dan aan al die mensen de groeten van mij

en zeg dan: “ik ben nog altijd liefde.”

En dan komt er weer zoiets, dat is de maatschappij die daar spreekt: ‘Stik voor mijn part.’ Want dat kind is dol, voelt André.

‘Dat is Duits, dame’, zegt André, ‘en versta ik niet. Ik ben nog geen mof, en die taal ligt mij niet, ziet u, dame. Maar ik hou van die andere Duitsers.’

‘Dame’, zegt hij nog, ‘word de slaaf van uw stelsels en ge lijdt geestelijk armoede en gebrek. Word de slaaf van de maatschappij, dame, en gij dient de duivels en de satans. Word de slaaf van uw leven, dame, en u praat over: stik, verrek en barst en idioot terwijl de goddelijke liefde voor u staat, en opnieuw slaat gij de Messias aan het kruis. Heb ik één verkeerd woord gezegd, dame? Word maar de slaaf voor de haat, de afbraak en de ellende en je weet nu ineens wie je bent, dame. Scheldt en schreeuwt u maar gerust, maar de mensen kennen je onmiddellijk. Dag, dame.’

André kijkt nog even om, en zegt ... Zie ze lopen, denkt hij, dat is geen dame, maar dat is de haat zelf. Het is de afbraak die je hier dagelijks ziet. Daarin spreekt de verdierlijkte wereld, dat is het bewustzijn, Moeder Aarde, van de mensheid. Dit kind spreekt zoals de wereld, de maatschappij, de mensheid is. Wat ben ik blij en dankbaar dat dit allemaal is gebeurd.

‘En, meester Zelanus, blijft dit bestaan?’

En u ziet het, mijn kinderen, woord voor woord hebben de meesters dit opgevangen en vastgehouden. Want eerlijk is eerlijk, we hielden de dame even vast. Ze kon niet weggkomen, want we wilden de mens zelf laten spreken zoals hij denkt, en daartegenover staat nu voor uw leven en persoonlijkheid het goddelijke denken. Misschien komt u er zelf ook nog in voor. Als u soms in die tijd met André-Dectar op straat en in zijn huis hebt gesproken, staat u erin want uw woord is wet. Waarheid of leugens – en ge zult ons straks dankbaar zijn – maar uw woord ligt vast, wereld, mensheid. Uw woord wordt niet vergeten. En uw belaster en uw geroddel en uw geklets evenmin. Alles blijft.

André stuurt haar nog achterna: Zij is geen moeder, een liefdevolle moeder denkt zo niet en spreekt zo niet. Ze weet er geen raad mee met zichzelf. Dag, kind? Toch had ik Moeder Water kunnen vertellen dat je honger hebt en dan had je, indien vandaag het nog moest, van de wateren je visje gekregen op tafel. Maar je zegt: ‘Stik, vuil gedoe, en idioot’, en slaat nu God en Zijn liefde midden in Zijn aangezicht. Je had ook fruitjes gekregen, ook al zijn die er niet meer, dame, alles, alles, alles, en nu komt er uit de ruimte, nietwaar, omdat ik uw God ben.

‘In de mens leeft God, de mens is God, en maak van uzelf nu geen moordenaar, geen haat’, zegt André, ‘geen leugen en bedrog, maak van uzelf geen V2’s, geen vernietigend bewustzijn, want dan kan toch de God in u uzelf niet beschermen.’

Ik moet hier straks op doorgaan, mijn zusters en broeders. Vindt u dit niet machtig en noodzakelijk? Dit is het nabeleven van André voordat wij de reis weer gaan maken naar de maan. Dat zijn deze winter de lezingen en dat is het doel van de meesters. Dit alles krijgt u door zijn denken, door zijn voelen.

Ik zal aantekenen waar we zijn gebleven en ik zal het u voorlezen, want daardoor leert u.

De mens daar, die dit zei, dat bent u, indien u nog, ook al wordt u geslagen, even maar vanbinnen kwaad, boos wordt, want dat heet stik en barst en de 'droedels'; dat is de haat. 'Want u vermoordt miljoenen malen de mens innerlijk, van binnen', zegt Frederik. En wees maar blij dat het vanbuiten niet meer gebeurt, want dan hebt u een revolver en knalt u zelfs de Christus in u tegen de vloer.

Is dit waarheid?

Is mijn broeder Bert weer aanwezig? Wat is dat? Een beetje belken? Nee, niet over uzelf belken.

Belk maar over uzelf, belk allemaal over uzelf, sla er eens flink op, sla uzelf eens kapot. Durf uw verkeerde karaktertrekjes nu eens te worgen. Doe iets goeds met uw godheid. Goden en Godinnen, één verkeerde gedachte en u bent als zij is. Want het is waar, dat is waarheid.

De katholiek vermoordt de protestant, het protestantisme vernietigt het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Indien u mij niet aanvaardt en niet gelooft: eruit, u bent eeuwigdurend verdoemd, dat is theosofie, dat is boeddhisme, dat is katholicisme en protestantisme, maar dat is geen God die tot de mensheid en de maatschappij spreekt, die liefde is en rechtvaardigheid vertegenwoordigt, dat is allemaal des duivels.

Gaf ik u iets vanmorgen?

Mijn zusters en broeders, de goddelijke tik is er.

Tot over veertien dagen.

Ik dank u voor uw belangstelling. Als u alles geeft, brengen wij u tot diep ontroeren, tot het één-zijn met uw ruimte. We maken waarlijk van u Goden en Godinnen in een menselijke toestand. Vlieg nooit te hoog.

Eén iets zou ik u willen vragen: kust u vanmorgen waarlijk niet even anders? (Meester Zelanus geeft een kus.)

Tot kijk.

Het menselijke universele één-zijn

Goedemorgen, mijn zusters en broeders.

Wij gaan beginnen vanmorgen met de volgende reis, nog op aarde, nabeleiving: 'Het menselijke universele één-zijn'. We maken ons gereed weer voor die reis naar de macrokosmos, naar het embryonale leven.

Ik hoop dat wij over één, twee lezingen zover komen, maar u hebt toch in ieder geval de voorbereiding nodig, want ineens weer naar die maan, naar die macrokosmos te vliegen, ons af te stemmen op die machtige problemen, gaat niet zo ineens. U hebt het beleefd met die vorige lezingen, we waren steeds maar in de ruimte, ruimte, ruimte, en toch, het is nu noodzakelijk dat we aards, menselijk leren denken.

Het één-zijn – dat zult u aanstonds beleven – het universele één-zijn voor de mens, dat is niet alleen voor ons instrument, André, maar als u goed luistert en ons volgt dan is dat ook allemaal voor u. Want ook gij zult straks duizelen en bezwijken wanneer de goddelijke vonk tot ontwaking komt, wanneer de goddelijke wetten in u, in dagbewustzijn spreken en gij ze hebt te vergeestelijken en te verstoffelijken. En dat is gekerm, gekreun, het is een smart, die André moet beleven en nu weer, in die tijd, 1944, november. Het wordt steeds erger, en toch de mens kan universeel denken indien u de wetten kent.

U weet waar we zijn gebleven. Ik wil niet zo'n diepe inleiding geven, want we gaan nog even van de aarde weg – dat beleeft u vanmorgen – omdat er iets met hem gebeurt. U weet waar ik gebleven ben hier. We moesten ophouden, ons uurtje, anderhalf uur, was alweer voorbij.

Wat ik vanmorgen eigenlijk zou willen geven, daar heb ik vijf, zes, zeven uur voor nodig. Maar helaas kan dat niet. Dat kunnen we wel wanneer we achter de kist zijn, dan gaan we die reis maken en dan blijven wij tezamen – u met uw geliefden, de meesters naast u – een duizend, tweeduizend, vijfduizend jaar op reis. Er is dan geen nacht meer, alleen dag, alleen geestelijk licht. Hand in hand zweven we door goddelijke levenswetten en waarvan we kunnen zeggen: dit alles behoort mij toe. Ik wil u daarop vanmorgen het gevoel vestigen, zo nu en dan even aanraken wat gij door uw stoffelijk leven kunt bereiken voor uw geest.

We zijn gebleven dat André op straat wandelde, u hebt die dame, die theosofo, horen spreken. Maar even later staat hij alweer voor iets anders, de mensen kennen hem, het zijn de lezers van zijn boeken, en nu krijgt hij een andere mentaliteit voor zich die zegt: 'Goedemorgen, Jozef. Hoe gaat het?'

'Goed, kind', zegt hij.

‘Heb je vannacht die V2’s gehoord?’

De mens die hier voor het eerst komt en een kosmische lezing wil beleven, denkt: “Wat heb ik nu met V2’s te maken?” Maar dit is de Kosmologie, geschreven en beleefd in de laatste maanden van 1944, tijdens de oorlog.

‘Vreselijk, is het niet?’

‘Zorgen de meesters goed voor je?’

Hij zegt: ‘Ja, dame, daar behoef ik mij geen angst voor te maken.’

‘Ben je nog altijd in contact met meester Alcar?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Is je laatste boek al af?’

‘Ik ben weer met wat nieuws bezig, mevrouw.’

‘Wanneer mogen wij die nu lezen?’

‘Dat duurt nog even.’

‘Het gaat u goed, Jozef.’

‘Het gaat u best, mijn kind.’

‘Hetzelfde.’

Echt lief, denkt hij, maar zo kom ik er niet, ik kom zo niet verder.

En weer even later, hoe is het mogelijk, de derde keer vanmorgen: ‘Hoe gaat het, meneer Rulof?’

Meneer Rulof is het nu, de stadse – u hebt dat gelezen in Jeus III – die André nu moet opvangen. En ineens geeft André een kleinigheid aan de stadse en dan kan Jozef zeggen: ‘Best, meneer.’

‘Vertel mij eens, heeft uw meester goed voor u gezorgd?’

‘Nu moet ik toch lachen, meneer’, zegt hij, dat is van André, ‘had hij me dan gebraden kippen moeten sturen? Had hij mijn huis vol moeten stoppen met eten en drinken? Ik ken u te goed, of ik zou denken dat u de draak met mij steekt. Ja, we zitten in deze ellende en moeten eruit, en we komen eruit.’

‘Zo hoort het, Jozef. En uw vrouw? Kan zij het aanvaarden?’

‘Ja, ook zij geeft zich over, meneer, maar ik laat, geloof ik, haar maar be- gaan. Dat moet ze zelf weten. Zij moet het doen. Nu moet de mens zelf beslissen. Mijn vrouw stelt zich op mij in en geeft zich aan de meesters over, ook zij heeft kleur te bekennen. Gene zijde vraagt ons: ‘Wat wil je?’ De godheid in ons, meneer, vraagt: ‘Wat wil je?’ Christus, de ruimte, de macro- kosmische wetten vragen: ‘Wat wil je, mens?’ Wij zijn bevoorrecht, meneer, want we mogen weten.’

‘Dat is waar.’

‘Geloof mij, ik zou nu niet dat alles willen eten wat wij voor de oorlog hebben gekend. Maar ik heb honderden mensen gewaarschuwd: koop van alles, sla in, sla zoveel in zoals ge kunt, maar wijzelf hebben het niet gekund, meneer. Ik weet niet of u dit begrijpt, maar je kunt de ziel, de mens, man en

vrouw, meneer, kunt u nu kopen voor één kadetje. Hè hè hè, zegt het u niets?’

‘Alleen door de angst?’

‘Nee, meneer, het is de honger, de ellende, de mens verliest zich door zijn stoffelijke stelsels. Ik niet. Mij en ons, die mijn boeken hebben gelezen, kan de dood niets schelen. Dat weet u. Maar wij drinken ook geen busjes melk, meneer, om in leven te blijven en de baby te ontnemen.’

‘U zegt het alsof ik het doe’, zegt die meneer.

‘Niets van aan, meneer. Nee hoor, maar zo is het immers?’

‘Uw gelaat, meneer, bezit reeds van die bekende vlekjes, weet u dat niet? U voert uzelf naar de hongeroedeem. Meneer, is het eten inslaan dan zo verkeerd?’ zegt hij.

‘Nee, meneer, dat is niet verkeerd, maar nu leert u weinig.’

‘Dat is waar.’

‘Ik leer nu enorm, omdat ik niets te eten heb. Geloof u het? Ik begrijp nu ook Ramakrishna, ik begrijp momenteel Boeddha, Socrates. De mens die zich volstopt met eten en drinken kan zijn geest niet tot het uitdijen, tot de goddelijke levenswetten voeren want dat eten en drinken houdt hem aan de stof vast en is hij en blijft hij verbonden.’

‘Ja, meneer, ik weet het. God,’ zegt deze meneer, ‘begrijpt het en weet het, want werkt nu voor al Zijn kinderen.’

‘Dat is het’, zegt André, ‘met u kan ik praten, meneer. Het is waarheid. Het zijn nu de vrienden niet die u iets schenken, God zélf is het. Ik had zo-even een machtig gesprek met een dame, maar ze schold mij uit voor idioot. Voelt u dit? De vrienden die nu komen – het is een boom, het is water, het zijn de vogels – die vragen: ‘Eet mij, als ik u kan dienen, indien u met mij iets goeds tot de mensheid voert, geeft, brengt.’

‘Wat zegt u?’

‘Dat zegt een vogel, meneer, dat zegt een vis. ‘Indien ge nu de wijsheid wilt dienen, indien ge de Christus wilt beleven, indien ge God tot de uitdijning wilt voeren, zal ik mijn ziel, mijn geest, mijn organisme aan u schenken.’ En zie, meneer, de wonderen staan voor u; u beleeft ze, u kunt de vis zo uit de wateren halen want ze willen gegeten worden.’

‘Hebt u dat beleefd?’

Hij zegt: ‘Eergisteren nog, maar toen liep ik hard weg.’

‘Dat begrijp ik. U bent ver weg, meneer Rulof.’

‘Ja, meneer, dat ben ik. Ik ga nog verder. Ik ga zo ver weg, meneer, totdat de aarde en haar ruimte voor mijn leven oplost.’

‘Heb je die dominee gehoord van de week?’ zegt hij, ‘die gaf een lezing en hij zei, meneer: “God zoekt twist met de mens”.’

André zegt: ‘Ik heb zo-even dat plakkaat daar voor een ruit gezien. Wel-

licht woont daar de dominee. Ik ben niet in staat om die ruiten in te drukken, maar ik had er iets anders op willen zetten. En dan stond erop: “Mens, mens, kom tot het kleur bekennen. Want de God, die gij door de Bijbel hebt leren kennen, is nog altijd en eeuwigdurend een Vader van liefde. U krijgt nu uw eigen pak slaag.” Maar, meneer, ik ga verder.’

En hij houdt die dominee vast en gelijk vliegt er vanuit zijn leven: ‘Dominee, je bent een hummel.’ Hij luistert. ‘Dominee, je bent een onbewuste.’ Weer niks. ‘Die geeft mij geen raad, die kan mij niet opvangen’, zegt André. ‘Dominee, u bent geen kind van Zijn leven anders zou je een andere titel bedenken, bevoelen, om de mensen steun te geven.’

Hij gaat verder. Plotseling loopt hij aan de rechterkant van de straat en telkens voelt hij dat hij linksuit gaat. Hij kan zijn stuur niet eens meer behouden. En nu weet hij: vanbinnen is er iets. Met geweld moet hij rechtdoor gaan en toch schuffelt het organisme linksaf. Hij laat zich gaan. Hij komt een eindje verder en opnieuw staat hij voor mensen. Een man, die zijn boeken leest, die hem dagelijks ziet en in die straat leeft, die zegt: ‘Wat loop jij gevaarlijk, Jozef. Ik zie je zwaaien, ik zou zeggen, het is vroeg in de morgen, het is pas tien uur, je hebt toch nog geen borrels gedronken?’

Maar hij zwaait, hij slingert van rechts naar links.

‘Och’, zegt André, ‘mijn wil, mijn leven, mijn bezieling, mijn geest heeft te veel gevoel en dat kan dit hartje niet verwerken? Neen, het moederlijke in mij, in mijn organisme, in mijn geest, in mijn gevoelsleven overheerst nu.’

Hij gaat door. Maar hij staat twee passen verder stil, bevoelt zijn hart, kijkt omhoog, stuurt naar zijn meester: ‘Wat betekent dit? Het kan mij niet schelen, als ik me niet tegen kan houden, loop ik de wateren in. Maar verdacht is het, ik ben mijn evenwicht kwijt. Wat ik vannacht heb beleefd, het Al, zit nu in mijn hart en dat moet ik ondergaan, ik moet het verwerken; dit nabeleven is zeer zeker niet zo eenvoudig. Goed. Hoe hebt gij dat allemaal gekund daar?’

Meester Alcar die heeft dat allang gezien.

Hij gaat door, maar even later staat hij weer stil op straat, zomaar. Intussen heeft hij zijn hartje links in zijn handen, bestraalt zichzelf, maar de druk, het lichte, het onevenwichtige gaat niet weg. En het is alsof de mensen dat voelen, ze stormen op hem af en willen praten. Vreemde mensen.

‘Morgen, meneer.’

Hij geeft hen wel een beleefd ‘goedemorgen’ en gaat door. Hij zegt tegen zichzelf: ‘Het is griezelig op straat. Maar wat heb ik eraan om met die mensen te praten? Ik moet beleven, ik moet nadenken. Want in mijn hart, dat is het immers, leeft het Al. Ik beleef iets. Ik ben bezig. Ik ben zo ontzagwekkend bezig en waar de mens geen wet van kent.’ En ineens komt er – nu hij

daar zo staat en naar de hemel kijkt aan de kant van het water, bij een boom zo, hij staat zomaar te turen, maar is met goddelijke problemen bezig, hij beleeft het één-zijn met de goddelijke wetten – hoort hij ineens uit de ruimte tot hem komen: ‘Ich will leben.’

Hij zegt: ‘Dat is de Duitse soldaat die gisteren bij mij de trappen op kwam en alle boeken heeft gehaald.’ De stem komt vanuit de ruimte, waarin ook dat goede nog aanwezig is.

‘Ja, Hollanders’, zegt hij ineens en stuwt hij de ruimte in, ‘niet elke Duitser is een moordenaar.’ Zegt het u niets? ‘Die man wilde met dat soldatentum niets te maken hebben. Hij gaat naar Rusland, zegt hij, hij moet erheen, maar hij schiet niet op de mens, heeft hij Christus en heeft hij Golgotha beloofd. En hij doet het ook niet. Moet je dat kind van Onze-Lieve-Heer nu haten, protestant?’

‘Wat doet die mof daar bij jou op de trap, meneer?’ zei de straat.

‘Die mof, beste protestant, eerlijke katholiek, haalde gisteren bij mij de geestelijke boeken van de meesters. Hij zei: “Twintig soldaten lezen de boeken en met die soldaten is niets meer te beginnen.” Maar voor jou, protestant en katholiek, ben ik een ketter. En dat is een duivel, die mof daar, die een Christus heeft, een God heeft zoals gij, maar een betere?’

En ineens vliegt het weer door zijn hoofd: zoekt God twist met de mensen? Die dominee komt weer. Die stem uit de ruimte is weg. ‘Ja’, zegt André, ‘dat is jullie God, maar niet de mijne. Jullie zullen eerst moeten ontwaken.’

Hij stemt zich nog even af op de ruimte, hoort niets meer, de telepathie van de ruimte op de mens, ten opzichte van gevoel, leven en ziel slaapt in en denkt hij weer voor zichzelf. Hij gaat bij een boom staan aan de kant van het water. Als u pertinent wilt weten waar het was, het was uw Suezkanaal (vaart in Den Haag die in de volksmond dikwijls Suezkanaal werd genoemd). Moet u horen wat hij daarmee beleeft. Maar wat heeft vanmorgen Moeder Water te zeggen?

Mijn zusters en broeders, als u met het water, als u met het leven kunt spreken, in de ruimte ... de dichters, de kunsten en wetenschappen ... Maar de dichters hebben het toch bedicht, beleefd. Beethoven, Mozart en Bach hebben het toch omgezet in kunst. Maar déze eenheid niet, want dan verwijlen de klanken, dan hadden we Beethoven, Mozart en Wagner in de leer kunnen nemen.

Nú wordt het gevoelig, want nu krijgt u het werkelijke één-zijn met de ziel en de geest, de persoonlijkheid water, dat een moeder is voor de ruimte, want in de wateren is al het leven geboren.

Hij zegt: ‘Dag, oudje. Heb je mij al gevoeld?’ want hij ziet het gelaat van die moeder en dat is een machtige verschijning. Dat is een beeldschoon leven,

dat is als het ware God zelf. Dat is een moeder met een machtig gewaad, roze wangetjes en mooie lipjes, mooie ogen, ziet André, en een haarschoonheid, waarvan hij de wetten kent, en de engelen, de kosmisch bewuste moeders in de vijfde en de zevende sfeer bezitten, ook op de Vierde Kosmische Graad, zo schoon is de persoonlijkheid van Moeder Water.

‘Hoe gaat het, oudje?’ zegt hij. ‘Wat heb je vanmorgen tegen mij te zeggen, moeder? Heb je mij al gevoeld?’ Hij staat daar bij een boom. ‘De mensen zeggen dat je stinkt. De mensen zeggen, moeder, dat je vies ruikt, je stroomt niet genoeg, het vies van de mensen, ik weet het wel, moeder, in je leven, wil nu niet weg.’

Want als u dat allemaal beleefd hebt daar in die buurt, toen was er geen stroming meer vanuit Den Haag naar de zee. Weet u dat nog?

‘Ja, moeder’, zegt André, moet u horen wat er nu komt, ‘ik heb hout gekregen.’

Want enige dagen terug had een boom hem verteld: ‘Ik zorg voor je, André.’ En op een middag om half vier werd er gebeld en iemand ging weg en er stond er een zak hout voor de deur. Maar de boom had het van zichzelf gegeven. ‘André, waarom neem je geen arm van mij? Die hebben het nog niet verdiend, maar ik zal ervoor zorgen.’ Een boom.

Elk gezegde van het oude Egypte en de Bijbel, wanneer God werkelijk heeft gesproken, dat kunnen we nu analyseren en opvolgen en opvangen, want André beleeft hier de profetische verschijnselen: het één-zijn, het universele één-zijn met God, met het leven, met de geest, het gevoelsleven van Moeder Natuur.

‘Het is een wonder, moeder’, zegt hij. Hij hoort nog niets. ‘Hoe is het, moeder?’

En ineens gaat het gevoelsleven van het water spreken. ‘Dag, mijn André.’

‘Mijn lieverd’, zegt hij, ‘ik ben terug.’

‘Hoe was je kosmische reis, André?’

‘Ik ben bezig, moeder, om mij die warmte nu eigen te maken. Ik heb God gezien. Ik heb God beleefd. Ik mocht in Zijn aangezicht kijken, moeder. En Zijn ruimte is waarachtig. Ik kon mij ook daarin als mens voelen, moeder, want ik ben niet één ogenblik het denken en voelen kwijtgeraakt van de aarde zoals ik nu vanzelfsprekend met je spreek, met je praat. Ik heb de schatten des hemelen gezien, moeder, en daar is het mooi. En nu kan ik je zeggen: wie mij volgt, moeder, krijgt het Koninkrijk Gods op aarde en in de hemelen te beleven. Ik weet nu, moeder, hoe het is en wat het leven op aarde en voor de goddelijke ruimte te betekenen heeft. Maar de mensen weten geen raad meer.’

Hij staat daar en in het eerste boek heb ik u verteld en verklaard dat toen

de boom ging spreken en hij met de boom tot eenheid kwam, hij naar die boom liep en die boom wilde omarmen en tegelijk een smak kreeg tegen zijn hoofd: zó'n bult. Hij loopt in de wateren, staat tot aan zijn knieën in dat water, verdrinkt indien meester Alcar hem niet terugtrekt en zegt: 'André, wil je verdrinken?'

Eén-zijn nu met het leven, jezelf verliezen, volkomen oplossen en toch menselijk denken en de grond onder de voeten niet verliezen, dat is de kunst? Nee, dat zijn de wetten voor de mens, voor al het leven van God.

Moeder Water zegt: 'Ik weet het, André. Heb je ook aan mij gedacht, leefde ik ook daar in alles? Hoe is mijn ruimte daar? Hoe is mijn bewustzijn daar, André? Zag je mijn ziel en mijn geest ontwaakt, schoner? Heb je mijn diepte nu leren kennen? Heb je mijn bewustwording gevoeld en gezien? En ben ik daar liefde en geluk voor al het leven? Heb je mijn wedergeboorte kunnen volgen? Zag je het levend en bewust, André? Kom wat dichterbij en ga verder met mij.'

Hij is nog uit haar leven. Er is nog geen geestelijk één-zijn. Er is spreken reeds, voelen en denken, maar nu dat volkomen één worden met het leven van God.

Hij zegt: 'Ja, moeder, ik heb je diepte leren kennen. Alles is waarheid. De mens en al het leven is door je leven geboren, moeder. Dat kan ik nu bewijzen, dat kan ik nu verklaren. De mens, al het leven van onze Moeder en Vader is in jouw leven ontstaan en kreeg door jouw baring verdichting en verruiming. We gingen door de wateren, moeder, tot het landelijke bewustzijn en toen verder, maar ik en jij zijn één leven, één geest, één ziel. En dat kregen de planeten te beleven, moeder. Wonderbaarlijk is het en toch zo eenvoudig, nietwaar? Maar de mensen hier, u ziet het, kijk daar eens', en tegelijk verbindt hij zich met de aarde, met de stof, 'zijn gek van honger. Gek zijn ze.'

Moeder Water zegt: 'Heb je de goddelijke Wayti beleefd, André?'

Ik heb u verklaard wat Wayti is.

'Ja, moeder.'

'En daardoor ben je natuurlijk zo gelukkig.'

'Vanzelf, moeder.'

'Dat kan ik me voorstellen, je bent een kind van de ruimte.'

'Ja, moeder, ik ben het geworden. Ik heb de hemelse wetten mogen beluisteren, moeder, en het nabeleven zal mij het bewustzijn schenken voor al die levensgraden. Ik zag de machtige schoonheid van Moeder Natuur, van al de kosmische levenswetten en graden en nu weet ik hoe ik als mens moet handelen, wil ik de harmonie van deze wetten beleven, wil ik verdergaan, hoger gaan; en eerst dan kan ik mijn God voor al deze ruimten, deze miljoenen werelden vertegenwoordigen.'

Ik weet nu, mijn lieve moeder, waarvoor ik leef.

Ik weet nu waardoor wij tot het leven behoren, moeder.

Ik ben bewust, moeder! God is niet hard en God is niet hatelijk. God zoekt geen twist met de mensen, moeder, dat doen de mensen zélf. Gode zij gedankt dat jij mij voelt en begrijpt, of wij verliezen elkaar. De mens is onbewust, moeder, en daarom is deze wereld, deze maatschappij, zijn de mensen zo onbeholpen. Maar wij zijn er nog niet. Ik zal ze de wetten verklaren, moeder. Ik zal ze optrekken, moeder, tot je leven. Ik zal ze dat geven waardoor de mens je leert kennen. Ik zal de mensen optrekken, moeder, waardoor ze je ziel, je leven, je geest, je persoonlijkheid kunnen beleven. Ik zal de mensen zeggen, moeder, dat God onze Vader eeuwigdurend liefde is. Maar wie zal mij kunnen aanvaarden?’

Maar hij staat zo, stil, innerlijk te spreken.

‘Wat willen de volkeren der aarde nog beginnen? Wat wil het Duitse volk beginnen? Ik heb het boek ‘De Volkeren der Aarde’ in handen, moeder, ik ken het bewustzijn van al de volken. En de wetten die ik mocht beleven, moeder, ontleden elke vonk van die volken op aarde en dan staan ze voor je leven. Jij kunt ze alles vertellen, moeder, maar ik kan met je leven praten.

O moeder, als jij jezelf daar eens kunt zien straks. De mensen lopen je nu voorbij, hebben geen begrip dat ze in de wateren zijn geboren, hun leven kregen, u bent een stinkerig organisme, moeder, en voor mij ben je zo schoon als de goddelijke klaarte in alles schijnend het menselijke bewustzijn overstraalt. Wat een verschil van denken en één-zijn. Ja, het is niet zo eenvoudig. Waarlijk, je hebt je leven gegeven aan elke vonk. Je hebt je leven en je ziel gegeven om te baren en te scheppen, en daar is nu de mens. Het hoogste leven door God geschapen kreeg door jouw lichaam, moeder, baring en verruiming. Wie weet dit, wie kent dit?

Maar, moeder, nu begrijp ik waarom Ramakrishna schreeuwde en de Ganges inliep, het heilige water voor de oosterling. “Waarom is dat water heilig?” zegt de oosterling, zegt het westerse kind. “Die zijn gek, die zijn krankzinnig.”

Maar Ramakrishna zei: “Mijn moeder, ik kom in je armen. Kus mij even want ik kan het leven niet meer verwerken”, en hij stortte zich in haar armen.

Indien zijn leerling er niet bij was geweest, moeder ... Ken je hem?’

‘Ik weet het’, zegt ze, ‘André, dan was Ramakrishna lichamelijk verdrinken.’

‘Maar hij was geestelijk één met jou. Niet zó vreemd dat men zegt ‘heilig water’. Die oosterlingen zijn niet zo gek, moeder. Maar wij westerlingen, al dit leven hier begrijpt er niets van, moet zichzelf nog leren kennen. En dat is geleerd? Dat is een professor, een doctor en dat praat, praat, praat over:

“Zoekt God twist met de mens?” terwijl die man, dat leven, zelf God is!

Ik sta nu reeds’, zegt hij ineens tegen de moeder, ‘ik sta nu ineens werkelijk te voelen en te denken over die beroemde Darwin waarover men hier praat, moeder.’

‘En jij kunt dat, André’, zegt ze.

‘Ja, moeder, ik zal hem nu eens bewijzen dat wij mensen met dat aapbewustzijn niets hebben uit te staan, niets. Ik zal één voor één die groten overtuigen, moeder. Want de God van al het leven heeft mij deze wijsheid geschonken. Ik was in het Al, moeder, in het goddelijke Al. Ik heb het Albewustzijn vannacht gezien en beleefd. Ik zie echter ook de mensen. Ze geloven mij niet, moeder. Ze kunnen mij nog niet aanvaarden. O, mijn hemel, moeder, als het zover komt ...

Maar ik moet verder. Zeker, ik heb daar je naam geschreven. Als je daar komt straks in het Al, moeder – want je zult diezelfde weg moeten volgen – dan zie je in het goddelijke Al, dat er staat geschreven in die gouden ruimte: Moeder Aarde als water heb ik gesproken, ik was één met haar; en haar geest en haar gevoel is straks vertegenwoordigd in het Albewuststadium voor haar leven, haar goddelijke geest.’

‘Heb je dat gedaan, André? Heb je dat niet vergeten?’

‘Welnee, moeder. Ik heb waarlijk aan je gedacht, moeder.’

‘Hoe was het daar?’

‘O moeder, het was zo oneindig enorm.’

‘Ik kan je alleen zeggen, André’, zegt ze, ‘als je iets nodig hebt, denk aan mij en ik zal het je sturen.’

‘Ik weet het, moeder. Ik weet dat ik op je leven, je gevoel kan rekenen. Je bent een oerkracht voor mij en voor elkeen van deze wereld, indien de mens maar in je leven afdaalt. En dat heeft de mens te leren kennen.’

‘Moeder’, zegt hij blij en gelukkig en stuurt het naar de ruimte:

‘Er is dan geen angst meer in de mens, moeder!

Er is nu vrede en rust in de mens, moeder!

Er komt universele eenheid en liefde in de mens, mijn moeder! En zal het vader- en moederschap komen tot de reine goddelijke klaarte.

Er zal vader- en moederschap komen voor de protestantistische en de katholieke kerk, moeder. Want nu nog parasiteren zij op de massa. Weet je dat wel? Hoe hebben zij hun lichamen gekregen? Dat zal straks, ook al duurt het nog even, veranderen, moeder. Want ik heb het daar gezien. Wij mensen hebben miljoenen jaren geleefd, moeder. Wij mensen hebben miljoenen levens gekend en staan nóg voor de geestelijke bewustwording. Maar het Oosten komt nu tot het Westen, de mens als het kind van God moet nu in deze eeuw ontwaken.’ En toen zegt André nog: ‘En daar behoef je niet voor

te bidden, moeder! En daar hoef je niet voor te biechten, moeder!’

‘Ik weet het, mijn jongen. Ik ken al deze wetten. Ik weet het.’

‘De katholieke kerk zal ontwaken, moeder. De katholieke kerk moet de verdoemenis verbannen en eerst dan komt er voor dat kind ruimtelijke klaarte, goddelijk, geestelijk, ruimtelijk één-zijn voor de mens. Al die franjes, moeder, die moeten nu verdwijnen. Elke sekte zal moeten ontwaken en de wetten leren kennen, eerst dan komt er harmonie op aarde. Nu kunnen wij als mens bergen verzetten, moeder.

Jazeker, ik moet mij dit alles eigen maken. Over een paar dagen zal ik gereed zijn, moeder, en dan kan meester Zelanus aan het schrijven beginnen. Ik zie nu de mens innerlijk en uiterlijk, mijn moedertje.

Maar ik zie meer, mijn moeder: Ik zie handen die liefde geven! Ik zie ook handen, moeder, die stelen en moorden! Ik zie handen die het kind van God in deze eeuw worgend slaan. Ik zie handen die het heiligste van zichzelf en voor de ruimten vermoorden, verbreken. Ik zie handen die willen martelen. Handen van God, die de mens heeft ontvangen, mijn moeder, om goed te doen. Wat wil toch al dit leven beginnen? Wat wil de mens met zichzelf? Voel je deze levensadem, mijn moeder?’

Ze zegt: ‘Ja, mijn jongen, ik weet het immers. Kijk naar de verdichtingen, de wetten die God in onze handen heeft gelegd en je kunt verder. Het is hemels, en eerst nu kun je mij en kun je de ruimten, kun je elke wet beleven. (Christus zei): “Voorwaar, voorwaar, ik zeg u allen, wie Mij volgt, bezit het Koninkrijk der Hemelen.” Maar, André, volgens de wetten en de levensgraden, nietwaar, en dan leer je mij zien en kun je mij aanvaarden en dan zul je mij liefhebben.’

André zegt: ‘Ja, moeder, zo is het. Ik zag de verdichtingen, die levensgraden voor al het leven en dat zijn nu koninkrijken. Een duif, moeder, een meeuw, al de vogels bezitten die ruimte, maar de mens moet er nog voor ontwaken. Die bezit nog geen ‘vleugelen’. Het dier is dus de mens vooruit. De mens kent zichzelf niet. Al het leven baart, is vader en moeder, bezit ruimte en bewustzijn, maar is stoffelijk verdicht, maar voelt zich voordierlijk en dierlijk.

Het leven heeft de ruimte ontvangen en voelt zich als mens armoedig, klein en zielloos. Wanneer we later die wetten volgen, moeder – straks keren we terug naar de maan – dalen wij af tot die levensbron voor elke levensgraad en dan staan wij meteen voor de nascheppingen.’

‘Juist, André, dat is het. Kijk maar naar mijn lichaam en je weet nu precies wat tot mijzelf en wat tot de nascheppingen behoort. Mijn kleinste leven geef ik nog ruimte. En het allerellendigste bestaan in mijn organisme, André, gaf ik dat kind, gaf ik dat leven niet alles? Zie mijn leven, zie mijn organismen, ze kunnen je dienen, maar die verruiming kreeg levenswetten te verdichten en

te verstoffelijken en zien wij de nascheppingen ontstaan. En is dat niet voor iedere zelfstandigheid weggelegd? Of ...', moet u horen, Moeder Water. 'Of is een luis goddelijke schepping? En zie je mijn luisjes niet?'

'Moeder', zegt André, 'wat klopt dat allemaal. Er zijn waterluisjes en er zijn menselijke luisjes. En ze ontstaan beide: de mens door vervuiling en bij u is rotting.'

'Ja', zegt ze, 'André, maar rotting blijft rotting, vervuiling is vervuiling. Maar de geest van mij geeft aan dat insect een nieuw leven, een nieuwe geboorte en de mens: precies hetzelfde gebeuren, André. Vind je het niet machtig? Nu kijk je waarachtig door al de scheppingen heen, André. En ik kan het aan je zien, want je ogen zijn diep, vorsend, uit je ogen straalt een onmetelijkheid, André. En je zult het wel horen, ik heb vele soorten van deze levens geschapen, mijn kind, André. Maar ze moeten niet denken dat ze betekenis hebben, want dan kom ik even voor de dag en dan zal ik ze verklaren tot welke levensgraad ze zijn en waarvoor ze geboren zijn, waarvoor ze zijn ontstaan. Ik zal ze verklaren dat ze met mijn stof de stervensdood hebben te beleven en op aarde blijven. Ze zullen tot stof terugkeren. Maar ik zelf en mijn hoogste organismen die uit mij zijn ontstaan, André – zag je dat niet daarginds? – keren terug tot Hem, om Hem daar te vertegenwoordigen, want wij blijven één.'

'Die blijven allemaal op aarde', zegt André, 'moeder?'

'Jazeker, die zullen hier blijven en uitsterven, André. Hebben wij daar hemelen voor geschapen, voor luizen, voor wormen, voor narigheid en ellende? Die levensgraden zul je allemaal leren kennen, André, wanneer de meesters tot het dierenrijk afdalen voor de mens. Die zijn ontstaan, André, toen Darwin is begonnen, maar hij heeft er niet achter gekeken. Hij heeft niet achter deze wetten kunnen kijken want toen liep de aap onder zijn voeten vandaan.' André glimlacht. 'Hij had eerst het menselijke moeten zien, toen het dierlijke en daarvan de wetten te leren kennen, André. Dan had deze mens fundamenteën kunnen leggen voor de toekomstige mens. Maar is dat mogelijk? Het is al een openbaring, André, dat de mens zó denkt. Want niettegenstaande dat, is dit gevoelsleven bezig geweest om jouw universele eenheid te ondergaan voor God, Christus, ruimten, dier, Moeder Natuur. En eerst dan beleeft de mens, de geleerde de nascheppingen voor zichzelf. Ik zie nu alles. Heb je mij begrepen, André? Voel je wat de vogels zijn?'

'Ja', zegt hij, 'ik zie het leven nu van een duif, moeder, hoe machtig is alles. Ik herken de levensgraden nu van een hond en voor een kat.'

Ik zie de ziel van een bloem, maar ik zie ook de geest.

Ik herken ál de levensgraden voor de dierenwereld, mijn moeder, en ik weet nu dat zo'n doodgewone kip niet alleen vader en moeder is, maar dat

deze levensgraad ook de verdichtingsgraden in eigen bewustzijn heeft gekregen en dat is allemaal wonderbaarlijk. Dat stormt nu op mijn leven af, moeder. Ik moet het verwerken, maar heb je mij zo-even gezien? Ik weet dat je ziel, geest en stof bent, maar dat je door het vader- en moederschap tot de uitdijingswetten bent gekomen.'

En als André denkt dat hij die vraag die hij stelde aan dit leven, niet terugontvangt, zegt de moeder: 'André, wees voorzichtig en denk sterk, want linksaf gaan en rechts denken gaat niet. Maar de meester weet het, André, maak je geen zorgen.'

'Weet u wat het is, moeder?'

'Zeker, als er in mijn leven iets verkeerd gaat, André, komen er stormen, men noemt dat vloedgolven. Zeker, de elementale verdichtingen komen op mij af en ik doe eraan mee, ik moet mee. Ik ken al die levenswetten, die werkingen voor het menselijke hartje, want mijn hart gaf de ruimte aan jouw hartje. Mijn levenshart als ruimte, als denkend bewustzijn, André, gaf het aan de mens, aan het dier, aan al het leven in mij verdicht en ontstaan.'

Moet u dat eens horen allemaal.

'Ja, André, al het leven is ziel, geest en stof.

Een bloem is ziel, geest en stof.

Een boom is ziel, geest en stof, André.

Al het groen wat je ziet is geest, ziel en stof.

Wolken zijn door ziel, geest en stof verdicht!

De nacht is ziel, geest en stof, doch je moet miljoenen jaren terug om de eerste openbaringen te zien. Is dat niet zo? Hoe heb ik mijn organisme moeten opbouwen, André? Hoe kreeg ik dit bewustzijn? Ik bezit het natuurlijke bewustzijn, zegt men, André, dat zeggen de biologen, de geologen. Die universiteitsmensen zeggen: ik heb een bewustzijn gekregen, maar ik blijf en ik ben water, ze kennen mij niet. Ik behoor tot Moeder Natuur. Maar iedere zelfstandigheid is moederlijk beziel. Maar wie is Moeder Natuur? Denk daar eens over na.'

En dan kan André zeggen: 'Dat ben je zelf, moeder.'

'Ik heb die kracht, ik ben die bezieling, André. Ik ben Moeder Natuur, in mij leeft het. Wat is Moeder Natuur? Ik ben die moeder, ik ben baring, schepping; en dat noemt men natuur. De goddelijke terminologie, André, is heel iets anders. (Uit Kosmologie II: 'Ik ben de moeder,') heb ik je gezegd, voor al het leven dat je als mens door de natuur beleven kunt, dat dat iets anders is dan ik, mijn ziel, mijn geest, mijn gevoel te beleven heeft gekregen, moest verdichten? Voel je nu, André, dat je als mens menselijk, dierlijk en natuurlijk bewustzijn beleven kunt, maar dat in al die graden van gevoel het goddelijke denken aanwezig is?'

Wij zijn nu voor ons leven bewust, ook een dier is voor zijn leven bewust, en een bloem en een boom eveneens; de mens loopt eraan voorbij en denkt: een boom, een bloem, een water, en dan nog wel stinkerig water. En de goddelijke reine, kristalzuivere geest als gevoelsleven, als een gelaat, als een sprekende persoonlijkheid is nu te beleven en dat hebben de priesters uit het Oosten gekend en waren in die eenheid.

Neem bijvoorbeeld', zegt Moeder Water, 'zo'n grassprietje, André, datzelfde leven heeft bewustzijn voor de eigen wereld en de ruimte als levensgraad waartoe de ziel, de geest, de stof behoort. Neem nu een duifje, André, dat diertje vliegt ... Natuurlijk, en dat is het dierlijke bewustzijn voor de 'Grote Vleugelen' van de mens. Heb je die wetten niet met de meesters leren kennen? De mens, je zult het menselijke denkende en voelende bewustzijn bezitten, zodat je al de levensgraden beleven kunt, maar het ontstaan is en blijft van mij en mijn moeder, de maan! Wanneer de meesters dit volgen, André, het ontstaan van al deze levensruimten, krijg je kristalhelder je eigen ik te zien, te beleven en vanzelfsprekend te aanvaarden.'

André zegt: 'Ik dank je, moeder. Het is allemaal waarheid. En het is zo ontzagwekkend machtig voor mij dat ik, vanuit de ruimte, in God, in het Al, het Al in jou terug krijg te beleven en te zien en te bevoelen, en de mens is er niet toe in staat.'

Er valt een stilte ... Hij staat daar, hij denkt, hij kijkt ook nog even naar de mens.

'Nee, mijn kind', zegt ze, 'de mensen voelen dit niet. Er zal geen mens op de wereld zijn, André, die dit beleven kan en dit één-zijn met jou ondergaat, ik weet het. Maar zijn wij er niet? Is het gevoel van de mens anders dan het mijne? Neen. Heeft de Messias dat niet gezegd, André?'

'Ja, moeder, ik weet het. Ik weet het allemaal. Ik weet het te goed, moeder. En ik zal mij moeten overwinnen, dat is niet zo eenvoudig. Ik weet nu ook dat ik aanstonds de sferen zal zien, moeder. Ik weet nu reeds dat ik een korte reis zal maken om dit eventjes, dit hartje, te herstellen. Ik weet het. Het Al roept mij toe: "Blijf sterk. Want nu gaat het om alles. Nu gaat het om levenswerkelijkheid." Het is het één-zijn met elke vonk, moeder. En later als ik terugkom, daal ik opnieuw in je af om samen deze wetten te beleven en te ondergaan, die mij een mens niet kan schenken.'

'Dat is het, André', zegt Moeder Water, 'en eerst nu kom je verder.'

'Bewust denken, moeder, totdat je het weet, dat is het, nietwaar? Net zolang denken, moeder, totdat de graad van leven tikt onder je hart. En nu tikt het Al in mijn hartje.'

'Ik begrijp het, André.'

André zegt: 'Ik zal mijn zenuwstelsel op kracht houden, moeder. Ik zal

mijn persoonlijkheid dwingen om te buigen, mijn moeder, voor elke wet. Ik zal het leven aanvaarden, moeder. Als ik mijn Wayti roep, dan zal ze mij helpen. En de ruimte is welsprekend. Ik zal opgewekt blijven, moeder, voor elke wet, voor iedere levensgraad, of ik kom er niet. Maar mijn 'vleugelen' zullen zich verruimen, eerst dan kan ik die macrokosmische eenheid voor uw leven en voor die van de ruimte, ons universum, ondergaan. Is dat nu niet de kus, moeder, voor mijn leven, de kus van God?

Christus is het, mijn moeder!

Ze zegt: 'Ik weet het.'

'Christus kwam vanuit het Al naar de aarde, moeder. En dan moet je eens luisteren wat al die geestelijken ervan maken. Dat striemt je, moeder, dat doet je zeer, dat doet je pijn.'

'Ik weet het, André.'

'Maar ik zal ze overtuigen. Ik zal deze goddelijke Lotus ontvangen, moeder, en ik weet nu wat Boeddha met de Lotus heeft bedoeld. Ik weet nu wat hij door de Lotus heeft gewild. Ik zal hem straks zien, moeder, en dan gaan wij tezamen verder. Zijn handen deden wonderen en de mijne zullen zich niet meer vergeten. Moeder, is dit niet de heilige waarheid? Mijn handen zullen niet meer moorden. Mijn handen zullen niet meer stelen. Mijn handen zullen alleen God tot uitdijning brengen en eerst dan zijn ze helder en zuiver om het brood en het drinken van de ruimte op te nemen en zegt God: "Drink, mijn kind, en eet." Ik weet nu, moeder, waarom de mens geen eten heeft want de handen kunnen het geestelijke voedsel van de ruimte niet opvangen, niet dragen. De mens in de ruimte, met de planeten, hebben de zwaartekrachten verloren, alles is gevoel geworden, mijn moeder. Maar de mens staat voor zijn God en bezit een andere zwaarte, die door disharmonie, haat, vernietiging, jaloezie, hartstocht en geweld werd verdicht en opgebouwd; en nu zijn die handen zwaar.'

'Wat is dat allemaal duidelijk', zegt Moeder Water, 'André.'

'Ja, moeder, ik weet het. Ik vergrijp mij nu niet aan busjes melk. Ik zal eten wat ik móét eten. Maar wat wil dit te betekenen hebben, indien ik denk, ik voel, ik weet wat ik wil? En dan zegt mijn organisme: "Vermoord me toch niet, als je een kleinigheidje liefde voor mij bezit, ik moet jou toch dienen? Ik ben je tempel. Laat mij toch niet eten. Laat mij ook met u denken."

En, moeder, en nu weet ik hoe de stelsels van mijn organisme zich verruimen. Nu weet ik waarom de mens van wind en licht en leven, door geest en ziel leven kan. Ik weet nu, moeder, waarom de mens op de Vierde Kosmische Graad geen eten meer kan verwerken.

En dan moet je eens luisteren, moeder, wat al die geestelijken er op aarde, die geleerden, ervan zeggen, wat zij ervan hebben beleefd. Ze moesten mij

eens kunnen horen en volgen, dan was ik immers weer een bezetene, een gek, een krankzinnige? Maar mijn Wayti blijft sterk, moeder. Mijn Wayti blijft zo ontzagwekkend groot en machtig, daar laat ik niets van verduisteren, dat blijft eeuwig altijd nu onder mijn hart en in mijn gevoelsleven.'

Hij wacht even en dan zegt Moeder Water nog: 'André, je was in het Al. Je hebt daar mijn naam geschreven.'

'Met al mijn liefde voor Moeder Water.'

'En nu zie ik het, als ik mezelf daar zie, kan ik schreien van geluk en dat zie je, is nog mogelijk. Maar heb je ook aan de mens gedacht, André? Weet je, André, dat wij zuiver zijn gebleven?'

'Ja, moeder', zegt André. 'Ik heb aan de mens, ik heb aan mijn vrienden, ik heb aan mijn adepten gedacht, moeder. Ik had hun namen kunnen uittekenen door een bloem, door een teken voor hun geest, en toen ik aan een van mijn kinderen, mijn vrienden dacht, moeder, om de naam te schrijven, kwam ik niet verder en sloeg ik daar tegen de vloer.'

O, mijn moeder, het komt zover – heb ik in het Al gezien – het is zo ontzagwekkend machtig en toch weer zo menselijk, dat je voor de mens niets kunt doen indien de mens er zelf niet aan begint. Ik wilde de naam schrijven van velen die ik heb gekend. Ja, één iets, moeder, kwam eruit, één heiligheid en toen was ik gelukkig, maar op hetzelfde ogenblik zonk ik in elkaar en ving meester Alcar mij op in zijn armen en droeg mij terug tot de aarde. De naam Crisje is in het Al geschreven door mij en daarmee gaf ik Jeus alles van mijn persoonlijkheid.' En tegelijk komt Jeus boven. 'Moeder, tot straks', zegt André.

Hij loopt door, hij gaat naar zijn vrienden, hij schildert daar ook in die tijd. Hij belt, hij gaat naar boven en Loea ontvangt hem.

En we zouden nu nog een nieuw boek moeten schrijven, mijn zusters en broeders, over de Loea, want dat is de moeder van Dectar, die haar kind verloor in het oude Egypte toen de priesters Dectar van haar wegnamen en zij alleen achterbleef, want Loea was in die tijd een psychopaat. Die Loea die werd door een wild iemand daar verkracht. De vader was een jager en ze gingen weg op een morgen, want hij wilde nieuw wild zien. Hun kind, hun enig kind daar ...

Het is een machtig boekwerk, maar we hebben het nog niet geschreven – we kunnen er nog honderdduizend schrijven – het zou een machtig beeldhouwwerk zijn voor een filmproduct.

Ze gaan weg, het stormt, het regent en het kind, het gekke kind, dat is Loea, wordt onder de dekens daar gegooid, onder de velletjes en hij met zijn kar vertrekt, hij wil een nieuwe omgeving zien om te jagen. Het wordt avond en in de schemering van de avond wordt dit leven, hij en de vrouw, door

leeuwen aangevallen en verscheurd. De beesten worden verscheurd, het is een kudde. Maar Loea ligt onder op die kar en dat kind ziet men niet en het kind wordt beschermd en wordt op die avond door een ander iemand, een mens daar, een jager opgevangen, gezien en verzorgd.

En wanneer Loea nu – u krijgt nu een beeld van mij deze morgen wie en hoe Dectar is – en wanneer Loea, dit kind dus, dit achterlijke kind, vijftien jaar is, wordt dit kind door die jager, dat wilde mens, verkracht en is Dectar ontstaan. Dat is nu de Dectar, die werd geboren door een krankzinnige moeder, een psychopaat iemand.

Maar wanneer de moeder die aan Gene Zijde komt met de vader ... De vader moet terug, maar de moeder is daar en die wringt zich op het kind: 'Ga, ga, ga, ga!' En toen Loeaatje bijna negentien, twintig jaar was, neemt ze een wagen, een kar en wat eten en wat drinken en smeert hem; onder de bezieling van haar eigen moeder, regelrecht vanuit Gene Zijde naar de aarde.

En aan een kant, ver weg, dagreizen verder, daar zet Loea zich neer aan de rand van een bos en wacht op de geboorte van haar kind. Maar de moeder van Loea gaat naar de Tempel van Isis. En de priesters gaan zo nu en dan onder de mensen en komen tot haar en zien dat in die moeder een machtig bewustzijn, gevoelsleven aanwezig is en zegt: 'Ik kom terug, mijn kind, en ik zal je helpen baren.' En dan komt Dectar.

Dectar is in drie, vier jaar, toen hij vier jaar oud is, is Dectar reeds aan het genezen. Hij spreekt met slangen en verzorgt ze. 'Och, moeder', zegt hij, 'hoe kan dit diertje boos zijn, kijk toch eens naar die mooie kleurtjes', en dan volgt hem een cobra. Het kind is één, geneest. En de priesters zien dat de geest van Dectar ontwaakt, halen hem weg en alleen blijft Loea achter. 'Ze moet dat offer brengen', zeggen de priesters, 'want dit kind heeft voor de wereld, voor de mensheid iets te brengen.'

Dat is Dectar, de priester. Nu houdt u wellicht nog meer van Dectar uit het boek 'Tussen Leven en Dood'. U voelt wel dat heeft weer een verbinding en een uitdijning en zouden we onmiddellijk aan kunnen beginnen.

Maar wat nu: moeder en kind worden uit elkaar gescheurd. Maar de God van al het leven zorgt voor uw reïncarnaties en wanneer dat gevoel beleefd moet worden – u hebt het toch met Frederik van Eeden in Jeus III gelezen, nietwaar? – komt ook dat gevoel weer tot bewustzijn; en op een morgen, op een middag staat er iemand in zijn huis en vraagt: 'Kunt gij mijn vrouw helpen?'

En als André naar die moeder gaat – die pijnen heeft in haar lichaam – en hij zo voor haar staat en in de ogen kijkt, komt Dectar. En innerlijk is er nu een gesprek, ruimtelijk schoon, oneindig lief. En zegt Dectar: 'André, mijn moeder, laat mij haar genezen.' Dectar krijgt het bewustzijn van André. En

dat heeft hij, hij stond daar en zij wist het, maar ze mocht niets zeggen.

Toen zegt ze ineens: ‘Toen je mij daar behandelde, toen ik die krachten en die stralingen kreeg, zag ik mij aan een rand van een bos. Ik was daar alleen. Ben ik soms gek geweest?’

Toen zegt Jeus er direct overheen: ‘Dat ben je nu nog.’

‘Ja’, zegt ze, ‘ik ben nog echt kinds.’

Maar wanneer hij dat allemaal heeft beleefd en zijn Loea terugziet, de Dectar in André, en dat allemaal al is verwerkt en hij die morgen, na het Al, terugkomt en zij hoort, – want ze bemoeit zich niet met Dectar – hij zegt: ‘Je blijft nu van Dectar af, ik zal doen en denken voor je wat ik kan, maar ik kan je mijn bewustzijn niet geven ...’

Maar in haar diepe innerlijk voelt Loea dat (ze) haar Dayar, zoals hij het is, kent en voelt, zegt ze: ‘Goedemorgen, Jeusje.’

Hij zegt: ‘Dag, mijn Loea. Hoe is het met het kleintje vanbinnen, Loea?’ Ze verwacht een kindje. ‘Krijg je al kusjes? Krijg je je liefde al te voelen, Loea? En is die liefde anders dan toen ik in je was?’

Toen zegt ze: ‘Nee, Jeusje, het is nét hetzelfde. Zou het ook een bewust kind zijn?’

Toen zegt André: ‘Nee.’ Dectar zegt: ‘Nee!’ Dectar spreekt anders dan André. Nee!

‘Maar het is mooi. Het is zo heilig, Jeusje, dit kind neemt mij niemand meer af.’

En als ik u erbij zou vertellen hoe dat kind op de wereld, deze ziel, gekomen is, dan schreit u vanmorgen, dan zegt u tot uzelf: ‘Hoe kunnen de mensen zo zijn?’ Want André heeft met haar moeten vechten om dit kind te krijgen van meneer de schepper, die er al acht had vermoord.

‘Waar is de baas?’, zegt Dectar.

‘Hij maakt kunsten, Jeusje.’ En dan rolde meneer daar over zijn hoofd. Hij deed aan yoga.

‘Ook dat nog’, zegt Dectar. ‘Als het binnenwerk maar wil’, zegt Dectar, ‘dan komen wij verder en dan komt hij tot uitdijing. Is het niet zo, Loea?’

‘Ja, Jeusje.’

Hij kijkt even naar die kamer en dan hoort hij: ‘Ah, de meester.’ Dectar geeft hem geen antwoord. Hij kán niet tot dat leven spreken. Maar hij zegt: ‘Doe datzelfde wat je nu doet voor je innerlijk gevoelsleven, je persoonlijkheid en je geest en je krijgt verruiming. Maar blijf van de (voor de baby op de oorlogsbonnen gekregen) melk af.’

Hij praat nog even, hij zet zich neer even en volgt zo, als de Dectar uit het oude Egypte, zijn moeder. Hij ziet haar handelen. Hij ziet de luiertjes aanleggen door Loea en zegt: ‘Loea, kun je nog terugdenken in die tijd toen ik zo

oud was? Wat heb je mij toen aangelegd?’

Toen zegt ze: ‘Een paar bladeren uit het bos.’

Zegt Dectar: ‘Dat is waar. Hoe kom je daaraan?’

Ze zegt: ‘Er wordt zoveel bewust in mij, er komt zoveel terug. We mogen er niet aan denken en er niet over spreken, maar Jeusje, je bent zo dicht in mij en van mij.’

Is het geen openbaring? Is het niet ontzagwekkend machtig, ruim, liefdevol, dit alles in deze chaos in 1940 te mogen beleven? En weet u hoe de diagnose is hier gesteld? Die moeder had altijd pijn, pijn, de baarmoeder, de eierstokken dijdten uit. Vijfmaal geopereerd om er vanbinnen in te kijken, maar de pijnen gaan niet weg. En toen komt meester Alcar. Dectar uit het oude Egypte stelt door meester Alcar nu de diagnose en zegt, door de meesters dus: ‘Alleen een kind verwijdert de pijnen.’

De professoren hebben dat en dat gedaan en zeggen dit en dit en dit.

André zegt: ‘Geef dit leven een kind, man. Geef haar een kind en de pijnen gaan weg. En als je het niet doet dan steek ik je dood.’ Hij neemt een mes in zijn handen op een morgen en zegt: ‘En kijk in mijn ogen en zie dat ik het doe. Ik heb voor dit leven een moord over, ik wil rotting beleven. Maar mijn Loea krijg jij niet kapot. Geef haar een kind of je gaat eraan.’ En toen kreeg Loea haar kind.

Later, toen het kind geboren was, toen het kind al tot hem lachte, en hij zei: ‘Wat ben ik een stakkerd en een stumperd’, zegt hij tegen Jeusje, voor hem, ‘had je dat gedaan?’

Toen zegt Jeusje: ‘Ja, ik zal wel gek zijn. Voor jou zeker de gevangenis in en jij pret en jij geluk? Neen, mens, ik heb je alleen maar een kleinigheid van God willen schenken en deed er wat geweld bij, anders had je niet geluisterd.’

Zo is nog de mens.

Hij zegt tegen Loea: ‘Ik ga omhoog.’

En wanneer wij omhoog komen, komt hij daar bij andere vrienden, zet zich neer. Men kijkt in zijn ogen en daar vallen de eerste woorden al: ‘Wat zie jij broos vanmorgen.’

Hij moet praten, maar hij kan niet praten. Hij zit daar in een hoekje en denkt aan Loea, want Dectar leeft in zijn bewustzijn. Maar hier hangt er iets scheef ... op het atelier, daardoor schildert André.

André moet terugkomen, de meester, meester Alcar, trekt hem op. Dectar moet terug naar zijn gevoelsleven. ‘Want’, zegt meester Alcar, ‘maak je gereed, André, je zult een korte reis maken naar de sferen van licht. We moeten even aan het organisme werken.’ In trance dus. Hij vliegt uit dat hoekje vandaan, neemt een doek, legt de verven gereed, geeft het organisme over.

Dokter Frans, meester Cesarino, Damascus, ze zijn er om dat tikkertje

vanbinnen tot het goddelijke gareel te brengen en dat doen wij momenteel tegelijk, maar door Jongchi die een Golgotha voor hem schildert, een Golgotha.

En wanneer de meester, meester Alcar, naast hem staat en André weer in de ogen kijkt, hij zegt: ‘Ja, André, Jozef, voel je, de liefde voor Jeusje heb je gevoeld. André sprak zo-even. Je hebt vanmorgen al een universum beleefd en je hebt dat universum ondergaan. Maar er moet ook nog geschilderd worden, want je loopt te links, je hart overheerst. Er is onevenwichtigheid gekomen voor de stoffelijke stelsels en die zullen we nu even oplossen. Wij zullen tezamen zijn, André, ik heb iets moois voor je, een geschenk uit de hemelen vandaan, een machtig geschenk omdat je je best doet, omdat je denkt en voelt en het leven van de ruimte tot de menselijke ontwakning brengt.’

André geeft zich over. Hij hoort nog zeggen: ‘Kom tot leven en dood, André, en ga er doorheen. Beleef nu leven en dood en we gaan verder.’

In slechts enkele minuten is alles gereed, de meesters nemen hem over. Jongchi daalt in zijn organisme af. De mens die daar leeft ziet het wonder, maar weet niet in hoeveel duizenden werelden dit instrument, dit gevoelsleven, leeft en te aanvaarden krijgt. Maar zoals nu ook vanmorgen, en aanstonds weer het heengaan van mij, krijgt u het wonder te beleven en staat André naast mij achter de kist.

Meester Alcar zegt: ‘André, ga met meester Zelanus, vertrek nu, ga naar je Gommel, ga naar je Miets en spreek met je zusje en je kind, misschien zie je de Lange Hendrik ook nog.’

En ineens komt er ontspanning in hem. Wij zijn gereed. Jongchi gaat schilderen, de meesters zorgen voor het organisme, het skelet, en onmiddellijk vraagt hij aan mij, nu is hij weer de ‘Groot Gevleugelde’: ‘Meester Zelanus, waarheen gaan we? Dit is waarlijk een verrassing voor mij.’

En dan kan ik zeggen: ‘Meester Alcar heeft het organisme gevoeld en gevolgd, het krijgt thans geen voldoening. Het zal geen bloedstroming krijgen en geen attaque meer, André. Maar voel je, André, toen jij met ‘Het Ontstaan van het Heelal’ aan deze wetten begon ... Voel je, André, dat dit weer een attaque-je is, maar die we geestelijk vasthouden, die we overwinnen, André, want er gebeurt niets omdat met het gevoelsleven – toen ben je duizenden malen bezweken – het lichaam met ons tot die uitdijing komt. Je bent nu te ver weg van het organisme, André, van de aarde. Je bent er wel, maar je bent er niet meer. En dat moet nu voorkomen worden. Je zult het beleven, André, en je zult je geliefden ontmoeten en zij zijn het, André, waardoor je al deze wetten overwint. Je ziel hunkert nu naar begrijpen, je persoonlijkheid vraagt naar begrip en een hartelijk woord, en dat heb je reeds gezien, maar je gaat dieper en dat leeft er nu niet op aarde. Toch moeten wij verder.

Meester Alcar heeft dat in zijn handen gelegd, in mijn handen, André. Onze meester heeft iets te doen en komt straks tot ons, maar dan is je organisme weer gereed. En jij zult vrij zijn van het Al en toch in het Al leven omdat dit voor later noodzakelijk is. In enkele dagen zul je weer oplossen en dan zal Moeder Water tot je praten zoals je haar leven nog niet hebt gekend, niet hebt kunnen voelen, want je zult weer dieper gaan, tot haar persoonlijkheid de goddelijke reine klaarte bezit.’

En nu had ik u vanmorgen weer dit alles ineens ... Ik zei u al, ik zei u al, mijn zusters en broeders, ik kan u dit lichtje niet geven. Dat is dát natuurlijk daar. Ik kan u dit licht niet geven. We zouden nu een reis maken van de aarde, maar onze volgende lezing begint, wij vertrekken van de aarde en u krijgt dus de volgende lezing van mij, ons een-zijn: ‘De mens en zijn astrale geestelijke één-zijn.’

‘Wij vertrekken van de aarde. De aarde baadt in zonnelicht, doch wij stellen ons in op de geestelijke astrale wereld en nu wordt het duister, dus de zon verdwijnt. U kent al die wetten nu omdat u de twintig boeken bezit. U voelt wel, u moet twintig boeken kunnen en hebben gelezen, wilt u de kosmologie kunnen verwerken. Want u moet nu weten wat wij allemaal zien en beleven en waarom wij kunnen zeggen: wij lossen op voor dagbewustzijn omdat wij de geestelijke werelden willen betreden.

André denkt nu voor zichzelf en het leven van Moeder Aarde. Hij zal aanstonds zijn zuster Miets zien – en Jeus komt nu omhoog – en zijn kind. En dan kan hij zeggen straks: “Ik heb weer onze Gommel gezien en beleefd.” Een genade van meester Alcar omdat hij wil dienen voor deze bewustwording, voor deze geslagen mensheid.

Hij zegt tot mij: “Dit doet me goed, meester Zelanus.”

En dan zeg ik: “Noem mij geen meester Zelanus, André, noem mij Lantos Dumonché. Noem mij alleen Lantos. Voor jou ben ik een broeder. Wij zijn uit één graad, uit één leven, uit één gevoel want ook jij wil je verliezen. Is het niet beter? Voor de Universiteit van Christus, André, zullen we nu één-zijn, maar wij zullen anders moeten denken als de wetten spreken. Nu zijn we broeders. Is dat ook niet noodzakelijk? We zijn nu mensen, André.”

En dan kan André zeggen: “Ja, het is machtig, het is allemaal waar.”

En, mijn zusters en broeders, en daar ga ik straks op door. Ik ga door om met u aanstonds deze mooie, machtige reis te maken. We blijven dan op die morgen in de sferen van licht, voelen even aan waar uw zusters en broeders, uw vaders, uw moeders, uw kinderen leven, dalen in die zielen af. En dan zult ge straks kunnen zien hoe u zelf denkt als u voor uw zuster, uw broeder staat.

Nu komt André als Jeus voor zijn zuster Miets te staan en zijn kind, zijn

Gommel, en dan moet hij aanvaarden – en dat zult u beleven – dat zijn kind een meester is. Miets kan nog altijd van Jeus, André-Dectar, leren.

En met deze heiligheid als orchidee, als verruiming, als weten, als liefde en geluk nemen we afscheid en verbreken ons contact en zeggen niet één woord meer. Maar danken u uit de grond van ons hart voor uw mooie voelen en denken ten opzichte van uzelf, uw ziel, uw geest, uw persoonlijkheid, Christus, God. Laat het welzijn, het weldenken, het liefdevol begrijpen tot u komen en gij zelf stuurt uw goede ikje tot de ruimtelijke klaarte.

Ik dank u.

